

AD UNIVERSI TERRARUM ORBIS
SUMMI ARCHITECTI GLORIAM

**Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΚΑΙ
ΑΠΟΔΕΔΕΓΜΕΝΟΣ
ΣΚΩΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ**

A'

ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ

ΙΟΛΑΟΣ

Τίτλος πρωτοτύπου

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΔΕΓΜΕΝΟΣ ΣΚΩΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΤΟΜΟΣ Α '

ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ

Συγγραφέας ΙΟΛΑΟΣ

Έκδοση 2013

 e-mail: iolaos.book_a.a.s.r_@hol.gr

- Επιμέλεια κειμένου:
Ηρακλής Κ. Σιδηρόπουλος
- Σχεδιασμός εξωφύλλου:
Ηρακλής Κ. Σιδηρόπουλος
- Σελιδοποίηση, Καλλιτεχνική επιμέλεια:
Ιωάννα Μακαβαίου
- Φωτογραφική επιμέλεια:
Ηρακλής Κ. Σιδηρόπουλος
- Εκτύπωση:
Coryhouse / Ψηφιακό Τυπογραφείο
Βασ. Όλγας 30 - 545 41 Θεσσαλονίκη

ISBN Set: 978-618-80445-0-0

ISBN: 978-618-80445-1-7

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση μέρους ή του συνόλου τού βιβλίου αυτού και τού φωτογραφικού υλικού του, η αναπαραγωγή ή η μετάδοσή του με οποιοδήποτε οπτικοακουστικό μέσο, χωρίς τήν άδεια τού συγγραφέως.

LUX EX TENEBRIS

«Οὐδεὶς τον λύχνον ἄψας εἰς κρύπτην τίθησιν οὐδέ ὑπὸ μόδιον,
ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι τό φέγγος βλέπωσιν»

- κατά Λουκά Ευαγγέλιο κεφάλαιο 11, στίχος 33 -

«Οὐαὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς ὅτι ἤρατε τὴν κλεῖδα τῆς γνώσεως·
αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθετε, καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐκωλύσατε»

- κατά Λουκά Ευαγγέλιο κεφάλαιο 11, στίχος 52 -

«οὐ γάρ ἐστι κρυπτόν ὃ οὐ φανερόν γενήσεται, οὐδὲ
ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται καὶ εἰς φανερόν ἔλθῃ»

- κατά Λουκά Ευαγγέλιο κεφάλαιο 8, στίχος 17 -

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

- LUX EX TENEBRIS	3
- ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	5
- ΑΦΙΕΡΩΣΗ	10
- ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ	11
- ΕΙΣΑΓΩΓΗ – ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ	12
 ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 - ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ	15
1.1 Εισαγωγή	16
1.2 Τι Είναι ο Ελευθεροτεκτονισμός	16
1.3 Η Ιστορική καταγωγή του Ελευθεροτεκτονισμού	18
1.4 Η συγχώνευση των τεσσάρων Αγγλικών Στοών	20
1.5 Η Ιδρυση διαφόρων Τεκτονικών Τύπων	21
1.6 Ο Φιλοσοφικός Τεκτονισμός του Α**Α**Σ**Τ**	22
 ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 - ΜΙΑ ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΤΟΥ Α**Α**Σ**Τ**	29
2.1 Συνοπτική ανάλυση του Τύπου τής Τελειοποιήσεως	33
2.2 Ο σκοπός των Μυητικών Οργανώσεων – Τα πρώτα χρόνια	49
2.3 Η οργανωτική δομή του Α**Α**Σ**Τ**	69
2.4 Βιογραφικό Υπάτου Μεγάλου Ταξιάρχη Χρήστου Μανέα 33°	73
2.5 Εμβλήματα των βαθμών του Α**Α**Σ**Τ**	78
 ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 - ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ	82
3.1 Ο Τεκτονικός ναός ή Τεκτονικό Εργαστήριο	84
3.2 Η Αλληγορία ως Μέθοδος του Ελευθεροτεκτονισμού	88

3.3	Η Συμβολική Γλώσσα των Μύθων και Παραβολών	94
3.4	Ο Πύργος της Βαβέλ	105
3.5	Το Τυπικό (Ritual)	117
3.6	Η Αναθεώρηση των Τυπικών	119
3.7	Γνώθι Σ' Αυτόν	124
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 - Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΟΝΤΟΣ		127
4.1	Οι Ενεργητικές ιδιότητες τού Οντος	137
4.1.1	Το Σώμα	138
4.1.2	Η Ψυχή	141
4.1.3	Οι Ιδιότητες τής ψυχής	149
4.1.4	Η Φαντασία - φαντασιοπληξία	157
4.1.5	Η Ελπίδα	159
4.1.6	Η Πίστη	160
4.1.7	Το Πνεύμα	162
4.2	Οι Κυριότερες Λειτουργίες τού Πνεύματος	167
4.2.1	Η Σκέψη	167
4.2.2	Η Βούληση	171
4.2.3	Αποκαλύψεις για την καταγωγή τού Ανθρωπίνου Πνεύματος	176
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5 - Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ		198
5.1	Χρήσιμες διευκρινήσεις και πολύτιμοι ορισμοί	202
5.2	Ο Εννεαδικός Πίνακας τού Πνεύματος	213
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6 - Η ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ		226
6.1	Ο Σμαράγδινος Πίνακας τού ΕΡΜΗ τού Τρισμέγιστου	227
6.2	Διαπιστώσεις	228
6.3	Οι Κοσμικοί Νόμοι	237
6.4	Ο Βαθμός τής Συνειδήσεως	239

ΚΕΦΑΛΑΙΟ. 7 - ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ	259
7.1 Το Φαινόμενο τού Θανάτου	260
7.2 Η Επανενσάρκωση	264
7.3 Ο Βασικός Νόμος τής ΖΩΗΣ	272
7.4 Ο Διπρόσωπος Θεός Ιανός (Janus)	278
7.5 Απόσπασμα από τα Χειρόγραφα τού Henry Andrew Francken	282
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8 - ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ - ΤΟ ΑΦΑΤΟ ΟΝΟΜΑ יהוה	290
8.1 Προλεγόμενα (ο Θεός Κόσμος)	291
8.2 Εισαγωγικές έννοιες	297
8.3 Ο ΘΕΟΣ – Η Μοναδική και Ενιαία Αρχή	312
8.4 Αρετές και Εκφράσεις	313
8.5 Τελειότητα - Απολυτότητα	315
8.6 ΘΕΟΣ Ανέκφραστος - ΘΕΟΣ εν εκφράσει	316
8.7 Η Απόλυτος Δυάς – Ο Γνώμων και ο Διαβήτης	316
8.8 Το Θείον Πνεύμα	321
8.9 Η Δυναδική Μονάς	326
8.10 Διάστημα και Χρόνος	342
8.11 Η ΟΥΣΙΑ (Essentia) και ΥΠΟΣΤΑΣΗ (Substantia)	350
8.12 Συμπεράσματα	354
8.13 Η Υπόσταση (Substantia)	355
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9 - Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΣΟΛΟΜΩΝ	360
9.1 Ο Ναός τού Σολομώντος	362
9.2. Επιλογή τού τόπου - προεργασία για την κατασκευή	362
9.3 Ο Σολομώντας και η κατασκευή τού ναού	363
9.4 Ο Χρόνος κατασκευής τού ναού	366
9.5 Προετοιμασία - Υλικά - Τρόπος	367
9.6 Η Κατασκευή	370

9.7	Ο Πρόναος – ο Κυρίως Ναός – το Αδυτο	370
9.8	Η Συμπληρωματική κατασκευή	372
9.9	Η διακόσμηση του ναού	373
9.10	Τα αντικείμενα λατρείας τού ναού	373
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10 - Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ ΑΠΟ ΜΥΗΤΙΚΗΣ ΠΛΕΥΡΑΣ		380
10.1.1	Η Τριαδική εκδήλωση τής Θείας Μονάδος	385
10.1.2	Συμπεράσματα	387
10.1.3	Το Τετραγράμματο Ονομα τού Θεού יהוה	390
10.1.4	Το Αστρικό Επίπεδο – Μέσον Δώμα	392
10.1.5	Η Εξωτερίκευση στο Αστρικό επίπεδο - Μέσον Δώμα	394
10.2	Κοσμογονικοί Συμβολισμοί	405
10.2.1	Προλεγόμενα	405
10.2.2	Η 1 ^η Δημιουργία - οι Πραγματικότητες	411
10.2.3.	Η Μεγάλη Εκρηξη (Big - Bang)	412
10.2.4	Η 2 ^η Δημιουργία	412
10.2.5	Οι Φυσικοί νόμοι	413
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11 - ΒΑΘΥΤΕΡΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ		417
11.1	Οι Επτά Συστατικές Αρχές τού ανθρώπου	418
11.2	Η Ουσιαστική και Υποστατική θέση τού ανθρώπου	444
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12 - Ο ΕΠΤΑΔΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ		452
12.1	Η Μουσική κλίμακα	461
12.2	Η Παγκόσμια Κλείς – Η Φιλοσοφική Λίθος	468
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13 - ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΚΑΜΠΑΛΑ		470
13.1	Η Σύσταση τού ανθρώπου κατά την Καμπαλά	508
13.2	Η Κυκλική εξέλιξη	517

13.3 Οι Αρχαγγελικές Ιεραρχίες των τεσσάρων κόσμων	519
13.4 Τα Κλιφόθ	521
13.5 Τα Μαγικά Τετράγωνα	524
 ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14 - ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ - ΚΛΙΣΕ (Μορφές Επιθυμιών - Σκέψεων)	 542
 ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15 - ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΜΥΣΤΙΚΟ	 565
15.1 Ο Σταυρός τής Λωρραίνης ‡	566
15.2 Η Εναρμόνιση των Αντιθέτων (Εναντίων)	570
15.3 Ο Τριπλούς Σταυρός	577
 ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16 - ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΑΛΧΗΜΕΙΑ	 579
16.1 Ο Φύλακας τού Κατωφλίου	581
16.2 Γενικές Αρχές	592
16.3 Το Ουσιαστικό Κλειδί τού Μεγάλου Έργου	601
16.4 Το Εγρηγορός	605
16.5 Τα Χρώματα στην Αλχημεία	607
16.6 Οι 7 φάσεις τού Μεγάλου Έργου - Τα 7 Μέταλλα - Οι 7 Πλανήτες	609
16.6.1 Πρώτο στάδιο – το Μικρότερο Έργο	611
16.6.2 Δεύτερο στάδιο – το Μεγαλύτερο Έργο	612
16.6.3 Το Μικρότερο Αλχημικό Έργο	614
16.6.4 Το Μεγαλύτερο Αλχημικό Έργο	615
16.6.5 Το Τελικό (μετέπειτα) Αλχημικό Έργο	617
16.7 Το Κηρύκειο του ΕΡΜΗ	621
16.8 Το Ανδρόγυνο (Ερμαφρόδιτο) άτομο	626
16.9.1 Η Μαύρη φάση τής εργασίας (Nigredo)	643
16.9.2 Η Λευκή φάση τής εργασίας (Albedo)	647
16.9.3 Η Κίτρινη φάση τής εργασίας (Cinrinas)	649
16.9.4 Η Κόκκινη φάση τής εργασίας (Rubedo)	654

16.9.5 Η Τελική φάση τής εργασίας	655
16.10 Ο Δράκος	657
16.11 Το Μαύρο χρώμα	659
16.12 Η Λευκότητα (Albedo)	664
16.13 Ο Χρυσός	671
16.14 Η Φιλοσοφική Λίθος	672
16.15 Τα Πουλιά στην Αλχημεία	674
16.16 Οι Τρεις Αλχημικές Αρχές: ΘΕΙΟΝ - ΥΔΡΑΡΓΥΡΟΣ - ΑΛΑΣ	679
 ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17 - ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΜΥΗΣΗΣ	685
17.1 Απόσπασμα από την Διδασκαλία του 28 ^{ου} βαθμού	695
17.2 Η Επίδραση του Γνωστικισμού στον Ελευθεροτεκτονισμό	696
 ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18 - ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟΝ ΜΙΘΡΑΪΣΜΟ	708
18.1 Τα Μυστήρια του Μίθρα	709
18.2 Οι Επτά βαθμίδες τής Μιθραϊκής Μύησης	720
18.3 Εικόνες Μιθραίων	732
 ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19 - ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΜΑΝΙΧΑΪΣΜΟΥ	735
* * *	
 ΠΕΡΕΤΑΙΡΩ ΕΜΒΑΘΥΝΣΗ	740
ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΗ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	741

ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ

*Με εξαιρετική εκτίμηση και αισθήματα αδελφικής αγάπης
στον επί 15 έτη Μεγάλο Διδάσκαλο τής Μεγάλης Στοάς τής Ελλάδος
και Ύπατο Μεγάλο Ταξιάρχη τού Υπάτου Συμβουλίου τού 33^ο τής Ελλάδος*

ΧΡΗΣΤΟ ΜΑΝΕΑ 33^ο

ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ

Οι παρακάτω συντομογραφίες και ιδεογράμματα χρησιμοποιούνται στο κείμενο για να υποδείξουν κάθε είδους παραπομπές σε συγγράμματα, σε βιβλιογραφία, σε ερμηνευτικά λεξικά, σε τυπικά (rituals), καθώς και σε ποικίλες σελίδες των τόμων του παρόντος δίτομου έργου.

A.A.S.R. ή A* A* Σ* T* : Αρχαίος και Αποδεδεγμένος Σκωτικός Τύπος.

 : Υπόδειξη που πρέπει να τύχει ιδιαίτερας προσοχής εκ μέρους του μελετητή αναγνώστη

[/] : Υπόδειξη - ενδεικτικό παραπομπής σε βιβλιογραφία ή τυπικό / πίνακα ή σχήμα.

[A' / B' τόμο] : παραπέμπει στον Α' ή Β' τόμο

[/ ...] : παραπέμπει σε σελίδα...

① { ... } : Σχόλιο ή διευκρινιστική σημείωση του Συγγραφέα.

“...” : Η έννοια, της περικλειόμενης λέξεως, δεν πρέπει να λαμβάνεται κυριολεκτικά. Λέξεις, που στο μέσον μιας πρότασης αρχίζουν με **Κεφαλαίο** ή σημειώνονται στο κείμενο με **έντονη γραφή** ή υπογραμμίζονται, έχουν ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα.

( ) : Βλέπε στην Βίβλο, στην Παλαιά ή Καινή Διαθήκη - *Εβρ.*: Εβραϊκή Γραφή E* A* Διδ* : Οι κατά καιρούς επί της Γης Μύστες και Εκλεκτοί Απεσταλμένοι Διδάσκαλοι

FrMa : Francken Manuscript - το Χειρόγραφο του Χένρυ Άντριου Φράνκεν (1783).

 Rit. : Ordo ab Chao- the Original and Complete Rituals of the 1st Supreme Council 33°.

Τυπικά που πιθανόν ανήκαν στο ιδρυτικό μέλος του A.A.S.R. Frederick Dalcho.

Ε...^{ov} : Ελληνικό τυπικό του A* A* Σ* T* { π.χ. **Ε.28**^{ov} : σημαίνει Ελληνικό τυπικό 28^{ov} }

M.Opus : Magnum Opus or The Great Work (1857) - Albert Pike 33°

Liturgies : Liturgies of A.A.S.R. of Freemasonry (1878) - Albert Pike 33°

 Words : Book of the Words ή Sephir ha Debarim (1878) - Albert Pike 33°

 AaSR : Book of the A.A.S.R. of Freemasonry (1868) - Charles McClenechan 33°

 ScR : «Book of the Scottish Rite: 4° - 32°» (1946) – for NMJ and SMJ

MoDo : Morals and Dogma (1871) - Albert Pike 33°

SRMa : Scotch Rite Masonry - Illustrated (1827) - J. Blanchard

DRÉ : Dictionnaire du Rite Ecossais Ancien et Accepte (1988) - Michel Saint Gall

ΕFM : Encyclopedia of Freemasonry - (1873 - 1878) - Albert G. Mackey 33°

DiFM : History, Cyclopedia, Dictionary of Freemasonry - (1873) - Robert Macoy 33°

ΕΕΤ : Εγκυκλοπαίδεια της Ελευθέρας Τεκτονικής - (1934) - Νέστωρας Λάσκαρις

HEL : Hebrew and English Lexicon (1828) - Josiah W. Gibbs

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Μία εύλογη ερώτηση κάθε αναγνώστη αλλά και όσων έχουν υποβληθεί σε τυπική διαδικασία μύησης, αφορά την ωφελιμότητα ενός τόσο εκτεταμένου συγγράμματος.

Τυπική θεωρείται η Μύηση για όλους εκείνους που δεν έχουν εμβαθύνει, στο ουσιαστικό ή εσωτερικό περιεχόμενο των διαφόρων βαθμών αρκούμενοι στο περικάλυμμα, δηλαδή στις ηθικές παραινέσεις ή κοινωνικές εφαρμογές που περιέχονται στα τυπικά των βαθμών αυτών.

Η απάντηση λοιπόν προς κάθε αναγνώστη, αλλά και προς τους τυπικά μνημένους, μπορεί να δοθεί μέσα από τις δυο περικοπές του κατά Λουκάν Ευαγγελίου στην αρχή του παρόντος.

Η πρώτη περικοπή αφορά την υποχρέωση τού καθενός μνημένου, παρόλο που η πορεία του στην αναζήτηση τής Αλήθειας είναι μοναχική όπως υποδηλώνει ο **Ερημίτης** με το φως, να μεταδώσει τις γνώσεις που πιστεύει ότι θα βοηθήσουν τους συνάνθρωπους του στην οδό τής Αρετής και τού Καλού και να υποδείξει τις δυνατότητες για την Συνειδησιακή τους Εξέλιξη.

Η δεύτερη περικοπή είναι ένας κόλαφος για όλες εκείνες τις δυνάμεις τής μόνιμης άρνησης που θέλουν να κρατούν τούς ανθρώπους μακριά από την αλήθεια, περιχαρακωμένους σε ένα περιβάλλον ελέγχου τής Ελευθερίας τής Σκέψης και χειραφέτησης τής Συνείδησης των. Δυνάμεις που βασίζονται στην δημιουργία αλλά και συντήρηση ενός κλίματος φανατισμού, παραπληροφόρησης, φοβίας, προλήψεων, δεισδιαιμονιών, δογματισμού και μισαλλοδοξίας. Εγείρεται συνεπώς η αναγκαιότητα και το καθήκον «αντιπαράθεσης» έναντι όλων αυτών.

Ο Τεκτονισμός όμως, δρώντας ως μια ιδανική Σταυροφορία, δεν δέχεται την προσφυγή στη βία για την διάδοση των Ιδεών καθότι ο σκοπός του είναι μεν η Ηθική και Πνευματική πρόοδος τής ανθρωπότητας αλλά διά μέσου τής ειρηνικής και βαθμιαίας ανύψωσης τού ατόμου.

✎ Τα «όπλα τού Τεκτονισμού», προς επίτευξη τού σκοπού αυτού, είναι ο **Λόγος** και η **Γραφίδα!** Έτσι διά τής πειθούς, εντός των ορίων τής νομιμότητας, εννοεί να ευνοήσει τον θρίαμβο τής λογικής, τής δικαιοσύνης και τής προόδου σε όλες τις μορφές της.

Πίσω από την έννοια τής Σταυροφορίας, που αποσκοπεί στην κατάκτηση των Ιερών τόπων, διακρίνει την εξακολουθητική τάση των ανθρώπων να προχωρήσουν προς μία **αιώνια Αλήθεια** που είναι κρυμμένη στα μάτια τους. Όλες οι μυήσεις οφείλουν να τελούνται διά πράξεως υπέρ τής ιερής αυτής υπόθεσης, την οποία ασπάστηκε ο Τεκτονισμός, δηλαδή τής ανθρωπίνης εξέλιξης προς συνεχώς υψηλότερη πνευματικότητα (εξέλιξη τού συνειδησιακού επιπέδου), η

οποία δεν δύναται να επιτευχθεί παρά μόνον διά τής Ελευθερίας του Πνεύματος.

Θα ξεκινήσουμε την περίπλοκη προσπάθεια ερμηνείας και αποσυμβολισμού των διαφόρων βαθμών του Α*Α*Σ*Τ* εξετάζοντας τα τελείως απαραίτητα, κατά την γνώμη μας, εργαλεία. Αυτά είναι η ιστορία του θεσμού, οι αρχές της μύησης, ως και το φιλοσοφικό και θεωρητικό περιεχόμενο ορισμένων Μυστηριακών Σκηνωμάτων, τα οποία και θα εκτεθούν λεπτομερώς.

Προς διευκόλυνση του αναγνώστη, λόγω τής πολυπλοκότητας αλλά και τής μεγάλης έκτασης των συμβολισμών και ερμηνευτικών σχολίων, υπάρχει μεγάλος αριθμός διευκρινιστικών παραπομπών, τόσο σε αναφορές μέσα στον κάθε ένα τόμο, όσο και μεταξύ των δύο τόμων ή και μεταξύ των διαφόρων βαθμών που πολλές φορές αλληλοσυμπληρώνει ο ένας τον άλλον.

Η παρούσα, δια τής **γραφίδος**, μελέτη μας δεν συνιστά πανάκεια και δεν αποδεικνύουμε αλλά υποδεικνύουμε, κατά το δυνατόν και εφικτόν, την δυνατότητα και την μέθοδο τής επίτευξης του **Γνώθι Σ' Αυτόν** μέσα από την Μυητική διαδικασία των βαθμών του Α*Α*Σ*Τ*.

Διευκρινίζουμε δε ευθύς εξ αρχής και καθιστούμε σαφές, ότι:

*«Όλες οι Ερμηνευτικές Εκδοχές, που παρουσιάζονται στο παρόν σύγγραμμα και αφορούν το συμβολικό και το αλληγορικό περιεχόμενο των βαθμών του Α*Α*Σ*Τ*, δεν απηχούν ούτε εκφράζουν, κατ' ουδένα τρόπο, τις απόψεις του Επισήμου εν Ελλάδι Φιλοσοφικού Τεκτονισμού του Α*Α*Σ*Τ* ή του Κυανού Τεκτονισμού, αλλά εκφράζουν αποκλειστικά και μόνον προσωπικές απόψεις του Συγγραφέα».*

Εξαίρεση στον ανωτέρω κανόνα αποτελούν μόνον:

- 1^{ov}. Αποσπάσματα και «ερμηνείες», όπως επακριβώς αναγράφονται στα επίσημα κείμενα του Συμβολικού (Κυανού) και του Φιλοσοφικού Ελευθεροτεκτονισμού του Α*Α*Σ*Τ*.
- 2^{ov}. Επίσημα κείμενα όπως, ο Καταστατικός Χάρτης, τα Συντάγματα του 1762 και 1786, τα ισχύοντα τυπικά των διαφόρων βαθμών και κυρίως τα ξενόγλωσσα, ιδίως πριν το 1872!
- 3^{ov}. Ερμηνείες που δοθήκαν από τρίτους, όπως ακριβώς επισημαίνονται μέσα από παραπομπές σε κάθε είδους συγγράμματα και βιβλιογραφικά βοηθήματα στο τέλος τού παρόντος.

Οι διάφορες εκτιθέμενες ερμηνείες βασίζονται στα Βιβλικά κείμενα, στην Καμπαλά, στις μυητικές παραδόσεις των Αιγυπτίων, του Μιθραϊσμού, των Αλχημιστών και των Ροδοσταύρων, ως επίσης και σε ορισμένα αποκαλυπτικά κείμενα των Ορφικών και των Γνωστικών.

Μερικώς, βασίζονται στην παράδοση των Ναϊτών, των Ιπποτών του Αγίου Ιωάννη και κατ' επέκταση στην Διδασκαλία των «Ερευνητών τής Αληθείας» (Researchers of Truth), όπως αυτή προφορικά παραδόθηκε από τον γνωστό Κύπριο Ε*Α*Διδ*, Δρ. Στυλιανό Αττεσλή.

- Κατά περίπτωση γίνεται επικουρικά προσφυγή και στα παρακάτω βοηθήματα:
1. Στο Ελληνικό πρωτότυπο, σε αρχαϊζουσα γλώσσα, κείμενο τής Καινής Διαθήκης.
 2. Στο πρωτότυπο εβραϊκό κείμενο τής Π.Δ.: [*Tanakh*], για λόγους ακριβούς απόδοσης.
 3. Στην μετάφραση τών Εβδομήκοντα Ο', η οποία όμως δεν θεωρείται αρκούντως ακριβής.
 4. Σε ορισμένα εξόχως αποκαλυπτικά μνητικά κείμενα Ε*Α*Διδ*, όπως π.χ. τού Δ. Σεμελά.
 5. Στο Χειρόγραφο τού Χένρυ Άντριου Φράνκεν (Francken Manuscript) τού έτους 1783.
 6. Στα τυπικά τών βαθμών τού Συμβολικού (Κυανού) Τεκτονισμού (1^{ος}-2^{ος}-3^{ος} βαθμός).
 7. Στα τυπικά τών βαθμών τού Υπάτου Συμβουλίου τού 33^ο τού Α*Α*Σ*Τ* τής Ελλάδος.
 8. Στα τυπικά τού Α.Α.Σ.Ρ., έως το 1855, τού Μητρικού Υπάτου Συμβουλίου τού 33^ο τής Νοτίου Δικαιοδοσίας τών Η.Π.Α. (SMJ). Αυτά είναι χρήσιμα για τον Κεραμιστή και για την ανάλυση ορισμένων βαθμών που πολλές φορές, κακώς, απονέμονται χωρίς μύηση.
 9. Σε παλαιά ανά χείρας τυπικά τού Α.Α.Σ.Ρ., περί το 1827, τού Υπάτου Συμβουλίου τού 33^ο τής Βορείου Δικαιοδοσίας τών Η.Π.Α. (NMJ).

✎ Καθοριστικής σημασίας αποτελεί ένα εξαιρετικής σπουδαιότητας κεφάλαιο τού παρόντος τόμου με τίτλο - **ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ** - το οποίο οφείλεται εν πολλοίς στον Δρ. Στυλιανό Αττεσλή.

Το κεφάλαιο αυτό πρέπει να μελετηθεί επισταμένα, ώστε να γίνει πλήρως κατανητό, διότι αποτελεί στην κυριολεξία το ουσιαστικό Κλειδί για την συμπεριφορά τών ανθρώπων και την κατανόηση τών διαφόρων βαθμών τού Α*Α*Σ*Τ* από Μυστηριακής κ.λ.π. σκοπιάς.

Δυστυχώς η μετά το 1900 τροποποίηση τών τυπικών ορισμένων βαθμών, με την αιτιολογία τού εκσυγχρονισμού, αποτελεί μια ταφόπλακα στο βαθύτερο εσωτερικό τους περιεχόμενο.

Εντούτοις, τα διασωθέντα παλαιά τυπικά τού 19^{ου} αιώνα αποτελούν μια πολυτιμότερη πηγή Μνητικής Γνώσης επάνω στην οποία θα βασίζουμε, σχεδόν αποκλειστικά, την έρευνα μας!

Δεδομένου ότι η Φιλοσοφική και Μνητική Γνώση, κατά το ξεδίπλωμα τών σελίδων τού συγγράμματος, προστίθεται σταδιακά και αλληλοσυμπληρώνεται βήμα προς βήμα, η επιλεκτική ή αποσπασματική ανάγνωση τμημάτων ή κεφαλαίων τού συγγράμματος δεν κρίνεται δόκιμη. Αντιθέτως συνιστάται όχι μια απλή ανάγνωση, αλλά η ενδελεχής και προσεκτική μελέτη... Αλλιώς πολύτιμα στοιχεία και έννοιες, απαραίτητα για την πλήρη κατανόηση τής Μύησης και ειδικά τών μύησεων τών διαφόρων βαθμών, είτε δεν θα μπορέσουν να προσδιοριστούν πλήρως στην διάνοια τού αναγνώστη, είτε θα διαφύγουν και διαλάθουν τής προσοχής του!

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ

1

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

1.1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πριν από κάθε συστηματική μελέτη μίας οργάνωσης ή σωματείου, είτε αυτή είναι φιλοσοφική, είτε επιστημονική, είτε άλλης μορφής, είναι λογικό να διερευνούμε τα εξής:

- 1^ο. Τον ορισμό και την καταγωγή του.
- 2^ο. Τούς σκοπούς τούς οποίους αυτό επιδιώκει.
- 3^ο. Τα μέσα πραγματοποιήσεως τών σκοπών αυτών.

1.2. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ

Σύμφωνα με τα επίσημα κείμενα τού εν Ελλάδι Ελευθεροτεκτονισμού, αλλά και διεθνώς γενικότερα, ο Τεκτονισμός είναι μια Παγκόσμια αδελφότητα από επιλεγμένα μέλη:

«... Είναι θεσμός αφ' εαυτού προερχόμενος { δηλαδή δημιουργήθηκε από εσωτερική ανάγκη τού ανθρώπου } απορρέων εκ τού Ορθού Λόγου και κατά συνέπειαν παγκόσμιος - [♣ 8.1^ο].

Είναι προ παντός εταιρεία προοδευτική, η οποία δεν θέτει όρια και περιορισμούς στην αναζήτηση τής Αληθείας. Έχει ιδίαν γένεσιν η οποία δεν πρέπει να συγχέεται με την αρχή τών θρησκειών και διά τον λόγον αυτό ουδεμία σχέση έχει προς την θρησκεία, ούτε είναι πολιτικός οργανισμός. Αφήνει δε σε καθέναν την ελευθερία τών δοξασιών του εκτός από δύο προϋποθέσεις:

Την Πίστη στην ύπαρξη τού Θεού, υπό την προσωινμία τού Μεγάλου Αρχιτέκτονος τού Σύμπαντος (συνοπτικά M*A*T*Σ*), και την πίστη στην αθανασία τής Ψυχής. Είναι μιά φιλοσοφική και φιλανθρωπική οργάνωση που αποσκοπεί στην “ Ηθική ” και “ Πνευματική ” βελτίωση τών μελών της. Η επιδίωξη αυτή επιτυγχάνεται μέσω τής αυτογνωσίας τής αλληλεγγύης, της έρευνας τής Αληθείας και της εφαρμογής τών αρχών και κανόνων τής Τεκτονικής Ηθικής. Εργάζεται συνεχώς υπέρ τής προόδου και πνευματικής ανορθώσεως τής ανθρωπότητας διά της ειρηνικής και βαθμιαίας ανυψώσεως τού ατόμου. Βασική αρχή τού Τεκτονισμού είναι ότι οι άνθρωποι, οποιαδήποτε και αν τούς χωρίζει διαφορά, πνευματικών ή υλικών προσόντων, καταγωγής, κοινωνικής θέσης, φυλής, εθνικότητας, χρώματος, γλώσσας ή θρησκείας, γεννώνται ελεύθεροι έχοντας τα αυτά δικαιώματα. Η αφοσίωσις στην οικογένεια, ο σεβασμός προς τούς κοινωνικούς θεσμούς, η αγάπη προς την πατρίδα και η τήρησις τών καθηκόντων τού πολίτου, είναι διά τους τέκτονες ιερά, χωρίς να αντιτίθενται προς την αγάπη προς όλους τούς ανθρώπους, μέσα στο πνεύμα τής παγκοσμίου αδελφότητας και δικαιοσύνης.

Ως ύπατο αγαθό οι Τέκτονες θεωρούν την Ελευθερία τής Σκέψεως και Συνειδήσεως » - [♣ Καταστατικό Χάρτη].

Την βασική δομή τού Ελευθεροτεκτονισμού αποτελούν οι Στοές και οι Μεγάλες

Στοές. Περαιτέρω δε αποτελείται και από άλλα συστήματα ή Τύπους (Rites) πρόσθετων βαθμών.

Η λέξη Rite εκ του λατινικού Ritus σημαίνει στην κυριολεξία Τελετουργία, ιεροτελεστία.

Οι Στοές είναι επιμέρους συγκροτημένες ενώσεις ατόμων πού συνέρχονται υπό κοινούς τύπους και κανονισμούς, όσον αφορά την συγκρότηση, την σύσταση και λειτουργία των. Οι Στοές μιάς επικράτειας υπάγονται συνήθως σε μιά Μεγάλη Στοά ή και περισσότερες.

Λόγω τής Ιστορικής καταγωγής τού Τεκτονισμού, αλλά και γιά λόγους κυρίως παραδοσιακούς, τα μέλη τών στοών που λειτουργούν “ κανονικά ”, αποτελούνται από ενήλικες άνδρες.

Επίσης, τόσον λόγω ιστορικών αιτίων, όσον και τού διαφορετικού τρόπου εργασίας, βασιζόμενα όμως στις ίδιες αρχές, υπάρχουν πολλά συστήματα (Rites) τού Ελευθεροτεκτονισμού.

Τα συστήματα αυτά (Rites) διακρίνονται τόσο από το περιεχόμενο τών τυπικών τους και από τα σημεία αναγνωρίσεως, όσον και από τον αριθμό τών βαθμών πού το καθένα έχει. Το κοινό όμως γνώρισμα όλων τών Τεκτονικών συστημάτων είναι οι τρεις πρώτοι βαθμοί, οι αποκαλούμενοι « **Κυανούς Τεκτονισμός** », οι οποίοι είναι οι βαθμοί τού: **Μαθητή**, τού **Εταίρου** και τού **Διδασκάλου**. Αποτελούν δε την θεμελιώδη αγωγή τού καθενός Τέκτονα.

Μερικά συστήματα παρέχουν στα μέλη τούς ευρύτερους ορίζοντες δράσης με τούς λεγόμενους « υψηλότερους » ή επιγενόμενους ή Φιλοσοφικούς βαθμούς τους. Τα συστήματα αυτά παρέχουν αφενός μία συμπλήρωση και ανάπτυξη τών τριών πρώτων βαθμών πού αναφέρθηκαν, αφετέρου όμως αποτελούν ανεξάρτητα Φιλοσοφικά και Εσωτερικά συστήματα.

Οι πιό διαδεδομένοι τύποι « ανώτερων » ή επιγενομένων βαθμών είναι ο Αρχαίος και Αποδεδεγμένος Σκωτικός Τύπος (A.A.Σ.Τ. ή A.A.S.R.) και ο τύπος τής Υόρκης (York Rite).

Ο χώρος όπου συνεδριάζει η κάθε Στοά ονομάζεται εργαστήριο ή Ναός.

Εκεί συντελείται βασικά η εργασία γιά την πνευματική και ηθική βελτίωση τών μελών του μέσα από μια ιδιόζουσα μέθοδο. Η μέθοδος αυτή η οποία αποκαλείται **Μυσταγωγία**, είναι το σύνολο τών διδαγμάτων και ερμηνειών τών « Ιερών Μυστηρίων » και η εισαγωγή τού Νεόφυτου σε αυτά. Πραγματοποιείται κατά κανόνα μέσω σύμβολων αλληγοριών και συμβολικών τελετών.

Πρόκειται γιά μιά μέθοδο κατανοήσεως και εφαρμογής τών Τεκτονικών Αρχών, των οποίων η βαθύτερη έννοια, γιά λόγους που θα εξηγήσουμε στην συνέχεια, εικονίζεται με σύμβολα και με αλληγορίες. Οι αρχές αυτές αποκαλύπτονται στους Τέκτονες σταδιακά μέσα από προοδευτικές μυσήσεις σε ορισμένους

ιεραρχημένους τεκτονικούς βαθμούς, όπως οί τρεις πρώτοι θεμελιώδεις οι οποίοι αναφέρθηκαν πιά επάνω, αλλά και σε άλλους, στους οποίους θα αναφερθούμε στην συνέχεια εξετάζοντας αναλυτικά τον Α*Α*Σ*Τ*.

Μολονότι δεν είναι εύκολο, εξαιτίας τής προοδευτικής και βαθμιαίας Διδασκαλίας τού Τεκτονισμού, να κατανοήσουμε εύκολα τα βαθύτερα νοήματα του, θα γίνει προσπάθεια γιά την όσον κατά το δυνατόν καλύτερη σκιαγράφηση του, σε όση βέβαια έκταση επιτρέπει η παρούσα δίτομη Πραγματεία.

1.3. Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

Σχετικά με την καταγωγή τού Ελευθεροτεκτονισμού υπάρχουν πολλές και διάφορες γνώμες.

Αυτό δεν πρέπει να μας εκπλήσσει, διότι αν επρόκειτο για μια κοινή εταιρία ή σωματείο, το ζήτημα θα ήταν σχετικά απλό και δεν θα τίθετο θέμα προς συζήτηση.

Σε μια όμως αρχαία μυητική οργάνωση, όπως ο Τεκτονισμός, στην οποία πολλά πράγματα παρέμειναν άγραφα και μεταδόθηκαν μόνον προφορικά, είναι φυσικό να συναντώνται μεγάλες δυσκολίες γιά την ακριβή του προέλευση.

Εάν μάλιστα εγκαταλείψουμε τον συνηθισμένο τρόπο τής Ιστορικής έρευνας και λάβουμε ως βάση όχι τόσον τα γραπτά κείμενα όσον την Τεκτονική κοσμοθεωρία και τούς συμβολισμούς της, διαπιστώνουμε ότι η καταγωγή ανάγεται στην απώτατη αρχαιότητα και εμφανίζει συγγένεια με τα αρχαιότερα Μυστηριακά σκηνώματα που λειτούργησαν επάνω στην Γη.

Ερευνώντας δε προσεκτικά, μπορούμε να διακρίνουμε τρεις κυρίως σχολές ή τάσεις ως προς την καταγωγή τού Ελευθεροτεκτονισμού.

Η πρώτη βασίζεται σε αυστηρή κριτική έρευνα συγκεντρώσεως αυθεντικών μαρτυριών πού θα μπορούσαν να ρίξουν φως στην καταγωγή τού θεσμού.

Η σχολή αυτή ασχολήθηκε με σημαντικής εκτάσεως έρευνες στα αρχαία Στοών. Βρέθηκαν κάθε είδους κείμενα σχετικά με τον αρχαίο και πρωταρχικό Τεκτονισμό και αναζητήθηκαν κάθε φύσεως γραπτά κείμενα και κειμήλια τα οποία θα μπορούσαν να διαλευκάνουν την προέλευση του.

Όπως είναι φυσικό, αποτέλεσμα μιάς τέτοιας ευσυνείδητης εργασίας, εκ μέρους πολλών ανεγνωρισμένης αξίας ιστορικών, ήταν ο σαφής καθορισμός τής ακριβούς ημερομηνίας ενάρξεως τών εργασιών τού Τεκτονισμού, με τις γνωστές γενικές γραμμές τής οργανώσεως.

Η άλλη τάση, η λεγόμενη Ανθρωπολογική, προκύπτει με βάση τα κείμενα τού Rev. George Oliver (1782-1867), όπου αναφέρεται ότι όλοι οι περί τον Τεκτονισμό πολυάριθμοι ορισμοί συνενώνονται στην δήλωση:

« ο Τεκτονισμός είναι ένα σύστημα ηθικής διά τής εφαρμογής τού οποίου τα μέλη του είναι δυνατόν να προάγουν τα Πνευματικά τους συμφέροντα και να ανέλθουν διά τής θεολογικής κλίμακας από την επίγειο στην Επουράνιο Στοά » [♣ **13, 82**].

Βασισμένη επάνω σε αυτό το γεγονός, η προαναφερθείσα σχολή, αποδίδει στον Τεκτονισμό αρχαιότητα πολύ μεγαλύτερη από όση τολμούν να αποδώσουν οι οπαδοί τής Αυθεντικής σχολής και ανακαλύπτει καταπληκτικές αναλογίες μεταξύ των Μυστηρίων όλων των αρχαίων λαών, οι οποίοι αναμφισβήτητα κατείχαν πολλά από τα Τεκτονικά σύμβολα και πιθανόν και τις ίδιες τελετές. Από τα μέχρι σήμερα συλλεχθέντα στοιχεία, αποδεικνύεται σαφώς ότι δόγματα, ανάλογα με τα Τεκτονικά, μπορούμε να βρούμε σε όλες σχεδόν τις χώρες τού κόσμου.

Από τις ανθρωπολογικές έρευνες αποδεικνύεται αφενός η μεγάλη αρχαιότητα των Τεκτονικών « Μυστηρίων » και αφετέρου το κοινό τής καταγωγής όλων των επί τής Γης Μυστηριακών οργανώσεων, κάτι που θα αναλύσουμε στην συνέχεια με λεπτομέρεια - [♣ 437].

Η ανθρωπολογική όμως κατεύθυνση, περιορίζεται σε διαπιστώσεις, χωρίς να αναλαμβάνει την ταξινόμηση των γνώσεων που απορρέουν από αυτές και την τελική τους σύνθεση...

Το έργο τής σύνθεσης επιδιώκει η τρίτη κατά σειρά τάση, η Μυστικιστική ή Μυστηριακή. Αυτή, βασισμένη στα πορίσματα των δύο προαναφερθεισών τάσεων και εμβαθύνοντας στην φιλοσοφία των συμβόλων και αλληγοριών των συντεχνιακών σωματείων, τα οποία λειτουργούσαν πριν από τον σύγχρονο Τεκτονισμό και των κατά την « Αρχαιότητα Μυστηρίων », καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο σημερινός Τεκτονισμός είναι συνέχεια μίας Παγκόσμιας Πνευματικής κίνησης, τής οποίας η αρχή ανάγεται στην κοιτίδα τής ανθρώπινης κοινωνίας και η οποία εμφανίσθηκε στην ιστορία των ανθρώπινων πολιτισμών με ποικιλία ονομάτων.

Συνοπτικά, ο Τεκτονισμός είναι ο « θεματοφύλακας » των πανάρχαιων εταιριών που ήκμασαν και έδρασαν με το όνομα « Μυστήρια » στην αρχαία Ελλάδα, στην Ρώμη, σε πολλές χώρες κατά τον Μεσαίωνα και σε χώρες τής Ανατολής σε όλες τις εποχές, αποτελεί δε σύστημα Σοφίας και Ηθικής, το οποίο σκεπτόμενη ορθά η ανθρωπότητα πρέπει πάντοτε να βλέπει με ευλάβεια. Θεωρίες περί συνομωσίας ή δαιμονολατρίας στερούνται παντελώς σοβαρότητας.

Οι οπαδοί τής τελευταίας σχολής δεν ενδιαφέρονται τόσο για τις ιστορικές αποδείξεις τής καταγωγής τού Τεκτονισμού, μέχρι των ημερών μας, αλλά προσπαθούν να καταδείξουν την πνευματική συγγένεια τής Τεκτονικής παραδόσεως με τα Αρχαία Μυστήρια, όχι βέβαια για κανέναν άλλον λόγο αλλά για να προσφέρουν στους Τέκτονες αλλά και στην ανθρωπότητα εν γένει ένα κλειδί πληρέστερης και τελειότερης κατανόησης των Τεκτονικών Διδαγμάτων.

Ο Τεκτονισμός θα είχε απαλλαγεί από πλήθος παρεξηγήσεων, παρερμηνειών, καταδιώξεων και σπατάλης χρόνου, εάν οι άνθρωποι ήταν σε θέση να κατανοήσουν την μοναδική αυτήν προέλευση των Τεκτονικών Μυστηρίων, η οποία συγ-

χρόνως διαγράφει με σαφήνεια και απερίφραστα τον σκοπό τής μνήσεως και το τέλος τών εκ πρώτης όψεως παραδόξων Τεκτονικών Τελετουργιών ... οι οποίες είναι παντελώς άσχετες με την αρχή τών θρησκειών !

Χωρίς να υπάρχει πρόθεση να ανασυνθέσουμε ιστορικά την αρχαιότατη προέλευση τού σύγχρονου Ελευθεροτεκτονισμού από τα πανάρχαια Μυστηριακά σωματεία, θα αρκεσθούμε να αναφέρουμε ότι κατά την πιό διαδεδομένη άποψη ο Τεκτονισμός έχει διττήν καταγωγή :

1^ο. Από τα σωματεία τών λιθοξόνων ή λιθουργών και οικοδόμων τού Μεσαίωνα, πού και αυτά ίσως ανάγονται γενεαλογικά στους Κομακίνους Διδασκάλους, στα αρχιτεκτονικά σωματεία τών Ρωμαίων (κολλέγια) και στους Διονυσιακούς Τεχνίτες.

2^ο. Από τα φιλοσοφικά ή μυστικοθρησκευτικά σωματεία, τα οποία παρόλους τούς διωγμούς τής Καθολικής εκκλησίας διατήρησαν, κατά τούς Μέσους χρόνους και κατά την Αναγέννηση, τις μνητικές παρακαταθήκες που παραδοσιακά κατείχαν.

Βέβαια, το πιθανότερο είναι, ότι ο διαχωρισμός αυτός σε δύο ρεύματα δεν είναι απόλυτος.

Ότι δηλαδή τα καθαρώς τεχνικά σωματεία συνέβαλαν στην μορφή τού Τάγματος, ενώ οι θεωρητικοί Τέκτονες (Αποδεδεγμένοι) στο πνεύμα του, αφού οι σημερινές ιστορικές έρευνες αποδεικνύουν ότι, τα « τεχνικά σωματεία » δεν ήταν καθαρά επαγγελματικές οργανώσεις και δεν στερούνταν φιλοσοφικών και μυστηριακών κατευθύνσεων, αλλά ούτε οι αρχαίοι « θεωρητικοί Τέκτονες » περιορίζονταν απλά σε θεωρητικές γνώσεις.

Θα παραθέσουμε μερικά στοιχεία για την προέλευση και φύση τών δύο αυτών ρευμάτων. Πλήρης ανάλυση τής Ιστορίας και τών μνήσεων τών τριών βαθμών τού Κυανού Τεκτονισμού έχει γίνει στο σύγγραμμα μας « Ars Ingognita (η Άγνωστη Τέχνη) μία Εξερεύνηση στον Θαυμαστό Κόσμο τού Ελευθεροτεκτονισμού » - [♣ 365].

1.4. Η ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΗ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΣΤΟΩΝ

Οι ιστορικές πληροφορίες πού έχουμε για τον Ελευθεροτεκτονισμό είναι οι ακόλουθες:

Την 24^η Ιουνίου τού 1717 (κατά το θερινό ηλιοστάσιο) και μάλιστα την ημέρα τής εορτής τού Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστή έγινε στο Λονδίνο μιά συγκέντρωση στην οποία πρωτοστάτησαν οι Ροδόσταυροι Jean Theophile Desaguliers και James Anderson, προτεστάντης κληρικός, με την συμμετοχή τών Georges Payne King, Calvert Lumden, Madden Elliot και πολλών άλλων, μαζί με όλα τα μέλη τών τεσσάρων στοών πού ήταν οι μοναδικές πού βρισκόταν τότε σε λειτουργία στο Λονδίνο.

Την εποχή εκείνη δεν υπήρχαν φυσικά οργανωμένα Τεκτονικά Εργαστήρια, αλλά οι οικοδόμοι συναθροίζονταν σε πανδοχεία ή καπηλειά, των οποίων οι ιδιοκτήτες συνήθως ήταν μέλη.

Η Σύνοδος αυτή, η οποία συγκλήθηκε στο πανδοχείο του Raumier, έκανε με ομόφωνη απόφαση δεκτή την συγχώνευση αυτή που έλαβε το όνομα « Μεγάλη Στοά της Αγγλίας ».

Εξέλεξε σαν πρώτο της Μεγάλο Διδάσκαλο τον Anthony Sayer, την επόμενη χρόνια τον Georges Payne King και την μεθεπόμενη χρονιά (1719) τον Jean Theophile Desaguliers.

Το 1723 ο James Anderson συνέταξε το « Βιβλίο των Συνταγμάτων των Ελευθέρων και Αποδεδεγμένων Τεκτόνων » και μερίμνησε για την έγκριση και δημοσίευσή του.

1.5. Η ΙΔΡΥΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΕΚΤΟΝΙΚΩΝ ΤΥΠΩΝ (RITES)

Το 1717, δεν υπήρχε παρά ένας και μοναδικός γνήσιος πρωταρχικός Ελευθεροτεκτονισμός. Από το 1728 εμφανίσθηκαν διάφοροι Τύποι, που σταδιακά έγιναν όλο και πιά πολυάριθμοι. Έτσι, σε μία περίοδο ενός αιώνα, ο Ελευθεροτεκτονισμός παρουσιάσθηκε κάτω από τουλάχιστον 33 διαφορετικούς τύπους ή « Δόγματα », οι οποίοι εμφανίσθηκαν στο προσκήνιο.

Από αυτούς τούς τριάντα τρεις κατ' ελάχιστον τύπους, μόνον δώδεκα εξακολουθούσαν να λειτουργούν σε πλήρη δραστηριότητα μέχρι τα τέλη του 19^{ου} αιώνα και αυτοί είναι οι εξής:

Δύο Αγγλικοί τύποι, ο τύπος της Υόρκης και ο Αρχαίος και Αρχέγονος τύπος.

Δύο Γαλλικοί τύποι, ο Σύγχρονος Σκωτικός τύπος και ο τύπος του Ναού.

Τέσσερις Γερμανικοί τύποι, ένας Ιταλικός, ο τύπος Μισραήμ, ένας Σουηδικός τύπος του Swedenborg, ο Εθνικός Μεξικάνικος τύπος και ο Αμερικάνικος ή Αρχαίος και Αποδεδεγμένος Σκωτικός Τύπος (A*A*Σ*Τ* ή A.A.S.R.).

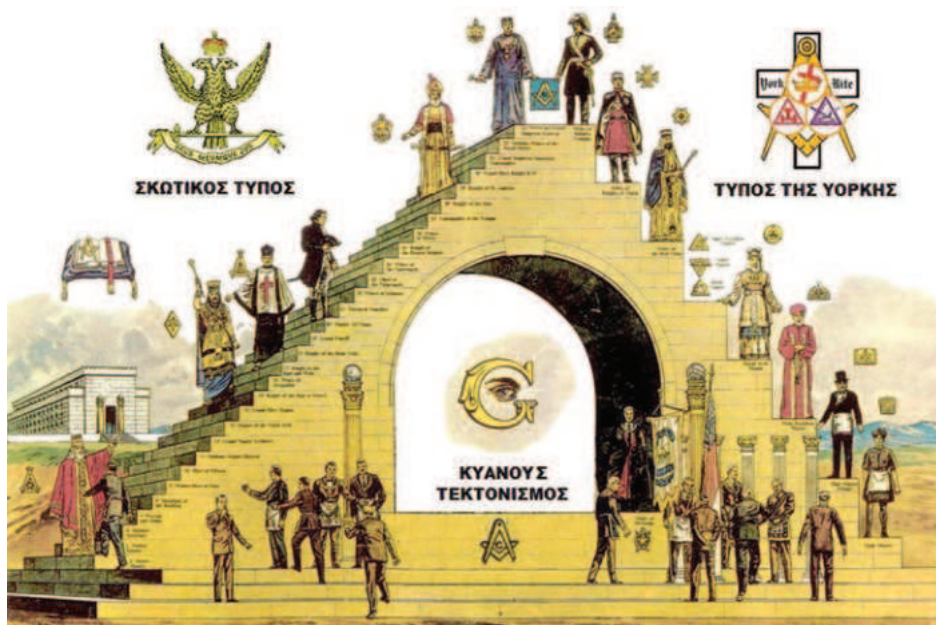
Ο τελευταίος αυτός τύπος έχει τούς αριθμητικά περισσότερους οπαδούς, στις ημέρες μας.

Μέχρι τα τέλη του δεκάτου ενάτου αιώνα, είκοσι δύο Υπατα Συμβούλια ή Διευθυντικά σώματα του Αρχαίου και Αποδεδεγμένου Σκωτικού Τύπου βρισκόταν σε πλήρη λειτουργία.

Τον Σεπτέμβριο του 1875 συνασπίσθησαν σε συνομοσπονδία, το δε΄Υπατο Συμβούλιο της Ελβετίας ασκούσε την εκτελεστική εξουσία της συνομοσπονδίας.

Ο A*A*Σ*Τ* είναι ένας από τούς δύο κλάδους του Ελευθεροτεκτονισμού στους οποίους ο Τέκτων μπορεί να προχωρήσει αφού έχει συμπληρώσει την μύηση του στους τρεις πρώτους βαθμούς του Κυανού Τεκτονισμού ή Συμβολικούς. Ο άλλος εξίσου γνωστός κλάδος είναι ο Τύπος της Υόρκης και αποτελείται από την Βασιλική Αψίδα, τούς Ιππότες του Ναού, κ.λ.π. – [εικόνα Α1].

ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΒΑΘΜΙΔΩΝ ΤΟΥ Α.Α.Σ.Τ. ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΥΟΡΚΗΣ

Εικ. Α1

1.6. Ο ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ Α.Α.Σ.Τ.

Μετά την εισαγωγή τού Ελευθεροτεκτονισμού στην ηπειρωτική Ευρώπη στις αρχές τού 18^{ου} αιώνα δημιουργήθηκαν, πιθανότατα το 1738, από τον ιππότη Andrew Michael Ramsay (1686-1743), τρεις νέοι βαθμοί με τα ονόματα Σκώτος (Ecossais), Δόκιμος (Novice) και Ιππότης τού Ναού (Chevalier du Temple) - [♣ 134]. Οι βαθμοί αυτοί είναι καθαρώς Ναϊτικοί και είχαν σαν σκοπό να αναζητήσει ο μυσούμενος:

- 1^ο. Την γένεση και οργάνωση τού Τάγματος τού Ναού, ο οποίος θεωρείται ότι αποτελεί την συνέχεια τού Ναού τού Σολομώντος.
 - 2^ο. Την εξωτερική καταστροφή και την μυστική διατήρηση τού Τάγματος.
 - 3^ο. Την « εκδίκηση » εναντίον αυτών που προκάλεσαν την καταστροφή του.
- Αυτό είναι το κλειδί τών τριών αυτών βαθμών οι οποίοι προσαρμόσθηκαν στην παράδοση τού αρχιτέκτονος τού Ναού Χιράμ Αμπίφ ώστε να συνδεθεί ο Ναός τής Ιερουσαλήμ με το Τάγμα τών Ιπποτών τού Ναού τού JACOBUS BURGUNDOUS DE MOLEY - [♣ 134].

Οι Τέκτονες οι οποίοι επιθυμούσαν να κατακτήσουν τούς ανώτερους βαθμούς όφειλαν να μορφωθούν στην Εσωτερική παράδοση και στα πρώτα στοιχεία της **Καμπαλά**, με την οποία θα ασχοληθούμε στη συνέχεια εκτεταμένα σε ειδικό κεφάλαιο τού παρόντος συγγράμματος.

Έτσι ο Δόκιμος, (Novice), ο οποίος αργότερα γίνεται Βασιλική Αψίς, διδασκόταν τα εννέα ονόματα τού Θείου που συναντούμε σήμερα στις εννέα αψίδες στον βαθμό τού Ιππότη τής Βασιλικής Αψίδος (13^ο βαθμός ή τού Ενώχ) τού Α*Α*Σ*Τ* τόμος Β' 13^ο βαθμός].

Επίσης διδασκόταν τις σχέσεις μεταξύ τών γραμμάτων και αριθμών (Καμπαλά Γκεμάτρια) και αργότερα τα πρώτα στοιχεία τής συμβολικής τών μορφών [♁ κεφάλαιο Καμπαλά].

Στον βαθμό τού Σκώτου, ο οποίος αργότερα μετονομάσθηκε Μέγας Σκώτος, ο δόκιμος λάμβανε ύστερα από τις πρώτες μελέτες άλλες βαθύτερες επάνω στον Νόμο τών **Αντιστοιχιών και Αναλογιών** στην Φύση, ένα παράδειγμα τού οποίου θα εξεταστεί πιο κάτω αναλυτικά.

Η μύηση στους δύο αυτούς βαθμούς ανέπτυξε την ένωση μεταξύ τού Ναού τού Σολομώντος και τών Ναϊτών και γινόταν σε υπόγειες στοές για να εκφρασθεί η στέρηση στην οποία είχε περιέλθει το Τάγμα.

Στον βαθμό τού Ιππότη τού Ναού, ο οποίος αργότερα έγινε μερικώς ο 30^{ος} βαθμός Καδός τού Α*Α*Σ*Τ*, ο δόκιμος καθιερωνόταν σαν ο πραγματικός ζων εκδικητής τού Τάγματος.

Τα ακόλουθα λόγια, χαραγμένα επάνω στον συμβολικό τάφο τού DE MOLEY, καταδεικνύουν ότι οι μέθοδοι πού τείνουν να φθάσουν μέχρι το κατώφλι τού **δευτέρου θανάτου** ήταν γνωστές σε εκείνους που συνέταξαν αυτόν τον βαθμό [♁ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΜΥΗΣΗΣ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ]:

« Όποιος κατορθώσει να νικήσει τον φόβο τού θανάτου, θα εξέλθει από τούς κόλπους τής γης και θα έχει το δικαίωμα να μνηθεί στα μεγάλα Μυστήρια »

Οι βαθμοί αυτοί συμπληρώθηκαν σταδιακά και από άλλους βαθμούς, οι οποίοι κυρίως λήφθηκαν από Μεσαιωνικές μυστηριακές ή αποκρυφιστικές οργανώσεις και έλαβαν διεθνώς το όνομα Υψηλότεροι Βαθμοί ή Higher Degrees και στα Γαλλικά Hauts Grades Maconniques.

Οι βαθμοί αυτοί συνάντησαν μεγάλη αντίσταση από πολλούς Τέκτονες, με το αιτιολογικό ότι αποτελούσαν καινοτομία στον Αρχαίο Ελευθεροτεκτονισμό.

Ορθά όμως κατά την γνώμη μου και τις γνώμες πολλών άλλων υποστηρίχθηκαν από άλλους τέκτονες, οι οποίοι θεώρησαν ότι οι τρεις αρχικοί συμβολικοί κυανοί βαθμοί δεν πρόσφεραν ένα ικανοποιητικό πεδίο αναπτύξεως και επεκτάσεως τής Τεκτονικής σκέψεως και μελέτης.

✎ Η εγκυκλοπαίδεια τού Ν. Λάσκαρι, στο λήμμα « Ανώτεροι βαθμοί », αναφέρει τα εξής:

« Οι ανώτεροι βαθμοί είναι αναμφιβόλως δημιουργήματα τών μυσταγωγημένων ανδρών, οι οποίοι βρήκαν καταφύγιο στα παλαιά επαγγελματικά σωματεία και μετέφεραν σε αυτά την “εσωτερική φιλοσοφία των”. Οι τρεις συμβολικοί βαθμοί (Μαθητής – Εταίρος – Διδάσκαλος) δεν είναι αρκετοί για να μορφώσουν Φιλοσοφικά τούς Τέκτονες, οι οποίοι τότε μάταια θα προσπαθούσαν να ερμηνεύσουν τα σύμβολα τα οποία κοσμούν τούς Ναούς των.

Με τον σημερινό βαθμό αναπτύξεως και επεκτάσεως τής ανθρώπινης σκέψεως, ο περιορισμός τής Βασιλικής Τέχνης στα όρια τών Ιωαννίτικων βαθμών θα την απεγύμνωνε τελείως τής εσωτερικής μυστηριακής της μορφής για να την καταστήσει ένα απλόν φιλανθρωπικό σωματείο. Ο Ελευθεροτεκτονισμός δεν αποβλέπει εις την καλλιέργεια τού αισθήματος τής φιλαλληλίας μεταξύ τών μελών του. Σκοπός του δεν είναι αυτός. Σκοπός του είναι η παρά τώ ανθρώπω καλλιέργεια – ούτως ειπείν – τών υποσυνειδήτων εκείνων ιδιοτήτων οίτινες αποτελούν την πραγματική, αλλά καταπνιγείσαν υπό τον ψευδοπολιτισμόν, υπόσταση του. Όταν δε ο Τέκτων, ούτω πως μυσταγωγούμενος, κατανόηση την σημασία τού Δελφικού Γνώθι Σ’ Αυτόν τότε ασφαλώς και φιλαλληλία θα ασκεί και εν αρετή θα ζεί » - [✎ ΕΕΣ].

Απαιτείται όμως άριστη γνώση τής ιδιαίτερης γλώσσας τών συμβόλων και τής αλληγορίας !

Ο Αλβέρτος Πάϊκ, κατά την περιγραφή τού 30^{ου} βαθμού, εξηγεί το πώς η αληθινή φύση τού Τεκτονισμού κρατιέται μυστική από τους Τέκτονες τών χαμηλότερων βαθμών - [✎ *MoDa*]:

« Οι Κυανοί βαθμοί είναι μόνο η εξωτερική αυλή ή σκεπαστή είσοδος τής πρόσψης τού ναού. Μέρος τών συμβόλων επιδεικνύεται εκεί στο μεμνημένο, αλλά παραπλανιέται σκόπιμα από τις ψεύτικες ερμηνείες. Η πρόθεση δεν είναι να γίνουν κατανοητοί από αυτόν, αλλά ότι θα φανταστεί ότι τους καταλαβαίνει. Η αληθινή ερμηνεία τους είναι διατηρημένη για τους ικανούς, τους πρίγκιπες τού Τεκτονισμού (Adepts). Ολόκληρο το σώμα τής Βασιλικής και Ιερατικής Τέχνης ήταν κρυμμένο, τόσο προσεκτικά για αιώνες στους Υψηλούς Βαθμούς, που είναι ακόμα και έως σήμερα αδύνατο να λυθούν πολλά από τα αινίγματα που περιέχουν. Είναι αρκετά ικανοποιητικό για την μάζα εκείνων που αποκαλούνται Τέκτονες, να φαντάζονται ότι όλα περιλαμβάνονται στους κυανούς βαθμούς. Και τού καθενός οι προσπάθειες στο να αποκαλύψει την Αλήθεια μέσα από αυτούς θα είναι μάταια εργασία και χωρίς οποιαδήποτε αληθινή ανταμοιβή κατά παράβαση τών υποχρεώσεων του ως μεμνημένου. Ο Τεκτονισμός είναι στην κυριολεξία μια Σφίγγα, θαμμένη μέχρι το κεφάλι στην άμμο που συσσωρεύτηκε γύρω της από τους αιώνες ».

Ο Αλβέρτος Πάϊκ, επιλέχτηκε να παραμείνει επικεφαλής τού Αρχαίου και Αποδεδεγμένου Σκωτικού Τύπου τής Νοτίου Δικαιοδοσίας τών Η.Π.Α. για 33 έτη (1859-1892) - εικόνα Α3.

Θεμελιωτής δε τής μορφής τού συστήματος (Σύνταγμα τού 1786) και τών βαθμών με την οποία λειτουργεί σήμερα ο Α*Α*Σ*Τ* θεωρείται, χωρίς να είναι και απολύτως εξακριβωμένο, ο Βασιλιάς τής Πρωσίας Μέγας Φρειδερίκος ο ΙΙ (1712-1786) - εικόνα Α4.

Ο ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΜΑΚΕΪ

Εικ. Α2

Ο ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΠΑΪΚ

Εικ. Α3

Ο ΜΕΓΑΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΣΙΑΣ

Εικ. Α4

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗΣ

Εικ. Α5

ΟΙ ΕΠΤΑ ΒΑΘΜΙΔΕΣ ΤΟΥ Α**Α**Σ**Τ**

Η πρώτη ομάδα περιλαμβάνει τούς βαθμούς

1^{ος} Μαθητής

2^{ος} Εταίρος

3^{ος} Διδάσκαλος

Η δεύτερη ομάδα περιλαμβάνει τούς βαθμούς

4^{ος} – Μυστικός Διδάσκαλος

5^{ος} – Τέλειος Διδάσκαλος

6^{ος} – Γραμματεύς εξ Απορρήτων

7^{ος} – Έφορος και Δικαστής

8^{ος} – Επόπτης τών Οικοδομών

9^{ος} – Εκλεκτός Διδάσκαλος τών Εννέα

10^{ος} – Εκλεκτός Διδάσκαλος τών Δεκαπέντε

11^{ος} – Υπέρτατος Εκλεκτός τών Δώδεκα

12^{ος} – Μέγας Διδάσκαλος Αρχιτέκτων

13^{ος} – Ιππότης τής Βασιλικής Αψίδος

14^{ος} – Μέγας Εκλεκτός Τέλειος και Υπέρτατος Τέκτων

Η τρίτη ομάδα περιλαμβάνει τούς βαθμούς

15^{ος} – Ιππότης τής Ανατολής ή τού Ξίφους

16^{ος} – Πρίγκιψ τής Ιερουσαλήμ

Η τέταρτη ομάδα περιλαμβάνει τούς βαθμούς

17^{ος} – Ιππότης Ανατολής και Δύσεως

18^{ος} – Πρίγκιψ Ροδόσταυρος Ιππότης τού Αετού και τού Πελεκάνος

Η πέμπτη ομάδα περιέχει τούς βαθμούς

- 19^{ος} – Μέγας Ποντίφιξ
- 20^{ος} – Μέγας Διδάσκαλος τών Συμβολικών Στοών
- 21^{ος} – Νωαχίτης ή Πρώσος Ιππότης
- 22^{ος} – Ιππότης τού Βασιλικού Πέλεκυ ή Πρίγκιψ τού Λιβάνου
- 23^{ος} – Αρχηγός τής Σκηνής
- 24^{ος} – Πρίγκιψ τής Σκηνής
- 25^{ος} – Ιππότης τού Χαλκού Όφεως
- 26^{ος} – Πρίγκιψ τής Χάριτος
- 27^{ος} – Ιππότης Ταξιάρχης τού Ναού
- 28^{ος} – Ιππότης τού Ηλίου
- 29^{ος} – Σκώτος Ιππότης τού Αγίου Ανδρέα
- 30^{ος} – Ιππότης Καδός Ιππότης τού Λευκού και Μέλανος Αετού

Η έκτη ομάδα περιλαμβάνει τούς βαθμούς

- 31^{ον} – Μέγας Επιθεωρητής Ταξιάρχης Δικαστής
- 32^{ον} – Υπέρτατος Πρίγκιψ τού Βασιλικού Μυστικού

Η εβδόμη ομάδα περιλαμβάνει τον βαθμό

- 33^{ος} – Ύπατος Μέγας Γενικός Επιθεωρητής ≠

Στο Ύπατο Συμβούλιο τής Βορείου Δικαιοδοσίας τών ΗΠΑ υπάρχει σήμερα, εξ αιτίας σταδιακών τροποποιήσεων, σημαντική διαφορά στο περιεχόμενο ορισμένων βαθμών και μια μικρή διαφορά στην κατανομή και στα ονόματα τών διαφόρων βαθμών, η οποία έχει ως εξής:

LODGE OF PERFECTION – THE INEFFABLE DEGREES

4 ^{ος} Master Traveler	(Περιοδεύων Διδάσκαλος)
5 ^{ος} Perfect Master	(Τέλειος Διδάσκαλος)
6 ^{ος} Master of the Brazen Serpent	(Διδάσκαλος τού Χάλκινου Όφεως)
7 ^{ος} Provost and Judge	(Έφορος και Δικαστής)
8 ^{ος} Intendant of the Building	(Επόπτης τών Οικοδομών)
9 ^{ος} Master of the Temple	(Διδάσκαλος τού Ναού)

10 ^{ος} Master Elect of the Fifteen	(Εκλεκτός Διδάσκαλος τών Δεκαπέντε)
11 ^{ος} Sublime Master Elected	(Υπέρτατος Εκλεκτός Διδάσκαλος)
12 ^{ος} Master Architect	(Διδάσκαλος Αρχιτέκτων)
13 ^{ος} Master of the Ninth Arch	(Διδάσκαλος τής Ενάτης αψίδας)
14 ^{ος} Grand Elect Mason	(Μέγας Εκλεκτός Τέκτων)

COUNCIL OF PRINCES OF JERUSALEM

15 ^{ος} Knight of the East or Sword	(Ιππότης τής Ανατολής ἢ τοῦ Ξίφους)
16 ^{ος} Prince of Jerusalem	(Πρίγκιπας τής Ιερουσαλήμ)

CHAPTER OF ROSE CROIX

17 ^{ος} Knight of the East and West	(Ιππότης τής Ανατολής και Δύσεως)
18 ^{ος} Knight of the Rose Croix de Heredon	(Ιππότης Ροδόσταυρος τής Χερεδόμ)

CONSISTORY

19 ^{ος} Grand Pontiff	(Μέγας Ποντίφιξ)
20 ^{ος} Master ad Vitam	(Αθάνατος Διδάσκαλος)
21 ^{ος} Patriarch Noachite	(Πατριάρχης Νωαχίτης)
22 ^{ος} Knight of the Royal Axe or Prince of Libanus	(Ιππότης τοῦ Βασιλικοῦ Πέλεκυ)
23 ^{ος} Chief of the Tabernacle	(Αρχηγός τής Σκηνῆς)
24 ^{ος} Brother of the Forest	(Αδελφός τοῦ Δάσους)
25 ^{ος} Master of Achievement	(Διδάσκαλος τοῦ Επιτεύγματος)
26 ^{ος} Prince of Mercy or Scottish Trinitarian	(Πρίγκιπας τοῦ Ελέους)
27 ^{ος} Knight Commander of the Temple	(Ιππότης Διοικητής τοῦ Ναοῦ)
28 ^{ος} Knight of the Sun or Prince Adept	(Ιππότης τοῦ Ἡλίου)
29 ^{ος} Scottish Knight of Saint Andrew	(Σκώτος Ιππότης τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα)
30 ^{ος} Grand Inspector	(Μέγας Επιθεωρητής)
31 ^{ος} Knight Aspirant	(Επίδοξος Ιππότης)
32 ^{ος} Sublime Prince of the Royal Secret	(Πρίγκιπας τοῦ Βασιλικοῦ Μυστικοῦ)

SUPREME COUNCIL

33 ^{ος} Inspector General	(Γενικός Επιθεωρητής)

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ

2

ΜΙΑ ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ
ΤΟΥ Α*Α*Σ*Τ*

Οι παρακάτω σελίδες δεν στοχεύουν στο να δώσουν μία πλήρη περιγραφή της ιστορίας του Α*Α*Σ*Τ* σε όλη την Υφήλιο, κάτι που μπορεί να βρεί κανείς σχετικά εύκολα σε πληθώρα βιβλίων, κυρίως ξενόγλωσσων, πολλά εκ των οποίων μνημονεύονται στην βιβλιογραφία - [♣ **66, 280, 333**].

Διότι δεν μπορεί να διατεθεί επί πλέον χώρος σε μία εργασία που έχει σαν βασικό στόχο, για όσους βέβαια έχουν το σχετικό ενδιαφέρον, την βαθύτερη ανάλυση των τυπικών και την σημασία των μνήσεων και συμβολισμών των πολυπληθών βαθμών του Α*Α*Σ*Τ*, σύμφωνα με την Μυστηριακή τάση.

Όπως δε είδαμε οι βαθμοί αυτοί καταλαμβάνουν μεγάλη έκταση.

Παρόλα αυτά κρίνεται ως επιβεβλημένο να παραθέσουμε μία σύντομη ιστορική αναδρομή.

Όπως είπαμε, οι γνώμες εκείνων που έχουν γράψει για τον Ελευθεροτεκτονισμό διαφέρουν αναφορικά με την προέλευση του σαν ένα οργανωμένο σύστημα.

Υπάρχουν ερευνητές που τον ταυτίζουν με τον Διαφωτισμό και άλλοι θεωρούν ότι κατάγεται από τούς Διονυσιακούς τεχνίτες, άλλοι δε ανάγουν την καταγωγή του στον Πυθαγόρα και στους Ιππότες του Ναού.

Ο δε ιπότης Α. Ramsey προσπάθησε να σχετίσει την καταγωγή του με τούς Σταυροφόρους.

Παρόλα αυτά γίνεται κατανοητό και στους πιο σκεπτικιστές ότι η καταγωγή του ανάγεται σε μία εποχή που μπορεί να σφραγίσει την αρχαιότητα του.

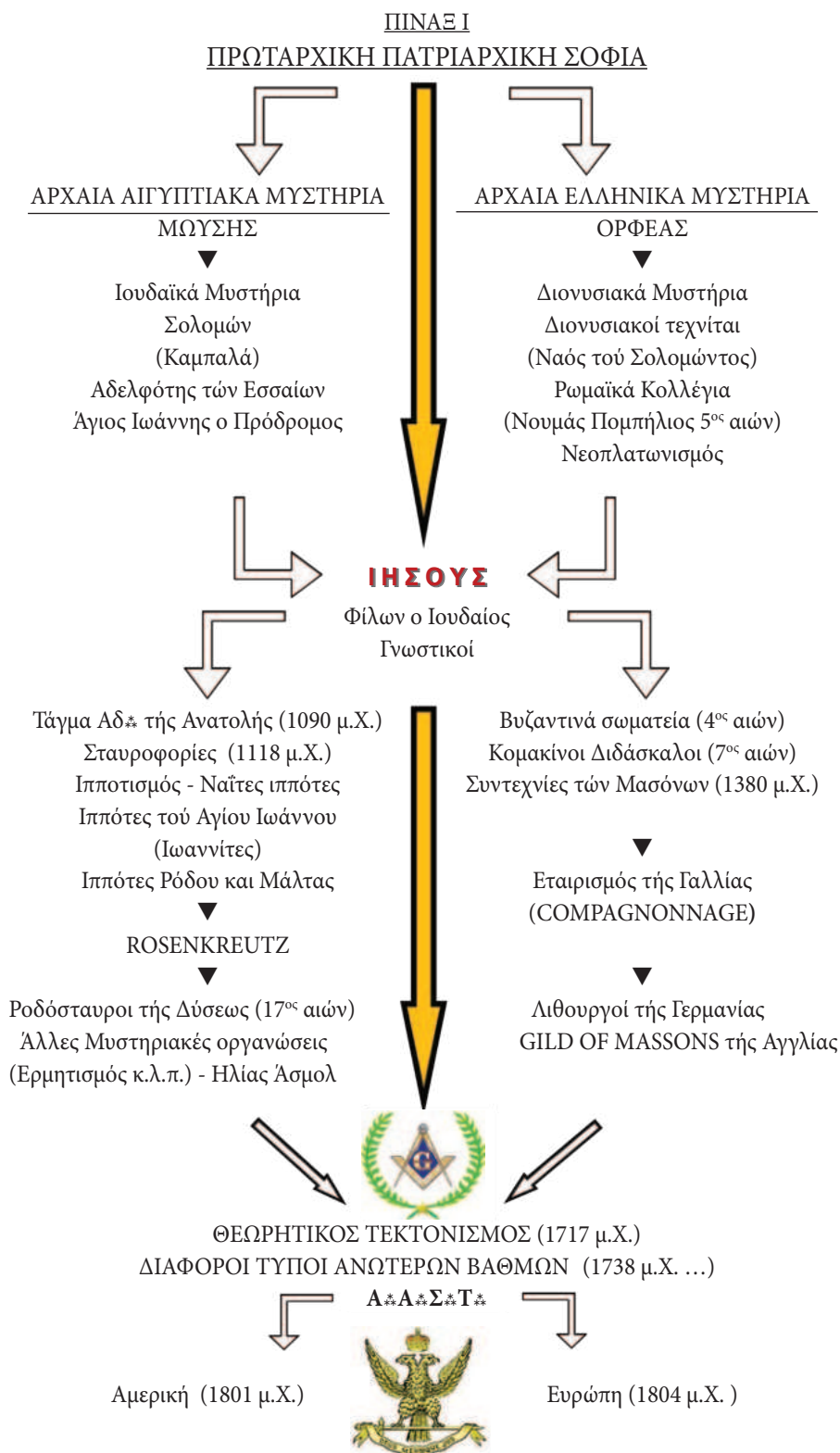
Πρέπει επίσης να επισημάνουμε το γεγονός ότι ακόμη και οι πιο ενημερωμένοι από τους πολέμιους του δεν μπορούν να υποδείξουν ένα χρονικό σημείο που ο Τεκτονισμός δεν υπήρχε.

Αυτό δίδει στον Τεκτονισμό μία λαμπρότητα την οποία στερούνται άλλα συστήματα με παράλληλη ιστορική διαδρομή.

Ο παρακάτω Πίνακας I μας δίνει την πιθανότερη σειρά διαδοχής από δύο ρεύματα, τα οποία έχουν ως αφετηρία αφενός μεν τα Αρχαία Αιγυπτιακά αφετέρου δε τα Ελληνικά Μυστήρια.

Βέβαια ο Α*Α*Σ*Τ* δεν μπορούμε να ισχυριστούμε ότι έχει τόσο αρχαίες ρίζες.

Παρόλο που μερικοί από τούς βαθμούς του ανάγονται στον 14^ο αιώνα, ο Α*Α*Σ*Τ* τύπος οριστικοποιήθηκε περί τα τέλη του 17^{ου} αιώνα και έλαβε τον διακριτό του χαρακτήρα στην αρχή του 18^{ου} αιώνα. Η χρησιμοποίηση της λέξεως « Σκωτικός » έχει οδηγήσει πολλούς να πιστεύουν ότι ο τύπος αυτός κατάγεται από την Σκωτία. Υπήρξε επίσης και η λανθασμένη σε πολλούς αντίληψη ότι κανείς πρέπει να πάει στην Σκωτία για να λάβει τον 33^ο βαθμό.

Τίποτε βέβαια από αυτά δεν αληθεύει, διότι στην πραγματικότητα η πρώτη αναφορά εμφανίζεται σε παλαιά Γαλλικά χειρόγραφα όπου βρίσκουμε την λέξη Ecossais (= Σκωτικός).

Προς το τέλος του 17^{ου} αιώνα, όταν τα Βρετανικά νησιά σπαράσσονταν από εσωτερικές διαμάχες, πολλοί Σκώτοι κατέφυγαν στην Γαλλία και ανέπτυξαν εκεί τα Τεκτονικά τους ενδιαφέροντα. Ήδη από το 1721 λείψανα Ιπποτικών ταγμάτων ήταν αδιάσπαστα συνενωμένα, άλλα μεν προς Τεκτονικές στοές, άλλα δε προς την στοά του Κιλγουίνινγκ (Killwining) στην Σκωτία, η οποία θεωρείται ως η Μητρική Στοά όλων των Σκωτικών στοών.

Πιστεύεται ότι αυτή η αρχική επίδραση σχετίζεται με την δοθείσα ονομασία « Σκωτικός ».

Το 1732, η πρώτη “ Σκωτική ” Στοά λειτούργησε στο Μπορντό (Bordeaux), το οποίο είναι ένα από τα αρχαιότερα Τεκτονικά κέντρα επιρροής στην Γαλλία.

Από τα χρόνια 1738 έως 1740 εμφανίσθηκαν οι πρώτοι ανώτεροι βαθμοί ή Hauts Grades.

Την 24^η Νοεμβρίου του 1754, ο Ιππότης de Bonneville δημιούργησε ένα σώμα ανώτερων βαθμών στο Παρίσι, πιθανόν στο Κολλέγιο των Ιησουϊτών του Clermont, το οποίο ως εκ τούτου καλείται και « Περιστύλιο του Κλερμόντ ». Το σύστημα αυτό βασίστηκε στο Ναϊτικό σύστημα που ιδρύθηκε από Γάλλους τέκτονες το 1743 στην Λυών όπου πρωτοεμφανίστηκε ο βαθμός του Καδώς (Kadosch : Εβρ. **כדוש**) που σημαίνει καθιερωμένος / καθαγιασμένος.

Αρχικά το Περιστύλιο του Κλερμόντ είχε τούς τρεις βασικούς Ιωαννίτικους βαθμούς :

1. Μαθητής - 2. Εταίρος - 3. Διδάσκαλος

Στην συνέχεια συμπληρώθηκε, κατά τον Α. Ε. Waite, με άλλους τρεις ως εξής - [♣ **186**] :

4. Ιππότης του Αετού
5. Ένδοξος Ιππότης ή Ναΐτης
6. Υπέρτατος Ένδοξος Ιππότης

Σε ένα άλλο χειρόγραφο του 1825 ο Α.Ε. Waite βρήκε μια άλλη έκδοση τεσσάρων βαθμών.

4. Εκλεκτός Σκώτος Διδάσκαλος
5. Ιππότης του Αετού
6. Ένδοξος Ναΐτης
7. Υπέρτατος Ιππότης (προστέθηκε αργότερα)

Γρήγορα όμως οι βαθμοί αυτοί αυξήθηκαν, πιθανότατα από την επίδραση του κηρύγματος του ιππότη Andrew Michael Ramsay. Έτσι στους Ναϊτικούς αυτούς βαθμούς ήλθε το 1758 το Σύνταγμα του « Δόγματος της Τελειοποίησης » να προσθέσει σαν συμπλήρωμα, τα εξής :

1^{ov}) Ένα Ιστορικό και ηθικό τμήμα κατά το οποίο ο δόκιμος ξαναζεί την Ιστορία του 1^{ov} ναού τής Ιερουσαλήμ, από την ανοικοδόμηση του μέχρι και την καταστροφή του.

2^{ov}) Στην συνέχεια ο δόκιμος συμμετέχει στην ανεύρεση του **Λόγου**, ο οποίος με την ενσάρκωση του θα δώσει γένεση στην Νέα Ιερουσαλήμ, τής οποίας αυτός γίνεται Ιππότης.

Αναλογικά τα δύο πρώτα αυτά ιστορικά τμήματα, επέτρεπαν βαθιές αναλύσεις ηθικού περιεχομένου αναφορικά με την πτώση και την φυσική αποκατάσταση τού ανθρωπίνου όντος.

3^{ov}) Ένα Ερμητικό τμήμα, αφιερωμένο στην ανάπτυξη των υπερβατικών ικανοτήτων τού ανθρώπου, στις μυητικές τελετουργίες που αναπαριστούν τις φάσεις τής εκσωματώσης ή μεταφοράς τής Συνειδήσεως στο Αστρικό επίπεδο καθώς και Αλχημικές εφαρμογές - [♀ ΑΣΤΡΙΚΟ].

Το τμήμα αυτό περιλαμβανόταν σε δύο μόνο βαθμούς, τού 23^{ov} Υπέρτατου Πρίγκιπος τού Διευθυντηρίου και τού 25^{ov} (σήμερα 32^{ος}) [♣ **136**].

4^{ov}) Στα δύο αυτά τμήματα, προστίθεντο και οι Ναϊτικοί βαθμοί.

2.1. ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΒΑΘΜΩΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

Κρίνεται σκόπιμο να αναλύσουμε προς το παρόν, με συντομία, τούς 25 βαθμούς τού Δόγματος τής Τελειοποίησης, ώστε να αποσαφηνιστεί περισσότερο η προηγούμενη ταξινόμηση.

Από τον 4^ο μέχρι τον 15^ο βαθμό, ο πρόεδρος τής Στοάς παριστάνει τον Σολομώντα ή έναν από τούς βοηθούς του (Αδωνιράμ) ή κάποιον από τούς στρατηγούς του. Ασχολούνται, είτε με την κατασκευή τού ναού, είτε με την εκδίκηση τού Χιράμ ή με την αντικατάσταση του.

Ο τρίτος βαθμός, τού Διδασκάλου, μας παρουσιάζει την εικόνα τού θανάτου τού Χιράμ, τού Αρχιτέκτονα τού Ναού ή αναλογικά τού Οσίριδος, τού Αδώνιδος, τού Θαμμούζ, κ.λ.π., ενώ η συμβολική εκδίκηση εκφράζεται, κατά το μάλλον ή ήττον, σαφώς σε πλήθος βαθμών και ιδίως σε εκείνον τού 30^{ov} βαθμού Καδός, ανάγεται δε στους πλέον παρωχημένους χρόνους.

Ανεξαρτήτως τής ερμηνείας την οποία μπορούμε να δώσουμε στις λειτουργίες τής Φύσεως, οι οποίες παρουσιάζουν σειρά αγώνων και αντιδράσεων μεταξύ τής Δημιουργικής και τής καταστρεπτικής αρχής, ανάλογα με τις διάφορες συνθήκες κάτω από τις οποίες βρέθηκαν οι ιδρυτές τών Μυστικών εταιριών εφήρμοσαν την ιδέα τής συμβολικής αυτής « εκδίκησης », στην μία ή την άλλη παράδοση, σαν ιστορικό γεγονός. Από εκεί προκύπτει και η διαφορά μεταξύ τών διαφόρων δογμάτων, αλλά οι θεμελιώδεις αρχές παραμένουν πάντοτε οι ίδιες.

Στον 17^ο βαθμό Ιππότης Ανατολής και Δύσης, φθάνουμε στην κατάληψη τής Ιερουσαλήμ από τούς Ρωμαίους και την καταστροφή τού Ναού.

Τότε συναντούμε τον 18^ο βαθμό του Α*Α*Σ*Τ*, που είναι αφιερωμένος στον Ιησού, στον οποίον οι αδελφοί του Ρόδου[†] έδωσαν το όνομα του Τάγματος των και στον οποίον περιέλαβαν το αγνότερο τμήμα τής Παράδοσης των.

Ο 18^{ος} βαθμός είναι η φυσική μετάφραση τών Μυστηρίων τα οποία οδηγούν στον βαθμό του Φωτισμένου αδελφού P+Σ, τίτλος που δεν ανήκει στον Τεκτονισμό αλλά στο Τάγμα από το οποίο αυτός ιδρύθηκε, την « Εταιρία » τών Φωτισμένων. Ένας Τέκτονας P+Σ, όταν γνωρίζει καλά τον βαθμό του, μπορεί να θεωρηθεί ως δόκιμος « Φωτισμένος », κατέχει δε όλα τα στοιχεία για να επιτύχει μία υψηλή Πνευματική ανάπτυξη όπως θα αποδειχθεί όταν θα αναλύσουμε το περιεχόμενο τού βαθμού αυτού.

Μια συνοπτική αναφορά θα γίνει και στο κεφάλαιο « Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ » που διαπραγματεύεται το κλειδί τής έννοιας τού τι σημαίνει να είναι κανείς « Φωτισμένος ».

Οι επόμενοι βαθμοί, 19^{ος} Μέγας Ποντίφιξ, 20^{ος} Μέγας Πατριάρχης, 21^{ος} Μέγας Διδάσκαλος τής κλειδός και 22^{ος} Πρίγκιψ τού Λιβάνου συνεχίζουν την εξέλιξη τής ιστορικής παραδόσεως. Ο τελευταίος αυτός βαθμός, Πρίγκιψ τού Λιβάνου, έγινε στο Σκωτικό Δόγμα ο βαθμός τού Ιππότη τού Βασιλικού Πέλεκυ, με αυτόν δε αρχίζει η σειρά τών Ερμητικών βαθμών τών καθιερωμένων στην ανάπτυξη τών Πνευματικών ιδιοτήτων και ικανοτήτων - [♣ 136].

Το μνητικό θέμα τών ερμητικών αυτών βαθμών, αναφέρεται στο τμήμα εκείνο τής ζωής τού Σολομώντα κατά το οποίο αυτός επιδόθηκε στην μελέτη τής Μαγείας και τής Αλχημείας.

Βλέπουμε τον Σολομώντα να υπόκειται και αυτός στις δοκιμασίες τού δεύτερου θανάτου, κάτι που θα εξετάσουμε λεπτομερώς στην συνέχεια, εγκαταλείποντας τον Αληθινό Θεό υπέρ τών ειδώλων και να επανέρχεται στην αληθινή πίστη μέσω τής “ Επιστήμης ”.

Είναι και αυτό επανάληψη τής ιστορικής αλληγορίας τών προηγούμενων βαθμών, αλλά σε άλλο επίπεδο.

Στο Δόγμα τής Τελειοποιήσεως οι Ερμητικοί βαθμοί περιλαμβάνονται στους εξής βαθμούς : 22^{ος} Πρίγκιψ τού Λιβάνου, 23^{ος} Υπέρτατος Πρίγκιπας τού Μεγάλου Διευθυντηρίου και 25^{ος} Πρίγκιψ τού Βασιλικού Μυστικού.

Στον βαθμό τού Υπέρτατου Πρίγκιπα τού Διευθυντηρίου, ο οποίος έγινε στο « Συμβούλιο τών Αυτοκρατόρων τής Ανατολής και τής Δύσεως » ο Ιππότης τού Ηλίου, βρίσκουμε τις σοβαρές αυτές μνητικές μελέτες, οι οποίες αποτελούν την βάση κάθε πραγματικής (πρακτικής) εφαρμογής. Αποτέλεσαν δε ένα σύστημα πού αποτελείται από 25 βαθμούς το οποίο έλαβε την ονομασία Χερεδόμ (Herodom πιθανόν από τις δύο Ελληνικές λέξεις « Ιερός Δόμος ») ή τύπος τής Τελειοποιήσεως.

Οι βαθμοί αυτοί είναι κατανεμημένοι σε επτά τάξεις οι οποίες είναι οι εξής :

1. Μαθητευόμενος
2. Εταίρος
3. Διδάσκαλος
4. Μυστικός Διδάσκαλος
5. Τέλειος Διδάσκαλος
6. Έμπιστος Γραμματέας (εξ απορρήτων)
7. Επόπτης τής Οικοδομής
8. Έφορος και Δικαστής
9. Εκλεκτός τών Εννέα
10. Εκλεκτός τών Δεκαπέντε
11. Ένδοξος Εκλεκτός, Αρχηγός τών 12 Φυλών
12. Μέγας Διδάσκαλος Αρχιτέκτων
13. Βασιλική Αψίδα
14. Αρχαίος, Μέγας Εκλεκτός, Τέλειος Διδάσκαλος
15. Ιππότης τού Ξίφους
16. Πρίγκιψ τής Ιερουσαλήμ
17. Ιππότης τής Ανατολής και τής Δύσης
18. Ιππότης τού Ρόδου - Σταυρού
19. Μέγας Ποντίφιξ
20. Μέγας Πατριάρχης
21. Μέγας Διδάσκαλος τής Τεκτονικής Κλειδός
22. Πρίγκιψ τού Λιβάνου
23. Υπέρτατος Πρίγκιψ, Διοικητής τού Μεγάλου Διευθυντηρίου
24. Ένδοξος Ιππότης Διοικητής τού Λευκού και τού Μέλανος Αετού
25. Υπέρτατος Πρίγκιψ, Μέγας Ιππότης, Διοικητής τού Βασιλικού Μυστικού.

Όπως θα δούμε, οι βαθμοί αυτοί είναι οι ίδιοι με εκείνους τού « Συμβουλίου τών Αυτοκρατόρων τής Ανατολής και τής Δύσεως », το οποίο ιδρύθηκε τέσσερα χρόνια αργότερα και στο οποίο ο τύπος τού Κλερμόντ έδωσε τη θέση του. Η διακριτή αρχή αυτού τού τύπου είναι ότι ο Ελευθεροτεκτονισμός προήλθε από Ιππότες

τού Ναού και ότι, κατά συνέπειαν, κάθε Ελευθερότεκτονας ήταν Ιππότης τού Ναού. Ήταν εδώ πού μνηθήκε ο βαρόνος Karl Gotthelf von Hund (1722-1776) και από αυτόν τον τύπο και μέσω αυτού, προχώρησε στην ίδρυση τού τύπου τής « Αυστηράς Τηρήσεως » (Strict Observance), αν και απέρριψε όλους τούς βαθμούς και διατήρησε μόνο την θεωρία τής καταγωγής από τον Ναό. Μια σχετική προσέγγιση που εμπλέκει τούς Ιππότες τού Αγίου Ιωάννου και τούς Ναΐτες σαν διαδόχους τής Αιγυπτιακής παράδοσης (πίνακας Ι), γίνεται στο βιβλίο μου « Η Άγνωστη Τέχνη - μία Εξερεύνηση στον Θαυμαστό Κόσμο τού Ελευθεροτεκτονισμού ». Ο τύπος πού ονομάζεται « Συμβούλιο τών Αυτοκρατόρων τής Ανατολής και τής Δύσεως » εγκαθιδρύθηκε το 1758 στο Παρίσι.

Το σύστημα αυτό εμφανίσθηκε με χωριστές αρμοδιότητες ως « η Μεγάλη και Κυρίαρχος Στοά Άγιος Ιωάννης τής Ιερουσαλήμ » με στοές Τελειοποιήσεως και ως « Κυρίαρχο Συμβούλιο » με Κολλέγια και Περιστύλια. Τα τυπικά τους, βασίσθηκαν σε εκείνα τού συστήματος τού τύπου τής Τελειοποίησης και αποτελούντο από είκοσι πέντε βαθμούς, τούς εξής :

1^{ος} έως 19^{ος} είναι ίδιοι με αυτούς

τού Α*Α*Σ*Τ*

20^{ος}. Μέγας Πατριάρχης Νωαχίτης

21^{ος}. Κλείς τού Τεκτονισμού

22^{ος}. Πρίγκιπας τού Λιβάνου

23^{ος}. Ιππότης τού Ηλίου

24^{ος}. Καδός

25^{ος}. Πρίγκιπας τού Βασιλικού

Μυστικού

KARL VON HUND

Εικ. Α6

ETTIENE MORIN

Εικ. Α7

Διορίσθηκαν Γενικός Επιθεωρητής και αναπληρωτές του καθώς και επιθεωρητές τών στοών τών ανωτέρων βαθμών και δημιουργήθηκαν πολλοί δευτερογενείς φορείς στην Γαλλική ενδοχώρα, μεταξύ τών οποίων είναι το Συμβούλιο τών Πρίγκιπων τού Βασιλικού Μυστικού, στο Μπορντό, τού οποίου προϊστάτο ο Μέγας Διδάσκαλος τού Κυανού Τεκτονισμού κόμης τού Κλερμόν.

Είναι γεγονός ότι το « Συμβούλιο τών Αυτοκρατόρων τής Ανατολής και τής Δύσεως » συνένωσε σε μία ιεραρχία τούς πίο σημαντικούς από τούς πολυάριθμους Σκωτικούς βαθμούς που υπήρχαν τότε και σε συνεργασία με τούς « Πρίγκιπες τού Βασιλικού Μυστικού » εξέδωσε το έτος 1762 « Κανονισμούς και Συντάγματα τού Τεκτονισμού τής Τελειοποίησης » αποτελούμενα από 35 άρθρα, με τα οποία έγινε πίο κατανοητό το όλο σύστημα.

Το ίδιο έτος (το 1758), όπως αναφέρει ο Mackey, οι βαθμοί τής Χερεδόμ ή τού τύπου τής Τελειοποίησης, μεταφέρθηκαν στο Βερολίνο από τον Μαρκήσιο de

Bernez και υιοθετήθηκαν από την Μεγάλη Στοά των τριών Σφαιρών. Μεταξύ των ετών 1760 και 1765, δημιουργήθηκαν έριδες και διαφωνίες στον ως άνω τύπο. Το 1760 ιδρύθηκε στο Παρίσι ένα νέο Συμβούλιο, με το όνομα Ιππότες της Ανατολής, ως αντίπαλος των Αυτοκρατόρων της Ανατολής και της Δύσεως.

Οι αντιπαραθέσεις των δύο αυτών συστημάτων μεταφέρθηκαν στην Μεγάλη Στοά η οποία το 1766 υποχρεώθηκε, προς χάριν της ειρήνης, να εκδώσει διάταγμα της αντίθεσης της με τους « Ανώτερους βαθμούς » και να αποβάλλει τα κακοποιά στοιχεία.

Απαγόρευσε δε τις συμβολικές Στοές να αναγνωρίζουν τους τύπους αυτούς.

Αλλά οι Τέκτονες που αποκλείστηκαν εξακολούθησαν να εργάζονται κρυφά και να χορηγούν διπλώματα. Από εκείνη την στιγμή και μέχρι την διάλυσή του, η ιστορία του « Συμβουλίου των Αυτοκρατόρων της Ανατολής και της Δύσεως » δεν είναι παρά μία συνέχεια αντιπαραθέσεων με την Μεγάλη Στοά της Γαλλίας. Το έτος 1781 απορροφήθηκε εντελώς από την Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας και έπαψε πλέον να υφίσταται.

Επανερχόμεθα στο καθαρώς Σκωτικό Δόγμα, δηλαδή στην ανάπτυξη των τελευταίων βαθμών του Δόγματος της Τελειοποιήσεως. Θα δώσουμε με συντομία μια στοιχειώδη αναφορά στους βαθμούς που προστεθήκαν, επιφυλασσόμενοι για την πλήρη ανάλυση στον Β' τόμο.

Όπως είπαμε, τα μυστήρια της ενσυνειδήτου προσωπικής εκσωματώσεως του ανθρώπινου Όντος (μεταφορά της Συνειδήσεως του Εγώ), ότι δηλαδή απεκάλεσαν ενσυνείδητη έξοδο του Αστρικού σώματος και που χαρακτηριζόταν ως Βάπτισμα στους αρχαίους ναούς, ανεπτύχθησαν στους Σκωτικούς βαθμούς οι οποίοι προστέθηκαν υπό του Υπάτου Συμβουλίου του Τσάρλεστον το 1802, βάσει του συστήματος που προτάθηκε από τον Στέφανο Μορίν.

Δεν είναι λοιπόν δίκαιο να θεωρούν κάποιοι τους βαθμούς αυτούς ως άχρηστες προσθήκες. Τουναντίον συμπληρώνουν και αποπερατώνουν την προοδευτική ανάπτυξη του ανθρώπου, δίδοντας σε αυτόν την κλείδα χρησιμοποίησεως των υπερβατικών ικανοτήτων και στην παρούσα ακόμη ζωή.

Λέμε δε την « κλείδα » διότι η μύηση δεν δύναται τίποτε άλλο να δώσει.

 Η μύηση στους βαθμούς αυτούς χαράσσει τις διαφορές φάσεις της ενσυνειδήτου διελεύσεως διά των Αστρικών επίπεδων, με τους κινδύνους και τις δυσκολίες της και την πίστη η οποία συνίσταται εις την υπέρβαση του κύκλου της Αστρικής Κολάσεως ή Καθαρτηρίου, για να ανυψωθεί ο μουυμένος, εάν βέβαια κριθεί άξιος, στις Ουράνιες περιοχές.

Το θέμα παριστά τον δόκιμο υπό την μορφή του Σολομώντος να διευθύνει τον Χιράμ Αμπίφ και να λαμβάνει προσωπικώς μέρος στους εσωτερικούς χειρισμούς επί του αοράτου πεδίου.

Ο 22^{ος} βαθμός, Ιππότης τού Βασιλικού Πέλεκυ, αναφέρεται στις υλικές προετοιμασίες που εικονίζονται δια τής « κοπής » τών κέδρων τού Λιβάνου διά τού καθιερωμένου Πέλεκυ.

Ο 23^{ος} βαθμός, Αρχηγός τής Κιβωτού, σχετίζεται με υποδείξεις αναφορικά με το πεδίο μέσα στο οποίο θα αρχίσουν οι εργασίες, δηλαδή περί τής Αστρικής φύσεως ή Μέσου Δώματος.

Στον 24^ο βαθμό η αίθουσα είναι τελείως στρογγυλή και φωτίζεται από 7 κύρια φώτα και 49 βοηθητικά φώτα ($4+9 = 13$ αριθμός εισόδου στο Αστρικό).

Η αστρική περιοχή αποτελείται από 7 πεδία και το καθένα εξ αυτών από 7 υποπεδία, ήτοι συνολικά $7 \times 7 = 49$ περιοχές.

Η ιερή λέξις είναι ΙΕΒΕ και η λέξη διάβασης είναι το όνομα τού αγγέλου τού πυρός Ουριήλ, ο οποίος πρέπει να προσέλθει για να παραστεί στις απαρχές τών δοκιμασιών τού υποψηφίου.

Ο βαθμός αυτός υποδεικνύει το σφάλμα μερικών μνημένων χειρίστων τού Αστρικού πεδίου, οι οποίοι λόγω συντομίας επικαλούνται τις κατώτερες δυνάμεις τού Αστρικού και κινδυνεύουν έτσι να χάσουν την επικοινωνία με τον Ουρανό, αφήνοντας να εξαπατηθούν από τα εις τον βαθμό αυτό εικονιζόμενα διά ειδώλων, στα οποία η Βίβλος παρουσιάζει τον Σολομώντα να προσφέρει θυσίες - [♀ ΤΑ ΚΛΙΦΟΘ και ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ].

Ο δόκιμος πρέπει να εξέλθει νικητής από την πρώτη αυτή επαφή με την Αστρική περιοχή.

Τότε μόνον εισέρχεται στο πεδίο όπου είναι χαραγμένα τα Αστρικά αποτυπώματα (είδωλα στοιχειακά). Εδώ βλέπει χαραγμένο επί τού αιωνίου Βιβλίου (Παγκόσμια Μνήμη-Ακασικά Αρχεία) τον Λόγο τού Θεού και την φωνή τών δέκα εντολών και τών Ευαγγελίων και εκτελεί το πρώτο εν Θεώ ταξίδι (η λέξη Διαβάσεως - Password είναι Ουριήλ - Uriel).

Τότε - 25^{ος} βαθμός - ανάγεται στην κατάσταση εκστάσεως, στην οποία βρέθηκε ο Μωυσής όταν είδε την καιόμενη βάτο. Υπερβαίνει το Αστρικό πεδίο-Μέσο Δώμα και εισέρχεται στο Θείο πεδίο και λαμβάνει για πρώτη φορά συνείδηση τής εκδηλώσεως τής Θείας αρμονίας.

Ο δόκιμος έχει ως σημείο τον σταυρό. Η ιερή λέξη είναι Moses (Μωυσής), ενώ η λέξη διαβάσεως INRI, για να δείξει την αρμονία και ένωση τών δύο Διαθηκών, Παλαιάς και Καινής.

Οι αλυσίδες που περιβάλλεται ο δόκιμος συμβολίζουν το βάρος τής ύλης και τών κελυφών που παραλύουν την « όραση τού Πνεύματος » στο Θείο πεδίο, ο δε Χάλκινος Όφης, ο συνεστραμμένος γύρω από τον σταυρό, εικονίζει την κυριαρχία επί τού Αστρικού πεδίου (όφης) τού ανθρώπου εκείνου που αναγεννήθηκε διά τού Χριστού (σταυρός).

Στον 26^ο βαθμό, ο δόκιμος συνεχίζοντας την εξέλιξη του στο αόρατο πεδίο προσορμά στα διάφορα επίπεδα τής Ουράνιας περιοχής. Διέρχεται από τον 1^ο, τον 2^ο και 3^ο Ουρανό, αντί δε τών δαιμόνων τού Αστρικού επιπέδου, κάνει επαφή με τις σύλφες και τους Ουράνιους αποδέκτες - [♀ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ 4^{ον} ΒΑΘΜΟΥ από το **ΨΜα** και Β' τόμος 28^{ος} βαθμός].

Ο δόκιμος αποκτά « πτέρυγες », όπως ο Ερμής, σύμβολα τής ανυψώσεως του μέχρι τού Θείου επιπέδου.

Επί τού προκειμένου, η Διδασκαλία τού 26ου βαθμού περιέχει μερικές σχετικές πολύ χαρακτηριστικές και διαφωτιστικές φράσεις - [♀ τόμος Β' 26^{ος} βαθμός].

Στον επόμενο 27^{ον} βαθμό - τού Μεγάλου Ταξιαρχου τού Ναού - ο δόκιμος γίνεται δεκτός στην Ουράνια Αυλή, το δε κόσμημα φέρει χαραγμένο με Εβραϊκούς χαρακτήρες το I.N.R.I.

Το σημείο αναγνωρίσεως συνίσταται στον σχηματισμό ενός σταυρού + επί τού μετώπου.

Και έτσι φθάνουμε στον βαθμό, ο οποίος αρχικά περιέκλειε και όλους τους προηγούμενους, τον 28^ο Ιππότη τού Ηλίου, τον αρχαίο Πρίγκιπα μνημένο τού Δόγματος τής Τελειοποίησης.

Ο βαθμός αυτός συμβολίζει την αποκατάσταση τού Πνεύματος στους κόλπους τού Αδάμ - Κάδμου, αφού κριθεί άξιος υπό τού Θεού. Ο δόκιμος ευρίσκεται μετατεθειμένος στην μεσοζωδιακή περιοχή, όπου ο άνθρωπος βρισκόταν πριν από την πτώση, και γνωρίζεται με τους επτά πλανητικούς αγγέλους οι οποίοι προΐστανται, από τής πτώσεως και επέκεινα, επί τών πεπρωμένων τών επτά περιοχών, διότι ο δόκιμος υποτίθεται ότι « βρίσκεται » επί τού Ηλίου.

Εδώ αρχίζει να λαμβάνει γνώση τών δυνάμεων που απορρέουν από το κέντρο αυτό. Παρακάτω φαίνονται οι πρώτες αντιστοιχίες που διδάσκονται στον βαθμό αυτό, τού οποίου η λέξη διαβάσεως Stibium είναι καθαρώτατα Αλχημική.

Μιχαήλ	PAUPER DEI	Κρόνος	Μικροί Θεοί
Γαβριήλ	FORTITUDO DEI	Δίας	Θεοί τής Δύναμης
Ουριήλ	IGNIS DEI	Άρης	Θεοί τού Πυρός
Ζεραχήλ	ORIENS DEUS	Ήλιος	Θεός τής Ανατολής
Χαμαλιήλ	INDULGENTIA DEI	Αφροδίτη	Θεοί τής Επικεικίας
Ραφαήλ	MEDICINA DEI	Ερμής	Θεοί τής Ίασης
Τσαφιήλ	ABSCONDITUS DEUS	Σελήνη	Θεός τής Μυστικότητας

Ο 29^{ος} βαθμός ή αλλιώς Μέγας Σκώτος τού Αγίου Ανδρέα είναι στην ουσία του Αλχημικός.

Ο δόκιμος υποτίθεται ότι επανήλθε στην Γη μετά την άνοδο του στον κόσμο τών Αρχών και είναι πλέον ικανός να πραγματοποιήσει το Μεγάλο Έργο - [♀ κεφάλαιο τής Αλχημείας].

Στον βαθμό αυτό πρόσθεσαν, σαν ιερή λέξη, μία κραυγή εκδικήσεως, κάτι που αποδεικνύει ότι ανέμειξαν ορισμένα σημεία του Ναϊτικού Δόγματος με την Ερμητική διδασκαλία.

Οι λέξεις διαβάσεως του βαθμού αυτού, που είναι τα τέσσερα στοιχεία, είναι εν προκειμένω αρκετά σαφείς. Έχουν όμως διαφορετικά ονόματα από τους αγγέλους του 28^{ου} βαθμού, διότι προορίζονται και για Τελετουργική χρήση (κατασκευή τάλισμαν, φυλακτηρίων, κ.λ.π.).

Αυτοί είναι οι έξης :

Αρδαρέλ = Άγγελος του Πυρός - Ταλλιούδ = Άγγελος τού Ύδατος

Κασμαράν = Άγγελος του Αέρος - Φουρλάκ = Άγγελος τής Γης

Παρόλο που φεύγουμε από το θέμα μας, ας πάρουμε για παράδειγμα τον Άγγελο τού ύδατος Ταλλιούδ. Όπου υπάρχουν ύδατα υπάρχει μετακίνηση, δηλαδή ελευθερία. Και όπου υπάρχει ελευθερία, υπάρχει μια συνεχής μεταβαλλόμενη μείξη των συναισθημάτων, σε κύκλους αναγέννησης και ανανέωσης, που κινείται προς τα εμπρός απελευθερώνοντας από το παρελθόν.

Ο Ταλλιούδ, ο άγγελος τού ύδατος, κατά την παράδοση μάς δωρίζει τα νερά τής ανανέωσης και τής αναγέννησης και η επίκληση του για βοήθεια, μέσω ορισμένων τελετουργικών πρακτικών και φυλακτηρίων (Τάλισμαν), θεραπεύει τις συναισθηματικές μας πληγές.

Ο Ταλλιούδ, επιτρέπει στα ύδατα τής ανανέωσης και τής αναγέννησης να απομακρύνουν τον πόνο και τα βάσανα - [♀ κεφάλαιο Καμπαλά].

Ο Ταλλιούδ συλλειτουργεί με τον γνωστό μας Αρχάγγελο Γαβριήλ, ο οποίος βοηθά να εκφράζεται η Αλήθεια με απλότητα και σαφήνεια.

Μεταξύ των διοικητικών βαθμών 31^{ος}, 32^{ος} και 33^{ος} θα παραμείνουμε για λίγο στον 32^ο ή 25^ο και τελευταίο του Δόγματος Τελει-

οποίησης, τον « Πρίγκιπα τού Βασιλικού Μυστικού » (Prince of Royal Secret).

Εκείνο που κυρίως εδώ μας ενδιαφέρει είναι η σφραγίδα του βαθμού αυτού (πίνακας χαράξεως) η οποία συντίθεται από ένα εννεάγωνο (στην θέση τού κύκλου), ένα επτάγωνο, ένα πεντάγωνο και ένα τρίγωνο με εγγεγραμμένο κύκλο. Το πεντάγωνο αναπαραγάγει την ιδέα τής Σφίγγας : Ταύρος-Λέων-Αετός (δικέφαλος) - Άνθρωπος (φλεγόμενη πτερωτή καρδιά) τού συνόλου να κυριαρχείται από τον Κυβικό Λίθο (Κιβωτός τής Διαθήκης) - σχήμα Α7.

Στο περίγραμμα της σφραγίδας, επί των πλευρών εννεαγώνου, εικονίζονται κατασκηνώσεις που παριστάνουν τα κέντρα (βαθμούς συνείδησης) τής Τεκτονικής πραγματώσεως.

Ας δούμε όμως πως μεταφέρθηκαν οι λεγόμενοι ανώτεροι βαθμοί στην Αμερικανική ήπειρο.

A7

Ένας Γάλλος έμπορος, με το όνομα Στέφανος Μορίν, είχε συμμετάσχει από το 1744 στους Ανώτερους Τεκτονικούς βαθμούς στο Μπορντό. Ο Μορίν το 1747 ίδρυσε μία « Σκωτική » στοά Διδασκάλων στην πόλη Le Cap Francais στην βόρεια ακτή της Γαλλικής αποικίας τού Αγίου Δομίνικου (σημερινή Αϊτή).

Κατά την επόμενη δεκαετία, ο υψηλόβαθμος Τεκτονισμός συνέχισε να εξαπλώνεται στο δυτικό ημισφαίριο καθώς η Στοά στο Μπορντό αναγνώρισε επτά « Σκωτικές στοές » εκεί. Στο Παρίσι, την 27^η Αυγούστου τού 1761, εκδίδεται έγγραφο πού εξουσιοδοτεί τον Στέφανο Μορίν, να εγκαταστήσει Μεγάλους Επιθεωρητές σε όλα τα μέρη τού Νέου κόσμου και να μεταφέρει τούς ανώτερους βαθμούς στην Αμερική.

Αυτό το έγγραφο – εξουσιοδότηση υπεγράφη από τούς αξιωματούχους τής Μεγάλης Στοάς ή τού Αγίου Ιωάννη τής Ιερουσαλήμ με έδρα το Παρίσι και φαίνεται να τού είχε χορηγηθεί αρχικά εξουσία μόνο για τις στοές τού συμβολικού Τεκτονισμού και όχι για τις ανώτερες ή Σκωτικού τύπου στοές. Νεώτερα αντίγραφα αυτής τής εξουσιοδότησης φαίνεται να έχουν βελτιωθεί, πιθανότατα από τον Μορίν, ώστε να βελτιώσει την θέση του πάνω στους ανώτερους βαθμούς στις Δυτικές Ινδίες. Πάντως την αυθεντικότητα τής διευρυμένης εξουσίας η οποία χορηγείται στον Μορίν σε νεώτερα αντίγραφα τού εγγράφου μειώνει η διακήρυξη τής Μεγάλης Στοάς των τριών σφαιρών στο Βερολίνο. Αυτή η εξουσιοδότηση, σύμφωνα με τους ιστορικούς Thory, Ragon, Clavel και Lenning, χορηγήθηκε από το Γενικό Συμβούλιο των Αυτοκρατόρων τής Ανατολής και Δύσεως, σύμφωνα δε με άλλους από την Μεγάλη Στοά.

Ο Frederick Dalcho, Ανθύπατος Μέγας Ταξιάρχης τού Μητρικού Ύπατου Συμβουλίου στο Τσάρλεστον τής Νότιας Καρολίνας των Η.Π.Α., αναφέρει ότι η εξουσιοδότηση χορηγήθηκε από το Μεγάλο Συμβούλιο των Πριγκίπων τού Βασιλικού Μυστικού στο Παρίσι.

Ο Αλβέρτος Πάϊκ, ο οποίος ασχολήθηκε διεξοδικά με το θέμα αυτό, αναφέρει ότι η εξουσία τού Μορίν ήταν μία « εντολή ενοποιήσεως » των δύο αντιτιθέμενων σωμάτων, τής Μεγάλης Στοάς τής Γαλλίας και τού Μεγάλου Συμβουλίου, πού όπως υποθέτει ο Mackey (ο γνωστός συγγραφέας τής Τεκτονικής εγκυκλοπαίδειας), είναι το ίδιο πού το Ανώτατο Συμβούλιο τού Τσάρλεστον αναφέρει σαν Μεγάλο Διευθυντήριο. Φαίνεται ότι από την Μεγάλη Στοά έλαβε την εξουσιοδότηση να δημιουργήσει μια συμβολική Στοά και από το Ανώτατο Συμβούλιο ή Διευθυντήριο, την εξουσία να χορηγεί τούς ανώτερους βαθμούς. Λίγο καιρό μετά την περιβολή όλων αυτών των εξουσιών, ο Μορίν απέπλευσε για την Αμερική, για να ιδρύσει σώματα τού Σκωτικού τύπου στον Άγιο Δομίνικο και την Τζαμάικα. Και ήσαν μεν ήδη γνωστοί οι Σκωτικοί βαθμοί στην Αμερική από το 1749 και εργαζόταν στον Άγιο Δομίνικο στην Μαρτινίκα και Λουϊζιάνα, αλλά η

αποστολή του Μορίν προκάλεσε για πρώτη φορά γενικότερη επέκταση.

Ο Μορίν καθιέρωσε το 1763 με ιδιαίτερη επιτυχία τούς ανώτερους βαθμούς στις Γαλλικές αποικίες τών Δυτικών Ινδιών.

Εκείνο βέβαια πού εγκαθίδρυσε είναι το σύστημα τών 25 Ανώτερων βαθμών, πού ήκμαζε στην Γαλλία, οι οποίοι είναι γνωστοί όπως είπαμε με την ονομασία - Τύπος τής Τελειοποιήσεως ή Rite of Perfection.

Κατά τούς ισχυρισμούς τού Thory (στο έργο του Acta Latomorum) και τού Ragon (στο έργο του Ορθόδοξη Μασονία), ο Α*Α*Σ*Τ* έχει την καταγωγή του από το Συμβούλιο τών Αυτοκρατόρων τής Ανατολής και τής Δύσεως.

Αν τα ανωτέρω αποδεικτικά στοιχεία είναι αυθεντικά, είναι σίγουρο ότι τα Συντάγματα τού 1762 διαμορφώθηκαν από αυτό το Συμβούλιο και είναι εξίσου βέβαιο ότι στο πλαίσιο αυτών τών Συνταγμάτων χορηγήθηκε στον Στέφανο Μορίν η εξουσιοδότηση μέσω τής οποίας ιδρύθηκε ο Α*Α*Σ*Τ* στην Αμερική. Σε μερικά χρόνια, μετά το 1763, προστέθηκαν και άλλοι βαθμοί και ο τύπος απέκτησε μία δομή από 33 βαθμούς, εκ των οποίων οι πρώτοι τρεις χορηγούνται σε Συμβολική Στοά, με την προϋπόθεση ότι υπάρχει στην περιοχή Μεγάλη Στοά με επί μέρους συμβολικές Στοές.

Η ταξινόμηση αυτή αποδίδεται στον Βασιλιά τής Πρωσίας Φρειδερίκο τον ΙΙ, ο οποίος το 1786 εξέδωσε τα Συντάγματα τής ενοποίησης τών διαφόρων τύπων με το όνομα « Δόγμα Σκωτικών Αρχαίων και Παραδεδεγμένον » και ταυτόχρονα πρόσθεσε οκτώ νέους βαθμούς, στους ήδη είκοσι πέντε πού υπήρχαν, ώστε συνολικά να γίνουν οι βαθμοί τριάντα τρεις (33).

Σύμφωνα με τα συντάγματα αυτά ενοποιήθηκαν οι τύποι με τα ονόματα : Αρχαίο Σύστημα, τύπος τού Χερεδόμ (Herodotus), τύπος τής Ανατολής τού Kilwinnig τού Αγίου Ανδρέα, τύπος τών Αυτοκρατόρων τής Ανατολής και τής Δύσης, τύπος τών Πριγκίπων τού Βασιλικού Μυστικού ή τής Τελειοποιήσεως και ο Φιλοσοφικός και νεώτερος όλων τών τύπων, ο Πρωτογενής (Primitive Scottish Rite), ο οποίος ιδρύθηκε το 1770 στην Βελγική πόλη Namur.

Όλοι οι βαθμοί τών συνενωμένων δογμάτων παρεμβλήθηκαν μεταξύ τού 1^{ου} και τού 19^{ου} βαθμού τού Δόγματος τής Τελειοποιήσεως σύμφωνα με τις αναλογίες και ομοιότητες πού υπήρχαν μεταξύ των και αποτέλεσαν τούς 19 πρώτους βαθμούς τού Α*Α*Σ*Τ*.

Οι 19^{ος} και 20^{ος} τού Πρωτογενούς Δόγματος αποτέλεσαν τον 20^ο βαθμό τού νέου τύπου - Μέγας Διδάσκαλος τών Συμβολικών Στοών. Οι 20^{ος} και 23^{ος}, τής Τελειοποιήσεως, αποτέλεσαν τον 21^ο βαθμό - Νωαχίτης Ιππότης - ενώ οι 16^{ος} και 24^{ος}, τού Πρωτογενούς Δόγματος, αποτέλεσαν τον 28^ο βαθμό τού Ιππότου τού Ηλίου. Οι Πρίγκιπες τού Βασιλικού Μυστικού αποτέλεσαν τον 32^ο βαθμό.

Οι Ύπατοι Γενικοί Επιθεωρητές τον 33^ο και τελευταίο βαθμό.

Οι Μεγάλοι Εκλεκτοί Ιππότες Καδός αποτέλεσαν τον 30^{ον} βαθμό και ο 31^{ος} βαθμός έγινε ο τών Υπάτων Δικαστών. Οι Αργηγοί τής Σκηνής, οι Πρίγκιπες τής Σκηνής, οι Ιππότες τού Χαλκού όφews, οι Πρίγκιπες τής Χάριτος, οι Μεγάλοι Ταξίαρχες τού Ναού και οι Μεγάλοι Σκώτοι τού Αγίου Ανδρέα αποτέλεσαν τούς 23° – 24° – 25° – 26° – 27° και 29° βαθμούς.

Ο Μορίν διόρισε επίσης τον Moses M. Hayes ως αναπληρωτή Γενικό Επιθεωρητή γιά την Βόρεια Αμερική. Ο Moses M. Hayes στην συνέχεια, διόρισε τον Isaac da Costa αναπληρωτή επιθεωρητή γιά την Νότια Καρολίνα και μέσω αυτού διαδόθηκαν οι ανώτεροι βαθμοί στους Ελευθεροτέκτονες τών Η.Π.Α. Μετά τον διορισμό αρκετών αντιπροσώπων και την ίδρυση ορισμένων Τεκτονικών αρχών στα νησιά τής Δυτικής Ινδίας τα ίχνη τού Μορίν χάθηκαν. Δεν γνωρίζουμε τίποτα γιά την μετέπειτα ιστορία του ή τον χρόνο και τον τόπο τού θανάτου του. Λέγεται ότι πιθανώς πέθανε στην Τζαμάϊκα το 1771.

Το 1767, ο Henry Francken, πού είχε εξουσιοδοτηθεί από τον Μορίν, οργάνωσε μία Στοά Τελειοποιήσεως στο Άλμπανυ τής Νέας Υόρκης.

Αυτό ήταν ο προάγγελος εκείνου πού έμελλε να γίνει ο Αρχαίος και Αποδεδεγμένος Σκωτικός Τύπος στις Η.Π.Α.

Κατά την διάρκεια τής αποικιοκρατίας και άλλοι απεσταλμένοι, πού διορίσθηκαν από τον Μορίν, οργάνωσαν Τεκτονικές ομάδες πού μετέφεραν τούς ανώτερους βαθμούς σε άλλα σημαντικά σημεία κατά μήκος τού Ατλαντικού, συμπεριλαμβανομένου και τού Τσάρλεστον τής Νότιας Καρολίνας.

1764 – Σκωτική Στοά Τελειοποιήσεως, Νέα Ορλεάνη, Λουϊζιάνα

1767 – Η Άφατος Στοά Τελειοποιήσεως, Άλμπανυ, Νέα Υόρκη

1781 – Στοά Τελειοποιήσεως, Φιλαδέλφεια, Πενσυλβάνια

1783 – Στοά Τελειοποιήσεως, Τσάρλεστον, Νότια Καρολίνα

1788 – Μεγάλο Συμβούλιο, Πρίγκιπες τής Ιερουσαλήμ, Τσάρλεστον
Νότια Καρολίνα

1791 – Στοά Τελειοποιήσεως τού Σολομώντος, Μασσαχουσέτη

1792 – Στοά Τελειοποιήσεως Βαλτιμόρη, Μαίρυλαντ

1797 – Ύπατο Μεγάλο Συμβούλιο, Πριγκίπων τού Βασιλικού Μυστικού
Τσάρλεστον, Νότια Καρολίνα

1797 – Η Τριπλή Ένωση, Περιστύλιο Ροδοσταύρων, Νέα Υόρκη

Αυτές οι ομάδες ήταν ανεξάρτητες και χωρίς να έχουν κεντρική εποπτεύουσα αρχή, αλλά συμφωνούσαν ότι η γνησιότητα τής συστάσεως τους απέρρεε από τον Στέφανο Μορίν.

Την 31 Μαΐου 1801, ο John Mitchell μαζί με τον Dr. Frederick Dalco έχοντας σαν βάση το Σύνταγμα του 1786 ίδρυσε το πρώτο Ύπατο Συμβούλιο του Σκωτικού Τύπου στην Αμερική στην ταβέρνα Sheperd στο Τσάρλεστον της Νότιας Καρολίνας.

JOHN MITCHELL

Ο John Mitchell εξελέγη ως 1^{ος} Ύπατος Μέγας Ταξιάρχης και ο Fred. Dalco εξελέγη στο αξίωμα του Ανθύπατου Μέγα Ταξιάρχη. Αργότερα, το 1860, το Ύπατο Συμβούλιο μετέφερε την έδρα του στην Ουάσινγκτον. Στόχος του 1^{ου} Μητρικού Υπάτου Συμβουλίου πού ιδρύθηκε ήταν να ενοποιήσει όλες τις μη συνδεδεμένες ομάδες των Τεκτόνων που υπήρχαν και να επιφέρει την Τάξη στο χάος.

Τα πρώτα μέλη του Υπάτου Συμβουλίου τα αποτελούσαν 11 Μεγάλοι Γενικοί Επιθεωρητές.

Από αυτούς τους ένδεκα, οι John Mitchell, Frederick Dalco, Abraham Alexander, Emanuel de La Motta, Thomas Bartholomew Bowen, Israel de Lieben, Isaac Auld, Le Comte Alexandre Francois Auguste de Grasse, Jean Baptiste Marie Delahogue, Moses Clava Levy και James Moultrie, ήσαν γεννημένοι στο εξωτερικό και μόνο οι Isaac Auld και James Moultrie ήταν ντόπιοι. Στο θρήσκευμα τέσσερις ήταν Εβραίοι, πέντε Προτεστάντες και δύο Καθολικοί.

Την 5 Αυγούστου 1813 ο Emanuel de La Motta 33^{ος}, από την Σαβάνα της Γεωργίας, διακεκριμένος Εβραίος έμπορος και φιλάνθρωπος, τότε Μέγας θησαυροφύλακας του Ύπατου Συμβουλίου του Τσάρλεστον οργάνωσε στην Νέα Υόρκη το Ύπατο Συμβούλιο του 33^{ου} της Βορείου Δικαιοδοσίας των Η.Π.Α.

Ο πρώτος Ύπατος Μέγας Ταξιάρχης ήταν ο Daniel D. Tompkins 33^{ος}, από το έτος 1813 έως το έτος 1825. Την ίδια εποχή κατείχε το αξίωμα του Αντιπροέδρου των Η.Π.Α. για δύο θητείες

D. TOMKINS

JOSEPH GOURGAS

J. MONROE

υπό τον πέμπτο πρόεδρο James Monroe (θητεία 1817-1825) ο οποίος ήταν και αυτός Τέκτονας. Ο πρώτος Μέγας Καγκελάριος και 3^{ος} Ύπατος Μέγας Ταξιάρχης ήταν από το έτος 1832 έως το έτος 1851, ο John James Joseph Gourgas 33^{ος}. Και οι δύο δικαιοδοσίες, η Βόρεια και η Νότια, έκαναν αργή πρόοδο στο να ενοποιήσουν τις διασκορπισμένες τεκτονικές ομάδες και να οριστικοποιήσουν τα τυπικά.

Ήταν παγιδευμένοι από την ματαιοδοξία των τοπικών τεκτονικών οργανώσεων, από φιλοδοξίες για την διεκδίκηση της αρχηγίας, από αντιτεκτονικές ταραχές των ετών 1826 έως 1840 οι οποίες παραλίγο να καταστρέψουν τον Τεκτονισμό, από τον εμφύλιο πόλεμο καθώς και από άλλα ζητήματα.

Πάντως η διαδικασία της ενοποίησης ολοκληρώθηκε στην Βόρεια Δικαιοδοσία το 1867, όταν το τελευταίο αντικανονικό Ύπατο Συμβούλιο αναγνώρισε την αυθεντικότητα του κανονικού Υπάτου Συμβουλίου του 33^{ου}. Από την ένωση αυτή προήλθε το σημερινό Ύπατο Συμβούλιο της Βορείου Δικαιοδοσίας των Η.Π.Α.. Από τότε, το έτος 1801 αναγνωρίζεται επισήμως ως χρόνος ιδρύσεως του Α.Α.Σ.Ρ. στο Τσάρλεστον της Νοτίου Καρολίνας και έχει εξαπλωθεί σε όλο τον κόσμο. Το Ύπατο αυτό Συμβούλιο του 33^{ου} αναγνωρίζει και διατηρεί ανά την υφήλιο φιλικές σχέσεις με 39 Ύπατα Συμβούλια σε άλλες δικαιοδοσίες και συστήματα ανώτερων βαθμών (όπως ο Σουηδικός τύπος) που διευθύνονται από Μεγάλες Στοές σε τέσσερις Σκανδιναβικές χώρες (την Σουηδία, Ισλανδία, Νορβηγία και Δανία).

Η Βόρεια Δικαιοδοσία των Η.Π.Α. (NMJ) καλύπτει 15 πολιτείες ανατολικά του ποταμού Μισισσιπή : Μείν, Νέο Χαρμσάϊρ, Βερμόντ, Μασαχουσέτη, Κονέκτικατ, νήσος Ρόδος, Νέο Τζέρσεϋ, Νέα Υόρκη, Πενσυλβάνια, Ντελαγουέρ, Οχάϊο, Ιλινόϊς, Ιντιάνα, Μίσιγκαν, Ουισκόνσιν. Η έδρα της είναι στο Λέξιγκτον της Μασαχουσέτης, ένα προάστιο της Βοστόνης.

Η Νότια Δικαιοδοσία (SMJ) έχει την έδρα της στην Ουάσιγκτον και καλύπτει τις υπόλοιπες τριάντα πολιτείες και την περιοχή της Κολούμπια.

Οι πολιτείες αυτές είναι οι εξής :

Αλαμπάμα, Αριζόνα, Αρκάνσας, Καλιφόρνια, Κολοράντο, Φλόριντα, Γεωργία, Αϊνταχο, Αϊόβα, Κάνσας, Κεντάκι, Λουϊζιάνα, Μέρυλαντ, Μινεσότα, Μισισσιπή, Μισούρι, Γιούτα, Μοντάνα, Νεμπράσκα, Όρεγκον, Νέο Μεξικό, Βόρεια Καρολίνα, Βόρεια Ντακότα, Τέξας, Οκλαχόμα, Ουαόμινγκ, Νότια Καρολίνα, Νότια Ντακότα, Τεννεσί, Βιρτζίνια, Ουάσιγκτον, Νεβάδα, Δυτική Βιρτζίνια. Περιλαμβάνει επίσης την περιφέρεια της Κολούμπια, τον στρατό και το ναυτικό (από κοινού με το Βόρειο Ύπατο Συμβούλιο), την Κίνα, την Ιαπωνία, την Χαβάη, τις Φιλιππίνες νήσους, το Πουέρτο Ρίκο, την ζώνη της διώρυγας και την Αλάσκα.

Τα μέλη της Νοτίου Δικαιοδοσίας υπερβαίνουν τις 600.000.

Έτσι ο συνολικός αριθμός των Τεκτόνων που συμμετέχουν στον Α.Α.Σ.Ρ. στις Η.Π.Α. υπερβαίνει το 1.000.000 άτομα.

Το 1804 ο κόμης de Grasse-Tilly, Γάλλος αξιωματικός του Ιππικού και υιός του Ναύαρχου Tilly, που τόσο δοκιμάστηκε κατά τον Αμερικανικό πόλεμο της ανεξαρτησίας, ίδρυσε στο Παρίσι το πρώτο Ύπατο Συμβούλιο της Ευρώπης μετά την ίδρυση του οποίου ακολούθησε η ίδρυση της Σκωτικής Μεγάλης Στοάς του

Δόγματος αυτού. Πρώτος Ύπατος Μέγας Ταξιάρχης εξελέγη ο De Grasse –Tilly, το δε 1806 έγινε αρχικαγκελλάριος τής Αυτοκρατορίας.

✎ Στην Ελλάδα, η πρώτη κανονική Τεκτονική Στοά, ιδρύθηκε στη Βενετοκρατούμενη τότε Κέρκυρα, το έτος 1782, με όνομα « Beneficenza » (Αγαθοεργία), η οποία υπαγόταν στην Μεγάλη Στοά τής Βερόνας, πού είχε έδρα στην Παδούα τής Ιταλίας.

Εν τω μεταξύ την ίδια περίοδο άρχισαν, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό να ιδρύονται, από Έλληνες τής διασποράς, Ελληνόφωνες Στοές.

Αργότερα, το 1810, ο Διονύσιος Ρώμας ένωσε τις Στοές τής Κέρκυρας “ Αγαθοεργία ” και “ Φιλογένεια ” σε μία κοινή Στοά, η οποία από το έτος 1811 αποτέλεσε την πρώτη Μεγάλη Στοά στον Ελληνικό χώρο με τίτλο “ Γαληνοτάτη Μεγάλη Ανατολή τής Ελλάδος, κατ’ Ανατολήν Κερκύρας, 1811 ”.

Η πρώτη αυτή Ελληνική Μεγάλη Στοά, όχι μόνο καλλιέργησε το έδαφος για την απελευθέρωση τού αλύτρωτου Ελληνισμού, αλλά με την υπευθυνότητα και την πρωτοβουλία τού Διονυσίου Ρώμα, έλαβε αποφάσεις, που είχαν ανυπολόγιστο ευνοϊκό αντίκτυπο στην επιτυχία τού ιερού Αγώνα.

Για την αρχαιότητα αυτήν αναγνωρίζεται στην Μεγάλη Στοά τής Ελλάδος η αντίστοιχη ιεραρχική τάξη μεταξύ όλων τών Κανονικών Μεγάλων Στοών.

Στα επόμενα χρόνια ανδρώθηκε γρήγορα ο Ελληνικός Τεκτονισμός στα Επτάνησα, πολυσχιδής δε και πολύτιμη υπήρξε η συμβολή του στην Ελληνική Εθνεγερσία. Ιστορική αποβαίνει η Στοά « Ένωσις » τής Λευκάδας, γιατί εκεί μυήθηκε ο Εμμανουήλ Ξάνθος και εκεί οραματίστηκε την ιδέα για την ίδρυση τής Φιλικής Εταιρείας, πάνω σε καθαρά τεκτονικές βάσεις. Τέκτονες πού πρωτοστάτησαν στην Επανάσταση τού 1821 ήταν, μεταξύ άλλων, ο Παλαιών Πατρών Γερμανός, ο Οικουμενικός Πατριάρχης και Εθνομάρτυρας Γρηγόριος ο Ε΄, ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ο Αλέξανδρος Υψηλάντης, ο Νικόλαος Υψηλάντης, ο Αλέξανδρος Μουρούζης, ο Ιωάννης Καποδίστριας κ.ά.. Το 1843 έπαψε να λειτουργεί η Γαληνοτάτη Μεγάλη Ανατολή. Αλλά μετά είκοσι έτη, το 1863, ιδρύθηκε στην Αθήνα, κανονική Τεκτονική Στοά με το όνομα « Πανελλήνιον », με έγκριση και υπό την αιγίδα τής Μεγάλης Ανατολής τής Ιταλίας. Στην συνέχεια ιδρύθηκαν και άλλες κανονικές Στοές : « Ποσειδωνία » στον Πειραιά, « Σκουφάς » στην Χαλκίδα, « Αρχιμήδης » στην Πάτρα, « Παίδες Λεωνίδου » στην Σύρο, « Ρήγας Φεραίος » στην Λαμία, « Πρόοδος » στο Άργος και άλλες. Οι 7 αυτές στοές συνενώθηκαν το έτος 1864 και ζήτησαν από την Μεγάλη Ανατολή τής Ιταλίας, την άδεια ίδρυσεως ανεξάρτητης Μεγάλης Ανατολής τής Ελλάδος, αλλά η Μεγάλη Ανατολή τής Ιταλίας αρνήθηκε, επέτρεψε δε μόνο την ίδρυση Ανωτάτου Τεκτονι-

κού Διευθυντηρίου στην Αθήνα υπό την αιγίδα της, στο οποίο προΐστανται οι τέκτονες Δημήτριος Μαυροκορδάτος - Υπουργός, Σπήλιος Αντωνόπουλος - Υπουργός και Νικόλαος Δαμασκηνός καθηγητής τού Πανεπιστημίου. Τέλος, στις 10 Απριλίου τού 1867, μετά από νέο αίτημα των Ελλήνων Τεκτόνων, η Μεγάλη Ανατολή τής Ιταλίας, κήρυξε αυτόνομο Ελληνικό Τεκτονικό κέντρο, με προσωρινό Μεγάλο Διδάσκαλο τον Νικόλαο Δαμασκηνό.

Αμέσως τότε οι διευθύνοντες τα τεκτονικά πράγματα στην Ελλάδα άρχισαν συνεχή αλληλογραφία με τον Δημήτριο Ροδοκανάκη, ο οποίος τότε βρισκόταν στην Αγγλία για να έλθει στην Ελλάδα και να αναλάβει την διεύθυνση τού Τεκτονικού Τάγματος - [εικόνα Α5].

Ο Δημήτριος Ροδοκανάκης μυήθηκε στον Τεκτονισμό στην στοά Άγιος Ανδρέας τού Εδιμβούργου την 18^η Οκτωβρίου 1869, εξαιρετικώς και στους τρεις βαθμούς, παρουσία τού Μεγάλου Διδασκάλου τής Μεγάλης Στοάς τής Σκωτίας κόμητος Dalhausie.

Ο αείμνηστος Δημήτριος Ροδοκανάκης κατά την γενική συνέλευση τών αντιπρόσωπων τών εν Ελλάδι Στοών την 22^α Ιουλίου τού 1872 εξελέγη Μέγας Διδάσκαλος.

Την επόμενη ημέρα, 24^η Ιουλίου τού 1872, ο Ροδοκανάκης σύμφωνα με τις εξουσίες πού είχε περιβληθεί από το Έπατο Συμβούλιο τού 33^{ου} τής Σκωτίας καθίδρυσε το πρώτο Έπατο Συμβούλιο στην Ελλάδα τού οποίου χρημάτισε Έπατος Μέγας Ταξίαρχης μέχρι τον θάνατο του πού συνέβη τον Ιανουάριο τού 1903.

Κατ' αυτόν τον τρόπο προήλθε οργανωμένη πλέον η « Γαληνότατη Μεγάλη Ανατολή τής Ελλάδος και το Έπατο Ελληνικό Συμβούλιο τού 33^{ου} και τελευταίου βαθμού ».

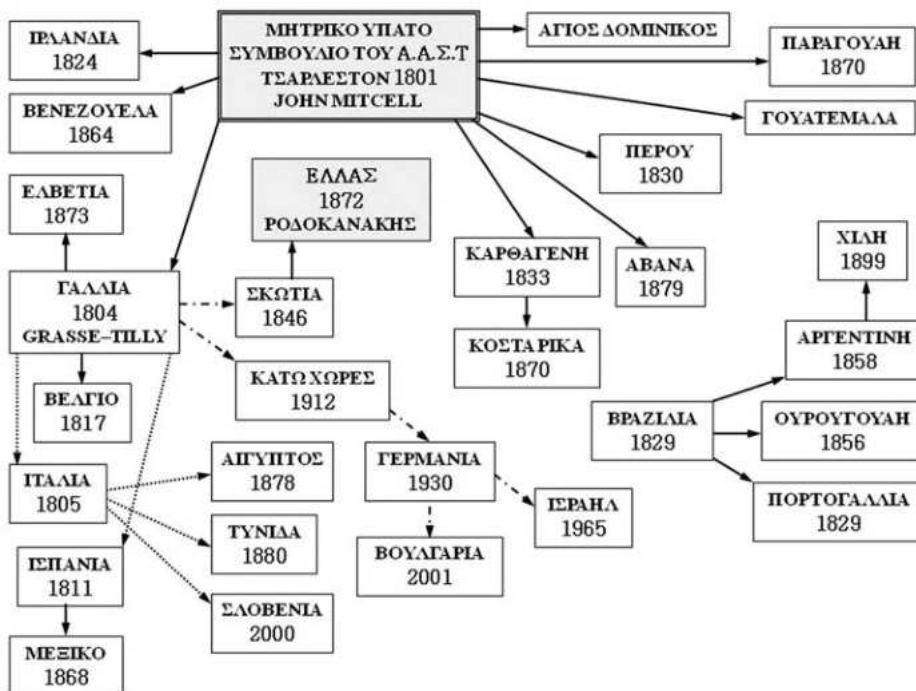
Μετά το 1907 λειτούργησαν δύο ανεξάρτητες αρχές :

1. Η Γαληνότατη Μεγάλη Ανατολή τής Ελλάδος (βαθμοί 1^{ος}, 2^{ος}, 3^{ος})
2. Το Έπατο Συμβούλιο τού 33^{ου} βαθμού τού Α*Α*Σ*Τ* (βαθμοί 4^{ος} έως 33^{ος})

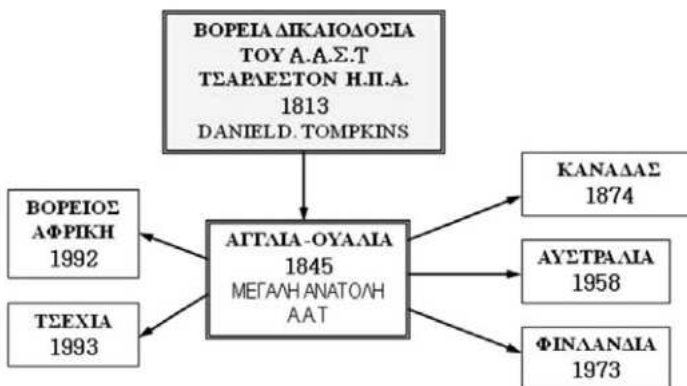
Μετά το 1950 η Γαληνότατη Μεγάλη Ανατολή τής Ελλάδος μετονομάσθηκε σε « Μεγάλη Στοά τής Ελλάδος τών Αρχαίων Ελευθέρων και Αποδεδεγμένων Τεκτόνων ».

Το Έπατο Συμβούλιο τής Ελλάδος αναγνωρίσθηκε πρώτα από το Έπατο Συμβούλιο τής Νοτίου Δικαιοδοσίας τών Η.Π.Α. την 7^η Μαρτίου 1873 και την 6 Μαΐου 1873 ταυτόχρονα από το Έπατο Συμβούλιο τής Σκωτίας και της Ιρλανδίας. Στην συνέχεια, την 24^{ην} και 30^{ην} Νοεμβρίου 1873, αναγνωρίσθηκε αντίστοιχα από το Έπατο Συμβούλιο τής Γαλλίας και τού Βελγίου και κατόπιν από όλα τα Έπατα Συμβούλια τής Υφελίου.

ΠΙΝΑΞ ΔΙΑΔΟΧΗΣ ΥΠΑΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ
ΝΟΤΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ

ΠΙΝΑΞ ΔΙΑΔΟΧΗΣ ΥΠΑΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ
ΒΟΡΕΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ

2.2. ΣΚΟΠΟΣ ΤΩΝ ΜΥΗΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ – ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Αναφερθήκαμε στην ίδρυση τών διαφόρων τύπων και όπως είπαμε, ένας από τους πιο σημαντικούς και διαδεδομένους είναι ο Αρχαίος και Αποδεδεγμένος Σκωτικός (Α*Α*Σ*Τ*).

Περιλαμβάνει 33 βαθμούς οι οποίοι κατατάσσονται συνήθως σε επτά βαθμίδες ή ομάδες. Στην Ελλάδα ορισμένοι από αυτούς απονέμονται ενώ άλλοι χορηγούνται διά Μυσήσεως.

Στο σύγχρονο **Ε.1^{ου}** υπάρχει η φράση ότι : « ο Τεκτονισμός απορρέει εκ τού **Ορθού Λόγου** και κατά συνέπειαν είναι Παγκόσμιος ».

Επειδή η έννοια τής φράσεως αυτής έχει γίνει αφορμή για πολλές παρανοήσεις και δεν είναι λίγοι που συγχέουν τον **Ορθό Λόγο** με την έννοια τής Λογικής παραθέτω το παρακάτω απόσπασμα από το **Ε.32^{ου}** τού Πρίγκιπος τού Βασιλικού Μυστικού :

« Οι Ιππότες τού Ηλίου απέκτησαν την πεποίθηση ότι ο Μ*Α*Τ*Σ* είναι Αδημιούργητος, Άπειρος, Αιώνιος και Ασύλληπτος, ότι το Ορατόν είναι εκδήλωσης τού Αοράτου και ότι ο **Ορθός Λόγος είναι το Απόλυτον** ενώ η **Αναλογία είναι η Κλείς** προς παν το Ασύλληπτο ».

Όμως, η ανάπτυξη που ακολουθεί πιστεύω ότι θα ξεκαθαρίσει περισσότερο το θέμα αυτό...

Είναι ενδόμυχα γνωστό σε όλους ότι, από την πρώτη ημέρα πού ο άνθρωπος έστρεψε τα μάτια του προς τον ουρανό, αισθάνθηκε να γεννιέται μέσα του η έλξη προς την Θεότητα. Τον κατέπληξε μεγαλείο τής Δημιουργίας καθώς το συνέκρινε με την μικρότητά του και αναγνώρισε μέσα στην Δημιουργία αυτήν, μία δύναμη ή δυνάμεις τις οποίες θεοποίησε.

Τα πρώτα χρόνια τής δημιουργίας του, ο άνθρωπος αντιλαμβανόταν τον Θεό με την έννοια τής απόλυτης Καλοσύνης και τής Αγάπης, αλλά και σαν ένα “**Ον**” με μεγάλη αυστηρότητα. Τον Θεό Αυτόν, προς τον οποίον έτρεφε μεγάλη ευλάβεια, αισθανόταν πανταχού Παρόντα.

Οι άνθρωποι αισθάνθηκαν τότε την ανάγκη να αποτείνονται προς τον Δημιουργό και να εκφράζουν την αφοσίωσή τους με φυσικά μέσα.

Αυτό υπήρξε η απαρχή τής λατρείας, η οποία στην συνέχεια παρεχώρησε την θέση της στην θρησκεία - [♣ **81**].

Η Λατρεία είναι η μεγάλη Αγάπη προς το Υπέρτατο Ον και η Πίστη σε αυτό, με κάθε απλότητα, χωρίς καμιά Λογική να αναμειγνύεται και να τις περιπλέκει, ενώ η θρησκεία είναι ο συνδυασμός τής λατρείας με το δόγμα, δηλαδή η πίστη εκδηλούμενη μέσω φυσικών πράξεων περιπεπλεγμένη με μία άλλη σειρά « αληθειών » πού εφαρμόζονται στην Θεία Λατρεία.

Η Λατρεία πρωτοστάτησε στην γένεση τής θρησκείας με τους εξής τρεις τρόπους :

1^{ov}) διά τού αναθήματος

2^{ov}) διά τής αφιερώσεως

3^{ov}) διά τής θυσίας

Οι πρώτοι άνθρωποι ανέγειραν βωμό στον Δημιουργό και έφεραν σε Αυτόν τα ωραιότερα από τα δώρα τής φύσεως, τα πρώτα άνθη και τούς πρώτους ώριμους καρπούς.

Η αφιέρωση δεν άργησε να αντικαταστήσει και να τελειοποιήσει την προσφορά.

Στα άνθη και τούς καρπούς ο άνθρωπος πρόσθεσε το πρώτο ζώο πού συνέλαβε, τον πρώτο αμνό, το πρώτο τέκνο κ.ο.κ. Μετά την αφιέρωση ακολούθησε η θυσία. Τα άνθη, οι καρποί, τα ζώα και καμιά φορά ο άνθρωπος υπήρξαν βορά τών βωμών τού Θεού.

Το αναγκαίο αυτό κακό υπήρξε το πρώτο βήμα προς το δόγμα, γιατί στον θεσμό τής θυσίας αφιερώθηκαν όντα προνομιούχα, τα οποία εκτελούσαν τις μεγάλες τελετές τής λατρείας τού ανθρώπου προς τον Θεό.

Δημιουργήθηκε έτσι μια Ιερατική τάξη πού ανέλαβε προνομιακά τις τελετές τής λατρείας.

Ο άνθρωπος δεν είχε πλέον το δικαίωμα να λατρεύει τον Θεό του χωρίς την μεσολάβηση τών ιερέων. Οι ιερείς ιδρύσαν το δόγμα, η δε θρησκεία είδε το φως υπό την αιγίδα του.

Το ιερατείο αφιερώθηκε στα καθήκοντα τής λατρείας και στην έρευνα τών αγνώστων πραγμάτων (η Θρησκεία και η Επιστήμη βάδιζαν τότε μαζί) και αποκάλυψε στους ανθρώπους τα Μυστήρια τής Δημιουργίας και τούς έκανε κοινωνούς τών ιερών πραγμάτων.

✎ Αλλά από τα πρώτα κιόλας χρόνια η φιλοδοξία παρέσυρε τον κλήρο, ο οποίος απασχολημένος κάθε φορά με τα ένοχα σχέδιά του, έχασε το συναίσθημα τού καθήκοντος και παραμέλησε το υπέροχο έργο του, την μύηση στα Θεία μυστήρια - [♣ 81].

Η φιλοδοξία, η τυραννία, η μικροπρέπεια, εξευτέλισαν και αποτύφλωσαν σε τέτοιο βαθμό τον κλήρο, ώστε η υπέροχη αρχή τής Λατρείας ενός και μοναδικού Θεού, ενός Υπέρτατου Πνεύματος Δημιουργού τού Σύμπαντος, (Μ*Α*Τ*Σ*) χάθηκε από τα πρώτα χρόνια.

Σιγά - σιγά σβήστηκε από την μνήμη τού ανθρώπου και παραχώρησε την θέση του στον πολυθεϊσμό, ο οποίος εμφανίστηκε με τρεις μορφές :

1^{ov}) την Ζωική

2^{ov}) την Αστερική

3^{ov}) την Πνευματική

Αρχικά οι τυφλοί και άπιστοι ιερείς ανέδειξαν ζώα στην τάξη των θεοτήτων, αλλά το ένστικτο των ανθρώπων τούς καθοδήγησε και τούς επέτρεψε να απορρίψουν την μιαιρότητα αυτή.

Ο Θεός χαρακτήρας μετετέθηκε τότε από τα ζώα στα αστέρια και στους πλανήτες, τούς οποίους ο άνθρωπος έβλεπε να κυλούν στο ουράνιο στερέωμα.

Όταν οι άνθρωποι, κατά την προσπάθεια τού αναπτυσσόμενου λογικού των στούς κόλπους τής βαρβαρότητας, συσχέτισαν τον δίσκο τού Ηλίου προς τα φαινόμενα τού Φώτος και τής θερμότητας και άρχισαν να αισθάνονται ενδόμυχα ότι αυτά συνδέονται με την εξασφάλιση και την ευημερία τους, θεώρησαν το άστρο τής ημέρας σαν ένα προστάτη, σαν ένα “ φίλο ” προικισμένο με μια υπεράνθρωπη και μυστηριώδη δύναμη.

Τίποτε δεν τους εγγύατο ότι ο ευεργέτης Ήλιος, αυτός πού εξαφανιζόταν κάθε βράδυ ή απομακρυνόταν κάθε φθινόπωρο δεν θα τούς εγκατέλειπε για πάντα.

Ένα σύνολο από φόβους και ελπίδες έδωσε την γέννηση στην εφαρμογή τής λατρείας τού Ήλιου σαν Θεού (Ηλιολατρεία - Μύθος τού Χιράμ κ.λ.π.).

Έτσι άλλοι επιδίωκαν με μαγικές μεθόδους να εμποδίσουν το Μέγα άστρο να ακολουθήσει την συνήθη τροχιά του και άλλοι να το επαναφέρουν στην τροχιά του διά μέσου προσευχών και θυσιών και άλλων εκδηλώσεων Λατρείας. Τέλος άλλοι ζήτησαν να το υποβοηθήσουν στην πάλη εναντίον των κακοποιών δυνάμεων τού ερέβους και των νεφών.

Όμως ο αστρικός πολυθεϊσμός είχε την ίδια τύχη με τον ζωικό πολυθεϊσμό, διότι σιγά - σιγά οι άνθρωποι ανεγνώρισαν ότι ο Ήλιος, η σελήνη και όλα τα άστρα ακολουθούν στον ουρανό μιά αμετάβλητη τροχιά και ότι είναι υποχρεωμένα να ακολουθούν μιά ώθηση τής οποίας η πηγή και τα Αίτια βρίσκονται κρυμμένα πίσω από αυτά.

Τότε δυστυχώς ο εγκέφαλος των ιερέων, κάτω από τον επηρεασμό τής πεπλανημένης τους φαντασίας, γέννησε την πνευματική θρησκεία με πλήθος αοράτων θεών.

Η παρακμή των ανθρώπων μεγάλωσε με αποτέλεσμα να δηλητηριάζει και να σκοτώνει το Πνεύμα, το δε ενδιάμεσο Ουράνιο Επίπεδο γνωστό ως Μέσον Δώμα ή Μέσος Ουρανός ή Αστρικό Επίπεδο, έμεινε κενό από κάθε ανθρώπινη συνείδηση.

« Βλέποντας » ο Δημιουργός ότι ο άνθρωπος κινδύνευε να χωρισθεί τελειωτικά από Αυτόν, ότι τα απολωλότα πρόβατα πολλαπλασιάζονταν και η διαφθορά θα συμπλήρωνε την καταστροφή τού ανθρώπινου γένους, επέλεξε να έλθει σε βοήθεια των δημιουργημάτων του.

Όλοι όσοι ασχολούνται βαθύτερα με την Μύηση γνωρίζουν ότι μεταξύ τής

ανθρωπότητας και τού « Ουρανού » υπήρξε ανέκαθεν μια αέναη σχέση, πού είχε και έχει ως σκοπό την αποστολή από τα « Ουράνια Δώματα » Όντων Εκλεκτών και Ανωτέρων για την καθοδήγηση τής ανθρωπότητας πού πάσχει. Ίσως από εδώ να αντλούν κατά βάση την καταγωγή τους τα κοσμικά επίθετα όπως έξοχος - υπέρτατος - εκλεκτός (= εκλεγμένος) κ.λ.π. που περιβάλουν με την αίγλη τούς ανώτερους Τεκτονικούς βαθμούς (Ε*Α*Διδ*).

Γεννήθηκαν τότε όντα πλήρη ευφυΐας και εγκαινιάσθηκε η εποχή τών Εκλεκτών, τών Αγγέλων και τών Προφητών.

Όταν ένα από τα προνομιάχα αυτά Όντα εμφανιζόταν στην Γη, η ανθρωπότητα μετανοούσε για τα σφάλματα της και η επιείκεια τού Ουρανού συμφίλωνε τον άνθρωπο με τον Θεό.

Μόλις όμως ο Εκλεκτός έφευγε, το εκάστοτε ιερατείο, ο άρπαγας και ο ιερόσυλος τών θείων Μυστηρίων εμφανιζόταν και πάλι.

Το αιμοβόρο αυτό ζώο εκμεταλλευόταν το γόητρο τού Εκλεκτού και τον αναγόρευε Άγιο κ.λ.π. για να παραπλανήσει τούς ανθρώπους και να τούς διαφθείρει περισσότερο, ώστε να πετύχει την ικανοποίηση τών φιλοδοξιών του.

Ως παράδειγμα αναφέρω τον Φαραώ Αμενχοτέπ τον IV, γνωστό σαν Ανκέν-Ατόν με σύζυγο του Νεφερτίτη ο οποίος τον 15^ο αιώνα π.Χ. κατήργησε όλους τούς ψευδείς θεούς και καθιέρωσε τον ένα και μοναδικό Θεό τον ΑΤΟΝ που σημαίνει : το ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ - ΘΕΟΣ.

Μας είναι δε γνωστό από την Ιστορία ό,τι το Ιερατείο τον εκδικήθηκε δολοφονώντας τον.

Η διαφθορά αυτή τού ιερατείου σε συνδυασμό με την εξακολουθητική σχέση μεταξύ “ Γης ” και “ Ουρανού ” υπήρξε η πρώτη και μοναδική αιτία τής συσσωμάτωσης ανθρώπων ανωτέρας πνευματικότητας, οι οποίοι είχαν διαπαιδαγωγηθεί και είχαν αποκτήσει από τούς εκλεκτούς απεσταλμένους γνώσεις ανώτερες. Αποτέλεσμα ήταν να δημιουργηθούν πολλές μυητικές παραδόσεις, πού δεν διαφέρουν όσον αφορά την αλήθεια, αλλά παρουσιάζονται διαφορετικά ανάλογα με την εποχή πού εκδηλώνονται και τους ανθρώπους όπου απευθύνονται.

Παράλληλα ένα μεγάλο μέρος τών ανθρώπων ανωτέρας πνευματικότητας, για τούς οποίους αναφερθήκαμε, βλέποντας αυτοί τις αλήθειες τών σεβαστών τους διδασκάλων να μιαίνονται και να διαστρέφονται από τούς άρπαγες τού ιερατείου και από τούς αντιστοίχους κοσμικούς οι οποίοι αποτελούσαν την προνομιάχο τάξη, ενώθηκαν μυστικά, σχημάτισαν μιά αόρατη αλυσίδα και εγκαθίδρυσαν στέρεα και για πάντα τις σχέσεις τού ανθρώπου με τον Θεό (τα προς τον Θεόν καθήκοντα τής Κοινωνικής διαθήκης τού τυπικού τής μυήσεως τού μαθητή).

Καμία φιλοδοξία, καμία τυραννία, κανένα μέσο ή ατομικός σκοπός δεν ήρθε να αλλοιώσει ή να διαταράξει τις αγνές συνελεύσεις των μεγάλων μυστών, διότι κάθε τι πού θα μπορούσε να αναπτύξει το « ελάττωμα » αποκλείετο από τούς κανονισμούς και τα ήθη των ανθρώπων, πού αποτελούσαν μέρος των μυστικών Εταιριών των χρόνων εκείνων.

Μία τέτοια χαρακτηριστική γραπτή παρακαταθήκη, πού διαμορφώθηκε διά τής από αιώνων Παραδόσεως, συναντούμε στον Καταστατικό Χάρτη τού Τεκτονισμού, η οποία έχει εξής :

« Ιερό καθήκον κάθε Τέκτονος είναι η αποφυγή υπεισελεύσεως ανθρωπίνων παθών στον Τεκτονισμό » - [άρθρο 2° § IX τού Καταστατικού Χάρτη τού Τεκτονισμού].

Μόνον με τον τρόπο αυτό ο άνθρωπος κατόρθωσε να αποκαταστήσει τις σχέσεις του με το Απόλυτον Είναι - Θεόν και να επιδοθεί στην βαθειά γνώση των Μυστηρίων τής Φύσεως.

Το έργο των Μυστικών Εταιριών από τότε ήταν η περισυλλογή των διαφόρων εκδηλώσεων τής λατρείας αυτής, ώστε να προσδώσει σε αυτές σχήμα και χρώμα, και να συναρμολογήσει το σύνολο που αντιπροσώπευε καλύτερα την Μοναδική Αλήθεια (τον Ορθό Λόγο) και η οποία πλησίαζε περισσότερο προς την Παγκόσμια Πραγματικότητα.

Η μεγαλειώδης αυτή προσπάθεια έμελλε, από ένα απροσδόκητο αποτέλεσμα, να οδηγήσει τούς οπαδούς της στο έμβλημα τής ενώσεως και της αδελφοσύνης. Πράγματι οι σοφοί αυτοί γιά να φέρουν το έργο τους σε αίσιο τέλος, αισθάνθηκαν την ανάγκη να προβούν σε συγκριτική μελέτη και να επεκτείνουν τις έρευνες τους σε διάφορες άλλες θρησκείες.

Γιά να το πετύχουν αυτό, απευθύνθηκαν και προς τις άλλες μυστικές εταιρίες ...

Έτσι η συνεργασία αυτή οδήγησε τούς Σοφούς των διαφόρων εθνών σε μία κοινότητα ιδεών και συλλήψεων, διότι η εργασία παραβολής και σύγκρισης έδειξε ότι μεταξύ των διαφόρων λατρειών υπήρχαν ομοιότητες και στενοί δεσμοί, που οφείλονταν στην κοινή καταγωγή.

Για να εκφράσουν αυτό το αίσθημα, πού αισθάνονταν πολύ καλά όλα τα μέλη των μυστικών εταιριών, θέλησαν να θέσουν το έργο τους κάτω από το έμβλημα τής Αδελφότητας.

Παρόλα αυτά οι υποστάσεις των μυστικών εταιριών υπέστησαν σοβαρές επιθέσεις.

Εξαρτώμενες από τα κατώτερα πάθη των ανθρώπων έγιναν θύματα αυτών.

Εξαφανίζονταν, αλλά γιά να αναστηθούν πάλι υποκείμενες όπως και το κάθε τι πού υπάρχει στον κόσμο, στην γέννηση, την ζωή και τον θάνατο, αποφεύγοντας όπως το ιδεατό πτηνό τού Φοίνικα (εξώφυλλο βιβλίου) με

την συνεχή ανανέωση την απληστία των αιώνων και εξακολουθώντας πάντα παρά τις πτώσεις και αλλοιώσεις τους, τον φρενήρη δρόμο προς την εξερεύνηση των μεγάλων Μυστηρίων του άφταστου μεγαλείου και άγνωστου αυτού ιδεώδους.

Σύμφωνα με τις μυητικές παραδόσεις, πέπλο παχύ θα χωρίζει πάντοτε τον βέβηλο από τον μύστη και κανείς βέβηλος δεν θα μπορέσει να ανασηκώσει το μυστηριακό αυτό πέπλο, τον υφασμένο με τόσες υπέροχες θυσίες, παρά όταν ο ίδιος με τον αγώνα και τούς αναστεναγμούς του γίνει άξιος να εισέλθει στην Ιερή Οδό.

Παράλληλα όμως με τις αληθινές παραδόσεις, είδαν το φως και πολλές άλλες δήθεν μυητικές, οι οποίες ήσαν γέννημα τής νοσηρής φαντασίας πλανημένων ανθρώπων ή αποτέλεσμα συμφεροντολογικού υπολογισμού και μόνον.

Στην εποχή μας αυτές οι ψευδομυητικές σχολές είναι δυστυχώς εξαιρετικά διαδεδομένες και εκμεταλλεύονται ασυνείδητα τη δίψα των ανθρώπων καλής θελήσεως, κατακλύβοντας συγχρόνως και τα οικονομικά τους.

Μιλήσαμε ήδη για την αρχαία Ηλιολατρεία.

Οι μυημένοι τής εποχής εκείνης (Ορφισμός), ήδη γνώριζαν ότι πίσω από τον ορατό Ήλιο πού παλιότερα οι άνθρωποι είχαν λατρεύσει σαν Θεό, υπήρχε το Αρχικό αίτιο, ο Κύριος τού Ηλίου, εκείνος τον οποίον ο Ελευθεροτεκτονισμός ονομάζει Μεγάλο Αρχιτέκτονα τού Σύμπαντος και ο Φαραώ Ανκενατόν ονόμασε ATON.

Ταυτόχρονα η κανονικότητα και η τάξη των κινήσεων των ουρανίων σωμάτων, τούς έκαμε να συλλάβουν την ιδέα τής κοσμικής τάξεως, που περιλαμβάνει όλα τα φαινόμενα των οποίων η μονιμότης και περιοδικότης είναι αναγκαία γιά την κανονική ροή τής Ζωής τής Φύσης.

Κατ' επέκταση αφομοίωσαν προς την τάξη αυτή τού εξωτερικού κόσμου την Ηθική τάξη, δηλαδή το σύνολο των πράξεων τις οποίες ο άνθρωπος πρέπει να εκπληρώνει ώστε να πραγματοποιήσει τον λόγο τής υπάρξεως του (Ειμαρμένη), δηλαδή τού να είναι κοινωνικός και προοδευτικός.

Η διατήρηση τής φυσικής και τής ηθικής τάξεως θεωρήθηκε ως ο ουσιαστικός σκοπός τής Δυνάμεως (τού M*A*T*Σ*) πού προΐσταται στην εξέλιξη τού Σύμπαντος.

Εξακολουθώντας να ερευνούν γιά την Φύση τής Υπερτάτου αυτής Δυνάμεως, θεώρησαν ότι το Φως, το οποίο αποτελεί κοινό χαρακτηριστικό γνώρισμα όλων των ουρανίων σωμάτων, σαν την « Ουσία » από την οποία έχουν υφανθεί όλες οι λεπτομέρειες τής Φύσεως και σαν την έσχατη πηγή τής κινήσεως, τής ζωής και τής σκέψεως επάνω στην επιφάνεια τής Γης.

Όμως πίσω από το ορατό φως θεώρησαν ότι υπάρχει το αδημιούργητο ή ανέσπε-

ρο Φως, τού οποίου οι υψηλότερες εκδηλώσεις είναι ο Ήλιος στον φυσικό μας κόσμο και το Λογικό στον Πνευματικό μας κόσμο.

Έτσι αφομοιωμένα, το Φως και το Λογικό, κατέληξαν να συμβολίζονται το ένα διά τού άλλου και να συμβολίζουν και τα δύο το ακατανόητο και το μη δυνάμενο να προσδιοριστεί ή να καθορισθεί **Ον** από το οποίο όλα τα πράγματα προήλθαν. Πιά τον λόγο αυτό οι εργασίες, στον 1^ο βαθμό ή τού μαθητού στις στοές τού Αγίου Ιωάννου, αρχίζουν με την εξής στιχομυθία μεταξύ τών αντιστοιχών αξιωματικών - [♣ **Ε.1^{ου}**] :

- *Τι αντιπροσωπεύει ο Ιερός τούτος χώρος και για ποιόν λόγο προσερχόμεθα εις αυτόν; (Ο Τεκτονικός Ναός είναι το σύμβολο τού Σύμπαντος κατά την Διδασκαλία τού βαθμού)*
- *Ευρισκόμεθα στο Ιερό τής Σκέψεως και ερχόμεθα εδώ για να αναζητήσουμε το Αιώνιο Φως (τον Μ*Α*Τ*Σ*) το περιέχον το παν προς το οποίο το παν τείνει.*
- *Δεν δυνάμεθα όμως να ιδώμεν τούτο ποτέ πλήρως διότι οι ανθρωπίνοι οφθαλμοί δεν θα ηδύναντο να αντέξουν στην λάμψιν του. Δυνάμεθα όμως να ιδώμεν τις ακτίνες αυτού, παρατηρώντας την Φύση - μελετώντας τα φαινόμενα - κατερχόμενοι στο βάθος τής συνειδήσεως, και ιδίως εναρμονίζοντες τούς εαυτούς μας με τον Παγκόσμιο Ρυθμό.*

Όπως δε διακηρύσσει το ιερό βιβλίο τών Μάγων « Ζενδ' Αβέστα » τού Ζωροαστρισμού, το υπέρτατο **Ον** είναι όμοιο κατά το σώμα προς το Φως και κατά το Πνεύμα προς την Αλήθεια.

Διασχίζοντας την Μεσόγειο θάλασσα, βλέπουμε τις Ορφικές και Πυθαγόρειες Σχολές σε άνθιση, να ωφελούνται από τις αντιλήψεις και τις φιλοσοφίες τών Αρχαίων Παραδόσεων.

Πιά μία περίοδο 4.000 έως 6.000 ετών, κατά την οποία διάφορες Μυητικές Σχολές οι οποίες διαθέτοντας την δική τους Παράδοση δημιουργούνται γύρω από την λεκάνη τής Ανατολικής Μεσογείου, η ανθρώπινη διανόηση εξελίσσεται.

Παρατηρούμε δε μία τάση τής διανόησης αυτής για πιο μεγάλες και πιο υψηλές θεωρήσεις.

Είναι γνωστό ιστορικά ότι, στην αρχαία Αίγυπτο, έδρασαν στους μακρινούς εκείνους χρόνους η σχολή τής Μέμφιδας, η σχολή τής Αβύδου κ.α.

Οι Σχολές αυτές κατείχαν διάφορα μυστήρια και υπόσχονταν στους μαθητές τους την απόκτηση διάφορων δυνάμεων - [♠ **Β' τόμος 19^{ος} βαθμός**].

Κάθε υποψήφιος, που επρόκειτο να γίνει μέλος, έπρεπε να υποστεί σκληρότατες δοκιμασίες, γιά να αποδείξει ότι κατείχε τα σωματικά, ψυχικά και πνευματικά προσόντα που ήταν αναγκαία για την πραγματοποίηση των σκοπών που επιδιώκονταν.

Έτσι οι Σοφοί, πού έβγαιναν από αυτές τις Σχολές, λέγεται ότι :

- 1^{ον}. Μπορούσαν να διαβάζουν μερικώς στα άστρα τα πεπρωμένα και τον ιδιαίτερο χαρακτήρα τών ανθρώπων.
- 2^{ον}. Μπορούσαν να « διαβάζουν » τις σκέψεις τών ανθρώπων και να γνωρίζουν ότι κρυφό υπήρχε μέσα στο ανθρώπινο όν.
- 3^{ον}. Μπορούσαν να « συνομιλούν » και να συντονίζονται με το Αόρατο.

Ο Σοφός, πού γινόταν “ Κυρίαρχος ” μπορούσε να ρυθμίζει τα στοιχεία και τις κατώτερες δυνάμεις τής Φύσεως.

Αυτό σήμερα, πολύ παρεξηγημένα, το ονομάζουν Μαγεία.

Ισχυρίζονται μάλιστα ότι ορισμένοι από αυτούς, μπορούσαν να κατευνάζουν τις θύελλες. Λέγεται επίσης, ότι εθεάθη ένας Σοφός με την ράβδο του, να αλλάζει την ροή τού Νείλου. Στην εποχή μας, όλα αυτά μας φαίνονται πολύ περίεργα και όμως η ιστορία μαρτυρεί γιά την αυθεντικότητά τους.

Όλοι διαβάσαμε ασφαλώς την Βίβλο και πολλά άλλα συγγράμματα πού έχουν σχέση με την αρχαία εποχή τών Αιγυπτίων.

Ίσως δε, να αναρωτηθήκαμε ποιός ήταν ο Όσιρις, ο Ερμής, ο Μελχitseδέκ.

Ήταν απλούστατα οι πρώτοι απεσταλμένοι, εκείνοι πού αποκάλυψαν την Αλήθεια στους ανθρώπους και παράλληλα την ίδια εποχή ο Όσιρις και η Ίσιδα μούσαν τούς Αιγυπτίους.

Στην Ιουδαία ήταν η εποχή τών Βασιλέων - Ποιμένων και τού περίφημου Μελχitseδέκ, τού γενικού αρχηγού, Πρίγκιπα τής Αληθείας και τής Δικαιοσύνης - [♠ Β΄ τόμος 19^{ος} βαθμός].

Εφ’ όσον λοιπόν ανήκουμε στην Λευκή Φυλή, ας δούμε μια άποψη για την Παράδοση τής φυλής μας και ιδιαίτερα τού Ιουδαιοχριστιανικού κλάδου και από την Αρχαία Αίγυπτο ας περάσουμε στην Ιουδαϊκή εποχή.

Οι εβραίοι έφυγαν από την Αίγυπτο ποθώντας να κατακτήσουν την γη πού τούς υποσχέθηκε ο Θεός, ο δε θρύλος τής διαβάσεως τής Ερυθράς θάλασσας είναι πασίγνωστος και δεν υπάρχει λόγος να τον αναφέρουμε ξανά εδώ.

Οι Εβραίοι έφθασαν στην Αραβία και την Μεσοποταμία.

Βλέπουμε επί κεφαλής τους τον Μωυσή, να κάνει θαύματα με την ράβδο του, όπως και ο αδελφός του ο Ααρών.

Λέγεται ότι ο Μωυσής, όταν χτύπησε με την ράβδο του ένα βράχο, έκανε να αναβλύσει από μέσα του νερό.

Το γεγονός αυτό μπορεί να χαρακτηριστεί ως θαύμα στην αντίληψη μας και σύμφωνα με τις σημερινές γνώσεις τών ανθρώπων.

Εάν ο Μωϋσής έκανε και μπροστά μας τέτοια πράγματα, παρά τον φαινομενικά προχωρημένο πολιτισμό μας, δεν θα μπορούσαμε να τα εξηγήσουμε και

όπως οι τότε Εβραίοι, θα τα δεχόμασταν ως θαύματα.

Στην Καινή Διαθήκη ο όρος « θαύμα » δεν εμφανίζεται πουθενά.

Αλλά αντί αυτού εμφανίζεται ο όρος « σημείον », « *ταύτην ἐποίησεν τὴν ἀρχὴν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας* » (Ματθαίος, κεφ. 2 : 11).

Και βέβαια ετυμολογικά η λέξη σημείο και το θαύμα δεν έχουν καμιά συγγένεια.

Στην Φύση δεν υπάρχουν θαύματα, αλλά υπάρχουν μόνο θαυμαστά πράγματα ! Ο Μωϋσής λοιπόν οδήγησε τον λαό του στην Μεσοποταμία και σαράντα επτά έτη μετά την έξοδο από την Αίγυπτο, ιδρύθηκε στην Ιουδαία το πρώτο Βασίλειο.

Εκεί βλέπουμε να αναφαίνεται μια Σχολή, για την οποία έχουμε αποδείξεις.

Εκατόν επτά έτη, μετά την έξοδο των Εβραίων από την Αίγυπτο, ο αρχηγός και Βασιλιάς τους Σολομώντας, διατυπώνει κάποιες αρχές πού φανερώνουν τις ρίζες της Σχολής αυτής.

Χρησιμοποιεί την υψηλή Μαγεία (Πρακτική Καμπαλά), πού επιτρέπει την κυριαρχία επί των στοιχειακών δυνάμεων τής Φύσεως και η οποία ήταν η ίδια και στον Μωϋσή.

Με άλλα λόγια ξαναβρίσκουμε, στην Σχολή αυτή, τον « δάκτυλο » τού Μωϋσή. Δίνονται και εδώ οι ίδιες υποσχέσεις που δίνονταν στους μαθητές των σχολών τής Αιγύπτου, όπου ο Μωϋσής μνήθηκε.

Η συγγένεια αυτή γίνεται και η βάση τής Εβραϊκής μύησης.

Ο Σολομώντας απέδειξε φανερά ότι ήταν φωτισμένος αφού στα τρία συγγράμματα του περιγράφει τις τρεις βαθμίδες τής κανονικής Μύησης, πού αντιστοιχούν με τις τρεις Κλείδες πού διατηρούμε ακόμα σήμερα : την κλείδα τής Γέννησης (Άσμα - Ασμάτων), την κλείδα τής Ζωής (Παροιμίες) και την κλείδα τού θανάτου (Εκκλησιαστής).

Κατόπιν έρχονται διάφοροι Προφήτες, με κυριότερους τον Ηλία και τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, πού συνδέουν την Παράδοση πού κληρονόμησαν από τον Σολομώντα και τούς προκατόχους του με την εκδήλωση που επρόκειτο να συμβεί αργότερα, την έλευση τού Χριστού.

Αλλά από τον Σολομώντα και μετά, αρχίζει να γίνεται αισθητή μία ανάγκη.

Ήταν η ανάγκη να τακτοποιηθεί η Παράδοση, πού ήδη αρχίζει να εκδηλώνεται σαν Παράδοση τού Ρόδου.

Ο Χριστός Λόγος δεν είχε εκδηλωθεί ακόμα, παρά μόνο με ακτινοβολία και όχι με εισβολή.

Ο Θεός μπορεί να εκδηλωθεί σε έναν από εμάς, χωρίς να επεκτείνεται σε όλα τα άτομα.

Ο Λόγος λοιπόν που αναχωρεί από το κέντρο της Θεότητας ακτινοβολεί βαθμιαία.

Και εφ' όσον οι κόσμοι, καθώς εξελίσσονται πλησιάζουν προς Αυτόν, δεν είχε κάνει ακόμη αισθητές τις επήρειες Του σε ολόκληρη την μάζα.

Ο Λόγος εκδηλώθηκε σε μία καθορισμένη εποχή, λόγω τού ότι μόνο τότε η ανθρωπότητα ήταν έτοιμη για αυτήν την εκδήλωση. Όμως αυτοί που προετοίμασαν την εκδήλωση ήταν εκείνοι που προετοίμασαν την ανθρωπότητα προς το κέντρο με τέτοιο τρόπο ώστε να την κάνουν ικανή να αισθανθεί την ακτινοβολία Του.

Αναφέρει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος στο 11° του κεφάλαιο :

« ἀπὸ δὲ τῶν ἡμερῶν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἕως ἄρτι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται καὶ βιάσται ἀρπάζουσιν αὐτήν. πάντες γὰρ οἱ προφῆται καὶ ὁ νόμος ἕως Ἰωάννου προφήτευσαν· καὶ εἰ θέλετε δέξασθαι, αὐτός ἐστιν Ἡλίας ὁ μέλλων ἔρχεσθαι. ὁ ἔχων ὦτα ἀκουέτω ».

Αρχηγός αυτής της εργασίας υπήρξε ο Προφήτης Ηλίας, ο οποίος έζησε γύρω στα 816 π.Χ. και προφήτευσε για εικοσιπέντε χρόνια.

Καταγόταν από την φυλή του Ααρών και από την πόλη Θέσβη, η οποία είχε δοθεί από τον Θεό στους Ιερείς. Ήταν ζηλωτής και με την προσευχή του έκανε πολλά θαύματα.

Όταν ο Χριστός μεταμορφώθηκε στο Όρος Θαβώρ, ήταν εκεί παρών μαζί με τον Μωϋσή (Λουκάς κεφ. 9 : 30~31).

« Και ιδού δύο άνδρες συνελάλουν αὐτῷ, οἵτινες ἦταν Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας, οἱ οφθέντες ἐν δόξῃ ἔλεγον τὴν ἐξοδὸν αὐτοῦ, ἣν ἐμελλε πληροῦν ἐν Ἱερουσαλήμ »

Οι μαθητές και οι διάδοχοι τού προφήτη Ηλία μετάδωσαν με την σειρά τους την παράδοση. Μέσω αυτών οι Προφῆτες εξακολούθησαν την ίδια εργασία.

Συγκρότησαν μεγάλη μυστική εταιρία, που συνεδρίαζε στο όρος Καρμέλ.

Αρχικά τούς ονόμαζαν Υιούς προφήτου και κατόπιν Εσσαίους.

Λίγο πριν την εκδήλωση τού Χριστού ένας Εσσαίος επιχείρησε μια πρώτη αποκρυστάλλωση της προφορικής παράδοσης. Είναι το Βιβλίο τού Ενῶχ.

Κατόπιν ερχόμαστε στην εποχή τού Ιωάννη τού Βαπτιστή, ο οποίος ήταν αρχηγός και Δάσκαλος τών Εσσαίων.

Όταν λοιπόν ήρθε ο Χριστός, ότι έλεγε ήταν ήδη προσχεδιασμένο.

Ήρθε για να δώσει το αληθινό Τελετικό πραγματοποίησης, δηλαδή το « απρόσωπο », κάτι το οποίο θα μας απασχολήσει στην συνέχεια καθώς θα αναλύουμε την φύση τής μυήσεως.

Ο Ιησούς Χριστός εμφανίζεται και εκτός από την εξωτερική διδασκαλία, την οποία δίνει σε διάφορα πρόσωπα που τον ακολουθούν στις πεδιάδες και στα

όρη, έχει γύρω του τούς μαθητές του, τούς ευσεβείς εκείνους ανθρώπους πού τον άκουγαν με σεβασμό και τούς οποίους δίδασκε σε μέρη κατάκλειστα, λέγοντας ότι δεν ήρθε καθόλου γιά να δώσει την χαρά και την βασιλεία γιά τα πράγματα επί τής Γής, αλλά την Βασιλεία τών Ουρανών.

Και από εκείνη την στιγμή η μήση η οποία απέβλεπε μέχρι τότε στην κυριαρχία τών δυνάμεων τής Φύσεως αλλάζει όψη, διότι η ανταμοιβή δεν είναι πλέον πάνω στη Γη αυτήν πού ζούμε αλλά στα ανώτερα Δώματα, στην Ανώτερη Συνείδηση.

Μετά τον Χριστό, η διάδοση τών Αρχών γίνεται από τούς μαθητές, όχι πιά ειδικά γιά τούς μνημένους αλλά γιά όλο τον κόσμο, γιά να μπορέσουν όλοι να επωφεληθούν από το πέραςμα τού Χριστού.

Δεδομένου όμως ότι όλα αυτά απευθύνονταν προς ανθρώπους και πολλοί από αυτούς αποδείχθηκαν με μεγάλα ελαττώματα και άλλοι μεν εννόησαν, άλλοι δε παρανόησαν, άλλοι μεν εκτέλεσαν πιστά, άλλοι δε καταστρατήγησαν.

Με τον καιρό όμως πολλοί φανατίστηκαν και δημιούργησαν νέες διαιρέσεις μεταξύ τών ανθρώπων.

Η ανθρωπότητα όμως δεν ήταν ακόμη ώριμη γιά να πραγματοποιήσει με αυτήν την ευκαιρία μία και μόνη κοινωνία και μια τέτοια προσπάθεια μόνο στο απώτερο μέλλον θα μπορούσε να γίνει.

Παραθέτουμε μια περικοπή από παλαιό Αμερικανικό τυπικό τού 21^{ου} βαθμού :

« αλλά όλα αυτά δεν θα εξηγηθούν έως ότου οι Αληθινά Εκλεκτοί ενωθούν όλοι μαζί ξανά κάτω από έναν Ύπατο αρχηγό και κάτω από ένα Νόμο, ο οποίος νόμος είναι εκείνος που εξασκείται από τους Μνημένους Ιππότες και ο οποίος θα μας δώσει την γνώση τους ».

Σήμερα δειλά - δειλά χρησιμοποιούμε τον όρο « Παγκοσμιοποίηση » έστω και αν σε πρώτη φάση αντιλαμβανόμαστε το θέμα με όρους οικονομικούς.

Μέχρι τον 1^ο Παγκόσμιο πόλεμο όλες οι μυητικές και ιδεαλιστικές εταιρίες παρέμειναν αυστηρά οχυρωμένες πίσω από την θρησκεία τής φυλής τους.

Οι μαθητές οι οποίοι κληρονόμησαν από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή την παράδοση τής Καμπαλά την ζωογόνησαν με όλα όσα πρόσθεσε σε αυτήν ο Άγιος Ιωάννης ο Ευαγγελιστής.

Χάρis δε σε αυτήν την Ευεργετική και Ελεήμονα δραστηριότητα μερικών ανθρώπων, που γνώριζαν την Αλήθεια και που επιθυμούσαν να προκαλέσουν την αναγέννηση τών ομοίων τους, κατορθώθηκε να γίνει η μεγάλη πρόοδος.

Ο γνωστός Αλβέρτος Πάϊκ, στο γνωστό βιβλίο του Ηθική και Δόγμα αναφέρει τα εξής :

« Όλες οι αληθινά δογματικές θρησκείες απορρέουν από την Καμπαλά και επιστρέφουν σε αυτήν. Κάθε τι επιστημονικό και μεγάλο στα θρησκευτικά όνειρα

όλων τών πεφωτισμένων όπως, ο Ιάκωβος Μπεμέ, ο Σβέτενμποργκ, ο Σαίντ Μαρτέν και άλλοι, είναι δανεισμένο από την Καμπαλά. Όλες οι Τεκτονικές οργανώσεις οφείλουν σε αυτήν τα μυστικά και τα σύμβολα τους. Οι Ερμητικοί φιλόσοφοι ανέσυραν επίσης τα δόγματά τους από την Καμπαλά...

Η Καμπαλά είναι το κλειδί του Τεκτονισμού και όλων τών αποκρύφων επιστημών. Ο Τεκτονισμός είναι μία αναζήτηση Φωτός..., η οποία οδηγεί, όπως βλέπουμε, πίσω στην Καββαλά ».

Και ο Αλβέρτος Μακεύ 33^ο, στην εγκυκλοπαίδεια του, αναφέρει :

« Η Καμπαλά είναι στενά συνδεδεμένη με την συμβολική επιστήμη του Τεκτονισμού. Πολύ μεγάλη χρήση γίνεται στους ανώτερους βαθμούς και ολόκληρα τυπικά έχουν δημιουργηθεί με τις αρχές της. Κατά συνέπεια η Καββαλά απαιτεί μία θέση σε κάθε γενική εργασία επάνω στον Τεκτονισμό » - [ΕΞΜ].

Η Καμπαλά λοιπόν μπορεί, εν μέρει, να μας βοηθήσει στην ανάλυση και κατανόηση τών 32 βαθμών, μέσω τής κλιμακωτής (σταδιακής) συνειδησιακής ανόδου του κάθε ατόμου, όπως αυτή παραστατικότητα απεικονίζεται στο διάγραμμα του καμπαλιστικού Δένδρου της Ζωής.

Εδώ, σαν παρένθεση, θα ήθελα να τονίσω ότι δεν μπορεί να είναι τυχαίο ότι ο Τεκτονισμός θεωρεί σαν πατρόνες του τούς δύο Άγιους, Ιωάννη Βαπτιστή και Ιωάννη τον Ευαγγελιστή !

Όμως η εποχή του Χριστού πέρασε.

Ο θάνατος και η Ανάστασή του πέρασαν επίσης.

Τότε η ανθρωπότητα πήρε έναν διαφορετικό δρόμο προς την πρόοδο.

Είδαμε σκλάβους να αρνούνται να αναγνωρίσουν βασιλιάδες ως « Μεγάλους ». Φιλοσοφικές ιδέες είδαν το φως τής ημέρας και αυτό υπήρξε μια σπουδαία ώθηση προς την δικαιοσύνη για τον περιορισμό του εξαναγκασμού.

Αυτή η μνητική εποχή γέμισε με πολύ σοβαρά και τεράστια χάσματα που ατίμαζαν τον ανθρώπινο πολιτισμό. Το **Ε.28^ο** αναφέρει σχετικά τα εξής :

« Κατά τούς χρόνους τής Ελληνορωμαϊκής Αυτοκρατορίας η παρακμή τής αρχαίας Ελληνικής θρησκείας, το θρησκευτικό συναίσθημα το οποίο δεν μπορούσε πλέον να ικανοποιηθεί ούτε στους ψυχρούς τύπους τής επισήμου λατρείας ούτε στις μάταιες δεισιδαιμονίες τών λαϊκών μαζών, ανάγκασε κάποιους εκλεκτούς να καταφύγουν στους κόλπους τών μυστηρίων στα οποία δέχονταν υπό το πέπλο τής μύησης τις πιό προοδευτικές πνευματικές και ηθικές διδασκαλίες τής εποχής εκείνης. Την πρώτη τάξη κατείχαν από τον δεύτερο μέχρι και τον 4^ο μετά Χριστόν αιώνα στην κίνηση αυτή, τα μυστήρια του Μίθρα. Προς στιγμήν θα μπορούσε να πιστέψει κανείς ότι τα μυστήρια του Μίθρα θα έδιναν στη Δύση την θρησκεία την οποία ανέμενε.

Αλλά αυτά τέθηκαν κατά μέρος και νικήθηκαν από τον Χριστιανισμό... ».

Καθώς όμως περνούσαν τα χρόνια, κατά τον Μεσαίωνα η ανθρωπότητα επέστρεψε στον ύπνο της ! Μήπως λοιπόν επήλθε τότε η λήθη;

Τότε υπήρχαν ακόμη οπαδοί των διάφορων μυητικών τύπων :

Στους Ιουδαίους οι Καμπαλιστές, στους Άραβες οι Σουφιστές, στους Ινδούς ο Λαμαϊσμός, στους Σίνες ο Ταοϊσμός και στους Χριστιανούς οι Ροδόσταυροι.

Ότι δεν αναφέρεται δεν μπορεί να συγκαταλεχθεί μεταξύ των Παραδόσεων - Πηγών, διότι όλα τα πνευματικά κινήματα που παρουσιάστηκαν είτε στους Ινδούς και στους Σίνες, είτε στους Χριστιανούς και στους Ιουδαίους ήταν παρακλάδια δευτερευούσης σημασίας μιάς από τις τέσσερις παραδόσεις που προαναφέρθηκαν.

Αν ερευνήσουμε καλά, θα διαπιστώσουμε ότι η ομολογία πίστης των παραδόσεων αυτών είναι η ίδια και δεν θα βρούμε διαφορετικές αλήθειες, αλλά μία και μόνη, που διατυπώνεται με διαφόρους τρόπους.

Αυτό συμβαίνει διότι όλες οι παραδόσεις ανάγονται στην πρώτη μεγάλη εκδήλωση της αλήθειας, με τούς Θείους δε απεσταλμένους που έρχονται συνέχεια στην Γη για να τις αναζωογονήσουν, έφθασαν μέχρι εμάς διατηρώντας η κάθε μία τον δικό της χαρακτήρα.

Η Παράδοση που διατηρήθηκε περισσότερο αμιγής και αυτό διότι χρησιμοποίησε κείμενα και γραπτά είναι η Ιουδαϊκή.

Η Χριστιανική παράδοση, που την αντιπροσωπεύουν οι Ροδόσταυροι, είναι μία σύνθεση από ότι υπήρχε στον Ιουδαϊσμό με ότι προσέθεσε σε αυτήν με την έλευση του ο Ιησούς και μπορούμε να πούμε ότι παράδοση είναι η αρτιότερη και η καλύτερα διατηρημένη.

Δυστυχώς, όπως σε όλες τις παραδόσεις που καλύπτονται κάτω από την θρησκευτική ομολογία πίστεως έτσι και σε αυτήν υπάρχει ένα θρησκευτικό εμπόδιο.

Πράγματι δεν ήταν δυνατόν να μυηθεί κανείς στην Ιουδαϊκή παράδοση αν δεν ήταν Ιουδαίος, στην Ινδική αν δεν ήταν Ινδός, στην Χριστιανική αν δεν ήταν Χριστιανός. Έτσι αντιλαμβανόμαστε τον φραγμό που υπήρχε μεταξύ των διαφόρων Παραδόσεων.

Γι' αυτό οι μυημένοι των παραδόσεων αυτών προσπάθησαν να τις ενώσουν ώστε να δημιουργήσουν μία σύνοψη όλων των παραδόσεων και Αληθειών, πέραν από τις επικρατούσες Πολιτικές και Θρησκευτικές πεποιθήσεις και περιορισμούς κάθε εποχής.

Η Εγκυκλοπαίδεια του Νέστορα Λάσκαρι αναφέρει για την καταγωγή του Τεκτονισμού :

« Ο Τεκτονισμός, οργανωθείς σε ενιαίο σύνολο το 1717 προϋπήρξε εν τούτοις ως

φιλοσοφική μυστική εταιρία στην οποία εύρον καταφύγιον πλείστοι διωκόμενοι Σοφοί. Είναι ο θεματοφύλαξ τής Αρχαίας Σοφίας όπως αυτή μας παρεδόθη διά των Αιγυπτιακών και Ελληνικών Μυστηρίων, διά τού Μεσαιωνικού Ερμητισμού και διαφόρων άλλων μυστικών σωματείων.

Δεν απετέλεσε ποτέ καθαρώς επαγγελματικό σωματείο ούτε απλώς ηθικοπλαστική οργάνωση ως θέλουν να ισχυρισθούν τινές. Ολόκληρος η σειρά τών βαθμών αποδεικνύει ότι πρόκειται περί θεσμού καθαρώς **Αποκρυφιστικού** και **Μυστηριακού**, εις τα σύμβολα τού οποίου απεικονίζεται ολόκληρη η αποκάλυψη τού ΛΟΓΟΥ. Πόσοι όμως μπορούν να τα ερμηνεύσουν; »

Σχολιάζοντας το κείμενο αυτό πρέπει να πούμε ότι στην πραγματικότητα οι διδασκαλίες τού Μίθρα, πού αναφέραμε πιο επάνω, επέζησαν σε μερικές συσσωματώσεις αναμεμιγμένες με ιδέες τών Μανιχαίων, τών Γνωστικών, τών Καμπαλιστών και τών Ροδοσταύρων.

Μέσω τού αγωγού αυτού εισήχθησαν και στον Τεκτονισμό.

Ενώ οι τρεις συμβολικοί βαθμοί βασίζονται κυρίως στην Ιουδαϊκή παράδοση, για τον λόγο πού προαναφέραμε, κάποιοι από τούς ανώτερους βαθμούς τού Α*Α*Σ*Τ* περιέχουν σαν μνητική παρακαταθήκη κάθε τι αληθινό και ορθό πού οι διάφορες άλλες παραδόσεις περιέχουν (όπως τού Ζωροαστρισμού σχετική αναφορά τού οποίου γίνεται στον 28° βαθμό).

Στην πορεία τού χρόνου βλέπουμε να εμφανίζονται διάφορες Εταιρείες και μεγάλες Σχολές για να αντιπαραταχθούν στην νέα εποχή την Χριστιανική ή για να αντλήσουν βασικά οφέλη από αυτήν την εποχή.

Η Σχολή τών Εσσαίων, τής Αλεξάνδρειας, τών Πυθαγόρειων και οι άλλες ιδρύονται και δίνουν ως υπόσχεση προς τούς μνημένους τους, να “ αναστυλώνουν ” τις αρχαίες παραδόσεις.

Είναι πολύ καλά γνωστό, πως εννοούσαν οι πρώτοι Χριστιανοί και οι Εσσαίοι το κοινωνικό ζήτημα.

Πά αυτούς ήταν η εφαρμογή τής ισότητας, κατά την οποία ο δούλος ήταν ότι και ο κύριος. Πά την εποχή εκείνη αυτό ήταν βέβαια κάτι πολύ επαναστατικό.

Οι ίδιοι ζούσαν ήδη σε κοινότητες και δεν πρέπει να νομίζουμε ότι εμείς οι νεώτεροι το ανακαλύψαμε.

Κάποιες λοιπόν μετά Χριστόν Αδελφότητες έλαβαν κατά καιρούς διάφορα ονόματα όπως, Ροδόσταυροι, Αδελφοί τής Ανατολής, Ιππότες τού Χριστού κ.α. ανάλογα με την δραστηριότητα τής κάθε μιας από αυτές ώστε να πραγματοποιηθεί κάποιο ιδιαίτερο κοινωνικό έργο.

Μία από αυτές τις αδελφότητες-Σχολές συνδύασε την Αρχαία παράδοση με τη Χριστιανική.

Η Σχολή αυτή ονομάστηκε « **Ρόδον** και **Σταυρός** » με έδρα στην Ανατολή,

στην Αττική, στην Έφεσο και στην συνέχεια στο Βυζάντιο - [✚ 84].

Οι Ροδόσταυροι συγκροτήθηκαν σε τάγμα το 313 μ.Χ. από τον Μεγάλο Κωνσταντίνο. Μιμούμενοι το παράδειγμα τού Ιησού, την διοίκηση ασκούσαν 12 Μεγάλοι Διδ. και 72 Διδ. υπό το κύρος ενός Ύπατου Αρχηγού που έφερε τον τίτλο τού Ιμπεράτορα (Αυτοκράτορα).

Ο Ιμπεράτορας είχε για βοηθούς του δύο αξιωματούχους πού ονομαζόταν ο ένας Διδάσκαλος της Ανατολής και ο άλλος Διδάσκαλος της Δύσης.

Όσοι έχουν υπόψη τους το Χειρόγραφο τού Φράνκεν τού 1783, θα συναντήσουν ένα αριθμό 72 διανοιών στον εισαγωγικό βαθμό τού Μυστικού Διδασκάλου τής Στοάς Τελειοποίησης.

Εδώ έρχεται στον νού μας ο 17^{ος} βαθμός - Ιπότης της Ανατολής και Δύσεως - που είναι ο εισαγωγικός τού 18^{ου} βαθμού.

Το Τάγμα διαλύθηκε την ημέρα τής πτώσεως τού Βυζαντίου, την Τρίτη 13 Μαΐου 1453 μ.Χ. (Ιουλιανό ημερολόγιο - 29 Μαΐου).

Την ίδια ημέρα απεβίωσε και ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος ο 11^{ος}, ο τελευταίος Βυζαντινός αυτοκράτορας και τελευταίος Ιμπεράτορας Ροδοσταυρίτης.

Οι λίγοι Διδάσκαλοι - Αδελφοί πού απέμειναν χωρίς αρχηγό, σκορπίστηκαν ανά τον κόσμο και με μεμονωμένες μυήσεις διατήρησαν την μυστική παράδοση, εγκαταλείποντας όμως τούς πρακτικούς και πολιτικούς σκοπούς τού Τάγματος.

Ένας Ευρωπαίος μύστης, ο Ρόζενκροϊτς, μυήθηκε στην παράδοση τον 14^ο αιώνα και την διέδωσε στην Δύση, ιδιαίτερα στην Γερμανία και στην Γαλλία.

Η μυστηριώδης δράση τών Διδασκάλων γινόταν αισθητή τότε γιά λίγο καιρό, αλλά η αδελφότητα έπεσε και πάλι στην αφάνεια και διατηρήθηκε μέχρι τών ημερών μας, μόνο μέσα από ένα περιορισμένο αριθμό μυημένων.

Όμως, η αρχική παράδοση τών Ροδοσταύρων έχει αλλοιωθεί τελείως.

Αρχικά τα σύμβολα τών Ροδοσταύρων ήταν δύο, από τον 16^ο αιώνα όμως υιοθετήθηκε και τρίτο σύμβολο στην Δύση.

Το πρώτο σύμβολο ήταν συνδυασμός τού ψηφίου Ρ και ενός σταυρού Χ, το οποίο είχε την διάταξη τού σταυρού τού Αγίου Ανδρέα ✚ - σχήμα Α9.

Κάτω από το σύμβολο αυτό κρύβονταν οι λέξεις Ρόδο και Σταυρός.

Το δεύτερο σύμβολο ήταν ο δικέφαλος Αετός, η προέλευση τού οποίου είναι αρχαιότατη.

A8

A9

Καί τα δύο αυτά σύμβολα υιοθετήθηκαν από την Ορθόδοξη και την Ρωμαϊκή εκκλησία.

Τον 16^ο αιώνα, οι Ροδόσταυροι, πριν από την κατάπτωση του Ρωμαϊκού

A10

A11

A12

κλήρου και την πολεμική πού προέκυψε από αυτήν, άλλαξαν το πρώτο σύμβολο με ένα νέο, πού το αποτελούσε ένας τετράγωνος σταυρός πού είχε στην μέση ένα γεωμετρικό Ρόδο - σχήμα A8.

Αυτό το σύμβολο χρησιμοποιήθηκε στην Δύση.

Οι Ροδόσταυροι κατείχαν, στις μυστικές τους διδασκαλίες, τις ιδέες τής αρχαίας Σοφίας, οι οποίες συμβολιζόταν με το Ρόδο και τής Χριστικής Σοφίας, οι οποίες συμβολιζόταν με τον Σταυρό - [♣ 84].

Στο Ρόδο πρέπει να βλέπει κανείς όχι το άνθος αλλά το σχήμα τού εξαγράμμου το οποίο δεν είναι άλλο από την γεωμετρική αναπαράσταση τού Ρόδου - σχήμα A10 - [♣ 81].

Οι Ροδόσταυροι, δίδασκαν τον άνθρωπο, που έφθανε σε ένα ορισμένο σταθμό (βαθμό) τής μυήσεώς του ότι, κάθε άνθρωπος όφειλε, αφ' ενός να προσπαθήσει να ελευθερώσει και να βγάλει από τον λήθαργο κάποιες ατομικές ικανότητες και αφ' ετέρου, όταν η δραστηριότητά του αυτή εκδηλωθεί, να δράσει ευεργετικά πάνω στην κοινωνία, γιά να επιφέρει γαλήνη μέσα στην τρικυμία και να αποκαταστήσει την ειρήνη γύρω του (το Ordo ab Chao).

Γινόταν, έτσι, προστάτης χωρίς να είναι επικυρίαρχος.

Κάθε μυημένος, έλεγαν οι Ροδόσταυροι, ο οποίος θέλει να έχει ανώτερες δυνάμεις, πρέπει να αρχίσει να εξαπλώνει την ευημερία και να σκορπίζει την ευτυχία γύρω του.

Στην συνέχεια, όταν ο μυημένος περνούσε από ορισμένους βαθμούς μυήσεως, έπρεπε να μπορεί να εξωτερικεύει το άτομό του, επιτρέποντας στη συνειδητή του αρχή, να απομακρύνεται από το σώμα του και να πηγαίνει σε μακρινές αποστάσεις γιά να κάνει το καλό στους ομοίους του - [♣ Η Εξωτερίκευση στο Αστρικό επίπεδο].

Στον τρίτο βαθμό τών Ροδοσταύρων, ο διδάσκαλος έλεγε στον μαθητή ότι, εκείνος που εξωτερικευόταν και έκανε την εξάσκησή του με καλή θέληση και αγάπη, εκείνος μπορούσε να εκτιναχθεί πέραν τού υλικού επιπέδου και να έρθει σε επαφή με ανώτερα όντα, που ζούν πέρα από το επίπεδο αυτό - [♣ Οι Καμπαλιστικές Αρχές στο Δένδρο τής Ζωής].

Η δοξασία τών Ροδοσταύρων αφορούσε την αναζήτηση τού αγνώστου πα-

ράγοντα πού δημιουργείται με την αντίθεση και την πάλη των - **εναντίων** - στην Δημιουργία.

Παρίσταναν αυτήν την επιστημονική-φιλοσοφική σύλληψη τους, όπως επί-σης και την μεταφυσική δοξασία τους, με την κάθετη ράβδο του Ρ επάνω από τον σταυρό και με την οριζόντια ράβδο του σταυρού - σχήμα Α11.

Το σύμβολο του δικέφαλου Αετού παρίστανε το ιδανικό ζώο, πού παρόλο πού είχε δύο αποκλίνουσες (διαφορετικές) συνειδήσεις, τις ένωνε σε ένα σώμα και μια κοινή δραστηριότητα.

Το πρώτο σύμβολο ήταν το πρόβλημα πού έβαζαν στον μινούμενο.

Το δεύτερο ήταν η λύση του προβλήματος.

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

A13

A14

Σήμερα εν μέρει ο συμβολισμός αυτός έχει αντικατασταθεί με την τοποθέ-τηση του μινουμένου μεταξύ των δύο στηλών του Ναού Jackin και Boaz πού παριστάνουν τα δύο τμήματα του σταυρού (το κατακόρυφο και το οριζό-ντιο).

Ο δικέφαλος αετός έχει πολύ βαθύτερο συμβολισμό για την μήυση, δυο κεφάλια, δυο φτερούγες, δυο πόδια και την ουρά, σύνολο επτά, ο οποίος θα μας απασχο-λήσει στο κεφάλαιο των συστατικών Αρχών και καταστάσεων του ανθρωπίνου όντος - σχήμα Α14 !

Όλοι οι Ροδοσταυρίτες έκαναν πρακτικές έρευνες στην φύση και κατέληξαν έτσι στην δημιουργία τής Φυσικής και τής Χημείας, δύο επιστημών που είχαν το κοι-νό όνομα Αλχημεία.

Χάρη σε αυτή την εργασία, η ανθρωπότητα πραγματοποίησε μεγάλες προόδους στις δύο επιστήμες που αναφέραμε παραπάνω (ερμηνεία του Νόμου των Αντι-θέσεων - Δυϊσμός).

Άλλοι ερεύνησαν την ίδια αρχή, αλλά σε ηθικό επίπεδο, τα αποτελέσματα δε, αυτών των εργασιών τους, γινόντουσαν αισθητά στο επίπεδο τής Χριστιανικής Θεολογίας.

Ένα παράδειγμα τής εξαγωγής συμπερασμάτων μέσα από τον Νόμο των αντίθετων ή τής ανομοιότητας θα δείξουμε παρακάτω για την κατανόηση τού μηχανισμού τής αδελφότητας.

Άλλοι πάλι θέλησαν να την εφαρμόσουν επάνω στην σύσταση τού Σύμπαντος και έτσι η Αστρολογία χωρίστηκε σε δύο επιστήμες, την Αστρονομία και την Μετεωρολογία.

Τέλος μια άλλη κατηγορία Ροδοσταυριτών εφάρμοσε αυτή την αρχή στην κοινωνική ζωή τού ανθρώπου και από τότε χρονολογούνται οι νεώτερες κοινωνιολογικές αρχές.

Μετά την πτώση τής Αυτοκρατορίας τού Βυζαντίου, η Σχολή αυτή άλλαξε κέντρο. Το κέντρο της, μετατέθηκε προς τον Βορρά, προς την Αυστρο - Ουγγαρία. Ανερχόμενο δε από τα Νότιο - Ανατολικά προς τα Βόρειο - Δυτικά, έφθασε στη Γαλλία και στην Αγγλία. Κάτω ακριβώς από την “ σκιά ” τής σχολής αυτής έδρασαν όλοι οι ισχυροί άνδρες τής εποχής πού έφεραν την ευημερία στους ομοίους τους.

Πράγματι στη Μεσαιωνική εποχή βλέπουμε, να εμφανίζεται από εδώ και από εκεί το όνομα των Ροδοσταύρων, στην Αυστρία, την Ουγγαρία, την Γερμανία, την Δανία, στα νότια τής Νορβηγίας και τελικά στην Γαλλία.

Αναρωτιέται βεβαία κανείς αν όλα αυτά τα παρακλάδια είναι αληθινοί Ροδόσταυροι. Πολύ δύσκολο πρόβλημα για να λυθεί.

Διότι εάν παραδεχθούμε ότι οι Ροδόσταυροι αυτοί είναι αληθινοί, οφείλουμε να παραδεχτούμε ότι και η διδασκαλία τους επίσης είναι τέτοια και ότι ακόμα και οι αρχηγοί τους, που είναι κρυφοί, είναι επίσης οι αληθινοί.

Αντίθετα, αν οι Ροδόσταυροι αυτοί δεν είναι αληθινοί, τότε είναι σφετεριστές, από τους οποίους οφείλουμε να προφυλαχθούμε.

Υπάρχει η βεβαιότητα ότι παρόλο που δεν ήταν αληθινοί Ροδόσταυροι ήταν όμως άνθρωποι ειλικρινείς.

Μετά την πτώση της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, οι μεμνημένοι, λόγω τής επιδρομής των βαρβάρων, αναγκάστηκαν να καταφύγουν σε τόπους φιλόξενους και ήταν τότε πού οι αληθείς Ροδόσταυροι εγκαταστάθηκαν στην Γερμανία ενώ άλλοι ήρθαν στην Γαλλία.

Αλλά να μην υποθέσουμε ότι οι Διδάσκαλοι αυτοί σκόπευαν να ιδρύσουν κέντρα, διότι κάτι τέτοιο τούς ήταν πλέον αδύνατο.

Δεν ήταν όμως αδύνατον να περιστοιχίζονται από κάποιον πυρήνα ανθρώπων, πού υπήρξαν οι πιστοί μαθητές τους.

Μετά από τον θάνατο των Διδασκάλων, οι μαθητές μετέδωσαν την μήση τους και έτσι δημιουργήθηκε μια « κίνηση » η οποία έλαβε και αυτή το όνομα των Ροδοσταύρων - [♣ 84].

Η ρίζα, κατά βάθος, είναι γνήσια Ροδοσταυρική, αλλά η μήση στο σύνολο της δεν είναι.

Παρόλο που η διδασκαλία ήταν τού Ρόδου ☩, οι διάφορες **κλείδες** δεν μπορούσαν αλλά και δεν μπορούν να μεταδοθούν πλήρως όπως συμβαίνει σήμερα και με τον Τεκτονισμό.

Κάποιες από τις κλείδες αυτές περιλαμβάνονται στο δείπνο αλλά και στην Αγάπη των Ροδοσταύρων, όπως το σύμβολο τής **Βακτηρίας** (ράβδου) και το σύμβολο τού **Αμνού**.

Το σύμβολο τού Αμνού το συναντούμε σε παλιά Αμερικανικά τυπικά στον 17^ο αλλά και στον 28^ο βαθμό. Ήδη όμως ο συμβολισμός υφίσταται ευθύς εξ αρχής, από τον 1^ο βαθμό, δεδομένου ότι ο μαθητής με την σύνταξη τής κοινωνικής του διαθήκης, πραγματοποιεί μια μορφή θυσίας προς τον έξω κόσμο και επενδύεται το λευκό περίζωμα από δέρμα Αμνού.

Σύμφωνα με το τυπικό των « Τεκτονικών Λειτουργιών και Τελετών τού έτους 1917, τού Υπάτου Συμβουλίου τού 33^ο τής Ελλάδος » :

« τα Συμπόσια αυτά δεν πρέπει να θεωρηθούν σαν απλά γεύματα, αλλά σαν τελετές απόκρυφες ως προς τους τύπους και τις αρχές τους.

Η αρχαία Σοφία δεν ήθελε να καθιερώσει τέτοιες τελετές μόνο προς τέρψη, αλλά οι αγάπες αυτές με τους ιδιαίτερους τους τύπους, τις λειτουργίες και τους συμβολισμούς συμπληρώνουν τις διδασκαλίες που γίνονται κατά τις μυσήσεις και τις εργασίες των διαφόρων βαθμών ».

Ένα τέτοιο βασικό στοιχείο συμβολισμού τού Δείπνου των **P + Σ** είναι ότι ως υποχρεωτικό έδεσμα παρατίθεται ολόκληρος αμνός αφού αφαιρεθούν τα ακάθαρτα μέρη (κεφάλι και πόδια) με μαχαίρι τριγωνικό-σε σχήμα λόγχης, τα οποία ρίπτονται σε πύραυνο ως προσφορά.

Όπως θα δούμε, κατά την εξέταση τού 16^{ου} βαθμού, τέτοια υπολείμματα συμβολίζουν οι εχθροί των Ισραηλιτών Σαμαρείτες. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στο **☞ Ri.1801**, οι Σαμαρείτες αρνήθηκαν να προσφέρουν θυσία στον Πιαχβέ κατά την ανέγερση τού ναού τού Ζουροβάβελ με συνέπεια αυτοί να ζητήσουν την βοήθεια τού βασιλιά Δαρείου ο οποίος εξέδωσε σχετική επιστολή που αφορούσε το διάταγμα τού Κύρου - [♠ τόμος Β' 16^{ος} βαθμός].

Όσον αφορά τα πόδια, τα οποία πατούν στην Γη και ενδεχομένως είναι « ακάθαρτα », είναι κατανοητό και φαίνεται λογικό να κόβονται.

Γιατί όμως να κόβεται και το κεφάλι;

Όντως πρόκειται για μια περίεργη κλείδα και σε μια πρώτη θεώρηση καμιά

ερμηνεία δεν φαίνεται να παρέχει μια κάποια ικανοποιητική απάντηση.

Την πρώτη αναφορά συναντούμε στην Παλαιά Διαθήκη (Έξοδος, κεφ. 12) :
τὰ δὲ καταλειπόμενα ἀπ’ αὐτοῦ ἕως πρῶτῃ ἐν πυρὶ κατακαύσετε οὕτως δὲ φάγεσθε αὐτό... καὶ αἱ βακτηρίαι ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν καὶ ἔδεσθε αὐτὸ μετὰ σπουδῆς Πάσχα ἐστὶν Κυρίῳ (Παχβέ).

Μια απάντηση, ίσως αποτελεί, το συμβολικό γεγονός ότι στα παλιά τυπικά, όπως θα δούμε στον 9^ο βαθμό, ο Ιωχαβέν αφού φόνευσε μέσω ενός τριγωνικού εγχειριδίου με ένα κτύπημα τον 1^ο δολοφόνο του Χιράμ, τον Αμπιράμ, τού έκοψε το κεφάλι - [τόμος Β' 9^ο βαθμός].

Ο Αμπιράμ είναι Βιβλικό πρόσωπο (Abi - Ram = Πατήρ τών υψών).

Για την εισαγωγή τής Αγάπης αυτής τών **P+Σ**, ως εθίμου στον 18^ο του Α*Α*Σ*Τ*, η μόνη αρχική αναφορά που εντόπισα, πριν από την 1^η αναθεώρηση το 1861 τών τυπικών τής NMJ τών ΗΠΑ, βρίσκεται στο σύγγραμμα τού 1829 Light on Masonry τού D. Bernard - [**27**].

Το **Ε18^{ου}** βαθμού, τού Ροδόσταυρου, ξεκάθαρα καί με εκπληκτική σαφήνεια αναφέρει :

“ Συνταντίζοντας το έργο τών Ροδοσταύρων προς το ιδιόν του έργο, ο Τεκτονισμός προκήρυξε την σπουδή τής Φύσεως ως μέσον πάσης προόδου ... οι αδελφοί ούτοι υπήρξαν μεγάλοι φυσιοδίφες οι οποίοι υπό το, κατά το μάλλον ή ήττον ειλικρινές, πρόσχημα τής Αλχημείας, υπήρξαν οι πρωτεργάτες τής ερεύνης, της βαθιάς παρατηρήσεως, της επιστήμης ... οι Ροδόσταυροι κατέληξαν να συγχωρευθούν εις τον Τεκτονισμόν ως είναι εύκολο να τούς αναγνωρίζουμε μεταξύ τών πνευματικών προγόνων μας ... ”

Πολλά λοιπόν από τα άτομα αυτά εισχώρησαν, σαν αποδεδεγμένα μέλη, σε τεκτονικές στοές που λειτουργούσαν πριν από την επίσημη ημέρα ιδρύσεως τού Τεκτονισμού το 1717, καθώς επίσης και άτομα που κατείχαν την παράδοση τών Ναϊτών Ιπποτών, των Ερμητιστών κ.λ.π.

Με τον τρόπο αυτό είδε το φως τής ύπαρξης ο σύγχρονος θεωρητικός Ελευθεροτεκτονισμός αναβιώνοντας κατά το μερίδιο πού τού αναλογεί την Αρχαία Σοφία, μέσα από ένα ιδιάζον σύστημα διδασκαλίας το οποίο χρησιμοποιεί συμβολικές παραστάσεις και αλληγορίες, πού εκ πρώτης όψεως φαίνεται να βασίζεται σε διάφορα οικοδομικά εργαλεία και πρακτικές.

 Υπάρχει μία παρερμηνεία που έδωσε λαβή για παρεξηγήσεις θρησκευτικής φύσεως και αφορά τα λεγόμενα “ Μυστήρια ” ή τις Μυσταγωγικές Τελετουργίες τού Τεκτονισμού.

Το Μυστήριο τής Εκκλησίας είναι μία πράξη πού εκτελείται από αυτόν που έχει την χάρη τής Ιεροσύνης και ο οποίος χρησιμοποιώντας ορατά μέσα, ζητά από τις αόρατες δυνάμεις, μέσω ορισμένου τύπου επικλήσεων, να χορηγήσουν άφθονη

την Θεία χάρη στους πιστούς.

Τα Αρχαία Μυστήρια ήταν απλώς θεσμοθετημένες τελετές, που δρούσαν με μυστικότητα και σε κλειστό χώρο, στις οποίες γινόταν δεκτά κατόπιν επιλογής άτομα, στα οποία αποκαλύπτονταν μέσω μυσέων, στις οποίες χρησιμοποιούσαν κυρίως τα σύμβολα και τις αλληγορίες, ορισμένες αλήθειες φυσικού, ψυχολογικού και Πνευματικού περιεχομένου.

Με αυτές οι μυσούμενοι πληροφορούνταν την αρχή και τον σκοπό τής ζωής.

Έπαιρναν απαντήσεις επάνω σε θέματα πού είχαν αποκαλυφθεί από τους Εκλεκτούς και πού αφορούσαν τα παρακάτω θρησκευτικά, φιλοσοφικά αλλά και εν μέρη επιστημονικά προβλήματα, άλυτα εν πολλοίς, γιά τα οποία έγραψαν ή μίλησαν οι μεγάλοι φιλόσοφοι τής ανθρωπότητας και επάνω στα οποία οι διάφορες απόψεις είναι σχεδόν εκ διαμέτρου αντίθετες.

Τα προβλήματα αυτά, διαβαθμισμένα, είναι σε γενικές γραμμές τα εξής :

1. Ποιά είναι η Φύση τού Θεού;
2. Πνεύμα και Υλη.
3. Ποιά είναι η φύση τού Σύμπαντος;
4. Η Ψυχή και η Αθανασία τής Ψυχής.
5. Ιδέες και Σκέψεις και από πού προέρχονται;
6. Ποιά είναι η θέση τού ανθρώπου στο Σύμπαν;
7. Αιτιοκρατία ή Ελεύθερη Βούληση.
8. Τι είναι το Καλό και το κακό;
9. Ο άνθρωπος, η διαπαιδαγώγηση και η πολιτεία.
10. Η Φύσις τού ανθρώπου και τα στάδια τής Συνειδησιακής του εξέλιξης.

Είναι γενικά παραδεδεγμένο ότι ο Τεκτονισμός βασίζεται σε τρείς θεμελιώδεις εντολές.

Το καθήκον τού κάθε τέκτονα είναι να μελετήσει από πού έρχεται, τι είναι και πού πηγαίνει. Δηλαδή να μελετήσει το Θεό, τον εαυτό του, καθώς και την μελλοντική του μεταμόρφωση.

Η εργασία στα Τεκτονικά εργαστήρια, ιδιαίτερα δε σε εκείνα πού επεξεργάζονται τούς ανώτερους βαθμούς και ως εκ τούτου καλούνται και Φιλοσοφικά, είναι η διείσδυση τού καθενός τέκτονος ανάλογα με τις συνειδησιακές του δυνατότητες στα ανωτέρω θέματα-προβλήματα.

Και τα μεν προβλήματα από το 1° έως και το 8° αφορούν την μεταφυσική θεώρηση, το 9° τις ηθικές προσαρμογές τού ατόμου στην κοινωνία, ενώ το 10° αποτελεί μάλλον μια σύνοψη.

2.3. Η ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΔΟΜΗ ΤΟΥ Α*Α*Σ*Τ*

Σε κάθε Ύπατο Συμβούλιο λειτουργούν τα εξής εργαστήρια, τα οποία περιλαμβάνουν στοιχεία των Μυστηριακών παραδόσεων που αναφέραμε με αντιστοιχούς ανώτερους βαθμούς :

1^{ον} Στοά Τελειοποιήσεως – 4^{ος} έως και 14^{ος} βαθμός

2^{ον} Περιστύλιο – 15^{ος} έως και 18^{ος} βαθμός

3^{ον} Άρειος Πάγος – 19^{ος} έως και 30^{ος} βαθμός

4^{ον} Δικαστήριο του 31^{ου} – 31^{ος} βαθμός

5^{ον} Σύνοδος του 32^{ου} – 32^{ος} βαθμός

6^{ον} Ύπατο Συμβούλιο του 33^{ου} και τελευταίου βαθμού

Η σταδιακή ανάπτυξη των 25 βαθμών του τύπου της Τελειοποιήσεως έχει ως εξής :

α) Τρείς συμβολικοί βαθμοί

β) Τρείς Ναϊτικοί βαθμοί του Ράμσεϊ.

Τοποθετούνται στην θέση των 13^{ου}, 14^{ου}, 30^{ου} βαθμού του Α*Α*Σ*Τ*

γ) Ιστορικοί βαθμοί 4^{ος} έως 15^{ος}.

Η ιστορία του Σολομώντος και η ανοικοδόμηση του 1^{ου} Ναού της Ιερουσαλήμ. Η καταστροφή του 1^{ου} Ναού της Ιερουσαλήμ – Η ανοικοδόμηση της Νέας Ιερουσαλήμ.

δ) Ερμητικοί βαθμοί : 22^{ος} έως 25^{ος}. Χριστιανική Φώτιση.

Στους ανωτέρω είκοσι πέντε βαθμούς του τύπου της Τελειοποιήσεως το Ύπατο Συμβούλιο του Τσάρλεστον προσέθεσε άλλους οκτώ βαθμούς και έκανε τις παρακάτω αλλαγές :

α) Ιστορικοί βαθμοί : 4^{ος} - 22^{ος}.

Ανοικοδόμηση του Ναού του Σολομώντος – αιχμαλωσία – απελευθέρωση – πτώση της Ιερουσαλήμ, καταστροφή του 1^{ου} Ναού.

β) Χριστιανικοί βαθμοί : 18^{ος} – 19^{ος} βαθμός. Ροδόσταυρος – Νέα Ιερουσαλήμ.

γ) Ναϊτικοί βαθμοί : 13^{ος} – 14^{ος} – 21^{ος} – 30^{ος}.

Μυστικό Δικαστήριο – Ιππότες και Ναΐτες.

δ) Ερμητικοί βαθμοί : 22^{ος} – 33^{ος}.

Πρώτες δοκιμασίες για την μύηση. Ο μύστης αποκτά επαφή με τον Αστρικό όφι – Αστρική προβολή – Ο μύστης κυριαρχεί στο Αστρικό πεδίο και ανυψώνεται στο Θείο Πεδίο – ο Ερμητικός Θρίαμβος – Επανενσωμάτωση και συνειδητή επιστροφή στο Φυσικό πεδίο.

ε) Προστίθενται οι νέοι βαθμοί : 23^{ος}, 24^{ος}, 25^{ος}, 26^{ος}, 27^{ος}, 29^{ος} και 31^{ος}.

α/α	Ύπατο Συμβούλιο του 33° Τσάρλεστον	Ramsey	Τύπος τής Τελειοποιήσεως
1	Μαθητής	Μαθητής	Μαθητής
2	Εταίρος	Εταίρος	Εταίρος
3	Διδάσκαλος	Διδάσκαλος	Διδάσκαλος
4	Μυστικός Διδάσκαλος		Μυστικός Διδάσκαλος
5	Τέλειος Διδάσκαλος		Τέλειος Διδάσκαλος
6	Γραμματεὺς ἐξ Απορρήτων		Γραμματεὺς ἐξ Απορρήτων
7	Εφορος και Δικαστής		Εφορος και Δικαστής
8	Επόπτης τών Οικοδομών		Επόπτης τών Οικοδομών
9	Εκλεκτός Διδάσκαλος τών Εννέα		Εκλεκτός Διδάσκαλος τών Εννέα
10	Εκλεκτός Διδάσκαλος τών Δεκαπέντε		Εκλεκτός Διδάσκαλος τών Δεκαπέντε
11	Υπέρτατος Εκλεκτός τών 12 (Φυλών)		Υπέρτατος Εκλεκτός τών 12 (Φυλών)
12	Μέγας Διδάσκαλος Αρχιτέκτων		Μέγας Διδάσκαλος Αρχιτέκτων
13	Ιππότης τής Βασιλικής Αψίδος	Σκώτος	Ιππότης τής Βασιλικής Αψίδος
14	Μέγας Εκλεκτός Τέλειος Τέκτων	Νεόφυτος	Μέγας Εκλεκτός Τέλειος Τέκτων
15	Ιππότης Ανατολής ἢ τοῦ Ξίφους		Ιππότης τοῦ Ξίφους
16	Πρίγκιψ τής Ιερουσαλήμ		Πρίγκιψ τής Ιερουσαλήμ
17	Ιππότης Ανατολής και Δύσεως		Ιππότης Ανατολής και Δύσεως
18	Πρίγκιψ Ροδόσταυρος, Ιππότης τοῦ Αετοῦ και τοῦ Πελεκάνος		Ιππότης τοῦ Λευκοῦ Αετοῦ ἢ τοῦ Πελεκάνος
19	Μέγας Ποντίφιξ		Μέγας Ποντίφιξ
20	Μέγας Διδάσκαλος τών Συμβολικῶν Στοῶν	19 ^{ος} – 20 ^{ος} Π	Μέγας Πατριάρχης Νωαχίτης
21	Νωαχίτης ἢ Πρώσος Ιππότης		Μέγας Διδ* τής Τεκτονικῆς Κλειδός
22	Πρίγκιψ Λιβάνου ἢ Ιππότης τοῦ Βασ. Πέλεκυ		Ιππότης τοῦ Βασιλικοῦ Πέλεκυ
23	Αρχηγός τής Σκηνῆς		Υπέρτατος Πρίγκιψ τοῦ Διευθυντηρίου
24	Πρίγκιψ τής Σκηνῆς		Ιππότης Λευκοῦ και Μέλανος Αετοῦ
25	Ιππότης τοῦ Χαλκοῦ Οφεως		Υπέρτατος Πρίγκιψ Βασιλικοῦ Μυστικοῦ
26	Πρίγκιψ τής Χάριτος ἢ τοῦ Ελέους		
27	Ιππότης Ταξιάρχης τοῦ Ναοῦ		
28	Ιππότης τοῦ Ηλίου	16 ^{ος} – 24 ^{ος} Π	
29	Σκώτος Ιππότης τοῦ Αγίου Ανδρέα		
30	Καδός, Ιππότης τοῦ Λευκοῦ και τοῦ Μέλανος Αετοῦ	Ιππότης τοῦ Ναοῦ	
31	Μέγας Επιθεωρητής Ταξιάρχης Δικαστής		
32	Υπέρτατος Πρίγκιψ τοῦ Βασιλικοῦ Μυστικοῦ		
33	Ύπατος Μέγας Γενικός Επιθεωρητής		Π = Πρωτογενές (αρχέγονο) Δόγμα

Όπως γίνεται φανερό, η διδασκαλία των βαθμών αλλά και τού κάθε Εργαστηρίου δεν αποτελεί πάντοτε μία φυσική συνέχεια, όπως ίσως συμβαίνει με τούς τρεις πρώτους βαθμούς.

Διότι οι ανώτεροι ή καλύτερα οι υψηλότεροι βαθμοί έχουν σαν σκοπό να βοηθήσουν στην καλύτερη κατανόηση των τριών πρώτων συμβολικών βαθμών και τής μύησης γενικότερα.

Έτσι για παράδειγμα ο 18^{ος} βαθμός, τής αποκατάστασης, κατέχει μια όλως ιδιόζουσα θέση διότι αποτελεί μια μυητική σύννοψη ώστε να χαρακτηρίζεται στα κείμενα από την Λατινική φράση « Ne Plus Ultra » που σημαίνει δεν υπάρχει τίποτε παραπέρα.

Ο Τεκτονισμός προσφέροντας τον καθένα βαθμό στο κάθε μέλος του απλά ανοίγει μια πόρτα που, όπως είναι φυσικό, από αυτήν την ευκαιρία δεν θα επωφεληθούν όλοι ώστε να την διαβούν και να ενσκήψουν σε αυτό το ευρύτατο πεδίο μελετών.

Εκείνο όμως πού έχει σημασία είναι ότι η ευκαιρία αυτή υπάρχει !

Σε τελική ανάλυση αυτή είναι η Τεκτονική μέθοδος και Φιλοσοφία σε όλες της τις δομές.

Προσφέρει τα εργαλεία στα χέρια τού καθενός και τον αφήνει να εργασθεί σύμφωνα με τις ικανότητες του και τον βαθμό εξέλιξης του.

Χωρίς δογματισμό, χωρίς καταναγκασμό, χωρίς βραβεία, αλλά μόνο για την προώθηση του στον επόμενο βαθμό, ο οποίος θα τού παρουσιάσει νέες προκλήσεις στην έρευνα τής Αληθείας και στις πρακτικές εφαρμογές (κοινωνικές, ηθικές κ.λ.π.).

Είναι γεγονός ότι όταν ο Τεκτονισμός έγινε ένα σύστημα “ ανοικτό ”, η Μυστηριακή Γνώση παρουσιάστηκε κρυπτογραφημένη κατά την γνωστή παραίνεση του Πυθαγόρα :

“ ού τα πάντα τοίς πάσι ρητά ”.

Δεν είναι δυνατόν να πιστεύει κανείς ότι εφόσον τα τυπικά του είναι σχετικά εύκολα προσιτά σε όλους, η γνώση αυτή θα παρουσιαζόταν “ ανοικτά ” στο ευρύ κοινό...

✎ Δεν πρέπει λοιπόν να παραγνωρίζουμε και το γεγονός ότι ο ρόλος τού Τεκτονισμού, που στην ουσία είναι ένα Μυητικό Τυπολόγιο, δεν είναι να δώσει στον κάθε έναν τα **κλειδιά** τής Παραδόσεως αλλά αλληγορικά διδάγματα και ηθικά συμπεράσματα πού αποβλέπουν στην διατήρηση τής **Μυητικής Δάδας** και στην προσέλευση των ωρίμων Ψυχών προς τις Αλήθειες αυτές. Με την ελπίδα ότι όταν έρθει η κατάλληλη ώρα θα βρουν τον **πραγματικό δρόμο** προς την Τελείωση, δηλαδή την « **Επιστήμη τής Ζωής** », προπονημένοι ήδη και γαλουχημένοι με τον Μεταφυσικό και Μυσταγωγικό τρόπο τού **Σκέπτεσθαι** και τού **Ζήν**.

Ο ΥΠΑΤΟΣ ΜΕΓΑΣ ΤΑΞΙΑΡΧΗΣ
ΤΟΥ ΥΠΑΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ Α.Α.Σ.Τ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΝΕΑΣ 33°

2.4. ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Γεννήθηκε το 1926 στην Θεσσαλονίκη, πέτυχε στις εξετάσεις και γράφτηκε στην Νομική Σχολή Αθηνών το 1944, όπου τερμάτισε την φοίτηση του (4° έτος) τον Ιούνιο τού 1948.

Στρατεύθηκε τον Ιούλιο τού 1948, υπηρέτησε στον Ελληνικό Στρατό και απολύθηκε τον Φεβρουάριο τού 1952.

Ο Πατέρας του, μόνιμος αξιωματικός τού Στρατού πολέμησε από το 1912 στους απελευθερωτικούς αγώνες από την Μελούνα Λαμίας μέχρι τού Σαγγαρίου 1923 και τραυματίστηκε δύο φορές.

Ο πρωτότοκος υιός και αδελφός του Ηλίας, σε ηλικία 19 ετών, με την κατάρρευση τού μετώπου και είσοδο τών Γερμανο-Ιταλών διέφυγε στην Κρήτη, έλαβε μέρος στην μάχη και διέφυγε στην Αίγυπτο.

Κατετάγη εθελοντής στον αγγλικό στρατό και έλαβε μέρος στις μάχες τής Βορείου Αφρικής Τομπρούκ, Μάρσα Ματρούχ, Ελ Αλαμέϊν κατά τής Στρατιάς Ρόμελ.

Προσβλήθηκε από οξείς ρευματισμούς, εξ αιτίας των οποίων προκλήθηκε ανήκεστος βλάβη στην καρδιά και απεβίωσε από τις κακουχίες τού πολέμου.

Ο δεύτερος αδελφός του, Ευθύμιος 19 ετών, συνελήφθηκε με ομάδα πατριωτών για δολιοφθορά στον σιδηροδρομικό σταθμό Θεσσαλονίκης και εκτελέστηκε επί τόπου την 1-5-1943.

Ο απώτερος πρόγονος του, Ιωάννης Ηλίου Μανέας, διατέλεσε οπλαρχηγός κατά την επανάσταση τού 1821 με είκοσι (20) μονίμως μισθοτροφοδοτούμενος από αυτόν υπό την αρχηγία τού Πετρόμπεη Μαυχομιχάλη και έζησε εν ενδεία την απελευθέρωση τής Πατρίδος.

Ο θείος του, Δημοσθένης Μανέας, διεκόνησε την Θέμιδα μέχρι βαθμού Προέδρου Εφετών.

Ο άλλος θείος του, ο Κλέαρχος Μανέας, διετέλεσε Πρόεδρος τού Εμπορικού Συλλόγου Αθηνών και τού Εμποροβιομηχανικού Επιμελητηρίου Αθηνών, Υπουργός Οικονομικών, Αντιπρόεδρος τής Επιτροπής Αποκαταστάσεως Προσφύγων το 1922, Πρόεδρος τής Επιτροπής ανασυγκροτήσεως τής Κορίνθου από τον σεισμό, Αντιπρόεδρος τής ΕΟΧΑ Εθνικής Οργανώσεως Χριστιανικής Αλληλεγγύης με Πρόεδρο τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Δαμασκηνό, βοήθησε τα θύματα τής κατοχής, συνελήφθηκε υπό των Γερμανών, φυλακίσθηκε και καθαιρέθηκε από όλα τα αξιώματα.

Μετά την απελευθέρωση διετέλεσε επί σειράν ετών Υποδιοικητής Εθνικής Τραπεζής.

Ο Χρήστος Μανέας μετά την απόλυση του, το 1952, πέτυχε στις εξετάσεις αδείας άσκησης του Λειτουργήματος τού Δικηγόρου τον Ιούνιο 1952 και διορίστηκε Δικηγόρος Αθηνών.

Προσλήφθηκε και εργάστηκε ως άμισθος συνεργάτης στο Δικηγορικό Γραφείο Χρήστου Θηβαίου, Νομομαθούς, Συγγραφέως, Δικηγόρου, Εισηγητού τού Συντάγματος, Πολιτευτή και Υπουργού και παρέμεινε μέχρι τού επισυμβάντος θανάτου του το έτος 1955.

Έκτοτε ασκεί το λειτούργημα τού Δικηγόρου « Μαχόμενης Δικηγορίας » συνεχώς και αδιαλείπτως επί 60 έτη και είχε την τιμή να έχει Ασκούμενους και Συνεργάτες που διακρίθηκαν κατόπιν ως Λειτουργοί Θέμιδος, ως Πανεπιστημιακοί Διδάσκαλοι, Δικηγόροι, Κρατικοί Λειτουργοί κ.α. Διετέλεσε επίσης συνεργάτης τού Νομικού Βήματος.

Προσέφερε άνευ αμοιβής τις υπηρεσίες του στους Πατριάρχες Αλεξανδρείας ΠΑΡΘΕΝΙΟ και ΘΕΟΔΩΡΟ.

Από τής συμπληρώσεως συνταξίμου χρόνου Δικηγορίας παραιτήθηκε τής εισπράξεως μερίσματος τού Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών, αλλά συνεχίζει να εισφέρει σημαντικά από τις αμοιβές του, στον Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών.

Το έτος 2002 ο Δικηγορικός Σύλλογος των Αθηνών τον τίμησε για την ευδόκιμο θητεία του επί 50 έτη στην διακονία τής μαχόμενης Δικηγορίας.

Ασχολήθηκε με τον κλασσικό αθλητισμό, ιστιοπλοΐα, σκι, ποδόσφαιρο, μπάσκετ και τένις.

Στον Ελευθεροτεκτονισμό μυήθηκε το 1954 στην Στοά των Αθηνών ΣΚΕΝΔΕΡ-ΜΠΕΗΣ με ανάδοχο τον νομομαθή Χρήστο Θηβαίο και ανήλθε όλα τα στάδια των Συμβολικών Στοών.

Εκλέχτηκε Μέγας Διδάσκαλος τής Μεγάλης Στοάς τής Ελλάδος το 1981 και επανεκλέχτηκε πάντοτε με όλους τους Συνεργάτες του πέντε (5) συνεχείς τριετίες - περιόδους έως το 1995. Ανυψώθηκε στον 33° και τελευταίο βαθμό, τού Ελευθεροτεκτονισμού τού « Αρχαίου και Αποδεδεγμένου Σκωτικού Τύπου τής Ελλάδος », το 1985 και εκλέχτηκε ενεργό μέλος τού Υπάτου Συμβουλίου το 1995, Ανθύπατος το 1996 και Ύπατος Μέγας Ταξιάρχης το 2008.

Επανεξελέγη τον Δεκέμβριο τού έτους 2010.

Τού απονεμήθηκε ο τίτλος τού Επιτίμου Μέλους τού Υπάτου Συμβουλίου τής Νοτίου Δικαιοδοσίας των Η.Π.Α., τής Γαλλίας και τής Φιλανδίας.

Επίσης εκλέχτηκε Μέλος τής Επιτροπής Προτάσεων Τροποποιήσεων τής Συνόδου των Υπάτων Μεγάλων Ταξιάρχων τής Ευρώπης και συνεργαζομένων Υπάτων Συμβουλίων.

Η Γερουσία τής Δυτικής Βιργινίας των Η.Π.Α., διά ψηφίσματός της, τον ανεγνώρισε και τον ανακήρυξε ΑΞΙΟ για την προσφορά του.

Το 1° άρθρο § 2 και 3 τού Γενικού Κανονισμού τού Υπ* Συμβ* τού Α*Α*Σ*Τ* αναφέρει :

« Ο Τεκτονισμός υπαγορεύει ως καθήκον την άσκηση τής αρετής, την αμοιβαία αρωγή ως και την αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων σε κάθε περίπτωση τού βίου. Διδάσκει στα μέλη του να αγαπούν τον πλησίον, να πράττουν το δίκαιον και να εργάζονται αδιαλείπτως υπέρ τής βελτιώσεως και των ιδίων και των άλλων ανθρώπων, ως και υπέρ τής ευημερίας τής κοινωνίας και της όλης ανθρωπότητας. »

Με γνώμονα τα ανωτέρω και όχι μόνον, ο Χρήστος Μανέας με την αείμνηστο σύζυγό του ΚΛΕΙΩ απεφάσισαν, με πρωτοβουλία της, να διαθέσουν εν ζωή την περιουσία τους σε αγαθοεργούς σκοπούς στην έχουσα ανάγκη υποστηρίξεως Βόρειο Ελλάδα. Εξόπλισαν το Κρατικό Νοσοκομείο Φιλιατών - Θεσπρωτίας, πτωχότερης Νομαρχίας τής Ευρωπαϊκής Ένωσης με πλήρη μονάδα ενδοσκοπήσεως, πλήρη μονάδα παθολογοανατομίας και τρεις μονάδες τεχνητού νεφρού.

ΚΛΕΙΩ ΜΑΝΕΑ

Εικ. Α8

Ο Δήμος Φιλιατών τους ανακήρυξε Επιτίμους Δημότες σε αναγνώριση τής προσφοράς.

Ανακατασκεύασαν εξ αρχής την κεραμοσκεπή επιφανείας 2.100 τ.μ. τού Γηροκομείου Καβάλας και ανακηρύχθηκαν ευεργέτες.

Εξόπλισαν ολόκληρη την μονάδα εργαστηρίου θεραπείας παιδιών με ειδικές ανάγκες τού Κέντρου Αποκαταστάσεως Ατόμων με Ειδικές Ανάγκες Σερρών.

Επισκεύασαν και εξόπλισαν την αίθουσα διδασκαλίας, συγκεντρώσεως και ψυχαγωγίας τών παιδιών με ειδικές ανάγκες τού Κ.Α.Α.Μ.Ε.Α. Σερρών και προσέφεραν αυτοκίνητο για την μεταφορά παιδιών με ειδικές ανάγκες.

Προσέφεραν λεωφορεία για παιδιά με ειδικές ανάγκες στον Δήμο Δράμας και Καβάλας.

Προσέφεραν Σχολικά Λεωφορεία στις παραμεθόριες περιοχές τής Βορείου Ελλάδος για την μεταφορά τών μαθητών από χωριά στερούμενα σχολείων σε λειτουργούντα Σχολεία όπως, Πετρωτά, Άνω Έβρου, Δήμου Σταυρουπόλεως και Βορείου Ξάνθης.

Ανέγειραν στην θέση ΧΡΥΣΑ Ξάνθης θεμελίων κτήριο 493 τ.μ. δια την χρήση Κ.Α.Π.Η, προς χρήση τών απομάχων αγροτοεργατών τής περιοχής.

Προσέφεραν περί τους 100 πίνακες ζωγραφικής, συλλογή τής οικίας και τού Γραφείου στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης που τοποθετήθηκαν σε διατηρητέο διώροφο κτίριο στο Κέντρο της Κομοτηνής όπου συνεκροτήθη η πρώτη και μοναδική Πινακοθήκη στην Θράκη.

Ανήγειρε με δαπάνη του κλειστό Γυμναστήριο 1220 τ.μ. στην Πανεπιστημιούπολη Θεσσαλονίκης, στην ΘΕΡΜΗ, τα εγκαίνια του οποίου έγιναν την 5-6-2011 και όμοιο στην Πανεπιστημιούπολη Αλεξανδρουπόλεως Τ.Ε.Φ.Α.Α. τα εγκαίνια τού οποίου έγιναν την 17- 9-2011.

Κατασκεύασε με δαπάνη του την εξοπλισμένου σκυροδέματος πλάκα επικάλυψης 650 τ.μ. τού μικρού Γυμναστηρίου στα Τ.Ε.Φ.Α.Α. στην Θέρμη τής Θεσσαλονίκης.

Προσφάτως ανέλαβε την επισκευή και αναπαλαίωση κτιρίου επιφανείας 600 τ.μ. στον Δήμο Σερρών δια την στέγαση τής Δημοτικής Πινακοθήκης Κωνσταντίνου Ξενάκη.

Χορηγήσαν δώδεκα (12) υποτροφίες στους Φοιτητές Ελληνικής Γλώσσας και Φιλολογίας τού Πανεπιστημίου Μαριουπόλεως ΟΥΚΡΑΝΙΑΣ, περιοχής αποικισμένης από Έλληνες τού Πόντου, με συνείδηση τής Ελληνικής καταγωγής, και τιμήθηκαν σε πανηγυρική συνεδρία δια τού παρασήμου ΑΞΙΟΣ ΤΙΜΗΣ.

Εξώπλισαν με 100 καθίσματα και 50 θρανία το Πομακικό Σχολείο Άνω Δερριού Έβρου, ενισχύσαντες το έργο τής ηρωικής Ελληνίδος Διδασκαλίσσης κας Νικοπούλου, βραβείο Ακαδημίας Αθηνών. Προσέφερε υποτροφίες σε σπουδαστές τού Τ.Ε.Φ.Α.Α.

Ανακαίνισε δύο αίθουσες τού Κεντρικού Κτιρίου τού Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης τον Οκτώβριο τού 2011 δια την παροχή ιατρικής βοήθειας και περιθάλψεως στους υπέρ τους 80.000 σπουδαστές.

Αναπαλαιώσε το διώροφο παλαιό παραδοσιακό σχολείο Σαμοθράκης δια να χρησιμοποιηθεί ως ΘΕΡΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ τού Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης. Κατασκεύασε με δαπάνη του παιδική χαρά σε κεντρική πλατεία τής Αλεξανδρούπολης. Όλα αυτά εκ τού αποταμιεύματος εργασίας 59 ετών, χωρίς αίτημα αφαιρέσεως από τον φόρο εισοδήματος.

Ως ελάχιστο φόρο τιμής για όλα τα ανωτέρω, έτυχαν τιμητικών διακρίσεων από τους Δήμους Φιλιατών, Θεσπρωτίας, Σερρών, Δράμας, Καβάλας, Ξάνθης, Κομοτηνής.

Το Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης ανακήρυξε τον Χρήστο Μανέα, σε επίσημη τελετή, ΦΙΛΟΝ και τού απένειμε δίπλωμα - πλακέτα.

Το Πανεπιστήμιο Αθηνών, δια της Φιλοσοφικής Σχολής, τού απένειμε το Βραβείο Σοφίας μετά διπλώματος και πλακέτας σε πανηγυρική τελετή στο Θέατρο τών Δελφών.

Το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης τον ανεκήρυξε Επίτιμο Διδάκτορα.

Ο ΥΠΑΤΟΣ ΜΕΓΑΣ ΤΑΞΙΑΡΧΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΝΕΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

2.5. ΕΜΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ 33^{ων} ΒΑΘΜΩΝ ^[1] ΤΟΥ Α.Α.Α.Σ.Τ.Α.

Α. ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΣ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ

1^{ος} ΒΑΘΜΟΣ^[2]

2^{ος} ΒΑΘΜΟΣ^[2]

3^{ος} ΒΑΘΜΟΣ^[2]

Β. ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ

4^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

5^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

6^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

^[1] Illustrations of the Emblems of the 33 Degrees του J. T. Loth

^[2] Οι βαθμοί του Μαθητή (1^{ος}), του Εταίρου (2^{ος}) και του Διδασκάλου (3^{ος}), κατόπιν συμφωνίας ανήκουν στην Δικαιοδοσία των Μεγάλων Στοών του Κυανού Τεκτονισμού κάθε επικρατείας και απονέμονται από αυτές εις τα υπό την αιγίδα των Τεκτονικά Εργαστήρια. Μόνον εκεί όπου δεν υπάρχουν Μεγάλες Στοές, κάτι βέβαια σπανιότατο, οι τρεις αυτοί βαθμοί απονέμονται από τα Εργαστήρια των Υπάτων Συμβουλίων του 33^{ου} του Α.Α.Α.Σ.Τ.Α.

7^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

8^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

9^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

10^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

11^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

12^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

13^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

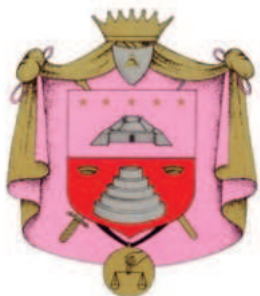
14^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

15^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

16^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

17^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

18^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

19^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

20^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

21^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

22^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

23^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

24^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

25^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

26^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

27^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

28^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

29^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

30^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

31^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

32^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

33^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

**ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ**

3

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Για την ανάπτυξη της ερμηνείας όλων των υψηλότερων βαθμών, φυσικά σύμφωνα πάντοτε με την δίκη μου αντίληψη και κατανόηση, απαιτούνται ορισμένες βασικές προκαταρκτικές και συγκεκριμένες γνώσεις σε ορισμένα θέματα, τόσο ιστορικής φύσεως, όσον και εσωτερικού – μυστηριακού περιεχομένου. Χωρίς την βοήθεια των γνώσεων αυτών μπορεί κανείς να περιπλανάται άσκοπα στην βιβλιογραφία χωρίς να καταλήξει σε ένα χειροπιαστό και ουσιώδες ερμηνευτικό αποτέλεσμα.

Οι επί μέρους αυτές - ειδικές κατά περίπτωση - γνώσεις, αφορούν τα εξής βασικά θέματα :

- 1^{ov}. Ο Τεκτονικός Ναός
- 2^{ov}. Η μέθοδος του Τεκτονισμού
- 3^{ov}. Το Τυπικό
- 4^{ov}. Η συμβολική γλώσσα των μύθων και παραβολών
- 5^{ov}. Η σύσταση και η Προσωπικότητα του ανθρώπου
- 6^{ov}. Η Μυητική διαδικασία
- 7^{ov}. Η παρατήρηση της Φύσεως και των Φαινομένων
- 8^{ov}. Η εσωτερική έννοια των περιοδίων της Μυήσεως
- 9^{ov}. Οι Ενεργητικές Ιδιότητες του ανθρώπου
- 10^{ov}. Η σύσταση και λειτουργία του ανθρωπίνου Πνεύματος
- 11^{ov}. Η σύσταση και οι ιδιότητες της ψυχής του ανθρώπου
- 12^{ov}. Το Απόλυτον Είναι – Ο Θεός
- 13^{ov}. Ο Ναός του Σολομώντος από Μυητικής Σκοπιάς
- 14^{ov}. Στοιχεία Γνωστικισμού
- 15^{ov}. Στοιχεία της Καμπαλά (Qabalah - קבלה)
- 16^{ov}. Στοιχεία της Αλχημείας
- 17^{ov}. Στοιχεία του Μιθραϊσμού

Με τα θέματα αυτά θα ασχοληθούμε κατά το μάλλον ή ήττον αναλόγως της σπουδαιότητας.

Επίσης θα απαιτηθεί μία μικρή ανάλυση της εσωτερικής σημασίας των τριών πρώτων βαθμών και ειδικότερα του βαθμού του Διδασκάλου, του οποίου επέκταση αποτελούν οι βαθμοί των Στοών της Τελειοποίησης (4^{ος} ~ 14^{ος}) του Φιλοσοφικού Τεκτονισμού του Α*Α*Σ*Τ*.

3.1. Ο ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΣ ΝΑΟΣ - ΤΕΚΤΟΝΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ (LODGE)

Ο όρος “ Ναός ”, εκ τού ναΐω = κατοικώ, έχει μεταφορική έννοια και όχι λατρευτική με την θρησκευτική έννοια, όπως για παράδειγμα για την Δικαιοσύνη λέμε, ο Ναός τής Θέμιδος, δηλαδή ο τόπος όπου ασκείται υψηλή λειτουργία - [🐾 λεξικό Ελληνικής γλώσσας **445**].

Ο διάκοσμος τών σημερινών Τεκτονικών Ναών δεν έχει καμία σχέση με τούς χώρους συγκεντρώσεως τής εποχής πριν από το 1717, όπου οι συνεδριάσεις ελάμβαναν χώρα κυρίως σε ταβέρνες και καπηλειά, αλλά φαίνεται ότι διαμορφώθηκε πολύ αργότερα, ύστερα από τις οδηγίες τών « Αποδεδεγμένων », οι οποίοι προσάρμοσαν την Μυστηριακή Διδασκαλία στα οικοδομικά σύμβολα.

Ο χώρος συγκεντρώσεως είχε τώρα τα στοιχεία τού Ναού τού Σολομώντα, τον οποίον ανήγειρε ο Βασιλεύς αυτός για να δοξάσει τον Θεό (μέσα του).

Και φυσικά ο Ναός αυτός είναι η εικόνα τού Σύμπαντος, τού Μακρόκοσμου, με τούς κυριότερους νόμους πού λειτουργούν σε αυτό, αλλά ταυτόχρονα και η εικόνα τού ανθρώπου, τού μικρόκοσμου, εις τον οποίον αναλογικά λειτουργούν όλοι οι νόμοι τού Σύμπαντος.

Όπως θα δούμε όμως παρακάτω ο συμβολισμός αυτός περικλείει πολύ περισσότερα, από ότι με πρώτη ματιά γίνονται αντιληπτά.

Κατωτέρω φαίνεται η συνήθης μορφή τών Τεκτονικών Εργαστηρίων ή Ναών. Ο Ναός αποτελείται από τρία συνεχόμενα τμήματα με ονομασίες πού έχουν παρθεί από τον Ναό τού Σολομώντα. Το πρώτο τμήμα είναι ο Πρόναος (ή Αιλάμ). Ο κυρίως Ναός (ή Χικάλ) είναι σχήματος διπλού ορθογωνίου και το δάπεδο του αποτελείται από εναλλάξ λευκά και μαύρα τετράγωνα, ονομάζεται δε Μωσαϊκό Δάπεδο - εικόνα Α9.

Στο δυτικό τμήμα τού Ναού, κοντά στην είσοδο, βρίσκονται οι δύο στήλες Μποάζ - B* - και Ιαχείν - J* - (αναφέρονται στην Βίβλο στο 📖 Βασιλειών και Β' Παλαιπομένων).

Επάνω στα κιονόκρανα, κάθε μιά από τις δύο στήλες φέρει τρεις καρπούς ροιάς (ρόδια) μισάνοιχτους, διερρηγμένους - εικόνες Α9 και Α11.

Στη βάση τής κάθε στήλης αναγράφονται αντιστοίχως τα γράμματα B* και J* - εικόνα Α10.

Το Μωσαϊκό δάπεδο περιβάλλεται επίσης από τρίγωνα εναλλάξ λευκά και μαύρα, τα οποία σχηματίζουν τον λεγόμενο οδοντωτό κόρυμβο.

Στις γωνίες του ο οδοντωτός κόρυμβος τελειώνει σε τέσσερις θυσάνους.

Η οροφή παριστάνει τον ουράνιο θόλο επάνω στον οποίο βρίσκονται διάφοροι αστερισμοί, όπως είναι ο Λαμπαδίας, ο Βασιλίσκος, ο Αντάρης και ο Φαμαλάουτ, έχει δε χρώμα κυανό - [🐾 κεφάλαιο 17 - Το Εσωτερικό Νόημα τής Μύησης και οι περιοδείες τής Μύησης].

Επίσης υπάρχουν στην Ανατολή ο πλανήτης Δίας και στην Δύση η Αφροδίτη, ο Κρόνος και ο Άρης. Την οροφή ή θόλο του ναού υποβαστάζουν 12 κίονες (αναπαριστούν τον ζωδιακό).

Κατά μήκος του τοίχου και αμέσως κάτω από την οροφή, διατρέχει τον ζωδιακό ένα σχοινί κυανόλευκο, το οποίο αναρτάται σε κάθε κίονα και σχηματίζει επάνω σε αυτόν ένα συμβολικό κόμβο που έχει το σχήμα του απείρου ∞ .

Ονομάζεται δε θυσανωτός κόρυμβος.

Καταλήγει στα άκρα του σε δύο θυσάνους που πέφτουν στις στήλες **B*** και **J*** αντιστοίχως.

Η Ανατολή ή τα Άγια των Αγίων (ή Δεβίρ) έχει σχήμα ημικυκλικό και είναι υπερυψωμένη κατά τέσσερις (4) βαθμίδες (σκαλοπάτια) από τον κυρίως Ναό.

Χωρίζεται από αυτόν με κιγκλίδωμα (δρύφακτο) εκατέρωθεν των τεσσάρων βαθμίδων.

Οι τοίχοι και η οροφή έχουν χρώμα ερυθρό. Η έδρα του Σεβασμίου είναι στην Ανατολή. Πίσω από την έδρα, στον τοίχο, υπάρχει, ο Ήλιος, η Σελήνη και το Ιερό Δέλτα, μέσα στο οποίο εγγράφεται είτε ο Παντεπόπτης οφθαλμός, είτε το Ιερό Τετραγράμματο (Γιαχβέ), δηλαδή στην Τεκτονική ορολογία το ανέκφραστο Όνομα του Μεγάλου Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος (**M*A*T*Σ***).

ΕΙΚΟΝΑ ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΣΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Εικ. Α9

ΟΙ ΣΤΗΛΕΣ ΜΠΟΑΖ ΚΑΙ ΙΑΧΕΙΝ

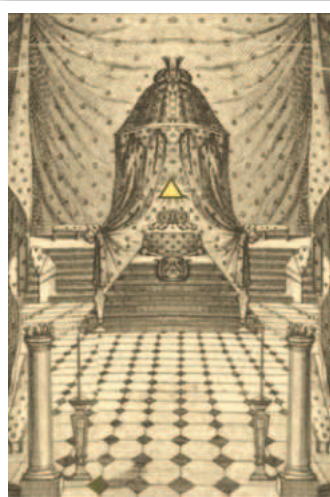

Εικ. Α10

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ ΤΟΥ Α*Α*Σ*Τ*

Εικ. Α11

Εικ. Α12

Μπροστά από την έδρα υπάρχει ο βωμός, πάνω στον οποίο τοποθετείται η Βιβλος τού Νόμου, ο Γνώμονας και ο Διαβήτης, τα οποία καλούνται Μείζονα Φώτα τού Τεκτονισμού.

Στο μέσον τού μωσαϊκού δαπέδου τοποθετείται ο Ιερός Τάπητας (με αποτυπωμένα τα σύμβολα τού εκάστοτε βαθμού) και στις τρεις πλευρές του τοποθετούνται τα ελάσσινα Φώτα, δηλαδή τρεις κίονες με διαφορετικούς ρυθμούς αρχιτεκτονικής (Σοφία - Ισχύς και Κάλλος).

Δίπλα στις βάσεις τών στηλών B* και J* τοποθετούνται αντιστοίχως ο ακατέργαστος και ο κατεργασμένος ή κυβικός λίθος, ο οποίος καταλήγει σε μία τετράεδρη πυραμίδα !

Επάνω στην έδρα τού Σεβάσμιου υπάρχει ένα τρίκηρο κηροπήγιο, η σφύρα και το ξίφος.

Τέλος στον δυτικό τοίχο κοντά στην στήλη B* τοποθετείται ακτινοβόλος (Πεντάκτινος) Αστέρας ★ μέσα σε ένα τριγωνικό πλαίσιο, ο οποίος είναι ημιφωτισμένος.

Βεβαίως, όπως θα δούμε, ο διάκοσμος τών Φιλοσοφικών εργαστηρίων είναι διαφορετικός !

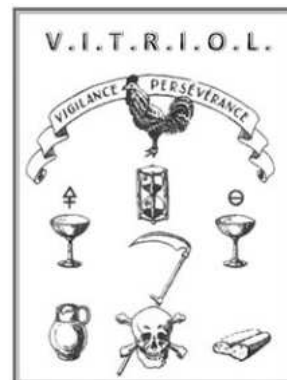
Εκτός τών ανωτέρω υπάρχει και το Διασκεπτήριο ή Σκοτεινός θάλαμος ή θάλαμος τών Σκέψεων ή θάλαμος τής Αντανάκλασης, πού είναι ένα στενό απομονωμένο δωμάτιο χωρίς παράθυρα, όπου εισάγεται ο αμύητος πριν από την είσοδο του στο εργαστήριο γιά να μνηθεί.

Οι θέσεις τών αξιωματικών τών Ιωαννίτικων βαθμών φαίνονται στην κάτοψη τού διαγράμματος τού τυπικού - [♣ 6¹⁰ βαθμού], ενώ ο αριθμός και η θέση τών αξιωματικών πού ιεραρχικά διευθύνουν καθένα ανώτερο βαθμό τού A* A* Σ* T* είναι διαφορετικός.

ΤΟ ΔΙΑΣΚΕΠΤΗΡΙΟ - ΘΑΛΑΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΕΩΝ

A15

A16

3.2. Η ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ ΩΣ ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

Διαβάζουμε γιά την Τεκτονική Μέθοδο, στο άρθρο II τού Καταστατικού Χάρτη, τα εξής :

- ☑ Οι Ελευθεροτέκτονες συνέρχονται σε Στοές, οίτινες τούτο μεν είναι επί μέ-
ρους συγκεκροτημένοι Ενώσεις αδελφών υπό κοινών τύπων καί κανονισμών
διεπόμενοι, όσον αφορά την συγκρότησιν, σύστασιν καί λειτουργίαν αυτών,
- ☑ τούτο δε Τεκτονικά Εργαστήρια, ήτοι τόπος, ένθα ούτοι συνεχόμενοι εργά-
ζονται προς βελτίωσιν αυτών διά τής **κατανόησης καί εφαρμογής των Τε-
κτονικών Αρχών**,
- ☑ τών οποίων η **εσωτερική καί βαθύτερα έννοια**, διά συμβόλων εικονιζομένη
καί διά αλληγοριών εκτιθεμένη, **αποκαλύπτεται** αυτοίς, προοδευτικώς διά
μυήσεων !

Γενικά ο Εσωτερισμός ή Μυστηριοσοφία θεωρείται η Μυστική Διδασκαλία, υπε-
ράνω όλων τών δογμάτων και όλων τών μορφών, ικανή με την ενότητα και την
καθολικότητας της να εναρμονίσει τις πολλαπλές όψεις τής αληθείας.

Η Διδασκαλία αυτή είναι μυστική, διότι δεν διδάσκεται αμέσως μέσω τών συνη-
θών διδακτικών μεθόδων που αποτείνονται στην διάνοια.

Είναι η γνώση τής αληθείας υπεράνω τών μορφικών καταστάσεων που μπορεί
να αποκτηθεί μόνο μετά από μελέτη και προσωπικό διαλογισμό επάνω στα μυ-
ητικά σύμβολα και τύπους.

Ο όρος αυτός επεκτάθηκε σε όλες τις μελέτες που αποσκοπούν στην έρευνα
αυτού τού είδους τής αληθείας καί σε όλες τις σχετικές διδασκαλίες.

Έτσι γενικά με τον « **Εσωτερισμό** » εννοούμε την βαθιά αντίληψη τών όντων,
εκείνη πού διαφεύγει από την επιπόλαια αντίληψη τού αμήτου.

Ο Εσωτερισμός παραμερίζοντας κάθε τι που έχει υλικές και συναισθηματο-
λογικές βάσεις, προσεγγίζει με καθαρώς παραδοσιακές μεθόδους ερεύνης την
μεταφυσική αλήθεια καί οδηγείται έτσι στην μέσω τής Γνώσεως απολύτρωση
τού ανθρωπίνου όντος.

Τα φαινόμενα καί οι επιστημονικές επιβεβαιώσεις των, πολύ λίγο τον ενδιαφέ-
ρουν. Τα φαινόμενα είναι μαθηματική συνέπεια τής εξέλιξης καί γιά τον λόγο
αυτό δεν αποτελούν τον κύριο σκοπό ή την πρωτεύουσα επιδίωξη τών οπαδών
τού Εσωτερισμού.

Έτσι η μελέτη τών φαινομένων είναι με άλλες λέξεις το Πάρεργο καί όχι το κυ-
ρίως Έργο.

Ένα αναλυτικό παράδειγμα που θα διευκρινίζει την προαναφερθείσα Τεκτονική μέ-
θοδο και πως εννοούμε τα παραπάνω, θα εξετάσουμε στο σχετικό 6^ο κεφάλαιο :

« Η Παρατήρηση τής Φύσεως και η Μελέτη τών Φαινομένων ».

Στον Ελευθεροτεκτονισμό νοείται ως εσωτερική, η αληθής Γνώση των βαθιών εννοιών οι οποίες συνήθως αποκαλύπτονται στους ανώτερους βαθμούς, ενώ κατά κανόνα αυτά που διδάσκονται στους τρεις πρώτους βαθμούς, μπορούν να θεωρηθούν ως « εξωτερισμός ».

Εξ άλλου στην πράξη, δυστυχώς, γίνεται μεγάλη κατάχρηση τής εννοίας του Εσωτερισμού. Μυστικιστικά και άλλου είδους διανοήματα δεν είναι ως επί το πλείστον και « εσωτερικά ».

✋ Άλλες φορές ο όρος χρησιμεύει « σαν τρόπος συγκαλύψεως παραλόγων βεβαιώσεων των Αποκρυφιστών ».

Πιστικοί περιέργοι ή συνηθέστερα άνθρωποι καλής πίστεως οι οποίοι ερωτούν, αποπέμπονται με την βεβαίωση ότι η ερώτηση των άπτεται εσωτερικών αληθειών και θεμάτων που ανάγονται σε ανώτερους βαθμούς μνήσεως.

Ίσως αυτός είναι ένας από τους λόγους, που από μέρους τής Μεγάλης Στοάς τής Αγγλίας, η οποία αποτελεί για το πλείστον μέρος του διεθνούς Ελευθεροτεκτονισμού μέτρο κρίσεως, αλλά και από μέρους διαφόρων τεκτόνων, αμφισβητείται η ύπαρξη ενός εσωτερισμού μέσα στον Τεκτονισμό και μάλιστα κάθε τέτοια « εσωτερική » τάση συνήθως την καταπολεμούν.

Παρόλα αυτά διακρίνουμε στο κείμενο του Τεκτ* Καταστατικού χάρτη τρεις κατευθύνσεις :

1^{ον} Ένα έργο ομαδικής “ εσωτερικής ” εργασίας, το οποίο αποτελεί το αντικείμενο των ημερήσιων διατάξεων των Τεκτονικών Στοών καί αναφέρεται κυρίως στις μνήσεις.

Σε αυτό αναφέρεται κυρίως η εξωτερική στέγαση πού έχει σαν στόχο να μας προφυλάξει από την γοητεία και τις επιδράσεις των τεσσάρων στοιχείων, επί των οποίων επιζητούμε να γίνουμε Κύριοι, κάτι πού βιώνουμε συμβολικά με τις περιοδείες τής μνήσης (Γη = Διασκεπτήριο - Πυρ = σκέψη - Ύδωρ = συναίσθημα - Αήρ = ζωικότης).

2^{ον} Ένα έργο ατομικής “ εσωτερικής ” εργασίας, το οποίο αποτελεί το αντικείμενο τής μεμονωμένης προσπάθειας καθενός Τέκτονος για αυτοβελτίωση καί προσφορά.

Σε αυτό αναφέρεται κυρίως η “ εσωτερική ” στέγαση πού έχει σαν στόχο να δημιουργήσει μέσα μας τις προϋποθέσεις για την παρατήρηση τής φύσεως και των φαινομένων, την συνειδησιακή επεξεργασία και τον συντονισμό με τον Παγκόσμιο Ρυθμό.

3^{ον} Ένα έργο που στρέφεται εξωτερικά, εν γένει προς την Κοινωνία, το οποίο επιτελείται ιδίως από τις Μεγάλες Στοές και τα Ύπατα Συμβούλια 33^ο.

Εδώ συμπεριλαμβάνεται καί η περαιτέρω σύσφιξη των αδελφικών σχέσεων, η οποία επιτυγχάνεται κυρίως με την συμμετοχή σε συμπόσια καί άλλες εκδηλώσεις, καθώς καί με κατ’ ιδίαν επαφές.

Ειδικότερα το έργο το οποίο επιτελείται ομαδικά μπορούμε να το κατατάξουμε ως εξής :

- α. Μυήσεις στα Τεκτονικά Εργαστήρια στις οποίες πέραν των άλλων **αποκαλύπτονται**, υπό προϋποθέσεις, κάποιες **Αλήθειες** οι οποίες περιγράφονται στον Καταστατικό του Χάρτη ως “ Τεκτονικές Αρχές ”.

Είναι ένα τεράστιο σφάλμα να αναζητάει κανείς τις Αλήθειες αυτές στο **κυριολεκτικό νόημα** των όσων διαδραματίζονται και τελούνται κατά τις μυήσεις.

Διότι αναφέρεται με ξεκάθαρο τρόπο ότι είναι κεκρυμμένες και ότι, η ΕΣΩ-ΤΕΡΙΚΗ και ΒΑΘΥΤΕΡΗ τους έννοια, κάτι πού τονίζω με κεφαλαία γράμματα, περικλείεται στα σύμβολα - μύθους και αλληγορίες των προοδευτικών μυήσεων καθώς και στον διάκοσμο των Τεκτονικών εργαστηρίων.

- β. Προσπάθεια διείσδυσης των Τεκτόνων στις ανωτέρω Τεκτονικές Αρχές ή Αλήθειες, οι οποίες έχουν όχι μόνον Κοσμικές εφαρμογές, αλλά και Μεταφυσικό χαρακτήρα. Με βάση τις μυστηριακές αυτές και εκ παραδόσεως αλήθειες εύρεση των αναλλοίωτων βιοτικών κανόνων, με τούς οποίους ο άνθρωπος ζει σύμφωνα με την Φύση και γίνεται πίο ηθικός, πίο τέλειος και πίο ισχυρός Πνευματικά. Κατάδειξη τού τρόπου με τον οποίο αυτός είναι δυνατόν να δράσει πίο αποτελεσματικά στην κοινωνία για την βελτίωση της.

Γιά να εισέλθει κανείς στον Τεκτονισμό ως απαραίτητη προϋπόθεση είναι να είναι κανείς εκ των προτέρων στην αμύητο κοινωνία και στην ζωή του χρηστών ηθών.

Έτσι κατά την άποψη μου, ο γνωστός εσωτεριστής Martin Erler έχει απόλυτο δίκαιο όταν γράφει στο βιβλίο του « ο σύγχρονος άνθρωπος και το τυπικό » (Μόναχο 1964) τα εξής :

« Πρέπει να έχει κανείς μεγάλη δόση παιδαριωδίας, διά να τον πείσωμεν ότι χρειάζεται μια καλώς οργανωμένη αδελφότης με εντυπωσιακό τυπικό, διά να τον διδάξωμεν, μεμονομένως και υπό την αυστηροτέραν εχεμύθεια τας δέκα εντολές ή μία παραλλαγή αυτών, πράγμα που έγινε ήδη από τις πρώτες τάξεις τού δημοτικού σχολείου ».

Ας συνεχίσουμε όμως τώρα με το θέμα των συμβόλων και των αλληγοριών των μυήσεων.

Κατά γενικήν ομολογία, όλες οι Ιερές Γραφές περιέχουν ένα εξωτερικό και ένα εσωτερικό νόημα. Πίσω από το κυριολεκτικό, κρύβεται ένα άλλο νόημα, μία άλλη μορφή γνώσεως.

Στην Βίβλο, όπως και στον Τεκτονισμό, χρησιμοποιούνται πολλές παραβολές και μύθοι.

Αν τις πάρουμε κατά γράμμα, είναι φανερό πως αναφέρονται σε αμπέλια, σε

ιδιοκτήτες, σε επιστάτες, σε άσωτους υιούς, σε λάδι, σε νερό και σε κρασί, σε σπόρους και σε σπορείς και στον Τεκτονισμό σε αχρείους δολοφόνους και σε πολλά άλλα παρόμοια απεχθή.

Για παράδειγμα, κατά την μύηση του μαθητή ακούγονται φράσεις όπως :

“ Ας διέλθῃ διὰ τῶν φλογῶν...αἱ φλόγες αἵτινες περιέβαλον υμᾶς, εἴθε αὐταὶ νὰ θερμάνουν τὴν καρδίᾳ υμῶν ἐν τῇ πρὸς τὸν πλησίον Ἀγάπῃ ”.

✋ Αυτό είναι το επίπεδο του « Κυριολεκτικού νοήματος ».

Όλα αυτά, αν τα πάρουμε κυριολεκτικά, δεν ακούγονται σε κάποιον τελείως παράλογα ; Είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς την γλώσσα των παραβολών και των αλληγοριών, όπως άλλωστε και όλων των Ιέρων Γραφών διαφόρων λαών. Αυτό είναι βέβαιον ότι αποτελεί μία αντικειμενική αλήθεια !

Αν τις πάρουμε στην κυριολεκτική σημασία τους, τόσο η Παλαιά όσο και η Καινή Διαθήκη δεν είναι μόνο γεμάτες αντιφάσεις, αλλά επίσης από σκληρά και αποκρουστικά νοήματα.

Σκληρές και αποκρουστικές εικόνες συναντούμε και στους λεγόμενους βαθμούς εκδικήσεως των στοών Τελειοποιήσεως του Α*Α*Σ*Τ* - [♣ τόμος Β' : βαθμοί 9^{ος}, 10^{ος}, 11^{ος} και 30^{ος}].

Όμως οι περίεργες αυτές εικόνες είναι εκείνες που λόγω του περιεχομένου τους εντυπώνονται καλύτερα στο υποσυνείδητο μας και συνιστούν ένα εντονότερο προβληματισμό !

Έπειτα από τα παραπάνω μπορεί κανείς δικαιολογημένα να διατυπώσει τα εξής ερωτήματα.

Γιατί μας δίδονται όλα αυτά με μία παραπλανητική μορφή ;

Γιατί να μην λένε άμεσα αυτό που θέλουν να πούν ;

Αν όλες αυτές οι αλληγορίες, οι μύθοι και τα σύμβολα εννοούν κάτι άλλο, γιατί αυτό δεν λέγεται καθαρά από την αρχή, ώστε να μπορούν όλοι να το καταλάβουν ;

Γιατί αυτή η συσκοτίση, όλο αυτό το μυστήριο και αυτή η (δήθεν) συγκάλυψη... ;

Γιατί είναι ανάγκη να υπάρχουν παραβολές και αλληγορίες στα Ευαγγέλια και στην Παλαιά Διαθήκη, όπως βέβαια αντίστοιχα συμβαίνει με μύθους και αλληγορίες στον Τεκτονισμό ;

Αν κάποιος, πού σκέπτεται έτσι, διατύπωνε την απορία του για την ιστορία της Δημιουργίας στην Γένεση, πού είναι φανερό ότι δεν μπορούμε να την πάρουμε κατά γράμμα και ότι σημαίνει κάτι διαφορετικό από ότι εννοούν οι λέξεις, θα μπορούσε κάλλιστα να καταλήξει στο λανθασμένο συμπέρασμα ότι οι λεγόμενες Ιερές Γραφές, είναι ένα είδος απάτης πού επιβλήθηκε επίτηδες στην ανθρωπότητα. Βέβαια το θέμα αυτό, της Ερμηνείας της Γενέσεως, θα το δούμε διεξοδικά στην συνέχεια.

Ο γνωστός συγγραφέας Νίκος Τσιφόρος, γράφει στο βιβλίο του *Μυστικές Εταιρίες* :
 « Σήμερα ένα σωρό άτομα πού δεν είναι μασόνοι, καί εγώ ακόμα, ξέρουμε τα περισσότερα από τα μυστικά. Οι αδιάκριτοι πού τα φανερώνουν δεν έχουν να κερδίσουν τίποτα από αυτά, αφού δεν είναι παρά ένα είδος « παιγνίδι » όλη τούτη η διαδικασία τών μεγάλων δήθεν μυστικών. Ουσιαστικά όλη αυτή η ιστορία είναι μεγάλοι πού παιδιαρίζουνε κατά παράδοση. Αλλά με πρόθεση αγαθή, την αλληλοϋποστήριξη καί την ανθρωπιά » - [♣ 436].

Υπάρχουν λοιπόν πολύ μεγάλες παρανοήσεις αν είμαστε προσκολλημένοι στο γράμμα και όχι στο πνεύμα ή όταν είμαστε προσκολλημένοι στο επιφανειακό νόημα μια εικόνας, ιδίως στην Αλχημεία, και όχι σε ότι κρύβεται βαθύτερα αν εξεταστεί αυτή από ψυχολογικής σκοπιάς !

Όπως αντιλαμβάνεται κανείς, είναι κάτι εξαιρετικά δύσκολο, παρόλα τα βοηθήματα και τις γνώσεις που αναφέρονται σε ποικίλα συγγράμματα, να διεισδύσει κανείς στην βαθύτερη και όχι απλά στην ηθική διάσταση τών ανώτερων βαθμών, διότι είναι ένα θέμα κατανόησης.

Όλες οι Ιερές Γραφές, καθώς και οι μυήσεις τού Τεκτονισμού, έχουν σαν σκοπό να μεταδώσουν ένα « **νόημα υψηλότερο** » από εκείνο πού εμπεριέχεται στις λέξεις και στις εικόνες.

Αυτό το Υψηλότερο Νόημα πρέπει να το **κατανοήσει** ο άνθρωπος **Εσωτερικά**... !

Συνεπώς : ως Εσωτερική Εξέλιξη θεωρούμε την ανάπτυξη τής Κατανόησης
 Αυτό το ανώτερο κρυμμένο εσωτερικό νόημα, δοσμένο με λέξεις και εικόνες καθημερινής χρήσης, μπορεί να το συλλάβει κανείς μόνο με την Κατανόηση...
 Σε αυτό ακριβώς το σημείο αρχίζει να εμφανίζεται η πρώτη μας δυσκολία.
 Διότι, **κατανοώ κυριολεκτικά** είναι ένα πράγμα και **κατανοώ Εσωτερικά** είναι κάτι άλλο !

Πιά παράδειγμα η εντολή στις πλάκες τού Μωυσή « Ού μοιχεύσεις » είναι κυριολεξία. Όμως, η εσωτερική έννοια αναφέρεται στην ανάμιξη διαφόρων δοξασιών καί διδασκαλιών καί δίδεται στο Λευιτικό.

Πιά αυτό συναντούμε συχνά στην Παλαιά Διαθήκη την έκφραση ότι οι άνθρωποι εκπορνεύονταν με άλλους Θεούς καί άλλα τέτοια παρόμοια.

Καμιά φορά οι άνθρωποι νομίζουν ότι μπορούν να κατανοήσουν τα πάντα αρκεί να τούς τα πούν. Μακάρι να ήταν τόσο απλό.

Αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι καθόλου έτσι. Η ανάπτυξη τής κατανόησης και διάκριση τών διαφορών προϋποθέτει μακρόχρονη παιδεία.

Όμως η υψηλότερη γνώση και το υψηλότερο νόημα, αν κατεβεί στο συνηθισμένο επίπεδο κατανόησης, φαίνεται ανοησία ή κατανοείται λανθασμένα.

Και εδώ βρίσκεται το επικίνδυνο σημείο, διότι τότε γίνεται άχρηστο αν όχι κάτι χειρότερο.

Τα υψηλότερα νοήματα μπορούν να δοθούν μόνον σε εκείνους που έχουν την έφεση ή την εσωτερική προδιάθεση να τα συλλάβουν σωστά.

Να γιατί ο Ιησούς δεν μιλούσε καθαρά σε όλους. Βέβαια στην σημερινή εποχή τα πράγματα πιθανόν να είναι κάπως πιο διαφορετικά.

✎ Ο συγγραφέας είναι βαθύτατα προσηλωμένος στα θαυμαστά κείμενα των Ευαγγελίων και στην Διδασκαλία του Ιησού Χριστού, για αυτό στο εξής θα κάνει εκτεταμένη χρήση αυτών αλλά και της Παλαιάς Διαθήκης, ιδίως δε στο κεφάλαιο περί παραβολών που ακολουθεί !
Όχι βέβαια δογματικά αλλά διότι ακράδαντα πιστεύει
ότι περικλείουν Τεράστιες Αλήθειες !

Κάτι σχετικό με την φύση των Μυστηρίων θα συναντήσουμε ως « Βασιλικό Μυστικό » στην Διάλεξη του 32^{ου} βαθμού.

Διαβάζουμε λοιπόν στα Ευαγγέλια του Ιησού Χριστού :

« Σοφίαν δὲ λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις, σοφίαν δὲ οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταργουμένων· ἀλλὰ λαλοῦμεν σοφίαν Θεοῦ ἐν μυστηρίῳ, τὴν ἀποκεκρυμμένην, ἣν προώρισεν ὁ Θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν, ἣν οὐδεὶς τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου ἔγνωκεν· » (Προς Κορινθ. Α΄ κεφ. 2 : 6)

« Ταῦτα πάντα ἐλάλησεν ὁ Ιησὺς ἐν παραβολαῖς τοῖς ὄχλοις, καὶ χωρὶς παραβολῆς οὐδὲν ἐλάλει αὐτοῖς. ... » (Ματθαῖος κεφ. 13 : 34)

« Καὶ τοιαύταις παραβολαῖς πολλαῖς ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον, καθὼς ἡδύνατο ἀκοῦειν, χωρὶς δὲ παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον· κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπέλυε πάντα » (Μάρκος κεφ. 4 : 34)

« ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται. ἵνα βλέποντες βλέπωσι καὶ μὴ ἴδωσι, καὶ ἀκούοντες ἀκούωσι καὶ μὴ συνιῶσι... » (Μάρκος κεφ. 4 : 14)

Καί σε άλλο σημείο διαβάζουμε :

« Μὴ δοτέ το ἅγιον τοῖς κυσί μηδέ βάλητε τοὺς μαργαρίτας υμῶν ἐμπροσθεν τῶν χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσίν αὐτῶν καὶ στραφέντες ρήξωσιν υμᾶς » (Ματθαῖος κεφ. 7 : 6)

« ἐτι πολλὰ ἔχω υμῖν λέγειν ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάζειν ἄρτι » (Ιωάννης κεφ. 16 : 12)

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι όλοι δεν μπορούν να αντέξουν κάθε μορφή αλήθειας.

Όμως το Ευαγγέλιο αναφέρει και κάτι άλλο που το παραθέσαμε στην αρχή του τόμου :

« οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν ὃ οὐ φανερόν γενήσεται, οὐδὲ ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται καὶ εἰς φανερόν ἔλθῃ » (Λουκάς κεφ. 8 : 17)

Η ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

3.3. Η ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΛΛΗΓΟΡΙΩΝ, ΜΥΘΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΩΝ

Όπως έχει λεχτεί, στην αρχή, όλες οι Ιερές Γραφές περιέχουν τόσον ένα κυριολεκτικό όσον και ένα ψυχολογικό νόημα και μπορούν να επιδράσουν στο νού μας με δύο τρόπους.

Αυτό δεν θα είχε νόημα αν ο άνθρωπος δεν ήταν ικανός για μια ανώτερη ανάπτυξη ή αύξηση Φωτός, όπως λέγεται στον Τεκτονισμό, και επειδή είναι ικανός και προορισμένος για αυτήν την ανώτερη ατομική εξέλιξη, για αυτό υπάρχουν τα σύμβολα, οι μύθοι και οι αλληγορίες.

Η κεντρική ιδέα είναι ότι, ο άνθρωπος έχει στην διάθεση του ένα αχρησιμοποίητο ανώτερο επίπεδο κατανόησης και ότι η πραγματική του ανάπτυξη είναι το να μπορέσει κάποτε να φθάσει σε αυτό το εφικτό υψηλότερο επίπεδο.

Έτσι, όλες οι Ιερές Γραφές, κυρίως με την μορφή τών παραβολών, έχουν διπλό νόημα γιατί περιέχουν ένα κυριολεκτικό νόημα προορισμένο να δράσει στο επίπεδο τού ανθρώπου, έτσι όπως είναι σήμερα, και ταυτόχρονα μπορούν να φθάσουν υψηλά, στο ανώτερο επίπεδο πού υπάρχει σε λανθάνουσα κατάσταση μέσα του και πού τον αναμένει.

Δυστυχώς όμως τόσο οι παραβολές τών Ευαγγελίων όσο και οι μύθοι και αλληγορίες τών Μυσταγωγικών συστημάτων και ιδιαίτερα τού Α*Α*Σ*Τ* είναι δοσμένες με την τεχνική ορολογία ενός πανάρχαιου κώδικα, μιας νοηματικής γλώσσας πού έχει πια λησμονηθεί. Κάποτε η γλώσσα τών παραβολών ήταν κατανοητή.

Αυτή όμως η ιδιαίτερη γλώσσα τών παραβολών, της αλληγορίας, των μύθων και τής περιγραφής θαυματουργικών πράξεων ή « σημείων » χάθηκε για την σημερινή ανθρωπότητα.

Αλλά υπάρχουν ακόμα πηγές πού, χάρη σε αυτές, μπορούμε να κατανοήσουμε κάτι από το αρχαίο εκείνο νόημα, αρκεί η περιγραφή και τα σύμβολα αυτά να μην έχουν αλλοιωθεί.

Αφού ο σκοπός τής παραβολής είναι να συνδέσει τα ανώτερα με τα κατώτερα νοήματα, μπορούμε να πούμε πώς αποτελεί μία γέφυρα ανάμεσα σε δύο επίπεδα, ένα σύνδεσμο ανάμεσα στην κυριολεκτική και στην ψυχολογική κατανόηση - [♣ Β' τόμος 19^{ος} Μέγας Ποντίφιξ].

Όπως φαίνεται, οι άνθρωποι κάποτε γνώριζαν το κλειδί μιας καθορισμένης γλώσσας πού έκανε κατανοητή αυτήν την διπλή έννοια και έτσι χρησιμοποιούσαν σκόπιμα ορισμένες λέξεις και όρους με διπλή σημασία.

Με αυτή την γλώσσα γινόταν μιά σύνδεση ανάμεσα στο υψηλότερο καί στο κατώτερο νόημα ή πράγμα ταυτόσημο ανάμεσα στην ψηλότερη και την κατώτερη πλευρά τού ανθρώπου.

Η πρώτη μας γέννηση, φυσικά, συντελείται μέσα σε ένα υλικό σώμα στον κόσμο τής ύλης.

Γεννιέμαι για δεύτερη φορά ή ξαναγεννιέμαι, σημαίνει εξελίσσομαι με μια ανώτερη ψυχολογία, σε ένα υψηλότερο επίπεδο κατανόησης.

Σύμφωνα με τις Διδασκαλίες όλων των αρχαίων Γραφών, πού βλέπουν τον άνθρωπο ψυχολογικά σαν ένα σπόρο πού δεν έχει αναπτυχτεί, αυτός είναι ο ύψιστος στόχος τού ανθρώπου. Αυτή είναι η Εσωτερική Διδασκαλία.

Και μόνο όταν νιώσει κανείς και εφαρμόσει τις αρχές αυτού τού επιπέδου στην πράξη, υπάρχει η δυνατότητα να ανεβεί μόνιμα σε αυτό, αφού πρώτα διδαχτεί τις όποιες αλήθειες του.

Στην Βίβλο η νέα αυτή Γνώση, η οποία είναι το κλειδί από ελεφαντοστό τού 4^{ου} βαθμού που ανοίγει την διόδο σε αυτήν την δυνατότητα, άλλοτε ονομάζεται **Αλήθεια** και άλλοτε **Λόγος**, ενώ στον Τεκτονισμό αλληγορείται με την ανάσταση τού Χιράμ μέσα μας και την ανεύρεση τού Απολεσθέντος Λόγου.

Στον 28^ο βαθμό ο Αδάμ αντιμετωπίζει κατά πρόσωπο την φύση τής Αληθείας που την εκπροσωπεί ο ένας και μοναδικός Επόπτης, ο « Αδελφός τής Αληθείας » (Frere Verite).

Αλλά αυτή η αλήθεια και αυτή η γνώση δεν είναι η συνηθισμένη τού φυσικού επιπέδου, γιατί έχει σχέση με αυτήν την ανώτερη βαθμίδα τής ανάπτυξης τής κατανόησης τού ανθρώπου.

Θα προσπαθήσουμε τώρα να εκθέσουμε μερικές προκαταρκτικές ιδέες για αυτήν την αρχαία διπλή γλώσσα των παραβολών, των μύθων και των αλληγοριών, εξετάζοντας πώς αντιπροσωπεύεται η Αλήθεια.

Σε αυτήν την αρχαία γλώσσα τα ορατά πράγματα, τού συνήθους βίου, αντιπροσωπεύουν ψυχολογικές καταστάσεις τού ανθρώπου.

Έτσι η εξωτερική ζωή, όπως την καταγράφουν οι αισθήσεις, μεταμορφώνεται σε ένα άλλο επίπεδο νοήματος - [♣ **133**].

Η Αλήθεια, όμως, δεν είναι ένα αντικείμενο των αισθήσεων.

Παρόλα αυτά, σε αυτήν την γλώσσα, αντιπροσωπεύεται από ένα ορατό αντικείμενο και μια παραβολή είναι γεμάτη από απτά αντικείμενα των αισθήσεων και τού εξωτερικού Κόσμου.

Αλλά κάθε οπτική εικόνα αντιπροσωπεύει κάτι πού ανήκει σε ένα ψυχολογικό επίπεδο νοήματος, άσχετο προς την χρησιμοποιούμενη εικόνα.

Συχνά συναντούμε τη λέξη « ύδωρ » στα Ευαγγέλια όπως και στις μύσεις τού Τεκτονισμού.

Τι σημαίνει αυτή η λέξη στην αρχαία γλώσσα ;

Στην κυριολεκτική σημασία, σημαίνει την φυσική ουσία πού την λέμε νερό.

Αλλά ψυχολογικά, σε ένα υψηλότερο επίπεδο νοήματος, έχει διαφορετική σημασία.

Το ύδωρ δεν σημαίνει απλά και μόνο το νερό τής καθημερινής χρήσης.

Ο Ιησούς Χριστός, μιλώντας στο Νικόδημο γιά την δεύτερη γέννηση, είπε ότι ο άνθρωπος πρέπει να γεννηθεί εξ ύδατος και Πνεύματος :

« ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ » (Ιωάννης κεφ. 3 : 5).

Θα πρέπει λοιπόν, το νερό να έχει ένα άλλο νόημα, ένα ψυχολογικό, ένα εσωτερικό ἢ πιό υψηλό νόημα.

Μπορούμε ίσως να συμπεράνουμε ότι « πνεύμα » σημαίνει « βούληση » ἢ το πιο εσώτερο και αληθινό μέρος μέσα στον άνθρωπο.

Και το να γεννηθεί κανείς ξανά δεν σημαίνει να μπει ξανά στην μήτρα τής μητέρας του, όπως νόμισε ο Νικόδημος, πού αντιπροσωπεύει τον άνθρωπο τής κυριολεκτικής κατανόησης. Ότι και να σκεφτούμε για την έννοια τής λέξεως « πνεύμα », δεν μπορούμε να φανταστούμε, με την συνήθη κατανόηση μας, τι σημαίνει το « ύδωρ » σε αυτήν την αρχαία διπλή γλώσσα γιατί, σε αυτήν, τα πράγματα τών αισθήσεων μεταδίδουν ένα άλλο ειδικό νόημα.

Δεν υπάρχει μίτος. Το να λέει κανείς ότι ο άνθρωπος πρέπει να ξαναγεννηθεί από το υλικό νερό, είναι καθαρή ανοησία.

Τι σημαίνει, λοιπόν, το νερό ψυχολογικά ;

Χάρη σε άλλα αποσπάσματα τής Βίβλου, μπορούμε να βρούμε το τι αντιπροσωπεύει αυτή η υλική εικόνα στο Ευαγγελικό επίπεδο. Μπορούμε να παραθέσουμε πολλά παραδείγματα. Ας πάρουμε ένα από τα Ευαγγέλια. Ο Ιησούς μίλησε στην Σαμαρείτιδα κοντά στο πηγάδι και τής είπε ότι μπορούσε να τής δώσει « ζών ύδωρ ». Της λέει, όταν αυτή πλησίασε στο πηγάδι γιά να βγάλει νερό :

« Πας ὅστις πίνει ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου θέλει διψῇσιν ἄλλιν. Ὅστις ὅμως πῖν ἐκ τοῦ ὕδατος, το ὁποῖον ἐγὼ θέλω δώσω εἰς αὐτόν, δεν θέλει διψῇσιν εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ το ὕδωρ, το ὁποῖον θέλω δώσω εἰς αὐτόν, θέλει γίνῃ ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀναβλύζοντος εἰς ζωὴν αἰώνιον » (Ιωάννης, κεφ. 4 : 13~14).

Έτσι, στον 5^ο βαθμό-Τέλειος Διδ*, θα δούμε να αδειάζουν το νερό από το πηγάδι στο οποίο πίστευαν ότι θα έβρισκαν το σώμα τού δολοφονηθέντος Χιράμ - [τόμος Β' 5^{ος} βαθμός].

Είναι φανερό ότι η λέξη « ύδωρ » χρησιμοποιείται με ειδικό τρόπο, πού ανήκει σε αυτήν την αρχαία, λησμονημένη γλώσσα.

Στην Παλαιά Διαθήκη, αναφέρεται το παρακάτω εδαφιο :

« Διότι δύο κακά ἐπράξεν ὁ λαὸς μου. Ἐμὲ ἐγκατέλιπον, τὴν πηγὴν τῶν ζώντων ὑδάτων, καὶ ἔσκαψαν εἰς εαυτοὺς λάκκους συντετριμμένους, οἵτινες δεν δύνανται νὰ κρατήσωσιν ὕδωρ » (προφήτης Ιερεμίας, κεφ. 2 : 13).

Τι είναι λοιπόν αυτό το νερό, αυτό το ζών ύδωρ ;

Στην αρχαία γλώσσα το « **ύδωρ** » σημαίνει την Αλήθεια, αλλά μιάν ορισμένη Αλήθεια, μιά ειδική μορφή γνώσης, πού ονομάζεται **ζώσα** Αλήθεια.

Είναι ζώσα γιατί ζωντανεύει το εσωτερικό τού ανθρώπου.

Δεν το νεκρώνει, όταν την δεχτεί κανείς καί την εφαρμόσει πρακτικά.

Μια άλλη σημασία τού « ύδατος » είναι η « ζώσα ουσία », η ενέργεια τής ζωικό-
τητας - αιθερικότητα που κρατεί ζωντανό και συντηρεί τον άνθρωπο και κάθε άλλη μορφή ζωής.

« *Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας
αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος* » (Ιωάννης, κεφ. 7 : 18).

 Τα ύδατα συμβολίζουν επίσης και το λεγόμενο Αστρικό ἢ Ψυχικό επίπεδο ἢ Μέσο Δώμα.

Στην Εσωτερική Διδασκαλία, δηλαδή στην Διδασκαλία για την εσωτερική μας
ανάπτυξη, ο άνθρωπος πού δεν γνωρίζει τίποτα για αυτήν την Αλήθεια χαρακτη-
ριζόταν ως « νεκρός » :

« *ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς* » (Ματθαῖος, κεφ. 8 : 22).

Είναι μια γνώση πού ισχύει μόνο γιά την επίτευξη αὐτοῦ τού υψηλότερου επίπε-
δου τής εσωτερικής εξέλιξης τού ἀνθρώπου καί σε αὐτό οδηγεί.

Ἐχει σχέση με αὐτό πού ο ἀνθρώπος θα πρέπει να γνωρίζει, να σκέπτεται, να
αισθάνεται, να κατανοεῖ καί να ενεργεῖ γιά να φτάσει στο ἐπόμενο στάδιο τής
εξέλιξης.

Δεν εἶναι ἐξωτερική ἀλήθεια, ἀλήθεια πού ἔχει σχέση με τα ἐξωτερικά πράγματα,
με ἐξωτερικά αντικείμενα, ἀλλά η εσωτερική ἀλήθεια γιά τον ἴδιο τον ἀνθρώπο,
δηλαδή το τι εἶναι και πως μπορεί να αλλάξει και με δυο λόγια περικλείεται στην
φράση τού Γνωθὶ Σ' Αὐτόν.

Η Εσωτερική ἀλήθεια, λοιπόν, εἶναι η Αλήθεια πού ἔχει σχέση με αὐτή την εσω-
τερική ἀνάπτυξη καί την νέα οργάνωση τού ἀνθρώπου πού βαδίζει γιά το ἐπό-
μενο στάδιο τής πραγματικῆς του εξέλιξης.

Γιατί κανεῖς δεν μπορεί ούτε να αλλάξει, ούτε να γίνει διαφορετικός, ούτε να
εξελιχτεί και να φτάσει σε αὐτό το ἀνώτερο επίπεδο και να ξαναγεννηθεῖ, εἴαν
δεν γνωρίσει, δεν ἀκούσει και δεν ἀκολουθήσει μια κατάλληλη γιά τον σκοπό
αὐτόν Διδασκαλία.

Αν νομίζει ὅτι γνωρίζει αὐτοῦ τού εἶδους την Αλήθεια ἀπό μόνος του, τότε εἶναι
σαν αὐτοὺς πού « *ἄφησαν το ζὼν ὕδωρ καὶ ἐφτιαξαν μόνοι τους στέρνες, σπασμέ-
νες στέρνες, πού δεν μπορούν να κρατήσουν νερό* ».

Η ιδέα εἶναι ἀπλή. Ἀνέκαθεν υπήρχε μια Εσωτερική Διδασκαλία πού μπορεί να
οδηγήσει σε ἀνώτερη ἀνάπτυξη, την οποία ο ἀνθρώπος δεν μπορεί να ἐπινοήσῃ
ἀπὸ μόνος του και εἶναι η Ἀληθινὴ Ψυχολογικὴ Διδασκαλία που ἀφορὰ την πι-
θανή ἀνάπτυξη τού Νέου Ἀνθρώπου.

Μπορεί βέβαια να χτίσει στέρνες, αλλά δεν θα μπορούν να κρατήσουν το νερό, δηλαδή την Αλήθεια. Όταν δεν υπάρχει η Αλήθεια αυτού του είδους μέσα στον άνθρωπο, η κατάσταση αυτή συγκρίνεται καμιά φορά με την δίψα :

« Όταν οι πτωχοί και ενδεείς ζητήσωσιν ύδωρ καί δεν υπάρχει, η γλώσσα δε αυτών ξηραίνεται υπό δίψης » (Ησαΐας, κεφ. 31 : 17).

Γιά εκείνους δε οι οποίοι ακολουθούν λανθασμένες αλήθειες, λέγεται καμιά φορά ότι πίνουν πίνουν **πικρό** ή μολυσμένο και μη πόσιμο νερό όπως γίνεται κατά την μύηση του μαθητή.

Ας μεταφερθούμε τώρα σε ένα από αυτά πού είπε ο Ιησούς, δηλαδή στην ιδέα ότι, σε αυτή την αρχαία συμβολική γλώσσα το νερό σημαίνει την Αλήθεια, γιά να μπορέσουμε να αντιληφθούμε τι είναι το Ψυχολογικό νόημα σε αντίθεση με το κυριολεκτικό.

Ο Ιησούς είπε :

« Καί όστις ποτίση ένα τών μικρών τούτων ποτήριον μόνον ψυχρού ύδατος εις όνομα μαθητού, αληθώς σας λέγω, δεν θέλει χάσει τον μισθόν αυτού » (Ματθαίος, κεφ. 10 : 42).

Ο άνθρωπος πού σκέπτεται κυριολεκτικά, θα νομίσει ίσως ότι αυτό πού χρειάζεται-ται είναι να δώσει ένα ποτήρι κρύο νερό σε ένα παιδί.

Αλλά αν το νερό σημαίνει την Αλήθεια, τότε η φράση εννοεί την μεταβίβαση τής Αλήθειας. Και ελάχιστος, εδώ, δεν σημαίνει ένα παιδί, αλλά έναν άνθρωπο που έχει μικρή κατανόηση.

Ας προσέξουμε επίσης ότι, για να δεχτεί ο νούς την Αλήθεια, πρέπει να είναι σαν ένα δοχείο πού δέχεται αυτό πού χύνεται μέσα του.

Θα πρέπει δηλαδή ο άνθρωπος να είναι έτοιμος και πρόθυμος να διδαχθεί, ώστε ο νούς του να είναι σαν ένα δοχείο έτοιμο να δεχτεί το νερό, δηλαδή την Αλήθεια.

Έτσι, η φράση « δίδω ένα ποτήρι νερό » σημαίνει ότι όχι μόνο δέχομαι την Αλήθεια, αλλά και ότι την μεταδίδω. Κατά την ανάλυση τού 21^{ου} βαθμού, από την Καμπαλιστική σκοπιά, θα συναντήσουμε την 14^η κάρτα τού Ταρό όπου παρουσιάζεται μια παρόμοια μετάγγιση ύδατος μεταξύ δυο δοχείων, συμβολικά μεταξύ τής Παλαιάς Ιερουσαλήμ και τής Βαβυλώνας.

Όλα αυτά δεν μπορούν να εκφραστούν λογικά, αλλά μπορούν να κατανοηθούν ψυχολογικά. Και αυτή είναι η πρόθεση τής αρχαίας γλώσσας πού αρχίσαμε δειλά - δειλά να μελετάμε.

Το ύδωρ όμως δεν είναι η μόνη εικόνα πού χρησιμοποιείται για να αντιπροσωπεύσει την Αλήθεια πού μελετάμε.

Τόσον η Παλαιά όσον και η Καινή Διαθήκη, αλλά και ο Τεκτονισμός, χρησιμοποιούν και άλλες λέξεις για να συμβολίσουν την Αλήθεια.

Στην αρχαία γλώσσα, τόσον η λέξη λίθος όσον και η λέξη οίνος χρησιμοποιούνται επίσης για να εκφράσουν αυτήν την Αλήθεια, αλλά σε διαφορετικές κλίμακες νοήματος - [♣ **133**].

Ο λίθος αντιπροσωπεύει την εξωτερική και κυριολεκτική μορφή τής Εσωτερικής Αλήθειας. Αντιπροσωπεύει την Εσωτερική Αλήθεια στην πιο άκαμπτη μορφή της. Οι 10 εντολές, που έλαβε ο Μωυσής από τον Παχβέ, χαράχτηκαν επάνω σε δυο λίθινες πλάκες και ένας μυημένος γνωρίζει ότι ο συμβολισμός αφορά τους δυο λοβούς τού εγκεφάλου. Αυτό είναι αναγκαίο, διότι η Αλήθεια πού έχει σχέση με μια ανώτερη εξέλιξη, πρέπει αρχικά να στηρίζεται σε μια στέρεα βάση για όσους δεν μπορούν να συλλάβουν το βαθύτερο νόημα.

Στο Δείπνο τών Ροδοσταύρων, τού 18^{ου} βαθμού, θα συναντήσουμε την προτροπή : « λάβετε πίετε και δότε εις τους διψώντες » αναβαθμισμένη όμως με οίνο αυτήν την φορά [♣ **Ε.18^{ου}**].

Οι Απόστολοι αρχικά δεν καταλάβαιναν και μόνο αργότερα μερικοί εξ αυτών εννόησαν την βαθύτερη σημασία τού όλου δράματος τού Ιησού που έλαβε χώρα μπροστά στα μάτια τους.

✎ Δηλαδή την αναπόφευκτη σταύρωση ενός υψηλότερου επιπέδου Αληθείας στα χέρια εκείνων που ανήκουν σε ένα κατώτερο επίπεδο κατανόησης.

Είτε πούμε υψηλότερο, είτε εσωτερικότερο είναι το ίδιο, αν καταλάβουμε ότι μέσα στον άνθρωπο υπάρχει μια λανθάνουσα, μια υψηλότερη ή μια πιό εσωτερική κατάσταση σε σχέση με την τωρινή του υφιστάμενη κατάσταση.

Για αυτό η Βασιλεία τών Ουρανών ή η υψηλότερη κατάσταση τού ανθρώπου είναι εσωτερική, δηλαδή μέσα στον άνθρωπο έτσι όπως είναι.

Η καταστροφή τής ψυχολογικής Αληθείας από την κυριολεκτική είναι το αιώνιο δράμα τής ανθρώπινης ζωής και συνιστά μια σταύρωση ή την δολοφονία τού Χιράμ στον Τεκτονισμό !

Η ιδέα είναι η ίδια. Ο άνθρωπος τών αισθήσεων, ο άνθρωπος πού παίρνει τα πράγματα με κυριολεκτικό τρόπο, ο άνθρωπος τής γης, είναι ένας άνθρωπος πού σκέπτεται εξωτερικά.

Ο άνθρωπος αυτός πρέπει να γεννηθεί εσωτερικά, σε βαθύτερα στρώματα από αυτά πού ζει. Η « Βασιλεία τών Ουρανών » όμως δεν βρίσκεται εκεί.

Ο Ιωάννης λέει για τον εαυτό του ότι είναι εκ τής Γης, ενώ ότι ο Χριστός ήρθε « άνωθεν ». Το « άνωθεν » μπορεί να αποδοθεί και με το « εσωτερικά », διότι το πάνω και το μέσα είναι ψυχολογικά το ίδιο, δηλαδή στα Ευαγγέλια το εσωτερικό είναι ταυτόσημο με το υψηλότερο.

Αφού δε ο Ιωάννης λέει στους μαθητές του ότι « *ἐκεῖνον δεῖ αὐξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλαττωῖσθαι* », (ο Χριστός « πρέπει να αυξάνει » ενώ αυτός « πρέπει να ελαττώνεται »), συνεχίζει έτσι :

« ὁ ἄνωθεν ἐρχόμενος ἐπάνω πάντων ἐστίν. ὁ ὢν ἐκ τῆς γῆς, ἐκ τῆς γῆς ἐστὶ καὶ ἐκ τῆς γῆς λαλεῖ· ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐρχόμενος ἐπάνω πάντων ἐστὶ » (Ἰωάννης, κεφ. 3 : 30~31).

Σε κάποιο άλλο σημείο ο Χριστός εξηγεί στον Νικόδημο ότι ο άνθρωπος πρέπει να γεννηθεί « ἄνωθεν ». Λέει προς αὐτόν : « ἄμην ἄμην λέγω σοι, ἐὰν μὴ τις γεννηθῇ ἄνωθεν, οὐ δύναται ἰδεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ » (Ἰωάννης κεφ. 3 : 3).

Ο άνθρωπος πρέπει να γεννηθεί εσωτερικά, σε πιό βαθιὰ στρώματα ἀπο αὐτά πού ζεῖ. Ἡ Βασιλεία τῶν Ουρανῶν εἶναι εσωτερική, μέσα του καὶ ταυτόχρονα εἶναι πάνω ἀπό αὐτόν.

Με ἄλλα λόγια, γιά να φτάσει ο ἄνθρωπος σε ἓνα υψηλότερο ἐπίπεδο, πρέπει να ἀκολουθήσει μιαν εσωτερική κατεύθυνση μέσα του καὶ μιὰ ἀπό τις μεθοδους εἶναι δια τῆς Μυσήσεως.

Κάτω ἀπό το πρίσμα τῆς ιδέας ὅτι ἡ Βασιλεία τῶν Ουρανῶν εἶναι μέσα στον ἄνθρωπο, ἀς προσπαθήσουμε να δούμε γιὰτί ο Ἰησοῦς « χτύπησε » τόσο σκληρά τους Φαρισαίους.

Από αὐτό ἴσως ἀντιληφθούμε τι θα πει Φαρισαῖος σε σχέση με τὴν δυνατότητα τῆς εσωτερικῆς ἐξέλιξης. Για να ἐξελιχθεῖ ὁ ἄνθρωπος πρέπει να κινηθεῖ προς τα ἔσω. Πρέπει, πρῶτα ἀπό ὅλα, να πάει πίσω ἀπό τον εαυτό του καὶ να δει τι κάνει.

Ἦδη καταλάβαμε ὅτι ἡ κίνηση προς τα μέσα σημαίνει κίνηση προς ἓνα υψηλότερο ἐπίπεδο. Τι ὅμως μπορεῖ να ἐμποδίσει τον ἄνθρωπο να κινηθεῖ προς τα μέσα ; Πολλά μποροῦν να τον ἐμποδίσουν, ἀλλὰ ἓνα ἀπό τα κυριότερα εἶναι ὁ Φαρισαῖος μέσα του. Ὁ ἄνθρωπος δεν μπορεῖ να κινηθεῖ προς τα μέσα χωρίς αὐτός ὁ Φαρισαῖος, να πεθάνει, γιὰτί ἀνήκει στην ἐξωτερική πλευρά τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἀρέσει ὁ ἔπαινος.

Οι Φαρισαῖοι δεν καταλάβαιναν τίποτα ἀπό τὴν θρησκεία τους, παρὰ μόνον ἐξωτερικά.

Ἡ λατρεία τους ἐπαίρνε μιὰ κυριολεκτική, ἐξωτερική μορφή. Δεν πῆγαζε ἀπό τὴν καρδιά.

Ὁ Ἰησοῦς συχνὰ κατηγόρησε τοὺς Φαρισαίους ἐπειδὴ δεν γνώριζαν τον εαυτό τους καὶ δεν εἶχαν ἐνόραση δηλαδὴ εσωτερική κατανόηση.

Τοὺς μαστίγωνε γιὰτί ἔκαναν τα πάντα με ἐξωτερικό τρόπο, γιὰ τα μάτια τοῦ κόσμου, καὶ κατέστρεφαν τον νοῦ τῶν ἀνθρώπων με τον μεγαλύτερο ζήλο.

Ὁ Ἰησοῦς χρησιμοποιεῖ πολὺ σκληρὴ γλώσσα γιὰ αὐτὴν τὴν ἐξωτερική λατρεία πού ἐμποδίζει τον ἄνθρωπο να εἰσέρθει στην Βασιλεία τῶν Ουρανῶν, ἐπειδὴ συνήθως τον καθελώνει στις ἐξωτερικότητες, στην ἐξωτερική πλευρά τοῦ εαυτοῦ του καὶ χτυπάει τον προσηλυτιστικό ζήλο πού καταστρέφει τον νοῦ τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς στερεῖ τὴν δυνατότητα γιὰ κάθε μελλοντική εσωτερική ἀνάπτυξη. Λέει σχετικά τα παρακάτω :

« Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν.

Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ποιῆσαι ἓνα προσήλυτον, καὶ ὅταν γένηται, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν »

(Ματθαῖος, κεφ. 23 : 14~15).

Παρατηρούμε ἐδῶ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δηλώνει καθαρά πως ὄχι μόνο οἱ Φαρισαῖοι δεν μπαίνουν στην Βασιλεία τῶν Ουρανῶν, ἀλλὰ δεν αφήνουν καὶ τοὺς ἄλλους νὰ εἰσέρθουν. Γιατί κλείνουν τὴν πόρτα τῆς Βασιλείας τῶν Ουρανῶν στους υπολοίπους ἀνθρώπους.

Ὅπως ἤδη εἶπαμε ἐπανελημμένα, ἡ Βασιλεία τῶν Ουρανῶν βρίσκεται μέσα στον ἀνθρώπο.

Για αὐτὸ προσεγγίζεται με μια βαθύτερη κατανόηση καὶ με τὴν ἀνάπτυξη τοῦ ἐσωτερικοῦ νοῦ. Ἀλλὰ ὁ Φαρισαῖος μέσα μας κλείνει τὴν πόρτα τῆς Βασιλείας τῶν Ουρανῶν ἐπειδὴ τονίζει μόνο τις ἐξωτερικὲς τελετουργίες καὶ τὴν ἐξωτερικὴ ὑπακοή, δηλαδὴ τονίζει τὸν ἐξωτερικὸ Νοῦ. Ἀν ὁ ἀνθρώπος ἦταν προσκολλημένος στο γράμμα τοῦ νόμου, αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τοὺς Φαρισαίους. Πίστευαν π.χ. ὅτι ἦταν δεσμευτικὸ νὰ ορκίζονται στον χρυσὸ τοῦ Ναοῦ, ἀλλὰ ὄχι στον Ναό. « Οὐαὶ ὑμῖν, ὁδηγοὶ τυφλοί, οἱ λέγοντες ὅς ἂν ὁμόση ἐν τῷ ναῷ, οὐδὲν ἐστίν, ὅς δ' ἂν ὁμόση ἐν τῷ χρυσῷ τοῦ ναοῦ, ὀφείλει μωροὶ καὶ τυφλοὶ ! τίς γὰρ μείζων ἐστίν, ὁ χρυσὸς ἢ ὁ ναὸς ὁ ἀγιάζων τὸν χρυσόν ; » (Ματθαῖος, κεφ. 23 : 16~17).

Οἱ Φαρισαῖοι ὁμως τὰ ἐπαιρναν ὅλα στραβά.

Νόμιζαν ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶχε γίνεῖ γιὰ τὸ Σάββατο καὶ ὄχι τὸ Σάββατο γιὰ τὸν ἀνθρώπο.

Τὸ πνευματικὸ νόημα τοῦ Ναοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν πολὺ μεγαλύτερο γιὰ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν κυριολεκτικὴ ἀξία τοῦ ορατοῦ χρυσοῦ πού περιείχε ὁ Ναός.

Καὶ ἀκριβῶς ἐπειδὴ τόνιζαν τὴν ἐξωτερικὴ πλευρὰ τῶν πραγμάτων καὶ καθόλου τὴν ἐσωτερικὴ, ἐκλείναν τὴν πόρτα τῆς Βασιλείας τῶν Ουρανῶν στους ἀνθρώπους καὶ οὔτε οἱ ἴδιοι ἐμπαιναν ἀλλὰ οὔτε τοὺς ἄλλους ἀφήναν νὰ μπουν.

Ἡ ψυχολογικὴ αἰτία εἶναι ἀπλή.

Ὁ ἀνθρώπος πού ζεῖ με ἐξωτερικὰ νοήματα καὶ με τὰ συγκεκριμένα πράγματα τῶν αἰσθήσεων, δεν μπορεῖ νὰ μπεῖ στο ἐσωτερικὸ του, ὅλο σε πιο βαθιὰ καὶ πιο λεπτὰ νοήματα καὶ ἔτσι νὰ ἀποκτήσῃ πείρα νέων καταστάσεων.

Καθελώνεται στὴν πιο ἐξωτερικὴ τοῦ πλευρὰ, πού εἶναι ταυτόσημη με τὴν πιο χαμηλὴ τοῦ πλευρὰ καὶ βασιζέται μόνο στα αἰσθητήρια ὄργανα.

Σε αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο αἰσθάνεται καὶ κατανοεῖ μόνο με ἓνα ὀρισμένο τρόπο.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο στις μυήσεις, ορισμένων βαθμών του Α*Α*Σ*Τ*, καλύπτονται σε κάποια στάδια οι οφθαλμοί του υποψήφιου με πέπλα λιγότερο ή περισσότερο διαφανή για να επισημάνουν τον βαθμό τής κατανόησης όσον αφορά το επερχόμενο στάδιο.

Αλλά η Βασιλεία των Ουρανών δεν βρίσκεται σε αυτό τό εξωτερικό ή χαμηλό επίπεδο στον άνθρωπο, αλλά μέσα και άνω.

Δεν είναι δύσκολο να αντιληφθούμε κάτι από αυτό το νόημα.

Ο Ιησούς χτύπησε τους Φαρισαίους γιατί βρίσκονταν στον αντίθετο πόλο κατανόησης από τον δικό του και στα Ευαγγέλια ο Ιησούς αντιπροσωπεύει τον πιο εξελιγμένο, τον ανώτερο άνθρωπο.

Ο Φαρισαίος αντιπροσωπεύει τον άνθρωπο πού δεν μπορεί να εξελιχτεί γιατί είναι στραμμένος ανάποδα και βλέπει τα πάντα ανάποδα.

Ο Φαρισαίος στέκεται στις εξωτερικότητες, στην αξία και στην αγάπη τής φαινομενικότητας. Ψυχολογικά, όλα αυτά σημαίνουν ότι ο Φαρισαίος μέσα στον άνθρωπο τον εμποδίζει να μπει στην Βασιλεία των Ουρανών – [♣ κεφάλαιο 16.1. ο Φύλακας τού Κατωφλίου].

« Ότι πράττει κάποιος για να τον δούν οι άνθρωποι και για κανένα άλλο λόγο, είναι ο Φαρισαίος μέσα του » και ανήκει στην εξωτερική πλευρά του.

Ο « Φαρισαίος », σύμφωνα με τον Ιησού Χριστό, αντιπροσώπευε όχι μόνο τις πιο εξωτερικές, σχολαστικές θρησκευτικές πεποιθήσεις, αλλά κάτι πολύ χειρότερο.

Ο Ιησούς λέει πολλά για την ματαιοδοξία τους, την αλαζονεία τους και την αυτοδικαίωση τους, αλλά τονίζει ιδιαίτερα την αμαρτία τής υποκρισίας τους.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είναι ο Πρόδρομος τής Καλής Αγγελίας και αντιπροσωπεύει ένα στάδιο προετοιμασίας ή μαθητείας τού ανθρώπου πού κινείται προς το εσωτερικό βασίλειο. Αντιπροσωπεύει ένα στάδιο κατανόησης διότι είναι ακόμα έξω από αυτό και το βλέπει από το επίπεδο τής γης.

Σε αυτό το εσωτερικό στάδιο, το « παλιό » και το « νέο » συγκρούονται.

Είναι ευνόητο ότι θα πρέπει να υπάρξει μια περίοδος όπου η παλιά κατανόηση μπορεί να καταβροχθίσει ή να καταστρέψει την καινούργια.

Το ότι η κατανόηση τού Ιωάννη ήταν, ακόμα, εν πολλοίς δεμένη σε εξωτερικά πράγματα και σε κυριολεκτικά νοήματα, φαίνεται από την περιγραφή των ρούχων του.

Ο Ιησούς τον συνδέει με τον Ηλία και ένας από τούς λόγους είναι ότι ο Ιωάννης και ο Ηλίας αντιπροσώπευαν παρόμοια στάδια κατανόησης τής Αλήθειας τού Λόγου τού Θεού.

Λέγεται στην Βιβλο ότι ο Ηλίας φορούσε τρίχινα ρούχα ενώ ο Ιωάννης ο Βαπτιστής φορούσε δέρμα καμήλας και δερμάτινη ζώνη.

Στην αρχαία γλώσσα τών παραβολών, τα ρούχα ενός ανθρώπου αντιπροσωπεύουν το τι φοράει ο νούς του, δηλαδή το κατώτερο επίπεδο που βρίσκεται η ικανότητα τής κατανόησης.

Ο Νούς τού ανθρώπου φοράει αυτό πού νομίζει για Αλήθεια, είτε αυτό είναι σκέτη γνώμη ή μια βαθύτερη πεποίθηση.

Η Αλήθεια, λοιπόν, είναι ένα ένδυμα τού νού και ανάλογα με το τι πιστεύει ο άνθρωπος σαν Αλήθεια είναι και η φύση τού ενδύματος αυτού.

Η Αλήθεια μπορεί να κατανοηθεί είτε εξωτερικά είτε εσωτερικά και όσα δίδαξε ο Ιησούς, σαν Λόγος τού Θεού, πού έχουν σχέση με την εσωτερική εξέλιξη, μπορεί να κατανοηθούν ή με την εξωτερική και κυριολεκτική σημασία τους ή με το βαθύτερο εσωτερικό τους νόημα.

 Ένα Πολυτιμότερο βοήθημα αποτελεί η Καινή Διαθήκη, να μελετά κανείς και να εννοεί !

Αν η Αλήθεια κατανοηθεί εξωτερικά, τότε αντιπροσωπεύεται σαν ένδυμα φτιαγμένο από εξωτερικά πράγματα καθότι οι τρίχες και το δέρμα είναι εξωτερικά πράγματα.

Ανήκουν στο δέρμα που είναι το πιο εξωτερικό περίβλημα στον άνθρωπο.

Δεν λέμε για κάποιον που φέρεται επιπόλαια ότι αντιμετωπίζει τα πράγματα επιδερμικά ;

Αφού λοιπόν οι περιγραφές τών ρούχων τού Ηλία και τού Βαπτιστή είναι παρόμοιες, αυτό στην κρυφή γλώσσα τών παραβολών σημαίνει, ότι ήταν στο ίδιο επίπεδο αναφορικά με την κατανόηση τής Αλήθειας.

Η κατανόηση τους ήταν εξωτερική και όχι εσωτερική.

Εκείνο πού κρατούσε μια συνοχή, η ζώνη, ήταν από δέρμα, δηλαδή η συνοχή οφειλόταν σε κάτι το εξωτερικό και όχι εσωτερικό.

Όταν π.χ. οι πεποιθήσεις ενός ανθρώπου εξαρτώνται από την συμπεριφορά κάποιου άλλου, ή από το περιβάλλον, η συνοχή τους οφείλεται σε εξωτερικά μέσα και αίτια. Πολλοί, δεν πίστεψαν και δεν πιστεύουν στην διδασκαλία τού Ιησού αν οι ιστορικές λεπτομέρειες δεν είναι αρκετά ακριβείς, διότι η πίστη τους εξαρτάται από κάτι το εξωτερικό.

Δεν βλέπουν ακόμα τα Καλά τής Αλήθειας πού διδάχθηκαν από τα Κηρύγματα του.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής δεν καταλάβαινε τον Ιησού σε σχέση με την μέθοδο διδασκαλίας του. Ο Ιησούς δίδασκε από την σκοπιά τού Καλού.

Ο Ιωάννης παρέμεινε αβέβαιος για τον Ιησού για αυτό, όταν ήταν στην φυλακή, έστειλε ανθρώπους να τον ρωτήσουν αν πράγματι ήταν ο μεσσίας : « *Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν ;* » (Ματθαίος, κεφ.11 :3).

Αν τώρα συγκρίνουμε αυτά πού λέγονται για τα ρούχα τού Ιησού, με αυτά πού λέγονται για τα ρούχα τού Βαπτιστή, μπορούμε να δούμε ότι ο Ιησούς φορούσε την Αλήθεια με πολύ διαφορετικό τρόπο από ότι ο Ιωάννης.

Όταν οι στρατιώτες μοίρασαν τα ιμάτια του, λέγεται ότι : « ἦν δὲ ὁ χιτῶν ἄρραφος, ἐκ τῶν ἄνωθεν ὑφαντὸς δι' ὅλου » (Ιωάννης, κεφ.19 : 23) και [Β' τόμος, 18^{ος} Casabula].

Ας προσέξουμε ότι ήταν υφασμένος από την κορυφή, δηλαδή από ψηλά.

Αλλά τώρα γνωρίζουμε ότι, από ψηλά, άνωθεν και εσωτερικά, σημαίνουν το ίδιο πράγμα.

 Μοίρασαν τα ιμάτια του στα τέσσερα κάτι που συμβολίζει την αποδέσμευση τής θνητής προσωπικότητας από την γοητεία που ασκούν σε αυτήν τα τέσσερα στοιχεία, από τα οποία αυτή συντίθεται, καθώς και την αποσύνθεση τών υλικής προελεύσης Ειδώλων-στοιχειακών όπως θα δούμε αναλυτικά στο κεφάλαιο « ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΜΥΗΣΗΣ ».

Ο Ιωάννης ζούσε την εξωτερική Αλήθεια ενώ ο Ιησούς την εσωτερική.

Και όταν ο άνθρωπος ενεργεί και κρίνει από την σκοπιά τής εξωτερικής Αλήθειας, από το δόγμα, από τούς κανόνες και τα κυριολεκτικά νοήματα, είναι τραχύς και συχνά ανελέητος.

Αν όλοι οι άνθρωποι ενεργούσαν βασικά από το Καλό, κανένα Δόγμα ή σύστημα δεν θα καταδίωκε τα άλλα Δόγματα ή συστήματα πού έχουν διαφορετικές απόψεις για την Αλήθεια.

Εκείνο πού δίνει συνοχή στην Αλήθεια και την κάνει ζωντανό σύνολο είναι το Καλό.

Το Καλό δια τής Αγάπης είναι εκείνο πού συνενώνει όλα τα χωριστά στοιχεία τής Αλήθειας, τα απαλύνει και δημιουργεί αρμονικές σχέσεις ανάμεσα τους.

Ο Ιωάννης ζούσε την τραχύτητα τής δογματικής Αλήθειας πού δεν είχε ακόμα ολοκληρωτικά οδηγήσει σε εκείνο πού αποτελεί το αποκορύφωμα τής αλήθειας δηλαδή σε μια νέα αντίληψη για το Καλό, σε ένα νέο επίπεδο τού Καλού.

Για αυτό το ένδυμα του ήταν τραχύ, από τομάρι καμήλας και δερμάτινη ζώνη :

« ἀλλὰ τί ἐξήλθετε ἰδεῖν ; ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἡμφιεσμένον ; ἰδοὺ οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες ἐν τοῖς οἴκοις τῶν βασιλέων εἰσὶν » (Ματθαῖος, κεφ. 11 : 8).

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής αντιπροσωπεύει την πλευρά τής Αλήθειας, πού λείπει η Θεία Χάρις.

Ο Χριστός Λόγος είναι η ένωση τής Αλήθειας με την Αγάπη και το Καλό.

Η Αγάπη και το Καλό είναι πάνω από την Αλήθεια, η οποία πρέπει να προηγείται και να οδηγεί δια τής Αγάπης προς το Καλό, έως ότου να ενωθεί με το Καλό.

Τότε η Αλήθεια ακολουθεί και προηγείται το Καλό που βρίσκεται μπροστά από κάθε Νόμο. Για αυτό ο Ευαγγελιστής Ιωάννης προσθέτει :

« Ὁ νόμος δια Μωϋσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο ».

Στην Αποκάλυψη τού Ευαγγελιστή Ιωάννη, η Αλήθεια αναφέρεται και ο **λευκός λίθος** :

« Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ τοῦ μάννα τοῦ κεκρυμμένου (δηλαδή την απόκρυφη γνώση εκ τού ουρανού, ως Θεία Σοφία) καὶ δώσω αὐτῷ ψῆφον (= λίθο) λευκὴν, καὶ ἐπὶ τὴν ψῆφον ὄνομα καινὸν γεγραμμένον (το μυστικό ἢ μυστηριακό ὄνομα τοῦ εσωτέρου ανθρώπου ἢ τοῦ Εἰγὼ τοῦ νεομνηθέντος), ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ ὁ λαμβάνων » (Αποκάλυψη, κεφ. 2 : 17).

3.4. Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ BABEL

Ας δούμε τώρα σύντομα την παράξενη ιστορία τού Πύργου τής **Βαβέλ** στην Γένεση, στον αρχιτέκτονα τού οποίου, ονόματι Φαλέγκ, είναι αφιερωμένος ο 21^{ος} βαθμός τού Α*Α*Σ*Τ*.

Οι ιδέες, πού συνθέτουν την Ιστορία αυτή, αναφέρονται στον κοινό άνθρωπο ο οποίος προσπαθεί, με την συνηθισμένη του κοινή γνώση, να φτάσει σε ανώτερο επίπεδο ανάπτυξης.

Αυτό είναι το νόημα τού Πύργου πού έχτισε ο άνθρωπος.

Αλλά από ότι είδαμε ως τώρα, είναι φανερό ότι για να φθάσει ο άνθρωπος, είτε ατομικά είτε σαν ανθρωπότητα, σε ένα υψηλότερο επίπεδο, πρέπει να γνωρίζει αλλά και να ακολουθεί την Διδασκαλία τής Γνώσης πού είναι απαραίτητη για αυτό το ανώτερο επίπεδο - [75].

Ο άνθρωπος δεν μπορεί να προσθέσει τίποτα στο επίπεδο του με τις δικές του σκέψεις και με τις δικές του ιδέες, γιατί αυτές δεν μπορούν να τον φέρουν σε ένα νέο επίπεδο εξέλιξης. Πρέπει όπως είπαμε να καθοδηγηθεί από κάποια Διδασκαλία - [74]. Οι προσπάθειες του πρέπει να βασίζονται σε αυτό το είδος τής Αλήθειας πού εξετάζουμε.

Κάτι αντίστοιχο συναντούμε στο ναό που ανεγείρει ο Σολομώντας προς Δόξα τού Θεού. Ζητά βοήθεια από τον Βασιλιά τής Τύρου Χιράμ, ο οποίος στέλνει τον αρχιτέκτονα Χιράμ, δηλαδή το Πνεύμα και υλικά από το όρος τού Λιβάνου το οποίο συμβολίζει τον Πνευματικό κόσμο, ενώ ως βάση τού ναού χρησιμοποιήθηκαν πέτρες και λίθοι από τα τοπικά λατομεία.

Στην αρχαία γλώσσα τών παραβολών, το χαμηλότερο επίπεδο κατανόησης τής Αλήθειας ονομάζεται **λίθος**.

Ο πύργος τής Βαβέλ δεν χτίστηκε με πέτρες, κάτι που δηλώνεται καθαρά.

Δεν προερχόταν δηλαδή από ένα υψηλότερο επίπεδο που σχετίζεται με αυτήν την αναγκαία γνώση πού ονομάζεται Αλήθεια, από εκείνους πού είχαν γίνει « καινούργιοι » Άνθρωποι.

Η ιστορία τού Πύργου τής Βαβέλ, έτσι όπως περιγράφεται, είναι πολύ παράξενη και έχει πολύ λίγο νόημα αν την λάβει (ερμηνεύσει) κανείς στην κυριολεξία.

Αρχίζει λέγοντας ότι μιά φορά και ένα καιρό, μετά τον καιρό τού Νώε και τής κιβωτού, όλοι οι άνθρωποι είχαν μιά κοινή γλώσσα : « καὶ ἦν πᾶσα ἡ γῆ χεῖλος ἓν καὶ φωνή μία πᾶσιν » (Γένεση κεφ. 11 : 1). Μετά αναφέρει ότι έφυγαν « από την Ανατολή ».

Δηλαδή μακριά από τον Πνευματικό κόσμο και την Αλήθεια και ήρθαν σε μια πεδιάδα και άρχισαν να σκέπτονται να χτίσουν ένα πύργο πού να φθάνει έως τον ουρανό :

« ἐν τῷ κινήσαι αὐτοὺς ἀπὸ ἀνατολῶν εὗρον πεδίον ἐν γῇ Σενναάρ καὶ κατώκησαν ἐκεῖ ».

Όμως ας προσέξουμε πως συνεχίζεται η περιγραφή :

« καὶ εἶπεν ἄνθρωπος τῷ πλησίον δεῦτε πλινθεύσωμεν πλίνθους καὶ ὀπτήσωμεν αὐτὰς πυρί καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἡ πλίνθος εἰς λίθον (ἱ ρ ρ - εμπέν) καὶ ἄσφαλτος ἦν αὐτοῖς ὁ πηλός... ».

Σημειώνουμε ότι ήλθαν από την Ανατολή και είχαν πλίνθους, δηλαδή κάτι πού φτιάχνει ο άνθρωπος και όχι πέτρα.

Στην αρχαία γλώσσα τών παραβολών, στην οποία αναφερόμαστε, η Ανατολή συμβολίζει την πηγή τής εσωτερικής Αλήθειας, όπου η έδρα τού Μελχιτσεδέκ.

Πρόκειται για εκείνη την Αλήθεια στην οποία αναφέρονται τα λόγια του Ιησού όταν είπε :

« γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς » (Ιωάννης, κεφ.8 : 32).

Έφτασαν σε μια πεδιάδα, δηλαδή κατέβηκαν σε χαμηλότερο επίπεδο από ένα υψηλότερο, και μετά άρχισαν να σκέπτονται ότι μπορούσαν μόνοι τους να κάνουν κάτι, άσχετα από την γνώση μέρους τής Αλήθειας πού υποτίθεται ότι ήταν κτήμα τους, στην Ανατολή.

Φαίνεται ότι έχουμε μια προσπάθεια επιστροφής στο Πνευματικό επίπεδο μέσω τού Αστρικού ἢ Μέσου Δώματος με μη δόκιμο τρόπο ο οποίος δεν πληρούσε τις προδιαγραφές ανόδου.

Άρχισαν λοιπόν να χτίζουν ένα Πύργο, δηλαδή νόμισαν ότι θα μπορούσαν με τις δικές τους ιδέες και σκέψεις να φθάσουν σε ένα υψηλότερο επίπεδο, πού εδώ ονομάζεται « ουρανός », όπως επίσης και στα Ευαγγέλια.

« Ουρανός » σημαίνει ένα υψηλότερο επίπεδο μέσα στον άνθρωπο και « γη » τον συνηθισμένο, τον φυσικό άνθρωπο.

Όπως αναφέρει ο Λουκάς στο κεφ.17 : 21 « *ἡ Βασιλεία τῶν ουρανῶν ἐντός υμῶν ἐστί* ». Άρχισαν λοιπόν να χτίζουν μόνοι τους, αλλά όπως τονίζεται χρησιμοποιούσαν πλίνθους αντί για πέτρες και λάσπη αντί γιά ασβέστι.

Το κατώτερο όμως επίπεδο, όπως είναι φυσικό, δεν μπορεί να κατανοήσει το ανώτερο.

Ο άνθρωπος τού ανώτερου επιπέδου δεν μπορεί να γίνει κατανοητός από τον άνθρωπο πού ζει στο κατώτερο επίπεδο. Έτσι όπως είναι ο άνθρωπος δεν μπορεί να φθάσει σε ένα υψηλότερο επίπεδο αν δεν κάνει κτήμα του την Γνώση (την αλήθεια) πού μπορεί να τον οδηγήσει σε αυτό. Για αυτό ο πύργος ήταν μια αποτυχία.

Σύμφωνα δε με τον περίεργο τρόπο πού τοποθετεί τα πράγματα η αρχαία αυτή γλώσσα των παραβολών, φαίνεται πως ο « Θεός » (ο ζηλόφθονος Αδοναΐ) τούς σκόρπισε από ζήλεια.

Ας δούμε πως περιγράφεται η ιστορία στην Γένεση (κεφ. 11 : 1~9) : « *καὶ εἶπεν κύριος ἰδοὺ γένος ἓν καὶ χεῖλος ἓν πάντων καὶ τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι καὶ νῦν οὐκ ἐκλείψει ἐξ αὐτῶν πάντα ὅσα ἂν ἐπιθῶνται ποιεῖν. δεῦτε καὶ καταβάντες συγγέμεν ἐκεῖ αὐτῶν τὴν γλῶσσαν ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τὴν φωνὴν τοῦ πλησίον. καὶ διέσπειρεν αὐτοὺς κύριος ἐκεῖθεν ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς καὶ ἐπαύσαντο οἰκοδομοῦντες τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον.* »

Διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτῆς **σύγχυσις** - (Βαβέλ - **בָּבֶל**) ὅτι ἐκεῖ συνέχεεν κύριος τὰ χεῖλη πάσης τῆς γῆς καὶ ἐκεῖθεν διέσπειρεν αὐτοὺς κύριος ὁ θεὸς ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς ».

Πρέπει ὅμως να κοιτάξει κανεὶς βαθύτερα γιὰ να κατανοήσει αὐτὴν τὴν ἰδιαίτερη γλώσσα καὶ ὄχι να ἐκλάβει τὰ ὅσα γράφονται στὴν κυριολεξία.

Εκεῖνος πού ἐσφαλλε δὲν ἦταν ὁ « Θεός » ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ ἄνθρωπος προσπάθησε να ἀνυψωθεῖ με τὶς δικές του γνώσεις οἱ ὁποῖες ἐδῶ ονομάζονται « πλίνθοι » καὶ « λάσπη », δηλαδὴ οἱ σκέψεις καὶ τὰ συναισθήματα καὶ γιὰ αὐτό τὸ « οἰκοδόμημα » καταστράφηκε - [♣ κεφάλαιο 14° ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ]. Καταλαβαίνουμε ὅτι ἀν ἓνας μηχανικὸς υπολογίσει λανθασμένα μιὰ μηχανή ἢ χρησιμοποίησε ἀκατάλληλα υλικά στὴν κατασκευὴ τῆς ἡ μηχανὴ δὲν θα λειτουργεῖ καλὰ ἢ καὶ καθόλου. Μπορεῖ, βέβαια, να πει :

« Τὸ λάθος εἶναι τοῦ Θεοῦ », ὅμως αὐτός πού τιμωρεῖ δὲν εἶναι ὁ Θεός ἀλλὰ εἶναι τὸ λανθασμένο « αἴτημα ».

Γιὰ αὐτό καὶ ἡ ἀπάντηση θα εἶναι ἀνάλογη με τὴν φύση ἢ τὴν ποιότητα τοῦ αἰτήματος. Αὐτό εἶναι ὁ « Θεός » (Αδοναΐ) ἢ ἀν θέλετε, τὸ « Σύμπαν » πού μελετᾷ ἡ ἐπιστήμη.

Ἐνα λανθασμένο αἴτημα εἶναι φυσικὸ να ὁδηγεῖ σε λανθασμένη ἀπάντηση.

Στὴν οὐσία δὲν πρόκειται γιὰ λανθασμένη ἀπάντηση, ἀλλὰ γιὰ τὴν κατάλληλη ἀπάντηση πού δίνεται στο ἀντίστοιχο αἴτημα.

Στο παράδειγμα τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ, ὁ ἄνθρωπος ἐφτιαξε ἓνα Πύργο ἀπὸ πλίνθους καὶ λάσπη ἀντὶ ἀπὸ πέτρα καὶ ἀσβέστη.

Καὶ ὁ Θεός εἶπε, δηλαδὴ ἡ ἀπάντηση στο αἴτημα ἦταν : « **Αὐτό δὲν γίνεται** » !

Κάτι ἀνάλογο ἐκφράζουν οἱ κάρτες (παιγνιόχαρτα) τοῦ Συμβολικοῦ Ταρό.

Στὴν ἀνάλυση τοῦ 25^{ου} βαθμοῦ θα χρησιμοποιήσουμε τὴν 16^η κάρτα τοῦ Ταρό, ὁ Πύργος - [♣ Β' τόμος, σχήμα **Σ**_{24-25ος}].

Γιὰ να ἐρμηνεύσουν πολλοὶ τὸ σύμβολο τοῦ Πύργου ἀνατρέχουν στὴν καταστροφή πού ἐγίνε στα Σόδομα καὶ Γόμορρα κ.λ.π. ἀλλὰ κυρίως στὸν Πύργο τῆς Βαβέλ.

Το πιθανότερο είναι ότι ο συμβολισμός τού Πύργου προέρχεται από την λατρεία τού Μίθρα.

Ο Μίθρας, φονεύοντας τον θείο Ταύρο, νίκησε τις δυνάμεις σκότους και έδωσε την δυνατότητα στο φως, στην αήττητη και απόλυτη αρχή, στον Ήλιο - Sol Invictus - να θριαμβεύσει.

Η ιδέα τής ανανέωσης τής νεκρής ύλης από την Θεία Φλόγα είναι πολύ παλιά και επέζησε μέχρι σήμερα στην Ευρώπη στο έθιμο τών υπαίθριων πυρών που στήνονται στην αρχή τού θερινού ηλιοστασίου. Αυτήν την νύκτα όλοι πηδούν φωτιές και ο Χριστιανισμός ενσωμάτωσε αυτές τις συνήθειες, όπως λόγου χάριν στην Ελλάδα κατά την γιορτή τού Αϊ - Γιαννιού.

Στην κάρτα λοιπόν τού πύργου απεικονίζεται η κάθοδος τής θείας φλόγας (τού Πνεύματος) στον κάτω κόσμο και στο υποσυνείδητο.

Για τους Παγανιστές και ίσως και για τους Χριστιανούς αυτό σήμαινε την ήττα τού χειμώνα και τών δυνάμεων τού σκότους και προανήγγειλε την αναγέννηση τού Φωτός. Στην κάρτα απεικονίζεται ο Πύργος εστεμμένος (η ανθρωπινή προσωπικότητα) κτισμένος επάνω σε απόκρημνο βράχο (η κυριολεκτική αλήθεια).

Μέσα στην νύκτα ένας κεραυνός συντρίβει την κορυφή τού κτιρίου το οποίο αρχίζει να φλέγεται. Δύο απελπισμένες μορφές διαφορετικού φύλλου πέφτουν με το κεφάλι προσπαθώντας να σωθούν.

Ο κεραυνός ρίχνει το στέμμα που φαίνεται να σκέπαζε την οροφή (ματαιοδοξία - υπερηφάνεια - φιλοδοξία - φιλαρχία - υλική κυριαρχία κ.λ.π.).

Τριγύρω μέσα στα σύννεφα πέφτουν φωτεινές σταγόνες σαν βροχή.

Πρόκειται για τα ψυχο-νοητικά είδωλα που συνθέτουν την προσωπικότητα τού ανθρώπου τα οποία διασκορπίζονται - [♀ κεφάλαιο 14° ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ].

Είναι φανερό ότι ο πύργος συμβολίζει το οικοδόμημα τών φιλοδοξιών που έχουν κτιστεί πάνω σε ψεύτικες προϋποθέσεις. Είναι φτιαγμένος με το υλικό τής παραδοσιακής σκέψης και την λανθασμένη χρήση τής προσωπικής επιθυμίας. Είναι πολύ υψηλός (η αίσθηση τής υπεροχής) και ο κατασκευαστής του ούτε καν υποπτεύτηκε ότι είναι πιθανό να κτυπηθεί από κεραυνό. Έτσι η καταστροφή είναι αναπόφευκτη. Η φωτιά που πήρε το κτίριο είναι το Πυρ τής (αλχημικής) κάθαρσης που εξοντώνει μόνο το κακό και εξαγνίζει το καλό.

Η κορώνα που είναι το επιστέγασμα τού οικοδομήματος φεύγει από την θέση της γιατί ο κεραυνός, το Αλχημικό Πυρ, με την δύναμη του συντρίβει όλες τις πρόσκαιρες δομές του εγώ.

Η καταστρεπτική (καθαρτήρια) επίδραση τής φλόγας μπορεί να ελευθερώσει τον νού από τα δεσμά του και να ανοίξει τον δρόμο που οδηγεί στα βάθη τής ψυχής - [♀ ΑΛΧΗΜΕΙΑ].

Όμως, αν η συνείδηση δεν είναι έτοιμη να δεχτεί αυτήν την συγκλονιστική

εμπειρία, αν δεν είναι κτισμένη πάνω σε στερεά θεμέλια, αυτό μπορεί να οδηγήσει στην καταστροφή.

Το αποτέλεσμα τότε θα είναι ο **διχασμός**, δηλαδή η **σύγχυση** και η απώλεια της ενότητας.

Αν προωθήσουμε την σκέψη μας ακόμη πιο πέρα, στο μεταφυσικό επίπεδο, μπορούμε να συνδυάσουμε στην εικόνα αυτήν τα όσα συμβαίνουν στις καθαρτήριες διαδικασίες τού 2^{ου} θανάτου. Όλα όμως αυτά απαιτούν μεγάλη και σε βάθος μελέτη και βαθύ προβληματισμό.

Τώρα μπορούμε να ρωτήσουμε. Πως μπορεί να πετύχει κανείς την εσωτερική του εξέλιξη; Η όλη εσωτερική ανάπτυξη είναι δυνατή, μόνον, με τον εσωτερικό πειρασμό. Στην αρχή τών Ευαγγελίων τού Ματθαίου καί τού Λουκά αναφέρονται, με λεπτομέρειες, τρεις πειρασμοί τού Χριστού καί μιά σύντομη στον Μάρκο με τις λέξεις: « άγρια θηρία ».

Αν μελετήσουμε τους τρεις πρώτους πειρασμούς, όπως μας τους δίνει ο Λουκάς, θα αντιληφτούμε ότι ο Ιησούς ήταν υποχρεωμένος να προχωρήσει και να αναπτυχτεί με την μέθοδο τού πειρασμού και έτσι να περάσει από διάφορα στάδια τής εσωτερικής ανάπτυξης, ώσπου να νικήσει τελικά το ανθρώπινο μέρος τής φύσης του (Θεάνθρωπος) εσωτερικά.

Η ανθρωπότητα στην μη αφυπνισμένη της κατάσταση, όπως μας δίνεται στα Ευαγγέλια, βρίσκεται στο έλεος τού κακού. Αυτό αντιπροσωπεύεται από την ιδέα ότι ο άνθρωπος ενοχλείται από κακά πνεύματα, δηλαδή δέχεται την δύναμη κακών διαθέσεων, τάσεων και σκέψεων πού προσωποποιούνται σαν κακά πνεύματα, με σκοπό να καταστρέψουν τον άνθρωπο καί το ανθρώπινο γένος.

Η ιδέα τών Ευαγγελίων είναι ότι ο άνθρωπος σύρεται αδιάκοπα πρός τα κάτω από κακές δυνάμεις πού είναι μέσα του καί πού γίνεται σύμμαχος τους.

Αλλά η συμμαχία αυτή είναι μέσα του καί εμποδίζει την πρόοδο τής ανθρώπινης ζωής.

Οι κακές δυνάμεις είναι μέσα στον άνθρωπο, στην ίδια του την φύση, στην ίδια τη φύση τής εγωιστικής αγάπης για τον εαυτό του, τού εγωισμού του, της άγνοιας του, της ανοησίας του, της κακίας του, της ματαιοδοξίας του και ακόμα τής σκέψης πού ξεκινάει από τις αισθήσεις του παίρνοντας τον ορατό κόσμο, την εξωτερική εμφάνιση τής ζωής, σαν την μόνη υπαρκτή πραγματικότητα.

Όλα αυτά τα μειονεκτήματα παρουσιάζονται γενικά ως ο « **Διάβολος** ».

Αυτό είναι το όνομα τής τρομερής δύναμης τής παρανόησης τών πάντων πού κατέχει τον μη αναπτυγμένο άνθρωπο, της δύναμης εκείνης πού συνδέει λανθασμένα τα πάντα.

Ο **Διάβολος** είναι η συνισταμένη όλων αυτών τών μειονεκτημάτων, όλων τών δυνάμεων τής παρανόησης μέσα στον άνθρωπο και όλα τα αποτελέσματα τους,

για αυτό ο **Διάβολος** αποκαλείται από την μια πλευρά Διαβολέας ή Σκανδαλοποιός και Κατήγορος από την άλλη.

Αλλά θα δούμε λίγο πιό καθαρά το τι εννοούμε με την ονομασία **Διάβολος**, όταν αρχίσουμε να καταλαβαίνουμε το τι στην πραγματικότητα σημαίνει πειρασμός, συνέπεια τής επιθυμίας.

Στην περιγραφή που δίνει ο Ευαγγελιστής Λουκάς για τον πειρασμό του Ιησού, λέγεται ότι αυτός έμεινε στην έρημο σαράντα ημέρες « *πειραζόμενος υπό του Διαβόλου* ». Ο αριθμός 40 παρουσιάζεται στην ιστορία του Κατακλυσμού του Νώε, όπου η βροχή κράτησε για 40 ημέρες και νύκτες και στην αλληγορική περιγραφή τής περιπλάνησης για 40 χρόνια των τέκνων του Ισραήλ μέσα στην έρημο.

Ακόμα λέγεται ότι και ο Μωυσής νήστεψε για 40 ημέρες και νύκτες προτού λάβει τις 10 Εντολές χαραγμένες επάνω στις πέτρινες πλάκες.

Αριθμοσοφικά $40 = 4 + 0 = 4$ όπου περικλείεται πάλι η έννοια τής γοητείας των 4^{ων} στοιχείων.

Στον Λουκά, οι 40 ημέρες στην έρημο είναι συνυφασμένες με την ιδέα του πειρασμού :

Η περιγραφή του πρώτου αυτού πειρασμού αντιπροσωπεύεται ως εξής :

« *Ἰησοῦς δὲ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου ὑπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἤγετο ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὴν ἔρημον ἡμέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ Διαβόλου, καὶ οὐκ ἔφαγεν οὐδὲν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· καὶ συντελεσθεῖσάν αὐτῶν ὕστερον ἐπείνασε.*

καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ διάβολος· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ τῷ λίθῳ τούτῳ ἵνα γένηται ἄρτος. καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτὸν λέγων· γέγραπται ὅτι οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ρήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ ».

Πως όμως εξηγείται ότι το ίδιο το Πνεύμα οδηγεί τον Ιησού να υποβληθεί σε πειρασμούς ;

Αν πάρουμε το επιφανειακό, κυριολεκτικό νόημα, ο Ιησούς πείνασε και ο Διάβολος του λέει ότι θα πρέπει να μετατρέψει την πέτρα σε ψωμί.

Στο κυριολεκτικό λοιπόν επίπεδο τα πράγματα φαίνεται να είναι έτσι όπως παρουσιάζονται, δηλαδή ένας υλικός πειρασμός.

Αν υποθέσουμε ότι η έρημος ήταν στην κυριολεξία ένας έρημος, δηλαδή κενός τόπος, πώς εξηγείται ότι δεν αναφέρεται τίποτα για τον τρόπο με τον οποίο πειραζόταν όλες αυτές τις ημέρες και ποιό ήταν το περιεχόμενο των πειρασμών αυτών ; Μπορεί βέβαια να πει κανείς ότι απλώς πεινούσε κάτι όμως που σίγουρα αποτελεί ένα πολύ σαθρό επιχείρημα, διότι αν κάποιος, σαν Θεία φύση, αντέχει 40 ημέρες σίγουρα δεν έχει κανένα περεταίρω περιορισμό.

Αλλά, αναφορικά με την εσωτερική ανάπτυξη, πρέπει να κατανοήσουμε ότι ο όρος έρημος σημαίνει μια κατάσταση του νού, μια γενική εσωτερική κατάσταση

πού μοιάζει με πραγματική έρημο, δηλαδή μια κατάσταση πού δεν οδηγεί σε τίποτα και δεν παράγει τίποτα.

Στην κατάσταση αυτή ο άνθρωπος δεν βρίσκεται πιά ανάμεσα σε οικεία πράγματα και έτσι βρίσκεται σε μια έρημο, σε μια κατάσταση θλίψης, εσωτερικής περιπλοκής και σύγχυσης, όπου μένει δοκιμαζόμενος εντελώς μόνος και που δεν ξέρει ποιά κατεύθυνση να πάρει.

Αυτό είναι ο πειρασμός, γιατί όλο αυτό το διάστημα πεινάει για νόημα.

Γιατί όμως ο άνθρωπος αφήνει τα γνωστά και πηγαίνει στην έρημο ;

Γιά ποίο λόγο ο υποψήφιος Τέκτονας συντάσσει την κοινωνική του διαθήκη στο διασκεπτήριο ή σκοτεινό θάλαμο ;

Διότι πεινάει για ψωμί, δηλαδή για καθοδήγηση και όχι για υλικό ψωμί, αλλά για εκείνο το ψωμί πού στην Κυριακή Προσευχή παρακαλούμε να μας δοθεί και πού τόσο λανθασμένα ερμηνεύεται σαν το « καθημερινό » ψωμί τής ενδιαίτησης - [9 κεφάλαιο Αλχημεία].

Πρόκειται για υπερούσιο ψωμί και κυριολεκτικά ψωμί για την αύριο, πού στην πραγματικότητα σημαίνει ψωμί για την ανάπτυξη τής ζωής μας, το « Μάννα εξ Ουρανού » που είδαμε πιο πριν στην περικοπή από την Αποκάλυψη (επιούσιος = ο επί τής ουσίας).

Όχι όμως τής ζωής μας όπως είναι σήμερα, αλλά όπως έχει την δυνατότητα να γίνει και αφορά την γνώση και χειρισμό τών ιδιοτήτων τού φυσικό-αιθερικού επιπέδου.

Παρακαλούμε για τον άρτο πού θα μας στηρίξει στην πορεία τής ανάπτυξης και πού είναι απαραίτητος στα διαδοχικά και αναγκαία στάδια για την κατανόηση, γιατί η Κυριακή Προσευχή αναφέρεται στην εσωτερική ανάπτυξη τού ανθρώπου και ο αιτούμενος άρτος είναι η απαραίτητη ενεργεία τής ζωικότητας-αιθερικότητας για την επίτευξη τής κατανόησης αυτής.

Όπως θα δούμε στο κεφάλαιο τής Αλχημείας ο σκοπός της είναι η επίτευξη τού λεγομένου Μεγάλου Έργου, δηλαδή να επιταχυνθεί η φυσική διαδικασία τής Τελειοποίησης ώστε να αναστηθεί η Πνευματική ουσία τού ατόμου η οποία βρίσκεται παγιδευμένη μέσα στην ύλη.

Είναι χαρακτηριστικό ένα απόσπασμα από το **Ε.32^ο** - Πρίγκιπα τού Βασιλικού Μυστικού :

« ο 25^{ος} βαθμός (Ιππότης τού Χαλκού όφως) σκοπεύει να καταστήσει ημάς ελευθέρους και ανεξαρτήτους τής Ύλης, ίνα εκφύγωμεν τού Πνευματικού θανάτου » ① { 2^ο θανάτου }.

Σε αυτήν την κατάσταση, πειρασμός θα πει να παρασκευάζει κανείς τον άρτο μόνος του από τον λίθο, δηλαδή να ακολουθεί τις δικές του ιδέες, την δική του βούληση και παρορμήσεις, ακριβώς όπως οι οικοδόμοι τού « Πύργου τής Βαβέλ » χρησιμοποιήσαν πλίνθους και λάσπη δικής τους κατασκευής, αντί για πέτρες και ασβέστη. Νόμισαν ότι θα έφτιαχναν έναν καινούργιο κόσμο με τις δικές τους ιδέες και εμπνεύσεις.

Ο Διάβολος λέει καθαρά στον Ιησού να κάνει ψωμί μόνος του για να διευκολύνει την κατάσταση του, δηλαδή να μην περιμένει το Λόγο του Θεού :

« Εάν είσαι Υιός Θεού, επίε τον λίθον τούτον να γίνει άρτος », θρέψε δηλαδή τον εαυτό σου με τις δικές σου δυνάμεις και ιδέες.

Αλλά η αποστολή του Ιησού, που άρχισε ευθύς μετά τους πειρασμούς τής ερήμου, δεν ήταν να φτιάξει ο ίδιος την Αλήθεια και το νόημα, αλλά να κατανοήσει και να διδάξει την Αλήθεια και το νόημα του Λόγου του Θεού, δηλαδή ενός υψηλότερου επιπέδου επιρροών.

Η δοκιμασία ήταν ανάμεσα στην προσωπική του θέληση και στην Θέληση ενός ανώτερου επίπεδου. Έπρεπε να κάνει το θέλημα του « Θεού » και όχι το δικό του, δηλαδή να υποτάξει το κατώτερο, το ανθρώπινο επίπεδο μέσα του, στην θέληση του ανώτερου ή θείου επίπεδου.

Η απάντηση του Ιησού στον πειραστή ήταν η εξής :

« Με άρτον μόνον δεν θέλει ζήσει ο άνθρωπος, αλλά με πάντα λόγον εξερχόμενον διά στόματος Θεού » (Ματθαίος κεφ. 4 :4).

Μια πρώτη τέτοια περίπτωση παροχής άρτου είναι η « ευχαριστιακή θυσία » του Μελχισεδέκ (Γένεση, κεφ. 14 : 17~20).

Ο Ιησούς, ο οποίος κατά τον απόστολο Παύλο είναι ιεροθύτης εις το διηνεκές κατά την τάξη Μελχισεδέκ (Επιστολή προς Εβραίους κεφ. 5 : 5~9 και κεφ. 6 : 19~20), επανέλαβε την πράξη αυτήν τής Θείας Ευχαριστίας προς τους μαθητές του κατά τον Μυστικό Δείπνο.

Για να καταλάβουμε την σημασία τής τελετής αυτής, πρέπει να ξέρουμε ότι ο άρτος και ο οίνος, προϊόντα του σιταριού και του σταφυλιού, είναι σύμβολα των δύο αρχών, της αρσενικής και τής θηλυκής, τις οποίες συναντούμε στις περισσότερες μυήσεις.

Το ψωμί μπορεί να γίνει σώμα του Χριστού και το κρασί το αίμα του, μόνον διότι είναι Ηλιακά σύμβολα.

Στο κοσμικό επίπεδο, το σώμα και το αίμα του Χριστού είναι το συμπυκνωμένο ηλιακό φώς - ενέργεια και θερμότητα του Ηλίου, τα οποία δημιουργούν και συντηρούν την ζωή.

Στο Πνευματικό επίπεδο το σώμα και το αίμα του Χριστού είναι η **Σοφία** και η **Αγάπη**. Άρα λοιπόν ο Ιησούς (πιθανόν) ήθελε να πει : « Αν τρώτε το σώμα μου, την **Σοφία**, και πίνετε το αίμα μου, την **Αγάπη**, θα έχετε την αιώνια ζωή ».

Έχουμε ακόμη τον συμβολισμό του ακατέργαστου και κατεργασμένου λίθου που προφανώς δεν αναφέρεται μόνον στην ηθική υπόσταση, αλλά στην τριπλή υπόσταση του ανθρώπου.

 Τέλος, στο τυπικό υιοθεσίας Λυκιδέως, ο Σεβάσμιος κρατά το ψωμί και λέει στον νεαρό :

« Έστω ο άρτος παράσταση συμβολική και πραγματική των δύο εις τον άνθρωπο αναγκαίων τροφών, τής Πνευματικής και τής υλικής... ».

Μια πιο αναλυτική παρουσίαση θα γίνει στο κεφάλαιο τής Αλχημείας, καθώς και στον Β' τόμο τού παρόντος συγγράμματος κατά την ανάλυση τού 18^{ου} βαθμού, « Πρίγκιψ Ροδόσταυρος - Ιππότης τού Αετού και τού Πελεκάνος » και τού 19^{ου} βαθμού, « Μέγας Ποντίφιξ ».

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Σκοπός των παραβολών καί αλληγοριών είναι να μεταδώσουν στον άνθρωπο ένα υψηλότερο νόημα με την ορολογία ενός κατωτέρου νοήματος. Αποτελούν ένα συνδυαστικό κρίκο ανάμεσα σε ένα κατώτερο καί σε ένα ανώτερο επίπεδο. Βασικά η κατανόηση τού ανθρώπου κινείται στο καθορισμένο φυσικό ή υλικό επίπεδο και για αυτό οι παραβολές είναι επίτηδες έτσι φτιαγμένες ώστε να απευθύνονται πρώτα στο συνηθισμένο επίπεδο τού Νού. Έτσι ο άνθρωπος ή θα μπορέσει ή δεν θα μπορέσει να Σκεφτεί μόνος του. Ταυτόχρονα όμως, επιδρούν στον Νού έτσι ώστε να ανυψώνει το φυσικό επίπεδο κατανόησης σε ένα άλλο επίπεδο νοήματος. Αυτό γίνεται διότι ο βασικός σκοπός όλων των μυητικών οργανώσεων είναι να βοηθήσουν την ανάπτυξη τής ανθρώπινης φύσεως καί να την καταστήσουν ικανή να δεχτεί άμεσες επιρροές από τα ανώτερα επίπεδα. Αναπτύσσουν τόσο την νόηση όσο καί την πνευματικότητα, από όπου καί το βασικό αξίωμα ότι « η μύηση είναι πάντοτε ατομική » καί η οργάνωση απλώς υποδεικνύει τον δρόμο βοηθώντας να αποφύγουμε τα επικίνδυνα μονοπάτια. Εδώ έγκειται η ατομική εσωτερική εργασία τού καθ' ενός μέσα από την μέθοδο τού Τεκτονισμού πού είναι η Μυσταγωγία (σύστημα εσωτερισμού).

Θεωρούμε ότι η **Μυσταγωγία** :

« είναι η Επιστήμη πού με την μεθοδική νόηση (ας την πούμε ορθό Λόγο) και τις υπερβατικές σκέψεις (δηλαδή με την κάθοδο στο βάθος τής Συνειδήσεως), στηριζόμενη στην αντικειμενική παρατήρηση (την παρατήρηση τής Φύσεως καί μελέτη των Φαινομένων), αναζητά την Αλήθεια που υπάρχει στην Φύση καί την εξήγηση τού συνόλου των πραγμάτων ».

Η μέθοδος αυτή αποκαλύπτει βαθμιαία μέσα από τις μήσεις καί κατά κανόνα με τα σύμβολα καί τις αλληγορίες, τον τρόπο τής ηθικής διαπαιδαγώγησης καί κάθαρσης σαν απαραίτητης προϋπόθεσης για την κατανόηση των αληθειών τής Φύσεως καί τού Πνεύματος.

Φαίνεται να απουσιάζει η Δογματική διδασκαλία, όχι διότι δεν πρεσβεύει κάτι το συγκεκριμένο, αλλά επειδή οι ιδρυτές του απεικόνισαν την ιδεολογία του, την δοξασία του, με σύμβολα, με αλληγορίες και με τελετουργικές μήσεις, για τούς πιο κάτω επιπρόσθετους λόγους :

- 1 . Να αποφευχθεί το Δόγμα. Το δόγμα είναι η χρεοκοπία κάθε πνευματικής έρευνας και κάθε διανοητικής αντιλήψεως. Τα δόγματα στερούν τον άν-

θρωπο από κάθε πνευματική αμεροληψία, είναι το αίτιο της πνευματικής καταπτώσης και αντιβαίνουν στην ελευθερία του ατόμου και το σπουδαιότερο στην Πνευματική του φύση. Στον Τεκτονισμό δεν υπάρχει τίποτε το Δογματικό, τίποτε δεν διδάσκεται, αλλά αποκαλύπτεται προοδευτικά στα μέλη του, εφόσον φυσικά τα άτομα αυτά είναι επιδεκτικά μιάς αποκαλύψεως τέτοιας φύσεως.

- 2 . Να προστατεύσουν τις αιώνιες αλήθειες από παρανοήσεις, από την φθορά του χρόνου και την επέμβαση των ανθρώπινων διανοιών προς αλλοίωση τους αλλά και για την προστασία του ίδιου του θεσμού από τις επιθέσεις των δογματικών και του φανατισμού.
- 3 . Να εξαναγκάσουν τη διάνοια των μνημένων σε βαθύτερη μελέτη με σκοπό τον σχηματισμό πραγματικών ιδεών. Η λέξη σύμβολο αποτελείται από την πρόθεση “ **συν** ” και το ρήμα “ **βάλλω** ”. Τοποθετώ δηλαδή δύο πράγματα μαζί. Το ένα είναι το ορατό αντικείμενο και το δεύτερο η ιδέα ή η έννοια που υποκρύπτεται πίσω από αυτό. Αυτά δε είναι δε δύο ειδών :
 - α. Εκείνα που περιγράφουν καταστάσεις αντιληπτές μέσω των πέντε αισθήσεων και υπόκεινται σε μέτρηση (ποσότητες), και τις περιγράφουμε με τα συνήθη μέσα επικοινωνίας.
 - β. Εκείνα που περιγράφουν καταστάσεις του υπεραισθητού κόσμου καθώς και του εσωτερικού κόσμου του ανθρώπου (σκέψεις- συναισθήματα - μορφές ενεργείας κ.λ.π.), τα οποία δεν υπόκεινται σε μετρήσεις (είναι αστάθμητα - ποιότητες), για αυτό και δεν είναι αντικείμενο επιστημονικής έρευνας, με την στενή έννοια που δίδουμε στον όρο σήμερα, δηλαδή να βασίζεται στο πείραμα και την αντικειμενική παρατήρηση. Οι μύθοι, οι αλληγορίες, τα σύμβολα και οι μνήμες, περιγράφουν καταστάσεις της δεύτερης κατηγορίας, δηλαδή καταστάσεις του υπεραισθητού κόσμου ως και της μελλοντικής εξέλιξης του ανθρώπου.

Είναι η **γλώσσα** του **Υποσυνειδήτου** και η μέθοδος της Μυσταγωγίας.

- Εδώ πρέπει να σημειώσουμε, προς άρση παρανοήσεων, ότι στην μύηση χρησιμοποιούμε και ορίζουμε τον όρο υποσυνείδητο με αρκετά διαφορετικό τρόπο από ότι στην επιστήμη της ψυχολογίας.

Θεωρούμε ότι το λεγόμενο υποσυνείδητο αποτελεί τμήμα της Παγκοσμίου Μνήμης όπου καταγράφεται η κάθε συνειδητή και ασυνείδητη εμπειρία που προσλαμβάνει το **Εγώ** κατά την διαχρονική συνύπαρξη του με τούς υλικούς φορείς.

Η συνήθης μνήμη (ο τάπητας του μαθητού) αποτελεί ένα μερικό υποσύνολο του υποσυνειδήτου το οποίο θεωρούμε όχι μόνο ως αποθήκη εμπειριών αλλά και ως εξυπηρετικήν της Συνειδήσεως αρχή.

Τα παλιά χρόνια οι μύστες έδιναν στους μαθητές τους ένα σύμβολο και τούς παρακινούσαν να διαλογιστούν επί μέρες ώστε να βγάλουν τα δικά τους συμπεράσματα. Πρόκειται για μία τεχνική πού απευθύνεται κυρίως στον λεγόμενο υποσυνείδητο Νού μας. Εδώ κρύβεται ένα μεγάλο μυστικό μυστικό.

Η υποβολή γίνεται από τον συνειδητό Νού προς τον υποσυνείδητο Νού τού ανθρώπου.

Ο υποσυνείδητος νούς ανήκει σε ένα στάδιο εξέλιξης κατά πολύ αρχαιότερο από τον συνειδητό, αλλά στην πραγματικότητα ανήκει σε ένα στάδιο εξέλιξης αρχαιότερο και από την ανάπτυξη τής ομιλίας.

Το να απευθυνόμαστε στον υποσυνείδητο νού με κοινά λόγια, είναι σαν να μιλάμε σε ένα άνθρωπο σε μία γλώσσα πού δεν καταλαβαίνει.

Γιά να συνεννοηθούμε μαζί του θα πρέπει να καταφύγουμε σε χειρονομίες ή να σχεδιάσουμε εικόνες εκείνου τού πράγματος πού εννοούμε.

Το ίδιο συμβαίνει καί με τον υποσυνείδητο Νού.

Μέσω τών συμβόλων καί αλληγορικών παραστάσεων σχηματίζονται νοερές εικόνες στο συνειδητό μέρος τού ανθρώπου, ώσπου αρχίζουν να καταγράφονται στο υποσυνείδητο.

Ο υποσυνείδητος Νούς θα « αντιληφθεί » υπό προϋποθέσεις τις εικόνες καί συμβολισμούς πού υποκρύπτονται πίσω από αυτές καί αναφέρονται σε από αιώνες καταγεγραμμένες Κοσμικές αλήθειες πού αφορούν την εξέλιξη τού ανθρώπου καί τού σύμπαντος και θα ενεργήσει ανάλογα μεταβιβάζοντας την κατανόηση στο συνειδητό μέρος τού εαυτού μας.

Μια περικοπή από το τυπικό τού **32^{ου}** βαθμού, τού Βασιλικού Μυστικού, αναφέρει τα εξής :

« Ἡ σύγχρονη ψυχολογία αποδίδει μεγάλη σημασία στην σκοτεινή, βαθιά περιοχή τού ανθρώπου, όπου σχηματίζονται οι σκέψεις και τα συναισθήματα. Το πλήθος αυτών τών εσωτερικών ψυχικών φαινομένων, τα οποία λαμβάνουν χώραν εις το υποσυνείδητον (μόνον μικρόν μέρος εξ αυτών διέρχεται το κατώφλι τής συνειδήσεως μας, δεν είναι μόνον οι εναποποθηκευμένες εμπειρίες τού ανθρωπίνου γένους, αλλά και ο μυστηριώδης δεσμός που μας συνδέει με όλα τα άλλα όντα και με την Φύση. Στην περιοχή αυτήν κείνται επίσης οι ρίζες τών θρησκευτικών μας συναισθημάτων καί τής περί τού ιδεώδους αντιλήψεως μας.

Επειδή δε όλα αυτά είναι αποτέλεσμα του ένστικτου μας, δεν είναι δυνατόν να γίνεται λόγος περί ελευθερίας. Η εικόνα όμως αυτή μεταβάλλεται ευθύς ως προστεθεί η Συνείδηση.

Η εμφάνιση τής συνειδήσεως και τού Ορθού Λόγου προκάλεσε στην ζώσα φύση ριζική μεταβολή, ανάλογη προς εκείνην την οποίαν προκάλεσε η εμφάνιση τής ζωής στον άψυχο κόσμο ».

Αναφερθήκαμε στην ατέλεια τής γλώσσας μας και στην δυσκολία ή και αδυναμία τής μεταβίβασης τών “ αντικειμενικών αληθειών ”.

Όταν χρησιμοποιούμε τις εκφράσεις “ αντικειμενικό ” και “ υποκειμενικό ” αυτό πάντα έχει σχέση με “ αντικειμενικές ” ή “ υποκειμενικές ” καταστάσεις τής συνειδήσεως που έχουν σχέση με την ανάπτυξη τής κατανόησης.

Όλη η συνηθισμένη μας γνώση βασίζεται στις γνωστές μεθόδους τής παρατήρησης και τής επαλήθευσης τών παρατηρήσεων.

Θα ονομάσουμε « υποκειμενική » την γνώση αυτή τών πραγμάτων και επιστημονικών θεωριών διότι στηρίζεται σε παρατηρήσεις που μας είναι προσιτές μέσω τής υποκειμενικής (συνήθους σε εγρήγορση) κατάστασης τής συνείδησης.

Η γνώση όμως που βασίζεται σε αρχαίες μεθόδους και αρχές παρατήρησης, η γνώση τών πραγμάτων έτσι όπως είναι δηλαδή της πραγματικότητας, είναι γνώση που συνοδεύει μια « αντικειμενική » κατάσταση συνειδήσεως που αφορά την « Γνώση τού Όλου ».

Μιά από τις κεντρικές ιδέες τής αντικειμενικής γνώσεως είναι η ιδέα τής ενότητας τών πάντων μέσα στην πολλαπλότητα.

Από τούς αρχαίους χρόνους, οι άνθρωποι που είχαν καταλάβει το περιεχόμενο και το νόημα αυτής τής ιδέας, την οποία είχαν ανακαλύψει στη βάση τής αντικειμενικής γνώσεως, προσπάθησαν να βρουν ένα τρόπο να μεταδώσουν την ιδέα σε μορφή κατανοητή στους άλλους. Σχετικά σύμβολα είναι ο Ουροβόρος όφης και ο θυσανωτός κόρυμβος στον διάκοσμο τού Τεκτονικού Ναού. Η διαδοχική μετάδοση τών ιδεών τής αντικειμενικής γνώσεως, υπήρξε ανέκαθεν μέρος τού έργου εκείνων που κατείχαν την Γνώση αυτήν, τούς οποίους αποκαλούμε Εκλεκτούς Απεσταλμένους Διδασκάλους (Ε*Α*Διδ*).

Είναι χαρακτηριστική μια περικοπή από το **Ε.32^{ov}**, Πρίγκιπα τού Βασιλικού Μυστικού :

« Η αποστολή τών Υπερτάτων Πριγκίπων τού Βασιλικού Μυστικού είναι να διαφωτίσουν, να διδάσκουν και να καθοδηγούν τούς ανθρώπους. Αυτό επιτυγχάνεται διά τής διαδόσεως τών Διδασκαλιών τού Βασιλικού Μυστικού. Αι διδασκαλίες αύται προέρχονται εκ τών αρχαίων Σοφών και τών βιβλίων των και διετηρήθησαν κεκρυμμένα εις τα ημέτερα σύμβολα. »

Σε επόμενη περικοπή τού **Ε.32^{ov}** βαθμού, κατά την μετάβαση στην κρυπτή, γίνεται μια σύντομη αναφορά στις διδασκαλίες τού Κομφούκιου, τού Ζωροάστρη, τού Βούδα, τού Μωυσή, τού Ερμή τού Τρισμέγιστου, τού Πλάτωνα, τού Ιησού τού Ναζωραίου, ως και τού Μωάμεθ.

« Τίς είναι ο μέλλων να έλθει Διδάσκαλος ; Οι Ιουδαίοι αναμένουν τον Μεσσία, οι Χριστιανοί την επάνοδο τού Χριστού, οι Μουσουλμάνοι τον Mahdi, οι Πέρσαι τον Saashyant, οι Ινδουισταί τον Vishnu, οι Βουδισταί τον επόμενο Βούδα, ο οποίος

όταν έλθει ο κατάλληλος χρόνος, θα μετενσαρκωθεί διά τον θρίαμβο τού αγαθού. Αντιληφτήκατε την αξιοθαύμαστη σύμπτωση και συμφωνία τών υπό ιδρυτών θρησκειών, φιλοσόφων και δημιουργών πολιτισμών διατυπωθεισών διδασκαλιών, όπως τις αποδίδει σε αυτούς η ιστορία. Θα αναφανούν και άλλοι Οδηγοί, οι οποίοι θα αποθέσουν την σφραγίδα των επί τής εν τη ανοδική πορεία ανθρωπότητας. Αν και ο τρόπος τής έκφρασης αυτών θα είναι διάφορος, πρέπει να γνωρίζετε ότι κατά βάση θα χρησιμοποιήσουν την ίδια γλώσσα, η οποία ανταποκρίνεται στις καθολικές ανάγκες τής ανθρωπότητας. Ο Ελευθεροτεκτονισμός, έχοντας υπ' όψιν του την διδασκαλία τών διαφόρων, ως ανωτέρω, ιδρυτών θρησκειών, φιλοσόφων και δημιουργών πολιτισμών, ανταποδίδει δικαιοσύνη στο κάθε τι που είναι καλό και αληθές οπουδήποτε και αν συναντήσει αυτό και σέβεται τις θρησκείες και τους ιδρυτές των, εφ' όσον αυτές χρησιμεύουν στην πρόοδο και την ευημερία τής ανθρωπότητας » - [β' σελίς 30~33].

3.5. ΤΟ ΤΥΠΙΚΟ

Ένα χρήσιμο και απαραίτητο εργαλείο για την υλοποίηση τών ανωτέρω είναι το Τυπικό. Κάθε Μυστηριακή οργάνωση είχε ανέκαθεν ένα Τυπικό για τις μυήσεις τών νεόφυτων το οποίο περικλείει εν μέρει σε συνθηματική γλώσσα - δηλαδή αλληγορική - καί εν μέρει με συμβολισμούς, την Πνευματική, την Ηθική και την Εσωτερική Φιλοσοφία της.

Το **Τυπικό** είναι μιά λογική καί ψυχολογική σύνθεση επίσημης τελετής ή τελετών, με την χρήση συμβόλων, συνοδευτικών λέξεων καί κινήσεων, με σκοπό την μεταβίβαση στον μινούμενο μιάς επήρειας, κυρίως ψυχολογικού τύπου, καί στην μύηση του στον ανάλογο συμβολικό βαθμό. Η αποτελεσματικότητά του βασίζεται αφενός σε μεταφυσικές και αφετέρου σε “ ψυχολογικές ” βάσεις.

Τα τυπικά διαιρούνται συνήθως σε τέσσερα μέρη :

- 1^{ον} μέρος : Εκτίθεται η διασκευή τού εργαστηρίου πού ενδείκνυται για τον ανάλογο βαθμό καί τα διάσημα τών αξιωματικών (Γνώμων, στάθμη, νήμα τής στάθμης, κ.λ.π.).
- 2^{ον} μέρος : Αναγράφεται ο « κεραμιστής » δηλαδή τα « σημεία αναγνώρισεως » τού βαθμού.
- 3^{ον} μέρος : Περιλαμβάνει εκτός από τον τύπο τού ανοίγματος καί τού κλεισίματος τών εργασιών, την τελετή τής εισδοχής στον αντίστοιχο μυητικό βαθμό. Το μέρος αυτό είναι καί το σπουδαιότερο από απόψεως συμβολικής καί παραδοσιακής.
- 4^{ον} μέρος : Είναι αφιερωμένο στην « κατήχηση » ή στην Διδασκαλία τού κάθε βαθμού.

Η πραγματοποιούμενη τελετή μύσεως, με βάση τις διατάξεις τού τυπικού, αποσκοπεί πρώτα στην μεταβίβαση τής πνευματικής καί ψυχολογικής επήρειας

στον μνυόμενο, ώστε να καταστεί στο εξής « αποδεδεγμένος » στην αλυσίδα της παραδόσεως καί δεύτερον, να τεθούν μπροστά του τα σύμβολα καί οι τύποι, οι οποίοι πρόκειται να αποτελέσουν το θέμα τών διαλογισμών του, από όπου θα πηγάζει η εσωτερική ερμηνεία τών συμβόλων τού βαθμού καί η Αλήθεια πού εκδηλώνεται από την βιωματική προσαρμογή αυτών.

 Διαβάζουμε σχετικά στο τυπικό ανωτέρου βαθμού (Διδ**) την εξής καταλυτική δήλωση :

“ Τα τυπικά μας δεν είναι δυνατόν να περιλαμβάνουν μακρές αναπτύξεις αλλά υποδεικνύουν στον μνυόμενο την οδό την οποίαν οφείλει αυτός να διανύσει με θάρρος καί καρτερία ”

Έτσι τα τυπικά δεν δίνουν πληροφορίες γιά την βαθύτερη έννοια τών συμβόλων καί συμβολικών τελετών, αλλά αρκούνται ως επί το πλείστον σε φυσικές καί ηθικές ερμηνείες.

Έργο συνεπώς τού μνυόμενου είναι να ανακαλύψει, είτε τελείως μόνος είτε με την βοήθεια εμπείρου καί φωτισμένου διδασκάλου, την πνευματική καί αναγωγική σημασία τών στοιχείων τού βαθμού. Πριν να φθάσει στο σημείο αυτό, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι μνήθηκε ουσιαστικά στον εν λόγω βαθμό.

Υπάρχουν λοιπόν δύο μνήμες γιά κάθε βαθμό :

α. Η τυπική καί θεωρητική, η οποία απονέμεται κατά την τελετή τής μνήσεως.

β. Η ουσιαστική ή πρακτική, πού κατακτάται με την προσωπική προσπάθεια τού καθενός.

Εδώ ταιριάζει απόλυτα ένα απόσπασμα από την διδασκαλία τού μαθητού, σχετικό με την τυπική μύηση, όταν αφαιρείται το μαύρο κάλυμμα τών οφθαλμών μετά τις περιοδείες και αντικρίζει τα φλεγόμενα ξίφη πού κρατούν στα χέρια οι Αδελφοί Τέκτονες - [& 1^{ov}] !

Ερώτηση : (προς τον νεομνηθέντα μαθητή) « Τι είδατε τότε ; »

Απάντηση : « Ζωηρές ακτίνες προσέβαλαν τούς οφθαλμούς μου και είδα όλους τούς αδερφούς μου οπλισμένους με ξίφη τών οποίων οι αιχμές διευθύνοντο προς εμένα. Εννόησα έκτοτε ότι τα ξίφη εκείνα συμβόλιζαν τις ακτίνες τού **Φωτός τής Αληθείας**, οποίες εκ πρώτης όψεως πλήττουν την **διανοητική όραση** εκείνου, ο οποίος δεν είναι προπαρασκευασμένος διά **εμμόνου διδασκαλίας** ».

Η ουσία τού τυπικού δεν περιορίζεται απλώς καί μόνο στην αναπαράσταση ενός δράματος, με σκοπό μόνο την διέγερση τών κέντρων τής προσοχής ή συναισθηματικής σφαίρας, τού θαυμασμού καί άλλων στοιχείων τής ψυχής τού μνυόμενου. Φυσικά μιά τέτοια ψυχολογική επενέργεια δεν παραμένει χωρίς ένα κάποιο αποτέλεσμα.

Αποφασιστικό όμως ρόλο γιά την πραγματική μύηση, αποτελεί το ξύπνημα

παραστάσεων πού δεν σχετίζονται τελικά με οποιοδήποτε φυσικό υπόβαθρο. Επειδή όμως το συμβολιζόμενο δεν κατέχει καμιά ορατή ή φυσική μορφή, δεν πρόκειται να γίνει με τις αισθήσεις αντιληπτή η βαθύτερη του έννοια, αλλά με τον καθαρό Διαλογισμό, ώστε μακριά από κάθε φυσική επιρροή να φτάσει ο Νούς στην σύλληψη τής καθαρής ιδέας τού συμβολιζομένου. Αυτό όμως αποτελεί έργο πολύ δύσκολο γιά τον σημερινό « πολιτισμένο » άνθρωπο, ο οποίος, λόγω τού ότι δεν έχει πνευματική ηρεμία καί εξ αιτίας τού πολύ-άσχολου τής ζωής μας, δεν είναι ικανός να συγκεντρωθεί έστω καί γιά λίγα λεπτά επάνω σε μία ιδέα. Όμως το έργο αυτό δεν παύει να αποτελεί την πιό απλή άσκηση γιά κάποιον πού επιθυμεί να επιτύχει την πραγματική ή ουσιαστική μύηση.

3.6. Η ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΩΝ ΤΥΠΙΚΩΝ

Η πρώτη αναθεώρηση τών τυπικών τού Α*Α*Σ*Τ* έγινε από τον Αλβέρτο Πάϊκ, ο οποίος είναι πιο γνωστός για την πολυσέλιδη εργασία του, « Ηθική και Δόγμα » που δημοσιεύτηκε το 1871. Το « Ηθική και Δόγμα » δεν πρέπει να συγχέεται με την αναθεώρηση τών τυπικών που πραγματοποιήθηκε από τον Πάϊκ σχεδόν δέκα χρόνια πριν. Είναι δυο χωριστές εργασίες.

Στον Αλμπέρτο Πάϊκ απονεμήθηκαν τον Μάρτιο τού 1853 και οι 29 βαθμοί (4^{ος} ~ 32^{ος}) τού Α* Α*Σ*Τ*, από τον Αλβέρτο Μάκεϋ στο Τσάρλεστον τής Νοτίου Καρολίνας τών Η.Π.Α.

Το 1858 ο Μάκεϋ προσκάλεσε τον Πάϊκ να προσχωρήσει στο Ύπατο Συμβούλιο τής Νότιας Δικαιοδοσίας στο Τσάρλεστον και έτσι ανυψώθηκε στον 33^ο βαθμό. Το επόμενο έτος 1859 έγινε Ύπατος Μέγας Ταξιάρχης και διατήρησε την θέση αυτή έως τον θάνατό του, το 1892.

Ο Μάκεϋ, θεωρώντας ότι μια εκσυγχρονιστική αναθεώρηση τών τυπικών ήταν απαραίτητη, ενεθάρρυνε τον Πάϊκ να αναθεωρήσει τα τυπικά ώστε να δημιουργηθεί ένα τυποποιημένο τελετουργικό τών βαθμών για χρήση σε όλα τα κράτη τής Νοτίου Δικαιοδοσίας τών Η.Π.Α.

Έτσι δημιουργήθηκε μια πενταμελής επιτροπή για την επεξεργασία τών τυπικών από τους : Albert Mackey 33°, John Honour 33°, W.S. Rockwell 33°, C. Samory 33°, Albert Pike 32°.

Η αναθεώρηση άρχισε το 1855 και μετά από μερικές αλλαγές το Ύπατο Συμβούλιο ενέκρινε το 1861 την αναθεώρηση τού Πάϊκ. Μικρής σημασίας αλλαγές έγιναν σε δύο βαθμούς, το 1873, ύστερα από ενστάσεις που είχε ο Τύπος τής Υόρκης (York Rite) στο Μισσούρι, ότι ο 29^{ος} και ο 30^{ος} βαθμός τού Α*Α*Σ*Τ* αποκάλυπταν μυστικά τού Τύπου τής Υόρκης.

Έτσι σε μια περίοδο άνω τών 30 ετών, μέχρι το 1884, ο Πάϊκ πραγματοποίησε κάποιες αναθεωρήσεις τών αρχικών τυπικών του. Έκτοτε και μετά τον θάνατο του, το Ύπατο Συμβούλιο τής Νότιας Δικαιοδοσίας εν αντιθέσει με το Ύπατο

Συμβούλιο τής Βόρειας Δικαιοδοσίας θεωρούσε ότι « τα τυπικά τού Πάϊκ ήταν τέλεια, κατά το ανθρωπίνως βέβαια δυνατόν » !

Πάντως, όπως διαπιστώνουμε, οι αναθεωρήσεις αυτές δεν αφορούν την ουσία (δηλαδή δεν σχετίζονται με το εσωτερικό νόημα τών βαθμών) αλλά εισαγόν στοιχεία ηθικοπλαστικού περιεχομένου και ωραιοποίησης τών παλαιών τυπικών. Ορισμένα τυπικά εμπλουτίζονται με μακροσκελείς διαλέξεις, που πλατειαίνουν, χωρίς να εισέρχονται στην ουσία τού βαθμού !

Το 1985 το Ύπατο Συμβούλιο τής Νότιας Δικαιοδοσίας άρχισε να χαλαρώνει την στάση του αναθεωρώντας και απλοποιώντας τα τυπικά, π.χ. κάνοντας περικοπές σε αυτά. Η διαδικασία αυτή κορυφώθηκε το 2000 με μια νέα σειρά τών τυπικών που βασίζεται μεν στα τυπικά τού Πάϊκ άλλα με σημαντικές διαφορές και ονομάζεται « The Revised Standard Pike Ritual ».

ΠΙΝΑΞ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΥΠΙΚΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΒΕΡΤΟ ΠΑΪΚ

Βαθμοί	Χρόνος αναθεώρησης
1°- 3°	1872
4°- 14°	1861, 1870, 1883
15°- 16°	1861, 1870, 1882
17°- 18°	1861, 1870
19°- 30°	1867, 1879, 1883
31°- 32°	1867, 1879, 1883
33°	1857, 1867, 1868, 1880 (μόνο χειρόγραφα)

Όσον αφορά το Ύπατο Συμβούλιο της Βορείου Δικαιοδοσίας, αυτό προέβηκε σε υπερβολικά μεγάλο αριθμό αλλαγών, που εμφανίζονται στον χρονολογικό πίνακα που ακολουθεί και έχει ληφθεί από το : « The Degree Rituals of The Supreme Council, 33°, AASR for the Northern Masonic Jurisdiction United States of America » - 2008 - από τον C. DeForrest Trexler 33°.

Διότι κατά την άποψη τού Συμβουλίου αυτού, η αποστολή « τής Ανώτατης Επιτροπής τού Υπάτου Συμβουλίου για θέματα τυπικών », όπως δηλώνεται στην έκθεση τής επιτροπής για το έτος 1976, είναι : « να μελετήσει τούς βαθμούς σε μια συνεχή προσπάθεια να καταστεί η παρουσίαση τών διδαγμάτων τών βαθμών πιο εντυπωσιακή και να εμπνέει περισσότερο ».

Σχεδόν 30 έτη αργότερα, η Επιτροπή αναφέρει ότι : « η κυρίαρχη πρόκλησή του... είναι να παρουσιάσει ένα σύστημα βαθμών που να ενσωματώνει την φιλοσοφία τού Σκωτικού τύπου τού Τεκτονισμού, ώστε να μπορούν να μεταδίδονται με ένα πιο κατανοητό και πιο εμπνευσμένο τρόπο από όλες τις κοιλάδες (Τεκτ* Εργαστήρια)... ». Έτσι κατά την άποψη τής Επιτροπής η αλήθεια

είναι σταθερή και αμετάβλητη, αλλά η αποκάλυψη της είναι προοδευτική. Αναφέρει η επιτροπή στα πρακτικά της : « Ερμηνεύουμε την ζωή από την άποψη των ηθικών και φιλοσοφικών διδασκαλιών του παρελθόντος. Από αυτά τα μαθήματα πρέπει στις ημέρες μας να αναπτύξουμε έναν ηθικό κώδικα και μια φιλοσοφία έτσι ώστε τα άτομα να έχουν ένα οδηγό, μια ηθική πυξίδα για την αλήθεια, όπως αυτά μπορούν να την καταλάβουν και να την ερμηνεύσουν στην εποχή τους. Τα τυπικά των βαθμών του Σκωτικού Τύπου του Τεκτονισμού ήταν πάντα ένα έργο υπό κατασκευήν. Δεν είναι ποτέ ένα τελειωμένο πράγμα ».

✋ Όλα αυτά βέβαια πάντα σύμφωνα με τις απόψεις του Υπάτου Συμβούλιου της Βορείου Δικαιοδοσίας των Η.Π.Α. Βέβαια, κατά την άποψη μας, αλλά και συνεπικουρούμενοι από όσα αναφέρει η **ΕΕΣ** και ο Αλβέρτος Πάικ στο **ΜοΔα**, μια αλόγιστη επέμβαση στα τυπικά μπορεί να αποβεί καταστροφική για τον Εσωτερικό και Μυσταγωγικό τους χαρακτήρα ! ! !

Διαβάζουμε μια σχετική περικοπή από το τυπικό της μνήσεως σε 4^ο βαθμό του Μυστ* Διδ* :

Τα μυσταγωγικά σύμβολα αποτελούν μέρος του Τεκτ Μυστικού και διά τούτο δεν επιτρέπεται να αλλοιωθούν. Η ερμηνεία των, όμως, δεν είναι προσδεσμένη εις ουδένα σταθερό κανόνα.*

Όπως αναφέρει ο Arturo de Hoyos 33^ο στο Scottish Rite Ritual Monitor and Guide - 2007 :

« το Ύπατο Συμβούλιο 33^ο - NMJ, έχει μια μακρά πρακτική στις αναθεωρήσεις των τυπικών. Πέραν όμως τού να χρησιμοποιεί τους παραδοσιακούς μύθους και τα θέματα του κλασικού Α*Α*Σ*Τ*, σήμερα πολλοί από τούς βαθμούς του περιλαμβάνουν και σύγχρονα θέματα για να μας παρουσιάσουν τις διδασκαλίες του... ». Προσωπικά όμως, αμφιβάλω για το κατά πόσον αυτό είναι εφικτό, διότι η έννοια της αρχαιότητας δεν είναι θέμα χρονολογικό αλλά κατά βάση Παραδοσιακό και συνεπώς αναλλοίωτο.

Μπορούμε συνεπώς να κάνουμε τις εξής παρατηρήσεις :

Στον « Εσωτερικό Τεκτονισμό », προκείμενου περί επενεργείας της μνήσεως, γίνεται λόγος για μία επέκταση της Συνειδήσεως, ενώ στον συνήθη Τεκτονισμό η μύηση σε καθένα βαθμό χαρακτηρίζεται από μία κατά το μάλλον ή ήττον επιβλητική τελετουργία και ηθικές προτροπές, η οποία στην ουσία δεν επιφέρει καμία σε βάθος μεταβολή επάνω στον άνθρωπο.

✋ Η διαφορά μεταξύ της συνήθους μύησης και εκείνης που δρα με τρόπο « εσωτερικό » δεν οφείλεται στο λεκτικό τού τυπικού αλλά στην διαδικασία εκτέλεσης και κατανόησης του, η οποία σήμερα αποτελεί στις λεπτομέρειες της κτήμα ελαχίστων κατηρτισμένων Τεκτόνων.

Τυπωμένα κείμενα δεν υπάρχουν και στην πράξη μπορούμε να θεωρήσουμε ότι η

εν λόγω επέκταση τής Συνειδήσεως αποτελεί το κύριο “ απόρρητο ” ή “ μυστικό ” τού Τεκτονισμού. Στοιχεία μιάς τέτοιας διαδικασίας η οποία αποτελεί πράξη Ψυχουργίας αποτελεί, για παράδειγμα, η θεωρούμενη από τούς περισσότερους Τέκτονες ως διακοσμητική και άνευ ουσιαστικού περιεχομένου φράση ή φάση τής μύησης πού περιέχεται στο **§.1^{ου}** βαθμού : « *είθε οι αγαθές και πλήρεις αγάπης προς τον νεόφυτο σκέψεις όλων μας να επενεργήσουν ενεργητικά επάνω του, για να αποβεί η μύηση του πραγματική και αποδώσει το έργο πού προσδοκούμε* ». Βλέπουμε λοιπόν ότι για την κατανόηση όλων αυτών υπάρχουν πολλές αντικειμενικές και υποκειμενικές δυσκολίες.

Παρ’ όλα αυτά το τυπικό τού μαθητού μας υποδεικνύει το πρακτικό μέρος ή την ατομική μέθοδο για να προσεγγίσει κανείς τις ακτίνες « τού Φωτός ».

Εδώ βρίσκεται η ουσία τής εργασίας τού καθενός, που περικλείεται στο Γνώθι Σ’ Αυτόν.

ΠΙΝΑΞ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗΣ ΤΥΠΙΚΩΝ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ

ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ ΤΟΥ 33^ο ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΝΩΣΗ ΤΟΥ 1867

Στοά Τελειοποιήσεως (Lodge of Perfection)

- 4° - 1871, 1894, 1917, 1953T *, 1955, 2004T *, 2007T *
- 5° - 1871, 1894, 1917, 1941, 1958T *, 1960, 1988T *, 1996, 2007
- 6° - 1871, 1894, 1917, 1941, 1962T *, 1966, 1993T *, 1996, 2003
- 7° - 1871, 1894, 1915, 1941, 1970T *, 1974T *, 1980, 2005
- 8° - 1871, 1894, 1917, 1941, 1981, 2006
- 9° - 1871, 1894, 1917, 1941, 1965T *, 1966T *, 1980T *, 1986T *, 1992, 2003
- 10° - 1871, 1894, 1917, 1941, 1965T *, 1966T *, 1980T *, 1986T *, 1992, 2006
- 11° - 1871, 1894, 1917, 1941, 1967T *, 1973T *, 1974, 2004
- 12° - 1871, 1894, 1917, 1941, 1968T *, 1976, 1993T *, 1996T *, 2002
- 13° - 1871, 1894, 1917, 1941, 1971T *, 1977, 2004
- 14° - 1871, 1894, 1917, 1927, 1938, 1946, 1976, 1995T *, 2000, 2006

Συμβούλιο Πριγκίπων τής Ιερουσαλήμ (Council Princess of Jerusalem)

- 15° - 1878, 1911, 1920, 1943, 1959, 1999, 2005
- 16° - 1878, 1911, 1920, 1959, 1992, 2007

Κολέγιο Ροδοσταύρων (Chapter Rose Croix)

- 17° - 1870, 1914, 1942, 1957, 1994T*, 2002, 2007
- 18° - 1870, 1936T, 1942, 1958T*, 1961T*, 1964, 1994T*, 1999, 2007

Σύνοδος (Consistory)

- 19° - 1880, 1886, 1934, 1953, 1993T*, 2002
 20° - 1880, 1886, 1896, 1922, 1939, 1951, 1994, 2004, 2007
 21° - 1880, 1886, 1915, 1919, 1933, 1936, 1974, 2003, 2004
 22° - 1880, 1896, 1920, 1939, 1994, 2007
 22° - (Musical Version) - 1942, 1993T*, 1994, 2007
 23° - 1880, 1908, 1988T*, 1996, 2008
 24° - 1880, 1908, 1918, 1930, 1988T*, 1996, 2003
 25° - 1880, 1896, 1909, 1951, 1993T*, 2000, 2003
 26° - 1880, 1911, 1940T*, 1942, 1981, 1992T*, 1999, 2006T*
 27° - 1880, 1896, 1930, 1944, 1983, 2003
 28° - 1880, 1911, 1920, 1940T*, 1984, 2006
 29° - 1880, 1896, 1907, 1915, 1933, 1978, 2003
 30° - 1875, 1904, 1930, 1938, 2004
 31° - 1875, 1904, 1930, 1938T*, 1949, 2004, 2008
 32° - 1875, 1912T*, 1916, 1934, 1950, 1978T*, 1981, 2003, 2004, 2008

Γίνεται αντιληπτό ότι είναι σχεδόν αδύνατο και σίγουρα άνευ ουσίας το να παρακολουθήσει ή να αναλύσει κανείς αναθεωρήσεις τυπικών που καταλαμβάνουν μια τέτοια ευρεία έκταση.

Επειδή όμως το παρόν σύγγραμμα επικεντρώνεται και αφορά κυρίως στον παραδοσιακό και μυστηριακό χαρακτήρα των τυπικών, θα βασιστούμε στο Χειρόγραφο τού Φράνκεν, στα αρχικά, μέχρι το 1855, τυπικά τού Μητρικού Υπάτου Συμβούλιου 33^{ου} τής Νοτίου Δικαιοδοσίας τών Η.Π.Α., σε κάποια τυπικά, μέχρι το 1871, τής Βορείου Δικαιοδοσίας τών Η.Π.Α., εν μέρει σε τυπικά τού Αλβέρτου Πάϊκ και σε εκδοθέντα Ελληνικά τυπικά διαφόρων βαθμών.

✋ Τέλος οι περιγραφές των τυπικών, ειδικά σε θέματα στιχομυθίας κατά το άνοιγμα και το κλείσιμο των εργασιών ή τής μύησης ή μακροσκελών διαλέξεων γενικής φύσεως στο πέρας των μύησης, θα είναι περιορισμένη, κατά το δυνατόν συνοπτική ή και θα παραλείπεται !

Ο σκοπός τού παρόντος συγγράμματος δεν είναι να παρουσιάσει την τυπική διαδικασία των εργασιών των διαφόρων βαθμών ή να αναπαράγει μια μεταφρασμένη απόδοση των τυπικών.

 * Το T σημαίνει Tentative Ritual (= δοκιμαστικό τυπικό)

Αυτό είναι σχετικά εύκολο για εκείνους που κατέχουν τους αντίστοιχους βαθμούς, εάν ανατρέξουν στα κείμενα των επίσημων τυπικών της κάθε Δικαιοδοσίας ή στην βιβλιογραφία.

Ο σκοπός μας είναι η κατά το εφικτόν απόδοση σε κάθε έναν από τους βαθμούς αυτούς ενός εσωτερικού νοήματος που έχει οπωσδήποτε σχέση με το βαθύτερο νόημα της μύησης, δηλαδή την Συνειδησιακή Εξέλιξη του ανθρώπου και την πορεία του προς το Πνευματικό Φως.

Το παρόν σύγγραμμα αποτελεί μια μορφή Εγκυκλοπαίδειας ή Τυπολογίου και ο καθένας αμήνητος ή και Τέκτονας θα συγκρατήσει εκείνο που μπορεί να κατανοήσει στην παρούσα φάση της συνειδησιακής του εξέλιξης, χωρίς να υπονοείται με αυτό τίποτε το μειονεκτικό !

ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ 1899 ΣΤΗΝ ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΑΛΒΕΡΤΟΥ ΠΑΪΚ

Εικ. Α13

Εικ. Α14

3.7. ΓΝΩΘΙ Σ' ΑΥΤΟΝ

Κανείς άνθρωπος σε οποιαδήποτε κατηγορία και αν ανήκει, είτε είναι τεχνίτης, είτε καλλιτέχνης είτε επιστήμονας, δεν αρχίζει ποτέ ένα έργο χωρίς να έχει καθορίσει προηγουμένως σε τι συνίσταται αυτό, ποιό σκοπό πρόκειται να εξυπηρετήσει και πως θα το πραγματοποιήσει.

Αν όμως για την εκτέλεση ενός μικρής διάρκειας έργου του ο άνθρωπος είναι ανάγκη να προσδιορίσει και να καθορίσει εκ των πρότερων το περιεχόμενο και τον σκοπό του, πόσο μάλλον όταν πρόκειται για το συνολικό έργο της ζωής του το οποίο και θα αποτελέσει τον σκοπό της υπάρξεως του.

Όλοι οι σοφοί, από αρχαιότατων ακόμη χρόνων, υπέδειξαν σαν πρώτο **καθήκον** τού ανθρώπου (προς τον εαυτό του) την Γνώση τού Εαυτού του.

Ποιά όμως είναι η σημασία τού Δελφικού αυτού ρητού, το οποίο τόσο συχνά ακούγεται να προφέρουν τα χείλη τών ανθρώπων ;

Η βαθιά σημασία τού εξαιρετικού αυτού ρητού, ανέκαθεν διέλαθε τής προσοχής τών « φιλοσόφων » οι οποίοι αποδίδουν σε αυτό περιορισμένη σημασία, υποστηρίζοντας λίγο ή πολύ ότι η Αυτογνωσία και η Αυτοεπίγνωση συνίσταται στην παρατήρηση και στον έλεγχο τών δικών μας σφαλμάτων.

Η πρόταση αυτή γιά αυτογνωσία περικλείει μιά προτροπή η οποία όμως, όπως είναι φανερό, δεν αναφέρεται στο να αξιολογήσουμε τον εαυτό μας από πλευράς προτερημάτων ή ελαττωμάτων, αλλά σε μιά άλλη βαθύτερη και πιό εσωτερική γνώση η οποία αφορά αυτήν την ίδια την σύσταση και λειτουργία τού ανθρωπίνου συγκροτήματος, η οποία θα τον βοηθήσει στο να ανακαλύψει τον σκοπό τον οποίο η συγκρότηση αυτή καλείται να εξυπηρετήσει, δηλαδή :

- 1^{ov} Την σύσταση τής ανθρωπίνης οντότητας (κατά βάση σε Πνεύμα, ψυχή και σώμα).
- 2^{ov} Τον ρόλο τής κάθε μίας από τις τρεις αρχές από τις οποίες το ανθρώπινο Ον συνίσταται.
- 3^{ov} Το πως θα αποδώσει σε κάθε μία από τις αρχές αυτές το ότι τής ανήκει.
- 4^{ov} Το πως θα συντονίσει τις λειτουργίες τους ώστε να μην απορροφάται η μιά από την άλλη (λειτουργεί η μιά σε βάρος τής άλλης) έτσι ώστε να αποτελέσουν ένα αρμονικό σύνολο.
- 5^{ov} Το πως θα αναπτύξει τις ψυχικές και Πνευματικές του ιδιότητες ώστε να αποδώσουν πλήρως τις δυνατότητες τους, σε συνδυασμό πάντοτε με μιά υγιεινή φυσική αγωγή.
- 6^{ov} Τις διάφορες διαβαθμίσεις ή επίπεδα τής Συνειδήσεως.
- 7^{ov} Το πως θα αποκτήσει κυριαρχία τού εαυτού του με την επιβολή έλεγχου τής συνειδητής του κατάστασης πάνω στις δύο άλλες κατώτερες, την υποσυνείδητη και την ασυνείδητη.
- 8^{ov} Τα αποτελέσματα και οι μελλοντικές συνέπειες μίας τέτοιας εργασίας (η εξέλιξη).
- 9^{ov} Περαιτέρω δε την σχέση που υφίσταται μεταξύ τού ανθρώπου και τής Δημιουργίας πού τον περιβάλλει και τελικά τον σκοπό και το έργο τού ανθρώπου μέσα σε αυτήν.

Είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι τα τόσο αγωνιώδη αυτά ερωτήματα, τα οποία εμπεριέχονται στα 10 θεμελιώδη, πού έχουμε ήδη αναφέρει, απασχόλησαν και απασχολούν την σκέψη όλων τών ανθρώπων, σε οποιασδήποτε στάδιο πνευματικής αναπτύξεως και αν είναι αυτοί.

Από τον μεγαλύτερο Σοφό μέχρι τον πιό απλοϊκό άνθρωπο, όλοι έχουν απευθύνει προς τον εαυτό τους, έστω και μία φορά στη ζωή τους, τα ερωτήματα αυτά.

Είναι ερωτήματα γιά τα οποία ο Νούς τών ανθρώπων ταρασσεται και νοιώθει

ίλιγγο γιατί αντιλαμβάνεται ότι κάποιο μεγάλο ανεξιχνίαστο μυστήριο κρύβεται από πίσω τους.

Τα ερωτήματα αυτά δεν αποτελούν παρά μία καθαρή πνευματική εκδήλωση του ανθρώπου. Εάν δε επεκτείνουμε τον προβληματισμό μας, θα ανακαλύψουμε ότι όλες οι σκέψεις των ανθρώπων στην ζωή, από τότε που εμφανίσθηκε στην γη, δεν είναι παρά κυρίως εκδηλώσεις Πνευματικής φύσεως.

Όλες δηλαδή οι προσπάθειες του και οι συνεχείς κατακτήσεις του στην ζωή φανερώνουν την πνευματική του υπόσταση, διότι όλες είναι πνευματικής φύσεως, ανεξαρτήτως του ότι οι περισσότερες φαινομενικά δεν είναι ανώτερες. Πολλά από τα αποτελέσματα των πράξεων του αποδίδονται στο υλικό επίπεδο, είναι φύσεως υλικής. Αλλά και αυτά έχουν σαν πηγή τους την πνευματική δραστηριότητα του ανθρώπου όπως θα διαπιστώσουμε στην συνέχεια αναλύοντας την φύση του Πνεύματος σε ένα εννεαδικό πίνακα δραστηριοτήτων.

Σαν μία πρώτη απόδειξη έχουμε το γεγονός ότι όταν ο άνθρωπος κοιμάται δεν προβαίνει σε καμιά πράξη διότι το πνεύμα του δεν δρα, όπως τουλάχιστον εκ πρώτης όψεως φαίνεται !

Από τα ανωτέρω μπορούμε να συμπεράνουμε ότι ο άνθρωπος είναι πνεύμα και μόνο πνεύμα το δε σώμα του είναι το πρόσκαιρο όργανο το οποίο εξυπηρετεί την πνευματική του υπόσταση. Παραδεχόμαστε λοιπόν ότι το πνεύμα του ανθρώπου είναι το κυρίως ανθρώπινο Ον, το οποίο δεν προήλθε από την εξέλιξη του πρωτοζωϊκού κυττάρου της ύλης, αλλά ως Πνεύμα εκπορεύτηκε από μία Πνευματική Πηγή από την οποία “ κατέρχεται ” γιά να ενσαρκωθεί σε ένα υλικό σώμα, το οποίο η δυάδα άνδρας - γυναίκα του προετοιμάζει στο υλικό επίπεδο.

Όλες οι αλληγορίες από τον 3^ο έως τον 14^ο βαθμό έχουν σχέση με τον Ναό του Σολομώντος και με την εξέλιξη καθώς και “ κρυσταλλοποίηση ” των αρετών του ανθρώπινου Πνεύματος.

Τα διάφορα εμπόδια πού παρεμβαίνουν και εμποδίζουν ή σταματούν την εξέλιξη αυτήν προσωποποιούνται στα πρόσωπα των τριών αχρείων εταίρων - δολοφόνων του αρχιτέκτονα του ναού και Διδασκάλου Χιράμ κατά την αλληγορία της μύθεως του 3^{ου} συμβολικού βαθμού.

Πρόκειται γιά παραμόρφώσεις της προσωπικότητας του ανθρώπου, που οφείλονται τόσο σε ατομικά εσωτερικά κίνητρα, όσο και σε επιδράσεις της κοινωνικής συμβίωσης και του Βασικού νόμου της Ζωής, που θα αναλυθεί στην συνέχεια, με τελικό αποτέλεσμα τον θάνατο της εφήμερης προσωπικότητας ή συμβολικά την καταστροφή του 1ου Ναού του Σολομώντος.

Στην συνέχεια ακολουθεί η ανέγερση στην ίδια “ θέση ” ενός 2ου Ναού από τον Ζουροβάβελ ! Αφορά όχι πλέον τον ναό της προσωπικότητας, αλλά μάλλον τον ναό του Πνεύματος.

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

**ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ**

4

Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΟΝΤΟΣ

Μία από τις πρώτες διαπιστώσεις τού ανθρώπου υπήρξε ότι στην Φύση υπάρχει τάξις, υπάρχει « Κόσμος » , διότι ο Ήλιος ποτέ δεν σταμάτησε να ανατέλλει και να δύει και η άνοιξη ποτέ δεν σταμάτησε να διαδέχεται τον χειμώνα με μαθηματική ακρίβεια.

Οι αιώνιοι φυσικοί κύκλοι τής ημέρας και τής νύκτας, τού θέρους και τού χειμώνα, της ακμής και τής παρακμής, της νεότητας και τού γήρατος, κατέπληξαν τους ανθρώπους με την συνεχή διαδοχή των.

Επίσης μεταξύ τών έμβιων όντων που διαμένουν στην Γη και τών μεγαλύτερων κοσμικών συστημάτων, διαπιστώθηκε ότι υφίσταται αναλογία στην σύσταση και σχέση συγγενείας.

Τα όντα που κυκλοφορούν στον πλανήτη μας και τα άστρα τού στερεώματος προέρχονται, από απόψεως υλικής, από το συνδυασμό χημικών στοιχείων που μόλις ξεπερνούν σε αριθμό τα 100, τα οποία ενώνονται μεταξύ τους με πολλούς τρόπους και σε διάφορες αναλογίες.

Οι νόμοι τής τάξεως, της αλληλουχίας τών κοσμικών φαινομένων και τής μαθηματικής ακρίβειας τών συνδυασμών στη Φύση, γρήγορα έγιναν αντιληπτοί από τούς πρώτους διανοητές.

Πολύ πριν από την κλασική ελληνική φιλοσοφία, ο Ηράκλειτος καθώς και οι Ίωνες, διαπίστωσαν όχι μόνον την ύπαρξη τής τάξεως στον Κόσμο, αλλά και την ανάγκη τού ανθρώπου να υποτάσσεται στην τάξη αυτή.

Η παρατήρηση αυτή, τής ουσιωδώς ομοιόμορφης επανάληψης τών φαινομένων στην Φύση, οδήγησε τον άνθρωπο στον καθορισμό τών φυσικών νόμων και ίδρυσε τις επιστήμες.

Οι επιστήμες ερευνούν τα φαινόμενα και έτσι ανακαλύπτουν τούς αντιστοίχους νόμους δια μέσου τών πληροφοριών που μας παρέχουν οι πέντε αισθήσεις μας και η λογική.

Τα όργανα αυστηρής ακριβείας, τα οποία επινόησε ο άνθρωπος, μας παρέχουν την δυνατότητα να ανάγουμε τα φαινόμενα σε υποθέσεις, τις υποθέσεις σε θεωρίες και αυτές σε νόμους. Οι τεράστιας σημασίας κατακτήσεις τής επιστήμης κατά τον 20^ο αιώνα πάνω στους νόμους τής ύλης και της ενεργείας, κατέστησαν τον άνθρωπο κυρίαρχο δυνάμεων ανυπολογίστου δραστηριότητας.

Αποτέλεσμα και καρπός τών μόχθων του, των ερευνών του, των πειραματισμών του γιά ολόκληρες χιλιετηρίδες, είναι ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, το θαύμα αυτό πού έχει να παρουσιάσει ο άνθρωπος και που με παραστατικό τρόπο μας παρουσιάζεται κατά την μύηση τού εταίρου.

Όμως ειδικότερα, σύμφωνα με το ως άνω τυπικό, ο Πολιτισμός διαιρείται σε Υλικό και σε Πνευματικό πολιτισμό, η δε ανθρωπότης υφίσταται και τελειοποιείται μόνο με την εργασία.

« Η εργασία είναι υλική ή διανοητική. Η πρώτη εκτελείται διά των βραχιόνων και των χειρών του ανθρώπου. Τοιαύτη είναι η καλλιέργεια της γης, η οικοδόμηση τών κτιρίων, η κατασκευή τών εργαλείων και των εφοδίων του φυσικού βίου. Η διανοητική εργασία άρχεται από της υποχρεωτικής εκπαίδευσεως, υψούται μέχρι τών μεγίστων συλλήψεων του ανθρώπινου πνεύματος εν ταίς τέχναις και ταίς επιστήμαις, αναπτύσσει απάσας τας ημετέρας διανοητικές δυνάμεις, αποκαλύπτει είς ημάς τα μυστήρια της φύσεως, ανεγείρει, τη βοηθεία και τη συνδρομή της υλικής εργασίας, περίλαμπρα μνημεία και καταλείπει ούτω είς τούς μέλλοντας αιώνας άπαντα τον εκ του συνεταιρισμού τών δύο τούτων δυνάμεων κτηθέντα πλούτον. » - [♣ 8.2^{ου}].

Άρα, ο υλικός πολιτισμός είναι το σύνολο τών προσπαθειών και επιτευξέων του ανθρώπου, διά τών οποίων αυτός υποτάσσει τις υλικές φυσικές δυνάμεις, χρησιμοποιώντας αυτές για την εξυπηρέτηση τών υλικών αναγκών του και έτσι επιτυγχάνει να ζει άνετα, χωρίς κινδύνους και μεταπτώσεις.

Δυστυχώς όμως, κατά τις σύγχρονες απόψεις, η Φύση κάτω από το στενό αυτό πρίσμα είναι ένα είδος κατοικίδιου ζώου, το οποίο, αφού τιθασει, χρησιμοποιείται αδιάκοπα, κάποτε μάλιστα και βάνουσα, για να εξασφαλίσει τις δίκαιες ή άδικες, ηθικές ή ανήθικες, συντελεστικές προόδου ή μη επιθυμίες και επιδιώξεις του ανθρώπου.

Η αληθινή πρόοδος του άνθρωπου, σχετίζεται με την πραγματική εξέλιξη τών πνευματικών αξιών, με την επέκταση της ελευθερίας του και όχι με την τελειοποίηση ή πολλαπλασιασμό τών εργαλείων του και την αθρόα εκμετάλλευση τών πόρων της Φύσεως για εγωιστικούς σκοπούς και την αύξηση της υλικής του ευμάρειας. Η καλοπέραση, η εύκολη ζωή και η ευμάρεια δεν φαίνεται να συντελούν και τόσο στην πνευματική εξέλιξη. Το ίδιο δε μπορούμε δυστυχώς να πούμε για την υπερβολική δυσπραγία και για την στέρηση τών μέσων διαβίωσης. Ούτε η αφθονία, άλλα ούτε και η στέρηση αφήνουν τον άνθρωπο απερίσπαστο για να ακολουθήσει τον δρόμο του και να επιτύχει τον σκοπό του επάνω στην Γή, ο οποίος είναι η ανάκτηση της ελευθερίας του, που ισοδυναμεί με την Γνώση, την Ισχύ και την ηθική τελειοποίηση. Ο πραγματικά Ελεύθερος άνθρωπος, δεν είναι ούτε ο δούλος της Φύσεως και τών δυνάμεων της, ούτε το αδύναμο εκείνο παιχνίδι τών νόμων του μοιραίου, ακόμη όμως λιγότερο τών δικών του παθών, ελαττωμάτων και ατελειών.

Κατά την διάρκεια της κοσμικής περιόδου η οποία προηγήθηκε από την εμ-

φάνιση τής συνειδήσεως, το ζώο, ταπεινός κρίκος τής αλυσίδας τής εξελίξεως, ακόμη δε και εκείνο το ον το οποίο παρουσιάστηκε επάνω στην Γη σαν εκπρόσωπος τού πρώτου σταδίου τής ανθρώπινης βαθμίδος, ο πρωτόγονος άνθρωπος (αρχάνθρωπος τών σπηλαίων), είχε σαν μοναδική του επιδίωξη τον κορεσμό τών φυσιολογικών του ορέξεων και αναγκών.

Έφ' όσον στερούνταν μιάς ανώτερης πνευματικότητας, η μόνη δραστηριότητα του εκτεινόταν στον στενό ορίζοντα που τού προδιέγραφαν οι φυσιολογικές του λειτουργίες και οι εκκρίσεις τών αδένων του.

Το ζώο δεν μπορεί να ενεργήσει αντίθετα προς τούς νόμους τής εξελίξεως, δεν μπορεί να βλάψει σκόπιμα, ούτε να διαπράξει το « κακό » γιά τον απλούστατο λόγο ότι δεν γνωρίζει.

Καθώς οδηγείται από το ένστικτο, ενεργεί στα πλαίσια τών γενικών νόμων τού είδους του και ότι κάμνει το κάμνει ασυνείδητα. Καθώς στερείται επίσης συνειδήσεως και ανώτερης πνευματικότητας, δούλο τών ορέξεων του, το ζώο δεν έχει το δικαίωμα τής επιλογής και ενεργεί με χαρακτηριστική ομοιομορφία.

Η θέληση του, υποτυπώδης και αυτή, συγκεντρώνεται γύρω από το ένστικτο τής αυτοσυντήρησης και της διαιώνισης τού είδους, εκτός από σπάνιες περιπτώσεις αυτοθυσίας, όπως ο σκύλος λ.χ. όπου η αφοσίωση προς τον κύριο του, τον ανεβάξει μερικές φορές στο ανθρώπινο επίπεδο.

Διαβάζουμε στο τυπικό τού εταίρου :

*« Έν τοίς πρώτοις χρόνοις τής κοινωνίας ο άνθρωπος δέν ήδύνατο να γνωρίζη το φιλοσοφικό απόφθεγμα **Γνώθι Σ' Αυτόν**, άτε προσομοιάζων τοίς θηρίοις προς ά διημιφισβήτει την τροφή του ηγνόνει δε και αυτήν την χρήση τών ενδυμάτων.*

Αλλά διά της εφευρέσεως τού πυρός, κατόρθωσε να μεταβάλη τούς όρους τής υπάρξεως του και μετ' αυτών την ιδίαν του φύσιν, ήτις εξημερούτο και εβελτιούτο κατά τούς διαδοχικούς σταθμούς τής διελεύσεως αυτού....

Ούτω, μικρόν κατά μικρόν, διά αλληπαλλήλων εξελίξεων, ο απόγονος τού αρχηγόνου όντος εξίκετο εις το ύψος τού κοινωνικού ανθρώπου τής σήμερον.

Δι' ο, όπως παρασταθή υμίν η γυμνότης τών πρωτοπλάστων, αφήρεσαν άφ' υμών ότι μεταλλικό είχετε πριν ή εμφανισθήτε προ ημών. »

Με την εμφάνιση όμως τής Συνειδήσεως, το ανθρώπινο ον, μπροστά σε μια πράξη, αισθάνεται την ανάγκη να σκεφθεί γιά την αξία τής πράξεως αυτής. Οφείλει να επιλέξει και επιλέγει ελεύθερα εάν η πράξη αυτή είναι καλή ή κακή. Από την στιγμή αυτή παύει ο αυτοματισμός και η ηγεμονία τού ενστίκτου και ανατέλλει το στάδιο τής βουλήσεως και τής ελευθερίας. Η πνευματικότητα αναφαίνεται και προαγγέλει την ηθική. Μαζί λοιπόν με την εκδήλωση τής συνειδήσεως εμφανίζεται το κριτήριο τής ελευθερίας και της ανθρώπινης αξιοπρεπείας. Ο άνθρωπος αρχίζει να σέβεται τον εαυτό του, ο σεβασμός αυτός

επεκτείνεται προς ορισμένα άτομα τα όποια κατ' εξοχήν σέβεται και λαμβάνει αυτά ως υπόδειγμα σοφίας και ηθικής, τέλος δε καταλήγει στην αναγκαία υπόθεση, της υπάρξεως μιάς Υπέρτερης Οντότητας την οποία αποκαλεί **Θεό**. Δεν πρόκειται βέβαια, προς το παρόν, να ασχοληθούμε με το επίμαχο αυτό πρόβλημα, αλλά και ούτε νομίζω ότι μπορεί να επιλυθεί ποτέ με λογικά και επιστημονικά επιχειρήματα. Εκείνο όμως το οποίο συνάγεται από τις παραπάνω σκέψεις, είναι ότι ο άνθρωπος αποτελεί ένα ιδιάζοντα κρίκο μέσα στην Δημιουργία, που είναι προικισμένος με ορισμένες ικανότητες ψυχικές και πνευματικές, οι οποίες τον ξεχωρίζουν από τα άλλα όντα.

Αυτό όμως δεν πρέπει να δώσει λαβή στο να θεωρήσουμε τον άνθρωπο ως ένα εξαιρετικό Ον καί σαν Βασιλιά τής Δημιουργίας.

Η ιδέα αυτή, προϊόν τού τελευταίου αιώνα, είναι εξίσου παράλογη προς την άλλη η οποία κυριαρχούσε κατά τον Μεσαίωνα, όπου ο άνθρωπος θεωρείτο σαν ένα ον ανάξιο, ατελές, πλήρες ελαττωμάτων καί αμαρτιών.

Η πρώτη εκδοχή είναι ουτοπία καί οφθαλμαπάτη, οφείλεται δε στον υπέρμετρο εγωισμό που καλλιεργήθηκε από την ακατάσχετη επικράτηση τού υλικού πολιτισμού. Η δεύτερη εκδοχή, τής θεωρήσεως τού ανθρώπου ως άσημου μικροβίου, που υποκύπτει κάτω από το βάρος τών ανομιών και έρπει στην γη λόγω τών αμαρτημάτων του, προσβάλλει την αξιοπρέπεια τού ανθρώπου και αναιρεί την δυνατότητα του να δράσει, έστω και αν πρόκειται να πλανηθεί και να πέσει. Διότι και τότε ακόμη ο άνθρωπος μπορεί νά ξανασηκωθεί και να συνεχίσει το δρόμο τής ανόδου. Το μεγαλύτερο αίνιγμα, το οποίο τέθηκε ποτέ μπροστά μας, ήταν και παραμένει πάντοτε ο άνθρωπος.

Διότι παρ' όλες τις προόδους τού ανθρωπίνου γένους σε όλα τα στάδια τής ζωής, παρ' όλες τις μηχανικές τελειοποιήσεις που συντελέστηκαν, παρ' όλο τού ότι ο άνθρωπος δάμασε πάρα πολλά στοιχεία τής φύσεως και πραγματοποίησε τόσες πολλές κατακτήσεις στον υλικό κόσμο, εν τούτοις πολύ λίγα γνωρίζει γιά τον εαυτό του.

Οι επιτυχίες του σε πολλούς τομείς τής επιστήμης και τής τέχνης πρέπει να ομολογήσουμε ότι προκαλούν τον θαυμασμό, πραγματοποίησε δε τόσες άλλες τεχνικές και επιστημονικές κατακτήσεις, ώστε να θεωρείται σχεδόν παντοδύναμος στον υλικό κόσμο, ιδίως από την στιγμή που πέτυχε και την διάσπαση τού ατόμου. Αν όμως τον ρωτήσουμε : γιατί αγαπά, γιατί είναι αισιόδοξος ή απαισιόδοξος, γιατί δείχνει συμπάθεια σε κάποιο άτομο μόλις το αντικρίσει ή το αντιπαθεί, γιατί ελπίζει, γιατί σκέπτεται και τι είναι αυτό που παράγει την « άυλη » σκέψη στην υλική ουσία τού εγκεφάλου, γιατί ονειρεύεται και πώς βλέπει όταν ονειρεύεται, τέλος γιατί επιθυμεί να κάνει τόσες κατακτήσεις, ενώ γνωρίζει ότι ύστερα από λίγο καιρό δεν θα βρίσκεται στην

ζωή (στην οποία ούτε ξέρει γιατί ήρθε, ούτε γιατί φεύγει τόσο πρόωρα), θα διαπιστώσουμε ότι αδυνατεί να μας απαντήσει.

Ούτε βέβαια γνωρίζει να μας πληροφορήσει ποία είναι η θέση του στο Σύμπαν και ποιός είναι ο προορισμός του.

Βλέπουμε λοιπόν ότι ο άνθρωπος γνωρίζει καλύτερα και με πάρα πολλές λεπτομέρειες τον εξωτερικό κόσμο, ενώ αγνοεί τον εαυτό του. Αντί δε να αρχίσει κάθε μελέτη από τον εαυτό του, δηλαδή από την Επιστήμη τού ανθρώπου και να την καταστήσει κέντρο τών μελετών του, ασχολείται και μαθαίνει κάθε τι που αφορά τον υλικό, τον έξω κόσμο, παραμελώντας την γνωριμία τού εσωτερικού κόσμου και αυτό διότι νομίζει ότι αρκεί η υλική του πρόοδος, γιά να τον λυτρώσει από τα δεινά πού τον περιστοιχίζουν. Και όμως, η γνώση τών εξωτερικών πραγμάτων και η γνώση τών άψυχων μηχανών δεν μπορεί να μας δώσει την ηθική ανωτερότητα ή την πνευματική υπεροχή έναντι τών άλλων ανθρώπων, ούτε καν να αυξήσει στο ελάχιστο την ευτυχία μας. Θα προσέξετε ότι γύρω σας στην κοινωνία οι συνάνθρωποι μας βρίσκονται μέσα σε μια φοβερή σύγχυση. Ο άνθρωπος έκανε όχι μόνο τον τόπο που κατοικούμε αλλά και ολόκληρο τον πλανήτη μια κόλαση. Τα ίδια προβλήματα βασανίζουν όλους τούς λαούς και όλους τούς συνανθρώπους μας. Έχουμε τις ασθένειες τού παχυλού υλικού σώματος, αλλά και ασθένειες που θα τις πούμε ψυχονοητικές που βασανίζουν τον κόσμο.

Έτσι, όχι μόνο τα νοσοκομεία είναι γεμάτα, αλλά και τα άσυλα φρενοβλαβών είναι γεμάτα.

Και θα δούμε σήμερα τον άνθρωπο μέσα σε οποιαδήποτε κοινωνία, σε οποιοδήποτε κράτος, σε οποιοδήποτε μέρος τού πλανήτη μας να αντιμετωπίζει τα ίδια προβλήματα που φυσικά αιτία όλων αυτών είναι ο ίδιος. Μπορεί να τούς δούμε να είναι πτωχοί, πάμπτωχοι ή να είναι πολύ πλούσιοι, αλλά θα τούς βρούμε όμως και στην ασθένεια τού παχυλού υλικού σώματος και στις λεγόμενες ψυχο-νοητικές ασθένειες και στην ίδια πάντοτε σύγχυση.

Γιατί άραγε ;

Ποία είναι η αιτία αυτής τής σύγχυσης ; Μπορούμε να βρούμε μέσα στην φτώχεια ανθρώπους δυστυχισμένους που είναι έτοιμοι να ερευνήσουν ή να δεχθούν μια αλήθεια και μπορούμε να βρούμε και μέσα στα πλούτη ένα πανέτοιμο να τινάξει τα μυαλά του στον αέρα, γιατί είναι σε μεγαλύτερη σύγχυση, διότι δεν βρήκε. Και αν τον ρωτήσουμε για αυτό που έψαχνε, ούτε και ο ίδιος ξέρει να μας απαντήσει για το τι ήθελε ή έψαχνε να βρεί και δεν το βρήκε !

Γιά τον λόγο αυτό, το κυριότερο μέλημα τών ανθρώπων κατά την αρχαιότητα ήταν η αυτογνωσία. Το « Γνώθι Σ'Αυτόν » βρισκόταν στην προμετωπίδα ενός από τούς σπουδαιότερους ναούς τής αρχαιότητας, τού Απόλλωνα, Θεού τού

Φωτός και τής Γνώσεως. Δεν ήταν δυνατόν να θεωρηθεί κανείς « Σοφός » , αν δεν είχε εμβαθύνει στο μυστήριο τού ανθρώπου και αν δεν εισερχόταν στα Άδυτα τών Αδύτων (Sanctum Sanctorum) τού εσωτερικού του κόσμου.

Με το να γνωρίσει κανείς τον Εαυτό του ή μάλλον να λάβει συνείδηση τού πραγματικού του Εαυτού - τής Θείας Δυνάμεως μέσα του, γνωρίζει την αιτία και τον σκοπό κάθε πράγματος και μυείται στα μυστήρια τού Σύμπαντος.

Ενώ, αντίθετα, η άγνοια τού εαυτού καταλήγει να είναι η αιτία πάρα πολλών δεινών, σωματικών ή ηθικών, η αρχική αφορμή για όλα τα σφάλματά του και ο λόγος τής δυστυχίας και τής κακίας του. Διότι ο άνθρωπος δεν είναι κακός παρά μόνο εξ αιτίας τής αμάθειας και τής άγνοιας. Αν εξαλειφθεί η πηγή αυτή τής κακίας θα γίνει όχι μόνο καλύτερος αλλά και ευτυχέστερος.

Την ανωτερότητα αυτήν και την ατομική του ευτυχία θα αποκτήσει μελετώντας και εμβαθύνοντας στην φύση τού ανθρώπινου όντος και τού εαυτού του.

Εδώ έρχονται να συμπληρώσουν τα λόγια τού Ιησού με την ρήση :

« Γνώσεσθε την αλήθειαν και η αλήθεια ελευθερώσει υμάς » (Ιωάννης κεφ. 8 : 32).

Ο άνθρωπος γενικώς είναι δούλος τών φυσικών του αναγκών, τών ποταπών του ενστίκτων καί τής αμάθειας και είναι δυνατόν να λυτρωθεί με την εργασία, την μελέτη και την αυτοκυριαρχία. Η απόκτηση τής αυτοκυριαρχίας (κυριαρχία εαυτού) μας δίδει καί την παντοδυναμία τής βουλήσεως, η οποία είναι η μόνη ικανή να μας απαλλάξει από τις αδυναμίες μας.

Το μυστικό τής παντοδυναμίας μίας τέτοιας καλλιεργημένης βουλήσεως - ο πεντάκτινος ★ ή φωτοβόλος αστέρας, « ο πολιτικός ημών αστήρ εικόνα τής ανεξαρτήτου διανοίας » , κατά το τυπικό τού Εταίρου - μπορεί να μας το διδάξει η τεραστία Σοφία τών μεγάλων Διδασκάλων τής αρχαιότητας και τών κατά καιρούς εκλεκτών απεσταλμένων επάνω στην Γη. Φυσικά εδώ κρύβεται το εσωτερικό νόημα όλων τών βαθμών και τών μυσήσεων τού Τεκτονισμού.

Ας επανέρθουμε λοιπόν στην Αρχαία Σοφία και ας εξετάσουμε τα σοφά της διδάγματα.

Αν επιδοθούμε με άλλα λόγια στην μελέτη τού ανθρώπου, εξετάζοντας και ερευνώντας το τι αυτός είναι και ποιά είναι η σύσταση του, μπορούμε κάνουμε τις παρακάτω διαπιστώσεις.

Ο άνθρωπος είναι μία πολυσύνθετη οντότητα, στην οποίαν ενώθηκαν ετερογενή στοιχεία, τα οποία διαφέρουν μεν ουσιαστικά μεταξύ τους, αλλά όλα μαζί συγκροτούν μία **Μονάδα**.

Βασικά ο άνθρωπος στην ουσία του είναι ένας αλλά στην έκφραση του τριπλός. Είναι ένα ον αυτεξούσιο και ελεύθερο, λογικό και ενσώματο, ταυτόχρονα θνητό και αθάνατο, τοποθετημένο μεταξύ τής Ύλης και τού Πνεύματος, μεταξύ τής Γης

και τού Ουρανού γιά να χρησιμεύει ως σύνδεσμος μεταξύ τού ανώτερου Πνευματικού κόσμου καί τού αντιστοίχου υλικού κόσμου.

Συνίσταται δε από τρία μέρη, από τρεις θεμελιώδεις αρχές :

το **σώμα**, την **ψυχή** καί το **Πνεύμα**.

✋ Τονίζουμε ιδιαίτερα την εννοιολογική σημασία που δίδουμε στις λέξεις **ψυχή** ή **ψυχικό σώμα** και **Ψυχή**. Πολλοί συγγραφείς μεταχειρίζονται την λέξη **Ψυχή** γιά να υποδηλώσουν το Αθάνατο μέρος, το **Εγώ**, τον **Θείο Σπινθήρα**, κάτι το οποίο και εμείς εφαρμόζουμε εδώ κατά περίπτωση γιά να εναρμονίσουμε τις παρπομπές σε κείμενα και σε διάφορα τυπικά.

Αυτό δεν έχει σημασία και δεν πρέπει να μας συγχύζει, διότι οι όροι μόνο αλλάζουν, η ιδέα παραμένει η ίδια. Κάθε ένα από τα τρία αυτά συστατικά μέρη, μπορεί να εξετασθεί χωριστά σαν μία ιδιαίτερη οντότητα, ενωμένα δε όλα μαζί, αποτελούν μία τριενότητα, τον άνθρωπο.

Τα στοιχεία που απαρτίζουν την βασική αυτήν τριάδα, όσο αφορά τον ενσαρκωμένο άνθρωπο, είναι αλληλοεξαρτώμενα καί όπως είναι αυτονόητο δεν είναι δυνατόν να υπάρξουν στην παρούσα ενσάρκωση και στην γήινη ζωή μας παρά μόνον ως Μία και αδιαίρετη Μονάδα.

Γιά να αναπτυχθεί κανονικά ένα άτομο, οφείλει να μελετήσει τις τρεις αυτές λειτουργίες - δηλαδή την τριπλή του φύση - και να αποδώσει στην κάθε μία το ότι της αρμόζει ώστε να τις διατηρήσει σε υγεία, αρμονία και ισορροπία.

Θα εξετάσουμε λοιπόν κάθε συνθετικό μέρος χωριστά, δηλαδή : τις ιδιότητες, τις εκδηλώσεις, τις λειτουργίες κάθε μέρους και τις μεταξύ τους σχέσεις.

Με την υποδιαίρεση αυτή σε τρία σαφώς χωρισμένα μεταξύ τους μέρη, θα μπορέσουμε να ερευνήσουμε την ουσία τους.

Κάθε ένα μέρος πρέπει να έχει την ιδιαίτερη του δυναμικότητα, γιά να υπάρχει ισορροπία. Μπορούμε να παραστήσουμε τον άνθρωπο με ένα τρίγωνο - [☞ σχήμα Α17].

Η μία πλευρά αντιπροσωπεύει το σώμα, η άλλη την ψυχή και η τρίτη το Πνεύμα. Όπως σε ένα ισόπλευρο τρίγωνο κάθε πλευρά είναι ίση προς τις δύο άλλες, έτσι και στον άνθρωπο κάθε ένα από τα στοιχεία που τον αποτελούν πρέπει να έχει ιδιαίτερη σχέση και δυναμικότητα, αναφορικά τα δύο άλλα, γιά να θεωρείται αυτός ισορροπημένος.

Γιά να επιτύχουμε αυτήν την τριαδική ισορροπία, πρέπει πρώτα να επιμεληθούμε το σώμα μας και να ενισχύσουμε τα διάφορα μέλη τα οποία το απαρτίζουν κατά το « *νούς υγιής εν σώματι υγιής* » .

Αν παραμελήσουμε την υγιεινή τού σώματος ή αν τού δώσουμε πιο μεγάλη φροντίδα από ότι πρέπει, τότε σίγουρα τα δύο άλλα στοιχεία θα ζημιωθούν.

Α17

Αν πάλι όλη η προσοχή μας απορροφηθεί από τον Πνευματικό κόσμο, μέχρι σημείου ώστε να λησμονούμε ότι έχουμε επίσης σώμα με υλικές ανάγκες, τότε συνεχώς αεροβατούμε και χάνουμε ξανά αυτήν την τόσο πολυπόθητη και δύσκολα αποκτώμενη ισορροπία.

Εξ' άλλου, αν μας διευθύνει μόνο η παγερή λογική η οποία αγνοεί την ανθρώπινη " καρδιά ", γινόμαστε ωμοί σκεπτικιστές και σκληροί ορθολογιστές, χωρίς οίκτο και συναισθήματα.

Από την άλλη μεριά, ένας άνθρωπος που είναι υπερβολικά αισθηματίας, αγνοεί τις υποδείξεις της λογικής και παρασύρεται πολλές φορές από παράλογα και ολισθηρά συναισθήματα.

Μία μονομερής μέριμνα και ενίσχυση τού ενός από τα τρία βασικά στοιχεία πού απαρτίζουν τον άνθρωπο, γίνεται πάντα σε βάρος και προς ζημία των δύο άλλων και συνεπώς : αντί να έχουμε ένα τρίγωνο που να είναι ισόπλευρο, αυτό είναι συνεχώς παραμορφωμένο μέσα μας.

Ένα προσφιλέ παραδείγμα που χρησιμοποιείται συνήθως σε κείμενα Εσωτερισμού είναι η σύγκριση ανάμεσα στον αμαξά, στα άλογα και στην άμαξα - [♣ **281**, το άρμα της ψυχής].

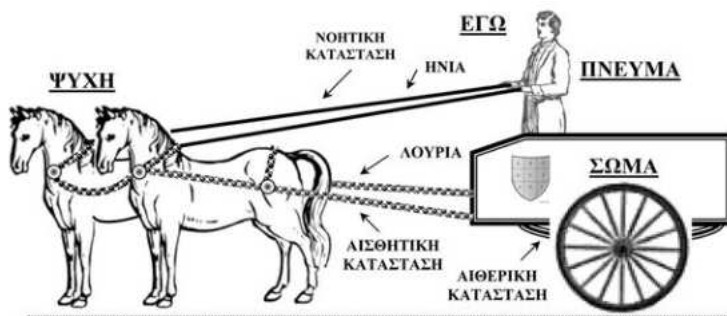
Στο κινούμενο αυτό σύστημα, που χωρίζεται σε τρία βασικά μέρη, η μεν άμαξα παριστάνει το φυσικό σώμα, τα άλογα την ψυχή, ο δε αμαξάς το Πνεύμα, το οποίο δεν είναι ενωμένο με το αμάξι αλλά απλά εδράζεται επάνω του - [♣ σχήμα Α18] !

Η άμαξα από μόνη της είναι τελείως αδρανής και αντιστοιχεί προς το φυσικό σώμα.

Ο αμαξάς, που συνδέεται με τα άλογα διά μέσου των ηνίων, επιβάλλει την διεύθυνση που πρέπει να ακολουθηθεί, χωρίς όμως να συμμετέχει στην άμεση έλξη, αυτό δε είναι ακριβώς και το έργο τού Πνεύματος στον άνθρωπο. Όμως ο αμαξάς ο οποίος κατευθύνει τα ηνία, άραγε είναι πιό δυνατός από τα άλογα ; Όχι βέβαια ! Όπως πολύ καλά γνωρίζουμε ένα άλογο έχει σωματικά πολύ περισσότερη δύναμη από τον αμαξά, αλλά ταυτόχρονα είναι και πολύ λιγότερο έξυπνο από αυτόν. Τα άλογα, τα οποία είναι ενωμένα με την άμαξα με τα λουριά, κινούν το όλο σύστημα χωρίς όμως να ασχολούνται για την κατεύθυνση - [♣ σχήμα Α18].

Έτσι διαπιστώνουμε ότι η ψυχή (οι Ίπποι) συνδέει με διπλή πόλωση το φυσικό σώμα (την άμαξα) με το Πνεύμα (αμαξηλάτη) και είναι ο κρυφός εργάτης ο οποίος εκτελεί τις λειτουργίες της φυτικής ζωής, δέχεται τις εντολές τού Πνεύματος και τις μεταβιβάζει στο σώμα το οποίο και κατευθύνει. Αλλά και κάθε ανωμαλία της οδού που επιδρά στην άμαξα, επηρεάζει τα άλογα και διά αυτής τον αμαξηλάτη ο οποίος μέσω των ηνίων διορθώνει και επαναφέρει στην ορθή πορεία.

Αν δεν γίνει αυτό, ακολουθούν οι συνέπειες, οι οποίες μπορεί να είναι μοιραίες μέχρι της αποκοπής των συνδετικών λουριών, όποτε φυσικά έχουμε τον θάνατο.

A18

Συνεπώς το ανθρώπινο σώμα δεν είναι δυνατόν να ζήσει, αν δεν υπάρχει μέσα του η ψυχή, ούτε μπορεί να κυβερνηθεί, αν απουσιάσει το Πνεύμα.

Διότι η μεν ψυχή είναι η αιτία και η αρχή τής κινήσεως και της ζωής, το δε Πνεύμα είναι η αιτία τής τάξεως και της αρμονίας.

Γίνεται λοιπόν φανερό ότι η ψυχή είναι ο συνδετικός κρίκος, ο μεσάζων, μεταξύ τού υλικού σώματος και τού άϋλου πνεύματος. Τα θέματα αυτά θα μελετηθούν σε πιο μεγάλη έκταση σε ειδικά κεφάλαια τού παρόντος έργου.

Προς το παρόν θέλουμε να δώσουμε μίαν γενική ιδέα και να εξηγήσουμε σε συντομία, γιατί παραδεχόμαστε τον άνθρωπο κατ' ουσίαν μεν ως μία οντότητα αλλά να έχει μια τριπλή υπόσταση.

Εάν αυτό γίνει καλά αντιληπτό, θα είναι ευκολότερο να προχωρήσουμε και να ερευνήσουμε με λεπτομέρεια κάθε ένα στοιχείο χωριστά.

Με το θέμα αυτό ασχολούνται οι μνήμες τών διαφόρων βαθμών και χωρίς την αποδοχή τής τριαδικής αυτής σύνθεσης τού ανθρώπου η προσπάθεια τής βαθύτερης ερμηνείας, που έχει σχέση με τις δυνατότητες του και την εξέλιξη του, δυστυχώς αποβαίνει μάταια.

Οι σύγχρονοι επιστήμονες που δέχονται μόνο την ύλη, αγνοούν την ψυχή και την μεγάλη δύναμη που αυτή περικλείει και προσπαθούν να αποδείξουν ότι ο άνθρωπος δεν είναι παρά « ύλη » - αποτελείται δηλαδή μόνο από υλικό σώμα - και ότι η ψυχή και το Πνεύμα είναι ενέργειες που πηγάζουν από την ύλη.

Εν τούτοις, αυτό από μόνο δεν είναι αρκετό για να εξηγήσει τις λειτουργίες τού Πνεύματος και τις πολλαπλές εκδηλώσεις τής ψυχής, οι οποίες είναι πλήρεις αρμονίας και ευφύϊας και δεν είναι δυνατόν να προέρχονται ούτε από την ύλη, ούτε από την ενέργεια τής ύλης.

Πρόκειται για δυνάμεις που οφείλονται σε λειτουργίες υπολανθάνουσες, οι οποίες αποδείχθηκαν πολλές φορές σε διάφορα πειράματα ψυχικά και τηλεκίνησης και ως εκ τούτου δεν είναι δυνατόν να εξετασθούν μόνο με υλικά μέσα, αφού κατ' εξοχή είναι άυλες και αόρατες.

Με αυτές θα ασχοληθούμε αρκετά διεξοδικά στην συνέχεια.

Πάντως ο Τεκτονισμός και γενικά τα Μυστηριακά συστήματα παραδέχονται ότι εκτός από το υλικό σώμα, το οποίο αντιλαμβανόμαστε με τις αισθήσεις μας, υπάρχουν στον άνθρωπο δύο άλλοι διακριτοί παράγοντες εξ ίσου σπουδαίοι αν όχι σπουδαιότεροι, οι οποίοι διαφεύγουν, εν μέρει, από τούς γνωστούς κατά την επιστήμη νόμους τής ύλης.

Αναφορικά με τα ανωτέρω, κάθε άνθρωπος κατέχει φυσικά μέσα εκδηλώσεως πού τα χρησιμοποιεί για να έρχεται σε επαφή με τον αντικειμενικό κόσμο και να γίνεται αντιληπτός.

4.1. ΟΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ

Είναι εκείνα τα μέσα δυνάμεως τα οποία κατέχει κάθε μορφή ζωής, ώστε να μπορεί να εκδηλωθεί και να εκτελέσει τον προορισμό της.

Τα μέσα αυτά είναι φυσικά, δεν αποκτώνται και αποτελούν μέρος τής διάπλασης τού όντος. Σύμφωνα δε με την σύνθεση τού ανθρώπου από τρεις αρχές, πρέπει να έχει και τριών ειδών ενεργητικές ιδιότητες, δηλαδή : φυσικές ή υλικές, ψυχικές (ή συνδετικές) και νοητικές ή Πνευματικές, σε σύνολο εννέα.

Οι ιδιότητες αυτές φαίνονται περισσότερο αναλυτικά στον παρακάτω πίνακα, με τα οικοδομικά εργαλεία που τις συμβολίζουν και τους αξιωματικούς τής Στοάς που τις εκπροσωπούν.

Σημειώνουμε ότι κατά τις περιόδους καθάρσεις τού βαθμού ο Σεβάσμιος και οι δυο Επόπτες δίνουν από ένα τριπλό κτύπημα στο δεξιό μέρος τού στήθους τού υποψηφίου προς μύηση.

ΠΙΝΑΚΑΣ Ι
ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΩΝ

ΑΡΧΕΣ	ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ			ΕΡΓΑΛΕΙΑ	ΑΞΙΩΜΑ
ΠΝΕΥΜΑ Νοητικό σώμα	Φαντασία	Βούληση	Πίστη	 σφύρα	Σεβάσμιος
ΔΙΑΜΕΣΟΣ Ψυχικό Σώμα	Αισθητικότητα	Αισθήματα	Ψυχικό ρεύμα	 μοχλός	Α΄ Επόπτης
ΣΩΜΑ Παχύλο υλικό	Κίνηση	Ομιλία	5 Αισθήσεις	 κανών	Β΄ Επόπτης

Είναι λογικό να αναγνωρίσουμε ότι οι ιδιότητες αυτές, που εξασφαλίζουν τις διάφορες εκδηλώσεις μας, πρέπει να είναι απαλλαγμένες από κάθε βάρος το οποίο εμποδίζει την καλή και ελεύθερη λειτουργία τους.

Αλλιώς η προσωπικότητα και οι εκδηλώσεις της είναι ελαττωματικές και τα παραπάνω εργαλεία, με τούς εκπροσώπους τους, δολοφονούν τον Χιράμ !

4.1.1. ΤΟ ΣΩΜΑ (ο Β΄ ΕΠΟΠΤΗΣ στην Κυανή Στοά)

Το σώμα είναι η ορατή καί χονδροειδής υπόσταση τού ανθρώπου και το υλικό έρεισμα του.

Είναι ο φορέας και η κατοικία τών δύο άλλων στοιχείων στον υλικό κόσμο.

Είναι, κατά κάποιο τρόπο, το πήλινο ανθοδοχείο (σώμα), που συγκρατεί το νερό που βρίσκεται μέσα του (ψυχή) και υποβαστάζει το άνθος (Πνεύμα) που τοποθετείται σε αυτό.

Το σώμα εκπληρώνει τις λεγόμενες φυσιολογικές λειτουργίες που ανήκουν στον μηχανισμό τής οργανικής ζωής τού κάθε ατόμου. Είναι εκείνο το οποίο εξετάζει τόσο η φυσιολογία όσο και η ανατομία, οι οποίες όμως προσπαθούν να εξηγήσουν τα φαινόμενα τής ζωής και τής συνείδησης μόνο με τούς μηχανισμούς τού υλικού (χοϊκού) σώματος. Το σώμα είναι το σαρκικό περίβλημα τού Πνεύματος, το φθαρτό ένδυμα επάνω στην γη το οποίο είναι « πολύμορφο και εφήμερο » .

Το σώμα δεν έχει δική του ζωή όπως δεν έχει ζωή η αδρανής ύλη από την οποία προέρχεται. Την ζωή την λαμβάνει από την ψυχή (ή ψυχικό σώμα), η οποία το θέτει σε κίνηση.

Είναι το υλικό όργανο μέσω τού οποίου εκδηλώνεται και λαμβάνει το Πνεύμα συνείδηση τού φυσικού κόσμου, ώστε να επιτύχει ο άνθρωπος τον υψηλό σκοπό και την αποστολή του, για την οποία είναι προορισμένος από τον Πλάστη.

Μας δόθηκε ένα σώμα, μέσα στο οποίο κατοικούμε κατά χάριν, το οποίο ούτε το φτιάξαμε ούτε συμμετέχουμε στο ότι συμβαίνει δημιουργικά μέσα σε αυτό. Κάποιοι « άλλοι » το φροντίζουν, το συντηρούν και επιδιορθώνουν τις βλάβες όταν κάνουμε κατάχρηση (ασθένειες).

Όπως δε λέει ο Απόστολος τών εθνών Παύλος στην Α΄ προς Κορινθίους επιστολή του :

« οὐκ οἴδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν ἁγίου Πνεύματος ἐστίν »

Το σώμα τού ανθρώπου αποτελείται από στοιχεία υλικά, ορατά, που έχουν παρθεί από τον υλικό κόσμο με τον οποίο βρίσκεται σε άμεση συνάφεια, σε αντίθεση προς την ψυχή και το Πνεύμα, που είναι δυνάμεις άυλες, αόρατες και δεν γίνονται αντιληπτές από το κάθε άτομο.

Τα κυριότερα μέρη τού ανθρωπίνου σώματος είναι τρία.

Το κεφάλι, ο θώρακας και η κοιλιά.

Στο κεφάλι έχουν την έδρα τους ο εγκέφαλος και η παρεγκεφαλίδα, τα υλικά όργανα, μέσω τών οποίων εκδηλώνεται το Πνεύμα.

Σημαντικά μέρη, που αφορούν επίσης την μήση, είναι υπόφυση και η επίφυση ή κωνάριο.

Το στήθος, όπου βρίσκονται τα πνευμόνια, τα όργανα τής κυκλοφορίας τού αίματος και το συμπαθητικό νευρικό σύστημα είναι το κέντρο και η υλική έδρα τής ψυχής.

Η κοιλιά με το στομάχι, τα έντερα και τα άλλα κατώτερα όργανα είναι το κέντρο αφομοίωσης των τροφών, της κατεργασίας τού κυρίως υλικού σώματος και διαιώνισης τού είδους. Δύο άλλα σημαντικά στοιχεία που αφορούν την μήση είναι το καρδιακό πλέγμα και το ηλιακό πλέγμα, καθώς και η σπονδυλική στήλη με 33 σπόνδυλους, όσοι είναι και οι βαθμοί τού Α*Α*Σ*Τ*, με τον κατώτερο σπόνδυλο στη θέση τού κόκκυγα να ονομάζεται ιερόν οστούν.

Και θα δούμε το γιατί κατά την ανάλυση ορισμένων βαθμών όπως είναι ο 18^{ος} και ο 28^{ος}. Τα τρία αυτά κυριότερα μέρη τού ανθρωπίνου σώματος εκπροσωπούνται στο κεφάλι (το οποίο είναι το σπουδαιότερο τμήμα τού ανθρώπου, αφού δεσπόζει όλων των άλλων μελών τού σώματος) με διάφορες, όπως λέμε, εισόδους (πύλες) που βρίσκονται στο πρόσωπο.

Το στόμα μας είναι η πύλη τής εισόδου, από την οποία διοχετεύονται οι τροφές στην κοιλιά.

Από την μύτη εισέρχεται ο απαραίτητος γιά τα πνευμόνια μας αέρας. Τα μάτια και τα αυτιά είναι οι πύλες τού πνεύματος. Σύμφωνα δε με την θέση κάθε εισόδου επάνω στο πρόσωπο, καθορίζουμε την κατάταξη τριών κόσμων, που αντιπροσωπεύονται στο ανθρώπινο σώμα. Το στόμα που βρίσκεται στο κάτω μέρος τού προσώπου, είναι ο αγωγός των τροφών προς την κοιλιά, η οποία αντιπροσωπεύει, όπως είπαμε, τον υλικό κόσμο. Η μύτη που βρίσκεται στο μέσον εξυπηρετεί τα όργανα τού θώρακα, ο οποίος αντιπροσωπεύει τον μεσαίο - τον ψυχικό κόσμο - και τα μάτια με τα αυτιά που βρίσκονται στο ανώτατο σημείο τού προσώπου, είναι οι πύλες τού Νού - τού Πνευματικού κόσμου. Εξ άλλου οι φυσικές ανάγκες τού ανθρώπου με τα ζωώδη ένστικτα βρίσκονται στο σώμα, που αντιπροσωπεύει στο σύνολο του, τον κατώτερο κόσμο. Εδώ έχουν την έδρα τους οι τάσεις τού ανθρώπου προς την λαίμαργία, την οκνηρία την λαγνεία και τον κατώτερο εν γένει ερωτισμό. Τα αισθήματα, υψηλά ή ποταπά, καθώς και τα πάθη, έχουν σαν έδρα την ψυχή τού ανθρώπου, όπου βρίσκεται το κέντρο της αγάπης, της ευσπλαχνίας, τού οίκτου ή τού μίσους, τού φθόνου, τού θυμού, τού εγωισμού, της φιληδονίας και όλων εν γένει των άλλων « θανάσιμων » ψυχικών παθών.

Ο Νούς με την Σκέψη και η Βούληση είναι απαυγάσματα τής λειτουργίας τού Πνεύματος.

Εδώ συγκεντρώνονται οι ανώτερες εκδηλώσεις - οι Θεϊκές ιδιότητες τού κάθε ενός ατόμου.

Κάθε ένα από τα τρία μέρη, ανάλογα με την περίπτωση, εμφανίζει ορισμένες καταστάσεις :

- α) Το Φυσικό μέρος θα εκδηλώσει το ένστικτο, με την αίσθηση σαν μέσον αντιδράσεως και την ευχαρίστηση ή τον πόνο σαν αποτέλεσμα τού ερεθίσματος που παράγεται.
- β) Το Ψυχικό μέρος θα εκδηλώσει την διαίσθηση με το αίσθημα ως μέσον αντι-

δράσεως και την αγάπη ή το μίσος σαν αποτέλεσμα της συγκινήσεως που παράγεται.

- γ) Το Πνευματικό μέρος, εξ άλλου, θα εκδηλώσει την ιδέα, με την νόηση σαν μέσο αντιδράσεως και την αλήθεια ή το ψέμα σαν αποτέλεσμα τού στοχασμού που παράγεται.

Κάθε ένα από αυτά τα συνειδησιακά κέντρα έχει και μία ιδιαίτερη φυσιολογική λειτουργία.

Έτσι στην κοιλιά, όπως είπαμε, γίνεται η κατεργασία των τροφών για την αναπλήρωση των υλικών απωλειών τού σώματος.

Η κοιλιά, με άλλα λόγια, μεταβάλλει την τροφή που λαμβάνουμε, ως εξής :

- 1^ο Σε χυμό, ρευστό προϊόν τής πέψεως στο στομάχι.
- 2^ο Σε χυλό - πυκνό λευκώδες υγρό το οποίο διαχέεται μέσω των χυλοφόρων αγγείων στο κυκλοφορικό σύστημα.
- 3^ο Σε αίμα, το οποίο είναι μεν παράγωγο των οργάνων τής κοιλιάς, αλλά κατατάσσεται μεταξύ των στοιχείων που ανήκουν στο στήθος και συμμετέχει στις λειτουργίες αυτών.

Στο στήθος γίνεται η λειτουργία εκείνη, η οποία αναπληρώνει με την οξυγόνωση τού αίματος, τις ζωτικές απώλειες τού οργανισμού. Για να υπάρχει ζωή και κίνηση, έχουμε ανάγκη τον ατμοσφαιρικό αέρα, ο οποίος εισέρχεται στον οργανισμό μέσω των οργάνων τής αναπνοής. Από το αίμα παράγεται η νευρική δύναμη η οποία αποταμιεύεται μεν στο Μεγάλο συμπαθητικό σύστημα και την παρεγκεφαλίδα, αλλά έχει σαν κέντρο δράσης τον εγκέφαλο.

Στο κεφάλι βρίσκεται το ανώτερο μέρος τού κεντρικού νευρικού συστήματος, το οποίο αντλεί από το αίμα την νευρική δύναμη που απαιτείται για την συνειδητή εκτέλεση των βουλήσεων τού Νού. Εκεί βρίσκονται τα κέντρα που διέπουν την κίνηση και την γενική αίσθηση και εκεί έχουν την έδρα τους οι Διανοητικές μας δυνάμεις.

Με άλλα λόγια, στο κεφάλι τού ατόμου γίνεται η λεπτότατη εργασία για την διανομή και κατεύθυνση τής νευρικής δυνάμεως που απαιτείται για την διακυβέρνηση τού συνόλου.

Σαν συμπέρασμα υπάρχουν στο υλικό σώμα τού ανθρώπου, τρεις τομείς ή ας πούμε τρία διαμερίσματα, κάθε ένα από τα οποία εκδηλώνει καταστάσεις “ ψυχολογικής ” φύσεως :

- 1) Κάτω έχουμε την κοιλιά, που είναι από πλευράς φυσιολογίας το εργαστήριο τής ύλης και από πλευράς ψυχολογικής τών αισθήσεων και τών ενστίκτων.
- 2) Στο μέσον έχουμε το στήθος, το οποίο είναι το εργαστήριο τής ζωικής δυνάμεως και από πλευράς ψυχολογικής η περιοχή τών επιθυμιών, των συναισθημάτων και των παθών.
- 3) Στο επάνω μέρος έχουμε το κεφάλι, το οποίο από πλευράς φυσιολογίας πε-

ρικλείει τον εγκέφαλο, ο οποίος μεταχειρίζεται για την εξυπηρέτηση του τις πέντε αισθήσεις κ.λ.π.

Στο πρόσωπο μας βρίσκονται οι πύλες εισόδου όλων εκείνων που υπάρχουν και κυκλοφορούν στον οργανισμό του ανθρώπου.

Από πλευράς ψυχολογικής, το κεφάλι μπορεί να θεωρηθεί ως η περιοχή στην οποία έχουν την έδρα οι λειτουργίες της νοήσεως, της θελήσεως και της διακυβέρνησης του συνόλου.

✎ Το τελικό μας συμπέρασμα είναι ότι ο ρόλος του σώματος είναι **να δρα και να εκτελεί !**

Επεκταθήκαμε πολύ στα τρία αυτά σημεία, διότι θέλουμε όχι μόνο να κατανοηθεί τελείως ο ρόλος, τον οποίον παίζει κάθε ένα από τα τρία κυριότερα μέρη του σώματος, αλλά και να προσδιορίσουμε ανατομικά, κατά το δυνατόν, την έδρα των τριών στοιχείων της τριαδικής οντότητας την οποία λέμε άνθρωπο, η οποία αποτελεί στην πραγματικότητα μία Μονάδα.

4.1.2. Η ΨΥΧΗ (ο Α΄ ΕΠΟΠΤΗΣ στην Κυανή Στοά)

Ως τώρα εξετάσαμε τι είναι το σώμα. Αλλά όπως εξηγήθηκε, αυτό δεν είναι ο πραγματικός άνθρωπος. Είναι απλώς ο φορέας και η κατοικία των δύο άλλων στοιχείων στον φυσικό κόσμο, της ψυχής και της Διάνοιας.

Το σώμα, με άλλα λόγια, είναι το όργανο δια μέσου του οποίου εκδηλώνεται το Πνεύμα στον υλικό κόσμο και το βοηθάει στην τελειοποίηση του.

✎ Υπάρχει όμως ένα ενδιάμεσο. Υπάρχει ο « **μεσάζοντας** » μεταξύ του Πνεύματος και του σώματος που συνδέει τα δύο αυτά στοιχεία μεταξύ τους. Ο συνδετικός αυτός κρίκος μεταξύ του υλικού σώματος και του Πνεύματος, είναι ένα άλλο στοιχείο, μία αυθυπόστατη ουσία, την οποία εμείς ονομάζουμε στην παρούσα ανάλυση **ψυχή**. Θα ήταν δυνατόν όμως να ονομασθεί και **Ζωή**, διότι η πλησιέστερη προς το σώμα λειτουργία της αποτελεί το πρωταρχικό στοιχείο της ζωής και είναι η πηγή της κάθε ενεργείας και κινήσεως, που διατηρεί, κινεί και ανανεώνει συνεχώς όλο τον οργανισμό. Είναι η δύναμη που διεισδύει και βάζει σε κίνηση τα διάφορα όργανα του σώματος. Είναι, κατά κάποιο τρόπο, αυτή η ίδια η **ζωή** αλλά και η αιτία της ζωής. Είναι η ζωική δύναμη και ο εμψυχωτής του υλικού σώματος.

Είναι αυτό που ονομάζουν οι γιατροί οργανική ζωή και οι ψυχολόγοι υποσυνείδητο. Είναι το Περίπνευμα των Πνευματιστών ή το Αστρικό σώμα των αποκρυφιστών.

Είναι εκείνο που υποδεικνύουν οι Πυθαγόρειοι σαν “ Άρμα της Ψυχής ” οι δε Αιγύπτιοι σαν *Κα* ή διπλό αιθερικό σώμα, « το φωτεινό αλλά αόρατο σώμα » .

✎ Ο αιθέρας ή το αιθερικό επίπεδο είναι ο πλάστης καθώς και ο συντηρητής των μορφών.

Η ψυχή δεν είναι ο Δημιουργός αλλά ο “ τεχνίτης ” ο οποίος συντονίζει την Ιδέα με την ύλη.

Κάναμε εδώ μια σύντομη αναφορά, διότι τα παραπάνω είναι το κλειδί για την ερμηνεία του 18^{ου} βαθμού, όσον αφορά την λειτουργία του πρωταρχικού Πυρός μέσα στον άνθρωπο κατά τον αφορισμό I.N.R.I.

Είναι η οντότητα, που προΐσταται στον σχηματισμό και συντήρηση του υλικού σώματος του ανθρώπου, τού οποίου διατηρεί την μορφή και τις διαστάσεις. Την ψυχή μπορούμε να την παρομοιάσουμε με τον εσωτερικό αρχιτέκτονα τού σωματικού οικοδομήματος, ο οποίος επιβλέπει και μεταβάλλει τα χαρακτηριστικά τού σώματος σύμφωνα με τις ανάγκες του, τις πραγματικές ή τις φαινομενικές (ο Αδωνιράμ στον 4^ο βαθμό).

Αυτός είναι ο λόγος που ο Α΄ επόπτης τής Κυανής στοάς, ενδιαμέσος μεταξύ Σεβασμίου και Β΄ Επόπτη αναγνωρίζεται από τούς αδελφούς του ως τέκτων (δηλαδή οικοδόμος) τού ναού.

Η Γένεση περιγράφει ότι ο Θεός έπλασε το σώμα τού ανθρώπου από το χώμα τής γης. Όμως εκείνο το σώμα δεν είχε ζωή. Ήταν μόνο πλασμένο.

Ακολουθώντας μας λέει, ότι ο Θεός “ *ενεφύσησεν εν τούς μυκτήρας αυτού πνοήν ζωής, και έγινε ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν* ” . Επομένως τι είναι η ψυχή ;

Η ψυχή είναι αυτό το οποίο δίνει ζωή στο σώμα.

Χωρίς ψυχή το σώμα είναι νεκρό, άψυχο όπως πολύ σωστά λέμε.

Αλλά ο Λόγος τού Θεού δεν σταματάει στο να μας πει τι είναι η ψυχή αλλά προχωράει ακόμη περισσότερο και μας λέει που βρίσκεται η ψυχή, η ζωή τού σώματος :

« *ή γάρ ψυχή πάσης σαρκός αίμα αὐτοῦ ἐστι, καὶ ἐγὼ δέδωκα αὐτὸ ὑμῖν ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἐξιλάσκεσθαι περὶ τῶν ψυχῶν ὑμῶν· τὸ γὰρ αίμα αὐτοῦ ἀντὶ ψυχῆς ἐξιλάσεται...*

ή γάρ ψυχή πάσης σαρκός αίμα αὐτοῦ ἐστι. καὶ εἶπα τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ· αίμα πάσης σαρκός οὐ φάγεσθε, ὅτι ή ψυχή πάσης σαρκός αίμα αὐτοῦ ἐστι » (Λευτικό κεφ. 17 :11, 13 :14).

Συνεπώς τι είναι **ψυχή** ; Από την Γένεση μαθαίνουμε ότι ψυχή είναι αυτό που δίνει Ζωή στο σώμα, αλλά επίσης μαθαίνουμε από το Λευτικό ότι η ψυχή τής σαρκός βρίσκεται στο αίμα. Αυτό επίσης εξηγεί και πως η σωματική ζωή περνά από γενιά σε γενιά. Αυτή περνάει μέσω τού αίματος.

Για αυτό και στις Πράξεις τών Αποστόλων, αναφέρεται το εξής :

« *Και ἐκαμεν (Ο Θεός) ἐξ ενός αίματος παν ἔθνος ἀνθρώπων, δια να κατοικώσιν ἐφ’ ὅλου τού προσώπου τής γης »* (Πράξεις τών Αποστόλων κεφ. 17 : 26).

Ποιό είναι το “ ένα αίμα ” αυτού τού αποσπάσματος ;

Το αίμα τού Αδάμ φυσικά το οποίο περνάει από γενιά σε γενιά και είναι το αίμα που όλοι έχουμε. Όμως στην πραγματικότητα η ψυχή δεν είναι κάτι που έχει μόνον ο άνθρωπος.

Τα ζώα επίσης έχουν ψυχή που και αυτή είναι στο αίμα.

Αν και αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε αμέσως από το πιο πάνω απόσπασμα τού Λευιτικού όπου μας λέγεται ότι “ η ψυχή πάσης σαρκός είναι το αίμα αυτής ” , ας το δούμε επίσης και στην Γένεση :

« καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ κήτη τὰ μεγάλα καὶ πᾶσαν **ψυχὴν** ζώων ἐρπετῶν ... καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ καὶ παντὶ ἐρπετῷ ἔρποντι ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ **ψυχὴν** ζωῆς... » (Γένεση κεφ. 1 : 20 ~ 21, 29~ 30).

Επομένως όχι μόνο ο άνθρωπος έχει ψυχή αλλά έχουν και τα ζώα.

Αυτό δεν θα πρέπει καθόλου να μας ξενίσει αν έχουμε κατανοήσει ότι η ψυχή είναι αυτό που δίνει ζωή στο σώμα.

Όταν πεθαίνει ένας άνθρωπος δεν υπάρχει πλέον ζωή στο σώμα του, δηλαδή δεν υπάρχει πλέον ψυχή.

Το ίδιο συμβαίνει και με τα ζώα. Η ψυχή είναι γι’ αυτά ότι δίνει ζωή στο σώμα.

Αν και δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα σχετικά με το τι ορίζεται ως ψυχή στην Βίβλο, το πρόβλημα δημιουργείται αν πάμε στην Βίβλο προκατειλημμένοι ότι η ψυχή είναι αθάνατη.

Αν η ψυχή ήταν αθάνατη, τότε πράγματι και οι ψυχές τών διαφόρων ζώων θα ήταν αθάνατες αφού και αυτά έχουν ψυχή σαν τον άνθρωπο.

Αλλά η ψυχή δεν είναι αθάνατη, απλά είναι αυτό το οποίο δίνει ζωή στο σώμα.

Όταν σταματάει να υπάρχει ζωή στο σώμα τότε σταματά να υπάρχει και η ψυχή.

Ας επανέλθουμε όμως στην σύσταση τού υλικού μας σώματος.

Ο θάνατος τού υλικού σώματος, μετά την αποχώρηση τής ψυχής ή τής ζωής

(θραύση τής αργυράς χορδής), αποτελεί το ένα σκέλος τού φυσικού θανάτου. Γιατί υπάρχει και ένα άλλο σκέλος, το οποίο αφορά το αιθερικό σώμα μας, το οποίο είναι εξίσου φυσικό και θνητό. Θα μπορούσαμε κάλλιστα να το ονομάσουμε « σώμα ηλεκτρισμού » , γιατί είναι ένα οργανωμένο σύστημα ηλεκτρομαγνητικών τάσεων. Το σύστημα αυτό λειτουργεί όπως ένα δίκτυο και συγκρατεί κάθε κύτταρο και κάθε ίνα τού φυσικού φορέα, όπως ακριβώς συγκρατείται η φιάλη τού κρασιού στις θήκες μιάς κάβας. Αυτό το αιθερικό σώμα μεταδίδει σε κάθε μόριο και κύτταρο τού σώματος την ζωικότητα - αιθερικότητα, η οποία εμποδίζει την αποσύνθεση και διατηρεί ενωμένα τα συστατικά τής οργανικής ύλης στις περιπλοκές αλλά πρόσκαιρες ενώσεις τους - [σχήμα A19] .

A19

Η απόσυρση αυτού τού διπλού αιθερικού είναι εκείνη που σφραγίζει την κρίσιμη στιγμή τού θανάτου όταν η ανάσα σβήνει. Λέγεται ότι η ψυχή ενσωματωμένη

στο αιθερικό, παραμένει σε ασυνείδητη κατάσταση για μία σύντομη περίοδο, που διαρκεί από λίγες ώρες, μέχρι και τρεις ημέρες. Αν η ψυχή παραμένει στο αιθερικό σώμα περισσότερο ή αν αφυπνιστεί συνειδησιακά, παρ' ότι βρίσκεται ακόμη μέσα στο διπλό αιθερικό, τότε συμπεραίνουμε ότι κάτι δεν έχει λειτουργήσει σωστά. Όταν η ψυχή “ αφυπνίζεται πρόωρα ”, ενώ δηλαδή βρίσκεται ακόμη στο διπλό αιθέριο σώμα ή *Κα*, προκαλεί την εμφάνιση ορισμένων φαινομένων τών λεγόμενων « φαντασμάτων » . Η ψυχή πρωτοστατεί στην επεξεργασία όλων τών οργανικών δυνάμεων τού σώματος και είναι το κέντρο κάθε οργανικού και ψυχολογικού αυτοματισμού. Διά μέσου τού σώματος παράγονται τα αισθήματα και εκδηλώνονται με το ένστικτο και τις φυσικές ανάγκες, ενώ από την ψυχή γεννιούνται τα συναισθήματα και εκδηλώνονται με τις αρετές ή τα ψυχικά πάθη.

Τέλος από το Πνεύμα απορρέει η Σοφία και η Αλήθεια.

Χωρίς την ψυχή δεν είναι δυνατόν να υπακούσει το σώμα, η αδρανής αυτή ύλη, στις εντολές τού Πνεύματος (Σεβάσμιος), ούτε αυτό να λάβει τις εντυπώσεις τού σώματος (Β' επόπτης).

Γιά να καταλάβουμε όλα αυτά καλύτερα, θα πάρουμε τον άνθρωπο σε μία κατάσταση, η οποία τού συμβαίνει κάθε ημέρα. Θα τον πάρουμε κατά την ώρα τού ύπνου. Όταν κοιμάται, υπάρχει ένα ανθρώπινο σώμα, τού οποίου οι πνεύμονες αναπνέουν, η καρδιά του λειτουργεί κανονικά και το αίμα κυκλοφορεί.

Αλλά ο άνθρωπος δεν μπορεί σε αυτή την κατάσταση να σκεφθεί, δεν μπορεί να θελήσει, ούτε και να κυβερνήσει τον εαυτό του. Όταν βρίσκεται σε αυτήν την κατάσταση, λέμε « καθεύδει » ή με άλλα λόγια κοιμάται. Ένα μέρος του δηλαδή απουσιάζει, διότι ούτε σκέπτεται ούτε συναισθάνεται. Το άλλο όμως μέρος είναι εκεί και δεν απομακρύνεται ούτε στιγμή. Ποίος λοιπόν είναι ο πραγματικός άνθρωπος ;

Εκείνος πού κοιμάται ή εκείνος πού συνεχίζει να εκτελεί τις λειτουργίες τού οργανισμού, σαν καλός καί ευσυνείδητος, αλλά όμως αφανής εργάτης ;

Βεβαίως αυτός που βρίσκεται στην κατάσταση που λέμε ύπνο δεν είναι ο πραγματικός άνθρωπος, γιατί αυτός δεν εμφανίζει **Συνείδηση**.

Πράγματι αυτό πού απουσιάζει κατά την ώρα τού ύπνου είναι το Πνεύμα, είναι η συνείδηση. Από την άλλη μεριά, αυτό πού επιστατεί στις λειτουργίες τού ανθρώπινου σώματος καί δεν το εγκαταλείπει ούτε για μια στιγμή, παρά μόνο κατά τον θάνατο, είναι η ψυχή.

Την στιγμή ακριβώς πού η **ψυχή** θα εγκαταλείψει το σώμα, επέρχεται ο “ **πρώτος** ” θάνατος.

Τότε μένει μόνον το σώμα - το πτώμα - τού ανθρώπου, το πρώτο - το κατώτερο συστατικό.

Η ψυχή, το ενδιάμεσο, που ενώνει το σώμα με το Πνεύμα, αποχώρησε.

Συνεπώς το Πνεύμα δεν μπορεί πλέον να επικοινωνήσει με το σώμα και κατά

συνέπειαν, φαινομενικά και αυτό, διότι η οριστική αποχώρηση συμβαίνει κατά την φάση τού “ **δευτέρου** ” θανάτου.

Διευκρινήσεις περί του 1^{ου} και 2^{ου} θανάτου δίδονται στην ανάλυση τής μύησης τού Διδ.*.

Αλλά το νεκρό σώμα εξακολουθεί να υπάρχει. Φαινομενικά τίποτε δεν άλλαξε από τα υλικά του συστατικά και όμως, το σώμα αυτό δεν μπορεί πιά να λειτουργήσει όπως και πρίν, ούτε να αισθανθεί διότι όπως είδαμε, έχει στερηθεί τής ψυχής και τού Πνεύματος. Το πτώμα τότε μένει στην γή, στον υλικό κόσμο, από τον οποίον προήλθε και αποσυντίθεται βαθμιαία στα γήινα συστατικά του.

Γίνεται λοιπόν φανερό ότι το σαρκικό σώμα είναι κάτι το άψυχο.

Είναι απλώς μία αδρανής ύλη, η οποία αποσυντίθεται μόλις λείψει η ψυχή, όπως επίσης το ίδιο αυτό σώμα, όταν έχει μεν την ψυχή και λειτουργεί κανονικά αλλά κοιμάται (καθεύδει), δεν μπορεί να σκεφθεί, να κρίνει, να θελήσει, να αισθανθεί, διότι το Πνεύμα « απουσιάζει » .

Στο τυπικό τού Τεκτονικού μνημόσυνου υπάρχουν οι πιά κάτω χαρακτηριστικές περικοπές :

Η δύναμις ήτις ανέβλυζε διά σου εκ τού φυτικού βασιλείου, ας σοι αποδοθεί και ας επιστρέψει μετά της σορού αυτών εις την πηγή τής υλικής ζωής, όπως χρησιμεύσει διά τας σοφάς βουλάς τού Μεγάλου Αρχιτέκτονος.

Η Ισχύς Του και η δύναμις Του συνεδύασεν ούτω τα πάντα, όπως μηδέν απόλλυται. Το σώμα ημών μεταβάλλεται, αλλά η ψυχή διαφεύγει την εξουθένωσιν.

Είθε η γή και τα στοιχεία να χρησιμοποιήσωσι κατά τας βουλάς Του, την μεταβλητήν σορόν τών Αδ ημών, η δε αθάνατος αυτών πηγή απολαύσει τής ειρήνης και της χαράς ων εγένετο αξία διά τών ενδελεχών αυτής σπουδών προς αναζήτησιν τού φωτός και της αληθείας.*

Όστε εκείνο πού ονομάζουμε “ Άνθρωπο ” είναι μία Τριάδα από : **σώμα, ψυχή** και **Πνεύμα**. Πρέπει να συνυπάρξουν οι τρεις αυτές βασικές αρχές γιά να έχουμε μπροστά μας, το ανθρώπινο αυτό ον, το τόσο μυστηριώδες και αινιγματικό.

Διότι όπως είπαμε, το σώμα τού νεκρού δεν είναι ο άνθρωπος, είναι μόνο το λείψανό του. Όπως επίσης αυτός που κοιμάται δεν είναι ο καθ’ εαυτό άνθρωπος, διότι μπορεί μεν να υπάρχει μπροστά μας το σώμα και η ψυχή αλλά απουσιάζει η τρίτη αρχή. Απουσιάζει το Πνεύμα, δηλαδή το στοιχείο πού κυβερνά, πού δέχεται τις αισθήσεις, πού σκέπτεται και πού θέλει. Κατά τον ύπνο η ψυχή κυριαρχεί επάνω στο σώμα. Όταν ξυπνήσουμε, το Πνεύμα αναλαμβάνει και πάλι την διεύθυνση τού σώματος το οποίο έχει σαν βοηθό, στο μηχανικό ας πούμε μέρος τής οργανικής ζωής, την ψυχή.

Ας εξετάσουμε τώρα πώς έρχεται ο ύπνος. Κατά την διάρκεια τής ημέρας, λόγω

τών ασχολιών μας, γίνεται μεγάλη κατανάλωση νευρικής δυνάμεως.

Όταν η ποσότητα τής νευρικής δυνάμεως ελαττωθεί πολύ, οι σχέσεις μεταξύ τού Πνεύματος τού σώματος χαλαρώνει και η ψυχική δύναμη, η οποία συγκρατούσε ενωμένα τα διάφορα κέντρα, ολοένα υποχωρεί.

Τα διάφορα μέλη τού σώματος ναρκώνονται, το άτομο δεν έχει πια δύναμη να σταθεί όρθιο, τα μάτια κλείνουν, τα αισθητήρια όργανα παύουν να λειτουργούν και επέρχεται ο ύπνος.

Ένα χαρακτηριστικό τής ελαττώσεως τής νευρικής δυνάμεως είναι το χασμουρητό τόσο σαν ένδειξη πριν από τον ύπνο όσο και κατά την αφύπνιση μέχρι να αποκατασταθεί η ισορροπία.

Ο ύπνος, όπως βλέπουμε, έρχεται με την σταδιακή ελάττωση τής νευρικής δυνάμεως, οπότε οι σχέσεις τού συνειδητού Πνεύματος και τού σωματικού οργανισμού έχουν παροδικά διακοπεί. Κατά την διάρκεια τού ύπνου γίνεται η αναπλήρωση τών οργανικών απωλειών τών συνειδητών κέντρων και η παραγωγή νέας ποσότητας νευρικής δυνάμεως. Τότε οι συμπυκνωτές ή ας πούμε συσσωρευτές, γεμίζουν με νέα δύναμη. Ένας βασικός συσσωρευτής είναι το ηλιακό πλέγμα που αποτελείται από σύνολο νευρικών γαγγλίων. Βλέπουμε λοιπόν την σπουδαιότητα που έχει ο ύπνος, ο οποίος πρέπει να είναι κανονικός και ήσυχος, για να μπορέσει ο οργανισμός να αναλάβει και να αναπληρώσει την ζωικότητα η οποία καταναλώθηκε κατά την διάρκεια τής δράσης τού ανθρώπου στον ενεργό του βίο (σε εγρήγορση) και να επανορθώσει καλύτερα όλες τις ζημιές τού οργανισμού, που συνέβησαν κατά την διάρκεια τής ημέρας. Η αφύπνιση επέρχεται, όταν η νέα ποσότητα νευρικής δυνάμεως που παράγεται φθάσει στο κανονικό σημείο, ώστε να επαναφέρει την επαφή τού Πνεύματος με το σώμα.

Είναι πράγματι ενδιαφέρον να έχουμε υπ' όψιν μας ότι η όλη οργανική εργασία πού γίνεται στην κοιλιά, στον θώρακα και στο κεφάλι, γίνεται χωρίς καμία απολύτως επέμβαση τής συνειδήσεως και της βουλήσεως τού ανθρώπου.

Έχουμε εδώ τον « Άνθρωπο - Μηχανή » , ο οποίος εργάζεται μόνος, ενώ ο « Άνθρωπος - Πνεύμα » έχει λειτουργίες και όργανα δικά του και τελείως διαφορετικά από τα προηγούμενα, γιά τα οποία θα μιλήσουμε, σε έκταση, στο μέρος τού βιβλίου και στις μυήσεις βαθμών που ασχολούνται ειδικότερα με το Πνεύμα.

Ο « Άνθρωπος-Μηχανή » έχει, σαν υλικό κέντρο, το Μεγάλο Συμπαθητικό Σύστημα και τα διάφορα άλλα νευρικά πλέγματα, ιδίως δε το καρδιακό πλέγμα.

Εξυπηρετείται από ειδικό νευρικό σύστημα τής οργανικής ζωής που αποτελείται αποκλειστικά, όπως βλέπουμε, από το Μεγάλο Συμπαθητικό Σύστημα.

Ο Άνθρωπος μηχανή κάνει την καρδιά να πάλλεται, να συστέλλει και διαστέλλει όλες μας τις αρτηρίες, να θέτει σε ενέργεια το συκώτι, το στομάχι, τα έντερα,

τα πνευμόνια, χωρίς να εξετάζει αν ο « Άνθρωπος - Πνεύμα » είναι ξυπνητός ή κοιμάται. Όλα αυτά τα όργανα εργάζονται επίσης κατά την διάρκεια του ύπνου, όπως ακριβώς και όταν είμαστε ξυπνητοί.

Ο « άνθρωπος - Πνεύμα » δεν έχει τίποτε να κάνει ούτε καν να έχει την εποπτεία. Όλα αυτά έχουν αφηθεί στον βοηθό του, στην δικαιοδοσία της ψυχής.

Το τονωτικό στοιχείο, το στοιχείο το οποίο θα ξαναδώσει την δύναμη στα διάφορα όργανα, το ονομάζουμε **Ζωή**. Αυτή υπάρχει πρώτιστα μέσα στο αίμα, το δε περίσσευμα αποταμιεύεται σαν απόθεμα στο Μέγα Συμπαθητικό, σαν νευρική δύναμη, για να διανεμηθεί, εν καιρώ, όπου παρουσιασθεί ανάγκη. Η δύναμη αυτή δεν είναι βέβαια ορατή, μολονότι δεν μπορούμε να αρνηθούμε την ύπαρξη της. Εάν εμποδίσουμε το αίμα να φθάσει σε κάποιο όργανο του σώματος, το όργανο αυτό θα σταματήσει να ζεί, που σημαίνει ότι το αίμα περιέχει αυτή την « δύναμη », η οποία δίδει ζωή στα διάφορα όργανα του ανθρώπινου οργανισμού. Συνεπώς, η ζωική αυτή δύναμη εμπεριέχεται στο αίμα. Η συμπυκνωμένη αυτή δύναμη, η οποία δεν υπόκειται στην άμεση επήρεια της βουλήσεως, διατηρεί την λειτουργία όλων των οργάνων του σώματος του ανθρώπου. Σαν παράδειγμα ας φέρουμε μια συνήθη τηλεοπτική συσκευή. Στο παράδειγμα αυτό, το ηλεκτρικό ρεύμα (η ψυχή ή η ζωή) είναι εκείνο που την βάζει σε λειτουργία και μέσω της κεραίας ενώνει και βάζει σε επικοινωνία τον τηλεοπτικό σταθμό (Πνεύμα) με τον δέκτη (σώμα). Χωρίς τον ηλεκτρισμό ή λόγω μερικής βλάβης του δέκτη ή της κεραίας (εγκέφαλος), ο τηλεοπτικός σταθμός (το Πνεύμα) είναι σαν να μην υπάρχει, διότι είναι αδύνατο να μεταδώσει το μήνυμα, δηλαδή οποιαδήποτε εικόνα και ήχο στην τηλεοπτική συσκευή. Το ίδιο συμβαίνει περίπου στις βαριές ασθένειες ή κατά την διάρκεια του κανονικού ύπνου ή ύπνου μετά από πρόκληση. Υπάρχει μετάθεση της νευρικής δυνάμεως ή διακοπή της συνήθους παραγωγής. Όταν απουσιάζει το απαραίτητο αυτό μέσο ενεργείας, το Πνεύμα είναι ανίκανο να κυβερνήσει.

Στο κάτω και πίσω μέρος του κεφαλιού υπάρχει ένα όργανο ισορροπίας, η παρεγκεφαλίδα, που συσσωρεύει και διανέμει νευρική δύναμη στον οργανισμό.

Κατά την μυητική παράδοση είναι « η βάτος η φλεγόμενη και μη καιγόμενη ».

Όταν δεχθούμε ένα ισχυρό κτύπημα στην περιοχή της ινιακής χώρας, συμβαίνει απότομη απώλεια της νευρικής δυνάμεως με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να χάνει τις αισθήσεις του.

Οι υλιστές συγχύζουν τον πομπό με το ηλεκτρικό ρεύμα, δηλαδή το Πνεύμα με την ψυχή.

Το αίμα, γιά να ζωογονήσει, έχει ανάγκη τα συστατικά του ατμοσφαιρικού αέρα.

Από την ατμόσφαιρα και τον Ήλιο παίρνουμε την Κοσμική Δύναμη που διατη-

ρεί ολόκληρο τον οργανισμό σε ζωή. Για αυτό, η αναπνοή έχει ζωτική και κεφαλαιώδη σημασία για τον άνθρωπο. Χωρίς αναπνοή δεν μπορούμε να ζήσουμε ούτε λίγα λεπτά. Με τον ατμοσφαιρικό αέρα αναζωπυρώνουμε ολόκληρο τον οργανισμό και διατηρούμε ταυτόχρονα την ψυχική μας ισορροπία.

Τονίζουμε, την πολύ μεγάλη σπουδαιότητα που έχει ο αέρας τον οποίο αναπνέουμε, διότι αυτός μεταβάλλει αμεσότερα την σύσταση τού αίματος.

Ο ατμοσφαιρικός αέρας είναι κατά κάποιο τρόπο η « τροφή » τής ψυχής και μάλιστα η κυριότερη τροφή της.

Πάρα πολλά μυητικά γυμνάσματα έχουν σαν βάση την ρυθμική και με ορισμένο τρόπο, με βάση ορισμένους κτύπους τής καρδιάς, πραγματοποίηση των εισπνοών και των εκπνοών.

Ο τελικός σκοπός τής αναπνοής, καθώς και κάθε άλλης φυσιολογικής λειτουργίας, είναι η παραγωγή νευρικής δυνάμεως, η οποία αποθηκεύεται στα ψυχικά κέντρα και χρησιμεύει στην εκδήλωση μεγαλύτερης ζωτικότητας, ψυχικής δυνάμεως, πνευματικής διαύγειας και δραστηριότητας. Με άλλα λόγια, πρέπει, να συγκεντρώσουμε πρώτα κοσμική δύναμη, από τον συμπαντικό χώρο που μας περιβάλλει, για να μπορέσουμε στην συνέχεια να την εξωτερικεύσουμε στους τρεις κόσμους, τον Φυσικό, τον Ψυχικό και τον Πνευματικό, σύμφωνα με την Αλχημική φόρμουλα **Coagula- Solve** (δηλαδή συμπύκνωση και εκτίναξη).

Πιο πάνω ορίσαμε την ψυχή σαν ένα είδος υλοπνευματικού ρεύματος ικανού να δεχθεί μία κατεύθυνση από το Πνεύμα προς το σώμα ή να μεταφέρει μία εντύπωση από το σώμα (αισθητήρια) προς το Πνεύμα. Η φυσιολογία αποδίδει στα κινητικά και αισθητικά νεύρα τους ρόλους αυτούς. Στο προκείμενο πρέπει να αποσαφηνίσουμε ότι τα νεύρα είναι απλώς τα μέσα συνδέσεως, διοχετεύσεως μιάς ενεργείας (μάλλον ηλεκτρικής φύσεως) η οποία κυκλοφορεί κατά μήκος αυτών, όπως το ηλεκτρικό ρεύμα κυκλοφορεί κατά μήκος των αγωγών. Αποδειξη τής ορθότητας τής αντιλήψεως αυτής είναι το γεγονός ότι πολλές φορές χωρίς να υπάρχει βλάβη στον εγκέφαλο ή στα νεύρα, τα οποία μπορούν και παραμένουν ανέπαφα, έχουμε περιπτώσεις παραλύσεως, κ.ο.κ.

Αυτό συμβαίνει διότι η ενέργεια αυτή, ο ψυχικός δυναμισμός (ψυχικό ρευστό), δεν κυκλοφορεί πλέον διά μέσου τού νευρικού συστήματος.

Κύριος λόγος υπάρξεως τής ψυχής είναι να θέτει σε κυκλοφορία τον παράγοντα τής ζωής και από τής απόψεως αυτής, όπως είπαμε, έχει έδρα κυρίως στο στήθος και τα όργανα τα οποία κυρίως εκδηλώνουν και συντηρούν την ζωή αποτελούν την έδρα της : τα πνευμόνια και η καρδιά.

Το ρεύμα αυτό, το οποίο αποτελεί την ουσία τής ψυχής, εμποτίζει κατά την κυκλοφορία του, τόσο το νευρικό, όσον και το κυκλοφοριακό (αιματικό) σύστημα.

Από την φυσιολογία γνωρίζουμε ότι οι δύο λειτουργίες, κυκλοφορία τού αί-

ματος και αναπνοή, είναι άρρηκτα συνδεδεμένες, καθώς η καρδιά φροντίζει για την εκτόξευση τού αίματος έως τα ακρότατα κύτταρα τού οργανισμού και τα πνευμόνια φροντίζουν για τον εμπλουτισμό του με οξυγόνο, χωρίς το οποίο δεν θα γινόντουσαν οι απαραίτητες καύσεις για την ζωή.

Εκτός όμως από το οξυγόνο, το οποίο εισάγεται από τα πνευμόνια, ο Εσωτερισμός παραδέχεται ότι το αίμα εμπλουτίζεται διά μέσου τής αναπνοής και με ένα άλλο συστατικό, την « **ζωικότητα - αιθερικότητα** » το οποίο συναντούμε στην Ινδική παράδοση σαν « **πράνα** ».

Στα Σανσκριτικά, σημαίνει αναπνοή ενώ το πρώτο συστατικό της « **πρά** » σημαίνει γεμίζω.

Η αιθερική αυτή ενέργεια, είναι ρεύμα που έλκει την καταγωγή του από την πρωταρχική ενεργεία τού Πνεύματος είναι δε ο αποκλειστικός παράγοντας τής ζωής τού Παντός.

Ανάλογης φύσεως, που αφορά όμως τον άνθρωπο και διαποτίζει με ζωικότητα ολόκληρο τον οργανισμό του, είναι η « ανθρώπινη αιθερική ενέργεια », « ο άρτος ημών ο επιούσιος » .

Πιστεύω ότι έγινε αρκετά ξεκάθαρα και με σαφήνεια ο καθορισμός τών τριών στοιχείων, τα οποία συνιστούν τον άνθρωπο, ώστε να μην υπάρχει ανάγκη για περισσότερη επέκταση.

Ελπίζουμε ότι ο αναγνώστης παρακολούθησε τις εξηγήσεις που δώσαμε για τα τρία μέρη που αποτελούν τον άνθρωπο και αντιλήφτηκε καλά το τι θέλουμε να εκφράσουμε, όταν χρησιμοποιούμε τούς όρους : **σώμα, ψυχή, Πνεύμα** καθώς και **Εγώ ή Ψυχή** με κεφαλαία.

👉 Πιά περισσότερη όμως σαφήνεια επαναλαμβάνουμε και πάλι ότι η ψυχή ενώνει το κατώτερο ή φυσικό σώμα με το ανώτερο ή Πνευματικό.

Για την ακρίβεια, η ψυχή δέχεται και μεταβιβάζει !

Το « **διάμεσο** » αυτό, όπως εξηγήθηκε στο παράδειγμα τής συσκευής τηλεόρασης, είναι κάθε άλλο παρά μία αφηρημένη έννοια.

Η ιδέα ενός συνδετικού κρίκου, ενός « μεσάζοντος » , φαίνεται να ανταποκρίνεται σε μία φυσιολογική πραγματικότητα, κατά τον γνωστό μηχανισμό :

Αίτιον - Μέσον - Αποτέλεσμα.

Να λοιπόν γιατί και εμείς δεχόμαστε στον άνθρωπο ένα « μεσάζοντα » , τον οποίο καλούμε **ψυχή** και επιχειρούμε να τον μελετήσουμε σαν μία ξεχωριστή δύναμη, ώστε να μπορέσουμε να ερευνήσουμε την φύση της και κατανοήσουμε τις διάφορες λειτουργίες και ιδιότητες της.

Με τον τρόπο αυτό θα αποκτήσουμε τις γνώσεις εκείνες που θα μας βοηθήσουν να λύσουμε καλύτερα πάρα πολλά προβλήματα τής ζωής, τα οποία καθημερινώς μας παρουσιάζονται ως αινιγματικά και συνήθως άλυτα.

4.1.3. ΟΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Μέχρι τώρα δώσαμε την περιγραφή και την “ ανατομία ”, ας μας επιτραπεί η έκφραση, τής ψυχής. Τώρα θα μελετήσουμε τις ιδιότητες και τις λειτουργίες της και θα προσπαθήσουμε να τις κατατάξουμε μεθοδικά, ώστε να μπορέσουμε αργότερα με κατάλληλα ψυχονοητικά γυμνάσματα να καλλιεργήσουμε και αναπτύξουμε τις καλές ιδιότητες και να μετριάσουμε ή αποβάλουμε, κατά το δυνατόν, τις κακές ιδιότητες. Η βαθιά κατανόηση τού ρόλου και τών λειτουργιών τής ψυχής, καθώς επίσης και τών σχέσεων της με τα υπόλοιπα στοιχεία, που αποτελούν το ανθρώπινο ον, είναι αναγκαία για να επιτύχουμε την αυτοκυριαρχία και την ικανότητα μας στην διακυβέρνηση τού όλου ανθρώπινου οικοδομήματος (τού Ναού).

Η ανθρώπινη ψυχή είναι μία τεραστία δύναμη χρήσιμη για την εξέλιξη μας. Δυστυχώς όμως η πλειονότητα τών ανθρώπων σχεδόν αγνοεί την ύπαρξη τής θαυμαστής αυτής δυνάμεως. Όταν κατανοήσουμε τον μηχανισμό τής ψυχής και τον ρόλο τον οποίο αυτή παίζει, μεγάλο μέρος από το μυστήριο που περιβάλλει τον άνθρωπο και διαφωτίζεται και απλοποιείται.

Πρέπει πρώτα από όλα να γνωρίζουμε, ότι οι λειτουργίες που απαιτούν αυτοματισμό, όπως λόγου χάριν η μνήμη, η πείρα, οι συνήθειες μας, τα αισθήματα και τα πάθη μας, γίνονται πραγματοποιήσιμα με τις ιδιότητες τής ψυχής.

Η αρχή και η καταγωγή τών διαφορών συναισθημάτων, όπως η χαρά, η λύπη, ο ενθουσιασμός, η συγκίνηση και γενικά όλα τα ψυχικά πάθη, όπως το μίσος, ο φθόνος, ο θυμός, η ηδυπάθεια, η εγωπάθεια, βρίσκεται στην ψυχή.

Από αυτήν παράγονται και αναπτύσσονται τα αισθήματα - καλά ή κακά - καθώς και οι διάφορες άλλες καταστάσεις, ενώ όπως ήδη είπαμε, από το σώμα πηγάζουν οι αισθήσεις και τα ένστικτα και από το Πνεύμα οι ιδέες.

Εκείνος ο οποίος εμβαθύνει στα μυστήρια τής ψυχής, μπορεί σχεδόν να μαντέψει τις σκέψεις, τούς υπολογισμούς και τον χαρακτήρα τών άλλων.

Όταν δε γνωρίζει κανείς, κατά βάθος, την ανθρώπινη ψυχή και τις εκδηλώσεις της, μπορεί να καταπολεμήσει τις ψυχικές ασθένειες, την δειλία, το λεγόμενο τρακ, να κατανοήσει τον μηχανισμό τών ονείρων, τού υπνωτισμού και εν γένει όλων εκείνων τών φαινομένων τα οποία τα κατατάσσουμε ή τα χαρακτηρίζουμε σαν ψυχικά και παραψυχικά.

Η ψυχή είναι επίσης ο καθρέπτης τής φαντασίας και τών ονείρων.

Μπορεί να “ διασταλεί ” απερίοριστα και να μεταδώσει την εικόνα της σε μακρινές αποστάσεις, όπως στην περίπτωση τής τηλεπάθειας και στα λοιπά ψυχικά φαινόμενα τηλεόρασης.

Μπορεί πολλές φορές να πάρει όλες τις μορφές, τις οποίες τής δίνει η σκέψη και κατόπιν να τις μεταβιβάσει όπου θέλει, όπως αυτό συμβαίνει σε διάφορα ψυχονοητικά πειράματα.

Αυτός που έχει δύναμη θέλησης κατάλληλα εξασκημένη ή αυτός που διαπνέεται από έντονο πόθο, μπορεί να αποτυπώσει ή να εξωτερικεύσει εικόνες τής πνευματικής του Δημιουργίας στην όμοιας φύσεως κοσμική δύναμη που μας περιβάλλει (Παγκόσμια Ψυχή) - όπως το είδωλο το οποίο αντανακλάται στην στιλπνή επιφάνεια ενός καθρέπτη - και να επηρεάσει έτσι από μακριά άλλους ανθρώπους.

Επειδή δε συνήθως η επιθυμία κάποιου προς το κακό κυρίως προέρχεται από ελατήρια τυφλού μίσους, αυτή είναι κατά πολύ ισχυρότερη από την αλτρουιστική αγάπη.

Έτσι μπορεί ο έντονος αυτός πόθος για πρόκληση βλάβης, ο οποίος φθάνει πολλές φορές μέχρι φρενιτιδας, να συντελέσει σε μία πίο εύκολη επιτυχία τού σκοπού του.

Αυτός δε είναι και ο λόγος, για τον οποίο γεννήθηκαν κατά καιρούς διάφορες δοξασίες τού λαού, για το « μαγικό δέσιμο » που προκαλείται από αυτούς που μάς μισούν, καθώς και ο φόβος του για την βασκανία, δηλαδή το λεγόμενο « κακό μάτι » κ.λ.π.

Γι' αυτό παλαιότερα, οι αγράμματατες γριούλες, όταν έβλεπαν ένα όμορφο παιδάκι ή άλλο τι το ωραίο, το έφτυναν και έλεγαν :

« Να μην αβασκαθεί » - [🐼 κεφάλαιο ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ].

Έβγαζαν από μέσα τους (έφτυναν) τον τυχόν κρυμμένο φθόνο που μπορούσε να ελλοχεύει.

Η σκοτεινή Μαγεία και όλες οι σκοτεινές ενέργειες και επιδιώξεις της, έχουν σαν αρχή την ψυχική αυτή δύναμη, την οποία θέτουν σε δράση μέσω μιάς ακατάσχετης θέλησης προς το κακό. Η ψυχική δύναμη έχει επίσης την ιδιότητα να διαχέεται από ένα άτομο σε άλλο και να το κάνει συμπαθητικό ή αντιπαθητικό. Είναι εύκολο να παρατηρήσει κανείς πώς μεταφέρονται τα συναισθήματα και οι ψυχικές διαθέσεις από άνθρωπο σε άνθρωπο. Δεν λέμε : είδα τον τάδε και μου έφτιαξε την διάθεση ; Εξ άλλου είναι γνωστό πόσο μεταδοτικός μπορεί να είναι ο ενθουσιασμός ή ο φανατισμός. Όλα αυτά μαρτυρούν την ύπαρξη ενός είδους επηρεασμού ο οποίος, σαν ψυχικό φαινόμενο, δεν συντελείται στα πλαίσια τού υλικού επιπέδου, αλλά στο επίπεδο τής λεγομένης Παγκοσμίας Ψυχής η οποία υπάρχει μέσα σε όλη την Φύση και περιβάλλει όλα τα αντικείμενα, βρίσκεται δε σε στενή επαφή με τα άτομα και τα ενώνει ψυχικά. Την δύναμη αυτή “ υπονοεί ” το τυπικό τής μύησης τού μαθητού όταν αναφέρει :

« Το φως τής Αγάπης το οποίο ενώνει και συντονίζει πάσαν την πλάσιν » και « είθε αι αγαθαί καί πλήρεις αγάπης προς τον νεόφυτον σκέψεις απάντων ημών να επενεργήσουν ευεργετικώς επ' αυτού, ίνα η μύησίς του αποβεί πραγματική καί αποδώσει το προσδοκώμενον έργον » .

Είναι, όπως είπαμε, ο φορέας τής ζωής και όπως ο ηλεκτρισμός, η θερμότητα, το φως και ο ήχος, είναι συγχρόνως « ουσία » και « δύναμη » . Εξ αιτίας δε τής διπλής της πολώσεως και σύμφωνα προς την διπλή της φύση, είναι δυνατόν να δημιουργήσει, να ζωογονήσει και να ανανεώσει όλα τα σώματα. Είναι ένα “ ρευστό ” μαγνητικής φύσεως για το οποίο μας μιλούν οι μαγνητιστές και το οποίο ο κάθε ένας από εμάς έχει μέσα του χωρίς να το γνωρίζει. Είναι σε όλους γνωστός ο μαγνητισμός τής Γης ή Γήινος μαγνητισμός, που κάνει την μαγνητική βελόνα να στρέφεται πάντα προς την ίδια κατεύθυνση, καθώς επίσης και ο αντίστοιχος ζωικός που εκτοξεύουν τα φίδια με το βλέμμα τους και σαγηνεύουν τα πτηνά. Ο ανθρώπινος μαγνητισμός το λιγότερο πού κατορθώνει είναι η συμπάθεια ή η αντιπάθεια πού αυθόρμητα δημιουργεί, κατά την συνάντηση δύο ή περισσοτέρων ατόμων. Το ρευστό αυτό το τόσο οξύ, το τόσο διαπεραστικό, το τόσο μυστηριώδες και σχεδόν παντοδύναμο, είναι το αντικείμενο πάρα πολλών αντιφάσεων και ερίδων στις τάξεις τού επιστημονικού μας κόσμου, παρόλο που το χρησιμοποιούμε με ευρύτητα σε υλικές εφαρμογές σαν ηλεκτρισμό και μαγνητισμό. Αδυνατούμε εν τούτοις να αρνηθούμε την δύναμη αυτή, διότι είναι αυτή η οποία συνδέει με αόρατο τρόπο όλα τα δημιουργήματα τού Σύμπαντος και εξηγεί εν μέρει τα θαύματα, τις απότομες και τις εξ αποστάσεως θεραπείες, την γοητεία, την μαγανεία, τον πνευματισμό, τον υπνωτισμό και τόσα άλλα φαινόμενα, ανεξήγητα για τούς πολλούς. Είναι μία από τις ανεξιχνίαστες εκείνες δυνάμεις τού Σύμπαντος, η οποία ταυτοχρόνως με την άλλη μεγάλη, την Δημιουργική δύναμη τής Σκέψεως και με τον Λόγο που απορρέει από αυτήν (για τον οποίο θα μιλήσουμε αλλού) κυριαρχούν στον κόσμο.

Όπως θα δούμε παρακάτω, οι μύστες συμβόλισαν την δύναμη αυτή με τον **ουροβόρο όφι** και τον **θυσανωτό κόρυμβο**, παιδί τών δύο στηλών **J*** και **B*** τού ναού τού Σολομώντος που συμβολίζουν το **Πνεύμα** και την **Ύλη**.

Είναι η πρωταρχική δύναμη τής ζωής, η οποία χρησιμεύει στην γένεση και την ανανέωση της, διατηρώντας και διαιωνίζοντας την ζωή όλων τών όντων.

Η υγεία στους ζωντανούς οργανισμούς είναι το αποτέλεσμα της ισορροπίας τής ψυχικής δυνάμεως. Όταν η ισορροπία αυτή διαταραχθεί, επακολουθεί αφενός μεν η ασθένεια σε σχέση προς το σώμα, αφετέρου δε η ανισορροπία σε σχέση με το Πνεύμα. Η δύναμη αυτή μπορεί να συσσωρευτεί, να συγκεντρωθεί και να μεταβιβαστεί όπου θέλουμε χωρίς κάποιο ορατό μέσο.

Ο ήχος τής φωνής την εξαπλώνει, δυναμώνοντας την, διότι η φωνή τού ανθρώπου έχει εξαιρετική δυναμικότητα, όπως θα εξηγήσουμε στην περί υποβολής και Δημιουργικού Λόγου σχετική ανάλυση.

Είναι βέβαια αναγκαίο να γνωρίζουμε πώς να αναπτύξουμε και να κατευθύνου-

με την δύναμη αυτή, κατά βούληση, γιά να ενεργήσουμε **ευεργετικά** πάνω στους συνανθρώπους μας.

Μια τέτοια επίδραση πετυχαίνεται με την συνειδητή εκτόξευση τού « ρευστού » αυτού από το σώμα μας σε συνεργασία με την παρομοίου είδους δύναμη που είναι διάχυτη στην Φύση.

Η δύναμη αυτή μεταβιβάζεται όπου θέλουμε με την συγκέντρωση τής σκέψεως και την καλλιέργεια τής θέλησης και επηρεάζει τον πλησίον μας ευχάριστα ή δυσάρεστα, αναγκάζοντας τον να εκτελεί τις θελήσεις ή τις επιθυμίες μας, ιδίως όταν αυτός δεν έχει γιά αυτό καμία αντίρρηση ή όταν αυτός δεν έχει αποκτήσει « αυτοκυριαρχία » . Είναι, με άλλα λόγια, το όργανο και ο φορέας τής σκέψεως. Μπορούμε με την δύναμη μιάς εξασκημένης θελήσεως καί τής χρήσης καταλλήλων κινήσεων τού χεριού, να διαλύσουμε το τυχόν πλεονάζον αυτό ρευστό ή να το συγκεντρώσουμε σε άλλα μέρη τού οργανισμού, όπου βρίσκεται ελαττωμένο, επαναφέροντας με τον τρόπο αυτό την υγεία και την ψυχική ισορροπία.

Θεωρούμε καλό να σημειώσουμε εδώ ότι η ψυχική αυτή δύναμη **στερείται λογικής** και δεν έχει δική της βούληση. Δέχεται « ασυζητητί » ότι « ακούσει » και εκτελεί πειθήνια, χωρίς κρίση, τις υποδείξεις καί υποβολές τής τρίτης δυνάμεως, δηλαδή τού ανθρώπινου ή Θείου Πνεύματος (όπως θα δούμε) τού οποίου γίνεται το όργανο και από το οποίο κυβερνάται.

Όταν το Πνεύμα δεν είναι σε θέση να διευθύνει την δύναμη αυτή, δεν συνεπάγεται ότι αυτή παύει να υπάρχει. Απλώς ο άνθρωπος παρασύρεται (όπως θα δούμε σε μεγαλύτερη έκταση στο περί Πνεύματος κεφάλαιο), από την υλικότητα τού σώματος ή εγκλωβίζεται στην δική της άσκοπη διάθεση, οπότε έχουμε όλες τις γνωστές ψυχικές εξάρσεις και παρακρούσεις.

✎ Με τις διάφορες αυτές ιδιότητες τής ψυχής εξηγούνται οι οπτασίες, τα προαισθήματα, η προφητική έκσταση, τα όνειρα, η εξ αποστάσεως επενέργεια, η παραφροσύνη, η καταληψία και πολλά άλλα ψυχικά φαινόμενα, μερικά από τα οποία αποτελούν θέμα τής ψυχιατρικής.

Δεν μπορούμε όμως να επεκταθούμε περισσότερο στο συναρπαστικό και ανεξάντλητο αυτό θέμα, το οποίο σε κάθε εποχή τόσο απασχόλησε αλλά και θορύβησε τούς ανθρώπους...

Ειδικά συγγράμματα, πραγματεύθηκαν σε έκταση τέτοια ζητήματα καί αυτός που επιθυμεί να εμβαθύνει σε αυτά, μπορεί να προστρέξει σε πληθώρα συγγραφέων που ασχολήθηκαν με κάθε λεπτομέρεια με τον μαγνητισμό, τον υπνωτισμό (καί την διαφορά μεταξύ τους) και με όλα εν γένει τα χαρακτηριζόμενα ως « ψυχικά φαινόμενα » - [♣ **137, 170, 267, 402, ...**].

Θα εξετάσουμε τώρα το τι συμβαίνει, όταν ο άνθρωπος ονειρεύεται - [♣ **139**].

Είπαμε προηγουμένως ότι : η ψυχή είναι το κάτοπτρο τής φαντασίας και τών ονείρων.

Ο μηχανισμός τού ύπνου και των ονείρων, με τούς διαφόρους προφητικούς οραματισμούς, τις τηλεπαθητικές παραισθήσεις και παραπλήσιων « ψυχικών φαινομένων » , οφείλεται στην στιγμιαία αποσύνθεση, στον απότομο διαχωρισμό τών διαφόρων στοιχείων, που συνιστούν το ανθρώπινο Ον, την Τριάδα εκείνη την οποία ονομάσαμε Άνθρωπο.

Οι υλιστές, μας λένε ότι τα όνειρα έχουν φυσιολογική αρχή και αιτία, όπως : κακή πέψη, κακή κυκλοφορία τού αίματος ή ότι έχουν μνημονική αρχή όπως οι συνειδητές αναμνήσεις, η ασυνάρτητη σειρά ιδεών, παραστάσεων και συγκινήσεων.

Δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε ότι υπάρχουν πράγματι όνειρα που παράγονται από μια τέτοια αφορμή, αλλά τα περισσότερα έχουν αντικειμενική αρχή που είναι ξένη προς εμάς. Μερικά από αυτά, είναι παντελώς άσχετα προς οικείες και γνώριμες σε εμάς καταστάσεις. Ορισμένα περικλείουν τη σημασία προμηνυμάτων που οι υλιστές αδυνατούν να εξηγήσουν.

Αλλά ας δούμε τι συμβαίνει την στιγμή, κατά την οποία ονειρευόμαστε.

Κατά την διάρκεια τής ημέρας, όταν βρισκόμαστε σε εγρήγορση, το Πνεύμα, όπως είπαμε, κυβερνά το σύνολο.

Όμως κατά την διάρκεια τού ύπνου, το Πνεύμα αναπαύεται, κοιμάται.

Κατά την χρονική περίοδο που μέρος τής ψυχής εργάζεται, για την αναπλήρωση τής νευρικής δύναμης που καταναλώθηκε, ένα άλλο τμήμα αυτής αποσπάται και απομακρύνεται από το φυσικό σώμα και αναλαμβάνει διάφορες περιπλανήσεις, όπου συναντά άλλες οντότητες παρόμοιας φύσεως και συμπράττει μαζί με αυτές σε διάφορες σκηνές και γεγονότα. Τότε λέμε ότι ο άνθρωπος ονειρεύεται - [§ κεφάλαιο 10.1.5 Εξωτερίκευση στο Αστρικό].

Εξ αιτίας τής παθητικής αυτής στάσεως τού Πνεύματος κατά τον ύπνο, πολλές φορές διάφορες εξωτερικές δονήσεις, που εκπέμπονται από πρόσωπα γνωστά και αγαπητά σε αυτόν που κοιμάται, επηρεάζουν την ψυχή του.

Στις περιπτώσεις αυτές έχουμε τα προφητικά όνειρα και άλλα παρόμοια προμηνύματα γεγονότων, τα οποία συμβαίνουν ύστερα από παρέλευση κάποιου χρονικού διαστήματος και τών οποίων η επαλήθευση μας αφήνει κατάπληκτους.

Ας επανέλθουμε όμως στο θέμα πού μας απασχολεί και ας εξετάσουμε τι γίνεται, κατά την ώρα που ο « Άνθρωπος - Πνεύμα » κοιμάται. Κατά την διάρκεια τού ύπνου ζούμε και συμμετέχουμε τής οικουμενικής Ζωής, η οποία μας περιβάλλει, χωρίς συνείδηση τού καλού ή τού κακού, τού χρόνου ή τού χώρου. Πετάμε όπως τα πτηνά, αναρριχόμαστε όπως οι πίθηκοι, έρπουμε όπως τα ερπετά. Αναμιγνύομαστε με την φωτιά ή το νερό, παρασυρόμαστε από τον άνεμο ή περιφερόμαστε

στην ξηρά, συμμετέχουμε με άλλα λόγια στην κοινή ζωή της παγκοσμίας Δημιουργίας, με την οποίαν συνδεόμαστε με αόρατο τρόπο μέσω της ψυχής.

Όπως φαίνεται λοιπόν μέρος της ψυχής, κατά τον ύπνο, περιφέρεται μακριά από το σώμα.

Όταν μετακινηθεί σε μακρινές και άγνωστες περιοχές, βλέπει τελείως άγνωστα πράγματα, τα οποία δεν συναντά στον παρόντα υλικό κόσμο. Εκεί ζει στο πραγματικό περιβάλλον της ψυχής και οι αναμνήσεις από εκεί αποτυπώνονται μόλις, ξυπνήσει στην συνείδηση, αλλά κατά τρόπο πολύ συγκεχυμένο.

Εδώ βρίσκουν την εξήγηση τους όλες εκείνες οι παράδοξες εικόνες πού “ βλέπει ” η ψυχή κατά τις νυκτερινές της περιπλανήσεις.

Στην περίπτωση που η περιήγηση είναι μικρής απόστασης, αντικρίζει αντικείμενα συνήθη και πρόσωπα γνωστά.

Εννοείται ότι, οι περιοδείες αυτές της ψυχής, είναι δυνατόν πολλές φορές να συμβούν κατά την διάρκεια της ημέρας, όταν βρισκόμαστε σε εγρήγορση. Αλλά τότε ελάχιστα πράγματα αντιλαμβανόμαστε, διότι τότε ολόκληρη η νευρική δύναμη βρίσκεται στη διάθεση τού πνεύματος, το οποίο κυβερνά και διατάσσει, μη επιτρέποντας διπλή διακυβέρνηση και συγκυριαρχία. Όταν όμως το Πνεύμα - Συνείδηση βρίσκεται σε εντελώς παθητική κατάσταση, γίνεται δυνατόν να ζήσουμε την ζωή των ονείρων και της φαντασίας. Τότε και αυτοί ακόμη που βρίσκονται σε εγρήγορση, οραματίζονται πράγματα τα οποία δεν υφίστανται στην πραγματικότητα. Εντυπώσεις και γεγονότα, τα οποία συμβαίνουν πολύ μακριά, είναι δυνατόν να γίνουν ορατά από το άτομο. Έχουμε τότε οπτασίες, παραισθήσεις και νομίζει ότι βλέπει πράγματα, τα οποία συνήθως δεν είναι παρά δημιουργήματα μιάς “ απειθάρχτης ” ψυχικής δυνάμεως.

Στην πραγματικότητα βλέπουμε μόνο διά της ψυχής. Είναι γεγονός ότι στα όνειρα βλέπουμε ακούμε και αισθανόμαστε εν γένει, κατά τον ίδιο τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε τα αντικείμενα, όταν βρισκόμαστε σε εγρήγορση. Αυτό είναι ένα από τα μεγαλύτερα μυστήρια της ζωής, η εξήγηση τού οποίου θα μας δώσει κάποτε το κλειδί της « Πραγματικότητας » .

Όταν εξηγήσουμε τι είναι εκείνο πού μας κάνει να βλέπουμε και να αισθανόμαστε, θα αντιληφθούμε ότι δεν είναι η ύλη, δηλαδή τα υλικά μας μάτια, ούτε το οπτικό νεύρο, ούτε καν η υλική ουσία πού ονομάζουμε εγκέφαλο, αλλά « **κάτι άλλο** » το οποίο συλλαμβάνει και καθιστά ορατό τον εξωτερικό κόσμο ή τον κόσμο τών ονείρων.

Διότι και στον ύπνο, γιά παράδειγμα, « βλέπουμε » ότι μας επιτίθεται κάποιος, χωρίς την μεσολάβηση τών υλικών ματιών, δηλαδή βλέπουμε έστω και αν τα μάτια τού σώματος είναι κλειστά και αισθανόμαστε τον ίδιο ακριβώς τρόπο με εκείνο που θα μας κατείχε αν ήμασταν σε κατάσταση εγρήγορσης.

Υπάρχει μια σημαντική περικοπή στην μύηση τού Εταίρου, που συνήθως την προσπερνούν χωρίς να τής δίνουν την απαιτούμενη προσοχή, της οποίας όμως η προσεκτική εξέταση και εμβάθυνση υποδεικνύει όλα όσα μέχρι στιγμής περιγράψαμε. Αυτή έχει ως ακολούθως :

1^η Περὶ ο δ ε ί α : ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ :

Ὅραση - Ακοή - Αφή - Ὁσφρηση - Γεύση.

« Ο ὅρος “ Πέντε Αισθήσεις ” , δεν πρέπει να ληφθῇ ἀπολύτως, καθόσον πρόκειται περὶ ὀργάνων τού σώματος και **δυνάμεως τῆς ψυχῆς**. Ἀλλά η ψυχὴ δεν ἔχει σταθερόν και ὠρισμένον ἀριθμόν αἰσθήσεων, ποιεῖται δε χρήσιν μόνον τῶν πέντε ὀργάνων, ἅτινα το σώμα θέτει εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς ὅπως γνωρίσῃ τον ἐξωτερικόν κόσμον » - [♣ 8.2^{ου}].

Θα πρέπει λοιπόν να βγάλουμε το συμπέρασμα ὅτι « **κάτι ἄλλο** » παρεμβαίνει το οποίο μας κάμνει να βλέπουμε κ.λ.π., εἴτε ὅταν ἔχουμε τα μάτια ἀνοιχτά, εἴτε ὅταν κοιμόμαστε !

Ἀλλά βεβαίως και αὐτό εἶναι ἓνα θέμα που ξεφεύγει ἀπὸ τον σκοπὸ τού παρόντος βιβλίου.

Βλέπουμε, λοιπόν, ὅτι εἶναι σπουδαίον να διατηροῦμε συνεχῶς το Πνεῦμα ἀγρυπνο, συνεχῶς σε στάση προσοχῆς, γιὰ να μην επιτρέπει στὴν ψυχὴ να ἀναμιγνύεται σε πράγματα, τα οποία δεν εἶναι τῆς δικαιοδοσίας της. Ὅταν η ψυχὴ μείνει ἀκυβέρνητη, χάρη ἀκριβῶς στὴν παντοδυναμία της, μπορεῖ να μας παρασύρει σε παρά πολλές παρεκτροπές, παραφορές, ἀκόμα και να ὀδηγήσει στὴν τρέλα. Ὅπως δε ἤδη εἶπαμε, η ψυχικὴ αὐτὴ παντοδυναμία δεν ἐπιδέχεται κανένα ἄλλο ἔλεγχον, κανένα χαλινάρι ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο τού Πνεύματος και ἀπὸ ἐκεῖνο τού Δημιουργικοῦ Λόγου που ἀπορρέει ἀπὸ το Πνεῦμα.

Ἡ ψυχὴ λοιπόν, η μεσάζουσα αὐτὴ οὐσία μεταξύ τού Πνεύματος και τού σώματος, μακριὰ ἀπὸ το να εἶναι κάτι το ἀνύπαρκτο, ἀποδεικνύεται ἓνας πραγματικὸς παράγοντας, πῶς πολὺπλοκος και με πῶς πολλές προεκτάσεις ἀπὸ το σώμα, το σαρκικὸ περίβλημα τού ἀνθρώπου.

Ἐξ ἄλλου ο ἀνθρώπος ἀντιλαμβάνεται με δύο τρόπους. Με τὴν **Νόηση** και με τὴν **Αἴσθηση**.

Οι δύο αὐτές ιδιότητες εἶναι ἓνας μακρινὸς ἀπόηχος τῶν δύο πρωταρχικῶν Ἀρετῶν - Ἰδιοτήτων τού Δημιουργοῦ, τις οποίες θα συναντήσουμε πῶς κάτω ως “ **Σοφία** ” και “ **Αγάπη** ”. Ἀπὸ αὐτές τὴν πρώτη θέση κατέχει η Αἴσθηση, η οποία εἶναι η βάση τῆς Γνώσεως.

Ὅπως ἔχει ἀνάγκη ο ἀνθρώπος να ἐννοήσῃ, να λογικευτεῖ, να κρίνει, ἔχει ἐπίσης τὴν ἀνάγκη να αἰσθανθεῖ και μέσω τῶν αἰσθήσεων να υποβληθεῖ σε διάφορα συναισθήματα και συγκινήσεις, πού θα τού δώσουν τα στοιχεῖα, ἐπάνω στα οποία θα θεμελιώσῃ τις παρατηρήσεις και τις κρίσεις του.

Γιά αυτό οι δύο αυτές λειτουργίες πρέπει να αλληλοσυμπληρώνονται και να συνεργάζονται, καθώς είναι και οι δύο απαραίτητες για την κατανόηση τού Εαυτού μας και τού κόσμου που μας περιβάλλει. Το αίσθημα είναι μια μεγάλη πηγή δυνάμεως και ένας ισχυρός παράγοντας σε όλες εν γένει τις ενέργειες μας.

Αντιπροσωπεύει μία τεραστία δύναμη, η οποία αν διοχετευθεί κατάλληλα, μπορεί να αποβεί εξαιρετικής χρησιμότητας στον άνθρωπο.

Γιά αυτό οφείλουμε να δώσουμε όλως ιδιαίτερη προσοχή στον συναισθηματικό μας κόσμο, διότι εκεί όπου κυριαρχεί μόνο η παγερή λογική, οι άνθρωποι γίνονται σκληροί, εγωιστές και ωμοί υλιστές, χωρίς καμία ανώτερη χάρη ή άλλη ανώτερη ψυχική αρετή.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι το αίσθημα είναι εκείνο, το οποίο προσδίδει ζωή στην σκέψη και μας παρακινεί σε δράση. Είναι η δύναμη η οποία συσχετίζει την σκέψη με το σκεπτόμενο αντικείμενο. Χωρίς το αίσθημα καμία δράση δεν μπορεί να υπάρξει, όπως θα δούμε αναλύοντας τον μηχανισμό με τον οποίο δημιουργούνται τα ψυχονοητικά **είδωλα** για τα οποία μας αναφέρει το τυπικό τού 4^{ου} βαθμού στην 1^η περιοδεία τής μυήσεως, στην εξής περικοπή :

« Δεν θα επινοήσετε ποσώς πλέον **είδωλα**, διά να ενεργείτε τυφλώς υπό την επιρροή τούτων.. »

Αν θέλουμε να επιτύχουμε θετικά και σταθερά αποτελέσματα, οφείλουμε να επενδύσουμε την σκέψη με την ψυχική αυτή δύναμη, διότι η σκέψη πού συμβαδίζει με το συναισθημα αποτελεί ακαταμάχητο συνδυασμό.

Ενώ, αντίθετα, η σκέψη χωρίς συναισθημα είναι γνώση χωρίς αγάπη, είναι ψυχρή και στείρα ανίκανη να μεγαλουργήσει. Χρειάζεται όμως προσοχή.

Αυτό γίνεται αντιληπτό όταν δούμε με πόση ευχέρεια υπερνικούν οι συγκινήσεις την λογική και παρασύρουν τον άνθρωπο σε πράξεις για τις οποίες αργότερα ντρέπεται και μετανοεί. Δεν πρέπει λοιπόν να μας παρασύρουν παράλογα και πολλές φορές νοσηρά συναισθήματα.

4.1.4. Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Αναφέρει σχετικά ο Παράκελσος στο έργο του “ DE VIRTUE IMAGINATIVA ” :

« Ο άνθρωπος έχει ένα ορατό εργαστήριο που είναι το σώμα του και ένα αόρατο πού είναι η φαντασία του...Ο Ήλιος εκπέμπει ένα φως το οποίο δύναται να θερμάνει μέχρι αναφλέξεως δια τής συγκεντρώσεως αυτού εις ένα ορισμένο σημείο. Η φαντασία διεγείρει αποτέλεσμα επί της ίδιας αυτής σφαίρας και προκαλεί την γένεση μορφών από στοιχεία αόρατα. Όπως ο κόσμος ολόκληρος δεν είναι παρά το αποτέλεσμα τής φαντασίας τού Παγκοσμίου Πνεύματος, έτσι και η φαντασία τού ανθρώπου μπορεί να δημιουργήσει αόρατες μορφές και να τις υλοποιήσει. Η Φαντασία έλκει όλη την δύναμη της από την επιθυμία. Υπάρχει προς κάθε κατεύθυνση ένας τεράστιος αριθμός ανθρωπίνων θυμάτων, με μοναδική αιτία την Φαντασία των... »

Υπάρχει λοιπόν η **Φαντασία** με κεφαλαίο **Φ**, η οποία σχετίζεται με την Δημιουργική Σκέψη και υπάρχει μια ελαττωματική ή νοσηρή κατάσταση της φαντασίας με μικρό **φ**, την οποία ονομάζουμε **φαντασιοπληξία**.

Οι « φαντασιόπληκτοι » πάντοτε αφθονούν στην κοινωνία.

Η Φαντασία πέρα από τον δημιουργικό της ρόλο, είναι η λειτουργία, η οποία όχι μόνο μας επιτρέπει, όπως η μνήμη, να συναθροίσουμε διανοητικά τις παλιές εικόνες, αλλά και να δημιουργήσουμε νέες παραλλάσσοντας πολλές φορές ή και διαστρεβλώνοντας τις παλιές.

Η φαντασία είναι δυνατόν να δημιουργήσει ψευδαισθήσεις και εντυπώσεις και να μας κάνει δούμε ανύπαρκτες εικόνες, οι οποίες δεν υπάρχουν, αλλά οι οποίες κατορθώνουν κάποτε να πραγματοποιηθούν.

Η φαντασία μάς κάνει να βλέπουμε οράματα και τα λεγόμενα φαντάσματα και να νομίζουμε ότι είναι αληθινά, εκτός μερικών ειδικών περιπτώσεων, διότι μερικές φορές αυτή είναι πίο ισχυρότερη από την πραγματικότητα.

Η νοσηρή φαντασία δημιουργεί διάφορες ψευδείς καταστάσεις και τότε έχουμε τους κατά φαντασία ασθενείς, οι οποίοι δυστυχώς είναι άφθονοι στην εποχή μας, εξ αιτίας της υπερέντασης των νευρών.

Οι ασθενείς αυτοί δεν θεραπεύονται παρά μόνο όταν πιστέψουν ότι έγινε η κατάλληλη θεραπεία για την αρρώστια, από την οποία φαντάζονται ότι πάσχουν. Εξ άλλου, η Δημιουργική πλευρά της Φαντασίας δίνει την δύναμη σε αυτούς που πάσχουν να παλέψουν κατά της αρρώστιας και τους επαναφέρει πολλές φορές στην υγεία.

Άλλη μεγάλη δύναμη της Φαντασίας, της Δημιουργικής όμως Φαντασίας, είναι εκείνη που κάνει να πραγματοποιούνται οι πόθοι ή οι φόβοι μας.

Είναι ένα είδος μαγνήτη, που μπορεί να έλκει προς αυτόν εκείνα τα πράγματα των οποίων έχει ανάγκη. Ο έντονος πόθος ή ο μεγάλος φόβος, δίδουν στην φαντασία μία τρομακτική δημιουργική δύναμη. Για παραδειγμα, πολλές φορές ο φόβος κατά την διάρκεια μιας επιδημίας μάς μεταδίδει την αρρώστια την οποία φοβόμαστε. Έτσι όταν φοβόμαστε για έλευση κάποιου κακού, πολλές φορές το κακό αυτό μας έρχεται.

Αντίθετα, όταν ελπίζουμε στο καλό, όταν έντονα ποθούμε το καλό, αυτό δεν αργεί να πραγματοποιηθεί. Όταν όμως είμαστε δεισιδαίμονες και νομίζουμε ότι μία ορισμένη ημέρα είναι κακή, η φαντασία μας θα κατορθώσει να κάνει την ημέρα αυτή γεμάτη από δυσχέρειες.

Μέσω της φαντασίας επενεργούμε στις ιδέες των άλλων και τους επηρεάζουμε να μας αντιμετωπίζουν με συμπάθεια ή και αντίστροφα, ανάλογα με την φύση των σκέψεων μας.

Είναι λοιπόν φανερό πόση μεγάλη δύναμη έχει η φαντασία.

Είναι ικανή να μας παρασύρει σε παρά πολλές ανοησίες και σε αυτήν ακόμη την τρέλα, όταν η λογική δεν επεμβαίνει για να την βάλει στην θέση της.

Εάν αφήσουμε την φαντασία χωρίς χαλινάρι, εξ ου και ο όρος « αχαλίνωτη φαντασία », τότε παύει να υπάρχει κάθε αναλογία στην αναπαράσταση των αντικειμένων ή των γεγονότων.

Ανεξέλεγκτη πλέον, δημιουργεί εικόνες, ψευδαισθήσεις και ανύπαρκτα γεγονότα, που προκαλούν τον πανικό.

Κατά την διάρκεια στιγμών πανικού, η φαντασία παίζει τον πρωτεύοντα ρόλο, διότι αναλαμβάνει ανεξέλεγκτα τον έλεγχο της εγκεφαλικής λειτουργίας.

Ο φόβος, η ψυχική αυτή παραφορά, με το να μεγαλοποιεί συνήθως τα γεγονότα δυσανάλογα, μας κάνει να χάνουμε κάθε ψυχραιμία και διανοητική ισορροπία.

4.1.5. Η ΕΛΠΙΔΑ

Υπάρχει μια άλλη ψυχική ιδιότητα, η Ελπίδα, η οποία λόγω τού παθητικού χαρακτήρα της έχει ουσιώδεις διαφορές από την Πίστη, η οποία περικλείει και την βεβαιότητα.

Γιά πρώτη φορά συναντούμε τον όρο στην μύηση τού 1^{ου} βαθμού :

« *Αμύητος ζητά να γίνει Τέκτων. Πώς τόλμησε να **ελπίξει** ότι θα το κατορθώσει ; Ως ελεύθερος και χρηστοθήης.* »

Αλλά και στον 32^ο βαθμό τού Βασιλικού Μυστικού, που παλαιότερα αποτελούσε τον 25^ο και τελευταίο βαθμό τού τύπου τής Heredom ή Rite of Perfection (τύπος Τελειοποίησης), ταυτόχρονα με το σημείο λέγεται και η Λατινική φράση : « *Spes Mea in Deo Est* », η οποία σημαίνει « η Ελπίδα μου βρίσκεται στον Θεό » .

Κατά ένα ορισμό : « Ελπίδα είναι η προσδοκία ενός ευχάριστου ή επιθυμητού γεγονότος ή αγαθού, είναι η κατάσταση τής ψυχής η οποία κάνει κάποιον να προσβλέπει στην μέλλουσα πραγματοποίηση εκείνου που επιθυμεί » .

Χωρίς το συναίσθημα τής Ελπίδας, η μεν ζωή θα ήταν στερημένη κάθε χαράς, ο δε θάνατος κάτι το φρικαλέο.

Σε όλες τις θρησκείες είναι κοινή η “ περί τών εσχάτων πραγμάτων ελπίς ”.

Οι αρχαίοι είχαν προσωποποιήσει και θεοποιήσει την Ελπίδα που απεικόνιζαν σε παραστάσεις με την μορφή νύμφης έτοιμης να βαδίζει να κρατά στο χέρι της άνθος μισοανοιγμένο.

Η Ελπίδα, μεταφυσικά ερμηνευμένη, είναι η ισορρόπηση τής ατομικής Ψυχής μεταξύ τής Γνώσεως τού Απολύτου και της συνειδητοποίησης τής δικής της σχετικότητας.

Γιά τον λόγο αυτό η Ελπίδα συγκρίνεται με το φως που λάμπει στο σκοτάδι, δηλαδή με την ακτινοβολία η οποία ενώ δεν είναι της ίδιας εντάσεως με τού ηλίου, εν τούτοις μας δίδει μία ιδέα αυτής και την υπομονή να υποφέρουμε την ανυπαρξία τού σκότους.

Έτσι για την ατομική Ψυχή, η ελπίδα είναι ένα είδος προσωρινού υποκατάστατου της όψεως της μακαριότητας μέσα στην οποία, η Ψυχή αυτή, θα υπερπηδήσει τα όρια του δημιουργήματος μέσα στο οποίο είναι εγκλωβισμένη λόγω της ενσάρκωσης της.

Στην Τεκτονική κλίμακα η Ελπίδα αποτελεί τον δεύτερο φιλοσοφικό κύκλο και συμβολίζει κυρίως την Ελπίδα της αθανασίας μας, σαν Ψυχής.

Ο πρώτος κύκλος αφορά την Πίστη προς τον Θεό, μέσω της οποίας και φθάνουμε στην ελπίδα της αθανασίας.

Η Ελπίδα αποτελεί μαζί με την Πίστη και την Αγάπη τις τρεις φλόγες (στήλες) του 18^{ου} βαθμού **P + Σ** του **A*Α*Σ*Τ***, όπως και σε πολλά συστήματα ανωτέρων βαθμών.

Είναι ο πόθος της ψυχής του ανθρώπου προς το άπειρο και η λαμπάδα η οποία φωτίζει και δείχνει την οδό, όταν όλα γύρω καλύπτονται από σκοτάδι.

Γιά τον λόγο αυτό ενώ κατά την μύηση του 18^{ου} σβήνουν οι φλόγες (στήλες) της Πίστεως και της Αγάπης παραμένει αναμμένη μόνον η φλόγα της Ελπίδας και ο πρόεδρος του Εργαστηρίου στεκούμενος μπροστά από την στήλη της Ελπίδος, αναφωνεί :

*Δεν μας απομένει εί μη η **Ελπίς**. Αλλοίμονον εις εκείνον, ο οποίος θα σβήση ταύτην. Διά της **Ελπίδος** θα αναλάμψουν εκ νέου η Πίστις καί η Αγάπη.*

4.1.6 Η ΠΙΣΤΗ

Ένα βασικό στοιχείο της μύησης του 18^{ου} βαθμού, του **P + Σ**, είναι η έννοια της Πίστεως.

Η Πίστη είναι συμπλήρωμα και κορωνίδα των δύο ενεργητικών ιδιοτήτων, της Φαντασίας καί της Βουλήσεως στις οποίες ήδη αναφερθήκαμε.

Η φύση της Πίστεως είναι διαφορετική από την φύση της Φαντασίας, αποτελεί όμως ισότιμη πνευματική ενεργητική ιδιότητα.

Ο πολὺς Παράκελος, επανειλημμένα αναφέρεται στο θέμα αυτό, σε σειρά δε φράσεων, μας δίνει το κλειδί της κατανόησης : « *Εκείνο το οποίον μας εξυψώνει υπεράνω της γήινης φύσεως είναι η πίστις, ήτις μας προικίζει με τις ικανότητες των πνευμάτων και μας θέτει εις ίσην μοίραν με αυτά. Το Ευαγγέλιο* σε λίγες λέξεις μας δίδει μίαν ιδέαν περί της ισχύος της πίστεως. Έξ αυτών δυνάμεθα να αντιληφθώμεν οτι η πίστις είναι ικανή να προκαλέση θαυμαστά όντως αποτελέσματα. Αλλά καί τα πνεύματα, δύνανται νά παραγάγουν πάντα ταύτα.*

* «ό δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν. ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν ὥς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ, μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται· καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσει ὑμῖν» (☞ Ματθαῖος κεφάλαιο 17: 20).

«ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ καὶ κείνος ποιήσει καὶ μείζονα τούτων ποιήσει» (☞ Ἰωάννης κεφάλαιο 14: 12).

Δεν διαθέτουν ούτε σώμα, ούτε σάρκα, ούτε αίμα και ουδεμίαν γενικώς σωματικήν δύναμιν.

Έν τούτοις προκαλούν τα φαινόμενα ταύτα διά τής πίστεως των. Αλλά και διά της ίδιας δυνάμεως τής πίστεως, δύναται ο άνθρωπος να τρέψη εἰς φυγὴν πνεύματα τυχόν εχθρικῶς διακείμενα πρὸς ἡμᾶς. Όλα τα ὄντα ἀντλούν την ἰσχύν των ἐκ τῆς πίστεως. Τα μὲν ὁμῶς χρησιμοποιοῦν την πίστιν των πρὸς το καλόν, τα δέ πρὸς το κακόν, διά τούτο καί ἀπεπέμφθησαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ πίστις των ὁμῶς δὲν τοὺς ἀφῆρέθηκε, δι' ο καὶ ἔχουσι την δύναμιν να μεταφέρουν ὄρη καὶ να τα ρίπτουν στην θάλασσα. Εἶναι εἰς θέσιν ἀκόμη διά τῆς πίστεως των να προκαλοῦν την ἰάσιν ἢ και την ἀσθένεια. Εκείνο το ὁποῖο δύνανται να πράξουν τα πνεύματα εἶναι δυνατόν καὶ στον ἄνθρωπον να το πράξη. Τουτέστιν δυνάμεθα να ἐφαρμόσωμε την πίστιν ἡμῶν τόσο πρὸς το καλόν ὅσο καὶ πρὸς τό κακόν, να θεραπεύσωμεν ἐξ ἀποστάσεως ἀσθενεῖς, χωλοὺς καὶ τυφλοὺς να ἰάσωμεν, πάντα ταῦτα διά τῆς πίστεως μας ἀλλὰ καὶ κυρίως διά τῆς θείας Εὐσπλαγχνίας. Διά τῆς προσευχῆς μας ἐπικαλούμεθα την θεῖαν εὐσπλαγχνίαν, ἥτις καὶ εἶναι κύριος ἱαματικός παράγων. »

Ἡ Ἀγία Γραφή, την χρησιμοποίησιν τῆς Πίστεως πρὸς το κακόν ἀποκαλεῖ « Πειρασμόν » .

Όταν κανεῖς πιστεύει με σταθερότητα ὅτι θα ἀρρωστήσει καὶ φαντάζεται αὐτό ἐνεργά, εἶναι ἀναπόφευκτο ὅτι θα ἀρρωστήσει.

Αὐτό ὀνομάζει ο Παράκελτος, κατάχρησιν τῆς Πίστεως.

Ἡ Πίστις συνεπὼς δέν εἶναι μια ἀπλή γνώμη ἢ μία διανοητική συγκατάθεσις, ἀλλὰ εἶναι και αὐτή μία ἐνεργητική δύναμις και ἰδιότητα τοῦ Πνεύματος, ἡ ὁποία το διεγείρει και το ἐνδυναμώνει, μέχρι τοῦ σημείου να το κάνει ἱκανόν να ἐπιτελεῖ θαύματα.

« Ἡ Ἀρετὴ που κάνει τοὺς Ἀγίους ἱκανοὺς να ἐπιτελοῦν θαύματα, εἶναι ζῶσα ἀκόμη και σήμερα. Εἶναι ἡ Δύναμις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος και ἐάν κανεῖς ζεῖ “ κατὰ Θεόν ” , θα τοῦ χορηγηθεῖ το δῶρο τούτο » (ἀπὸ το ἔργο τοῦ Παράκελτου - de Sanctorum Beneficiis).

Όστε, κατὰ τον Παράκελτο και πολλοὺς μεταγενεστέρους του φιλοσόφους, ἡ Πίστις εἶναι δῶρο που πηγάζει ἀπὸ την συμμετοχὴν τοῦ ἀνθρώπου στα πνευματικά χαρίσματα τοῦ Θεοῦ πεδίου. Εἶναι αὐτό που στον Τεκτονισμό περιγράφεται συνοπτικά σαν « ἐναρμόνισις με τον Παγκόσμιον Ρυθμό » .

Ἡ δύναμις τῆς Πίστεως υπερβάλλει κατὰ την ἰσχύ, ὅλα τα πνεύματα τῆς Φύσεως και κυριαρχεῖ σε ὅλους τοὺς νόμους που την διέπουν.

Όπως ἐπίσης σαφῶς διακηρύσσει ο Παρακελτος στο ἔργο του Philosophia Sagax, ἡ Πίστις μπορεῖ να θεραπεύσει ὅλες τις ἀσθένειες. Διότι πράγματι, ἀν ὁ ἄνθρωπος διαρέεται και ἐπηρεάζεται ἀπὸ τα ἀστρικά ρεύματα που καθοδη-

γούνται από την Φαντασία τής Φύσεως ἢ τοῦ Αστρικοῦ φωτός, κατ' ἀναλογία μπορεί μέσω τῶν πνευματικῶν ενεργητικῶν ιδιοτήτων τής φαντασίας, τής θελήσεως καί τής πίστεως, νά δημιουργήσει καί αὐτός ρεύματα τα οποία θά ἐπιδράσουν ἐπάνω στην φύση, δηλαδή στο ψυχονοητικό ἢ Αστρικό πεδίο καί θά ασκήσουν μεταβολή στους νόμους ἀπό τούς οποίους ἐξαρτῶνται οἱ ἀρρώστιες. Ὅσον ἀφορᾷ τήν Πίστην, σαν ἐλατήριο μέσω τοῦ οὐοίου μπορεί ὁ ἄνθρωπος νά δράσει γιά τήν θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν, αὕτη βρίσκει τὸ κορυφωμα τῆς στην ἐνθερμη προσευχή καί παράκληση καί ἀποτελεῖ τότε τὸ χαρακτηριστικό ὄπλο τοῦ Θεουργοῦ.

Διαβάζουμε στο κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιο στο κεφάλαιο 5-25 :

« καὶ γυνή τις οὔσα ἐν ῥύσει αἵματος ἔτη δώδεκα καὶ πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ πολλῶν ἱατρῶν καὶ δαπανήσασα τὰ παρ' ἐαυτῆς πάντα, καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθοῦσα, ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐλθοῦσα ἐν τῷ ὄχλῳ ὀπισθεν ἤψατο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ· ἔλεγεν γὰρ ἐν ἐαυτῇ ὅτι ἐὰν ἄψωμαι κἂν τῶν ἱματίων αὐτοῦ, σωθήσομαι καὶ εὐθέως ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς καὶ ἔγνω τῷ σώματι ὅτι ἵται ἀπὸ τῆς μᾶστιγος.

Καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγινούς ἐν ἐαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξελθοῦσαν, ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ ἔλεγε· Τίς μου ἤψατο τῶν ἱματίων; καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ·

Βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλίβοντά σε καὶ λέγεις· τίς μου ἤψατο; καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν. ἡ δὲ γυνὴ φοβηθεῖσα καὶ τρέμουσα, εἰδυῖα ὃ γέγονεν ἐπ' αὐτῇ, ἦλθε καὶ προσέπεσεν αὐτῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θύγατερ, ἡ **πίστις σου σέσωκέ σε**· ὕπαγε εἰς εἰρήνην, καὶ ἴσθι ὑγιὲς ἀπὸ τῆς μᾶστιγός σου » .

4.1.7. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ (Ὁ Σεβάσμιος τῆς Κυανῆς Στοᾶς)

Εξετάσαμε με λεπτομέρεια, στα προηγούμενα, ὅλα τα σχετικά με τὸ σῶμα καί τὴν ψυχή.

Τώρα θά ἀσχοληθούμε, σε μία πρώτη προσέγγιση, με ὅτι ἀφορᾷ τὸ Πνεῦμα.

Απὸ τα προηγούμενα κεφάλαια βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι, γιά νά αλλοιώσουμε τὴν ὕλη ἔχουμε ἀνάγκη τὸ φυσικό μας σῶμα.

Με τα διάφορα μέλη τοῦ σώματος τα οποία βρίσκονται στην υπηρεσία μίας ἀνώτατης ἀρχῆς, αλλοιώνουμε με διάφορους τρόπους τὴν ὕλη.

Μέρος αὐτῆς τὸ μετατρέπουμε μέσω τῶν τροφῶν σε νευρική δύναμη, ψυχική ἐνέργεια καί πνευματική ἀκτινοβολία. Ἡ ἀνωτάτη αὕτη ἀρχή, εἶναι τὸ τρίτο συστατικό τοῦ ἀνθρώπου, τὸ Πνεῦμα. Ὁ τελικός σκοπός τοῦ κάθε οργανισμοῦ στην φύση εἶναι νά δώσει γένεση σε μία δύναμη ἀνώτερη ἀπὸ τὴν δική του.

Ἔτσι τὸ ορुकτό δια τῆς ἐξελίξεως μετατρέπει τὴν ζωὴ πού ἐμπεριέχει σε ἀντίστοιχη φυτική.

Το φυτό δίνει ζωή στο ζωικό βασίλειο και αυτό το τελευταίο με τη σειρά του στον άνθρωπο. Ο άνθρωπος λαμβάνει την ζωή, γιά να την μετατρέψει σε μία ανώτερη δύναμη, σε διανοήση και σκέψη.

Ο πρώτιστος σκοπός τού ανθρώπου είναι να αναπτύξει το Πνεύμα, το οποίο βρίσκεται υπό μορφή σπέρματος μέσα του.

Εάν δε μία ενσάρκωση δεν αρκεί, στην ανάγκη θα επακολουθήσουν και άλλες μέχρις ότου το Πνεύμα μπορέσει μέσω αυτού να εκφρασθεί καλύτερα, με μια διαδικασία που θα περιγράψουμε με την μορφή ενός εννεαδικού πίνακα.

Δεν έχουμε παρά να μελετήσουμε την σταδιακή εξέλιξη τού ανθρώπου, για να καταλάβουμε την αλήθεια τών ανωτέρω.

Γιά να εκδηλωθεί το Πνεύμα στον υλικό κόσμο, έχει ανάγκη από το σώμα, το οποίο χρησιμεύει σαν ένα είδος σχολείου, όπου θα φοιτήσει γιά την εξέλιξη και ανάπτυξη του, κατά την κάθοδό του επάνω στον πλανήτη μας ή αλλού.

Επίσης, γιά να προφυλαχθεί το σώμα μας από τους κινδύνους τού φυσικού κόσμου, έχει ανάγκη από την καθοδήγηση τού Πνεύματος, το οποίο όπως είδαμε μεταχειρίζεται γιά τον λόγο αυτό τον μεσάζοντα - την ψυχή - γιά να δώσει ζωή και να θέσει σε κίνηση την αδρανή ύλη τού σώματος.

Ολόκληρο το σώμα, σαν κέντρο τών αισθήσεων, μεταβιβάζει στον εγκέφαλο την αίσθηση τής αφής και της γεύσεως, ενώ η ψυχή επηρεάζεται από την όσφρηση, το δε Πνεύμα από την όραση και την ακοή.

Οι αισθήσεις αυτές θέτουν σε επαφή το Πνεύμα με τον έξω κόσμο.

Το Πνεύμα δεν μπορεί μεν να αλλοιώσει άμεσα την λειτουργία τών πεπτικών οργάνων, αλλά έχει την παντοδυναμία επάνω στην εκλογή τών τροφών και το στόμα, η πύλη εισόδου τής κοιλιάς, βρίσκεται στην αποκλειστική εξάρτηση τού Πνεύματος, με την γεύση να χρησιμεύει σαν αισθαντικός βοηθός.

Το Πνεύμα, πάλι, δεν μπορεί να αλλοιώσει απ' ευθείας τα όργανα τής κυκλοφορίας, αλλά έχει δύναμη στην εκλογή τού αναπνευστικού περιβάλλοντος και η μύτη - πύλη τής εισόδου τού θώρακα - βρίσκεται στην εξάρτηση τού Πνεύματος, με την όσφρηση σαν αισθαντικό όργανο.

Προκύπτει λοιπόν ότι το Πνεύμα μπορεί διά μέσου τής βουλήσεως να αλλοιώσει τον σωματικό οργανισμό, αλλάζοντας τον με την διατροφή.

Μπορεί επίσης να επιδράσει επάνω στην ψυχή, αλλοιώνοντας τον ρυθμό τής αναπνοής και διά τής μετατοπίσεως να αλλάξει την ποιότητα τού ατμοσφαιρικού αέρα. Συνεπώς, με τις τροφές, τον αέρα που εισπνέουμε και με τις διάφορες αισθήσεις, το Πνεύμα επιδρά επάνω στο εσωτερικό Ον και με τα διάφορα μέλη τού σώματος ενεργεί επάνω στην Φύση.

Το Πνεύμα είναι, όπως είδαμε είναι η αρχή, το στοιχείο πού κυβερνά.

Έχει σαν φυσική του έδρα τον εγκέφαλο, ο οποίος αντιπροσωπεύει το φυσιολο-

γικό όργανο τής εκδηλώσεως του. Ο εγκέφαλος είναι όργανο επεξεργασίας τής γενέσεως τών διάφορων πράξεων. Είναι το καταγραφικό όργανο τών εξωτερικών εικόνων, ο αντικειμενικός φακός τών εντυπώσεων που συλλαμβάνουμε, σημείο εκκινήσεως τών νευρών συντηρήσεως (τών πνευμονογαστρικών) καθώς και τών αισθησιακών νευρών (όραση, ακοή, φάρυγγας κ.λ.π.).

Αντιστοιχεί στην αρετή τής **Φαντασίας**, την οποία θα εξετάσουμε αμέσως στην συνέχεια.

Ο κωνοειδής αδένας ή επίφυση, όργανο λεπτότατο, είναι το σημείο επαφής τού Πνεύματος και αντιστοιχεί προς το **Εγώ**. Η παρεγκεφαλίδα είναι όργανο τής θελήσεως και συνδετική γραμμή μεταξύ τού εγκέφαλου και τών νευρών.

Αντιστοιχεί στην αρετή τής **Βουλήσεως**.

Το Μέγα Συμπαθητικό είναι όργανο τής εκούσιας κινήσεως και αντιστοιχεί προς την **Ισχύ**.

Το Πνεύμα είναι το αθάνατο και ανώτερης φύσης στοιχείο μέσα μας διότι έχει Θεία προέλευση, διευθύνει την ψυχή και το σώμα και μπορεί να επενεργήσει σαν απόλυτος Κύριος.

Το Πνεύμα επενεργεί απευθείας μεν στην ψυχή, αλλά με έμμεσο όμως τρόπο στο σώμα και πάντοτε με την μεσολάβηση τής ψυχής.

Επιμένουμε πολύ στο σημείο αυτό, διότι έχει μεγάλη σπουδαιότητα.

Μόνον αν δεχθούμε ότι υπάρχει ένα ενδιάμεσο, θα μπορέσουμε να εξηγήσουμε τα πολυπληθή “ ψυχικά φαινόμενα ”, η μελέτη τών οποίων έχει δυστυχώς παραμεληθεί τόσο πολύ από τον σύγχρονο άνθρωπο.

Αναφέρουμε εξ άλλου ότι ο υπνωτιστής, γιά να κάνει τα πειράματα του, μεταχειρίζεται σαν όργανο την ψυχική δύναμη τού υπνωτιζομένου. Όταν υποτάξει, όταν δηλαδή θέσει κάτω από την κυριαρχία του την ψυχική δύναμη τού « υποκειμένου », αποκόπτει κάθε δεσμό τού σώματος με το πνεύμα και τον εξωτερικό κόσμο και τότε το σώμα τού τελευταίου καταλαμβάνεται από βαθύ ύπνο. Στην ειδική αυτή περίπτωση γίνεται υποκατάσταση τού Πνεύματος τού υπνωτισθέντος από τον υπνωτιστή, το σώμα δε και η ψυχή τού πρώτου υπακούουν στις εντολές τού δεύτερου, ακριβώς όπως υπάκουαν πριν στις εντολές τού δικού τους πνεύματος.

Μόνο όσοι απόκτησαν την αυτοκυριαρχία και το Πνεύμα τους βρίσκεται συνεχώς σε επιφυλακή, δεν κινδυνεύουν από την επήρεια τών κάθε είδους επιδράσεων και “ υπνωτιστών ”.

Ο άνθρωπος, όπως γνωρίζουμε, λόγω τής υλικής σύστασης τού σώματος του, ρέπει μοιραία προς την ακολασία τής σάρκας - προς την αποκτήνωση ή προς την κακία και την εμπάθεια τής ψυχής. Δηλαδή, η ψύχη και το σώμα (τα δύο κατώτερα στοιχεία στον άνθρωπο) ασκούν αρχικά (στο μη εξελιγμένο πνευματικά άτομο) μεγαλύτερη έλξη από το Πνεύμα το οποίο βρίσκεται ακόμη σε

“ λανθάνουσα ”, ας πούμε, κατάσταση και αγνοούν πολλές φορές τις υποδείξεις ή τις ασθενείς προτροπές του.

Τα πάθη, με τις θυελλώδεις πολλές φορές ορέξεις τους, εμποδίζουν τον άνθρωπο να επιδιώξει την επίτευξη τής Σοφίας και τής Αρετής. Το δε σώμα με τις παρά πολλές αδυναμίες του, φέρνει συνεχώς εμπόδια στις πνευματικές μας λειτουργίες. Στον άνθρωπο έχουμε μια συνεχόμενη πάλη μεταξύ τού υλικού - τού φθαρτού καί εφήμερου σώματος - καί τού Αθανάτου Πνεύματος.

Το σώμα (ο υλικός κόσμος) απαιτεί επίμονα τα δικαιώματά του, τα οποία λόγω τής φθαρτής φύσεως τής ύλης το οδηγούν (όταν δεν τεθούν σε έλεγχο) στην πρόωρη φθορά και τον αφανισμό.

Η ψυχή αδυνατεί να φέρει αντίσταση στην τυραννία αυτή τών σαρκικών αναγκών, απεναντίας μάλιστα, παρασύρεται με ευχαρίστηση στην μέθη τών σαρκικών αισθησιακών απολαύσεων διότι όπως είπαμε στερείται τής λογικής.

Η ψυχή, η οποία όπως είδαμε είναι το κέντρο τών παθών, έχει τεραστία δύναμη καί η δύναμη αυτή δεν υποτάσσεται παρά μόνο στις εντολές τής Βουλήσεως που είναι μια από τις συστατικές αρχές τού Πνεύματος.

Συνήθως οι πολλές και αλλεπάλληλες σωματικές ανάγκες απαιτούν άμεση ικανοποίηση και καταπνίγουν την εκδήλωση και ανάπτυξη τού Πνεύματος.

Γιά να πετύχουμε λοιπόν πίο εύκολα την εύρεση τής αλήθειας, πρέπει να αποσπάσουμε τον εαυτό μας από τις αισθησιακές απολαύσεις τής σάρκας και τα ψυχοφθόρα πάθη τής ψυχής και να στηριχθούμε μόνον στην ανώτερη Σκέψη (Χιράμ) καί στις σοφές της υποδείξεις.

Έτσι χαρακτηριστικά το τυπικό τής μήσεως τού 1^{ου} συμβολικού βαθμού αναφέρει :

« Κύριε, συνερχόμεθα ενταύθα διά να χαλιναγωγήσωμεν τα πάθη μας, υψούμενοι υπεράνω τών συμφερόντων, τα οποία συνταράσσουν τον αμύητον κόσμον. Συνερχόμεθα, ίνα διδαχθώμεν την περιστολήν τών αντικοινωνικών τάσεων ημών. Εργαζόμεσθε απαύστως προς βελτίωσιν ημών αυτών, εθίζοντες το πνεύμα μας προς σύλληψιν τών υψηλών ιδεών τής δόξης, της αρετής και τού καθήκοντος. Μόνον ούτω κανονίζοντες τα ήθη και τας κλίσεις ημών δυνάμεθα να δώσωμεν εις την ψυχήν μας την απαιτουμένην ισορροπίαν, η οποία αποτελεί την Σοφίαν, τουτέστιν την επιστήμην τής ζωής. Κύριε, η περιοδεία αυτή συμβολίζει την ανθρωπίνην ζωήν. Ο θόρυβος, τον οποίον ηκούσατε, απεικονίζει τά πάθη, τα οποία συγκλονίζουν αυτήν.

Τα εμπόδια, άτινα συναντήσατε, εμφανίζουν τας δυσκολίας, τας οποίας ο άνθρωπος δοκιμάζει και τας οποίας δεν δύναται να κατανίκηση ή να υπερπήδηση, εί μη μόνον εφ' όσον αποκτά την ηθικήν εκείνην ενέργειαν, ήτις επιτρέπει εις αυτόν να παλαίη εναντίον τής κακοτυχίας » .

Αλλά ας εξετάσουμε τώρα, ακόμη βαθύτερα, τις λειτουργίες του ανθρωπίνου Πνεύματος.

Όπως είναι γνωστό, ο εγκέφαλος είναι η έδρα λήψεως των σωματικών αισθήσεων, της δημιουργίας των ιδεών και της αποστολής εντολών για την συνειδητή εκτέλεση των αποφάσεων του Νού. Είναι το κέντρο της σκέψεως και της βούλησεως, βρίσκεται δε σε συνάφεια με τον Θείο, τον ανώτερο Κόσμο.

Θα μπορούσαμε ίσως να πούμε, χωρίς φόβο, ότι όλη η σωματική οντότητα επικεντρώνεται ή εντοπίζεται σε ένα και μόνο όργανο - τον Εγκέφαλο.

Το σώμα προμηθεύει την ύλη που απαιτείται για την λειτουργία του νευρικού συστήματος, η ψυχή προμηθεύει την ζωτική δύναμη η οποία κινεί την ύλη, το δε Πνεύμα θέτει όλα αυτά στην εκτέλεση συνειδητών ενεργειών. Όπως είδαμε, το σώμα μας δίνει το ένστικτο, η ψυχή την Αρετή και το Πνεύμα την Σοφία.

Όταν η βούληση κάνει κακή χρήση αυτών, έχουμε την αποκτήνωση για το σώμα, την κακία για την ψυχή και την άγνοια για το Πνεύμα.

Αυτοί είναι, σε μία πρώτη θεώρηση, οι τρεις αχρείοι εταίροι που φονεύουν τον Διδάσκαλο Χιράμ, δηλαδή το Πνεύμα και την Συνείδηση, κατά την αλληγορία της μύησης του τρίτου συμβολικού βαθμού του Διδασκάλου !

Έτσι, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι το Πνεύμα κυβερνά, η ψυχή ζωοποιεί και το σώμα βαστάζει το σύνολο.

Αυτές είναι με άλλα λόγια οι τρεις βασικές λειτουργίες του ανθρώπου.

Η κατεύθυνση για την κανονική εξέλιξη του ατόμου πρέπει να δίνεται πάντα από την ανώτατη αρχή, το Πνεύμα. Αλλιώς (όπως δυστυχώς συμβαίνει με τούς περισσότερους ανθρώπους), το Πνεύμα παύει να εκτελεί τον προορισμό του και αφήνει την ψυχή να υφίσταται τις εξωτερικές ή εσωτερικές επιδράσεις, οι οποίες με το να ενεργούν αντίστροφα το συσκοτίζουν και το εμποδίζουν να εκδηλωθεί κανονικά, ώστε τελικά να το θέτουν σε φαινομενική αχρηστία.

Εδώ ακριβώς, στο χώρο της ψυχής (Μέσον Δώμα), λαμβάνει χώραν το αλληγορικό δράμα της δολοφονίας του Χιράμ. Για τον λόγο αυτό κατά την μύηση, ο χώρος του τεκτονικού εργαστηρίου είναι συσκοτισμένος και τα αργυρά δάκρυα (ύδωρ - ψυχισμός) με τα οποία είναι διαποτισμένες οι μελανές επενδύσεις των τοίχων υποδηλώνουν ότι η εργασία γίνεται στο επίπεδο της ψυχής.

Ο μόνος φωτισμός που υπάρχει οφείλεται σε τρία μυστηριώδη Φώτα (αστέρες), τα οποία υποδηλώνουν τις τρεις πρωταρχικές αρετές του Πνεύματος που είναι : η Φαντασία, η Βούληση και η Ισχύς (δηλαδή ότι λέμε ενέργεια και δυναμισμό).

Όλες οι προσπάθειες λοιπόν του ανθρώπου πρέπει να τείνουν στην υποκατάσταση του κατωτέρου και μη πλήρως συνειδητού όντος από το ανώτερο Ον, όπου μόνο ο Νούς Δεσπάζει και Κυριαρχεί. Στην μνητική ορολογία, ο όρος Κυ-

ριαρχώ και Κυριαρχία αναφέρεται : στον εξακολουθητικό έλεγχο τής Λογικής και τής Κρίσεως σε όλες τις εκδηλώσεις του ανθρώπου, καθώς και στην δικαία χαλιναγώγηση των ορμών τής ψυχής και τού σώματος του.

4.2. ΟΙ ΚΥΡΙΟΤΕΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

4.2.1. Η ΣΚΕΨΗ

Είπαμε ότι στον εγκέφαλο έχουμε την γέννηση των ιδεών και κάθε φορά που παράγεται μία αίσθηση, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται αυτήν την αίσθηση και σχηματίζει μία ιδέα.

Αλλά αυτή η ιδέα μπορεί να είναι παθητικής μόνο μορφής.

Με άλλα λόγια να αποτυπώνεται στον εγκέφαλο όπως ένα είδωλο που αποτυπώνεται σε ένα καθρέφτη. Δεν συμβαίνει καμία αντίδραση εκ μέρους τού ανώτερου Όντος ή Εγώ και καμία δραστηριότης δεν επακολουθεί.

Ο άνθρωπος όμως, που συνήθισε να ενεργεί επάνω στις εντυπώσεις του, δεν αρκείται στο να δοκιμάζει παθητικά την αίσθηση, όπως στον καθρέφτη, αλλά την αναγκάζει να υποστεί μια ιδιαίτερη επεξεργασία εξέτασης και σύγκρισης (κρίση) με τις άλλες προηγούμενες εντυπώσεις που έχουν καταγραφεί στην μνήμη του, το σύνολο των οποίων αποκαλούμε πείρα.

Η επεξεργασία αυτή συνίσταται στην ψυχική χώνευση τής ιδέας που προσκόμισε η αίσθηση και είναι η λογική συνέπεια από την οποία παράγονται νέες σκέψεις για τα γεγονότα.

Διάφορες δηλαδή άλλες λειτουργίες τού Πνεύματος λαμβάνουν χώραν και μεταβάλλουν την πρώτη ιδέα σε σκέψη, η οποία τελικά θα μας οδηγήσει σε δράση. Τελείως διαφορετικά αποτελέσματα παράγονται, όπως γνωρίζουμε, όταν την αίσθηση δεν την συνοδεύει καμία άλλη ενέργεια.

Τότε το Πνεύμα αντανakλά παθητικά κάθε τι πού θα παρουσιασθεί σε αυτό, αλλά αδυνατεί να ανακαλέσει ή να συνδυάσει άλλες ιδέες, που τελικά θα το ωθούσαν να δράσει.

Εκείνος πού θέλει να καλλιεργήσει τις ανώτερες διανοητικές του δυνάμεις, δεν πρέπει να αφήνει τις ιδέες του να λαμβάνουν παθητική μορφή. Οφείλει να τις μετατρέπει αμέσως σε έννοιες, σε συλλογισμούς και κρίσεις, σύμφωνα δε με τα συμπεράσματα πού θα βγάλει, θα προσδιορίσει και την ενέργεια πού πρέπει να ασκήσει και τότε δραστηριοποιείται μια άλλη Θεϊκή δύναμη τού ανθρώπου, η Βούληση. Για να γίνουμε λίγο πιο σαφείς, θα μπορούσαμε να αναγάγουμε τις ανώτερες λειτουργίες τού πνεύματος στον συλλογισμό και την κρίση, δηλαδή στα κυρίως στοιχεία τής σκέψης που οδηγούν στην σύλληψη και τέλος στην βούληση.

Εκείνο όμως πού μας ενδιαφέρει πρώτα από όλα είναι η Σκέψη και η Βούληση και αυτά ακριβώς θα εξετάσουμε με λεπτομέρεια πιά κάτω. Είδαμε ότι η Σκέψη

είναι αποτέλεσμα της λειτουργίας του Πνεύματος.

Είναι ενέργεια του ανθρωπίνου νού και αντιπροσωπεύει μία πραγματική δύναμη, την οποία κάθε ένας από εμάς έχει την δυνατότητα να παράγει.

Η Δημιουργική δύναμη της σκέψης είναι μεγίστη. Μπορούμε να πετύχουμε πάρα πολλά μέσω μιας « συγκεντρωμένης σκέψεως » . Μπορούμε να επηρεάσουμε τούς τριγύρω μας, όπως επίσης οι σκέψεις τών άλλων επιδρούν επάνω μας. Μέσω της σκέψεως μπορούμε να προσελκύσουμε, βάσει του νόμου της πνευματικής έλξεως και ισορροπίας, ρυθμούς δημιουργικούς, ρεύματα ζωοποιά τα οποία θα μας προσκομίσουν υγεία, χαρά, γαλήνη, επιτυχία και ευτυχία.

Κάθε σκέψη ισχυρή ή ασθενής, καλή ή πονηρή, υγιής ή νοσηρή, παράγει κραδασμούς, οι οποίοι απλώνονται και μεταβιβάζουν αυτήν με μεγάλη κατά το μάλλον ή ήττον ένταση, σε όλους όσους βρίσκονται στην ακτίνα τών κραδασμών της.

Οι δονήσεις αυτές μοιάζουν με τις δονήσεις του ήχου ή τούς ελαφρούς κυματισμούς στο νερό, όταν ρίχνουμε μία πέτρα στην επιφάνεια του και διευρύνονται κυκλικά, μέχρις ότου εξαφανισθούν.

Όταν όμως αυτός πού παράγει την σκέψη θέλει να την μεταβιβάσει σε καθορισμένη εκ των προτέρων κατεύθυνση, τότε η σκέψη του μεταχειρίζεται σαν όργανο την ψυχική δύναμη (όπως αναλύσαμε στις ιδιότητες της ψυχής) και βαίνει κατ' ευθείαν προς το σημείο αυτό.

Εκεί συγκεντρώνεται σαν μία πραγματική « οντότητα » και το επηρεάζει αναλόγως με την ένταση πού αρχικά έλαβε από την πηγή της.

Μια τέτοια ενέργεια λέγεται μεταβίβαση της σκέψεως, την ύπαρξη της οποίας όλοι γνωρίζουμε, περισσότερο ή λιγότερο, από πείρα.

Πολλά περισσότερα θα εξετάσουμε στο ειδικό κεφάλαιο περί Ειδώλων - [♀ ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ].

Οι σκέψεις μας όμως δεν επιδρούν μόνον στους άλλους ανθρώπους. Ενεργούν καί σε εμάς τούς ίδιους και μας κάνουν το ότι είμαστε. Οι καλές και ευχάριστες σκέψεις τις οποίες φιλοξενούμε, μας κάνουν να ακτινοβολούμε αγάπη, χαρά και ευτυχία. Μας κάνουν να γινόμαστε ευπρόσδεκτοι όπου παρουσιαζόμαστε. Εκείνος όμως ο οποίος διατηρεί σκέψεις ζήλιας, κακίας ή δειλίας, τα αποτελέσματα αποτυπώνονται στο πρόσωπο του και μολύνουν ολόκληρη την τριγύρω του ατμόσφαιρα. Αρκεί η παρουσία του γιά να προκαλέσει την κατήφεια και την δυσφορία σε όσους τον περιστοιχίζουν. Επίσης οι σκέψεις απαισιοδοξίας, κακίας και μίσους, οι καχύποπτες ή δυσάρεστες κρίσεις πού κάνουμε γιά τούς άλλους, μας κάνουν να γερνάμε πρόωρα και να έχουμε άσχημη εμφάνιση.

Ενώ οι αισιόδοξες και ευχάριστες σκέψεις μας κάνουν να φαινόμαστε ευχάριστοι και να ακτινοβολούμε από ψυχική ωραιότητα (♂ Παρ. 1-22) : « καρδιά εύφραινομένη εύεκτεῖν ποιεῖ, ἀνδρὸς δὲ λυπηροῦ ξηραίνεται τὰ ὅστα » .

Συμβαίνει περίπου με τις σκέψεις, ότι συμβαίνει και με το μαγνητικό ρευστό, αλλά με την διαφορά ότι το τελευταίο στερείται βουλήσεως και ανεξαρτησίας. Πρέπει να τεθεί σε κίνηση από την σκέψη μέσω της Βούλησης, οι οποίες θα δώσουν σε αυτό καλή ή κακή κατεύθυνση, ανάλογα με τούς αγαθούς ή πονηρούς πόθους και στόχους τού ανθρώπου που κάνει χρήση αυτού.

Με άλλα λόγια, μπορούν οι σκέψεις να επηρεάσουν και αυτό το μαγνητικό ρευστό καθώς και την ζωική ενέργεια, οπότε αυτό λαμβάνει διπλή δύναμη, δηλαδή λαμβάνει κατά κάποιο τρόπο συνειδητή ζωή και επιδρά στα άλλα άτομα, σύμφωνα με την κατεύθυνση την οποία τού δίνουν οι σκέψεις.

Εδώ βασιζονται οι χειρισμοί τών Ροδοσταύρων για να μεταφέρουν την « ζωικότητα - αιθερικότητα » για την θεραπεία αυτών που πάσχουν από ασθένειες.

Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ποτέ ότι όταν λέμε « σκέψεις », εννοούμε τις Δημιουργικές και όχι σκέψεις κοινών ονειροπολήσεων. Οι Δημιουργικές σκέψεις, οι οποίες είναι πράξεις στο ξεκίνημα τους (εν τή γενέσει), προκαλούν την θέληση μας η οποία μας ωθεί σε δράση, ενώ τα ονειροπολήματα μάς μεθούν και μας παρασύρουν σε νωχέλεια και στην πνευματική αποχαύνωση. Πρέπει συνεπώς, να εξωτερικεύουμε τις σκέψεις μας και να τις κάνουμε πράξη με απτά (δηλαδή χειροπιαστά) έργα, αλλιώς παραμένουμε αδρανείς και κούφιοι ονειροπόλοι.

Οφείλουμε, εξ αλλού, να συγκεντρώνουμε τις σκέψεις μας επάνω σε συγκεκριμένα ζητήματα, η επίτευξη τών οποίων έχει να ωρισμένο σκοπό.

Μόνο τότε το αποτέλεσμα τών σκέψεων γίνεται φανερό. Όταν αποκτήσουμε την δύναμη τής χαλιναγώγησης, δηλαδή τής συνειδητής διοίκησης τής σκέψης μας και κατορθώνουμε να την συγκεντρώνουμε σύμφωνα με την βούληση μας, θα έχουμε λύση στα πιά πολλά προβλήματα που έχουν σχέση με τον εαυτό μας. Όλοι μας έχουμε αυτήν την δύναμη τής Δημιουργικής σκέψεως.

Πρέπει όμως να την ανακαλύψουμε και να εξασκηθούμε στο να την χρησιμοποιούμε.

Δεν είναι πλεονασμός να επαναλάβουμε το ερμητικό αξίωμα τών σοφών μυημένων τών περασμένων αιώνων ότι κάθε Δημιουργία είναι Πνευματική και ότι « **το Πάν είναι Πνεύμα** » .

Το αξίωμα αυτό, αν και φαίνεται εκ πρώτης όψεως παράδοξο, είναι πέρα για πέρα αληθινό.

Ο εξωτερικός κόσμος είναι δημιούργημα τού Παγκοσμίου Νού και γίνεται συνειδητός με την σκέψη. Οτιδήποτε δημιουργήσει κανείς πνευματικά, τείνει να εκδηλωθεί προς τα έξω. Έτσι, ότι φαίνεται στον έξω κόσμο υπήρξε ήδη είτε στην “ Σκέψη ” τού Μ*Α*Τ*Σ* είτε τού ανθρώπου, διότι μόλις ο άνθρωπος συλλάβει κάτι με το Πνεύμα του, αργά ή γρήγορα εμφανίζεται σαν μια υπόσταση (είδωλο ή στοιχειακό) το οποίο έχει την τάση να εξωτερικευτεί.

Εν τούτοις, οι περισσότεροι άνθρωποι δεν σκέπτονται Δημιουργικά και ούτε θέλουν να μάθουν να σκέπτονται. Προτιμούν να ζούν σαν αυτόματα.

Ο κοινός άνθρωπος δέχεται με δουλοπρέπεια τις ιδέες των άλλων, τις οποίες επαναλαμβάνει μηχανικά. Αυτό γίνεται πió σαφές αν παρακολουθήσουμε τις μεθόδους που μεταχειρίζονται αυτοί που είναι οι εντεταλμένοι να σχηματίσουν την Δημόσια γνώμη.

Αυτοί, εκτελούν όλη την εργασία τής σκέψεως με δημαγωγικές αγορεύσεις και άρθρα στα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Με τον τρόπο αυτό, αυθυποβάλλουν το τι θέλουν να « σκεφθεί » το κοινό.

Η δε παθητική στάση τού κοινού επιτρέπει, σε αυτούς τούς ολίγους, να σκέπτονται γιά λογαριασμό του και τούς διευκολύνει να σφετερίζονται την δύναμη και την εξουσία, κρατώντας τα εκατομμύρια υπό καθεστώς δουλείας.

Αυτό συμβαίνει διότι ο άνθρωπος είναι από την φύση του νωθρός στις σκέψεις του και δεν καλλιεργεί όσο πρέπει τις ενεργητικές δυνάμεις τού πνεύματος (φαντασία- θέληση- πίστη).

Προτιμά, να αφήνει τούς άλλους να σκέπτονται γιά αυτόν και να επωμίζονται τις ευθύνες.

Είναι πολύ χαρακτηριστικό ένα ακόμη απόσπασμα από την μύηση τού Εταίρου :

« Η εις Α΄ Βαθμόν μύησις παρουσίασεν υμίν την παιδικήν τού ανθρώπου ηλικίαν και την κοινωνίαν εν τη κοιτίδι αυτής. Το καλύπτον τούς οφθαλμούς υμών περι- κάλυμμα εξεικόνιζε την αμάθειαν τής ηλικίας ταύτης. Πράγματι, το βρέφος αγνοεί την χρήσιν τής τε οράσεως και της αφής, βαδίζει δε και ομιλεί πολύν χρόνον μετά τήν γέννησιν αυτού.

Το σκεπτικόν και το λογικόν είναι δυνάμεις λανθάνουσαι και ληθαργούσαι, υπάρχουσαι εν αυτώ. Το αυτό συμβαίνει εις άπαν το ανθρώπινον γένος » - [♣ 6:2^{ov}].

Το « Μεγάλο Έργο » τής ζωής είναι η Τέχνη τού Σκέπτεσθαι.

Πρέπει λοιπόν να γίνει η αφύπνιση τού Πνεύματος και η επικράτηση του στην ύλη. Πρέπει να απαλλάξουμε το Πνεύμα από τις περιτές ανάγκες των χονδροειδών περιβλημάτων του, ώστε να λυτρωθεί ο άνθρωπος από τα δεινά τής αιχμαλωσίας τής ύλης καί των αναπόφευκτων « φθοροποιών » της νόμων.

Το Πνεύμα είναι το Θεϊκό και αναλλοίωτο στοιχείο στον άνθρωπο, η υπερβατική δύναμη τού οποίου γίνεται αντιληπτή σε όλα τα στάδια τής ζωής και τον φωτίζει να κάνει το καλό καί να αποφεύγει το κακό.

Διαβάζουμε ένα σχετικό απόσπασμα από την μύηση τού Διδ.* :

*« Ανάγνωσε την ιστορία των παρελθόντων αιώνων και ρίψε βλέμμα γύρω σου. Παντού θέλεις ιδεί την μεγαλοφυΐα παραγνωριζομένη, την επιστήμη καταφρονου- μένη, την αρετή καταδιωκομένη την **αμάθεια**, τον **φανατισμό** και την **φιλοδοξία** να κυβερνούν τον κόσμο ολόκληρο.*

Την κατάλυσιν τού κράτους τούτου τού ζόφου, προς επικράτησιν τής αληθείας, αποσκοπεί ο βαθμός αυτός. Η δε υπεράσπισις τής αληθείας ήτις είναι αυτή αυτή η επιστήμη και ο πόλεμος κατά τών επιχειρούντων να εξαφανίσουν αυτήν, αποτελούν το έργον τών Τεκτόνων τών προαχθέντων εις τον βαθμόν τού Διδασκάλου. Ιδού λοιπόν το **καθήκον**, όπερ οφείλουν ούτοι να εκπληρώσουν και επί κινδύνω τής ζωής των (ας κρατήσουμε σημείωση για το καθήκον αυτό).

Όθεν, ο Διδάσκαλος οφείλει νά διπλασιάσει τας προσπάθειας αύτου, όπως διδασκεί και καταστή άξιος να φωτίσει και άλλους. Οφείλει να είναι πάντα έτοιμος και οπλισμένος όπως καταπολεμά τας ολέθριας προλήψεις, αίτινες παρεμβάλλονται ως πρόσκομμα εις την ανάπτυξιν και την διάδοσιν τών ανθρωπίνων γνώσεων. Ανάγκη προς τούτοις όπως η άγνοια εκλείψει, ίνα μη σκιάζει την δάδα τού Φωτός, την οποίαν οι προκάτοχοι ενεπιστεύθησαν εις τας χείρας ημών.

Ανάγκη επί τέλους ίνα η Οικουμένη φωτισθεί διά των εργασιών ημών και απαλλαγή τών στεναγμών τού επαίσχυντου ζυγού τής δουλείας, εις ην κρατεί αυτήν δέσμια η τυφλή αμάθεια » .

Λαμβάνοντας σαν βάση τις τρεις λέξεις τού παραπάνω εδαφίου τού τυπικού, που έχω υπογραμμισμένες, πολλοί τέκτονες θεωρούν ότι αυτές υποδηλώνουν τούς τρεις αχρείους εταίρους δολοφόνους τού Χιράμ. Αλλά ο Χιράμ, όπως σαφώς προκύπτει από την εξέταση τών τυπικών, συμβολίζει το ανθρώπινο Πνεύμα.

Η αμάθεια είναι κατάσταση τής Συνειδήσεως.

Ο δε φανατισμός και η φιλοδοξία είναι ψυχικές παραφορές (δεν ανήκουν στο Πνεύμα) ! Ο φανατισμός είναι η εμμονή σε μία θεώρηση η οποία αποκλείει κάθε διαφορετική γνώμη σαν ανήθικη ή ανάξια τού ανθρώπου. Ο φιλόδοξος είναι αυτός που αγαπά υπερβολικά την δόξα. Η μισαλλοδοξία είναι το μίσος προς εκείνους που είναι αλλόδοξοι ή ακολουθούν ένα άλλο θρήσκευμα.

Μεταφορικά, μισαλλόδοξοι είναι αυτοί που ακολουθούν άλλες αρχές.

Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε και παρά πολλές άλλες ελαττωματικές καταστάσεις, όπως η φιλαργυρία, η φιληδονία, η φιλαρχία, η οποία πολλές φορές οδηγεί στην τυραννία, κ.λ.π.

Η ελαττωματική όμως λειτουργία τού Πνεύματος, κάτι με το οποίο θα ασχοληθούμε εξαντλητικά, δεν οφείλεται στις ανωτέρω καταστάσεις που είναι μεταγενέστερα επακόλουθα, αλλά στην μη ορθή λειτουργία και συνοχή τών τριών συστατικών αρετών τού Πνεύματος, δηλαδή τής Φαντασίας, τής Βούλησεως και τής Ισχύος.

4.2.2. Η ΒΟΥΛΗΣΗ (κοινώς Θέληση, αλλά όχι ακριβώς έννοια ταυτόσημη !)

Σε κάθε ένα από εμάς υπάρχει σε « λανθάνουσα » κατάσταση μία θαυματουργός δύναμη, η οποία δεσπόζει όλων τών αντανakλαστικών παροτρύνσεων τού ανθρώπου και η οποία τις κατανοεί και τις κρίνει. Η δύναμη αυτή είναι η Βούληση.

Η Βούληση, μπορεί να θεωρηθεί ως Σκέψη εν ενεργεία και είναι η φυσική συνέπεια των συγκεντρωμένων σκέψεων που τείνουν να εκδηλωθούν μόλις αποκτήσουν αρκετή ζωτικότητα.

Μπορούμε να πούμε ότι η Βούληση είναι σχεδόν το μόνον μέσον διά τού οποίου το Πνεύμα ενεργεί πάνω στην ύλη.

Ο άνθρωπος που έχει αναπτύξει την δύναμη αυτήν, μπορεί να επιδράσει απ'ευθείας επί των αντανakλαστικών ερεθισμών των αισθήσεων, των συναισθημάτων ή της διανοίας.

Μπορεί να ενεργήσει με το βλέμμα, τον λόγο, την χειρονομία ή με τα έργα του επάνω στους άλλους ανθρώπους καθώς και επάνω στην φύση, διότι η βούληση είναι ενσάρκωση μίας από τις τρεις μεγάλες δυνάμεις που υπάρχουν στο Σύμπαν.

Ολόκληρη η τεχνική της Μαγείας και όλα τα εκπληκτικά της επιτεύγματα (προς το καλό ή και προς το κακό) βασίζονται στην εξάσκηση της δημιουργικής Δυνάμεως της Βουλήσεως.

Από τα ανωτέρω εξάγουμε τα ακόλουθα συμπεράσματα.

Κάθε υπερβατική δύναμη τού ανθρώπου στην ουσία στηρίζεται σε δύο ελατήρια : στην Βούληση και στην Πίστη, ενώ μία τρίτη, η Φαντασία, διαμορφώνει ενεργητικά και δυναμικά την ιδέα που έχει συλληφθεί απο το Πνεύμα. Η Βούληση και η Πίστη είναι οι ακραίοι πόλοι μιας και μόνης δυνάμεως, της ενεργού Φαντασίας. Για να φθάσει μέχρι να εκτελέσει μια ιδέα, ο άνθρωπος πρέπει πρώτα να φαντασθεί ενεργά με την μορφή της ιδέας και με κάθε λεπτομέρεια την πράξη αυτή. Μετά να διαθέτει την αναγκαία δύναμη της Βουλήσεως για να την πραγματώσει και παράλληλα την πίστη ότι μπορεί να πραγματώσει την ιδέα που συνέλαβε.

Η συνεργασία των τριών αυτών ενεργητικών δυνάμεων και η λογική χρησιμοποίηση τους, οδηγεί τον άνθρωπο στην επιτυχία κάθε αναληφθέντος επιχειρήματος.

Στην κοινωνία βρίσκουμε και τούς τρεις αυτούς τύπους ανθρώπων. Υπάρχουν άνθρωποι της Φαντασίας, άνθρωποι της Βούλησης και άνθρωποι της Πίστης.

Ο καθένας από αυτούς διαθέτει και τις τρεις αυτές ενεργητικές δυνάμεις, αλλά με την μία να προεξάρχει των άλλων δύο. Εφόσον συμβαίνει αυτό, ο άνθρωπος είναι ατελής και δεν είναι κυρίαρχος των δυναμιokότητων του. Ο άνθρωπος στον οποίον προεξάρχει η Φαντασία, χωρίς να έχει καλλιεργήσει μεθοδικά και παράλληλα τις δύο άλλες δυναμιokότητες, είναι χαρακτήρας που άγεται και φέρεται από τα « κύματα τού Αστρικού Φωτός » , (της Φαντασίας της Φύσεως) συλλαμβάνει συνεχώς μεγαλόπνοα σχέδια και διακατέχεται συνεχώς από νέες και πρωτότυπες ιδέες, αλλά δεν έχει ποτέ αρκετή δύναμη Βουλήσεως και

Πίστεως γιά να φέρει σε πέρας σαν πράξη ή την ιδέα που αποτυπώθηκε στην Φαντασία του.

Οι άνθρωποι αυτοί κατατάσσονται στην τάξη των φαντασιόπληκτων, γιά τούς οποίους όλα σχεδόν θεωρούνται δυνατά ενώ τίποτε δεν είναι σε θέση να το ολοκληρώσουν.

Οι άνθρωποι πάλι τής θέλησης, οι ήρωες, παρουσιάζουν μία τυφλή εμπιστοσύνη στην καλή τους τύχη « στο αστέρι τους », που σημαίνει ότι, αν και αγνοούν τούς νόμους τού μοιραίου, εν τούτοις βασίζουν τις ενέργειες τους σε αυτό.

Μία τέτοια, όπως θα λέγαμε, αντικειμενική ιδιοσυγκρασία, επιτίθεται κατά μέτωπο σε όλα τα εμπόδια και τα συντρίβει, μέχρι την ημέρα όμως που θα έρθει σε σύγκρουση με τις επιταγές και κατευθύνσεις ενός μοιραίου ισχυρότερου από αυτήν και τότε φυσικά θα συντρίβεί.

Τέλος ο άνθρωπος τής πίστεως, ο μυστικιστής, έρχεται σε επαφή με ένα διανοητικό και πρακτικό κύκλο όπου επικρατεί μία Βούληση, καλή ή κακή.

Μία τέτοια υποκειμενική « ιδιοσυγκρασία » αφήνει να ενεργήσει επάνω της μία ανώτερη ή μία κατώτερη πνευματική οντότητα, η Βούληση που διευθύνει τον κύκλο, γιά την εξυπηρέτηση τής οποίας δέχεται να παίξει ρόλο παθητικό.

Ο μυστικιστής επομένως ενεργεί μέσω ενός άλλου, εάν δε είπαμε ότι η Πίστη μετακινεί όρη, το ίδιο θα μπορούσαμε να βεβαιώσουμε και γιά την Βούληση.

Τι θα έπρεπε όμως τότε να πούμε γιά εκείνον τον άνθρωπο ο οποίος κατέχει και τις δύο αυτές δυναμικότητες εναρμονισμένες και εξισορροπημένες αναφορικά με την λειτουργία τής Φαντασίας του ;

Ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος συνδυάζει στον εαυτό του και τις τρεις ενεργητικές δυνάμεις, ανεπτυγμένες παράλληλα και μεθοδικά, είναι ο τέλειος Μύστης.

Είναι εκείνος, ο οποίος γνωρίζει τον χειρισμό τής εναρμόνισης τών αντιθέτων, δηλαδή την ισορροπημένη συμφωνία τών δύο αυτών αντιθέτων δυνάμεων, τής Βουλήσεως και τής Πίστεως, με κεντρικό βέβαια άξονα την Ενεργητική (Δημιουργική) Φαντασία.

Μία τέτοια « αρμονική ιδιοσυγκρασία » συμμετέχει σε ένα κύκλο βουλήσεων χωρίς να αποβάλλει τίποτε που να αφορά την δική της Βούληση.

Συνδυάζοντας την Βούληση του με εκείνην τών ομοϊδεατών του, την επιβάλλει στο όνομα του ή στο όνομα τών συνεργατών του.

Όστε ο μνημένος, ενεργεί τόσο από μόνος του όσο και διά μέσου τών άλλων.

Αυτό είναι ένα από τα χαρακτηριστικά που πρέπει να κατέχει ο Τέκτονας Διδάσκαλος !

Από όλα τα ανωτέρω, βλέπουμε ότι στον άνθρωπο αντιπροσωπεύονται και οι τρεις κόσμοι : ο υλικός, ο ψυχικός και ο Πνευματικός.

Κατά συνέπεια, ο άνθρωπος περιλαμβάνει μέσα του τούς νόμους που διέπουν και τούς τρεις αυτούς κόσμους, αφού είναι η ζωντανή περίληψη της Δημιουργίας και το σύμβολο του Σύμπαντος και μπορεί, ως εκ τούτου, να τον ονομάσουμε « Μικρόκοσμος » σε αντιπαράβολή προς τον « Μακρόκοσμο », όνομα που χρησιμοποιούμε συνήθως για την Φυσική Δημιουργία που μας περιβάλλει.

Είναι λοιπόν δυνατόν, μόνο με την επισταμένη μελέτη της φύσεως του ανθρώπου, να φθάσουμε στην γνώση όλων των Φυσικών, Ψυχικών και Πνευματικών νόμων του Σύμπαντος. Πά αυτό και το Δελφικό επίγραμμα - **Γνώθι Σ' Αυτόν** - η ανωτάτη επιγραφή της Αρχαίας Ελλάδος, είχε τόσο μεγάλη σπουδαιότητα στην καθ' όλου μόρφωση του ατόμου.

Είναι λοιπόν αναγκαίο να ανακαλύψουμε τον Εαυτόν μας - τον εσωτερικό μας κόσμο - και να διερευνήσουμε τα μυστικά της ανθρώπινης αυτής συνθέσεως, γιά να μπορέσουμε να επιτύχουμε, με την μελέτη και την κατάλληλη προπόνηση, την άρτια και ολοκληρωτική ανάπτυξη των τριών θεμελιωδών αρχών, από τις οποίες απαρτίζεται.

Ο τρόπος με τον οποίο επιτυγχάνεται αυτό, περικλείεται στο μεγάλο αξίωμα το οποίο πάντα οι σοφοί αναγνώρισαν και ασπάστηκαν : την θεώρηση ολοκλήρου του Σύμπαντος ως ενός όλου, όπου το μεγαλύτερο είναι ανάλογης φύσεως προς το μικρότερο και αντιστρόφως. Έτσι και συμφώνα με το αξίωμα αυτό της αναλογίας, ο άνθρωπος που θέλει να γνωρίσει την Φύση και τον Θεό, οφείλει να προστρέξει στα μαθήματα που απορρέουν από την μελέτη της ίδιας του της φύσεως και από την γνώση του Εαυτού του.

Στην έναρξη των εργασιών του 9^{ου} βαθμού ο Α΄ Επιθεωρητής λέει χαρακτηριστικά τα εξής :

“ Ο Διδάσκαλος Χιράμ παριστά το ανθρώπινο Πνεύμα το τείνον αδιακόπως προς την αλήθεια ”.

Με άλλα λόγια δέχεται το τυπικό ότι ο άνθρωπος δεν συντίθεται μόνο από ύλη αλλά και από Πνεύμα, το οποίο ενσαρκώνεται, προσωρινά θα λέγαμε στο υλικό σώμα γιά να εμψυχώσει, διαπαιδαγωγήσει και εξελίξει τον άνθρωπο – Εγώ μέσω της ύλης την οποία θα περιβληθεί και θα τού εξασφαλίσει τις απαραίτητες προϋποθέσεις γιά την επιστροφή του στην Πνευματική πηγή από την οποία απέρρευσε.

Μόνο το υλικό του σώμα μπορούμε να παραδεχθούμε ότι είναι προϊόν εξελίξεως της ύλης, όπως θα αναπτύξουμε στην συνέχεια.

Το θέμα αυτό βέβαια είναι ένα από τα σοβαρότερα και δεν πρόκειται εμείς να

μορφώσουμε μία κοσμοθεωρία επάνω σε αυτό.

Γιά αυτό θα στηριχθούμε στην διδασκαλία των Ροδοσταύρων της Ανατολής, στην Ορφική Παράδοση και στο βιβλίο της “ Γένεσης ” το οποίο αποτελεί μια βασική πηγή από την οποία αντλούμε στοιχειώδεις γνώσεις για την Δημιουργία του Κόσμου και την εμφάνιση του ανθρώπου στην Γη.

Θα δούμε δε, όπως αναφέρθηκε και σε προηγούμενο κεφάλαιο, ότι κάτω από τις απλές αφηγήσεις της Βίβλου κρύβεται ολόκληρο το μυστήριο της Κοσμογονίας καλυμμένο από ένα πυκνό πέπλο αλληγοριών και συμβόλων.

Ολίγα σημεία της Βίβλου είναι τόσο παρεξηγημένα όσο εκείνα τα οποία αναφέρονται στην πτώση του Αδάμ και της Εύας.

Δυστυχώς οι παρανοήσεις των σχετικών αναφορών έχουν οδηγήσει επίσης και σε παρανοήσεις πολλών άλλων σημείων της Βίβλου.

Πράγματι, αν στερούμαστε επαρκούς κατανόησης σχετικά με το τι συνέβη στα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης, τότε υπάρχει κίνδυνος να μην έχουμε και επαρκή κατανόηση αυτών που εκπλήρωσε ο Ιησούς Χριστός ως Σωτήρας.

Στ’ αλήθεια όμως, γιατί να μας χρειάζεται ένας Σωτήρας ;

Τι ήταν αυτό που ο Ιησούς Χριστός αποκατέστησε με την θυσία του ;

Πολλοί από εμάς γνωρίζουν ότι ο Ιησούς Χριστός μας λύτρωσε από ότι ο Αδάμ είχε κάνει.

« ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται ». (Α΄ προς Κορινθίους επιστολή Παύλου, κεφ.15 : 22)

Αλλά αλήθεια γνωρίζουμε, πράγματι, τι ακριβώς συνέβη όταν ο Αδάμ έκανε ότι έκανε ;

Οι θεόπνευστοι συγγραφείς των Ιερών Γραφών, κάτοχοι και θεματοφύλακες της Ιεράς παραδόσεως έχοντας σαν αποστολή την καθοδήγηση της ανθρωπότητας και χωρίς δυνατότητα να αποδώσουν έννοιες μεταφυσικές, πνευματικές και υπερκόσμιες χρησιμοποίησαν τις αλληγορίες και τα σύμβολα.

Δανείσθηκαν εικόνες και εκφράσεις υλικές και προσωποποίησαν δυνάμεις της Δημιουργίας γιά να αποδώσουν το άυλο και υπεραισθητό ώστε να γίνουν κατά το δυνατόν καλύτερα αντιληπτοί από τούς ανθρώπους.

Κάθε αποκάλυψη η οποία δόθηκε κατά καιρούς στην ανθρωπότητα από τούς Εκλεκτούς Απεσταλμένους Διδασκάλους (Ε*Α*Διδ*), είναι ανάλογη με την νοητική και πνευματική ικανότητα των ανθρώπων της εποχής εκείνης.

Υπάρχει συνεπώς η βεβαιότητα, ότι οι αποκαλυπτικές διδασκαλίες, οι οποίες με συμβολικό τρόπο περιέχονται στην Βίβλο και σε άλλα μυητικά κείμενα της εποχής, εάν ικανοποιούσαν τούς αρχαίους μας προγόνους, δεν μπορούμε να πούμε ότι προσαρμόζονται απόλυτα με τις δικές μας σημερινές αντιλήψεις πού είναι πολύ διαφορετικές από την τότε νοοτροπία.

Τις σκέψεις αυτές κρίνουμε σκόπιμο να τις προτάξουμε για όσους συνανθρώπους μας ίσως θα διακρίνουν προσπάθεια παρέκκλισης από την μέχρι σήμερα παραδεδεγμένη και θεωρούμενη ως ορθόδοξη κατά γράμμα ερμηνεία των εδαφίων τής “Γενέσεως” περί Κοσμογονίας.

Κατά την πρόοδο τής αναλύσεως μας δεν θα προσπαθήσουμε να βγάλουμε ορθολογικά συμπεράσματα, διότι αυτά έχουν σχετική αξία σε ζητήματα που υπερβαίνουν τις δυνατότητες τής ανθρώπινης φύσεως και τα οποία δεν επιδέχονται διερευνήσεων και αποδείξεων με την συνήθη επιστημονική μέθοδο, εφ’ όσον αυτά δεν ανάγονται στην σφαίρα τού επιστητού.

4.2.3. ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Όπως είναι εξακριβωμένο και όπως αναφέρεται στην “Γένεση”, ο άνθρωπος εμφανίστηκε τελευταίος από όλα τα δημιουργήματα.

Αφού δηλαδή ο Θεός περάτωσε το έργο τής Δημιουργίας, σαν επιστέγασμα αυτής έπλασε τον «κατ’ εικόνα Αυτού και καθ’ ομοίωση» άνθρωπο

«καὶ εἶπεν ὁ θεός· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ’ εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ’ ὁμοίωσιν... καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ’ εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς·

καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζώσαν» (Γένεση κεφ. 1 : 26 και 2 :7).

Αυτό σημαίνει ότι τον προίκισε με ιδιότητες (κατ’ εικόνα Αυτού) ώστε να μπορέσει ενεργοποιώντας αυτές (διότι υπάρχουν εν δυνάμει) να πραγματοποιήσει το καθ’ ομοίωση.

Η Βίβλος, στον Ψαλμό 81,6 αναφέρει : «... εγώ είπα· θεοί εστέ και υιοί Υψίστου πάντες...» .

Τα λόγια τού Χριστιανικού μνημοσύνου διαχωρίζουν σαφώς το κατ’ εικόνα από το καθ’ ομοίωση αναφέροντας : «εικών ειμί τῆς αῤῥῆτου δόξης σου εἰ και στίγματα-τα φέρω πταισμάτων» .

Το **Ε.28^{ov}** μας περιγράφει την εκδοχή τής επιστροφής με κάπως πιο διαφορετικό κότερα λόγια :

« Παντογνώστη Δέσποτα, σας επαναφέρω τον νεόφυτο τούτον, νικητή γενόμενον στις γήινες δοκιμασίες, απελευθερωθέντα από την προσήλωση προς τα υλικά, δικαιωθέντα υπό τῆς μαρτυρίας τῆς συνειδήσεως του, συνοδευόμενον υπό μόνων τῶν αρετῶν του. Ζητεί να τον δεχτείτε ὡς ἕνας πατέρας δέχεται τον υἱό του επανερχόμενον εκ μακρινού ταξιδιού » .

(δεν είναι παρά τροποποιημένη η παραβολή τού ασώτου υιού τῆς Καινῆς Διαθήκης).

Άμεσα συνδεδεμένη με το θέμα είναι η τρίτη αίθουσα ή Καθαρτήριο στον 18^ο και στον 31^ο βαθμό τού δικαστηρίου τών νεκρών στην αρχαία Αίγυπτο με την ζυγοστάθμιση τών αρετών.

Έτσι ο άνθρωπος - **ΕΓΩ** - έχοντας οδηγό τις λειτουργίες τού Πνεύματος θα επιδιώξει κατά την μακρά και επίπονη διαδρομή του στην Γη να βρεί τον δρόμο τής επιστροφής, κατά την παραβολή τού ασώτου υιού, προς την Πνευματική Πηγή από την οποία απέρρευσε αφού προηγουμένως αγωνισθεί σκληρά, σαν Πνεύμα αντιτιθέμενο λόγω τής φύσεως του προς την ύλη, ώστε να περιβληθεί το άφθαρτο και αιώνιο Σώμα τού απελευθερωμένου από τα υλικά βάρη Εκλεκτού. Πρόκειται γιά το «Ένδυμα τής Ψυχής» γιά το οποίο ακούμε στο εξαποστειλάριο τού Όρθρου τών πρώτων ημερών τής Μεγάλης Εβδομάδος :

« τον νυμφώνα σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον και ένδυμα ούκ έχω
ίνα εισέλθω εν αυτώ. λάμπρυνόν μου την στολήν τής ψυχής
Φωτοδότα καί σώσον με » .

Η ωραία αυτή φράση αποτυπώνει κατά τον καλύτερο τρόπο, το πως η Ορθόδοξη Εκκλησία περιγράφει την σχέση τού Θεού με τον άνθρωπο.

Δίκαια βέβαια θα αναρωτηθεί κανείς και θα θέσει τα παρακάτω αυτονόητα ερωτήματα :

- 1^ο Από πού βγαίνουν αυτά τα συμπεράσματα ;
- 2^ο Απλά και μόνο από τον τρόπο με τον οποίον πλάστηκε ο άνθρωπος ;
- 3^ο Γιά ποιό λόγο αφού ήταν Πνεύμα αγνό και ελεύθερο και απολάμβανε πλήρως τών Πνευματικών αρετών, ενωμένο με την Πνευματική του πηγή, να αποχωρισθεί από αυτήν ;
- 4^ο Γιατί να αποσταλεί στο υλικό επίπεδο (στο Μωσαϊκό Δάπεδο τού ναού) και εκεί ατομικοποιημένος μέσα σε ένα υλικό σώμα να επιζητήσει κατόπιν σκληρής πάλης με την ύλη μέσα στην οποία έχει “ εγκλωβιστεί ” να επανέλθει στην πηγή από την οποία απέρρευσε ;

Η απάντηση που μπορεί να δοθεί είναι ότι το Πνεύμα είναι μία Αρχή η οποία χαρακτηρίζεται από την απειροσύνη, την απόλυτη ελευθερία και την ενιαία Συνείδηση.

« τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ »

μας λέει ο Άγιος Ιωάννης (Ιωάννης κεφ. 3 : 8).

Στην απειροσύνη του δεν υπάρχει ούτε ποσότητα, ούτε μορφή.

Απόλυτη ενότητα βασιλεύει σε Αυτό και το **Εγώ** εκεί είναι άγνωστο και θα λέγαμε ότι μόνο το **Εμείς** επικρατεί.

Κατά συνέπεια απουσιάζει παντελώς η Ατομική Συνείδηση !

Στον Παράδεισο, οι άνθρωποι ήταν σαν τους αγγέλους, δεν είχαν ατομική νοημοσύνη, δεν μπορούσαν να διαλέγουν, ούτε να αντιστέκονται, ούτε να ενεργούν ελεύθερα.

Ήσαν αθώοι και δεν γνώριζαν την λεγόμενη αμαρτία. Αυτό ήταν όμως μια αρχική περίοδος.

Για να μπορέσουν οι άνθρωποι να κερδίσουν την ανεξαρτησία και την ατομική Συνειδηση, ο Θεός τούς έφερε σε επαφή με ορισμένα όντα που ζούσαν στον Παράδεισο και που ονομάστηκαν Όφεις. Ο Όφεις ενεφύσησε στους ανθρώπους την ιδέα ότι « μπορούν να γίνουν σαν τον Θεό, με το να αποκτήσουν την γνώση εκείνη που θα τους οδηγούσε στην Αυτοεπίγνωση και στην απόκτηση ατομικής Συνειδησης και με τον τρόπο αυτό να απελευθερωθούν ! »

Βέβαια, δεν τους είπε πόσα εκατομμύρια χρόνια θα χρειάζονταν για να γίνουν σαν το Θεό....

Οι άνθρωποι άρχισαν λοιπόν να μορφώνονται από αυτά τα Πνεύματα τού Εωσφόρου, γιατί ήταν μέσα στα σχέδια τού Θεού (επιλέγηκαν), ώστε να αναπτύξουν και άλλες ικανότητες.

Σε πολλούς βαθμούς τού Α*Α*Σ*Τ* οι μυημένοι φέρουν τον τίτλο Εκλεκτοί με την έννοια τής επιλογής για την πραγματοποίηση κάποιου άθλου, όπως η τιμωρία τών δολοφόνων κλπ.

Όμως αυτό είχε ως συνέπεια να πραγματοποιεί η ανθρωπότητα, μέσα από τον πόνο, την αρρώστια και το θάνατο, ολίγο κατ' ολίγον την εκμάθηση τής νοημοσύνης και της ελευθερίας.

Αυτή η σκέψη θα φανεί ίσως ακατανόητη, διότι στην θρησκεία, γενικά, δεν εξηγούν έτσι τα πράγματα. Μας λένε πάντα, ότι οι πρωτόπλαστοι δεν υπάκουσαν στο Θεό και εξ' αιτίας τής ανυπακοής αυτής εκδιώχθηκαν από τον Παράδεισο. Διότι αυτό που έκαναν, δηλαδή να γευτούν τον καρπό τού Δένδρου τής Γνώσης τού καλού και τού κακού, δεν ήταν μέσα στα σχέδια τού Θεού... Αλλά ποτέ δεν μας εξήγησαν ποιό Ον ήταν αυτός ο Όφεις, που γνώριζε τόσο καλά να μιλά και που είχε τόσες Γνώσεις, και τον λόγο που ο Θεός επέτρεψε στα άλλα αυτά όντα (ο Όφεις αντιπροσωπεύει ολόκληρη κατηγορία όντων) να κατοικούν στον Παράδεισο. Κανείς δεν θα μπορούσε να εγκατασταθεί στον Παράδεισο χωρίς την άδεια τού Θεού.

Και αν Δημιούργησε τον Όφι πριν ακόμη να δημιουργήσει τους ανθρώπους, θα πει πως είχε το σκοπό του, τα σχέδια του, διότι τίποτα δεν μπορεί να γίνει αν δεν είναι θέλημα τού Θεού.

Όμως ούτε αυτό δεν το μας το εξηγούν και άλλωστε ποτέ τίποτα δεν μας έχουν εξηγήσει.

Είναι φανερό και ξέρω καλά πως αν διαβάσετε αυτές τις γραμμές σε θεολόγους, θα βάλλουν τις φωνές και θα σηκωθούν οι τρίχες τού κεφαλιού τους !

Αναφερθήκαμε ήδη στην Συμβολική Γλώσσα τών Γραφών !

Επειδή αυτά γράφθηκαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στην Γένεση, πρέπει κανείς να πιστεύει ακριβώς αυτά που γράφηκαν ;

Αν κανείς εξετάσει με πνεύμα κριτικής αυτό το μέρος της Γένεσης που αφορά τον Αδάμ και την Εύα θα βρει πολλές ακατανόητες και απαράδεκτες λεπτομέρειες. Γιατί ο Μωϋσής δεν αναφέρει τα άλλα δένδρα του Παραδείσου, με τις ιδιότητες τους και τις αρετές τους, αλλά μόνο το Δένδρο της Ζωής και το Δένδρο της Γνώσης του Καλού και τού Κακού ; Που βρισκόταν αυτό το κακό και από τι αποτελείτο ; Πως οι πρώτοι άνθρωποι ζούσαν μεταξύ τών ζώων που τώρα ονομάζουμε άγρια θηρία ;

Ποιές ήταν οι σχέσεις τού Αδάμ και τής Εύας ;

Υπήρχε σεξουαλικό θέμα ανάμεσα τους ;

Αν είχαν όργανα αναπαραγωγής, γιατί δεν τα χρησιμοποιούσαν ;

Ζούσαν αγνά και παρθενικά και τι έκαναν για να παραμένουν τέτοιοι ;

Ποιό ρόλο έπαιζε εκεί αυτό το Δένδρο της Ζωής ;

Και γιατί μετά το αμάρτημα, η γυναίκα έπρεπε να γεννά πλέον με πόνους ;

Στον Παράδεισο δεν είχαν το δικαίωμα να κάνουν παιδιά ; Ποιός τους το έμαθε αυτό ;

Και γιατί ο Άβελ ήταν τόσο διαφορετικός από τον Κάϊν ;

Και που βρήκε ο Κάϊν γυναίκες στη Γη όταν διώχθηκε αφού σκότωσε τον αδελφό του Άβελ ;

Πουθενά δεν αναφέρεται ότι υπήρχαν και άλλες γυναίκες στην Γη.

Και πως γίνεται ο Μωϋσής να παρουσιάζει τον Θεό σαν ένα Ον στερούμενο διορατικότητας αφού δεν προέβλεψε την ανυπακοή τών πρώτων ανθρώπων ;

Υπάρχουν, όπως είπαμε, πολλά πράγματα που γράφθηκαν για μια άλλη εποχή.

Και καθώς τώρα είναι μια νέα εποχή, μία νέα περίοδος, πρέπει να δοθούν άλλες εξηγήσεις στους ανθρώπους. Η ιστορία τού προπατορικού αμαρτήματος είναι η ιστορία τής καθόδου τού ανθρώπου μέσα στην ύλη και το ερώτημα λοιπόν που προκύπτει είναι να μάθουμε αν είναι από μόνοι τους οι άνθρωποι που επέλεξαν αυτήν την κάθοδο ή αν ο Θεός είχε σχέδια ακατανόητα, μακρινά, εκπληκτικά στα οποία όμως σχέδια, οι άνθρωποι είχαν τουλάχιστον μια σχετική ελευθερία επιλογής : να παραμείνουν ή να φύγουν.

Και ως γνωστό οι άνθρωποι επέλεξαν να αποκτήσουν εμπειρίες μακριά από τον Παράδεισο.

Η πτώση, δεν είναι τίποτα άλλο από το ότι οι άνθρωποι επέλεξαν να κάνουν μελέτες και έρευνες για να γνωρίσουν. Μπορεί κανείς να τα εξηγήσει όλα αυτά με την εικόνα τού δένδρου. Η κορυφή είναι τα άνθη.

Ζούσαν λοιπόν, σε αυτά τα λουλούδια και εκεί ήσαν σε συνεχή επαφή με το φως, με την θερμότητα, με την ζωή, με την ομορφιά και την ελευθερία.

Μόνο που διερωτόντουσαν :

Μα τι είναι αυτό το δέντρο ; Από πού έρχεται αυτή η ενέργεια, αυτός ο χυμός ;

Βλέπουμε ένα κορμό αλλά πιο χαμηλά πρέπει να υπάρχει επίσης ένα κρυφό μέρος.

Τι είναι αυτό ; Θα θέλαμε να το μάθουμε. Και καθώς έπρεπε για να γνωρίσουν τα πράγματα να τα εξετάσουν από κοντά, εγκατέλειψαν τις θαυμάσιες εγκαταστάσεις τους, που άγγιζαν τον ίδιο τον ουρανό, και κατέβηκαν μέσα από τον κορμό για να δούν και για να μελετήσουν.

Και τώρα που βρίσκονται στις ρίζες (ο τάφος τού Χιράμ), φωνάζουν, γιατί εκεί όλα είναι σκοτεινά, η ατμόσφαιρα είναι βαριά και νιώθουν εξαντλημένοι.

Όστε αυτή είναι μια περίοδος που αφορά τις ρίζες, διότι οι πρώτοι άνθρωποι ήθελαν να γνωρίσουν ολόκληρο το δέντρο αλλά για να το γνωρίσουν, έπρεπε να πάνε να το εξερευνήσουν. Μόνον που, όταν αλλάζει κανείς περιοχή, πρέπει να υποστεί και τις καινούργιες συνθήκες.

Ο Αδάμ και η Εύα ζούσαν πρωταρχικά μέσα στον Θείο Κόσμο, ο Φυσικός Κόσμος είχε επίσης δημιουργηθεί, αλλά δεν τον γνώριζαν και για να τον γνωρίσουν εγκατέλειψαν το Θείο Κόσμο. Αυτή είναι η πτώση, αυτός είναι ο διωγμός από τον Παράδεισο. Η γη στην οποία έπεσαν δεν ήταν τόσο λεπτή, τόσο φωτεινή και τόσο σπουδαία σαν τον ουρανό. Υπήρχε το κρύο, το σκοτάδι, η αρρώστια, ο θάνατος και ήσαν υποχρεωμένοι να τα υποστούν όλα αυτά. Ήθελαν να αποκτήσουν τις γνώσεις τού Φιδιού και καθώς μπορούσαν να κάνουν χρήση τής ελευθερίας τους, επέτρεψαν στους εαυτούς τους να κατέβουν.

Όμως ο Θεός δεν ήταν εναντίον αυτής τής εμπειρίας και δεν αποκήρυξε εντελώς τους ανθρώπους, αλλά απεναντίας, βρίσκεται πάντοτε εκεί αν οι άνθρωποι θελήσουν να επιστρέψουν.

Ο Θεός είναι έτοιμος να δεχτεί τους ανθρώπους, να τους πάρει στην αγκαλιά του κατά την παραβολή τού ασώτου υιού.

Μόνο, που τώρα ο άνθρωπος πρέπει πρώτα να τελειώνει με τις εμπειρίες που άρχισε και επειδή στην γη δεν υπάρχουν πια οι ίδιες συνθήκες, όπως επάνω.

Πρέπει να εργαστεί, πρέπει να κερδίζει το ψωμί του με τον ιδρώτα τού προσώπου του και η γυναίκα να φέρνει τα παιδιά στον κόσμο μέσα από τους πόνους, όπως μας λέει και η Γένεση. Άρα η γη είναι ένα σχολείο, όπου κανείς έχει πολλά πράγματα να μάθει, όπως το Γνώθι Σ' Αυτόν, για αυτό και στην μύηση τού εταιίρου Δοξάζεται τόσο πολύ η Εργασία - [6.2^{ov}].

Και μήπως νομίζει κανείς ότι τα Εωσφορικά Πνεύματα βρίσκονταν μόνον στον Παράδεισο ;

Όχι, ακολούθησαν τον άνθρωπο στην κάθοδο του στην γη όπου εξακολουθούν να τον εκπαιδεύουν για να τον κάνουν ανεξάρτητο και ελεύθερο.

Τι εξήγηση άραγε θα μπορούσε να δοθεί στο απόσπασμα τής Γένεσης :

« ιδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ θεοῦ (με επικεφαλής τον Αζαζήλ κατά τον Ενώχ) τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων ὅτι καλαὶ εἰσιν ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν ὧν ἐξελέξαντο » (Γενεση κεφ.6 : 2).

Ο Θεός είπε στον Αδάμ και την Εύα ότι αν έτρωγαν από το Δέντρο τής Γνώσης τού καλού και τού κακού, θα πέθαιναν.

Έφαγαν λοιπόν αλλά δεν πέθαναν, διότι ο θάνατος τον οποίον εννοούσε ο Θεός δεν ήταν ο γνωστός σε όλους μας φυσικός θάνατος, αλλά ένας θάνατος Πνευματικός.

Αν εξακολουθούσαν να τρώνε μόνον από το Δένδρο τής Ζωής, από αυτό το Καμπαλιστικό Δέντρο, θα συνέχιζαν να ζούν στην Μακαριότητα.

Οι καρποί αυτού τού Δένδρου τής Ζωής είχαν τις ικανότητες να τελειοποιούν και να εκλεπτύνουν την ύλη, τόσο πολύ, ώστε ο άνθρωπος που τρεφόταν με αυτούς τους καρπούς γινόταν όλο και πιο αιθέριος, σαν τον Θεό.

Το φυσικό τους σώμα δεν είχε ακόμα συμπυκνωθεί, ήταν φωτεινό, αιθέριο, πετούσε στο διάστημα και ήταν ελαφρύ. Για αυτό λέγεται πως ήταν γυμνός.

Το να είναι κανείς « γυμνός » σημαίνει ότι δεν έχει συμπαγή υλικά περικαλύμματα, δηλαδή, δεν έχει τοπικούς περιορισμούς.

Ο Αδάμ και η Εύα λοιπόν, ζούσαν πράγματι στον αιθέριο κόσμο, τον αιθερικό κοσμο, γιατί έτρωγαν τους καρπούς από το Δένδρο τής Ζωής.

Ενώ, το Δένδρο τής Γνώσης τού Καλού και του Κακού, είχε πηκτικές ιδιότητες, και όταν ο Αδάμ και η Εύα το δοκίμασαν άρχισαν να συμπυκνώνονται και να υλοποιούνται.

Και τότε, είδαν ότι ήσαν « γυμνοί » , που εδώ σημαίνει φτωχοί, στερημένοι τού Πνευματικού Φωτός, και για αυτό « εντράπηκαν » και « κρύφτηκαν » κατά την Γένεση.

Στην Διδασκαλία τού **Ε.28^{ου}** αναφέρεται ξεκάθαρα ότι ο επικεφαλής τού ιερού αποκαλείται Πατήρ τών Πατέρων ή Πατήρ Αδάμ, διότι παριστάνει τον προπάτορα τής ανθρωπότητας και το πρώτο Ον στο οποίο αφυπνίστηκε η Συνείδηση.

Αν συγκρίνουμε λοιπόν την μια θέση τού Πνευματικού επιπέδου με εκείνη τού υλικού, όπου ενσαρκούμενο το Εγώ γίνεται άτομο, δηλαδή περιορίζεται, η δεύτερη είναι πολύ πιά ατελής.

Συμβαίνει κάτι δηλαδή ανάλογο με το Φως ενός ηλεκτρικού λαμπτήρα μεγάλης εντάσεως.

Ενώ μέσα και κοντά στον λαμπτήρα το φως είναι ισχυρότατο και ομοιογενές, καθώς οι ακτίνες διαχέονται στον χώρο και απομακρύνεται από την πηγή τους γίνονται πιά ασθενέστερες.

Στον Πνευματικό κόσμο έχουμε σε αναλογία το Απόλυτο Φως, ενώ εδώ « κάτω » έχουμε το σχετικό Φως, η δε διαφορά μεταξύ τού Απολύτου και τού σχετικού μας δίδει την έννοια τού σκοταδιού το οποίο δεν είναι παρά η έλλειψη τού Φωτός.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με το ανθρώπινο Ον, σαν Θεία Πνευματική ακτίνα.

Όσο βρίσκóταν στην Πνευματική του πηγή, όπου υπάρχει απόλυτο καλό, αγνοούσε το κακό. Όταν όμως κατέρχεται γιά να ενσαρκωθεί, με την ατομικοποίησή του στο υλικό επίπεδο, εκδηλώνει ατελώς την αρετή τού καλού όπως ακριβώς συμβαίνει και με τις ακτίνες τού φωτός.

Κατά την έννοια τού σκότους μπορούμε να σχηματίσουμε και την έννοια τού κακού.

Η διάφορα αυτή μεταξύ των δύο επιπέδων^[3], τού Πνευματικού και τού υλικού, είναι εκείνη στην οποία οφείλεται αντίληψη μας γιά την λεγόμενη εμφάνιση τού Κακού. Το γεγονός πάντως ότι τα ανθρώπινα Εγώ « κατέρχονται » από ένα επίπεδο « ανώτερο » , το Πνευματικό, σε ένα άλλο επίπεδο κατώτερο, το υλικό, και ατομικοποιούνται σε αυτό αποτελεί « μειονέκτημα » και μπορούμε να το χαρακτηρίσουμε γιά τον λόγο αυτό σαν « πτώση » !

Αν θελήσουμε τώρα να αναζητήσουμε τα αίτια τής « πτώσεως μας » αυτής, θα τα βρούμε στην Γένεση όπου περιγράφεται το κοσμολογικό γεγονός τής πτώσεως των πρωτοπλάστων των οποίων είμαστε απόγονοι.

Ότι δηλαδή συνετελέσθη τότε εκεί επάνω και θα δούμε πως, επαναλαμβάνεται συνεχώς από τότε εδώ κάτω, κατ' αναλογίαν βέβαια γιά τούς ανθρώπους Πνεύματα, τούς απόγονους των.

Τώρα γιάτί ασχολούμαστε τόσο πολύ με όλα αυτά ;

Διότι απλούστατα είναι οι απαραίτητες γνώσεις - μέρος τής Μήσης - που είναι το εργαλείο γιά την επιστροφή μας.

Τις γνώσεις αυτές τις χρειαζόμαστε για να μας βοηθήσουν να κατανοήσουμε τον μηχανισμό απομάκρυνσης των πέπλων Συνειδησιακού σκότους, τα οποία, λόγω τής πτώσεως, έχουν παρεμβληθεί μεταξύ τού Εγώ - Πνεύματος Εαυτού μας και τής προσωπικότητάς μας.

Αυτό σε διαφορές τελετές μήσης παριστάνεται με ένα πέπλο κατά το μάλλον ή ήττον αδιαφανές που καλύπτει τους οφθαλμούς ή με ένα δρύφακτο που συναντούμε στον 4^ο βαθμό ή με την προσπάθεια τής διάβασης ενός πόταμου L. D. P., όπως στον 15^ο βαθμό με την λέξη Yaveron Hamaim σαν σύνθημα τους, που δηλώνει την Ελευθερία τής Διαβάσεως.

Μετά την « πτώση » τού ανθρώπου και την αποκόλλησή του από την πηγή του, στην μήση χρησιμοποιούμε την φράση « ο Λόγος απωλέστηκε » .

Η αναζήτηση τού Απολεσθέντος Λόγου, η επανενσωμάτωση, η επιστροφή και η αποκατάσταση, είναι μερικοί από τους ορισμούς που οι εσωτεριστές όλων των εποχών χρησιμοποίησαν για να προσδιορίσουν την επανασύνδεση τού ανθρώπου με την πηγή του - [18^ο βαθμός] .

[3] Επίπεδο είναι ένα σύνολο συνθηκών μέσα στις οποίες εμφανίζεται μία Δημιουργία.

Ο μύθος τής πτώσης είναι ο μύθος τού Χιράμ, ο μύθος τού Όσιρι και ο μύθος τού Διόνυσου, που περιγράφουν κωδικοποιημένα το μαγευτικό αυτό ταξίδι τής πτώσης και τής επανόδου.

Στους μύθους αυτούς οι αναζητητές θα βρουν κοινά σημεία, αλλά κυρίως τον τρόπο να ξεκλειδώσουν τα μυστικά, χρησιμοποιώντας την γνώση που δεν αποκτάται αλλά κατακτάται.

✋ Η Ουράνια Ιερουσαλήμ, που ο Ευαγγελιστής Ιωάννης αναφέρει στην Αποκάλυψή του να κατέρχεται στην Γη και να συντρίβει το θηρίο, είναι το αποτέλεσμα τού Νόμου τής επανόδου και το Τέρμα τής Εξελίξεως, δηλαδή ο σκοπός τής Μύησης - [♠ τόμος Β', 19^{ος} βαθμός].

Η Μυσταγωγική Διδασκαλία είναι παρούσα, ακριβώς για να δώσει τους κανόνες και τον τρόπο που θα μας βοηθήσει να επιστρέψουμε στον Παράδεισο, στους κόλπους τού Αιωνίου.

Για να βοηθήσει το ανθρώπινο ον να ξαναβρεί την εξουσία του, αυτήν που είχε στο μακρινό παρελθόν, η Διδασκαλία μάς δίνει όλες τις μεθόδους, όπως άλλωστε και πολλές θρησκευτικές διδασκαλίες. Όλες οι θρησκείες έγιναν για να επαναφέρουν τον άνθρωπο προς την αρχέγονη τελειότητα του. Ο σκοπός τους είναι ο ίδιος, μόνον οι μέθοδοι είναι διαφορετικοί. Είναι όπως συμβαίνει και με το Γιόγκα, όλα τα διαφορετικά Γιόγκα έχουν σαν σκοπό να μας κάνουν να ξαναβρούμε τις αρχαίες μας δυνάμεις και τον σύνδεσμο μας με τη Θεότητα, διότι « Γιόγκα » σημαίνει ένωση. Το Λατινικό « Religio » σημαίνει και αυτό σύνδεση και δεσμός. Είναι πάντοτε οι ίδιες πραγματικότητες με διαφορετικά σχήματα.

Όλες οι θρησκείες διδάσκουν ότι η επιστροφή στην παραδείσια κατάσταση αρχίζει με μια κάθαρση και μια πειθαρχία.

Στην Καινή Διαθήκη έχει γραφτεί ότι έχουμε ένα φθαρτό σώμα και ένα άφθαρτο Σώμα, ένα σώμα από αγνό « φως » , το Σώμα τής Δόξας, το οποίο χάσαμε και που πρέπει να δημιουργήσουμε και πάλι μέσα μας. Με αυτό το Σώμα, το πρώτο μας Σώμα τού Φωτός, μπορούσαμε στο παρελθόν να ταξιδεύουμε στον χώρο, να βλέπουμε τα πάντα, να γνωρίζουμε τα πάντα, εκτός από τις πολύ κατώτερες περιοχές, διότι η ελαφρότητα, η λεπτότητα αυτού τού Σώματος δεν μας επέτρεπε να κατεβαίνουμε τόσο χαμηλά - [♠ κεφαλαίο 2.2. τα Πρώτα Χρόνια].

Για παράδειγμα εάν θέλουμε ένα αερόστατο να ίπταται χαμηλά, πρέπει να το φορτώσουμε με ξένα στοιχεία (σάκοι γεμάτοι με χύμα) αλλιώς, όπως είναι ελαφριά, πετούν πολύ ψηλά.

Με τον ίδιο τρόπο, αν ελαττώσουμε μέσα μας το πνευματικό φως, κατεβαίνουμε όλο και πιο χαμηλά, προς τις εντελώς πεζές, υλιστικές και χυδαίες πραγματικότητες τού συνήθους βίου.

Αυτό λοιπόν το Φωτεινό σώμα, το Σώμα τής Δόξας που είναι ο αληθινός Ναός

τού Θεού, πρέπει να το δημιουργήσουμε εμείς οι ίδιοι και μέσα σε αυτό το « σώμα » θα ζούμε αιώνια. Δεν θα « πεθαίνουμε » και θα ξανακερδίσουμε όλες τις εξουσίες που είχαμε στο παρελθόν.

Όλες οι δυνάμεις είναι στην διάθεση εκείνου που κατόρθωσε να δημιουργήσει το Σώμα τής Δόξας, γιατί είναι ένας Υιός του Θεού.

Και είναι μέσα σε αυτό το **Πνευματικό Σώμα**, την Υπερσυνείδητη Αυτοεπίγνωση και όχι μέσα στο φυσικό σώμα, που ο Θεός έρχεται να κατοικήσει.

« σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν· ἔστι σῶμα ψυχικόν, καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν· οὕτω καὶ γέγραπται· ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ᾿Αδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν· ὁ ἔσχατος ᾿Αδὰμ εἰς πνεῦμα ζωοποιοῦν· ἀλλ’ οὐ πρῶτον τὸ πνευματικόν, ἀλλὰ τὸ ψυχικόν, ἔπειτα τὸ πνευματικόν. ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός, ὁ δεύτερος ἄνθρωπος ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ ... δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασία. ὅταν δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀθανασία, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος· κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νίκος ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον ; ποῦ σου, ἄδη, τὸ νίκος » (Α' προς Κορινθίους επιστολή, κεφ.15 : 44~55).

Αυτό το Σώμα τής Δόξας, πρέπει να ξέρουμε, ότι μόνο ο ίδιος ο άνθρωπος το κατασκευάζει.

Για αυτό στο παρελθόν, κάποιοι ονομάζονταν « Τέκτονες » .

Η Διδασκαλία τού Τεκτονισμού ή Ελευθεροτεκτονισμού ήταν αρχικά μια μυστική φιλοσοφία, πολύ βαθιά και θεία, που μάθαινε στον άνθρωπο πώς να γίνει ο οικοδόμος τού δικού του Πνευματικού ναού με την βοήθεια υλικών και συμβολικών εργαλείων από την οικοδομική τέχνη τα οποία έπρεπε να γνωρίζει αλλά και να ξέρεi να χρησιμοποιεί.

Όμως ο Ελευθεροτεκτονισμός, στις αρχές του, ήταν μια βαθιά Φιλοσοφία που δίδασκε ότι, ο καθένας πρέπει να χτίσει το ναό του, το ναό τής Νέας Ιερουσαλήμ, για την οποία μας μιλά ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη του, την πόλη με τις τέλειες διαστάσεις, με τα στολισμένα από πολύτιμες πέτρες θεμέλια της, με την πλατεία της από αγνό Χρυσό σαν γυαλί διάφανο και τις δώδεκα πόρτες της φτιαγμένες από μαργαριτάρια.... - [τόμος Β' - 19^{ος} βαθμός].

Όπως θα δούμε στον 19^ο βαθμό, η Νέα Ιερουσαλήμ δεν ήταν μια πόλη με την συνηθισμένη έννοια αλλά μια συμβολική πόλη που παριστάνει τον ίδιο τον άνθρωπο, τον εαυτό μας, τον Νέο άνθρωπο, με τις δώδεκα μαργαριταρένιες « πόρτες » του που είναι αρετές, με τον Θεό που κατοικεί μέσα του, που είναι το Φως που διώχνει κάθε σκοτάδι.

Η Νέα Ιερουσαλήμ, είναι το Σώμα τής Δόξας, ο ναός που ο καθένας πρέπει να κτίσει μέσα του με τα εργαλεία και τα υλικά που τού προμήθευσε ο Μ*Α*Τ*Σ*.

Μέρα και νύκτα, κάθε φορά που έχουμε μία αφιλοκερδή ώθηση, μία γενναιόδωρη και ειλικρινή τάση ή κάθε φορά που νιώθουμε ένα συναίσθημα αγάπης, γλυκύτητας, καλοσύνης και ταπεινότητας, κάτι το αγνό, το φωτεινό, το διαυγές, σχηματίζονται μικρά μόρια Φωτός τού Σώματος αυτού που εμείς δημιουργούμε και που προσαρμόζονται στο πρόπλασμα τού ναού.

Είμαστε εμείς που κάθε ημέρα προσθέτουμε δομικά στοιχεία στο σχέδιο, όπως αυτό συμβαίνει και με τις διανοητικές μας λειτουργίες.

Όταν έχουμε στην αρχή μια ιδέα, σχηματίζουμε μια εικόνα, ένα ιδανικό, και αυτό το ιδανικό χρησιμεύει σαν πρόπλασμα, σαν ένα σχέδιο που χαράσσουμε μέσα μας, ένα σχέδιο τής Νέας Ιερουσαλήμ ή αν προτιμάτε τής Βασιλείας τού Θεού που εκπροσωπεί την Τελειότητα.

Αν διατηρήσουμε ασταμάτητα κάθε μέρα αυτό το ιδανικό, για πολλά χρόνια, ότι καλό βγαίνει από τον ψυχισμό μας, όλες οι αφιλοκερδείς και ειλικρινείς εσωτερικές τάσεις και ενέργειες μας θα προσκολληθούν πάνω σε αυτήν την εικόνα, η οποία μεγαλώνει, σχηματίζεται, αναπτύσσεται, μέχρι την ημέρα όπου, επιτέλους θα σχηματίσει το δικό μας Σώμα τής Δόξας.

Καταλαβαίνουμε τώρα για ποιόν λόγο πρέπει να είναι κανείς μαθητής μιας σχολής σαν τον Ελευθεροτεκτονισμό και γιατί υπάρχει η Μύηση.

Και αν όσοι ζουν στην άγνοια θέλουν να λοιδορούν ας να το κάνουν, δεν θα μπορέσουν όμως ποτέ να αλλάξουν την πραγματικότητα.

Εμείς όμως γνωρίζουμε πολύ καλά την πραγματικότητα.

Και είναι οι μεγαλύτερες αλήθειες.

Πρέπει να έχει κανείς εμπιστοσύνη και να εξακολουθεί την εργασία, μέχρις ότου κατορθώσει μια μέρα να δημιουργήσει μέσα του αυτήν την αρχέγονη κατάσταση, μέσα στην οποία ζούσαμε άλλοτε, την κατάσταση τού Παραδείσου.

Και τότε, θα υπάρχουν χιλιάδες μικρές Νέες Ιερουσαλήμ οι οποίες θα σχηματίσουν την Μεγάλη Ιερουσαλήμ, που θα είναι σαν μια μεγάλη πόλη σχηματισμένη από χιλιάδες άλλες μικρές ζωντανές πόλεις, που βαδίζουν και που κινούνται, με τις 12 πόρτες τους, τις 12 αρετές τους και τις πολύτιμες πέτρες τους...

Όλες μαζί, σχηματίζουν το υλικό Σώμα τής Πνευματικής Ιερουσαλήμ που ήδη είναι επάνω.

Όταν είπαν πως η Νέα Ιερουσαλήμ θα κατεβεί από τον Ουρανό, πρέπει να καταλάβει κανείς ότι ο Ουρανός αντιπροσωπεύει ότι το πιο αγνό υπάρχει στο κεφάλι τού ανθρώπου.

Η εργασία αντιστοιχεί με την κατασκευή τού Πνευματικού μας ναού με μια επιμελή και αδιάκοπη εργασία, εκπορεύοντας ότι το πιο αγνό και το πιο αφιλοκερδές υπάρχει μέσα μας.

Τα γήινα υλικά δεν μπορούν να χρησιμεύσουν σε αυτή την κατασκευή, είναι αδύνατον.

Αν η Νέα Ιερουσαλήμ έπρεπε να γίνει από μόλυβδο, από άργιλο ή από λάσπη, δηλαδή από υλικά που προέρχονται από κάτω και που είναι εύθραυστα, σκοτεινά, διεφθαρμένα, τότε δεν αξίζει τον κόπο διότι αυτή υπάρχει ήδη, είναι ήδη κτισμένη.

Όμως, η αληθινή Ιερουσαλήμ οικοδομείται με τα υλικά της πιο αγνής αφιλοκέρδειας και της πραγματικής Αγάπης.

Διότι όταν κανείς προσφέρεται εντελώς και αφιερώνεται, ψυχή τε και σώματι, στην υπηρεσία του Μ*Α*Τ*Σ*, όταν προβάλλει όλες τις φωτεινές και αγνές σκέψεις ή επιθυμίες, που του έρχονται, τότε όλα αυτά λαμβάνουν μέρος στην οικοδόμηση αυτού του Σώματος που τότε αρχίζει να μεγαλώνει.

Υπάρχουν βέβαια και άλλοι παρόμοιοι συμβολισμοί για να εκφράσουμε αυτήν την ίδια ιδέα.

Μπορούμε να την ονομάσουμε Δεύτερη Γέννηση, Γέννηση του Θείου παιδιού, Γέννηση του Χριστού, Ανάσταση, Ανάσταση του Χιράμ, που δείχνουν πάντοτε την ίδια πραγματικότητα, το ίδιο Πνευματικό γεγονός.

Συλλάβαμε αυτό το παιδί μέσα μας (την Φιλοσοφική Λίθο) που στην συνέχεια θα αναπτύξουμε και γιγαντώσουμε, αλλά θα πρέπει να το θρέψουμε με τις πιο αγνές εκπορεύσεις.

Πρόκειται για διαφορετικές εκφράσεις που θέλουν πάντοτε να μας πούν ότι καλούμαστε να γίνουμε « οικοδόμοι » , « τέκτονες » , αλλά αληθινοί Τέκτονες, ικανοί να προβάλλουμε από μέσα μας τα πιο πολύτιμα υλικά για να κτίσουμε το αθάνατο Σώμα μας.

Στην Παλαιά Διαθήκη βλέπουμε να αναφέρονται επίσης τα εξής :

« και έπλασεν ο Θεός τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς και ἐνεφύσησε εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, και ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Καὶ ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς παράδεισον ἐν Ἑδὲμ κατὰ ἀνατολὰς και ἔθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε· και ἐξανάτειλεν ὁ Θεὸς ἔτι ἐκ τῆς γῆς πᾶν ξύλον ὠραῖον εἰς ὄρασιν και καλὸν εἰς βρώσιν και τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου και τὸ ξύλον τοῦ εἰδέναι γνωστὸν καλοῦ και πονηροῦ.... ποταμὸς δὲ ἐκπορεύεται ἐξ Ἑδὲμ ποτίζειν τὸν παράδεισον· ἐκεῖθεν ἀφορίζεται εἰς τέσσαρας ἀρχάς... »

τὸ δὲ χρυσίον τῆς γῆς ἐκείνης καλόν· και ἐκεῖ ἐστὶν ὁ ἄνθραξ και ὁ λίθος ὁ πράσι-νος...

Καὶ ἔλαβε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε, και ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ (κήπο) τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι αὐτὸν και φυλάσσειν. και ἐνετείλατο Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ λέγων·

ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φαγῇ, ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν και πονηρόν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε.

Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός· οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον· ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτόν...καὶ ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς ἔκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ καὶ ὑπνῶσε· καὶ ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ καὶ ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀντ' αὐτῆς· καὶ ὠκοδόμησεν ὁ Θεὸς τὴν πλευράν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ, εἰς γυναῖκα καὶ ἔγαγεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀδὰμ... καὶ ἦσαν οἱ δύο γυμνοί, ὃ τε Ἀδὰμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἤσχύνοντο » (Γένεση κεφ. 2 : 7~ 25).

Στον προσωποποιημένο Ἀδὰμ πρέπει να διακρίνουμε το συλλογικό όνομα τής ανθρωπότητας (την ιδέα Ἀνθρωπος) πριν και μετά τον από χωρισμό τών γενών (Ἀδὰμ - Εὐά).

Όσο λοιπόν ζούσαν στον Παράδεισο και πριν εκδιωχθούν από αυτόν καμία συνείδηση δεν είχαν τής « γυμνότητας » των.

Επί πλέον πουθενά δεν φαίνεται να απόκτησαν απογόνους.

Μόνο μετά την πτώση εμφανίζονται οι πρώτοι απόγονοι σαν Κάϊν και Ἀβελ.

Αυτό σημαίνει ότι στερούντο υλικής υποστάσεως και ότι ήταν Πνευματικές οντότητες, οπότε ο Παράδεισος στον οποίον ζούσαν δεν πρέπει να βρίσκεται στο υλικό επίπεδο αλλά στο Πνευματικό.

Εκεί λοιπόν στον Παράδεισο απολάμβαναν σε όλη της την πληρότητα την μακάρια ζωή και συμμετείχαν στο άπλετο φως τής Θείας πηγής γευόμενοι απεριορίστως τού ξύλου τής Ζωής, δηλαδή την Αθανασία.

Από το ξύλο τής Γνώσεως τού καλού και τού πονηρού τούς δόθηκε η συμβουλή να μη δοκιμάσουν διότι την ημέρα που θα δοκίμαζαν θα πέθαιναν (στο Πνευματικό επίπεδο φυσικά).

Τι μπορεί όμως να συμβολίζει αυτό ;

Διότι ασφαλώς πρόκειται περί αλληγορικής εικόνας !

Σε τι συνίσταται η δοκιμή από το ξύλο τής Γνώσεως τού καλού και τού κακού ; Είδαμε προηγουμένως ότι το ανθρώπινο πνεύμα εφ' όσον κατέρχεται για να ενσαρκωθεί εκδηλώνει ατελέστερα την αρχή τού Καλού, με αποτέλεσμα την εμφάνιση στο υλικό επίπεδο τής δράσεως τού κακού. Κάτι ανάλογο έχει και η προς τούς πρωτόπλαστους προτροπή.

« Μη επιχειρήσετε να απομακρυνθείτε από το Πνευματικό επίπεδο διότι οι πνευματικές σας αρετές και ιδιότητες, τις οποίες κατέχετε σε τελειότητα, θα χάσουν την λάμψη τους και την δύναμη τους.

Όσο κατέρχεστε θα τις εκδηλώνετε με περισσότερη ατέλεια οπότε θα γνωρίσετε την έννοια τού κακού, το οποίο είναι προϊόν τού επιπέδου τής καθόδου και το οποίο σας είναι άγνωστο διότι δεν υπάρχει εδώ » .

Με τον τρόπο αυτό οι πρωτόπλαστοι θα γεύοντουσαν το ξύλο τής γνώσεως τού καλού και τού κακού, δηλαδή θα αποκτούσαν Συνείδηση Εαυτού.

Το κατώτερο επίπεδο στο οποίο ο Δημιουργός τούς συνέστησε να μην κατέλ-

θουν είναι το επίπεδο στο οποίο κυριάρχησε ο Εωσφόρος, μετά την φαινομενική του « αποστασία », διότι ασφαλώς ήταν ένα συμβάν προκαθορισμένο από την Υπέρτατη Συνείδηση και Βούληση τού Παντός, τού Μ*Α*Τ*Σ*. Εωσφόρος ετυμολογικά σημαίνει « Αυτός που φέρνει την Αυγή » .

Το όνομα αυτό το συναντάμε για πρώτη φορά στον προφήτη Ησαΐα στο κεφάλαιο 14 : 12.

« πῶς ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ Ἑωσφόρος ὁ πρωῒ ἀνατέλλων ; »

Η Γένεση μας παρουσιάζει τον Εωσφόρο με την μορφή όφεως, τού φρονιμότερου όπως λέει τών θηρίων, διότι ο Εωσφόρος, η « εκπεσούσα » αυτή Πνευματική Λογοϊκή Οντότης καθόλου δεν στερείται φρονήσεως και Σοφίας αφού ενεργεί πάντοτε με μαθηματικό υπολογισμό.

Ο Εωσφόρος, ο οποίος είναι Λογοϊκός Άρχοντας, στην τροποποιημένη δράση τών αρετών τού Θεού, την οποία εμφανίζει, η Αγάπη εκφράζεται σαν Κάλλος και η Σοφία σαν Μαθηματική έκφραση.

Ο Όφις ο οποίος έρπει επάνω στην κοιλιά του και τρέφεται από την γη φαίνεται να συμβολίζει την έλξη τού κατωτέρου επιπέδου στο οποίο είχαν την έμπνευση να εισδύσουν οι προπάτορες μας για να κυριαρχήσουν σε αυτό.

Αναλογικά συμβολίζει την δελεαστική επίδραση την οποία η ύλη επρόκειτο να ασκεί στους ανθρώπους - πνεύματα όταν αργότερα θα εμφανιζόταν στο υλικό επίπεδο (με την γοητεία δια τών τεσσάρων στοιχείων πού ασκεί σε αυτούς μέσω τής επιθυμίας να απολαμβάνουν τα φαινομενικά θέλγητρα τής ύλης, τα υλικά αγαθά και απολαύσεις).

Η έμπνευση αυτή τών προπατόρων μας να κατεβούν στο επίπεδο τής ύλης εγκλείει και το πρώτο σπέρμα τού Εγωϊσμού πού κληροδοτήθηκε και στους απόγονους των ανθρώπους και αποτελεί το κύριο γνώρισμα τού χαρακτήρα τους.

Ο Αδάμ και η Εύα λοιπόν είναι Πνευματικές υποστάσεις οι οποίες με την παρότρυνση ενός εσωτερικού κινήτρου (που η Γένεση το ονομάζει όφι) ή καλύτερα με κίνητρο την παρόρμηση τού Εγωϊσμού, οι εν δυνάμει αυτές, ατελείς ατομικές συνειδήσεις, « οραματίστηκαν » την ανεξαρτησία τους σαν αυτόνομες ατομικές υπάρξεις και αποχωρίστηκαν από τον “ Λόγο ”.

Και τότε μας περιγράφει η “ Γένεση ” :

« ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν, καὶ ἔρραψαν φύλλα συκῆς καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα » .

Και φυσικά όταν λέμε ήταν “ γυμνοί ” αναφερόμεθα στην μη ύπαρξη τών υλικών σωμάτων.

Γιατί όμως με φύλλα συκιάς ;

Η συκιά, όπως η ελιά, το αμπέλι και η ροδιά είναι σύμβολα τής αφθόνου καρποφορίας.

Στην Ελλάδα η συκιά ήταν αφιερωμένη παράλληλα με το αμπέλι στον Διόνυσο τον Ζαγρέα, ο οποίος σύμφωνα με την μυθολογία γεννήθηκε από τον μηρό τού Δία, όπως με ανάλογο τρόπο συντελέσθηκε και η γέννηση τής Θεάς τής Σοφίας Αθηνάς.

Το δένδρο συκιά συμβολίζει επίσης την Αθανασία και την Διανόηση σαν ανώτερη Γνώση.

Το πλήθος τών φύλλων τής συκιάς συμβολίζει μία πολλαπλότητα, μία άφθονη καρποφορία (την ανθρωπότητα) που περιέχει την ιδέα τής Αθανασίας και περιβάλλει την ιδέα άνθρωπος (σαν Αδάμ - Εύα) για να εκφρασθεί υλοποιούμενη (περιζώματα) στο κοσμικό επίπεδο, (ένα κεφάλι, δύο χέρια, δύο πόδια, αλλά και τις πέντε αισθήσεις του) - σχήμα A20.

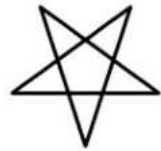
Αν προσέξουμε το φύλλο τής συκιάς θα διαπιστώσουμε ότι έχει πέντε φύλλα και σχηματίζει ένα πεντάκτινο αστέρα ★.

A20

A21

A22

Το φύλλο αντεστραμμένο, φαίνεται να υπονοεί την πτώση - σχήμα A21.

Κατεβαίνοντας λοιπόν στο Εωσφορικό επίπεδο, έχασαν την αγνότητα και καθαρότητα τού Πνεύματος των, το οποίο αναμείχθηκε με την ετερογενή φύση τού επιπέδου αυτού και απογυνώθηκαν από την ικανότητα να εκδηλώνουν με τελειότητα τις Αρετές και Ιδιότητες πού κατείχαν, όπως συνέβαινε όταν ήταν στον Πνευματικό- Παράδεισο “ ενωμένοι ” με τον Θεό.

Πατί όμως, εφ’ όσον ήταν Πνευματικές οντότητες, η Γένεση αναφέρει ότι ο Θεός έπλασε τον πρώτο άνθρωπο, τον Αδάμ, « *χούν από τής γης* » και ενεφύσησεν « *πνοήν ζωής* » ;

Και εδώ πρόκειται για αλληγορική εικόνα κάτω από την οποία κρύβεται η από την Γη μελλοντική προέλευση τών υλικών σωμάτων τών ανθρώπων « *χούς από τής γης* » μέσα στα οποία θα ενσαρκώνονταν « *πνοή ζωής* » τα εκ τού πνευματικού σώματος τών Προπατόρων εκπορευόμενα ανθρώπινα Εγώ :

« *και έποίησε Κύριος ό Θεός τῷ ’Αδάμ και τῇ γυναικί αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους και ένένδυσεν αὐτούς...* » (☞ Γένεση, κεφ. 3 : 21).

Αντιλαμβανόμαστε επίσης πως όταν η Γένεση αναφέρει ότι ο Θεός έκαμε να βλαστήσουν στον Παράδεισο δένδρα ωραία στην όραση και την γεύση μεταξύ τών οποίων το Δένδρο τής Ζωής και το Δένδρο τής Γνώσεως τού καλού και τού πονηρού και υπήρχε ποταμός που διακλαδίζοταν σε τέσσερις μικρότερους και υπήρχε χρυσός και πολύτιμοι λίθοι, μας δίνει μια εικόνα τών πνευματικών αρετών και ιδιοτήτων τις οποίες απολάμβαναν οι πρωτόπλαστοι.

Οι αρετές αυτές όπως τού Αληθούς, τού Απολύτου Καλού, της απόλυτης Δικαιοσύνης, της Αγάπης, της Σοφίας κ.λ.π δεν ήταν δυνατόν να γίνουν αισθητές και να κατανοηθούν από μια ανθρωπότητα η οποία διένυε τα πρώτα της βήματα, παρά να αποδοθούν αλλιώς, με εικόνες από την ορατή Δημιουργία.

Όπως δε αναφέρει η Α΄ προς Ρωμαίους επιστολή τού Παύλου :

*« τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι
νοούμενα καθορᾶται »*

Όπως είπαμε, οι θεόπνευστοι συγγραφείς τών Ιέρων Γραφών, οι μεγάλοι αυτοί Μύστες, δανείζονταν παραστάσεις και εκφράσεις υλικές γιά να αποδώσουν έννοιες ανώτερης πνευματικότητας, ώστε να ανταποκριθούν στις ανάγκες τής εποχής τους και να γίνουν αντιληπτοί από ανθρώπους κατωτέρας ηθικής και νοητικής αναπτύξεως, μεταξύ τών οποίων ίσχυε σαν κανόνας δικαιοσύνης, το οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντας αντί οδόντος.

Οι άνθρωποι τής εποχής εκείνης μόνο με τον φόβο και τον τρόμο ήταν δυνατό να διατηρήσουν την πίστη τους προς το Υπέρτατο Ον, το οποίο οι βέβηλοι αποκαλούσαν **ADONAI**.

Άλλες βέβαια εποχές τότε και οι αποκαλύψεις για τον Θεό θα είναι πάντα ανάλογες προς την ανά εποχή πνευματική και ηθική κατάσταση τών ανθρώπων.

Εκείνο επίσης που ενισχύει την ερμηνεία αυτή και αποδεικνύει ότι ο Παράδεισος ήταν ένα Πνευματικό επίπεδο και όχι υλικό και ότι όλα τα υλικά τής φύσεως τα οποία περιγράφονται συμβολίζουν πνευματικές ιδιότητες και αρετές ή ιδέες, είναι το γεγονός ότι μαζί με όλα τα καρποφόρα δένδρα που υπήρχαν εκεί αναφέρονται και δύο άλλα συμβολικά δένδρα :

“ το Δένδρο τής Ζωής ” και

“ το Δένδρο τής Γνώσεως τού καλού και πονηρού ” .

Αφού λοιπόν είναι αυταπόδεικτο ότι τα δύο αυτά δένδρα είναι συμβολικά είναι επόμενο να δεχθούμε το ίδιο και γιά τα υπόλοιπα.

Άλλη απόδειξη τέλος ότι ο Παράδεισος αντιπροσωπεύει το Πνευματικό επίπεδο και όχι υλικό είναι ότι μετά την “ πτώση ” :

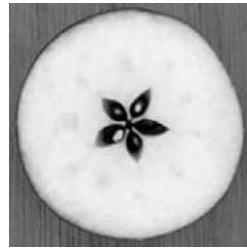
« καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν Κύριος ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἀδὰμ καὶ κατώκισεν αὐτὸν ἀπέναντι τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς καὶ ἔταξε τὰ Χερουβὶμ καὶ τὴν φλογίνην ρομφαίαν τὴν στρεφομένην φυλάσσειν τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς Ζωῆς » (Γένεση κεφ. 3 : 23~24).

Εδώ γίνεται σαφώς μια αντιδιαστολή μεταξύ τού Παράδεισου τής τρυφής, δηλαδή τού πνευματικού επιπέδου και της Γης πού είναι το υλικό επίπεδο το οποίο βρισκόταν « **ἀπέναντι** » από τον Παραδείσο και κατά συνέπεια εκτός αυτού.

Η τοποθέτηση των δύο αυτών επιπέδων « **απέναντι** », υπό μορφή αντικατοπτρισμού, συμβολίζει την αλήθεια ότι η Υλική Δημιουργία δεν είναι παρά μια « **αντανάκλαση** » τής Πνευματικής Δημιουργίας, εικόνα και ομοίωση αυτής. Ο παρακάτω πίνακας χάραξης, ο οποίος έχει ληφθεί από ένα παλαιό τυπικό ανωτέρου βαθμού του Α*Α*Σ*Τ* (28^{ος}), απεικονίζει συμβολικά τις ανωτέρω έννοιες - σχήμα Α23.

Α23

Α24

Α25

Υπάρχει και μια ακόμη ένσταση, η οποία είναι δυνατόν να προβληθεί.

Πως η Υλική δημιουργία συστήθηκε μετά την πτώση των πρωτόπλαστων αφού, όπως αναφέρει η Γένεση, ο Θεός πρώτα δημιούργησε τον υλικό κόσμο και κατόπιν έπλασε τον Αδάμ ;

Η Υλική Δημιουργία που βλέπουμε, προϋποθέτει αναγκαστικά μια ανάλογη Πνευματική Σύλληψη τού Δημιουργού της και είναι η απόδοση τής Πνευματικής στο υλικό επίπεδο.

Η Σύλληψη όμως τής Πνευματικής Δημιουργίας συνεπάγεται την άμεση και ταυτόχρονη εκτέλεση τής Συλλήψεως αυτής, διότι ασφαλώς οι Ιδέες τού Θεού δεν απαιτούν χρονική μεσολάβηση για να πραγματοποιηθούν, λόγω απουσίας τού χρόνου ο οποίος είναι ανύπαρκτος στο άπειρο-αιώνιο Πνευματικό επίπεδο.

Διότι η πραγματοποίηση τής Πνευματικής Δημιουργίας δεν απαιτεί εξελικτική διαδικασία διότι ταυτόχρονα με την σύλληψη ακολουθεί και η εκτέλεση και για αυτό αυτή είναι τελειωτική και αιώνια.

Γιά αυτό αναφέρεται ότι ο κόσμος δημιουργήθηκε ακαριαία διά μόνου τού Λόγου τού Θεού.

Όπως λοιπόν ο Αδάμ αντιπροσωπεύει πνευματική οντότητα έτσι και η αναφερόμενη εξαήμερη δημιουργία τού Κόσμου είναι μια εικόνα τής Πνευματικής την οποία οι θεόπνευστοι συγγραφείς απέδωσαν με υλικές εκφράσεις.

Οι έξη ημέρες δεν είναι παρά στάδια Δημιουργικής Ενελίξεως η δε 7^η τού Κρό-

νου συμβολίζει, κατά το **Ε. 28^{ου}**, την ανάπαυση, ήτοι το πέρας τής Ενεληκτικής φάσεως τής Δημιουργίας.

Οι έξη φάσεις - ημέρες μαζί με τις Τρεις αρχικές Αρετές τού Απολύτου σχηματίζουν έναν Εννεαδικό Πίνακα τού Πνεύματος.

Περαιτέρω, συμβολίζουν τις μακρές περιόδους εξέλιξεως τών τριών Βασιλείων τής υλικής Δημιουργίας που θα ακολουθούσε, δηλαδή τού ορυκτού, φυτικού και ζωικού Βασιλείου.

Συνεπώς η εξαήμερη Δημιουργία εκφράζει την Σύλληψη τής Ιδέας τού Θεού, η οποία αποδιδόμενη στην υλική Δημιουργία ακολούθησε την σειρά που καθόρισε η συλληφθείσα ιδέα.

Η εικόνα τού τελειωτικού και αιωνίου τής Πνευματικής Δημιουργίας αποδίδεται στο υλικό επίπεδο με την αέναο γέννηση, συντήρηση και φθορά τών όντων !

Γιά αυτό οι Πυθαγόρειοι παραδεχόταν δύο όψεις τής Δημιουργίας.

Την **Φυσιώσα Φύση**, η οποία είναι αιώνια και άφθαρτη και προΐσταται στην γένεση και εξακολουθητική ζωή τών όντων και την άλλη την **Φυσικοποιημένη Φύση** η οποία είναι εικόνα και αντανάκλαση τής πρώτης και στην οποία ο χαρακτήρας τού αιωνίου αποδίδεται διά τής εξακολουθητικής και αενάου γεννήσεως, συντηρήσεως και φθοράς τών όντων.

Όσον αφορά την εκτέλεση και πραγματοποίηση τού τελειωτικού και αιωνίου, ουδείς γνωρίζει τους χρόνους και καιρούς πού έθεσε η Ευαρέσκεια τού Δημιουργού Νού τού παντός.

Το πρώτο γράμμα τού Τετραγράμματος ονόματος **יהוה** τής Θεότητας, το **Iod** (**י**), είναι μία από τις τρεις ιερές λέξεις τού 4^{ου} βαθμού τού Μυστικού Διδασκάλου.

Πρόκειται το πιό μικρό σε μέγεθος γράμμα τού Εβραϊκού αλφαβήτου με αριθμητική αξία $10 = 1 + 0 = 1$ και συμβολίζει την Μονάδα ως Δημιουργό Αρχή, τον Δημιουργό Θεό.

Σύμφωνα με την Διδασκαλία τών Ροδοσταύρων τής Ανατολής, υπάρχει μία Αρχή, μία Αλήθεια, μία Λογική και μια Παγκόσμιος Φιλοσοφία, η εξής :

« Κάθε τι που υπάρχει, ευρίσκεται στην Μονάδα, θεωρουμένης ως

Αρχής και επανέρχεται εις την Μονάδα, θεωρουμένης ως τέλος » .

Αυτός δε φαίνεται να είναι και ο σκοπός τής Υλικής Δημιουργίας : « η βαθμιαία εξέλιξη τής ύλης από πυκνά και άτακτα στρώματα σε όλο και πιό αιθέρια, πιό άυλα και πιό συνειδητά » .

« Πτώση » λοιπόν τών πρωτοπλάστων σημαίνει γιγαντιαία “ πάλη ” τών Πνευματικών αυτών οντοτήτων, οι οποίες διείσδυσαν στη νεκρή και αδρανή χαοτική Ύλη, η οποία εμφανίσθηκε ως συνέπεια τής « επαναστάσεως » τού Εωσφόρου, γιά να την μορφολογήσουν και να την εξελίξουν μέσω τών υλικών μορφών που προέκυψαν από την « πάλη » αυτή.

Ο Απόστολος Παύλος αναφέρει (προς Ρωμαίους επιστολή κεφ. 8 :19~23) :
 « ή γάρ ἀποκαταδοκία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται. τῇ γάρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη, οὐχ ἑκούσα, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαντα, ἐπ' ἐλπίδι· ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. οἶδαμεν γάρ ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν· »

Σε ελεύθερη νεοελληνική μετάφραση :

« Η μεγάλη προσδοκία τῆς κτίσης είναι ὅτι περιμένει τὴν ἀποκάλυψη τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ.

Επειδὴ ἡ κτίση ὑποτάχθηκε στὴν ματαιότητα ὅχι ἐκούσια, ἀλλὰ ἐξ' αἰτίας αὐτοῦ που τὴν ὑπόταξε, με τὴν ἐλπίδα ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίση θὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν δουλεία τῆς φθορᾶς πρὸς τὴν ἐλευθερία τῆς δόξας τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.

Γιατί ξέρουμε ὅτι ὅλη ἡ κτίση συστενάζει καὶ συνωδίνει μέχρι τώρα » .

Ἔχουμε δύο ἀκόμη πολὺ σοβαρὰ θέματα που σχετίζονται με τὴν ἀνάλυση τῆς Γενέσεως.

1^{ov} Τον ἀπαγορευμένο καρπὸ, τὸν ὁποῖο ἡ παράδοση ἀποδίδει σαν Μήλο τοῦ Ἀδάμ.

2^{ov} Τὴν Ρομφαία τὴν περιστρεφόμενη τῶν Χερουβὶμ ἡ ὁποία φύλασσε τὴν εἰσοδο τοῦ Παράδεισου, δηλαδὴ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Ἀν κόψουμε ὁριζοντίως ἓνα μήλο καὶ δούμε τὸ ἐσωτερικὸ του, διαπιστώνουμε ὅτι οἱ σπόροι του, ὅπως φαίνεται στὸ σχῆμα Α24, σχηματίζουν ἓνα πεντάκτινο Ἀστέρα .

Σε τι σκέψεις μας οδηγεῖ αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ ὅσα ἔχουν ἐκτεθεῖ ;

1^{ov} Τὸ μήλο εἶναι σφαιρικὸ ὅπως ὅλα τὰ ουράνια σώματα καὶ συμβολίζει τὸ υλικὸ ἐπίπεδο.

2^{ov} Επειδὴ ὁ πεντάκτινος ἀστέρας εἶναι καὶ σύμβολο τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ μικροκοσμοῦ, τὸ ὅλο σύμβολο παραπέμπει στὴν ἐνσάρκωση τοῦ ἀνθρώπου στὸ υλικὸ ἐπίπεδο, καὶ τὸν ἐγκλωβισμό του στὴν ὕλη ὕστερα ἀπὸ τὴν συμβολικὴ ἐκδίωξή του ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

3^{ov} Ὁ πεντάκτινος ἀστέρας συμβολίζει ἐπίσης τὰ πέντε στοιχεῖα (Αἰθέρας – πυρ – αἷρ – ὕδωρ – γῆ) σε κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀντιστοιχεῖ καὶ μία ἀπὸ τὶς πέντε αἰσθήσεις μας.

Ἦδη προετοιμασμένοι με τοὺς συμβολισμοὺς τῆς Γενέσεως μποροῦμε νὰ ἀντιληφθοῦμε ὅτι τὰ ἀνωτέρω στοιχεῖα περικλείονται στὸν συμβολισμό τοῦ ποταμοῦ τοῦ Παραδείσου ὁ ὁποῖος διαχωρίζεται σε τέσσερις ἀρχές, δηλαδὴ τὰ τέσσερα στοιχεῖα τῆς Κοσμογονίας.

4^{ov} Ὁ Πεντάκτινος ἢ Φωτοβόλος Ἀστέρας συμβολίζει ἐπίσης τὸ Αἶτιο τοσοῦτων θαυμασιῶν Κόσμων καὶ τὸν πολικὸ ἀστέρα τῶν μεμνημένων κατὰ τὸ **Ε. 2^{ov}**. Εἶναι τὸ σύμβολο τοῦ Μαγικοῦ Μεσολαβητῆ που ονομάζουμε ἐπίσης Ἀστρι-

κό φως, το οποίο εμποτίζει ολόκληρο το Συμπάν και μεταφέρει τόσο τις καλές όσο και τις κακές εκπορεύσεις των ανθρώπων - [♣ ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ].

5^{ov} Ο ενσαρκωμένος άνθρωπος, διά μέσου των πέντε αισθήσεων του αξιοποιεί τις γήινες συνθήκες για να αναπτυχθεί και να παράγει καρπούς, δηλαδή να αποκτήσει Συνείδηση.

6^{ov} Οι πέντε αισθήσεις μας δίνουν την Εμπειρία και μέσω τής λειτουργίας τής Κρίσεως την Γνώση, η οποία στη συνέχεια μετατρέπεται σε Συνείδηση.

Σας περιγράφω, σύμφωνα με το τυπικό τού εταίρου, την διαδικασία μέσω των 5 περιοδίων, για την απόκτηση τής ατομικής συνειδήσεως - [♣ & 2^{ov}] :

ΠΕΝΤΕ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ⇔ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ⇔ ΚΡΙΣΗ ⇔ ΓΝΩΣΗ ⇔ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

1. Πέντε αισθήσεις : είναι όργανα τού σώματος και δυνάμεις τής Ψυχής.
2. Εμπειρία : είναι το σύνολο των εντυπώσεων από τον αντικειμενικό κόσμο διά μέσου τής λειτουργίας των πέντε αισθήσεων.
3. Κρίση : είναι το αποτέλεσμα τού συσχετισμού ή αντιπαραβολής των διάφορων στοιχείων τής εμπειρίας, τα οποία είναι αποθηκευμένα στη μνήμη ή τον υποσυνείδητο Νού.
4. Γνώση : είναι αποτέλεσμα των νέων στοιχείων τής εμπειρίας που έχουμε ήδη συσχετίσει (κρίση) με παλαιότερα παρόμοια, τα οποία έχουν καταγραφεί στην μνήμη μας.

Πείρα + Κρίση = Γνώση

5. Συνείδηση : είναι το αποτέλεσμα τής μεταβιβάσεως τής αποκτηθείσης Γνώσεως στον εσώτερο (αναλλοίωτο) εαυτό μας ΕΓΩ, διά μίας αόρατης και μύχιας ενέργειας.

Ο λόγος για τον οποίο φορτωνόμαστε τόσες γνώσεις κατά την ακαδημαϊκή μας εκπαίδευση, την στιγμή που είναι κοινή διαπίστωση ότι μετά από την πάροδο κάποιου χρονικού διαστήματος τα πιά πολλά συνήθως τα ξεχνούμε, είναι ακριβώς διότι δημιουργούν με μία μύχια δράση την συνείδηση η οποία διαμορφώνει τον χαρακτήρα μας !

Μιλήσαμε προηγουμένως για τον Όφι - Εωσφόρο στην Γένεση. Σε όλες τις λαϊκές παραδόσεις, στους μύθους και στα παραμύθια, βρίσκουμε την εικόνα τού φιδιού ή τού δράκου, των οποίων ο συμβολισμός είναι σχεδόν όμοιος σε κάθε κουλτούρα.

Αναρίθμητα παραμύθια μιλούν για ένα δράκοντα που αιχμαλωτίζει μια όμορφη πριγκίπισσα και την κρατά φυλακισμένη σε ένα πύργο.

A26

Ο ένας μετά τον άλλο οι ιππότες που έρχονται για να την σώσουν καταβροχθίζονται από τον δράκο ο οποίος τούς παίρνει τα πλούτη τους και τα αποθηκεύει στα υπόγεια τού πύργου του.

Επιτέλους μια μέρα έρχεται ένας ιππότης, ένας πρίγκιπας, πίο όμορφος και πίο αγνός από τούς άλλους, στον οποίο μια μάγισσα έχει αποκαλύψει το μυστικό για να νικήσει τον δράκο γνωστοποιώντας την αδυναμία του και τον τρόπο για να τον δέσει ή να τον πληγώσει ...

Και αυτός ο τυχερός πρίγκιπας, καλά οπλισμένος και καλά πληροφορημένος, κατορθώνει να νικήσει τον δράκο, να ελευθερώσει την πριγκίπισσα και να αποκτήσει τούς κρυμμένους θησαυρούς χάρη στις γνώσεις του και στην αγνότητα του. Μετά και οι δύο μαζί ανεβαίνουν επάνω στον δράκοντα που οδηγεί ο πρίγκιπας πετούν στον ουρανό και γυρίζουν τον κόσμο.

Αυτοί οι μύθοι, που νομίζει κανείς ότι είναι για παιδιά, στην πραγματικότητα είναι διηγήματα τής Μυητικής επιστήμης (συμβολισμός τής μάγισσας), αλλά για να μπορέσει κανείς να τα εξηγήσει πρέπει να γνωρίζει την επιστήμη τών συμβόλων.

Ο Δράκος δεν είναι παρά μια άλλη μορφή τής **Δημιουργικής Ενέργειας** (το Ιερόν Πυρ), τής έκφρασης τού Θεού που αποκαλούμε **Άγιο Πνεύμα**, ίσως τής πίο ισχυρής στο Σύμπαν.

Ο πύργος συμβολίζει το ανθρώπινο σώμα και η Πριγκίπισσα είναι η ψυχή του, η οποία είναι φυλακισμένη διότι η δύναμη αυτή, άσχημα κυριαρχημένη, την κρατά αιχμάλωτη.

Ο Ιππότης είναι το **Εγώ** και το **Πνεύμα** τού ανθρώπου σε διάφορες ενσωματώσεις. Τα όπλα που χρησιμοποιεί για να νικήσει τον δράκο αντιπροσωπεύουν τα μέσα που διαθέτει το Πνεύμα και κυρίως την αρετή τής θελήσεως αλλά και της ισχύος για να κυριαρχήσει σε αυτήν την δύναμη και να την χρησιμοποιήσει.

Όταν ο δράκοντας εξουσιαστεί (τεθεί κάτω από έλεγχο) γίνεται ο υπηρέτης τού ανθρώπου και τού χρησιμεύει σαν υποζύγιο για την μελλοντική του εξέλιξη που εδώ εμφανίζεται συμβολικά σαν ένα ταξίδι στον ουρανό (εξωτερίκευση τής συνείδησης).

Γιατί ο Δράκος έχει φτερά, αν και παριστάνεται με μια ουρά φιδιού που είναι σύμβολο τών υπογείων δυνάμεων.

Θα τον συναντήσουμε σε αρκετούς βαθμούς τού $A^*A^*\Sigma^*T^*$, όπως για π.χ. στον 19° βαθμό.

Ο άνθρωπος - Ιππότης μετασχηματίζεται σε φτερωτό Ερμή με το Κηρύκειο ανά χείρας.

Διαβάζουμε στο **Ε.28^{ου}** βαθμού, τα εξής στο απόσπασμα « ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟ » :

« Οι αρχαίες μυθολογίες είχαν τον Ώρο, τον Μεροδάχ, τον Ίνδρα, τον Απόλλωνα, τον Μίθρα, θεούς ηλιακούς, τους οποίους παρίσταναν υπό μορφή ηρώων ιπποτι-

κών, φονέων τών τεράτων και θεμελιωτών τού πολιτισμού. Υπάρχουν ακόμη σήμερα τέρατα, τα οποία πρέπει να καταπολεμήσουμε και να συντρίψουμε, υπάρχει πολιτισμός, τον οποίον πρέπει να διατηρήσουμε και προαγάγουμε. Τοιούτοι είναι οι άθλοι που επιβάλλονται στους Ιππότες τού Ηλίου » .

Βρίσκουμε μια παραλλαγή τού μύθου αυτού στον μύθο τού Θησέα που χάρη στον міτο που τού είχε δώσει η Αριάδνη μπόρεσε να οδηγηθεί μέσα από τον λαβύρινθο, να σκοτώσει τον Μινώταυρο και να ξαναβρεί την έξοδο.

Ο Μινώταυρος είναι μια άλλη παραλλαγή τής Δημιουργικής Ενέργειας και ο Λαβύρινθος έχει την ίδια σημασία με τον πύργο. Είναι το φυσικό σώμα και η Αριάδνη αντιπροσωπεύει την Ψυχή που οδηγεί τον άνθρωπο στην νίκη.

Όσο για τους 7 νέους και τις 7 νέες που έτρωγε ο Μινώταυρος είναι κάτι που θα μας απασχολήσει κατά την ερμηνεία τών ανωτέρων βαθμών και ιδίως τού 4^{ου} βαθμού τού Μυστ* Διδ*.

Στις Εβραϊκές και στις Χριστιανικές παραδόσεις ο Δράκος εξομοιώνεται με τον Διάβολο και ο Διάβολος, όπως λένε, μυρίζει θειάφι.

Όλα τα εύφλεκτα υλικά, όπως πετρέλαιο, μπαρούτι, τα μείγματα αέριων που προκαλούν φλόγες και εκρήξεις, είναι στην Φύση ο Δράκος που ξερνά Φωτιά.

Αυτός ο Δράκος που υπάρχει και μέσα στον άνθρωπο, συγκρίνεται με ένα εύφλεκτο υλικό.

Αν ο άνθρωπος ξέρει την χρήση του, αντικείμενο τής Αλχημείας και τού 18^{ου} βαθμού με την μορφή τού **Ιερού πυρός**, θα προωθείται προς τα ύψη (εκπνευμάτωση).

Αν όμως δεν ξέρει γιατί είναι αμαθής, αμελής ή αδύναμος θα καεί ή θα κατακρημνισθεί στην άβυσσο όπως συνέβη και με τούς Πρωτοπλάστους.

Γνωστά δε είναι τα βάσανα που επακολούθησαν μετά από την χρήση τού « απαγορευμένου καρπού » σαν αποτέλεσμα τής άλογης επιθυμίας.

Η περιστρεφόμενη και φλεγόμενη Ρομφαία τών Χερουβίμ με την οποία φύλασσαν την είσοδο τού Παραδείσου έχει άμεση σχέση με αυτήν την Δημιουργική Ενέργεια.

Είναι η κοσμική ενέργεια, ή, το σε ηρεμία ιερόν πυρ στο κατώτερο άκρο τής σπονδυλικής στήλης, το ονομαζόμενο στην ιατρική « **Ιερόν Οστόν** » .

Σήμερα κανείς αμήτος, ακόμη και ιατρός, δεν γνωρίζει τον λόγο για τον οποίον δόθηκε στο σημείο αυτό μια τέτοια περιεργη ονομασία - σχ. Α28 !

Είναι στον άνθρωπο η μεγάλη Ηλεκτρο - Μαγνητική λανθάνουσα δύναμη που κρύβεται κάτω από τα αρχικά τής φράσεως I. N. R. I. τού 18^{ου} βαθμού.

A28

Είναι μια δύναμη φλεγόμενη, η ζωή, το ρεύμα που διασχίζει τα ζωτικά κέντρα, που καλείται επίσης πύρινος όφης και συμβολίζεται με το κηρύκειο του Ερμή που έχουμε στον 28° βαθμό.

Η εκούσια αφύπνιση τής δύναμης αυτής συμβάλλει στην ταξινόμηση των ποικίλων ζωτικών εκδηλώσεων σε αρμονικό όλον και παρέχει την εμφάνιση ασυνήθων ψυχικών ικανοτήτων.

Είναι όμως δύναμη ταυτόχρονα δημιουργική και καταστρεπτική, κατά τις νύξεις και τα περιγραφόμενα στον 18° βαθμό, για αυτό η αφύπνιση της περικλείει πολύ σοβαρούς κινδύνους.

Διαβάζουμε στο **6.28^{ου}** βαθμού :

« Απάλλαξον την ψυχήν σου τών υλικών δεσμών της, δια να ανυψωθής τή βοηθεία τής εμπνεύσεως και τού αισθήματος προς τους έξω τής Γης αδελφούς σου { δηλαδή τους Αρχαγγέλους } ων η πραγματικότητα δύναται να καταστεί εις σε θετική εν τω παρόντι ή εν τω μέλλοντι ή και απλώς δυνατή, οίτινες αποτελούν, υπεράνω τής ανθρώπινης κοινωνίας, την μεγάλη κοσμική κοινωνία, την οποίαν προαισθάνθηκαν οι εμπνευσμένοι τών αιώνων » .

Περεταίρω εμβαθύνσεις στο θέμα έχουμε στον 25° βαθμό τού Ιππότη τού Χαλκού Όφεως. Ο Στεγαστής, ως φύλακας τής εισόδου τού Τεκτονικού Ναού, κρατούσε παλαιότερα όχι ένα κοινό αλλά ένα κυματοειδές ξίφος, όπως η « Ρομφαία η φλεγόμενη και περιστρεφόμενη » , κατ' αναλογία προς τα Χερουβίμ στην Βίβλο και θα δούμε το γιατί - σχήμα A29.

Όλα τα παραπάνω αποτελούν, κατά την γνώμη μου, το κλειδί τής ερμηνείας τών περισσοτέρων βαθμών τού Α*Α*Σ*Τ*.

Αλλά είναι επίσης και το κλειδί για την δημιουργία τής λεγόμενης « Φιλοσοφικής Λίθου » , τής οποίας η “ πρώτη ύλη ” αλληγορείται με την εισιτήριο λέξη Stibium, τού 28^{ου} βαθμού - Ιππότη τού Ηλίου, που σημαίνει αντιμόνιο και είναι η Αλχημική ονομασία τής πρώτης ύλης του Μεγάλου Έργου τής Επανόδου (το AMAL SAGHIA - Αμάλ Σαγκί = Μεγάλο Έργο, που αναγράφεται επάνω στην διπλή κλίμακα πραγματώσεως τού 30^{ου} βαθμού τών Καδώς).

✎ Το κεφάλαιο που ακολουθεί και ειδικότερα η ανάλυση για την σύσταση τού Πνεύματος, καθώς και ο αντίστοιχος εννεαδικός πίνακας τών λειτουργιών του, πρέπει να μελετηθούν επανειλημμένα και επιστάμενα ώστε να κατανοηθούν παρά πολύ καλά.

A29

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

**ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ**

5

Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

Στην ιστορική ανάδρομη αναφερθήκαμε στην έρευνα τής Υπέρτατης Δυνάμεως, τής οποίας την φύση οι άνθρωποι ταύτισαν με το **Φως** που είναι κοινό χαρακτηριστικό όλων των ουρανίων σωμάτων, θεωρώντας το ως την « **ουσία** » από την οποία έχουν υφανθεί όλες οι λεπτομέρειες τής Φύσεως και ως την έσχατη πηγή τής κίνησης, τής ζωής και τής σκέψης.

Κάθε φορά, κατά την έναρξη των « εργασιών » μιάς Στοάς σε βαθμό μαθητή, πληροφορούμαστε ότι βρισκόμαστε στο Ιερό τής Σκέψεως και ότι προσερχόμαστε εκεί για να αναζητήσουμε το « **Φως** »^[4].

Περί τής φύσεως τού « **Φωτός** » αυτού αλλά και για την χρησιμότητα του, το **6:1^{ου}** βαθμού, ως συνήθως, μάς δίνει μία συνοπτική και επιγραμματική απάντηση.

Αφ' ενός μεν ότι :

« *πρόκειται για το αιώνιο “ Φως ” το οποίο περιέχει το παν, προς το οποίο το παν τείνει* » και αφ' ετέρου ότι :

« *ο σκοπός τού “ Φωτός ” αυτού είναι ο συντονισμός τής Δημιουργίας μέσω τής ενωτικής δυνάμεως τής “ Αγάπης ”* ».

Κατά την μύηση τού μαθητού, μετά την ολοκλήρωση των περιοδειών, ο μνούμενος τοποθετείται μεταξύ των δύο στηλών **J*** και **B*** και ζητείται υπέρ αυτού η χορήγηση τού **Φωτός**.

Φυσικά όλα αυτά είναι συμβολικά, διότι εδώ δεν μιλούμε για το φυσικό Φώς τής ημέρας.

Πρόκειται για μιά « **Ουσία** » πού εκτείνεται στο άπειρο.

Αυτή η « **Ουσία** » είναι Ουρανός (**J***) καί Γη (**B***), δηλαδή ανάλογα με τούς βαθμούς τής πολικότητάς είναι « λεπτή » ή « πυκνή ».

Είναι η « **Ουσία** » πού Δημιουργεί ο Θεός πριν από κάθε τι άλλο, όταν λέει :

– *Γεννηθήτω Φως* –

Ο Ερμής ο Τρισμέγιστος, στον Σμαράγδινο πίνακα, αποκαλεί την « **ουσία** » αυτή **Τέλεσμα**.

Είναι ταυτόχρονα « **ουσία** » και « **κίνηση** ».

Είναι ρευστή και αποτελεί ένα αέναο κραδασμό.

Με το θέμα αυτό θα ασχοληθούμε στην συνέχεια **ενδελεχώς**, διότι αποτελεί το βασικό και το πιο κεντρικό γνωσιολογικό στοιχείο κάθε μύσεως - [☞ Κοσμολογικοί Συμβολισμοί].

[4] Οι λέξεις μέσα σε εισαγωγικά, “...” ή **!...!** και **!...!** δεν πρέπει να ερμηνεύονται κατά γράμμα ή κυριολεκτικά αλλά από σκοπιάς Εσωτερικής και Μυστηριακής!

Γιά να μπορούμε να συνεννοούμαστε, ας ορίσουμε, σε πρώτη θεώρηση, την **Συνείδηση**.

Συνείδηση είναι η ικανότητα του ανθρώπου να αντιλαμβάνεται και να αποκρίνεται στις ποικίλες δονήσεις και κραδασμούς (αισθησιακές – οπτικές – ηχητικές – θερμικές κ.α.) από τα διάφορα επίπεδα της Δημιουργίας αλλά και από τον ίδιο τον εαυτό του.

Γίνεται λοιπόν φανερό, πως το όνομα « **Φωτισμένος** », το οποίο δίνουμε συνήθως στους μύστες, έχει γενικά παρανοηθεί, επειδή νομίζουμε ότι σημαίνει κάτι το μυστικιστικό, λες και πρόκειται για ανθρώπους που πιστεύουμε ότι η διάνοιά τους « φωτίστηκε » από κάποιο θαυματουργό Φως.

Απλά **Φωτισμένος** αποκαλείται ο γνώστης και συνειδητός χρήστης του « **Φωτός** » αυτού, ύστερα από επιτυχή Γνώση τής φύσεως και τού χειρισμού των Τεσσάρων Στοιχείων των περιοδειών τής μνήσεως : της Γής, τού Αέρος, τού Ύδατος και τού Πυρός.

Τα στοιχεία αυτά δεν είναι στην πραγματικότητα τού φυσικού τύπου που όλοι είμαστε συνηθισμένοι, αλλά είναι ΝΟΜΟΙ - ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ και όχι φυσικά πράγματα, η καταγωγή τους δε ανάγεται στο Πνευματικό επίπεδο (ποταμός δε εκπορεύεται έξ Εδèm ... Γένεση) !

Η Μύηση θεωρεί ότι τα τέσσερα στοιχεία είναι δονητικές καταστάσεις και αποτελούν τις εκφράσεις στο Κοσμικό επίπεδο τού Πρωταρχικού « **Φωτός** » το οποίο παράγεται, όπως θα δούμε, από την αδιάλειπτη « Δράση » ή « Διείσδυση » τού Πνεύματος « εντός » τής Ύλης.

Επίσης, στην Μυητική παράδοση, ισχύει η παρακάτω Αλήθεια – Αξίωμα – Διαπίστωση :

ΟΛΕΣ ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΣΥΝΔΙΑΣΜΟΙ -
ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ - ΠΕΡΑΝ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ
ΚΑΜΙΑ ΑΛΛΗ ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΕΝΟ ΣΥΜΠΑΝ !!!

Πράγματι, επειδή η Ύλη και το Πνεύμα είναι εκ διαμέτρου αντίθετα, για να συνεργασθούν, πρέπει να υπάρχει μιά τρίτη κατάσταση που να μην είναι ούτε Πνεύμα ούτε Ύλη και ωστόσο να συλλαμβάνει και τα δύο και να τα μετατρέπει σε κάτι το καινούργιο και διαφορετικό. Το τρίτο αυτό στοιχείο είναι ο παράγων τού Φωτός, το δε καινούργιο και διαφορετικό είναι η Πραγματικότητα που μας περιβάλλει. Είναι μια από τις πρώτες εφαρμογές τού Τριαδικού.

Σύμφωνα λοιπόν με την Μυητική Παράδοση, ο κύριος λόγος τής ύπαρξης τού **Ενωτικού αυτού παράγοντα** τού « **Φωτός** », είναι :

*Να ενεργεί επάνω στην Ύλη και στο Πνεύμα ώστε να τα πραγματώσει.
Έτσι “ Πνευματοποιεί ” την ύλη και “ υλοποιεί ” το Πνεύμα.*

Στην Μυητική ορολογία τον ενωτικό αυτό παράγοντα, τού “ **Φωτός** ” τον συναντούμε με διάφορα ονόματα, όπως : **Ψυχή** τού **Κόσμου**, **Ουροβόρο Όφι**, **Τέλεσμα**, **Αστρικό Φως**, **Παγκόσμιο Ενωτικό Δυναμικό Πεδίο** ή και **Αιθέρα**, όχι όμως βέβαια όπως τον θεωρεί και τον ορίζει ή ενδεχομένως τον απορρίπτει μέρος της επιστημονικής κοινότητας.

Στα Τεκτονικά εργαστήρια συμβολίζεται με τον Θυσανωτό Κόρυμβο, ο οποίος σε επίπεδο σχέσεων Τεκτόνων επικράτησε να συμβολίζει τον δεσμό της αδελφικής Αγάπης μεταξύ των.

Άλλος ένας, εξίσου σημαντικός λόγος της υπάρξεως τού ενωτικού αυτού παράγοντα, είναι :

- Η μύχια (δηλαδή με κρυφό τρόπο) ένωση όλων τών όντων

τής Δημιουργίας μεταξύ τους και συγχρόνως με τον Δημιουργό τους -

Η λέξη Στοά, στην διεθνή ορολογία Lodge, προέρχεται από την Σανσκριτική λέξη **loga** ή **loka** που σημαίνει Κόσμος, από το ρήμα κοσμή = στολίζω.

Ο Τεκτονικός ναός **⌘** λοιπόν αναπαριστά την Δημιουργία ή Μακρόκοσμο.

Αναλογικά όμως συμβολίζει και την εικόνα τού ανθρώπου σαν Μικροκόσμου.

Διαβάζουμε στην Διδασκαλία τού Τυπικού τού μαθητή :

« *Η Στοά είναι, ως είπον, εικών τού Σύμπαντος* »^[5]

Σύμφωνα με την Διδασκαλία τού Τυπικού τού μαθητή ο Ιερός Τάπητας, που τοποθετείται στο μέσον του δαπέδου, θεωρείται ως το σύμβολο τής μνήμης τού ανθρώπου, είναι δε πανομοιότυπος με τον Τεκτονικό Ναό, καθώς περιέχει όλα τα σύμβολα του.

Ίσως λοιπόν διαφαίνεται ότι μικροκοσμικά ο βαθύτερος συμβολισμός τής έναρξης τών εργασιών, είναι η διαδικασία δόμησης τών διαφόρων υποστάσεων ή « σωμάτων » τού ανθρώπου, ώστε να μπορέσει να ενσαρκωθεί στο Κοσμικό επίπεδο σαν ένα **Εγώ** ή **Ψυχή**.

Αυτό βέβαια είναι ένα άλλο θέμα το οποίο θα μας απασχολήσει εξαντλητικά στην συνέχεια τού παρόντος συγγράμματος.

Η δόμηση αυτή ολοκληρώνεται στο δεύτερο μέρος τής έναρξης τών εργασιών, με το άναμμα τών τριών ελασσόνων φώτων, συμβόλων τής τριαδικής συστάσεως τού ανθρώπου, ήτοι :

[5] Ο Φλάβιος Ιώσηπος αναφέρει:

«Η παρουσία ενός εκάστου αντικειμένου εν τω Ναώ, δικαιολογείται εκ τού ότι όλα αναφέρονται εις τον Κόσμον και είναι σύμβολα αυτού».

Και ο Φίλων ο Ιουδαίος προσθέτει:

«Είναι ευνόητο ότι κατά την οικοδομή ενός Ιερού εκ μέρους ανθρωπίνων χειρών προς δόξαν τού Πατρός και Κυρίου, όλα τα συνιστώντα αυτό στοιχεία να χρησιμοποιήθηκαν κατ’ αναλογία προς εκείνα τα οποία μεταχειρίσθηκε ο Δημιουργός όταν έπλασε το Παν» (Ιουδαίων Αρχαιότητες και βίος Μωυσέως).

μιλώντας για ρυθμούς αρχιτεκτονικής στην μύηση του βαθμού του Εταίρου (2^η περιοδεία), έχουμε την αντιστοιχία Ρυθμός Κορινθιακός = **Σοφία** – Ρυθμός Ιωνικός = **Αγάπη** – Ρυθμός Δωρικός = **Κάλλος**, όπου αναλογικά έχουμε :

Σοφία = Πνεύμα – Διάνοια, **Αγάπη** = Ψυχή – συναίσθημα και

Κάλλος = Σώμα – Μορφή

Ο σκοπός αυτής της εισόδου στον υλικό Κόσμο (ενσωμάτωση) είναι η γνώση και ενσυνείδητη χρήση των « **εκφράσεων** » ή των « **ακτίνων** » του « **φωτός** » που προαναφέρθηκαν. Αναφέρεται επίσης στο τυπικό μύησης του Εταίρου το εξής - [♣ **Ε.2^{ov}**] :

« Ο Διδάσκαλος **Χιράμ** οικοδόμησε τον Ναό του Σολομώντος ».

Ποιός όμως είναι ή τι αντιπροσωπεύει μέσα μας ο Αρχιτέκτονας του Ναού (του ναού της προσωπικότητας), ο Χιράμ ;

Στην συνέχεια, μας αποκαλύπτεται η μέθοδος να προσεγγίσουμε, όχι το « **Φως** », αλλά τις « **ακτίνες** » του, δηλαδή τους διαφόρους τρόπους με τους οποίους « εκδηλώνεται » στην Κοσμική Δημιουργία (σαν κάθε είδους μορφής ενέργεια, όπως : η ενέργεια της σκέψης, η ενέργεια του συναισθήματος, η ζωτικότητα - αιθερικότητα, ο ηλεκτρισμός, ο μαγνητισμός, η βαρύτητα, η πυρηνική ενέργεια, οι ποικίλες κοσμικές ακτινοβολίες, η παχυλή ύλη, κ.λ.π.).

Η μεθοδολογία που υποδεικνύει το **Ε.1^{ov}**, αναλύεται σε τρία επί μέρους τμήματα :

1^{ov}. Στην παρατήρηση της **Φύσεως** και στην μελέτη των **Φαινομένων**.

2^{ov}. Στην κάθοδο στο βάθος της **Συνειδήσεως**.

3^{ov}. Στην εναρμόνιση του ανθρώπου με τον **Παγκόσμιο Ρυθμό**.

5.1. ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΟΡΙΣΜΟΙ

Δεν χρειάζεται να είμαστε επιστήμονες για να καταλήξουμε με τις απλές και μόνο παρατηρήσεις μας στο συμπέρασμα ότι, για να φυτρώσει ένας σπόρος, για να στεριώσει ο κορμός ενός δέντρου, για να αναπτυχθούν τα κλαδιά και τα φύλλα και τέλος για να σχηματιστούν τα άνθη, προηγούνται ένα πλήθος από εσωτερικές λειτουργίες και διεργασίες που αποδίδονται σαν **παλμοί της Ζωής**.

Κατανοώντας αυτό το γεγονός είναι εύλογο να συμπεράνουμε ότι, για να αναπτύσσονται όλες οι παραπάνω λειτουργίες και διεργασίες θα πρέπει να δρουν συνεχώς μέσα στο σώμα του φυτού διάφορες ενέργειες.

Γιατί καμιά λειτουργία και καμιά διεργασία δεν αναπτύσσεται αν δεν υπάρχουν οι ανάλογες κινητήριες δυνάμεις.

Με άλλα λόγια, για να κινηθούν και να διατηρηθούν οι λειτουργίες ζωογέννησης

και ανάπτυξης τού φυτού, πρέπει να προηγούνται κινητήριες δυνάμεις που όχι μόνο τις βάζουν σε λειτουργία, αλλά και τις τρέφουν συνεχώς με την ενέργεια τους.

Αυτές τις πρώτες κινήσεις που ενεργούν εμείς δεν είναι δυνατόν να τις εξερευνήσουμε. Μπορούμε όμως να παρατηρήσουμε και να κατανοήσουμε τις δεύτερες κινήσεις τις οποίες εκδηλώνουν οι διεργασίες ανάπτυξης τού φυτού, από το σπόρο μέχρι τον καρποφόρο άνθος.

Παρατηρώντας όμως αυτό το γεγονός και φαινόμενο τής ζωογόνησης, μέσα και σε άλλες μορφές και όντα τής Δημιουργίας, καταλήγουμε στο γενικό συμπέρασμα ότι η δημιουργημένη ζωή μας διακρίνεται από δύο πραγματικότητες.

Η πρώτη πραγματικότητα είναι εκείνη που υποκινεί, που ενεργεί και προσδίδει συνεχώς την απαραίτητη ενέργεια ζωής με την μορφή αέναων κινήσεων δράσης (Δημιουργούσα Φύση).

Η δεύτερη πραγματικότητα είναι εκείνη, που διαμορφώνεται από τις πιο επάνω κινήσεις και στη συνέχεια αφομοιώνει τις προσδιδόμενες ενέργειες και πάλλεται με την μορφή διεργασιών, λειτουργιών και διαφόρων κινήσεων που εκδηλώνουν την ζωή (Δημιουργημένη Φύση).

Είναι λοιπόν λογικό να συμπεράνουμε ότι οι κινήσεις τής πρώτης και τής δεύτερης πραγματικότητας πρέπει να συνδέονται με **σχέσεις αναλογίας**.

Όπως είπαμε, δεν μπορούμε να εξερευνήσουμε με επιστημονική μέθοδο τις πρώτες κινήσεις. Έχουμε όμως τη δυνατότητα μέσα από την παρατήρηση και την έρευνα τών φαινομένων να κατανοήσουμε τις δεύτερες κινήσεις, οι οποίες επειδή συνδέονται αναλογικά με τις πρώτες μπορούμε να αναχθούμε σε αυτές και να γνωρίζουμε όλο και περισσότερο την φύση τους.

Η Μύηση μας λέει, ότι οι πρώτες κινήσεις διαδηλώνουν και φανερώνουν τον τρόπο με τον οποίον, κατά κάποιον τρόπο, « **Σκέπτεται** » ο Δημιουργός κατά την στιγμή που Δημιουργεί.

Διαδηλώνουν δηλαδή με την σειρά τις συλλήψεις, τούς νόμους, τις ενέργειες, τις δραστηριότητες, που σύμφωνα με αυτές πραγματοποιείται η Φυσική Δημιουργία.

Όλες όμως αυτές οι εκδηλώσεις τού Δημιουργού συνιστούν μια Δημιουργία.

Το κάθε τι που εκδηλώνεται από Αυτόν είναι πάντα οι Συλλήψεις τών Ιδεών του, που ξετυλίγονται μέχρι το επίπεδο τής πραγματοποίησης τους.

Έτσι προβάλλεται η Θεία Συνείδηση για να γεννηθεί μέσα στην ύλη.

Η πρώτη λοιπόν Πραγματικότητα είναι μια Δημιουργία την οποίαν θα χαρακτηρίσουμε ως **Ουσιαστική** ή **Πνευματική** (Φυσιώσα Φύση – Natura Naturans).

Η δεύτερη Πραγματικότητα, την οποίαν θα χαρακτηρίσουμε ως **Υποστατική** ή και **Υλική** (Φυσικοποιημένη Φύση - Natura Naturante), αφομοιώνει τις πρώτες κινήσεις και πάλλεται τελικά σαν υλική ζωή, διαδηλώνοντας ταυτόχρονα και με αναλογικό τρόπο τις ιδέες, τούς νόμους, τις συλλήψεις, τις ενέργειες και τις δραστηριότητες τής Πνευματικής Δημιουργίας.

Είναι η Δημιουργία εκείνη όπου οι πραγματοποιήσεις της αποτυπώνουν και φανερώνουν με τούς παλμούς τής ζωής τις συλλήψεις τού Δημιουργού.

Οι αποκαλυμμένες Διδασκαλίες, μας αποκαλύπτουν και μια πρωταρχική Δημιουργία, η οποία προηγήθηκε τών δύο αυτών Δημιουργιών.

Πρόκειται για τον Θείο Κόσμο όπου εκεί διαδηλώνονται οι εκφρασμένες ιδέες τού Θεού, που αποτελούν το θεσμικό πλαίσιο τής Δημιουργίας τού Σύμπαντος. Οι Τρεις Δημιουργίες διαδηλώνουν την τριαδικότητα τού εκδηλωμένου Θεού.

Συνοψίζοντας όλα όσα είπαμε μέχρι τώρα, το σημείο που πρέπει ιδιαίτερα να προσέξουμε, για να χαραχθεί στη συνείδηση μας είναι ότι η Πνευματική και η Υλική Δημιουργία συνδέονται με στενές αναλογικές σχέσεις.

Η αναλογία αυτή είναι πρωταρχικός νόμος που σφραγίζει τη στενή σχέση τού Δημιουργού και τών δημιουργημάτων του.

Η αναλογική λοιπόν σχέση, ο νόμος τής Αναλογίας, είναι το κλειδί και ο μοναδικός δρόμος που μας περνά μέσα από τον φυσικό μας Παιδαγωγό ο οποίος είναι η Φύση και μας ανοίγει τις πόρτες για την γνώση τού Πνευματικού Κόσμου.

Κάθε άλλος δρόμος είναι μια προσπάθεια που μπορεί να οδηγήσει σε πλάνη και σε σύγχυση. Συνεχίζοντας την ανάλυση μας, θα προχωρήσουμε με προσοχή αλλά και με σύνεση και σε άλλα μυστικά τής όλης Δημιουργίας, τόσον τής Πνευματικής όσον και τής Υλικής.

Η Πνευματική Δημιουργία ανάγεται σε μια πηγή, αφετηρία, Αρχή.

Είναι η αρχική κίνηση, η **ενιαία σύλληψη** τού Δημιουργού, που αναλύεται και ξεδιπλώνεται σε άπειρες δημιουργικές κινήσεις.

Είναι ο πρωταρχικός Νόμος, ο Δημιουργός Θεός και η Ουσία (Εγώ) τού ανθρώπινου όντος.

Η Υλική Δημιουργία έχει σαν Αρχή της την πρωταρχική Ύλη (Prima Materia), την πρώτη εκείνη Ύλη που επάνω της « υλοποιήθηκαν » τα στοιχεία τών συλλήψεων τού Δημιουργού.

Την πρώτη αυτήν Ύλη την ονομάζουμε **Υπόσταση**.

Η ΟΥΣΙΑ λοιπόν και η ΥΠΟΣΤΑΣΗ είναι οι δύο Πρωταρχικές Αρχές τών δύο Δημιουργιών Πνευματικής και υλικής.

Η Ουσία είναι το μοναδικό ΕΙΝΑΙ, δηλαδή εκείνο που μόνο υπάρχει, ενώ η

ΥΠΟΣΤΑΣΗ πρέπει να χαρακτηριστεί σαν το « ΜΗ ΕΙΝΑΙ » διότι υπάρχει μόνο κάτω από το κάλυμμα τής Ουσίας από την οποία και έχει απορρεύσει.

Σε αυτό το στάδιο τής ανάλυσης δε γίνεται περεταίρω επέκταση σε σχόλια και επεξηγήσεις. Όσα ειπώθηκαν, είναι αρκετά, για να δούμε καθαρά, ότι ο άνθρωπος μετέχει σε δύο Δημιουργίες, τόσο στην Πνευματική όσο και στην Υλική και συνεπώς ο άνθρωπος είναι κατ' αρχήν **δυσδικός**, δηλαδή συνίσταται από δύο πρωταρχικές αρχές, την **ΟΥΣΙΑ** και **ΥΠΟΣΤΑΣΗ**.

Ας δούμε όμως και κάτι άλλο. Οι πρωταρχικές αυτές Αρχές τής όλης Δημιουργίας, Πνευματικής και υλικής, είναι στην φύση τους αντίθετες. Από μόνες τους δεν μπορούν να έρθουν σε συνεταιρισμό. Ο συνεταιρισμός είναι απαραίτητος, γιατί η Υπόσταση είναι η « **πρώτη ύλη** », είναι το **μέσον** που επάνω του παίρνουν εντυπωσιακή εικόνα οι συλλήψεις τού Δημιουργού.

Είναι λοιπόν αναγκαίο, για να υπάρξει συνεταιρισμός, να υπάρχει μια τρίτη ενδιάμεση αρχή με ειδικό και ιδιαίτερο ρόλο και αποστολή.

Αυτή θα πρέπει να εξασφαλίζει την επικοινωνία τών δύο αντιθέτων αρχών, ώστε η δράση τής Πνευματικής Δημιουργίας να βρίσκει ανταπόκριση από την υλική φύση.

Ανταπόκριση σημαίνει να μπορεί η Πνευματική Δημιουργία, όχι μόνο να ενεργοποιεί την υλική φύση και να την βάζει σε κίνηση, αλλά ταυτόχρονα να την υποχρεώνει να αφομοιώνει τις εύτακτες και νομοτελειακές κινήσεις τών δράσεων της, να μορφοποιείται, να ζωογονείται και να πάλλεται με ανάλογους ρυθμούς Ζωής.

Η αναγκαιότητα αυτή εκπληρώθηκε αυτόματα με την Δράση τής Ουσίας επάνω στην Υπόσταση με την συνδρομή και την παρεμβολή μιας τρίτης Αρχής, την οποία έχουμε αποκαλέσει **Ψυχή** τού **Κόσμου** και την αποδώσαμε στην Τεκτονική ορολογία με τον όρο « **Φως** ».

Έτσι λοιπόν η Ψυχή μαζί με το Πνεύμα, το οποίο είναι το πρώτο εκδηλωμένο αποτέλεσμα μέσα στην Ουσία και η Ύλη σαν παράγωγο τής Ουσίας, αποτελούν τις τρεις θεμελιώδεις Αρχές τής Δημιουργίας.

Όλες οι μορφές τής Δημιουργίας, όπως και ο άνθρωπος, πραγματοποιούνται και εκδηλώνουν την ζωή τους με την συνδρομή τών τριών θεμελιωδών Αρχών :

Πνεύμα – ψυχή – σώμα (ύλη).

Με όσα είπαμε μέχρι τώρα, διαμορφώσαμε μέσα στην συνείδηση μας ένα γενικό σχέδιο, ένα γενικό μοντέλο τής όλης Δημιουργίας.

Ταυτόχρονα κατανοήσαμε το νόημα και την σημασία μερικών όρων, που συχνά θα τούς συναντάμε στην μύηση.

Στην εισαγωγή μας όμως αυτή, θα προσπαθήσουμε, να εμπλουτίσουμε το πα-

ραπάνω γενικό μοντέλο της όλης Δημιουργίας με μερικές ακόμα απαραίτητες λεπτομέρειες.

Οι δύο Δημιουργίες, Πνευματική και Υλική, είναι δύο ιδιαίτεροι κόσμοι, που διαδηλώνουν ανάλογα την ζωή τους μέσα στην κοινή ενδιάμεση ατμόσφαιρα, που διαμορφώνεται από την Παγκόσμια Ψυχή, που για αυτήν όμως είναι ακόμη αρκετά πρόωρο για να μιλήσουμε.

Στις Δημιουργίες αυτές διακρίνουμε σταθμούς εξέλιξης.

Για να κατανοήσουμε τι εννοούμε με την παραπάνω πρόταση, θα χρησιμοποιήσουμε ένα παράδειγμα από τα ανθρώπινα πράγματα και τον Νόμο της Αναλογίας.

Για να γίνει μια ιδέα αντίστοιχη πραγματικότητα, περνά από διάφορες διαδρομές και αντίστοιχους εξελικτικούς σταθμούς.

Πρώτα από όλα αναλύεται σε σκέψεις, μετά ακολουθεί η επεξεργασία των σκέψεων και η ταξινόμηση σε συγκεκριμένους συλλογισμούς.

Μετά ακολουθεί ξανά άλλη σειρά σκέψεων, που αφορούν τον τρόπο, που μέσα από αυτόν η αρχική ιδέα θα γίνει πραγματικότητα.

Αφού τελικά προσδιοριστεί ο τρόπος πραγματοποίησης, θα συνταχτεί η οριστική διατύπωση των σκέψεων, δηλαδή το σκεπτικό που θα υλοποιεί την ιδέα.

Χρησιμοποιώντας λοιπόν τον Νόμο της Αναλογίας, που όπως παραπάνω είπαμε λειτουργεί μεταξύ των δύο Δημιουργιών και Κόσμων, συμπεραίνουμε ότι η πρωταρχική Αρχή και Σύλληψη του Δημιουργού ξετυλίγεται και αναπτύσσεται σε διάφορα επίπεδα και αντίστοιχους σταθμούς, με τρόπο ανάλογο όπως συμβαίνει και με την εξέλιξη των ιδεών των ανθρώπων.

Τα επίπεδα αυτά είναι εννέα, όπως θα δούμε σε ένα εννεαδικό Πινάκα του Πνεύματος που ακολουθεί, αλλά και συμφώνα με την Καμπαλά στα λεγόμενα στάδια εκτυλίξεως της Δημιουργίας ή σεφίρόθ, πάνω στο σχέδιο της Δημιουργίας ή στο καμπαλιστικό Δένδρο της Ζωής - [♣ ΚΑΜΠΑΛΑ - Etz Chayim, Οτζ Τσίμ].

Ανάλογα αναπτύσσεται επίσης και η Υπόσταση, αφού αυτή, αφομοιώνει την δράση και την κίνηση της εκδηλούμενης Ουσιαστικής Αρχής και πάλλεται με ανάλογες κινήσεις ζωής.

Οι δύο λοιπόν Δημιουργίες διακρίνονται από κοινούς σταθμούς εξέλιξης.

Με άλλα λόγια, σε όλη την Δημιουργία έχουμε μια ιεραρχημένη δομή από επί μέρους δημιουργίες οι οποίες αναπτύσσονται σε ολόκληρο το φάσμα της διαδρομής, από τις πρωταρχικές αρχές μέχρι τις τελικές πραγματοποιήσεις.

Στα επίπεδα ή κόσμους μεταξύ των σταθμών των δύο Δημιουργιών διαδηλώνουν ανάλογα ζωή όντα και μορφές ζωής.

Στον Πνευματικό Κόσμο ζούν τα Πνευματικά όντα, που δεν είναι άλλο από εκ-

πεφρασμένες Θείες Ιδέες, οι οποίες έχουν αυτοσυνείδηση και κατέχουν Πνεύμα (Αρχαγγελικές τάξεις, Διάνοιες κ.λ.π.) - [♠ Β' τόμος - 28^{ος} βαθμός].

Όλα τα δημιουργήματα πριν από ένα σταθμό και τα αντίστοιχα μετά τον σταθμό συνθέτουν δύο κόσμους διαφορετικούς, τούς οποίους όμως συνδέει ο νόμος της Αναλογίας.

Όλα τα δημιουργήματα μετά από κάθε σταθμό, παρά τις ανόμοιες εκδηλώσεις τους, αποτελούν μια ενιαία σύλληψη.

Αυτή η ενιαία σύλληψη αντικατοπτρίζει την δευτερεύουσα αρχή, αφετηρία, σταθμό, από όπου απέρρευσαν οι πολύμορφες και ανόμοιες εκδηλώσεις.

Στο σταθμό αυτό συναθροίζονται οι Αρχές που συνιστούν όλη την Δημιουργία, δηλαδή :

το Πνεύμα (Λογική αρχή), το σώμα (Υλική αρχή)
και η ψυχή (Αιθέρια αρχή)

Η μορφή τού κόσμου που ξετυλίγεται μετά από ένα σταθμό, για παράδειγμα το υλικό άτομο, δεν αποτελεί μόνο σταθμό τής Φυσικής Δημιουργίας.

Είναι και σταθμός τής Πνευματικής Δημιουργίας, διότι η νομοτέλεια, η αρμονία, η κίνηση τών στοιχειακών σωματιδίων τού ατόμου οφείλεται στην συμβολή τών δύο άλλων Αρχών, τού Πνεύματος και τής ψυχής.

Η Αρχή Πνεύμα είναι η Δημιουργός Αρχή.

Είναι εκείνη που από μέσα τής εκδηλώνονται οι νομοτελειακές κινήσεις δράσης.

Όλες αυτές οι κινήσεις - με τις πολύμορφες εκδηλώσεις τους - ανάγονται σε δύο πρωταρχικές εκδηλώσεις, τής **Σοφίας** και τής **Αγάπης**, αρετών τού Θεού.

Οι αρχικές αυτές κινήσεις διακρίνονται από την φύση τών δραστηριοτήτων τους.

Η μία είναι φύσεως Διεισδυτικής (♠) και καθώς απορρέει από την αρετή τής Σοφίας όταν εκδηλώνεται σαν κίνηση δράσης προωθεί και ζωογονεί το δημιουργικό έργο.

Η άλλη είναι φύσεως Περικαλυπτικής (♡) και καθώς απορρέει από την αρετή τής Αγάπης, διαμορφώνει και συντηρεί τις ποικίλες μορφές τών δημιουργιών.

Σε αυτήν οφείλεται η Δημιουργημένη πραγματικότητα.

Για αυτό λέμε συνήθως ότι, η Δημιουργία είναι έργο τής Αγάπης τού Θεού.

Και οι δύο όμως κινήσεις συνδυάζουν την ατέρμονη δράση τους με απόλυτη αρμονία και τάξη, γιατί η κάθε μιά έχει πάντα μέσα στην κίνηση της και την άλλη.

Ο χαρακτήρας, η φύση των δύο αυτών κινήσεων αναγνωρίζονται μέσα σε όλες τις εκδηλώσεις της Ζωής της Φυσικής Δημιουργίας.

Με άλλα λόγια, μέσα από τις διάφορες λειτουργίες, διεργασίες, φαινόμενα και γεγονότα της Φυσικής ζωής, δηλαδή τούς παλμούς της Ζωής, αναγνωρίζουμε το διεισδυτικό και περικαλυπτικό χαρακτήρα των δύο πρωταρχικών κινήσεων.

Το πρώτο έργο των πρωταρχικών αυτών κινήσεων, που τις εκδηλώσεις τους τις ονομάζουμε **Νόηση** και **Αίσθος**, είναι η σύνθεση του **Πνεύματος**.

Είναι μια πρώτηστη Παγκόσμια σύνθεση, Ουσιαστικής καταγωγής, μέσα στο χώρο της Υπόστασης.

Η μορφή αυτή ολοκληρώνεται με την ισχύ της συνδιασμένης κίνησης των δυο αυτών πρωταρχικών εκδηλώσεων της Ουσίας, δηλαδή της « διεισδυτικής » και της « περικαλυπτική ».

Έτσι, το Πνεύμα προικίζεται με τρεις Αρετές.

Την **Φαντασία**, η οποία είναι απόρροια της αρετής της Σοφίας, την **Βούληση** η οποία είναι απόρροια της αρετής της Αγάπης και την **Ισχύ** η οποία είναι απόρροια του ΟΝΤΟΣ Δημιουργού, που συνιστούν οι Αρετές του Θεού.

Η δραστηριότητα του Πνεύματος είναι κυρίως δυναμική.

Είναι η Παγκόσμιος Δημιουργός Αρχή. Κάθε Αρετή του Πνεύματος εκδηλώνεται στα δημιουργημένα επίπεδα με τον διπλό χαρακτήρα και φύση των αρχικών κινήσεων, που απορρέουν από τις Αρετές του Θεού.

Οι εκδηλώσεις των Αρετών αυτών (ΝΟΗΣΗ και ΑΙΣΘΟΣ) διαβιβάζουν αναλλοίωτες την κίνηση τους, μέσα από το Πνεύμα, στα διάφορα επίπεδα και κόσμους της Δημιουργίας και έτσι θεσμοθετείται ο άρρηκτος δεσμός μεταξύ της Ουσίας και των όντων της Δημιουργίας.

Η Ουσία επεκτείνεται έτσι στο χώρο της Δημιουργημένης Υποστάσεως με έναν ιδιάζοντα τρόπο εκδήλωσης, που τον αποκαλούμε **κατάσταση του ΕΓΩ**.

Το Πνεύμα με τις τρεις Αρετές του, την Φαντασία, την Βούληση και την Ισχύ, αποτελεί το πρώτο επένδυμα της ανώτατης αυτής Φύσης (κατάστασης του ΕΓΩ), ακολουθούν δε το ψυχικό και το υλικό επένδυμα καθώς και τρεις άλλες καταστάσεις του ανθρώπου, για τις οποίες θα μιλήσουμε αναλυτικά παρακάτω.

Έτσι, εκτός από την **κατάσταση του ΕΓΩ**, ουσιαστική φύση του ανθρώπινου όντος, έχουμε και τρεις υποστατικές καταστάσεις, που μαζί με τις Αρχές αποτελούν τα **περιβλήματα** του ΕΓΩ. Οι καταστάσεις αυτές δημιουργούνται από το συνεταιρισμό των Αρχών πνεύμα, ψυχή και σώμα ανά δύο λαμβανομένων.

Από το συνεταιρισμό Πνεύμα - σώμα έχουμε την αιθερική κατάσταση, από τον

συνεταιρισμό ψυχή - σώμα την αισθητική κατάσταση και από τον συνεταιρισμό Πνεύμα - ψυχή την νοητική κατάσταση.

Έτσι δημιουργείται αυτό που μνητικά αποκαλούμε Προσωπικότητα τού ΕΓΩ.

Όμως οι καταστάσεις αυτές δεν είναι χωρισμένες μεταξύ τους.

Διαπερνούν η μια την άλλη και έτσι δεν μας είναι δυνατόν εύκολα να τις ξεχωρίσουμε.

Μέσα σε αυτές γίνονται όλες οι διεργασίες και λειτουργίες ζωής τού ανθρώπινου όντος, οι οποίες υποκινούνται από τις δύο αντίθετες Αρχές (το Πνεύμα και την ύλη) και την τρίτη Αρχή (την ψυχή) που τις εναρμονίζει και τις συντηρεί.

Μόνο ο άνθρωπος κατέχει τρεις μορφές ζωής, οι οποίες και αναλογούν με την γενική τάξη τής παγκόσμιας σύνθεσης.

Έτσι ο άνθρωπος είναι μια συγκροτημένη μορφή που εκφράζει, κατ' εικόνα, τον Δημιουργό μέσα στο Σύμπαν.

Δίκαια λοιπόν φέρει τον τίτλο Μικρόκοσμος σε αντιστοιχία και αναλογία με το Σύμπαν, δηλαδή τον Μακρόκοσμο.

Όλα όσα ειπώθηκαν στην εισαγωγή αυτή δεν είναι ασφαλώς εύκολο να γίνουν κατανοητά από εκείνους που βρίσκονται στην αρχή τής μνητικής τους σταδιοδρομίας.

Άλλωστε η εισαγωγή αυτή δεν στόχευε σε κάτι τέτοιο αλλά, αντίθετα, αυτή έχει σαν στόχο να κάνει μια γενική θεώρηση επάνω στο οικοδόμημα τής Δημιουργίας και συγχρόνως να δείξει την ξεχωριστή θέση που έχει η ανθρώπινη ύπαρξη μέσα στην παγκοσμιότητα.

Στη συνέχεια θα γίνονται όλο και με περισσότερες λεπτομέρειες αναλύσεις και επεξεργασίες στα σημεία αναφοράς τής εισαγωγής αυτής, στον νόμο τής Αναλογίας, καθώς και σε άλλα συμπληρωματικά στοιχεία τα οποία είναι εξίσου σπουδαία, που και αυτά δομούν το συνολικό οικοδόμημα τής Δημιουργίας τού Θεού.

Η εφαρμογή τού νομού τής Αναλογίας, που κατ' αρχήν ακούγεται σαν κάτι το απλό, στην πράξη εμφανίζεται αρκετά πιά δύσκολο διότι βασίζεται σε αναλογίες και όχι ομοιότητες.

Γιά την κατανόηση επομένως όλων αυτών, απαιτείται πολύχρονη μελέτη, περισυλλογή, στοχασμός, υπομονή και επιμονή στοιχεία απαραίτητα για την μνητική πρόοδο ή αύξηση φωτός.

Το σπουδαιότερο κλειδί, στην προσπάθεια αυτή, είναι να διατηρούμε καθαρό και αγνό τον χώρο τής ψυχής και τού Νού και τιθασευμένο τον εγωισμό που συνήθως όλα τα γνωρίζει.

Μέσα σε αυτήν την ατμόσφαιρα τής ταπεινοφροσύνης και τής ψυχικής αγνό-

τητας, οι Διδάσκαλοι πάντα βοηθούν εμπνέοντας με την ανώτερη Διάνοια τους την δική μας φτωχή διάνοια.

Από όσα λοιπόν έχουμε πει μέχρι στιγμής, είναι προφανές ότι υπάρχει ο Κόσμος τού ΕΙΝΑΙ (ο ΘΕΟΣ αρχικό Αίτιο, η μοναδική και Ενιαία Αρχή) και ο κόσμος τού ΥΠΑΡΧΩ, δηλαδή το Κοσμικό επίπεδο που δημιουργήθηκε από την « αποστασία » τού λεγόμενου Εωσφόρου.

Πέραν όμως από το Κοσμικό επίπεδο είναι φανερό ότι υπάρχει και ο Πνευματικός Κόσμος.

Ως Πνευματικό Κόσμο εννοούμε τον Κόσμο τών Ιδεών, τών Αιτίων και τών Νόμων τής Δημιουργίας. Τα Πάντα στο Πάν – δηλαδή στον Πνευματικό, στον υλικό κόσμο και στους άλλους κόσμους - είναι Ιδέες και εκφράσεις Ιδεών.

Οι Ιδέες γίνονται εικόνες στον νοητικό κόσμο και καταλήγουν σαν αποτέλεσμα ως μορφές, ορατές και μη, στον υλικό κόσμο.

Εάν τολμούσαμε, όχι ασφαλώς να ορίσουμε τον Θεό ή Μεγάλο Αρχιτέκτονα τού Σύμπαντος (συνοπτικά Μ*Α*Τ*Σ*), αλλά να προσπαθήσουμε να περιγράψουμε μία μόνο όψη Του, θα μπορούσαμε να πούμε από μία άποψη ότι :

« Είναι η Μονάδα μέσα στην οποία υπάρχουν, με τρόπο μη διακεκριμένο, οι άπειρες και ανόμοιες Ιδέες ».

✎ Τί είναι όμως οι Ιδέες ;

Θα λέγαμε και πάλι, χρησιμοποιώντας με επιφύλαξη τα ατελή νοήματα πού παρέχουν οι λέξεις, ότι είναι το « **Περιεχόμενο** » τής « **Υπερσυνειδήσεως** » τού Μ*Α*Τ*Σ*.

Και τί είναι το Πνεύμα ; Το ανθρώπινο Πνεύμα, ως γνωστόν, έχει αντικείμενο του την ιδέα. Λαμβάνει τις εμπειρίες τού σώματος διά τής ψυχής και συλλαμβάνει την ιδέα που τού προβάλλεται. Εάν τολμούσαμε να δώσουμε έναν ορισμό τού Θείου Πνεύματος θα λέγαμε ότι - από μία άποψη - « Πνεύμα είναι Αρχή αδιαίρετη, αναλλοίωτη και αιώνια, προορισμένη να πληρώσει τούς χώρους τού Θείου Κόσμου και να υπηρετήσει τις εκφράσεις τού Θεού κατά την φύση και το έργο τους ».

Αυτό γίνεται με την **Φαντασία**, την **Βούληση** και την **Ισχύ**.

Πιο πολλές λεπτομέρειες θα δούμε και θα αναλύσουμε στην συνέχεια.

Η **Φαντασία** τού Μ*Α*Τ*Σ* γεννά την Ιδέα.

Η **Βούληση** τού Μ*Α*Τ*Σ* την λαμβάνει και την καθορίζει.

Η **Ισχύς** τού Μ*Α*Τ*Σ* δρά και εμφανίζει το αποτέλεσμα.

Προτού προχωρήσουμε στις μεθόδους μέσω τών οποίων πετυχαίνεται η αντίληψη τής Ιδέας, θα πρέπει να εξετάσουμε με ποιό τρόπο γίνεται η σύλληψη τής Ιδέας στα τρία επίπεδα :

το Πνευματικό, το Ψυχικό και το Υλικό.

Στον υλικό κόσμο, οι αισθήσεις μας δίδουν την συγκομιδή τους από ότι συνέλαβαν από τον εξωτερικό κόσμο.

Το συναίσθημα την μεταφέρει στη νόηση και η νόηση την επεξεργάζεται.

Ως αποτέλεσμα, μας δίδεται η πρώτη αντίληψη της εξωτερικευσης της Ιδέας.

Στο ψυχικό επίπεδο δεν υπάρχουν δραστηριότητες· εκεί υπάρχει μόνον η δεκτικότητα. Αυτή παραλαμβάνει την εμπειρία από το εκεί περιβάλλον και την φέρνει στο Όν.

Η υπεραίσθηση παραλαμβάνει το αντικείμενο της δεκτικότητας και το μεταφέρει στην διαίσθηση, η οποία δίδει την αντίληψη της Ιδέας στο ψυχικό επίπεδο.

Εδώ κρύβεται το μυστικό του **Αργυρού Γνώμονα** τον οποίο φέρει ο μνούνμενος στο μέτωπο επάνω σε μαύρο διάφανο πέπλο στον 4° βαθμό του Μυστικού Διδασκάλου - εικόνες A15-A16.

Το μαύρο το χρώμα είναι που απορροφά όλα τα άλλα χρώματα.

η Διόραση ☛ μας δίνει την έμπνευση ☛ η οποία μας δίνει την ενόραση.

Στα δύο επίπεδα που εξετάσαμε, το ανθρώπινο όν προσλαμβάνει εκ των κάτω, ανυψώνεται και αποκτά συνείδηση με τον μηχανισμό των πέντε περιοδίων της μύησης του Εταίρου. Στον Πνευματικό κόσμο η πορεία είναι αντίστροφη :

1^{ον}. η Φαντασία κατέχει την ιδέα

2^{ον}. η Βούληση την κινητοποιεί και

3^{ον}. η Ισχύς την δυναμοποιεί.

Μιλώντας για την πορεία της Ιδέας, στα διάφορα επίπεδα ύπαρξης, αναφέραμε ότι :

1^{ον}. Η Ιδέα εκπορεύεται από τον Θείο Κόσμο
(Υπερσυνείδητο)

2^{ον}. Αποκρυσταλλώνεται σαν Αριθμός στον Πνευματικό Κόσμο

3^{ον}. Αντανακλάται σαν Εικόνα στο ψυχονητικό επίπεδο ή Μέσο Δώμα

4^{ον}. Εκδηλώνεται τελικά σαν Μορφή στον υλικό κόσμο

Αυτός είναι ο τρόπος του κατακορύφου ξεδιπλώματος των Αρετών του Θεού.

A30

A31

Εάν τώρα θεωρήσουμε το επίπεδο μέσα στο οποίο ζούμε, βλέπουμε να υπάρχουν οι μορφές, σαν καταλήξεις της εκφράσεως Θείων Ιδεών.

Αυτές οι μορφές δεν βρίσκονται σε ιεραρχική (κατακόρυφη) σχέση μεταξύ τους, αλλά σε οριζόντια, κάτι που εκφράζεται πολύ καλά μέσω του συμβολισμού του θυσανωτού κορύμβου ο οποίος διατρέχει τον ζωδιακό κύκλο μέσα στον Τεκτονικό ναό. Δηλαδή ο αντικειμενικός κόσμος της Φύσης είναι μία, ας πούμε, σε « οριζόντιο επίπεδο » έκφραση του M*Α*Τ*Σ*.

Έχουμε λοιπόν το ξεδίπλωμα της κάθε ιδέας με δύο τρόπους :

1^{ον} : « Οριζόντια » μέσα στην Φύση.

2^{ον} : « Κατακορύφα » μέσω των διαφόρων επιπέδων ύπαρξης (πνευματικό, ψυχικό και υλικό).

Επομένως χρησιμοποιούμε δύο μεθόδους για την έρευνα και την αντίληψη της Αλήθειας.

Η μία αφορά στην έρευνα της Αλήθειας όπως αυτή μας παρουσιάζεται, ας πούμε « οριζόντια ».

Η δεύτερη μέθοδος αναφέρεται στην έρευνα της Αλήθειας, καθώς αναγόμαστε ιεραρχικά, ας πούμε « κατακορύφα », από το ένα επίπεδο στο άλλο, μέχρι την Πηγή της Ιδέας, τον Θεό.

Προκειμένου να αντιληφθούμε την ιδέα κατά την οριζόντια έκφρασή της, μεταχειριζόμαστε την Λογική και την Κρίση.

Σχετικές είναι οι **7 Ελευθέριες Τέχνες** στην μύηση του εταίρου :

Γραμματική – Ρητορική – Λογική – Αριθμητική – Γεωμετρία –
Μουσική – Αστρονομία

Αναφέρει μια σχετική περικοπή του τυπικού του εταίρου τα εξής :

« Μετά την στοιχειώδη ταύτην εξέτασιν τών επιστημών, οφείλετε να κατανοήσητε, ότι ουδεμία επιστήμη πρέπει να μένη άγνωστος εις τον άνθρωπον και ιδίως εις τον Τέκτονα, διότι πάσαι δύνανται να γίνουν πηγαί αρετής. Όθεν, εργαστείτε όπως αποκτήσητε όσας αγνοείτε. Σημειωτέον δε ότι, κατά τας αρχαίας μύσεις, ο νεόφυτος δεν ήρχετο εις επικοινωνίαν μετά τών Ελευθέρων Τεκτ, εάν δεν είχε μελετήσει ολόκληρον τον κύκλον τών ανθρωπίνων γνώσεων και ήθελε κριθεί πεπαιδευμένος. Βεβαίως, δεν απαιτείται να γνωρίζητε κατά βάθος τας επιστήμας. Εν τούτοις είναι αναγκαίο στον τέκτονα να κατέχει τουλάχιστον τις στοιχειώδεις γνώσεις αυτών, ίνα δύναται να αποφεύγει τας πλάνας και τας προλήψεις, εις ας άγει η απόλυτος αμάθεια. Όπως δε υπενθυμίσωμεν εις υμάς την εν γένει δύναμιν τών τεχνών και την επίδρασιν αυτών επί της καταστάσεως τών ανθρωπίνων κοινωνιών, θέσαμε εις τας χείρας υμών μοχλόν ». - [♣ & 2^{ον}].*

Συγκρίνουμε συνεπώς τις μορφές και ανακαλύπτουμε την μεταξύ τους σχέση η οποία αναφέρεται στον σκοπό της κάθε μορφής.

Με αυτόν τον λογικό συσχετισμό αποκτούμε μια πρώτη αντίληψη της ιδέας σαν εξωτερικής μορφής, η οποία δεν είναι παρά η έκφραση του ξεδιπλώματος της στο οριζόντιο επίπεδο.

Δεν μπορούμε όμως με την Λογική και την Κρίση να ανεβούμε από την εξωτερική μορφή στην ίδια την Ιδέα.

Για να ανεβούμε από το ένα επίπεδο στο άλλο, απαιτείται η άλλη μέθοδος, της « Αναλογίας ».

Ο άνθρωπος σκέπτεται χρησιμοποιώντας την Λογική και την Κρίση.

Με την αναλογία όμως μεταφέρεται από το κατώτερο επίπεδο στο ανώτερο. Η Λογική βεβαιώνει την ύπαρξη τής ιδέας. Η αναλογία αποτελεί την κλίμακα ανόδου στην πηγή τής Ιδέας. Η λογική αποτελεί την οριζόντια έρευνα, όπου υπάρχει νοητική σύγκριση (λειτουργία τής κρίσεως), ενώ η αναλογία την κατακόρυφη έρευνα.

Στην αναλογία υπάρχει η βιωματική.

Η Φύση λοιπόν με τα φαινόμενα, αποτελεί τον θεματοφύλακα τής αντικειμενικής Αλήθειας, την οποία ο άνθρωπος καλείται με την ενσάρκωση του να ερευνήσει με δύο μεθόδους :

Αφ' ενός μέσω τής Λογικής (με την νόηση και την κρίση) κατά το « οριζόντιο » ξεδίπλωμά της στο επίπεδο τής αισθητής και ορατής Φύσεως και αφ' ετέρου μέσω την Αναλογία (ιδίως με την βίωση), κατά το εξελικτικό - κατακόρυφο ξεδίπλωμά της δια μέσου τών διαφόρων επιπέδων ή κόσμων τής Δημιουργίας, όπως θα δούμε αναλύοντας το Καβαλιστικό δένδρο τής ζωής.

Καταλήγουμε λοιπόν τώρα σε κάποια συμπεράσματα για την χρησιμότητα τής Δημιουργίας.

- α. Είναι ο φυσικός μας παιδαγωγός και η πηγή τής κάθε γνώσης.
- β. Μας οδηγεί κατευθείαν στον Δημιουργό, του οποίου αντιλαμβανόμαστε την Σύλληψη, καθώς μελετούμε την υλική της απόδοση.
- γ. Μας βοηθάει στην μελέτη τού ιδίου τού ανθρώπου με βάση τον νόμο τών Αναλογιών.

Η παρατήρηση λοιπόν και η μελέτη τής Δημιουργίας είναι δυνατόν να μας οδηγήσει από την πραγματοποίηση τού ΓΝΩΘΙ Σ' ΑΥΤΟΝ έως το κατώφλι τής Θείας Σύλληψης.

Ο νόμος όμως τών αναλογιών λειτουργεί όχι μόνο προς την κατεύθυνση Δημιουργία ⇨ Άνθρωπος, αλλά και αντίστροφα, ούτως ώστε γνωρίζοντας πλέον αρκετά για τον άνθρωπο είναι δυνατόν να οδηγηθούμε αντιστρόφως στην μελέτη τής Δημιουργίας.

Η ανωτέρω μέθοδος εφαρμόζεται και στο παρόν σύγγραμμα για την κατανόηση τών αλληγοριών τών μυήσεων τών διαφόρων βαθμών σε « οριζόντιο επίπεδο » (η μεταξύ των σχέσεις) αλλά και σε « κατακόρυφο επίπεδο » προς αναγωγή τής σκέψης μας στην ιδέα τών συντακτών τών τυπικών για το βαθύτερο περιεχόμενο τού κάθε βαθμού ώστε να διεισδύσουμε στην αρχική ιδέα που πρωτοστάτησε στην σύλληψη τους.

5.2. Ο ΕΝΝΕΑΔΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΩΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Το ανθρώπινο Πνεύμα είναι μία μορφή αντανάκλασης τού Πνεύματος τού Δημιουργού.

Η Φαντασία μέσω τής σκέψεως συλλαμβάνει την ιδέα που προέρχεται από την εντύπωση ή την επήρεια.

Η Βούληση βεβαιώνει και προσδιορίζει ή καθορίζει την συλληφθείσα ιδέα.

Η Ισχύς, μέσω τής Δράσεως, εισάγει την ιδέα στην οδό τής εκτελέσεως, τής υλοποιήσεως.

Θα πρέπει να τονίσουμε ότι και οι τρεις αυτές εν δυνάμει ικανότητες ή Αρετές αναφέρονται στο Πνεύμα τού ανθρώπου, αν και η Βούληση αντανakλάται στην ψυχή τού ανθρώπου σαν θέληση (επιθυμία), η δε Ισχύς αντανakλάται στο σώμα σαν σωματική ρώμη.

Το Πνεύμα είναι τόσο συνδεδεμένο με τον Θεό ώστε δεν είναι δυνατόν να διαχωριστεί από Αυτόν. Διαβάζουμε στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο (κεφ. 4 : 24) :

« Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν ».

Εν τούτοις, επειδή το Ένα γιά τον άνθρωπο είναι εντελώς ασύλληπτο, είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε κάποια κατανομή ή διάκριση ώστε να μπορέσουμε έστω και ελάχιστα να αντιληφθούμε πώς αυτό λειτουργεί και ποιά είναι η υφισταμένη αναλογία και σχέση μεταξύ τού Πνεύματος τού Μ*Α*Τ*Σ* ή τού Θείου Πνεύματος και τού Πνεύματος τού ανθρώπου.

Ο άνθρωπος στην θέση τής Φαντασίας έχει την Νόηση αλλά δεν συνδέεται με την Πηγή τών ιδεών διότι η Θεία Φαντασία γεννά ιδέες ενώ η ανθρώπινη φαντασία, ως υποδεέστερη, μπορεί να συλλαμβάνει ιδέες με την σκέψη.

Έχει Βούληση, η οποία όμως εμφανίζεται σαν επιθυμία.

Η Ισχύς του είναι όση τού επιτρέπει το υλικό του σώμα.

Στο Θείο Πνεύμα τα πάντα συνεργάζονται με συνοχή και λειτουργούν ως Ένα καθώς κατευθύνονται από το Υπερσυνείδητο τού Θεού, ενώ στον άνθρωπο τα πάντα είναι χωρισμένα.

Διότι δεν υπάρχει Συνείδηση γιά να τα συντονίσει.

Αυτός λοιπόν ο άνθρωπος πρέπει να ομοιάσει προς τον Θεό, εναρμονίζοντας την νόησή του με την επιθυμία του και με την δύναμή του.

Γιά να το επιτύχει αυτό, πρέπει να δημιουργήσει **προσωπικότητα** ή με άλλα λόγια **Συνείδηση**, όπως θα αναλύσουμε πιό κάτω.

Γιατί όμως το ανθρώπινο Πνεύμα - Δημιούργημα τού Θεού - έχει γίνει σήμερα ένα ισχνό και ατελές είδωλο τού Θείου Πνεύματος ;

Γιά να εμφανιστεί το ανθρώπινο Πνεύμα, έγινε προβολή και αντανάκλαση τού Θείου Πνεύματος μέσα στον κόσμο τής πτώσεως με συνέπεια να προκληθεί η αντίδραση τής αρνήσεως. Αποτέλεσμα τής συγκρούσεως τής Δράσεως τού Θείου Πνεύματος και της εναντιώσεως είναι η κατάσταση τού ανθρώπινου Πνεύματος ως ενός υποτονικού και ισχνού ειδώλου.

Κατέχει μεν το πνεύμα τού ανθρώπου όλα τα χαρακτηριστικά τών αρετών τού Θείου Πνεύματος, αλλά περιορισμένα και σφραγισμένα με την εναντίωση τής αρνήσεως. Το ανθρώπινο Πνεύμα - ως νόηση, επιθυμία και υλική ισχύς - είναι εικόνα ως

προς την δομή και ομοίωση ως προς την λειτουργία του Πνεύματος του Θεού. Δίδονται παρακάτω περισσότεροι διευκρινιστικοί ορισμοί τής φύσεως και τού έργου τών επί μέρους Πνευματικών Λειτουργιών τις οποίες έχουμε καταχωρήσει σε ένα εννεαδικό πίνακα. Τις Λειτουργίες αυτές θα τις δούμε εκτενέστερα όταν αναλύσουμε το Τετραγράμματο και ανέκφραστο όνομα τού Μ*Α*Τ*Σ* στην συνέχεια τού παρόντος συγγράμματος.

ΑΡΧΕΣ	ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ	ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
1 ^{ον} . Η Φαντασία	4 ^{ον} . Η Σκέψη	7 ^{ον} . Η Σύλληψη
2 ^{ον} . Η Βούληση	5 ^{ον} . Ο Λόγος ή Βεβαίωση	8 ^{ον} . Ο Προσδιορισμός
3 ^{ον} . Η Ισχύς	6 ^{ον} . Η Δράση ή Πράξη	9 ^{ον} . Η Εκτέλεση

Οι παρακάτω γνώσεις, μάς είναι επίσης απαραίτητες αν θέλουμε να κατανοήσουμε τον μύθο τής μύσεως τού Διδασκάλου ή μύθο τού Χιράμ, καθώς και ορισμένους εκ τών ανώτερων βαθμών τής στοάς Τελειοποιήσεως τού Α*Α*Σ*Τ*, όπως είναι ο 4^{ος} και ο 9^{ος} βαθμός.

1. Η **Φαντασία** : Είναι η ιδιότητα τού να συλλαμβάνει ο άνθρωπος αφηρημένες έννοιες από το παγκόσμιο Πνευματικό επίπεδο και να τις συγκεκριμενοποιεί μεταφέροντάς τις στον κόσμο τών μορφών. Είναι η οθόνη, επάνω στην οποία προσπίπτουν συνεχώς οι αμορφολόγητες δονήσεις τού κόσμου τών ιδεών. Στην συνέχεια οι ιδέες - εικόνες τακτοποιούνται σε κάποια σειρά και με κάποια διαδικασία που αποκαλούμε σκέψη μετατρέπονται από ακαθόριστες, ασχημάτιστες και θαμπές καθώς είναι, σε μορφολογημένες, σε ευδιάκριτες εικόνες. Η Φαντασία είναι Δημιουργική δύναμη και δεν πρέπει να συγχέεται με την φαντασιοπληξία.
2. Η **Βούληση** : Παραλαμβάνει το απόκτημα τής Φαντασίας, το προσδιορίζει με ένα πίο σαφή τρόπο και τού δίνει μια εντελώς συγκεκριμένη μορφή. Συγχρόνως καθώς η ιδέα γίνεται σαφής και συγκεκριμένη, παρουσιάζεται πρώτα η επιθυμία και στην συνέχεια εγκαθίσταται η απόφαση, να εξωτερικεύσουμε αυτήν την ιδέα και να την αποδώσουμε στο υλικό επίπεδο.
3. Η **Ισχύς** : Αναλαμβάνει στο σημείο αυτό, εξασφαλίζοντας την συνέχιση ως το τέλος τής προχωρημένης πιά πνευματικής διεργασίας, ώσπου να καταλήξει να γίνει μια απόλυτα καθορισμένη πνευματική σύλληψη, έτοιμη να μεταφερθεί στο σωματικό μέρος τής ανθρώπινης υπόστασης γιά να εκτελεστεί στο υλικό πλέον επίπεδο (αριθμοσοφικά, το 3 = 1+2).
4. Η **Σκέψη** : Η Φαντασία υποβοηθούμενη από την Ισχύ καρποφορεί. Παράγει δονήσεις ή περιφορές οι οποίες αποδίδονται σαν μια σειρά εικόνων, συγκεκριμένων ή αφηρημένων, οι οποίες διέρχονται από την συνείδησή μας κατά την διάρκεια τής παραγωγής τους.
(στην αριθμοσοφία, το 4 = 1+3. Λεπτομέρειες θα αναλύσουμε πίο κάτω).

5. Ο **Λόγος** ή **Βεβαίωση** : Η Βούληση υποβοηθούμενη από την Ισχύ παράγει ορισμένες δονήσεις οι οποίες τονώνουν, συγκρατούν και σταθεροποιούν το αντικείμενο για το οποίο εκπέμφθηκαν. Τον χαρακτήρα αυτό της σταθεροποιήσεως, που έχει η συγκεκριμένη αρετή, τον ονομάζουμε Λόγο ή Βεβαίωση (κοινώς απόφαση - στην αριθμοσοφία έχουμε $5 = 2 + 3$).
6. Η **Δράση** ή **Πράξη** : Η Ισχύς υποβοηθούμενη από την Βούληση και το έργο της (Λόγος), και από τη Φαντασία και το έργο της (Σκέψη) παράγει μία Πνευματική εκδήλωση, την οποία ονομάζουμε Δράση ή Πράξη (στην αριθμοσοφία $3 + 2 + 5 + 1 + 4 = 15 = 1 + 5 = 6$).
7. Η **Σύλληψη** : Η Σύλληψη είναι η τακτοποίηση της ιδέας. Η Φαντασία εκτελώντας χρέη κατευθύνσεως στην Αρετή της Δράσεως παράγει αποτέλεσμα που φέρει την σφραγίδα της.
Το αποτέλεσμα μπορούμε να το ονομάσουμε σύλληψη, γιατί μέσα σε αυτό μόνο νοητικός χαρακτήρας υπάρχει. Είναι Δράση διευθυνόμενη από την Φαντασία αφού πέρασε μέσα από το μηχανισμό της Σκέψεως (στην αριθμοσοφία $7 = 1 + 6$).
8. Ο **Προσδιορισμός** : Η Βούληση χρησιμοποιώντας τις ικανότητες εξωτερικέως που έχει η Δράση, παράγει ένα αποτέλεσμα που φέρει την σφραγίδα της. Το αποτέλεσμα μπορούμε να το ονομάσουμε προσδιορισμό όταν έχει σχέση με την ύλη, ($8 = 1 + 7$) ή περιορισμό όταν πρόκειται να εκδηλωθεί στην ύλη ($8 = 2 + 6$).
9. Η **Εκτέλεση** : Είναι το τελικό αποτέλεσμα και η κατάληξη όλων των ως άνω σταδίων, ($1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 = 36 = 3 + 6 = 9$).

Ας κρατήσουμε υπό σημείωση για τον 32° βαθμό την αριθμοσοφική αυτήν παραγωγή των 9 πρώτων αριθμών-ιδιοτήτων, η οποία είναι ποιοτική και όχι αποτέλεσμα της μαθηματικής πράξεως της επαναλήψεως της μονάδος.

Ο αριθμός 10 αποτελεί την ολοκληρωμένη απόδοση και πραγματοποίηση και αναφορικά με το υλικό επίπεδο στην ουσία είναι η κρυσταλλοποίηση της ιδέας ($10 = 1 + 0 = 1$).

Στην Πνευματική Δημιουργία, λόγω της διαφορετικής αντιλήψεως του « χώρου » και του « χρόνου », τα στάδια εκδηλώσεως μιάς Θείας Ιδέας από το 4 (σκέψη) έως και το 8 (προσδιορισμός) θεωρείται ότι εκτελούνται, με τα ανθρώπινα κριτήρια αντιλήψεως, ακαριαία.

Ας έρθουμε τώρα να εξετάσουμε την έννοια, τού τι είναι ένας Νόμος :

- Νόμος είναι Ρεύμα Δυνάμεως πού μεταφέρει, μέσω τού Παγκοσμίου ενωτικού παράγοντα τού « Φωτός » ή της λεγομένης « Παγκοσμίου Ψυχής », την Βούληση τού Μ*Α*Τ*Σ* την οποία συνεχώς και αδιαλείπτως μετατρέπει σε Έργο -

Λέμε συνήθως ότι ο κάθε άνθρωπος έχει **εμπνεύσεις** (*εμπνέω = εμβάλλω διά πνοής*).

– Η έμπνευση είναι η αιφνίδια γένεση μίας { Θείας } ιδέας στην Συνείδηση μας χωρίς την παρεμβολή τής Βουλήσεως –

Η **έμπνευση** δεν είναι ακόμη μιά σκέψη αλλά μιά λάμψη που δεν έχει πάρει ακόμη σχήμα και μορφή, την οποία ο άνθρωπος σταδιακά μορφοποιεί με « νοητικό υλικό ».

Αυτή ακριβώς η διαδικασία - το ρεύμα - μεταφοράς τής Ιδέας από την ανεκδήλωτη, την αφηρημένη κατάσταση στην εκδηλωμένη - συγκεκριμένη κατάσταση, είναι ο **Νόμος**.

Η υλοποίηση τών Νόμων γίνεται μέσω Θείων Διαγγελέων που αποκαλούμε Αρχαγγέλους.

Ο άνθρωπος επίσης είναι μία Θεία προέκταση, που έχει και αυτή άπειρες εκφράσεις, άπειρες όψεις.

Γι' αυτό και όλοι οι άνθρωποι - τού παρελθόντος, τού παρόντος και τού μέλλοντος - θα πρέπει να βοηθούν ως διαφορετικές εκφράσεις τής μίας και μόνης ιδέας ή είδους « Άνθρωπος ».

Η Θεία αυτή έκφραση προεκτεινόμενη και διερχόμενη μέσω τού Νόμου τής Ιδέας « Άνθρωπος », οντοποιείται στην συνέχεια στο Πνευματικό επίπεδο σαν **Ψυχή** ζώσα.

Στα επόμενα στάδια τής συμβολικής αυτής « καθόδου », η **Ψυχή** - επενδύεται ουσιαστικά επενδύματα δηλαδή σώματα - δερμάτινους χιτώνες ή περιζώματα, ώστε να μπορέσει μέσω αυτών να εκφρασθεί μέσα στην Φύση « *και έποίησε Κύριος ό Θεός τῷ Αδάμ και τῇ γυναικί αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους και ένένδυσεν αὐτούς* » (Γένεση κεφ. 3 : 21).

Το περιζώμα τού μαθητή τέκτονα αποτελείται από μία τετραγωνική βάση (η ύλη), επάνω στην οποία είναι τοποθετημένο ένα τρίγωνο (πνεύμα), μέσα στο οποίο εγγράφεται ο πεντάκτινος αστέρας τής πραγματώσεως, είναι δε κατασκευασμένο από δέρμα αμνού για να υποδηλώνει την Πνευματική (Λογοϊκή) φύση τού ανθρώπου.

Τώρα τι εννοούμε με τον όρο « **Φύση** » ;

Ασφαλώς εννοούμε τον κόσμο που πέφτει στις αισθήσεις μας.

Πρόκειται δηλαδή για το αισθητό μέρος τής Δημιουργίας. Παρατηρώντας την Δημιουργία γύρω μας, σε πρώτη προσέγγιση διαπιστώνουμε την ύπαρξη τριών πραγμάτων :

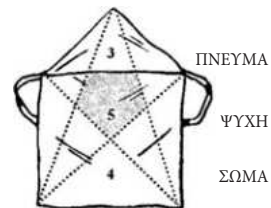
Νόμων - Μορφών - Φαινομένων.

Στην Φύση, οι μορφές αφ' ενός εμφανίζονται και αφ' ετέρου συντηρούνται.

Στην συνέχεια οι μορφές μεταμορφώνονται ή φαινομενικά καταστρέφονται.

Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι υπάρχουν :

ΠΕΡΙΖΩΜΑ ΜΑΘΗΤΟΥ

A32

1^{ον}. Νόμοι Δημιουργοί.

2^{ον}. Νόμοι Συντηρητές τής Δημιουργίας.

3^{ον}. Νόμοι μεταμορφωτικοί ή ο κακώς αποκαλούμενος Καταστρεπτικός παράγων.

Το αποτέλεσμα τής δράσεως τών μεν Δημιουργικών νόμων (**Σοφία**) είναι η εμφάνιση τών **Μορφών**, των δε συντηρητῶν νόμων (**Αγάπη**) είναι τα **Φαινόμενα**.

Οι ενάντιοι νόμοι τού Δημιουργικού και Καταστρεπτικού ή Μεταμορφωτικού παράγοντα ασκούν επάνω στον άνθρωπο ίση επιρροή.

Είναι δε πιο σωστό να λέμε τού μεταμορφωτικού διότι το παν στην Δημιουργία μεταμορφώνεται, αλλά ποτέ τίποτε δεν καταστρέφεται.

Για να εννοήσουμε την φύση τών δύο αυτών νόμων, πρέπει να έχουμε υπ' όψει μας τον σκοπό τον οποίο οι νόμοι επιδιώκουν. Συμβάλλουν και οι δύο, στα πλαίσια τού **Βασικού νόμου τής Ζωής**, στην γενική εξέλιξη τής Δημιουργίας.

Το Μέσον διά τού οποίου εξελίσσεται η Δημιουργία είναι η μορφές ζωής (σαν φαινόμενα).

Κάθε μορφή ζωής απλή ή σύνθετη, μεγάλη ή μικρή, ακολουθεί μια εξελικτική καμπύλη και μεταμορφώνεται για να δημιουργηθούν άλλες μορφές ζωής, οι οποίες ακολουθούν και αυτές μία εξέλιξη, υφίστανται την μεταμόρφωση και ούτω καθ' εξής.

Η μεταμόρφωση όλων τών μορφών τής ζωής επιβάλλεται στην Δημιουργία για δύο λόγους.

1^{ον}. Διότι η ατέλεια τής ύλης δεν επιτρέπει εις την μορφή ζωής μία διάρκεια απερίοριστη.

2^{ον}. Διότι το υλικό τής Δημιουργίας, η υλο-ενέργεια, όπως μας πληροφορεί και η ορθόδοξη επιστήμη, είναι καθορισμένης ποσότητος.

Γιά αυτό ο νόμος τής Δημιουργίας, για να δημιουργήσει νέες μορφές ζωής, πρέπει να αντλήσει το απαραίτητο υλικό από τις μορφές ζωής που ήδη υπάρχουν και αυτό κάθε φορά πού δεν διαθέτει παρακαταθήκη υλικού.

Λόγω τού ότι η εξέλιξη είναι συνεχής, ο νόμος έχει σχεδόν πάντα ανάγκη υλικού και το παίρνει από όπου το βρεί.

Η διπλή αυτή κίνηση τής εξελίξεως που εκδηλώνεται, αφ' ενός μέσω τής δημιουργίας μορφών ή φαινομένων τής Ζωής, αφ' έτερου δε μέσω τής καταστροφής άλλων μορφών ζωής εξασφαλίζεται από τούς νόμους που αναφέραμε και οι οποίοι, αναφορικά με τον άνθρωπο, εξασκούν επάνω του ίση επιρροή.

Η ίση αυτή επιρροή, είναι όρος απαραίτητος, διότι αποκλείει κάθε κατάχρηση ή βιαιότητα εκ μέρους τού νόμου και δίνει στον παράγοντα άνθρωπο την δυνατότητα να διασπάσει την ισορροπία και να κάνει την πλάστιγγα να κλείνει είτε προς όφελος, είτε προς βλάβη του.

Αυτό σημαίνει ότι μέσω του τρόπου ζωής, τον οποίο διάγει ο άνθρωπος, μπορεί να επιτύχει την υπερίσχυση ενός εκ των δύο αυτών παραγόντων επάνω του. Όσο περισσότερο γίνεται πιο τέλειος, τόσο λιγότερο τρωτός θα είναι από τον Μεταμορφωτικό Παράγοντα.

Οι Διδάσκαλοι Τέκτονες, που ισχυρίζονται ότι η **Ακακία** (η αθανασία) τούς είναι γνωστή, διαβλέπουν την δυνατότητα που προσφέρει ο νόμος της **Διαβάσεως** όπως αναλύεται στον μύθο του Χιράμ κατά τα τελούμενα στην μύηση του 3^{ου} βαθμού αλλά και στις Στοές της Τελειοποιήσεως του Α*Α*Σ*Τ*.

Από τα πιο πάνω απορρέει το συμπέρασμα ότι, ο Μεταμορφωτικός Παράγοντας είναι ένας νόμος της Δημιουργίας ο οποίος, εξεταζόμενος από την γενική και ολοκληρωμένη άποψη του συμβάλλει στην εξέλιξη της τελευταίας, αλλά που, είτε μας αρέσει είτε όχι, δεν είναι αναγκαστικά ιδιαίτερως ευμενής στην εξέλιξη των ατόμων. Τα άτομα του είναι αδιάφορα και στα άτομα εναπόκειται να προφυλαχθούν από την δραστηριότητα του.

Αν όμως ο Μεταμορφωτικός Παράγοντας δεν έχει ηθική, εμείς οι άνθρωποι θα πρέπει να την αποκτήσουμε !

Ο νόμος αυτός λοιπόν δεν είναι το Κακό, αλλά όταν αυτό το τελευταίο εκδηλώνεται από τον άνθρωπο, χρησιμεύει στο εν λόγω νόμο ως μέσον για να δράσει επάνω του.

Αυτή είναι η μόνη σχέση του Μεταμορφωτικού Παράγοντα με το λεγόμενο κακό.

Όπως δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε τον νόμο της βαρύτητας που μας ρίχνει στο έδαφος και μας συντρίβει, αν μας πιάσει η τρέλα να πηδήσουμε στο κενό, έτσι γενικότερα δεν μπορούμε να αποδώσουμε την κάθε αιτία στον Μεταμορφωτικό Παράγοντα, επειδή είχαμε την απρονοησία να βρεθούμε στον δρόμο του.

Ο άνθρωπος δεν είναι το κέντρο του σύμπαντος, γύρω από το οποίο το παν κινείται.

Το πιο μεγάλο του πλεονέκτημα είναι ότι αν θέλει μπορεί να γνωρίσει τις δυνάμεις της Φύσεως που τον υπερβαίνουν και να προφυλαχθεί από την δραστηριότητα τους όσο περισσότερο και όσο πιο συχνά μπορεί, ώστε να του δοθεί η ευκαιρία να προχωρήσει στην ατομική του εξέλιξη.

Εξετάζοντας την θέση των δύο στηλών **Β*** και **Ι***, στον πρόναο του Τεκτονικού “ ναού ”, μας φανερώνεται ότι όλες οι εκδηλώσεις πραγματοποιούνται πρώτα μέσω διαχωρισμού και κατόπιν μέσω ένωσης (ο θυσανωτός Κόρυμβος).

Τα πάντα φαίνεται να αποχωρίζονται από τον Θεό κατά την διάρκεια της διαδικασίας της ατομικοποίησης.

Μετά όμως από κάποιο χρονικό διάστημα αρχίζει η επιστροφή.

Μία από τις Αλήθειες, στην οποία βασίζεται η φιλοσοφία τών Ροδοσταύρων τής Ανατολής, αφορά, όπως αναφέραμε, την **επάνοδο** κάθε πράγματος ορατού ή αοράτου στην **Μονάδα**.

Η βάση τής Αλήθειας αυτής είναι ο **νόμος τής Επανάδου**.

Κάθε εκπόρευση, κάθε εκδήλωση στον ορατό περίβολο τής Δημιουργίας, υπόκειται στον νόμο τής Επανάδου.

Όσον δε αφορά τον άνθρωπο, τον νόμο αυτόν περιγράφει η παραβολή τής επιστροφής τού Ασώτου Υιού (Λουκάς κεφ. 15, 11 : 32).

Ο νόμος τής επανάδου συμβολίζεται με τον κύκλο και παριστάνει :

α) Το μοναδικό σημείο ▪ μιας εκπόρευσης ▶ .

β) Την εξέλιξη της σε πολλές μορφές   .

γ) Την επάνοδο τής εκπόρευσης στο αρχικό της σημείο .

A33

Αναλογικά, κάθε ανθρώπινη σύλληψη πού γίνεται πράξη, είναι μία κυκλική εκπόρευση πού αναπτύσσεται επ' άπειρον (αιώνια).

Ακολουθεί μία ιδεατή τροχιά και στην συνέχεια επανέρχεται από το αντίθετο μέρος στην πηγή από την οποία απέρρευσε, σχηματίζοντας έτσι ένα τέλειο κύκλο.

Σε αυτό βρίσκεται το μυστήριο τής αλληλουχίας και τής συνοχής τών γεγονότων τής ζωής τού ανθρώπου, το οποίο κάθε αμύητος με την αμάθεια του το καταλογίζει στο πεπρωμένο.

Όταν ο άνθρωπος με την σκέψη του συλλαμβάνει και εκτελεί μια ιδέα, στη συνέχεια το αποτέλεσμα τής πράξεως του το μεταφέρει σαν συνείδηση μέσα του και με την κρίση του κάνει την σύγκριση κατά πόσο αυτό ανταποκρίνεται στην αρχική του ιδέα και σύλληψη.

Αν δεν διαπιστώσει ταύτιση επαναλαμβάνει το εγχείρημα και έτσι κάθε ανάπτυξη είναι κυκλική ή ρυθμική, η δε πρόοδος είναι αποτέλεσμα τής διπλής αυτής λειτουργίας.

Τίποτε δεν μπορεί να εκδηλωθεί παρά μόνον μέσα και από την αντίθεση.

Ο ανταγωνισμός είναι το μέσον με το οποίο πραγματοποιείται κάθε εκδήλωση και τα διάφορα αντίθετα είναι απλά η διπλή όψη τής ενότητας.

Ρυθμός σημαίνει την εναλλαγή κινήσεων κατά ίσα χρονικά διαστήματα ή διαστήματα πού έχουν αναλογία μεταξύ των και γενικώς τάξη και αρμονία.

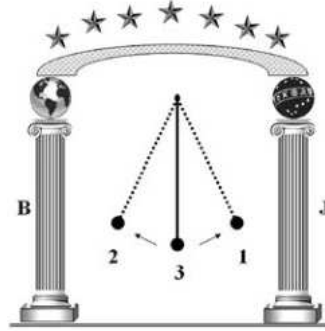
Μέσα από την λειτουργία τού νόμου τών αντιθέτων, όπως αυτός εκφράζεται σαν Ρυθμός, μπορεί να γίνει δυνατή όλο και περισσότερο η τέλεια εφαρμογή όλων τών δραστηριοτήτων τής Φύσεως.

Ο ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ

A34

ΤΟ ΦΩΣ

A35

Το αποτέλεσμα είναι ότι η αρμονία έρχεται μέσα από την « αντιπαράθεση », δηλαδή η Τάξη μέσα από το Χάος (το Ordo ab Chao του εμβλήματος του Α*Α*Σ*Τ*).

Ο **Παγκόσμιος Ρυθμός**, είναι το Θείο σχέδιο τής Αρμονικής πορείας τών πάντων μέσα στην Δημιουργία σύμφωνα με το οποίο :

- Όλα τα αντίθετα συνεργαζόμενα εξελίσσονται με την βοήθεια τού ενωτικού παράγοντα τού « Φωτός » (Θυσανωτός κόρυμβος) και τείνουν προς το « Αιώνιο Φως » στα πλαίσια τής Αποκαταστάσεως - Επανόδου τών πάντων -

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης αναφέρει :

“ Εν αρχή ην ο Λόγος, και ο Λόγος ην προς τον Θεόν, και Θεός ην ο Λόγος ... πάντα δι’ αυτού εγένετο, και χωρίς αυτού εγένετο ουδέ εν ο γέγονεν, εν αυτώ ζωή ην... ”.

Ο Λόγος σημαίνει ομιλία αλλά ταυτοχρόνως και σκέψη, Δημιουργική σκέψη.

Ο Λόγος, η ομιλία, όταν πρόκειται περί τού Δημιουργού, εκφράζει το Συνειδητό και Εσκεμμένο (σκόπιμο) έργο του.

Μπορούμε να ερμηνεύσουμε την περικοπή και ως εξής :

« στην αρχή ήταν η δημιουργική σκέψη και ο Λόγος ήταν με τον Θεό και ο Θεός ήταν ο Λόγος. Το κάθε τί υπάρχει δυνάμει αυτού τού παράγοντος (τού Λόγου). Σε αυτόν βρίσκεται η Ζωή ».

Κάθε τι που υπάρχει στο Σύμπαν ήταν πρώτα μία Ιδέα, μία Σκέψη, η οποία στην συνέχεια εκδηλώθηκε - φανερώθηκε σαν ένας Λόγος, ένας ήχος, ή καλύτερα σαν **κίνηση - δόνηση - κραδασμός**, που έκτισε όλες τις μορφές και στην συνέχεια ο ίδιος φανερώθηκε μέσα στις μορφές αυτές σαν Ζωή.

Δεν λέμε συνήθως, ο παλμός τής ζωής ;

Αυτή είναι η διαδικασία τής Δημιουργίας καί ο άνθρωπος, ο οποίος πλάστηκε κατ' εικόνα του Θεού, δημιουργεί κατά τον ίδιο τρόπο, περιορισμένα όμως μέχρι όμως ενός συγκεκριμένου ορίου. Έχει την ικανότητα να σκέπτεται.

Μπορεί να εκφράσει με την ομιλία τις σκέψεις του και με αυτόν τον τρόπο, όπου δεν μπορεί να τις υλοποιήσει από μόνος του, μπορεί να ανατρέξει στην βοήθεια των άλλων για να τις πραγματοποιήσει. Κάτι ανάλογο συμβαίνει με τους Θεούς Διαγγελοί (Αρχαγγελικές τάξεις) που είναι οι Λειτουργοί του Υψίστου. Φαίνεται όμως ότι κατά την εξέλιξη του θα έρθει μία εποχή που ο άνθρωπος θα μπορεί να δημιουργεί **απευθείας** χρησιμοποιώντας τον Λόγο.

Μέχρι όμως τής εξαιρετικής εκείνης για αυτόν ημέρας, μαθαίνει να δημιουργεί χρησιμοποιώντας άλλα μέσα, έτσι ώστε όταν θα έρθει η ώρα που θα είναι ικανός να χρησιμοποιεί τον Λόγο για να δημιουργεί απευθείας (μήλο του Αδάμ), θα γνωρίζει πώς ακριβώς να το κάνει !

Αυτή η εξάσκηση είναι απολύτως απαραίτητη.

Στην παρούσα φάση θα κάνει πολλά λάθη.

Επιπλέον δεν είναι ακόμη ενάρτεος καί αν γνώριζε από τώρα τον τρόπο θα πραγματοποιούσε, πιθανότατα, δαιμονικές κατασκευές.

Φαίνεται ότι μερικά από τα νοήματα των περιοδίων τής μύησης του μαθητού, που αφορούν την εξέλιξη τής ανθρωπότητας, κρύβονται εδώ.

Διαβάζουμε στην Διδασκαλία του μαθητού, στο τέλος του τυπικού, την εξής στιχομυθία :

*Ποιά είναι η λέξη ; (☞ **Boaz** = εν αυτώ η δύναμις)*

Αγνοώ ανάγνωση καί γραφή.

Πές μου το πρώτο γράμμα, για να πω το δεύτερο.

Τι σημαίνει ο τρόπος αυτός του λέγειν ;

Χαρακτηρίζει τον πρώτο βαθμό τής μύησης, ο οποίος είναι το έμβλημα του ανθρώπου καί της κοινωνίας στην περίοδο τής αμαθείας, κατά την οποία η σπουδή και οι τέχνες δεν είχαν ακόμη αναπτύξει τις νοητικές δυνάμεις αυτού.

Η έννοια τής λέξεως, όπως είναι φυσικό, συμβολίζει την στήλη τής δεκτικότητας, την **B***.

Ως γνωστόν υφιστάμεθα την δοκιμασία των τεσσάρων στοιχείων, της γης, του αέρος, του ύδατος καί του πυρός.

Ο άνθρωπος κατά τα πρώτα χρόνια τής προσπάθειας επιβίωσης του επάνω στον πλανήτη χρησιμοποίησε τα στερεά. Η μυϊκή δύναμη ήταν τότε το μόνο μέσο για να εκτελεί τις εργασίες του και με τα κόκκαλα και τις πέτρες που συνέλεγε από το έδαφος κατασκεύαζε τα πρώτα εργαλεία υποβοηθητικά των χεριών του.

Κατόπιν ήρθε μία στιγμή που εμπιστεύτηκε το στοιχείο ύδωρ.

Η δύναμη των υγρών είναι ήδη πολύ πιο ισχυρή από τα στερεά.

Ένα κύμα μπορεί να σαρώσει το κατάστρωμα ενός πλοίου, να σχίσει τα πανιά του και να λυγίσει την πιο παχιά σιδερένια ράβδο σαν να είναι από λεπτό σύρμα.

Αλλά η δύναμη τού ύδατος είναι μία τοπική δύναμη και κατά συνέπεια περιορισμένη για να δράσει σε μεγαλύτερη περιοχή. Όταν ο άνθρωπος έμαθε να χρησιμοποιεί την ακόμη πιο λεπτής φύσεως δύναμη πού αποκαλούμε αέρα, έγινε δυνατόν να φτιάξει ανεμόμυλους και ιστιοφόρα και να φέρει όλον τον κόσμο σε επικοινωνία. Έτσι επιτεύχθηκε το επόμενο βήμα τού ανθρώπου προς την εξέλιξη με την χρήση μιάς δύναμης πιο λεπτής από το νερό και πού η εφαρμογή της ήταν πιο ευρεία επάνω στον πλανήτη. Αλλά ο αέρας ήταν αστάθμητος και κάτι πού δεν μπορείς να βασιστείς επάνω του. Έτσι με την πρόοδο τού πολιτισμού εξασθένησε η χρήση του και ανακαλύφθηκαν νέες μορφές ενεργείας, όπως ο ατμός, ο οποίος μπορεί να χρησιμοποιηθεί οπουδήποτε και οποτεδήποτε. Προστέθηκε τότε ένα νέο στοιχείο, το πυρ.

Η παραγωγή ατμού (δυναμοποιημένος αέρας) ήταν ένας συνδυασμός γης - ύδατος - πυρός και αέρος.

Η πρόοδος τού πολιτισμού έκτοτε υπήρξε ραγδαία. Παρά ταύτα η χρήση τού ατμού απαιτούσε βαριά και δυσκίνητα μηχανήματα. Το επόμενο στάδιο εξέλιξης ήταν να χρησιμοποιήσει ακόμη πιο λεπτές μορφές ενεργείας και με εφαρμογές παντού επάνω στον πλανήτη. Το μειονέκτημα τού ατμού πρακτικά εξαλείφθηκε με την χρήση μιάς άλλης μορφής ενεργείας πιο εκλεπτυσμένης, τού ηλεκτρισμού. Έτσι βλέπουμε την πρόοδο τού ανθρώπου να βασίζεται στην χρήση δυνάμεων όλο και πιο εκλεπτυσμένων (αιθερίων), με κάθε δύναμη να είναι πιο ικανή και πιο εύκολα μεταδόσιμη από τις προηγούμενες πού είχαν ανακαλυφθεί. Αλλά κανένα από τα συστήματα αυτά δεν είναι ιδανικό διότι η παραγωγή ενέργειας γενικά απαιτεί επίγειες ή υπέργειες εγκαταστάσεις, σταθερές ή κινητές.

Η ιδανική δύναμη θα ήταν μία δύναμη πού ο άνθρωπος θα μπορούσε να παράγει από τον ίδιο του τον Εαυτό χωρίς την μεσολάβηση μηχανημάτων.

Μία τέτοια δύναμη ίσως υπάρχει λανθάνουσα μέσα σε κάθε άνθρωπο.

Στον άνθρωπο την βλέπουμε να εκφράζεται μερικώς, μέσω τού ψυχικού ρεύματος που τον εμψυχώνει, σαν επιθυμίες και αισθήματα.

Αισθανόμαστε την δύναμη της κατά καιρούς, στο επίπεδο τών αισθημάτων, όταν απελευθερώνεται ανεξέλεγκτα σαν πειρασμός.

Καμία εργασία δεν μπορεί να ταλαιπωρήσει το υλικό σώμα και να το εξασθενήσει, όσο όταν η τρομακτική ενέργεια τού ψυχικού σώματος απελευθερώνεται σε έναν παροξυσμό πειρασμού. Συνήθως στην παρούσα κατάσταση, αυτή η τεραστία ενέργεια βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση.

Καλώς δε συμβαίνει έτσι μέχρι πού θα μάθουμε να την τιθασεύουμε με μια πιο εκλεπτυσμένη μορφή ενέργειας πού είναι η Σκέψη.

Η Σκέψη εμποτισμένη με την επιθυμία μέσω τής πίστης είναι δυνατόν να πετύχει θαύματα. Ήδη επισημαίνουμε, από τώρα, ότι όταν αναφερόμαστε στην Πίστη δεν εννοούμε βέβαια αυτό πού συνήθως εννοεί ο κόσμος με την λέξη αυτή, δηλαδή την παραδοχή ορισμένων εννοιών ή αξιών ή γεγονότων, χωρίς ο ίδιος ο άνθρωπος να έχει άμεση αντίληψη αυτών.

Είναι μια ψυχική ικανότητα πού επιτρέπει στον άνθρωπο την όλη εκδήλωση τής προσωπικότητάς του, αφού με την πίστη δημιουργείται και διατηρείται η εμπιστοσύνη γιά τον εαυτό μας και γιά τις ικανότητες τών πνευματικών μας διεργασιών.

Χωρίς την Πίστη καμία σχεδόν εκδήλωση δεν θα επιχειρούσε ο άνθρωπος και καμία πνευματική σύλληψη του δεν θα ολοκληρωνόταν.

Ο Κόσμος, συνεπώς, είναι ένα σχολείο πού μας διδάσκει πώς να σκεπτόμαστε και πως να αισθανόμαστε σωστά, ώστε να μπορέσουμε να προικιστούμε με την δυνατότητα τής ορθής χρήσης τών δύο αυτών λεπτοφυών δυνάμεων, τής σκέψεως και τού συναισθήματος.

Ένα παράδειγμα μπορεί να μας δείξει πως ο κόσμος πού είμαστε ενσαρκωμένοι εξυπηρετεί αυτόν τον σκοπό.

Κάποιος έχει μια έμπνευση, μια ιδέα, να κατασκευάσει ένα μηχάνημα.

Μία ιδέα δεν είναι ακόμη μια σκέψη αλλά μια λάμψη πού δεν έχει πάρει ακόμη σχήμα και μορφή, την οποία ο εφευρέτης σταδιακά μορφοποιεί με νοητικό υλικό. Η σκέψη δεν είναι τίποτε άλλο παρά συμπύκνωση νοητικής ενεργείας, όπως ακριβώς η ύλη είναι συμπύκνωση αιθερικής ενεργείας.

Δημιουργεί με την σκέψη του ένα μηχάνημα και στην νοητική του οθόνη □ το μηχάνημα εμφανίζεται με όλα του τα εξαρτήματα να λειτουργεί με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, έτσι ώστε να εκπληρώνει τον επιδιωκόμενο στόχο.

Κατόπιν αρχίζει να φτιάχνει σχέδια γιά το μηχάνημα και ήδη, από αυτό το στάδιο, είναι βέβαιο ότι εμφανίζεται η ανάγκη τροποποιήσεων.

Βλέπουμε συνεπώς ότι οι φυσικές συνθήκες δείχνουν στον εφευρέτη το πού η σκέψη του δεν ήταν σωστή. Όταν κατασκευασθεί το μηχάνημα και τεθεί σε λειτουργία, τότε συνήθως ακόμη περισσότερες τροποποιήσεις είναι απαραίτητες. Ίσως δε να χρειασθεί να την καταργήσει τελείως, να την ξανασχεδιάσει και να φτιάξει ένα καινούργιο μηχάνημα.

Παίρνει δηλαδή μέσα του μορφοποιημένη την εκτελεσμένη σύλληψη τής ιδέας του, δηλαδή έχουμε την επάνοδο τής εκπόρευσης στο αρχικό της σημείο, όπως έχουμε προαναφέρει!

Αν υπήρχε μόνο ο νοητικός κόσμος (ο κόσμος τής σκέψεως), δεν θα συνεδι-

τοποιούσε ότι έκανε λάθος, αλλά οι στερεές συνθήκες τού φυσικού κόσμου τού έδειξαν πού υπήρχε λάθος στην σκέψη του.

Ο Φυσικός κόσμος διδάσκει τον άνθρωπο στο να σκέπτεται ορθά και τα επιτυχημένα μηχανήματα του είναι οι ενσωματώσεις τής ορθής σκέψης.

Στο εμπόριο, καθώς και στα κοινωνικά και φιланθρωπικά θέματα επικρατούν ίδιες αρχές.

Αν οι ιδέες μας γιά τα διάφορα ζητήματα τής ζωής είναι λανθασμένες, διορθώνονται όταν τις εφαρμόζουμε στην πράξη και γιά αυτό αυτός ο κόσμος είναι μια απόλυτη αναγκαιότητα στο να μας διδάξει πώς να χειριζόμαστε την σκέψη και την επιθυμία, διότι οι δυνάμεις αυτές είναι στενά συνδεδεμένες στην εποχή μας λόγω τών υλικών συνθηκών που επικρατούν.

Φαίνεται ότι η επόμενη φάση τής εξελίξεως είναι η χρησιμοποίηση από τον άνθρωπο ενός πέμπτου στοιχείου το οποίο πολλές φορές αποκαλούμε πεμπτουσία. Το σύμβολο τής δυνάμεως για την οποία μιλούμε είναι ο Φωτοβόλος Αστέρας ή αλλιώς ο πεντάκτινος αστέρας, ο οποίος προΐσταται στις πράξεις τής « υψηλής μύησης », δηλαδή στην παραγωγή φυσικών φαινομένων πέραν τών ήδη γνωστών στην ορθόδοξη επιστήμη.

Προηγουμένως δώσαμε το παράδειγμα τού μήλου πού κόψαμε οριζοντίως, (το Μήλο τού Αδάμ κατά την παράδοση - **λάρυγξ** = το όργανο παραγωγής τής ομιλίας, τού Λόγου) και είδαμε τούς σπόρους να σχηματίζουν ένα Πεντάκτινο αστέρι ★.

Ο πεντάκτινος συμβολίζει και την δύναμη πού προαναφέραμε, η οποία υπνώττει όπως ο σπόρος και περιμένει τις κατάλληλες συνθήκες γιά να αναπτυχθεί και να δώσει καρπούς.

Ο ψυχικός κόσμος παρουσιάζεται συμβολικά υπό την ονομασία τού « Μέσου Δώματος ».

Αν προσέξουμε λίγο ένα τάπητα τού εταίρου θα δούμε να ανέρχεται αυτός μιά ελικοειδή κλίμακα (την κλίμακα τού Ιακώβ) πού οδηγεί στο Μέσον Δώμα τού ναού τού Σολομώντος.

Εδώ, δεν έχουμε πλέον καθάρσεις αλλά περιοδείες.

Ειδικότερα στην τελευταία, την πέμπτη περιοδεία (το 5^ο στοιχείο), βλέπουμε να αφαιρούνται τα εργαλεία, διότι φαίνεται ότι δεν μας είναι πλέον απαραίτητα.

Αυτό μάλλον υποδηλώνει ότι, περνάμε εφ' εξής στην χρήση τών δυνάμεων τού ανθρώπου, φύσεως εσωτερικής, πού χαρακτηρίζονται ως ψυχοηθικές.

Θα εξετάσουμε στην συνέχεια ξεχωριστά το κάθε ένα από τα τρία επί μέρους τμήματα, πού μας υποδεικνύει η μεθοδολογία τού τυπικού τού μαθητή γιά την αναζήτηση τού « Φωτός », μέρος τού οποίου υποκρύπτεται στον συμβολισμό τού Φωτοβόλου Αστέρος ή Πεντάκτινου, οποίος κατά το τυπικό τού Εταίρου « *Είναι το αίτιο τοσούτων θαυμάσιων Κόσμων* ».

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

**ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ**

«Γνώσεσθε την Αλήθειαν και η Αλήθεια ελευθερώσει υμάς»
- κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο κεφάλαιο 8, στίχος 32 -

6

**Η ΠΑΡΑΤΗΡΕΣΗ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ
ΚΑΙ Η ΜΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ**

Τι εννοούμε όμως, από μυητικής πλευράς, λέγοντας ότι Παρατηρούμε την Φύση και μελετούμε τα Φαινόμενα ; Μήπως κάτι παρόμοιο με την μέθοδο πού χρησιμοποιεί η ορθόδοξη επιστήμη όπου μέσα από την έρευνα, χρησιμοποιώντας την παρατήρηση και το πείραμα μέσω καταλλήλων συσκευών, καταγράφει και εφαρμόζει τούς νόμους που διέπουν την υλική ή αισθητή, ας πούμε, Δημιουργία ; Τα πράγματα εδώ είναι κάπως διαφορετικά.

Παρατηρώ, σημαίνει εξετάζω επισταμένα δηλαδή με προσοχή.

Η παρατήρηση αυτή γίνεται κατ' αρχήν με την χρήση τών 5 αισθήσεων καθώς και τών νοητικών μας αρετών χωρίς μεσολάβηση τών τεχνητών οργάνων πού μας παρέχει η επιστήμη.

Ένα σύμβολο, ιδίως παραδοσιακά μυητικό, είναι το Χρυσό Κλειδί πού ανοίγει την πόρτα σε Θείες Αλήθειες, για αυτό και τα σύμβολα δεν πρέπει να αφαιρούνται ή να αλλοιώνονται.

6.1. Ο ΣΜΑΡΑΓΔΙΝΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΕΡΜΗ

Ο Ερμής ο Τρισμέγιστος, μεγάλος Μύστης τής αρχαιότητας, μιλώντας συμβολικά στους μαθητές του πριν από έξη χιλιάδες χρόνια περίπου, έλεγε σε αυτούς :

1. Είναι αληθέστατο, αψευδέστατο, βεβαιότατο.
2. Αυτό που είναι Κάτω, αναλογεί προς αυτό που είναι Άνω και αυτό που είναι Άνω αναλογεί προς αυτό που είναι Κάτω, για να γίνουν τα θαυμάσια τού Ενός μόνου Πράγματος.
3. Και όπως όλα τα πράγματα προήλθαν από το Ένα, δια τού διαλογισμού τού Ενός, έτσι και όλα τα πράγματα γεννήθηκαν από αυτό το μοναδικό πράγμα δια τής Προσαρμογής.
4. Πατέρας του είναι ο Ήλιος, Μητέρα του είναι η Σελήνη, ο άνεμος το κυοφόρησε, τροφός του είναι η Γη.
5. Πατέρας τού παντός είναι το Τέλεσμα. Η ισχύς του είναι μέγιστη όταν μετατραπεί σε Γη.
6. Θα χωρίσεις την Γη από το Πυρ, το λεπτοφυές από το χονδροειδές, με ήπιο τρόπο και με μεγάλη επιδεξιότητα.
7. Ανέρχεται από την Γη στον Ουρανό και πάλι κατέρχεται από τον Ουρανό στην Γη, συλλέγοντας την ισχύ τού Άνω και τού Κάτω.
8. Θα αποκτήσεις δια αυτού τού μέσου την δόξα ολόκληρου τού Κόσμου και γιαυτό κάθε σκότος θα φύγει τρέχοντας μακριά σου.
9. Αυτή είναι η κραταιά Δύναμη κάθε ισχύος, η Δύναμη όλων τών δυνάμεων, γιατί θα νικήσει κάθε τι το λεπτό και θα διαπεράσει κάθε τι το στερεό.

10. Έτσι δημιουργήθηκε ο Κόσμος. »

Ο μυστικός λοιπόν λόγος των Αιτίων και αποτελεσμάτων εκείνου πού είναι « **επάνω** », είναι όπως ο μυστικός λόγος των αιτίων και αποτελεσμάτων εκείνου πού είναι « **κάτω** ».

Το αισθητό - ορατό είναι παρόμοιο προς το μη αισθητό - αόρατο.

Αυτό είναι το κλειδί του μυστικού λόγου των αιτίων και των αποτελεσμάτων, η δε προσπάθεια του μαθητή έγκειται στο να βρεί με το Κλειδί αυτό το άγνωστο, έχοντας ως αφετηρία το γνωστό.

Προσέχοντας τί υπάρχει καί τί συμβαίνει γύρω μας και βρίσκοντας την σκοπιμότητά τους, ανακαλύπτουμε τον **Λόγο** (Απολεσθέντα κατά την Τεκτονική ορολογία) πού συνδέει την Μορφή καί τα Φαινόμενα σαν αποτέλεσμα, με τον Θεό σαν Δημιουργό Αιτία του Παντός...

Κατ' αρχήν, η έννοια των παραπάνω προτάσεων μας φαίνεται σκοτεινή. Σε εμάς όμως εναπόκειται να αποδείξουμε, με την ανάλυση και την λογική, την ακρίβεια ή την αλήθεια πού περικλείουν τα λόγια του Τρισμέγιστου **Ερμή** σε αυτές τις προτάσεις.

Αφήνουμε λοιπόν την θεωρία στην άκρη και συνεχίζουμε ένα αναλυτικό παράδειγμα τής εφαρμογής του « κλειδιού » αυτού, μέσα από το οποίο με την βοήθεια των ορισμών και διευκρινήσεων πού δώσαμε μπορούμε να κάνουμε τέσσερις απλές διαπιστώσεις.

6.2. ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

1^η ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ

Αν προσέξουμε λίγο τα όντα και τα αντικείμενα γύρω μας θα διαπιστώσουμε ό,τι :

- Το κάθε τι πού υπάρχει στην Φυσική Δημιουργία είναι διαφορετικό από το άλλο -

Αναρίθμητοι οι άνθρωποι πού κατοικούν και πού υπήρξαν κάτοικοι του πλανήτη μας. Και όμως κανένας δεν μπορεί να βεβαιώσει ότι συνάντησε δύο ανθρώπους πού να είναι απολύτως όμοιοι. Πάντοτε υπάρχει κάτι πού τους διακρίνει μεταξύ τους. Η ίδια ανομοιότητα, η ίδια διαφορά, παρατηρείται σε όλα τα δημιουργήματα τής Φύσης και είτε είναι έμψυχα είτε είναι άψυχα, πάντα έχουν κάποιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό !

Η **Ανομοιότητα** λοιπόν αποτελεί ένα φαινόμενο γενικό, χωρίς καμία εξαίρεση ! Όμως, κάτι το οποίο επαναλαμβάνεται και διαιωνίζεται εξακολουθητικά και εμφανίζεται σε όλες τις εκδηλώσεις τής Φύσεως και του ανθρώπου, δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα τύχης ή συμπτώσεως και η διάνοια μας αναγνωρίζει ότι πρόκειται περί νόμου !

Όπως είπαμε, ο Νόμος είναι το μέσον, ο μεταφορέας, πού υλοποιεί τις Θείες Θελήσεις.

2^η ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ

Όταν λέμε « *ανθρώπινο όν* », σαν πρώτη προσέγγιση, εννοούμε ασφαλώς κάποια μορφή που εμφανίζεται μέσα στον υλικό κόσμο και ως τέτοια κατέχει ένα δικό της υλικό σώμα.

Το υλικό σώμα, με τις πέντε αισθήσεις του, δίδει την δυνατότητα στον άνθρωπο να παρατηρήσει τον υλικό εαυτό του, να αντιληφθεί τον υλικό κόσμο και να συναλλαγεί με το περιβάλλον του.

Πέραν όμως από το υλικό σώμα, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται ότι έχει και συναισθήματα, όπως για παράδειγμα χαράς, λύπης, ενθουσιασμού, απογοητεύσεως, συμπαθείας, αντιπαθείας, μελαγχολίας, αγάπης, μίσους κ.ά. Τέλος, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται τον εαυτό του να συλλαμβάνει ιδέες, να τις επεξεργάζεται με την σκέψη του και να καταλήγει σε νοήματα, λειτουργώντας έτσι μέσα σε ένα τρίτο ας πούμε « χώρο », διαφορετικό από τους δύο προηγούμενους ως προς την φύση και την λειτουργία του, στο Πνεύμα του ή στην Διάνοια του.

Μελετώντας λοιπόν εμάς τους ίδιους, καθώς και τους συνανθρώπους γύρω μας - σαν **Φαινόμενα** - οδηγούμαστε σε κάποιες κοινές διαπιστώσεις.

Ότι δηλαδή ο κάθε άνθρωπος είναι ένα συγκρότημα τριών διακεκριμένων Αρχών :

1^{ον}. Της διάνοιας ή νοητικού « σώματος », με το οποίο ο άνθρωπος νοεί - σκέπτεται.

2^{ον}. Της ψυχής ή « ψυχικού σώματος », με την οποία συναισθάνεται.

3^{ον}. Τού παχυλού υλικού σώματος, με το οποίο αντιλαμβάνεται τον υλικό κόσμο διά μέσου των αισθήσεων, κινείται και ενεργεί σε αυτόν.

Οι τρεις αυτοί παράγοντες : ο υλικός, ο ψυχικός και ο διανοητικός, αν και ως φύσεις διαφέρουν ριζικά μεταξύ τους - εν τούτοις συνεννιούνται σε μία θαυμαστή αλληλοεξάρτηση, εμφανίζοντας μία αρμονική σύνθεση, την μορφή « **Άνθρωπος** ».

Βέβαια είναι αλήθεια ότι ο γενικός όρος « σώμα » που χρησιμοποιήσαμε δεν έχει την ίδια έννοια με το υλικό σώμα.

Αλλά δεν έχουμε καλύτερη λέξη να χρησιμοποιήσουμε, εκτός ίσως από τον όρο « κέντρα συνειδητότητας », το οποίο αληθεύει μέχρι ενός σημείου.

✋ Αλλά υπάρχει σε αυτά επίσης για κάθε ένα τέτοιο κέντρο και ένα είδος οργάνωσης, και για τον λόγο αυτό όταν αναφερόμαστε σε αυτά, τα αποκαλούμε επίσης « σώματα ».

3^η ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ

1^{ον}. Ο κάθε άνθρωπος, μας γίνεται αντιληπτός μέσα στις άλλες υπάρξεις και αντικείμενα της Δημιουργίας, μέσω των εκδηλώσεων του και της φύσης ή του τρόπου εκφράσης των εκδηλώσεων αυτών, δηλαδή μέσω των Φαινομένων της Ζωής.

2^{ον}. Ο κάθε άνθρωπος επίσης έχει αναρίθμητες εκδηλώσεις, μπορούμε όμως να τις κατατάξουμε σε ένα σύνολο τριών κατηγοριών, τόσο μέσα του όσο και προς το περιβάλλον, το οποίο αποκαλούμε **Προσωπικότητα** ή κοινώς **χαρακτήρα**.

Παρατηρώντας τις τρεις αυτές κατηγορίες των εκδηλώσεων ενός ανθρώπου διαπιστώνουμε ότι τις διακρίνουν ορισμένα χαρακτηριστικά, τα οποία δεν συναντώνται σε κανέναν άλλον άνθρωπο, όπως βλέπουμε και στις χαρακτηριστικές εικόνες του παρακάτω σχήματος :

DNA ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ ΧΡΩΜΑ ΥΨΟΣ ΟΡΓΗ ΧΑΡΑ ΜΟΡΦΗ ΣΚΕΨΗ

A36

- ▶ Έχουμε λοιπόν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του σώματος, τα οποία συνθέτουν την υλική προσωπικότητα (π.χ. ανάστημα, ιδιοσυγκρασία, χρώμα, δακτυλικά αποτυπώματα κ.λ.π).
- ▶ Έχουμε ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της ψυχής (π. χ. ευαισθησία), τα οποία συνθέτουν την ψυχική προσωπικότητα. Αν και όλοι οι άνθρωποι αγαπούν ή μισούν, αν χαίρονται ή λυπούνται, εν τούτοις κάθε ένας έχει και τον ιδιαίτερο τρόπο που εκδηλώνει την αγάπη του, το μίσος, την χαρά, λύπη κ.λ.π. Και ο ιδιαίτερος αυτός τρόπος τής εκδηλώσεως των διάφορων αισθημάτων του είναι ακριβώς εκείνος που προσδίδει τον τελείως ιδιαίτερο χαρακτήρα στην ψυχική του προσωπικότητα.
- ▶ Έχουμε και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της Διανοίας, (π.χ. ταχύτητα ή βραδύτητα τής σκέψεως κ.λ.π). Άλλος είναι θετικός ή ιδεολόγος, υλιστής ή ιδεαλιστής ή παρατηρητής που βγάζει συμπεράσματα ανάλογα με το τι βλέπει ή αισθάνεται.
Τέλος υπάρχουν άνθρωποι σώφρονες, ανόητοι, έξυπνοι, ηλίθιοι κ.λ.π.
Όλα αυτά συνθέτουν την Πνευματική ή διανοητική προσωπικότητα του ανθρώπου.

Πιά τα εν λόγω χαρακτηριστικά δεν ευθύνεται ο άνθρωπος, είναι η « προίκα » του με την οποία ήρθε στον Κόσμο.

Είναι αντανakλάσεις τής ιδέας την οποία πρόκειται να εκφράσει ο συγκεκριμένος άνθρωπος. Αφού λοιπόν αυτά δεν είναι αποτέλεσμα τής συμβολής του ανθρώπινου όντος, αποτελούν κάτι το φυσικό, κάτι που είναι εκ Φύσεως.

Οι παρατηρήσεις λοιπόν και η μελέτη μας επί των εκδηλώσεων των ανθρώπων – ως **φαινομένων** - οι οποίες έγιναν αποκλειστικά με τις **δικές μας** νοητικές αρετές, και **χωρίς την μεσολάβηση** επιστημονικών θεωριών και οργάνων, μας οδηγούν σε μία πρώτη επαλήθευση του Νόμου της Ανομοιότητας και στο συμπέρασμα, ότι :

- Το σύνολο των ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών του ανθρώπου κατά - το πνεύμα, την ψυχή και το σώμα - αποτελούν την φυσική του προσωπικότητα.
Η προσωπικότητα αυτή είναι μοναδική σε κάθε άνθρωπο και ανόμοια με την προσωπικότητα των άλλων ανθρώπων -

Όμως γεννιέται ευθύς αμέσως στον καθένα μας το εξής ερώτημα !

Ποιός είναι ο βαθύτερος σκοπός πού εξυπηρετεί αυτός ο Νόμος της Ανομοιότητας ;

4^η ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ

Γνωρίζουμε τι είναι η Δύναμη. Δύναμη είναι κάθε « μέσον » πού παράγει « έργο », δηλαδή « φαινόμενα », τα οποία είναι υλοποίηση της Θείας Βουλήσεως μέσω των Νόμων.

Από την Φυσική γνωρίζουμε ότι αν σε ένα υλικό σημείο εφαρμόσουμε δύο ή περισσότερες ίσες και ενάντιες δυνάμεις, αυτές άλληλο - εξουδετερώνονται και το σημείο αυτό θα παραμείνει αιωνίως σε αδράνεια, οσοδήποτε και αν αυξηθεί η ένταση τους. Η ανισότης των δυνάμεων πού δρουν στην ύλη επιτρέπει την εξακολουθητική κίνηση της και την συναλλαγή των διάφορων της ιδιοτήτων ώστε να μορφολογούνται οι άπειρες σε αριθμό ορατές ή αόρατες μορφές.

Αυτό έκανε τον σοφό Πυθαγόρα να αναφωνήσει : « *Αεί ο Θεός γεωμετρεί* ».

Όταν όμως λέμε « ανισότης των δυνάμεων », εννοούμε κατά βάθος « την ανομοιότητα των δυνάμεων ».

Είναι δε φανερό ότι η ζωή της Φύσεως οφείλεται μεν στην κίνηση, αλλά ότι η κίνηση αυτή οφείλεται η επιτυγχάνεται χάρη στην ανομοιότητα των δυνάμεων. Ας φαντασθούμε προς στιγμή όλους τούς ανθρώπους όμοιους, δηλαδή να σκέπτονται και να αισθάνονται με τον ίδιο τρόπο, να έχουν τις ίδιες ορέξεις και επιθυμίες και την ίδια απολύτως γνώμη σε όλα τα ζητήματα πού θα μπορούσαν να πέσουν στην αντίληψή τους.

Το αποτέλεσμα είναι φανερό.

Παντού θα βασιλευε η ψυχική και πνευματική στασιμότητα, μια γενική ισορροπία πού θα εμπόδιζε κάθε συναλλαγή και κάθε κίνηση και τελικά θα οδηγούσε στον πνευματικό και ψυχικό μαρασμό της ανθρωπότητας.

Ο άνθρωπος όμως γνωρίζει ενδόμυχα, ότι για να επιβιώσει, οφείλει να αλληλοσυμπληρωθεί.

Η ανομοιότητα είναι ο βαθύτερος λόγος πού ο άνθρωπος, ήδη από την άγρια κατάσταση, προσπαθεί να ζήσει σε κοινωνία.

Η ανομοιότητα, η οποία διέπει όλους εν γένει τούς ανθρώπους και στις πίο ελάχιστες εκδηλώσεις τους, επιτρέπει την από αμνημονεύτων χρόνων συναλλαγή μεταξύ τους, τόσο από άποψη φυσική όσο και από άποψη ψυχική και πνευματική, στην οποία συναλλαγή οφείλεται κάθε πρόοδος και κάθε καλό αποτέλεσμα για το οποίο ο άνθρωπος δικαίως περηφανεύεται. Συνεπώς :

Η Ανομοιότητα είναι Θείος Νόμος ο οποίος έχει ως σκοπό την διά τής αντιθέσεως και συνεργασίας των διαφόρων μερών ενός συνόλου επίτευξη τής συνολικής αρμονίας και συνεπώς την όσο κατά το δυνατόν τελειότερη εκδήλωση οποιασδήποτε μορφής ζωής στην Δημιουργία.

Ο ίδιος ο ανθρώπινος οργανισμός με τα ποικίλα και διαφορετικά, αλλά αρμονικά συνεργαζόμενα όργανα, είναι ένα τέλειο παράδειγμα τής αντικειμενικής έκφρασης τής λειτουργίας τού Νόμου τής Ανομοιότητας. Η κατανόηση τού μηχανισμού λειτουργίας τού Νόμου αυτού, ιδίως με στόχο την εφαρμογή του μεταξύ των ανθρώπων, αποτελεί το **θεμέλιο** για την προώθηση τής ιδέας τής **Παγκοσμίου Αδελφότητας**. Με άλλα λόγια, ο νόμος αυτός μάς λέγει τα εξής : « Άνθρωποι, καταλάβετε ότι είσαστε ανόμοιοι μεταξύ σας. Φροντίστε να βρείτε την ανόμοια Αρετή που έχει ο συνάνθρωπός σας και ενωθείτε με αυτήν. Μην βλέπετε στον συνάνθρωπό σας τα ελαττώματά του - την κακή του πλευρά - διότι και ο κάθε ένας από σας έχει την δική του κακή πλευρά. Απαλλαγείτε από αυτή την δέσμευση, κρατήστε το Καλό και φροντίστε να ανακαλύψετε την σχέση τού σκοπού σας με τον σκοπό καθενός από τούς άλλους ανθρώπους. Σε αυτήν την σχέση των ιδιαιτέρων σκοπών, θα εμφανίσετε μία ανθρωπότητα με αντίληψη τού ενιαίου σκοπού της και - υπηρετώντας τον σκοπό αυτόν - θα επιτύχετε την Επάνοδο και την κατάργηση τής πτώσεως την οποίαν ζούμε, η οποία αποτελεί αταξία για τον Θείο Κόσμο ».

Στην εφαρμογή τού νόμου τής Παγκοσμίου Αδελφότητας βρίσκεται και η πραγματική έννοια τού παρεξηγημένου όρου **Αλληλεγγύη**.

Ο όρος αυτός από άγνοια ή σκοπίμως έχει παρερμηνευτεί στην αμύητη κοινωνία. Διότι πολλοί πιστεύουν με αφορμή κάποια άρθρα τού Καταστατικού Χάρτου τού Τεκτονισμού, όπου εμφανίζονται οι όροι Αλληλεγγύη και Αδελφосύνη, ότι έχουν θεθεί εκεί σαν ένα άλλοθι για να δικαιολογήσουν και να καλύψουν τούς βαθύτερους σκοπούς των Τεκτόνων που είναι η αλληλοϋποστήριξη για την προώθηση των επαγγελματικών ή άλλων επιδιώξεων τους στην κοινωνία.

Όμως, ο νόμος αυτός ήταν ανέκαθεν γνωστός σε όλα τα παραδοσιακά μυστικά συστήματα.

Αυτά υιοθέτησαν σαν βασική τους αρχή την ύπαρξη τής αδελφότητας. Από τον νόμο αυτό πηγάζουν όλες οι αρχές τής Δημοκρατίας και εξ αιτίας του ο Τεκτ* καταδικάζει τα απολυταρχικά καθεστώτα τα οποία προσπαθούν να ομαδοποιή-

σουν τα άτομα και να καταπνίξουν την ελεύθερη διανόηση.

Εύκολα διαπιστώνουμε ότι τα τρία στοιχεία του νόμου αυτού είναι :

- α. Η Διαφορετικότητα (των Θείων ή ανθρωπίνων Ιδεών)
- β. Η Τάση για συνεργασία
- γ. Η Τάξη στην συνεργασία

Οι διαφορετικές, ανόμοιες Ιδέες - εκφράσεις του Θεού έχουν την τάση τής μεταξύ τους συνεργασίας, μέσω του ενωτικού παράγοντα του Φωτός ή Αγάπης, η οποία φέρνει την μία ιδέα κοντά στην άλλη και τις προσδίδει την κατάσταση τής Ενότητας. Η τάξη είναι η χρυσή τομή της συνεργασίας δύο ή περισσοτέρων (διαφορετικών) όντων, ιδεών ή ανθρώπων. Καθορίζει ότι η προσφορά κάθε ανόμοιας Αρετής θα είναι ανάλογη του μέτρου τής ανάγκης - ούτε καθ' υπερβολή, ούτε κατά στέρηση. Εάν δεν υπήρχε η τάξη δεν θα μπορούσε να ρυθμισθεί η συνεργασία. Και εάν δεν υπήρχε συνεργασία, θα ήταν άχρηστος ο διαφορισμός, δηλαδή η διαφορετικότητα. Αποτέλεσμα των τριών συνιστωσών τής Ανομοιότητας είναι η ΑΡΜΟΝΙΑ.

Είδαμε ότι η Φύση είναι ανόμοια στις διάφορες εκδηλώσεις της, είναι όμως προφανές ότι οφείλεται σε μια Ενιαία Σύλληψη.

Όπως δε έχουμε αναφέρει, σύλληψη είναι η τακτοποίηση τής ιδέας.

Το επίθετο « ενιαίος » υποδηλώνει μία πολλαπλότητα, στην οποία όμως επικρατεί η ενότητα. Το ενιαίο τής συλλήψεως τής Δημιουργίας μπορεί να γίνει αντιληπτό σε εμάς διά τής παρατηρήσεως των όντων και των πραγμάτων του ορατού κόσμου που μας περιβάλλει.

Είδαμε, επίσης, στα προηγούμενα μερικούς νόμους, η γνώση των οποίων μας επιτρέπει να ανεβούμε από το ορατό στο αόρατο, από την γνωστή στην αόρατη αιτία.

Για παράδειγμα διαπιστώσαμε ότι η πολλαπλότητα των όντων συμβάλλει στην συγκρότηση μιας μονάδος όπως ακριβώς τα διάφορα μέρη του σώματος του ανθρώπου συμβάλλουν στην συγκρότηση ενός αρμονικού συνόλου.

Εμπνεόμενοι από την παρατήρηση αυτή θα προσπαθήσουμε να δούμε εάν σε κάθε σύλληψη βασιλεύει ομοιομορφία ή ανομοιότητα.

Για κάθε σύλληψη δεν μπορεί να υπάρχει παρά ένα αντικείμενο ή ένα σύνολο αντικειμένων που να τείνει προς μία σύνθεση.

Η σύλληψη είναι το ακραίο σημείο τής εξελικτικής διαδρομής τής ιδέας και ταυτόχρονα η αφετηρία τής εργασίας τής εκδηλώσεως, κατέχει δε τον αριθμό 7 όπως φαίνεται στον εννεαδικό πίνακα που έχει παρατεθεί.

Με άλλα λόγια η σύλληψη είναι το αποτέλεσμα τής διανοητικής εργασίας του ανθρώπου, η σαφής εικόνα εκείνου το οποίο θέλει να πραγματοποιήσει και η οποία του χρησιμεύει ως πρότυπο και ως οδηγός.

Οι δικές μας συλλήψεις είναι βεβαίως σχετικές και δεν μπορούμε να φαντασθούμε την Απόλυτη σύλληψη που εμπορεύθηκε από την Αρχική Αιτία, διότι εμείς βρισκόμαστε στο επίπεδο της ύλης έχουμε συλλήψεις που σχετίζονται πάντοτε με τον ορατό ή με τον αόρατο κόσμο.

Οποσδήποτε μια σύλληψη, είτε απόλυτη είτε σχετική, είναι η σχέση της μονάδος προς την πολλαπλότητα ή με άλλα λόγια η σχέση της επέκτασης της Ιδέας προς την Πραγματικότητα. Μεταξύ ιδέας και πραγματοποίησης της υπάρχει αναγκαστικά ενδιαμέσος σταθμός κατά τον οποίον η ιδέα που έχουμε φαντασθεί και σκεφθεί λαμβάνει τον τελειωτικό χαρακτήρα (στάδιο 7 της σύλληψης του εννεαδικού πίνακα) που θα αποδοθεί με την πραγματοποίηση της.

Στον συμβολισμό όμως του 4^{ου} βαθμού υπάρχει ένα δρύφακτο (κιγκλίδωμα) που εμποδίζει.

 Ο Ιεροβοάμ επιλέχτηκε να καταλάβει την εβδόμη θέση και να παίξει τον ρόλο του εβδόμου σταδίου, δηλαδή της Σύλληψης. Χρειαζόμαστε λοιπόν την ορθή Σύλληψη, για να εισέρθουμε στον τάφο του Χιράμ ή του Πνεύματος και εκεί να συνεχίσουμε την πραγματοποίηση του έργου της ανέγερσης του ναού της προσωπικότητας σαν κατοικίας του Πνεύματος.

Μπορούμε συνεπώς να « δούμε » αμυδρά την πορεία χωρίς όμως ακόμη να είμαστε σε θέση να την πραγματώσουμε.

Μας χρειάζεται επομένως σε πρώτη φάση η σύλληψη.

Υπάρχει επίσης ένα ημιδιαφανές μαύρο πέπλο, στο μέτωπο του υπό μύηση, το οποίο κρύβει την όραση και η εξήγηση που μας δίνει το τυπικό είναι ότι στο στάδιο αυτό της εξέλιξης :

« όπως δεν βλέπει κανείς καλά έτσι και δεν αντιλαμβάνεται καλά ».

Για τον κοσμικό συμβολισμό του δρύφακτου αυτού θα αναφερθούμε με λεπτομέρειες κατά την κατ' ιδίαν εξέταση και ανάλυση των βαθμών. Το ενιαίο στην σύλληψη προϋποθέτει ότι κάθε σύλληψη, όταν πραγματοποιηθεί, πρέπει να εκπληρώνει όλους τους όρους της αντανάκλασεως και να παρουσιάζει σε όποιον εξετάζει τα αποτελέσματα της, την αρχική Ιδέα που πρωτοστάτησε στην σύλληψη αυτή. Αυτό θα γίνει καλύτερα κατανοητό στην συνέχεια κατά την εξέταση της Τετραγράμματος φόρμουλας Γιαχβέ του άφατου Ονόματος της Θεότητας. Αντιλαμβανόμαστε ότι μας είναι δυνατόν με αυτόν τον τρόπο να διερευνήσουμε ένα επίπεδο που βρίσκεται πέραν και εκτός από εμάς.

Έτσι τεκμηριώνεται η αλήθεια της φράσεως του Ελληνικού τυπικού του Μαθητή, το οποίο μας προτρέπει να μελετήσουμε την Φύση για να γνωρίσουμε τους νόμους της, τις άμεσες αιτίες της, τους κρυφούς λόγους της και τέλος, αυτήν την ίδια την ιδέα ώστε να κατορθώσουμε σιγά - σιγά να διαισθανθούμε μέσα από τις Ακτίνες του Φώτος την Αρχική Αιτία.

Ο Θεός, σαν Ένα Όν με Άπειρη Συνείδηση, δεν μπορεί να νοηθεί ότι ενεργεί χωρίς σκοπό. Κατά συνέπειαν κάθε έκφραση τού Θεού, κάθε εκφραζόμενη Ιδέα Του, αντιπροσωπεύει και έναν σκοπό.

Ανόμοιες οι Ιδέες, ανόμοιοι και οι σκοποί, αλλά με κοινό κέντρο εκπόρευσης. Καθώς κάθε ιδιαίτερος σκοπός βρίσκεται σε αλληλεγγύη, αμοιβαιότητα και συνεργασία με όλους τούς άλλους σκοπούς, συνεπάγεται ότι όλοι οι σκοποί, τελικώς συνδεδεμένοι μεταξύ τους, καταλήγουν σε έναν μοναδικό Σκοπό, αποτέλεσμα τού οποίου είναι η Δημιουργία.

Ο Θεός είναι η **Ζωή**, δεν δημιουργεί παρά την **Ζωή**.

Όλη η Δημιουργία τού Θεού τείνει σε ένα σκοπό. Στην εμφάνιση τής **Ζωής**.

Η Φύση που μάς περιβάλλει είναι μία από τις εκφράσεις τού Θεού, σφραγισμένη με την Απειροσύνη, αφού άπειρες είναι οι εκδηλώσεις της.

Οι εκδηλώσεις αυτές βρίσκονται σε μία Τάξη η οποία μαρτυρεί την Θεία προέλευσή τους. Κάθε μία από τις ανόμοιες αυτές εκδηλώσεις υπηρετεί έναν σκοπό, οι δε σκοποί συνδέονται μεταξύ τους σε αμοιβαία συνεργασία και υπηρετούν τελικά όλοι έναν σκοπό, τον θεμελιώδη σκοπό τής Ιδέας τής Δημιουργίας που είναι η Επάνοδος στην Μονάδα κατά την Διδασκαλία των Ροδοσταύρων τής Ανατολής. Η Φύση μάς διδάσκει την Ενότητα μέσα από την Πολλαπλότητα, διότι όλες οι εκδηλώσεις της εναρμονίζονται προς ένα σκοπό που είναι η εμφάνιση τής Ζωής. Στην Δημιουργία το Ενιαίο τής Σύλληψης εκδηλώνεται με την αδιάκοπη δράση ενός παράγοντα, η Παγκόσμια Ψυχή, ο οποίος έχει σαν ρόλο την διατήρηση και συντήρηση τής ζωής τών δημιουργημένων όντων και πραγμάτων.

Ο νόμος αυτός εκδηλώνεται στο φυσικό επίπεδο με την συντήρηση, μέσω τής θρέψεως, τής απορροφήσεως και τής αφομοιώσεως με σκοπό να αποφευχθεί η αποσύνθεση.

ΘΡΕΨΗ : Είναι η είσοδος τών στερεών ή υγρών θρεπτικών ουσιών στο σώμα μας.

ΑΠΟΡΡΟΦΗΣΗ : Είναι η λειτουργία δια τις οποίας μεταφέρονται οι θρεπτικές ουσίες από τον πεπτικό σωλήνα στον υπόλοιπο οργανισμό.

ΑΦΟΜΟΙΩΣΗ : Είναι η λειτουργία μετατροπής τών θρεπτικών ουσιών σε δομικά στοιχεία τού κάθε οργανισμού.

Πράγματι, τα όντα και τα πράγματα τρέφονται με τρόπο λίγο έως πολύ τέλειο και όλα χωρίς εξαίρεση λαμβάνουν από το περιβάλλον τους την τροφή που τούς είναι απαραίτητη.

Τα ορυκτά απορροφούν την ζωή που φαίνεται ότι προέρχεται από το κέντρο τής Γης, οι δε αλχημιστές όταν έλεγαν ότι τα ορυκτά αποτελούνται από **υδράργυρο**, τον λεγόμενο υδράργυρο τών φιλοσόφων, εννοούσαν την δράση (στο εσωτε-

ρικό των ατόμων) αυτής τής κρυμμένης και ατελώς γνωστής στις ημέρες μας ενέργειας, η οποία εξελίσσει την ανόργανο ύλη.

Για την ενέργεια αυτή, INRI, γίνεται αναφορά στον 18° βαθμό του Α*Α*Σ*Τ* στον Β' τόμο.

Τα φυτά αφομοιώνουν με την διατροφή τους μερικές ορυκτές ουσίες και το νερό. Τα φύλλα απορροφούν το οξυγόνο του αέρα και εκπνέουν με την μορφή ανθρακικού οξέως.

Η ύλη, από ορυκτή, γίνεται δια του φυτού οργανική και ως τέτοια χρησιμεύει στη διατροφή των ζώων και του ανθρώπου.

Τα ζώα, όπως και ο άνθρωπος, συντηρούνται (ζούν) διά τής απορροφήσεως των τροφών.

Σε όλα παρατηρούμε το ενιαίο για τον σκοπό αυτό σύστημα απορρόφησης, δηλαδή τον πεπτικό σωλήνα, το οποίο είναι λίγο έως πολύ τέλει ανάλογα με την φύση κάθε όντος.

Έτσι στα σκουλήκια θα παρατηρήσουμε ένα πεπτικό σωλήνα ο οποίος καταλαμβάνει όλο το μήκος του ζώου το οποίο απορροφά το χρώμα και το κυκλοφορεί κατά μήκος του πεπτικού του σωλήνα και έτσι αφομοιώνει τις ουσίες που περιέχει η γη που απορροφήθηκε.

Η σύνθεση του εν λόγω ζώου είναι στοιχειώδης, εάν δε το κόψουμε στα δύο, τα δύο τεμάχια θα εξακολουθήσουν να ζούν.

Στον άνθρωπο, του οποίου το σώμα είναι ένα αριστούργημα τελειότητας, καθότι το μεταχειρίζεται μία ενσυνείδητη οντότητα για να εκδηλωθεί, το πεπτικό σύστημα είναι αρκετά περίπλοκο, αλλά παίζει τον ίδιο ακριβώς ρόλο όπως στο σκουλήκι.

Ο νόμος αυτός τής συντήρησης είναι **αντανάκλαση** τής αστειρευτής και χωρίς τέρμα δράσης τής προαιώνιας Μονάδος (Θεού), αλλά όπως το εκφράζει και η λέξη, με αντίθετη μορφή.

Στο Πνευματικό επίπεδο, εκπέμπονται από την Μονάδα « ακτίνες φωτός » - [**♣** **6.1^{ου}**].

Η σχετική όμως μονάδα δεν ακτινοβολεί αλλά **έλκει** και **φέρνει** προς τον εαυτό της, πραγματοποιώντας έτσι πάντοτε την επέκταση τής πρώτης Αιτίας.

Με λίγα λόγια, αν λάβουμε την απαρχή σαν μονάδα « ιδεατή », τότε θα έχουμε σαν απώτατο σημείο την Δημιουργία και σαν τελικό σημείο την επάνοδο στην Μονάδα.

Επειδή όμως η απλή επάνοδος στην Μονάδα θα αποδείκνυε σαν άκαρπο καί ανωφελή την επέκταση και την αποχώρηση τής Μοναδικής Ουσίας, είναι απαραίτητο όπως οι ακτίνες που έχουν εκπεμφθεί, γενόμενες ενεργητικές διά τής διαβάσεως τους στον ορατό κόσμο, διατηρήσουν τον συστατικό τους τύπο.

Αυτό συνεπάγεται, την απεριόριστη ύπαρξη « **σταθερών προσωπικοτήτων** », πράγμα το οποίο σημαίνει ότι ο ρόλος του ανθρώπου εδώ ή αλλού συνίσταται

στην πραγματοποίηση τής προσωπικότητας τού Εγώ του η οποία αποτελεί και την μοναδική εγγύηση τής αθανασίας του (ώστε να αποφύγει τα ολέθρια αποτελέσματα τού 2^{ου} θανάτου).

6.3. ΟΙ ΚΟΣΜΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

Μπορούμε λοιπόν να δώσουμε τον εξής ορισμό για το τι είναι ένας Κοσμικός νόμος :

« Κοσμικός νόμος είναι μια συνεχής και εναλλασσόμενη δράση τών ζωικών δυνάμεων που ζωογονούν την Δημιουργημένη Φύση. »

Συνεχής, διότι κάθε νόμος έχει πάντοτε μίαν απαρχή ή ένα σκοπό υπάρξεως και κατόπιν ένα μέσο πραγματοποίησης τού επιδιωκόμενου σκοπού.

Η δράση του όμως είναι εναλλασσόμενη διότι η συνέχεια υφίσταται την διαδοχή διαφόρων καταστάσεων που επιβάλλονται από την αλλαγή τού περιβάλλοντος (τις συνθήκες), τού επιπέδου καί τού χρόνου.

Δεν αναφερόμαστε φυσικά στους λεγόμενους μηχανικούς νομούς, όπως είναι η βαρύτητα, τών οποίων η δράση εντοπιζόμενη στο υλικό επίπεδο μας παρουσιάζεται ως συνεχής.

Ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό παγκοσμιότητας σε κάθε νόμο τής Δημιουργίας είναι ότι εξυπηρετεί την αντανάκλαση τής Αρχικής Ιδέας.

Ύστερα από την παραπάνω ανάλυση, θα λέγαμε ότι είναι αρκετά συμπυκνωμένη, είναι πολύ φυσικό να προσδιορίσει κανείς τέσσερις βασικούς νόμους στην Δημιουργία :

- 1^{ον}) Τον νόμο τής **Μονάδος** ή της 1^{ης} **Αρχής** ή τής **Αντανakλάσεως** της.
- 2^{ον}) Τον νόμο τής **Δυάδος**. Εκδηλώνεται μέσω τής 1^{ης} Αρχής και τής **Αντανakλάσεως** της.
- 3^{ον}) Τον νόμο τής **Τριάδος**, ο οποίος παρουσιάζει την 1^η Αρχή, την **Αντανάκλαση** της και την **Επάνοδο** ή με άλλα λόγια, την Ιδέα, το Μέσον πραγματοποίησης και τον Σκοπό.
- 4^{ον}) Τον νόμο τής **Τετράδος**, που είναι ο κανόνας τής **ισορροπίας** στην εκπεμφθείσα αντανάκλαση τής Πρώτης Αρχής.

Ας εξετάσουμε συνοπτικά τούς τέσσερις αυτούς νόμους καί ας βγάλουμε τα συμπεράσματα, τα οποία θα μπορέσουν να μας καθοδηγήσουν στην μελέτη μας.

Ο νόμος τής Μονάδος είναι ο νόμος τής συνεχούς δυνάμεως που ζωογονεί και μεταλλάσσει την ύλη στην δημιουργία. Η ύπαρξη τού νομού αυτού μας επιβάλλεται από την παρατήρηση τού εαυτού μας. Πράγματι, ο άνθρωπος υφίσταται την επίδραση ενός ανωτέρου όντος που εδρεύει μέσα του. Παρά την ποικιλία τών πράξεων μας, σαν προσωπικότητες, είναι εύκολο να διαπιστώσουμε ότι όλες οι ανόμοιες εκδηλώσεις μας έχουν **μία** και **μόνη** πηγή, το **Εγώ**.

Λέμε συνεχώς : οι σκέψεις μου, τα συναισθήματα μου, το σώμα μου, οι πράξεις μου, κ.λ.π.

Ενώ όμως όλα αυτά αλλάζουν συνεχώς, τοποχρονικά, η έννοια και η αντίληψη του Εγώ (σαν Αυτοεπίγνωση – εγώ είμαι Εγώ) παραμένει η ίδια σε όλη την διάρκεια της ζωής μας.

Ο νόμος της Δυάδος είναι το αποτέλεσμα της δράσεως του νόμου της Μονάδος στην ύλη και εκδηλώνεται στην φύση δια τών αντιθέτων και τών εναντίων. Όπως βλέπουμε οι εκδηλώσεις του νόμου της δυάδος είναι διαφορετικές αναλόγως τών όντων που τις υφίστανται.

Ο νόμος του Τριαδικού είναι, αφ' ενός η ανάπτυξη του νόμου της Μονάδος στο χρόνο και το διάστημα και αφετέρου η ισορροπία του νόμου της Δυάδος και εκδηλώνεται στην φύση μέσω της δράσεως δύο αντίθετων συμβιβαστικών παραγόντων και του προϊόντος αυτών.

Ο νόμος του τριαδικού ανήκει στην κατηγορία τών νόμων της ομοιότητας στην δημιουργία.

Στην υλική Δημιουργία είναι ο νόμος της γεννήσεως, της ζωής και τού θανάτου.

Οι τρεις αυτοί σταθμοί εκδηλώνονται σε καθε δημιουργημένο όν και πράγμα στην Φύση.

Ο νόμος του Τετραδικού είναι ο νόμος της ισορροπίας που προκύπτει από την συνάντηση δύο εναντίων με δύο αντίθετα, όπως τα τέσσερα στοιχεία της Φύσης τα οποία αντιτιθέμενα καί εναντιούμενα, ισορροπούνται αμοιβαία.

Ο νόμος του Τετραδικού ανήκει στην κατηγορία νόμων της Ανομοιότητας.

Πιο πολλά θα αναπτυχτούν στην προοδευτική μας ανάλυση.

Η εργασία λοιπόν του μύστη, ύστερα από αυτά, συνίσταται :

1^{ον}. Να αναζητά στην Φύση τούς προαναφερθέντες νόμους.

2^{ον}. Εμπνεόμενος από την Φύση που είναι το κύριο υπόδειγμα, από το οποίο κάθε άνθρωπος πρέπει να αντλεί παραδείγματα για την εξέλιξη της προσωπικότητάς του ώστε να την καταστήσει ανεξάρτητη και ελεύθερη, να εννοήσει ότι έφ' όσον ζει μέσα σε ένα περιβάλλον στο οποίο δρουν διάφοροι νόμοι, αναγκαστικά θα φέρει την σφραγίδα τους και θα υφίσταται την επίδραση τους.

Κατά συνέπειαν πρέπει, βάσει τών νόμων αυτών, να ρυθμίσει την ζωή του.

Η Φύση σε όλες τις εκδηλώσεις της, ενσυνείδητες ή ασυνείδητες, πρέπει να χρησιμεύει στον άνθρωπο σαν υπόδειγμα καί σαν αντικείμενο τών πιά επισταμένων παρατηρήσεων του.

Έτσι ο νόμος της Μονάδος οφείλει να χρησιμεύσει ως παράδειγμα σε κάθε άνθρωπο για να διαδηλώσει τον δικό του νόμο, ο οποίος οφείλει να διευθύνει τις διάφορες πράξεις του.

Ο νόμος της Δυάδος θα τού χρησιμεύσει στο να επιλύσει διά της παρατηρητικότητας καί της παραβολής, τα πιο ενάντια καί ασυμβίβαστα προβλήματα της ψυχικής του ζωής.

Ο νόμος τού Τριαδικού θα υποδείξει στον άνθρωπο τα διάφορα συστήματα τής ισορροπίας και την διαβάθμιση τών διαφόρων συνεχών πράξεων του.

Τέλος, ο νόμος τού Τετραδικού καθώς εκδηλώνεται με διαφόρους τρόπους στην Φύση θα διδάξει στον άνθρωπο να εναρμονίζει καί να ταξινομεί τις πράξεις του, ούτως ώστε να τις καταστήσει σταθερές και βάσιμες.

Από τα ανωτέρω μας υποδεικνύεται η σχέση πού υπάρχει μεταξύ τού ανθρώπου και τής Φύσεως και αποκαλύπτεται ως μέσον διερευνήσης η αναγκαιότητα τής μεθόδου τής αναλογίας.

Το έργο τού ανθρώπου συνίσταται να διαπιστώσει το ενιαίο μέσα στην πολλαπλότητα τών εκδηλώσεων του καί να κατευθύνει προς όφελος αυτού τού ενιαίου έργου το αποτέλεσμα τής πάλης τών δύο μεγάλων δυνάμεων τής Φύσεως μέσα του, οι οποίες τού παρουσιάζονται πάντοτε στο ψυχικό επίπεδο διά τής δυνάδος Καλό καί Κακό.

6.4. Ο ΒΑΘΜΟΣ (ΤΟ ΒΑΘΟΣ) ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Ο άνθρωπος τού Κόσμου αυτού νοείται ό,τι έχει δύο « πρόσωπα ».

Το ένα αφορά την Θεία καταγωγή του, σαν έκφραση μίας Θείας Ιδέας.

Με το άλλο του « πρόσωπο », ο άνθρωπος στρέφεται προς την εξωτερικότητα, φροντίζοντας να βιώσει και να αξιοποιήσει στον εξωτερικό κόσμο την προσωπικότητά του, αυτήν την προικοδότηση πού τού χάρισε ο Θεός.

Πριν από την έναρξη τής μύησης τού 1^{ου} βαθμού ο υποψήφιος συντάσσει την κοινωνική του διαθήκη στο Διασκεπτήριο και βρίσκεται μπροστά σε ερωτήματα στα οποία θα πρέπει με συντομία να απαντήσει. Είναι φανερό ότι αυτά θα αποτελέσουν τμήμα τών διδαγμάτων τής μύησης που πρόκειται να ακολουθήσει, αλλά και αντικείμενο τών μελλοντικών του ερευνών, στα πλαίσια τής χωρίς όριο έρευνας τής Αλήθειας, όπως την έχουμε προσδιορίσει.

Τέτοια ερωτήματα πού τού τίθενται, με βασικό στοιχείο την έννοια τού Καθήκοντος, είναι :

1. Τα καθήκοντά του προς τον Θεό.
2. Τα καθήκοντα προς τον πλησίον και κατ' επέκταση προς την πατρίδα και την οικογένεια.
3. Τα καθήκοντα προς τον Εαυτό του.

Κατά την διάρκεια τής μύησης λαμβάνει την εξής απάντηση για το πώς ο Τεκτονισμός αντιλαμβάνεται την έννοια τού καθήκοντος : « *Στον Τεκτονισμό, συνοψίζουμε ως εξής το καθήκον τού ανθρώπου : Σέβας προς τον Θεόν, Αγάπη προς την Πατρίδα και τον πλησίον και τρυφερά αφοσίωση στην οικογένεια* ».

Σε πρώτη ματιά διαπιστώνουμε ότι δεν μας δίνεται η απάντηση για το τρίτο ερώτημα τής κοινωνικής μας διαθήκης, « γιά το καθήκον προς τον εαυτό μας » !

Κάθε βαθμός εμπεριέχει μια διπλή διδασκαλία. Η πρώτη αναφέρεται συνήθως σε ορισμένες προτροπές με κατευθύνσεις ηθικής φύσεως, ενώ η δεύτερη είναι

αλληγορική και συμβολική και αναφέρεται στην βαθύτερη Μυσταγωγική και αναγωγική σημασία τού βαθμού.

Στον 4^ο βαθμό, τού Μυστικού Διδασκάλου, η ηθική διδασκαλία τής μνήσεως περιλαμβάνει τέσσερις περιόδους στις οποίες εξυμνείται σε υπερβολικό βαθμό η έννοια τού καθήκοντος !

Καταλήγοντας όμως, συμπεραίνει ότι δυσκολότερη τής εφαρμογής τού καθήκοντος είναι η γνώση αυτού. Είναι συνεπώς εξαιρετικά δύσκολο να καθορίσουμε το καθήκον προς τον εαυτό μας και μόνο ύστερα από πλήρη κατανόηση τών περιεχομένων τών μνήσεων από μυστηριακής πλευράς ίσως μπορούμε να ισχυριστούμε ότι μπορούμε να καθορίσουμε κάτι τέτοιο.

Πάντως παρατηρώντας τον εαυτό του και αξιοποιώντας τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του, (τις αρετές και ικανότητές του), ο άνθρωπος έχει σαν πρώτιστο **καθήκον** να μεριμνήσει να καταστεί « **Αιώνιο Πνευματικό Όν** », φθάνοντας έτσι στο « **τέρμα** » τού προορισμού του.

Όταν μία ανόμοια Θεία Ιδέα αποτυπώνεται στον κόσμο τής ύλης και εμφανίζεται το ανθρώπινο όν με τα συγκεκριμένα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, ταυτόχρονα σημειώνεται και η παρουσία τού αρνητικού παράγοντα, δηλαδή τού αντιπάλου, ο οποίος παρεμβαίνει εναντιωτικά. Σαν « **Αντίπαλος** » θεωρείται κάθε πνευματική επήρεια πού υιοθετεί την άρνηση τής Ζωής και τής Αλήθειας και προωθεί το λεγόμενο Κακό.

Αυτή η παρέμβαση τού λεγομένου αρνητικού παράγοντα κατά την εμφάνιση τού ανθρώπου δεν αποτελεί μέρος τής προσωπικότητάς του, αλλά είναι συνέπεια τής αναπόφευκτης παρουσίας του (πτώσεως) στον κόσμο αυτόν.

Οι άνθρωποι όμως συχνά δεν μπορούν να διακρίνουν την Θεία δωρεά τής Προσωπικότητας από τις παρεμβολές τού « αντιπάλου » και εκλαμβάνουν τις διάφορες επιβαρύνσεις και την ελαττωματικότητά τους, τα ονομαζόμενα **μέταλλα**, σαν στοιχεία τής προσωπικότητός τους.

✎ Οι περιόδους τής μνήσεως σε βαθμό μαθητή αναφέρονται στις καθάρσεις από τα μέταλλα τής τριπλής προσωπικότητας τού ανθρώπου κατά το σώμα (περιοδεία τής Γης - Διασκεπτήριο) - την ψυχή (περιοδεία τού Ύδατος), την Διάνοια (περιοδεία τού Αέρος) και στο τέλος τον Φωτισμό δια τής διελεύσεως δια τού Πυρός.

Ο άνθρωπος όταν ενσαρκώνεται στον κόσμο δεν γνωρίζει ακόμη τίποτε, δεν έχει καμία αντίληψη τής Αλήθειας, αλλά ούτε και έχει αντίληψη τής πηγής του και τού προορισμού του. Δεν έχει δηλαδή καμία Συνειδηση αλλά εδώ, στον κόσμο, αρχίζει σιγά-σιγά να αποκτά κάποιο βαθμό Συνειδήσεως. Έτσι, μέσα από την πάλη του ανάμεσα στο ψεύδος και στην Αλήθεια, προχωρεί και ανάλογα με τις προσπάθειες του και τις **συνθήκες** στις οποίες ζεί (ελευθερία τού περιβάλλοντος), αρχίζει να αποκτά σε κάποιο βαθμό την αντίληψη τής Αλήθειας.

Στον εναρκτήριο 4^ο βαθμό τού Μυστικού Διδασκάλου τού Α*Α*Σ*Τ*, ο μνούμενος ακούει, κατά την 2^η περιοδεία, την εξής προτροπή : « Κάθε γνώμη τού ανθρώπου, δυστυχώς, είναι μόνον σχετική και ο Τεκτονισμός καμία δεν δέχεται ως οριστικήν. Επιβάλλει το καθήκον τής αναζήτησης τής αλήθειας, χωρίς εξαίρεση, χωρίς συμβιβασμό... Να έχετε μια μόνη επιδίωξη, την αναζήτηση της Αληθείας ». Όμως, ο βαθμός αυτός τής αντιλήψεως τής Αλήθειας είναι μεταβλητός - λέμε ότι έχει βάθος. Αλλάζει μέσα στα πλαίσια τού χρόνου καθώς συντελείται η τελείωση τού ανθρώπου. Αυτή η διαφορά αντιλήψεως παίζει ρόλο στην προσωπικότητα τού ανθρώπου, όχι βέβαια στην φυσική προσωπικότητα αλλά σε εκείνο πού θα ονομάσουμε « **ενσυνειδητο κτίσμα** » (δηλαδή το περιεχόμενο τής συνειδήσεως), το οποίο αναφαίνεται καθώς ο άνθρωπος, διά των προσπαθειών τής τελειώσεώς του, αποκτά την Συνείδηση.

Λέγοντας ότι ο άνθρωπος “ αποκτά ” Συνείδηση, δεν εννοούμε ότι οικειοποιείται κάτι, όπως π.χ. την γνώση, αλλά ότι δημιουργεί στον εαυτό του την κατάσταση εκείνη η οποία τού επιτρέπει να εισδύει, να αντιλαμβάνεται και να ταυτίζεται, σε κάποιον βαθμό, με την Αλήθεια.

Η Συνείδηση είναι μιά κατάσταση η οποία, λόγω ομοιογενείας τού ανθρώπου με την Θεία Φύση, τού επιτρέπει να αποκτά κάποια αντίληψη τής Αληθείας τού Θεού και να μετέχει τού Θείου Υπερσυνειδήτου. Συνεπώς :

« Η Συνείδηση τού ανθρώπου είναι εκείνη η κατάσταση, που τού επιτρέπει την αντίληψη τής Αληθείας, την συμμετοχή του σε αυτήν και την βίωσή της » ή αλλιώς : « είναι ο βαθμός συμμετοχής τού ανθρώπου στο **Θείο Υπερσυνειδητο** ».

Ο βαθμός αυτός συμμετοχής τού ανθρώπου, μας δίδει το περιεχόμενο τής εννοίας τής φράσεως « **να Εναρμονίζομαστε με τον Παγκόσμιο Ρυθμό** », που περιέχει το τυπικό τού μαθητή.

Όταν ο άνθρωπος καταλήξει να δημιουργήσει πλήρως την προσωπικότητά του, τότε παύει να βρίσκεται υπό την επίδραση τής διαιρέσεως.

Η ενσυνειδητη ατομικότητά του καταλήγει στο λεγόμενο « **Απρόσωπο** ».

Στην κατάσταση αυτή δεν υπάρχει πλέον η αντίληψη τού :

« **Εγώ, ο τάδε** », αλλά η αντίληψη τού : « **Εμείς, οι πάντες, οι Αδελφοί** » !

Το « **Απρόσωπο** » είναι η αποσύνδεση τής αντιλήψεως τού ανθρώπου από τούς υποδουλωτικούς περιορισμούς τής σχετικότητας και η ένταξη του σε μία συνεχή πορεία προς την Θεία Φύση. Είναι η αναζήτηση τού Αιώνιου Φώτος προς το οποίο το Παν τείνει, κατά το τυπικό.

Είναι η κατάσταση εκείνη στην οποία, όταν φθάσει ο άνθρωπος, παύει να θεωρεί τον εαυτό του ως μεμονωμένο άτομο και τρόπον τίνι « **εξαναγκάζεται** », από τον ίδιο τον Εσώτερο Εαυτό του, **ενεργώντας ενσυνειδήτως** να συμμετέχει στην Άπειρη Φύση τού Θεού.

Είναι η αποσύνδεση, στην αντίληψη τού ανθρώπου, της φύσεως του ως Πνευματικού όντος από την μορφή του. Εκείνος που δημιούργησε μία τέτοια προσωπικότητα, Συνειδητή και εν Πνεύματι, αποτελεί κατά κάποιο τρόπο ένα Θείο κύτταρο, ένα Όν σε κατάσταση Θεωσης.

Το εν λόγω Όν δεν διαχωρίζει τον εαυτό του από τα άλλα όντα, κατανοεί, βιώνει και εφαρμόζει πλήρως τον ιδέα - νόμο τής αδελφότητας στα πλαίσια τής ανομοιότητας. Είναι ένα Όν τής θείας πολλαπλότητας αλλά εντεταγμένο στην Μονάδα. Δεν υφίσταται πλέον η αντίληψη τού διηρημένου και απομεμονωμένου εαυτού. Η δυνατότητα επίτευξης τού απροσώπου, στα πλαίσια μιάς **Παγκοσμίου Αδελφότητας**, είναι ο τελικός στόχος κάθε Μύησης.

Το επίτευγμα αυτό αποτελεί τα εχέγγυα τής ζωής τού μέλλοντος αιώνος (ακακία = σύμβολο αθανασίας), δηλαδή μιάς μορφής ζωής που βρίσκεται **εκτός τών ορίων τής σχετικότητας !**

Αναφερθήκαμε προηγουμένως στην προσωπικότητα τού ανθρώπου : σαν τον ιδιαίτερο στον καθένα από μας χαρακτήρα σε συνδυασμό με την ενσυνείδητη μας ατομικότητα.

Ο **ιδιαιτερος χαρακτήρας** είναι το σύνολο τών φυσικών μας προδιαθέσεων.

Με άλλα λόγια ο ιδιαιτερος χαρακτήρας μας είναι η ιδιαίτερη ιδιοσυγκρασία τού καθενός και οφείλεται σε προγονικές, φυλετικές, κληρονομικές, πλανητικές ή άλλες επήρειες (όπως κοσμικές κ.λ.π.).

Οι εν λόγω προδιαθέσεις είναι συνυφασμένες όχι με την **Ψυχή** (το Εγώ), η οποία είναι άφθαρτη, αιώνια και αμετάβλητη, αλλά με τα **επενδύματα** της, μέσω τών οποίων αυτή εκφράζεται στους διάφορους κόσμους.

Τα επενδύματα αυτά αναλύθηκαν με αρκετή σαφήνεια.

Η **Ενσυνείδητη ατομικότητα** μας είναι το συνειδητό μας απόκτημα μέσα από το πρίσμα τού χαρακτήρα μας και τής **προσωπικής μας πείρας**, που είναι απότοκος τής δραστηριότητάς μας μέσα στον κόσμο. Η ενσυνείδητη λοιπόν ατομικότητα μας είναι κάτι που δημιουργείται σιγά-σιγά και εφ' όσον μεγαλώνει το απόκτημα τής προσωπικής μας εμπειρίας και επεκτείνεται στα διάφορα επίπεδα της γνώσεως (πνευματικό επίπεδο), τού αισθήματος (ψυχικό επίπεδο) και της δράσης (υλικό επίπεδο). Αναφερθήκαμε αρκετά στην πείρα. Ειδικότερα πείρα είναι : « *η εκ των έσω και εκ των έξω πνευματική σοδειά την οποία αποκομίζει κάθε άτομο* ».

Με τις αισθήσεις του ο άνθρωπος, έρχεται σε επαφή με τον εξωτερικό κόσμο.

Οι αισθήσεις θα τού δώσουν την εντύπωση. Η εντύπωση θα μεταφερθεί δια μέσου τής ψυχής στο Πνεύμα, το οποίο θα συλλάβει την ιδέα και θα την προβάλει στον άνθρωπο, ώστε αυτός να « **δει** » την ιδέα και να αποκτήσει την αντίληψη της. Εκ των Έσω, η σοδειά τής πείρας αποκτάται με τα βιώματα, την έμπνευση και την εξωτερικήυση στους αοράτους κόσμους.

Η έμπνευση δεν προέρχεται από το εξωτερικό περιβάλλον, αλλά από το εσωτερικό, από τον Θεό μέσα μας, αλλά και από το κακό, τον αντίπαλο, το οποίο επίσης έχει πρόσβαση σε εμάς διά της ψυχής μέσω της Παγκοσμίου Ψυχής.

Μία έμπνευση καταλήγει να γίνει μια ιδέα στο Πνεύμα, το οποίο την προβάλλει στον άνθρωπο ώστε αυτός να αποκτήσει την αντίληψη της.

Το άτομο είναι εκείνο που αποκτά την πείρα.

Το Πνεύμα, η ψυχή και το σώμα είναι τα μέσα.

Η πείρα είναι δυνατόν να παραμείνει ως γνώση και το ανθρώπινο όν να επιλύει με αυτήν τα προβλήματα του υλικού κόσμου όπου ζει.

Είναι όμως δυνατόν, με ορισμένες προϋποθέσεις, η πείρα να δονήσει με ένα ιδιαίτερο τρόπο το άτομο και να το αφυπνίσει, με αποτέλεσμα να βρεθεί αυτό σε μια νέα κατάσταση αντίληψης που λέμε Συνείδηση.

Δηλαδή την κατάσταση κατά την οποία ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται την Αλήθεια. Συχνά λέμε : αυτή η εμπειρία μου άνοιξε τα μάτια ή τώρα βλέπω αλλιώς τα πράγματα. Αυτό ακριβώς είναι η επαφή του ανθρώπου με την Αλήθεια, αυτό που λέμε Συνειδητοποίηση της Αλήθειας.

Η Συνείδηση δεν είναι γνώση, ούτε είναι αντικείμενο της νοήσεως, ούτε είναι εκείνο που με την στενή έννοια συνήθως αποκαλούμε « ηθική συνείδηση » με τις τύψεις του Συνειδότος.

Είναι η κατάσταση του όντος μας, του ατόμου μας, η οποία μετρά τον βαθμό αντίληψης της Αλήθειας και όπως είπαμε της συμμετοχής μας στο Θείο Υπερσυνείδητο.

Ποτέ ο άνθρωπος μέσω της γνώσεως δεν θα γνωρίσει τον Θεό !

Ενδέχεται όμως η γνώση να αξιοποιηθεί και να βοηθήσει με μια μύχια διαδικασία τον άνθρωπο να αποκτήσει συνείδηση. Αλλά αυτό δεν συμβαίνει πάντοτε.

Πότε το άτομο δονείται από την πείρα και αποκτά Συνείδηση ;

Και πότε η πείρα του αυτή παραμένει μόνον γνώση για την επίλυση των προβλημάτων του κόσμου τούτου που ζούμε ;

Όταν η πείρα προέρχεται από **αγνή πηγή** και παραλαμβάνεται από **αγνό δέκτη**, τότε καταλήγει να γίνει Συνείδηση.

Για αυτό έχει λεχθεί στα Ευαγγέλια η γνωστή σε όλους φράση :

« *Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά ότι αυτοί τον Θεόν όψονται* » (Ματθαίος κεφ. 5 :8).

Η Αγνότητα είναι η κατάσταση εκείνη η οποία προετοιμάζει την δημιουργία αντίληψης της Αληθείας.

Με άλλα λόγια, ο βαθμός της Συνειδήσεως είναι συνάρτηση της Αγνότητας.

Η Αγνότητα αυτή πετυχαίνεται, κατ' αρχήν, μέσω των καθάρσεων της μνήσεως του μαθητή.

Με προϋπόθεση λοιπόν την αγνότητα, η πείρα, η σοδεία που αποκτά ο κάθε

άνθρωπος μέσω του Πνεύματος, τής ψυχής του και τού σώματος, καταλήγει να διαμορφωθεί σε Συνείδηση.

Και όσο το άτομο αποκτά υψηλότερο βαθμό συνείδησης, τόσο η προσωπικότητά του γίνεται ισχυρότερη.

Δηλαδή εκείνη η προσωπικότητα που υπήρχε σαν πρόπλασμα, σαν πρώτη έκφραση μίας Θείας ιδέας, αρχίζει τώρα να ισχυροποιείται όλο και πιο πολύ.

Δυναμοποιείται από την Συνείδηση και τότε ο άνθρωπος έχει την δυνατότητα να μπορεί να **εκδηλώνεται** περισσότερο και ευκολότερα και έτσι να **διευρύνει** το έργο του, όπως οφείλει, στα πλαίσια των επιταγών τής εφαρμογής τού νομού τής ανομοιότητας. Διότι καθήκον τού κάθε ανθρώπου είναι να **εκδηλώνει** και να **διαδηλώνει** την ιδιαίτερη του προσωπικότητα, ώστε να επιτευχθεί το καλύτερο κατά το δυνατόν αποτέλεσμα στα πλαίσια τής συνεργασίας των ατόμων για την προώθηση τού συλλογικού έργου τής ανθρωπότητας.

Όπως είπαμε, η προσωπικότητα τού κάθε ανθρώπου έχει βαθμό ισχύος ο οποίος ποικίλει.

Η Ισχύς είναι ο εσωτερικός δυναμισμός τής προσωπικότητας, ο οποίος πηγάζει από την συνείδηση τού ατόμου. Ισχυρός λοιπόν είναι ο άνθρωπος που είναι συνειδητός, διότι αυτός έχει μία ευρύτερη αντίληψη, που τού δίδει την δυνατότητα να επικρατεί επί τής υλικής ισχύος.

Ο όρος « εκδήλωση » δηλώνει το φανέρωμα, την εμφάνιση ενός παράγοντα ο οποίος μέχρι τότε παρέμενε αφανής.

Εκδηλωμένος είναι αυτός που έχει παρουσία και γίνεται αντιληπτός.

Με την παραπάνω έννοια τού όρου, κάθε « εκδήλωση » προϋποθέτει δύο παράγοντες :

1^ο . Τον παράγοντα που εκδηλώνεται, δηλαδή στην περίπτωση μας την προσωπικότητα.

2^ο . Το περιβάλλον μέσα στο οποίο λαμβάνει χώρα η εκδήλωση αυτή.

Κάθε άνθρωπος εκδηλώνει, άλλος λιγότερο και άλλος περισσότερο, την προσωπικότητά του. Αυτό σημαίνει ότι κάποιος βαθμός εκδηλώσεως τής προσωπικότητας υπάρχει οπωσδήποτε.

Όταν αναφερόμαστε σε εκδήλωση τής προσωπικότητας, εννοούμε το να γίνουν φανερά από το άτομο στο κοσμικό περιβάλλον τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του, η προίκα αυτή που έχει από τον Θεό, σε συνδυασμό με την συνείδηση που έχει κατορθώσει να δημιουργήσει.

Η φυσική προσωπικότητα τού ανθρώπου είναι οπωσδήποτε εκδηλωμένη στο εξωτερικό περιβάλλον, αφού υποχρεωτικά το υλικό σώμα συμμετέχει στον υλικό κόσμο. Αλλά και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του κατά την ψυχή και κατά το Πνεύμα είναι επίσης εκδηλωμένα, αφού ο άνθρωπος αφ' ενός ζει τα συναισθήματά του με ιδιάζουσα αισθαντικότητα και δεκτικότητα μέσω τού ψυχικού ρεύματος και αφ'

ετέρου σκέπτεται και στοχάζεται κατά τρόπο μοναδικό και ανεπανάληπτο.

Τα παραπάνω περιγράφουν το « λιγότερο » τής εκδηλώσεως τής προσωπικότητας, δηλαδή αυτό που είναι συνηθισμένο και δεδομένο σε κάθε άνθρωπο.

Ας εξετάσουμε όμως από τι εξαρτάται το « περισσότερο ».

Σύμφωνα με τον ορισμό τον οποίο έχουμε δώσει, η ανθρώπινη προσωπικότητα μπορεί να εκδηλώνει δύο πράγματα :

1^ο. Τον αποτυπωμένο στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τού ανθρώπου ιδιαίτερο δημιουργικό σκοπό τής Θείας Ιδέας που τον δημιούργησε.

2^ο. Την κάθε φορά δημιουργούμενη και πάντοτε μεταβαλλόμενη κατάσταση Συνειδήσεως, δηλαδή τον βαθμό αντιλήψεως και ταυτίσεως τού ανθρώπου με την Αλήθεια.

Επομένως, το βάρος για την περαιτέρω εκδήλωση τής προσωπικότητας, εναπόκειται στην ενσυνείδητη ατομικότητα τού ατόμου, στη συνείδηση, αφού η φυσική προσωπικότητα είναι έτσι ή αλλιώς εκδηλωμένη.

Ο βαθμός όμως τής εκδήλωσης εξαρτάται από το περιβάλλον.

Το **περιβάλλον** είναι κυρίως η ψυχική και πνευματική εκείνη « ατμόσφαιρα », οι ψυχικές και πνευματικές συνθήκες, μέσα στην οποία γεννιέται και ζεί ο άνθρωπος. Γενικότερα όμως, ολόκληρο το περιβάλλον μέσα στο οποίο βρίσκεται ο άνθρωπος είναι ο κόσμος, η ανθρωπότητα, το έθνος, η φυλή, η κοινωνία, ο θρησκευτικός θεσμός, το σχολείο, η οικογένεια, οι μορφές, τα πάντα.

Ζώντας λοιπόν στον κόσμο, μετέχουμε ως άνθρωποι στο υλικό, αλλά και στο ψυχικό και πνευματικό περιβάλλον με τα οποία αλληλεπιδρούμε.

Βασικοί παράμετροι τού υλικού περιβάλλοντος είναι ο χώρος και ο χρόνος.

Αυτά είναι, θα λέγαμε, βασικές εκδηλώσεις τής Θείας Παρουσίας στον κόσμο, ως μακρινές αντανakλάσεις τής Θείας Αγάπης και τής Θείας Σοφίας.

Ο άνθρωπος δεν νοείται να αποκτά συνείδηση εκτός τού χώρου και τού χρόνου.

Προκειμένου όμως να δημιουργηθεί και να εκδηλωθεί η προσωπικότητα του χρειάζεται να έχει ευνοϊκές συνθήκες, δηλαδή ένα περιβάλλον **ελεύθερο**.

Εάν ένα άτομο δεν διαπαιδαγωγηθεί σε ελεύθερο περιβάλλον, η προσωπικότητα καταπιέζεται, καταπνίγεται και η εκδήλωσή της εμποδίζεται (περιστέλλεται).

Διευκρινίζουμε ότι το ανελεύθερο περιβάλλον δεν καταργεί, δεν καταστρέφει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τής προσωπικότητας, αλλά **αναστέλλει** λίγο ή πολύ την εκδήλωση τους.

Λιγότερο τα υλικά και περισσότερο τα ψυχικά και πνευματικά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, υπόκεινται ως προς την εκδήλωση τους, στο ελεύθερο ή μη περιβάλλον.

Το πρώτο και άμεσο περιβάλλον διαπαιδαγωγήσεως τού ατόμου είναι η οικογένεια, που από μία άποψη, είναι μία υλική, ψυχική και πνευματική ατμόσφαιρα μέσα στην οποία ζει ο κάθε άνθρωπος. Εάν η οικογένεια δεν διέπεται από πνεύ-

μα ελευθερίας και δεν εννοούμε την ασυδοσία, αλλά το ελεύθερο πνευματικό περιβάλλον, η προσωπικότητα του παιδιού θα παραμείνει αδημιούργητη και αν δεν απελευθερωθεί από ένα τέτοιο πνευματικά βαρύ και ασφυκτικό περιβάλλον, κινδυνεύει να πεθάνει για πάντα. Εάν ο δάσκαλος στο σχολείο είναι σκληρός ή αδιάφορος, αυτό θα παίξει πολύ μεγάλο ρόλο στην δημιουργία της προσωπικότητας. Το παιδί δεν μπορεί καν να αντιληφτεί τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς του, αν το περιβάλλον της οικογενείας, τού σχολείου και της κοινωνίας γενικότερα είναι ανελεύθερο. Σε ένα τέτοιο περιβάλλον ανελευθερίας το άτομο δεν θα κατορθώσει να αποκτήσει συνείδηση τού εαυτού του και να εκδηλωθεί, δηλαδή να αποκτήσει προσωπικότητα.

Ο αιώνας μας είναι εποχή μεγάλης δουλείας, καθώς ο υλισμός και ο καταναλωτισμός έχουν επηρεάσει την ανθρώπινη νοοτροπία κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ο άνθρωπος να βρίσκεται σε περιβάλλον ασφυκτικό πνευματικά, χωρίς την δυνατότητα να σπάσει τις αλυσίδες του και να γίνει ελεύθερος. Η βαρύτερη υποδούλωση αφορά το Πνεύμα. Η υποδούλωση μέσης βαρύτητας αφορά την ψυχή και η ελαφρότερη, το υλικό σώμα. Η φυσική κατάσταση τού σώματος είναι η υγεία, της ψυχής είναι η γαλήνη και τού πνεύματος είναι η φώτιση του στην αλήθεια. Η ελευθερία θεωρείται πάντοτε σε συνάρτηση με την υποδούλωση.

Είμαστε τόσο ελεύθεροι όσο λιγότερο είμαστε υποδουλωμένοι, διότι η έννοια της ελευθερίας προϋποθέτει κάτι από το οποίο έχουμε ελευθερωθεί.

Δυστυχώς η ελευθερία μας είναι και συνάρτηση τού παράγοντα τού κακού, ο οποίος τείνει να υποδουλώσει τον άνθρωπο εξωτερικά και εσωτερικά :

α) Εξωτερικά, επηρεάζει τις συνθήκες ζωής και τις καθιστά ανελεύθερες, με ελαττωματικές αντιλήψεις, ήθη και έθιμα, δεισιδαιμονίες, προλήψεις, προκαταλήψεις, κ.λ.π.

β) Εσωτερικά, εγκαθιστά μέσα μας τα ατομικά ελαττώματα, πάθη, κακίες κ.λ.π. Με βάση τα παραπάνω, ο τρόπος της απελευθερώσεως τού ανθρώπου και της μετατροπής τού περιβάλλοντος από ανελεύθερο σε ελεύθερο απαιτεί δύο βασικά πράγματα.

Αφ' ενός να απαλλαγούμε από τα ελαττώματα και αφ' ετέρου να βοηθήσουμε στην δημιουργία περιβάλλοντος που να είναι απαλλαγμένο από τα γενικής φύσεως « ομαδικά » ελαττώματα και πλάνες που επικρατούν σε όλο τον κόσμο σαν κατεστημένο (δηλαδή η κατεστημένη νοοτροπία), ούτως ώστε να απελευθερωθεί η ανθρωπότητα από το βάρος τού κακού.

Έτσι το προκαταρκτικό στάδιο της μύησης είναι η **Κοινωνική μας διαθήκη**, η οποία υποδηλώνει τον θάνατο σε μια προηγούμενη κατάσταση που επικρατεί στις κοινωνίες. Το δεύτερο στοιχείο είναι η αφαίρεση τών μετάλλων ή τών βαρών που καθέναν φέρει από την κοινωνική αυτήν συμβίωση.

Αυτό γίνεται με την Αγάπη. Ζώντας και εκφράζοντας την Αγάπη απελευθερωνόμαστε από τις υποδουλώσεις τού κακού. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος.

Διαχέοντας και διδάσκοντας την Αγάπη στο περιβάλλον μας, δημιουργούμε το ελεύθερο περιβάλλον. Πέραν από όσα έχουμε αναπτύξει μέχρι στιγμής, μπορούμε να επιχειρήσουμε ένα επί πλέον τριπλό διαχωρισμό τής προσωπικότητας, ανάλογα με το επίπεδο ή τον βαθμό τής συνειδησιακής της εξέλιξης :

1^{ov}. **Πλαστή** προσωπικότητα - ακατέργαστος λίθος (αντικείμενο τού βαθμού τού μαθητή)

2^{ov}. **Αληθής** προσωπικότητα - κατεργασμένος λίθος (αντικείμενο τού βαθμού τού εταίρου)

3^{ov}. **Εξελιγμένη** προσωπικότητα - κυβικός λίθος (αντικείμενο τού βαθμού τού διδασκάλου)

Πλαστή προσωπικότητα πρέπει να θεωρείται μόνον εκείνη η οποία έχει συγκροτηθεί, μη συνειδητά, από ξένα προς εμάς στοιχεία όπως είδωλα, πλάσματα τής φαντασίας ή άυλες μορφές, προλήψεις, προκαταλήψεις, δογματισμό, κατεστημένο κ.λ.π. τα οποία δεν έχουν αφομοιωθεί από εμάς με προσωπική και ενσυνειδητο επεξεργασία.

Καλό είναι να σημειώσουμε εδώ ότι το ενσυνειδητο περιεχόμενο τής προσωπικότητας μας μπορεί να μην είναι μόνον ο καρπός τών προσωπικών μας ερευνών κατ' ευθείαν στην Φύση, με αποκλεισμό κάθε εμπειρίας που αποκτήθηκε από τούς συνανθρώπους μας.

Δεν είμαστε δηλαδή υποχρεωμένοι να ανακαλύψουμε εκ νέου τα πάντα με την προσωπική μας εργασία. Η ανθρώπινη κληρονομία σε όλα τα επίπεδα τής γνώσεως αποτελεί πηγή εξ ίσου γόνιμη με την Φύση για τον σχηματισμό τής προσωπικότητας μας. Αλλά όμως υπό τον όρο ότι εκείνα που αντλούμε από την κληρονομία αυτήν να αφομοιώνονται από εμάς και να γίνονται πραγματικά δικά μας μέσω τής προσωπικής μας ενσυνειδητης επεξεργασίας. Κάτι σχετικό διαβάζουμε στο τυπικό τής μνήσεως τού εταίρου κατά την τρίτη περιοδεία :

« Μετά την στοιχειώδη ταύτην εξέτασιν τών επιστημών, οφείλετε να κατανοήσητε Ἄδ μου, ὅτι ουδεμία επιστήμη πρέπει να μένη ἄγνωστος εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἰδίως εἰς τὸν Τέκτονα, διότι πάσαι δύνανται να γίνουν πηγαὶ ἀρετῆς. Ὅθεν, ἐργασθῆτε ὡς ἀποκτήσητε ὅσας ἀγνοεῖτε. Σημειωτέον δὲ ὅτι, κατὰ τὰς ἀρχαίας μνήσεις, ὁ νεόφυτος δὲν ἤρχετο εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Ἐλευθέρων Τεκτόνων, εἰ μὴ εἶχε μελετήσῃ ολόκληρον τὸν κύκλον τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων καὶ ἤθελε κριθῆ πεπαιδευμένος - [♣ τόμος Β' - 30^{ος} βαθμὸς Ἱπότης Καδῶς].*

Βεβαίως, Ἄδ μου, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γνωρίζητε κατὰ βάθος τὰς επιστήμας.*

Ἐν τούτοις, εἶναι ἀναγκαῖο στὸν Τέκτονα νὰ κατέχῃ τοὐλάχιστον τὰς στοιχειώδεις γνώσεις αὐτῶν, ἵνα ἀποφεύγῃ τὰς πλάνας καὶ τὰς προλήψεις εἰς ἃς ἄγει ἡ ἀπόλυτος ἀμάθεια ».

Η θρέψη τού σώματος μας είναι σε όλους πρόχειρη σαν ένα φυσικό παράδειγμα γιά να μας δώσει τον κανόνα και το μέσον.

Όλες οι τροφές, τις οποίες απορροφούμε δεν είναι δυνατόν να χρησιμεύσουν, όπως αυτές είναι, γιά να θρέψουν το σώμα μας.

Αυτό το τελευταίο, μέσω λειτουργιών με τις οποίες είναι εκ φύσεως εφοδιασμένο, αφού τις προετοιμάσει, τις απορροφά, τις υποβάλλει σε ειδική κατεργασία και τις αλλοιώνει γιά να τις κάνει αφομοιώσιμες στον οργανισμό μας, διατηρώντας από αυτές ότι τού ταιριάζει, αποβάλλοντας τα υπόλοιπα.

Γιά παράδειγμα τα κουκιά περιέχουν τα εξής περίπου συστατικά :

13% νερό, 24% λευκώματα, 2% λίπος, 58% υδατάνθρακες και 3% άλατα.

Όταν καταναλώσουμε κουκιά ο οργανισμός μας δεν αφομοιώνει τα κουκιά αλλά τις ουσίες πού περιέχονται σε αυτά μετασχηματισμένες ανάλογα με την φύση τού οργανισμού μας.

Με τον τρόπο αυτό η τροφή δεν μπορεί πλέον να διακριθεί από το σώμα μας, διότι ο οργανισμός μας την μεταμορφώνει και την ενσωματώνει σε αυτό.

Το ίδιο ισχύει αναλογικά και γιά κάθε άλλη τροφή που προορίζεται είτε γιά την ψυχή (αισθήματα) είτε γιά το Πνεύμα μας (ιδέες και σκέψεις).

Καμία σημασία δεν έχει αν την αντλούμε από τούς άλλους ή από την Φύση.

Πρέπει λοιπόν η Πνευματική και ψυχική τροφή να γίνεται δική μας με τρόπο που να αποτελεί αναπόσπαστο μέρος τής ψυχής ή τού Πνεύματος μας.

Όστε να μην αποτελεί απλά μια προσάρτηση, η οποία έρχεται να τοποθετηθεί μέσα στην συνείδηση μας, όπως θα ήταν τα κουκιά αν δεν τα είχαμε χωνέψει και αφομοιώσει στο εσωτερικό τού οργανισμού μας.

Σήμερα, λόγω τού τρόπου τής ζωής μας και τής επιβολής ομαδικών αληθειών από τις κοινωνίες στα μέλη των, οι προσωπικότητες είναι κατά μέγιστο μέρος πλαστές διότι αποτελούνται από ξένα στοιχεία, που δεν έχουν αφομοιωθεί.

Η εργασία την οποία προβλέπουν οι περιοδείες τών καθάρσεων στη μύηση τού μαθητή είναι τεράστια, διότι αυτή περιλαμβάνει δύο φάσεις, οι οποίες εκτός ορισμένων εξαιρέσεων πραγματοποιούνται ταυτόχρονα.

Το να απελευθερωθούμε τις αντιλήψεις που είναι ξένες προς την αντίληψη και την συνείδηση μας δεν σημαίνει ότι θα προβούμε σε κάποια « απόξεση » γιά να αφαιρέσουμε ότι μας είναι ξένο ώστε να αναφανεί κάποια υπολανθάνουσα αληθινή προσωπικότητα, αλλά σε μια εργασία πολύ περισσότερο αποτελεσματική και σημαντική.

Γιά να απαλλαγούμε από μία πλαστή αντίληψη, είμαστε υποχρεωμένοι να την υποβάλλουμε σε πραγματικά κοπιαστική επεξεργασία από την ίδια μας την κρίση. Δεν μπορούμε όμως να βγάλουμε το συμπέρασμα ότι είναι λανθασμένη και αποβλητέα παρά αν την παραβάλουμε προς κάποια άλλη η οποία να είναι αλη-

θινή και την οποία θα παραδεχθούμε ότι είναι τέτοια.

Απορρίπτοντας λοιπόν την λανθασμένη αντίληψη, αυτόματα την αντικαθιστούμε με την αληθινή και αντί να δημιουργήσουμε κενό όπως συνήθως νομίζουμε, δημιουργούμε το πλήρες.

Εφ' όσον όμως βρήκαμε με τα δικά μας μέσα μία αντίληψη ως αληθή, γιά να αποφανθούμε ότι η άλλη ήταν λανθασμένη, αυτό σημαίνει ότι δημιουργήσαμε ένα στοιχείο τής δικής μας προσωπικότητας. Και όταν κατορθώσουμε να απαλλαγούμε από ότι ήταν ξένο και πλαστό μέσα μας θα βρεθούμε χωρίς να το επιδιώξουμε κάτοχοι μιας αληθούς προσωπικότητας την οποία θα έχουμε αποκτήσει με τον “ ίδρωτα ” τού πνεύματος μας, όπως θα δούμε παρακάτω.

Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι όλα τα στοιχεία τής προσωπικότητας αυτής θα είναι και αλήθειες απόλυτες. Εκείνο όμως το οποίο προπαντός έχει σημασία είναι η προσωπική και ενσυνείδητη εργασία την οποία θα έχουμε καταβάλλει, διότι αυτός είναι και ο πρωταρχικός παράγοντας τής προσωπικότητας.

Αντιλαμβανόμαστε τώρα γιατί στην μύηση τού εταίρου είναι πράγματι κεφαλαιώδους σημασίας ο υπερτονισμός και ο δοξασμός τής εργασίας.

Μια σχετική περικοπή είδαμε στην εισαγωγή τού κεφαλαίου « Η ΣΥΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ». Είναι όμως θλιβερό ότι συνήθως οι μνύμενοι προσπερνούν το θέμα χωρίς να αντιλαμβάνονται την βαθύτερη σημασία του.

Αληθής προσωπικότητα λοιπόν είναι εκείνη η οποία συγκροτήθηκε με την προσωπική ενσυνείδητη εργασία μας και αυτή περιλαμβάνει αναγκαστικά και αρετές και ελαττώματα.

Όλα τα ελαττώματα δεν οφείλονται σε κακές συνήθειες τις οποίες αποκτήσαμε από έλλειψη ελέγχου στον εαυτό μας. Υπάρχουν πολύ συχνά μη ευνοϊκές επιρροές, όπως οι πλανητικές, θέμα με το οποίο ασχολείται η Ορφική αστροσοφία, χωρίς να λάβουμε υπ' όψη και τις μη ευνοϊκές προδιαθέσεις μας, οι οποίες οφείλονται στην κληρονομικότητα.

Δεν είναι λοιπόν δυνατόν να υποστηρίξουμε ότι κάθε ενσυνείδητη προσωπικότητα που εκδηλώνει και αυτές τις συμφυείς προδιαθέσεις δεν είναι αληθής.

Είναι το ίδιο σαν να λέγαμε ότι ένας άνθρωπος που έχει προδιάθεση στον διαβήτη και στην συνέχεια προσβάλλεται (πάσχει) από αυτόν δεν είναι άνθρωπος αληθινός.

Νομίζουμε λοιπόν ότι η προσωπικότητα στον άνθρωπο όπως άλλωστε και όλες του οι εκδηλώσεις θα είναι μικτή, δηλαδή θα αποτελείται και από αρετές και από ελαττώματα. Το να λέμε ότι είναι δεδομένο στον άνθρωπο να αποκτήσει προσωπικότητα άσπογη χωρίς κανένα ελάττωμα αποτελεί ισχυρισμό υπερβολικό, απολύτως θεωρητικό και μη πραγματοποιήσιμο.

Αν οι άνθρωποι κατείχαν αληθή προσωπικότητα, που αποκτήθηκε με την προσωπική τους ενσυνείδητη εργασία, αλλά και με συμφυή ελαττώματα, λίγο ή πολύ ελεγχόμενα, ο κόσμος δεν θα ήταν και τόσο άσχημος.

Άλλωστε μπορεί κανείς να συναντήσει πολλούς ανθρώπους που σχεδόν δεν εμφανίζουν ελαττώματα χωρίς όμως, εκ τού λόγου αυτού, να εκδηλώνουν και περισσότερη προσωπικότητα, με την έννοια βέβαια τού ενσυνείδητου περιεχομένου.

Τέλος απομένει η **Εξελιγμένη προσωπικότητα**. Αναμφίβολα, η αποβολή τών ελαττωμάτων δεν δημιουργεί την προσωπικότητα αλλά την εξελίσσει.

Δεν μπορεί κανείς να εξελίξει και να ισχυροποιήσει παρά κάτι το οποίο ήδη υπάρχει, όπως δεν μπορεί κανείς να εξελίξει μια προσωπικότητα πλαστή.

Πρέπει πρώτα να καθαρίσει τον δρόμο από τα εμπόδια, τα πλαστά στοιχεία.

Πρέπει να εξελίσσουμε την προσωπικότητα μας ώστε να αποκτήσουμε, κατά το δυνατόν, την πνευματική μας ανεξαρτησία η οποία δεν μπορεί να επιτευχθεί παρά εφ' όσον ελευθερωθούμε από την δουλεία τών ελαττωμάτων και αδυναμιών μας που εμποδίζουν το άτομο να απολαμβάνει κατά το δυνατόν τις εκδηλωμένες ή τις εν δυνάμει ιδιότητες του και να αναπτύσσεται στο μέτρο κατά το οποίο η φύση του το επιτρέπει αλλά και τού το ζητά.

Ας δούμε τώρα πως αντιμετωπίζεται το θέμα μας από την πλευρά τής Τεκτονικής μύθσεως.

Η Αληθής προσωπικότητα είναι αποτέλεσμα τής ενσυνείδητης εργασίας, για την απόκτηση τής αληθινής Γνώσεως (Σοφία) και εφαρμογή τής αληθινής Ηθικής (Αγάπη), όπως αυτή αλληγορείται από την έννοια τού γράμματος **G** (Γ = Γέννησις – Γεωμετρία – Γνώσις) τού Φωτοβόλου Αστέρος ★, κατά το τέλος τής πέμπτης περιόδου τής μύθσεως τού Εταίρου.

Το **G** είναι επίσης και σύμβολο τού ουροβόρου όφεως ή αλλιώς τής Παγκόσμιας Ψυχής.

Ο Αστέρας αυτός που ήταν τοποθετημένος στην Δύση υποφωτισμένος, τοποθετείται απαστράπτων στην Ανατολή. Η φάση αυτή, η ενδιάμεση, αναγκαστικά περιλαμβάνει και αρετές και ελαττώματα. Στον 2° βαθμό δεν έχουμε δοκιμασίες, αλλά απλά περιόδους. Πρόκειται για περιόδους τού **Εγώ-Ψυχής** για την δημιουργία αμετάβλητων ιδεών και συναισθημάτων ώστε να εκδηλωθεί ο Απόλυτος νόμος τής Ηθικής μέσω τής Αθανασίας τών ιδεών εκείνων που πίο πριν δεν λάμβαναν τον χαρακτηρισμό αυτό, γιατί ήταν δεκτικές σε νέες μεταβολές ή μετατροπές. Είναι η κατάσταση εκείνη τού Εγώ όπου κατά τον Απόστολο Παύλο, Α' Επιστ. προς Κορινθίους - κεφ.15, « *το φθαρτό θα ενδυθεί την αφθαρσία και το θνητό την αθανασία* ». Είναι αναμφισβήτητο ότι υπάρχει Γνώση πραγματική και Γνώση μη πραγματική ή ψευδής. Αλλά η πραγματικότητα είναι έννοια ταυτόσημη με την Αλήθεια. Μέσω τού εγκεφάλου η

Ψυχή έρχεται σε επαφή με το περιβάλλον και με τις δυνάμεις τού κέντρου της, δηλαδή τις πέντε αισθήσεις, μέσω τών εγκεφαλικών κέντρων έχει αντίληψη τών διαφόρων γεγονότων, οπτικών, ακουστικών κ.λ.π. παραστάσεων, συνδυάζει αυτές και δημιουργεί συμπεράσματα, θα λέγαμε με τη μορφή **γνωστικών μορίων**, φύσεως ψυχονοητικής, τα οποία αρχικά εγκαθίστανται στην εγκεφαλική ουσία και ύστερα διοχετεύονται στο μυστηριώδες εκείνο κέντρο τής **Ψυχής** που αποκαλούμε υποσυνείδητο νού, μέρος τού οποίου είναι η μνήμη τής τωρινής μας προσωπικότητας. Αλλά η φύση τού περιεχόμενου τών “ γνωστικών μορίων ” είναι δυνατόν να είναι δύο ειδών, αληθινό ή ψευδές.

Όπως έχουμε αναλύσει πιό πάνω, τα στοιχεία τής προσωπικότητας τού ανθρώπου, το περιβάλλον, οι συγκυρίες και πολλοί άλλοι παράγοντες μπορεί να δημιουργήσουν και δημιουργούν συνεχώς ανάλογα μόρια, είτε αληθινά, δηλαδή τέτοια πού να βρίσκονται σε συνάφεια με αυτά που συμβαίνουν στην Φύση, είτε όχι.

Προσεγγίζουμε ένα αντικείμενο και έχουμε ένα άθροισμα εντυπώσεων που προέρχεται από τις αισθήσεις μας. Αμέσως μετά, μέσα στον εγκέφαλο μας, ο οποίος είναι μιας υπολογιστική μηχανή τεράστιας ταχύτητας και χωρητικότητας, γίνεται ένας σχηματισμός τών επί μέρους εντυπώσεων, ώστε βαλμένες η μια κοντά στην άλλη και συσχετιζόμενες, μας δίνουν το σύνολο τού αντικειμένου ή θέματος που ερευνούμε. Αυτή η διαδικασία δημιουργεί την Κρίση.

Η διάνοια, η διανοητική εργασία, είναι η λειτουργία τής φαντασίας η οποία διά μέσου τού έργου της (σκέψη) παράγει αποτελέσματα (συλλήψεις). Γιά μια ιδέα που έχει συλλάβει η φαντασία μας είναι δυνατόν να έχουμε πολλές συλλήψεις. Ο Λόγος ή Βεβαίωση παίζει τον ρόλο σταθεροποιητού και μας κάνει να αποφασίσουμε γιά την μια ή γιά την άλλη σύλληψη.

Η κρίση πρέπει να βασίζεται επάνω στην Λογική. Η Λογική είναι η ικανότητα να ακολουθεί η σκέψη μας και κατά συνέπεια οι συλλήψεις μας τη φυσική νομοτέλεια. Ήδη από την έναρξη τών εργασιών σε βαθμό μαθητή, μας υποδεικνύεται ότι ο φυσικός μας παιδαγωγός είναι η Δημιουργία που μας περιβάλλει. Διότι πρόκειται περί τής συλλήψεως τού Δημιουργού και όχι γιά τις κατά συνθήκη ομαδικές αλήθειες (μορφές ειδώλων) που δέχεται η ανθρωπότητα.

Επειδή η κρίση βασίζεται στην Λογική, το αποτέλεσμα τού περιεχομένου τής Συνειδήσεως μας, δηλαδή το ενσυνείδητο μας απόκτημα, ανάλογα με την εναρμόνιση αυτή θα δημιουργεί το περιεχόμενο εκείνο που λέμε αληθινή ή εξελεγμένη προσωπικότητα, εφ’ όσον είναι απαλλαγμένη ελαττωμάτων. Διότι το ανθρώπινο Πνεύμα καθώς λειτουργεί μέσα στους κόλπους τής χωριστικότητας σαν σύσταση τών τριών Αρχών, τής Φαντασίας, Βούλησης και Ισχύος, δεν έχει από την

αρχή τα εχέγγυα τής αρμονικής και κατά συνέπεια μη δυνάμενης να διασπαστεί πνευματικής συνθέσης. Κατά συνέπειαν η μη αποκρυστάλλωση τής προσωπικότητας, δηλαδή η τελείωση τού ανθρώπου στον κόσμο, τον φέρνει προ τής ανάγκης τής κυκλικής επανόδου (επανενσάρκωση) όπου το **Εγώ** θα έχει να αντιμετωπίσει κάθε φορά και τις συνέπειες τού ιδιαίτερου χαρακτήρα που τού έχει δοθεί. Η λειτουργία λοιπόν τής Κρίσης είναι όπως ακριβώς η λειτουργία ενός ηλεκτρονικού υπολογιστή ο οποίος βασίζεται στον δυαδικό κώδικα ναί=1 ή όχι=0 - αληθές ή ψευδές ή προϊόν πλάνης λόγω τής ατέλειας τής φύσης μας. Τα προς το “ κέντρο ” τής **Ψυχής** γνωστικά μόρια, όσα μεν είναι Αληθινά, θα παραμένουν εκεί άρρηκτα συνδεδεμένα και θα τα φέρει μέσα της αιώνια. Δηλαδή αυτά δεν θα αποτελούν απλά **ειδέναι** (γνώση) αλλά **συνειδέναι**. Όσα όμως δεν είναι αληθινά θα παραμένουν δίχως να μπορούν να αφομοιωθούν και θα αναγκαστούν να εγκαταλείψουν το κέντρο της μέχρις ότου έλθουν προς την περιφέρειά της, δηλαδή την **διάνοια** και αυτή τα απορρίψει και μέχρις ότου με την ίδια διεργασία τα αντικαταστήσει με ανάλογα, μερικά ή ολοκληρωτικά αληθινά. **Διάνοια** είναι η συνεργασία τών τριών ενεργητικών ιδιοτήτων : Φαντασία-Σκέψη-Σύλληψη. Επικρατούν δύο απόψεις ως προς την ετυμολογία τής λέξης Συνείδηση. Είτε πρόκειται γιά το ουσιαστικό τού αχρήστου πιά ρήματος συν-**είδω** είτε προέρχεται από το ρήμα συν-**οίδω**. Είδω ή οίδα σημαίνει παρατηρώ, βλέπω. Η πρόθεση **συν**, επιτείνει την απλή παρατήρηση. Άρα αφού παρατηρώ καλά, είμαι σε θέση να γνωρίζω, σε κατάσταση επίγνωσης όπως λέμε.

ΟΙ ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΔΕΙΕΣ ΤΟΥ ΕΤΑΙΡΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ	ΑΙΤΙΟ	ΜΕΣΟΝ	ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ	ΕΡΓΑΛΕΙΑ	ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
1 ^η	Ορμέφυτο τού ΕΡΕΥΝΑΝ	Εγκέφαλος οι Πέντε ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ	ΠΕΙΡΑ ↓	σφύρα & σμίλη	ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ Μορφοποίηση δεδομένων
2 ^η	ΠΕΙΡΑ	Συσχετισμός στοιχείων τής ΠΕΙΡΑΣ	ΚΡΙΣΗ ↓	κανόνας & διαβήτη	Ρυθμοί ΑΡΧΙΤΕΚΤΟ- ΝΙΚΗΣ Δόμηση
3 ^η	ΠΕΙΡΑ + + ΚΡΙΣΗ	ΜΝΗΜΗ	ΓΝΩΣΗ ↓	κανόνας & μοχλός	ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ ΤΕΧΝΑΙ
4 ^η	ΓΝΩΣΗ	Μύχιος Μηχανισμός μεταβίβασης	ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ↓	κανόνας & στάθμη	ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ
5 ^η	ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ	Γεωμετρία Γ = Γνώσις Γένεσις	☆	Χωρίς εργαλεία	☆

Ας δούμε όμως και την μνητική ορολογία : « Συνείδηση είναι το ουσιαστικό του ρήματος συνείδω ή συνοίδα και σημαίνει βλέπω, γνωρίζω, αλλά ταυτόχρονα και κάποιος άλλος μαζί, δηλωτικό της προθέσεως **συν** ».

Αυτός ο κάποιος άλλος είναι το **Εγώ** ή η **Ψυχή**.

Αυτός ο υπέροχος μηχανισμός, αντικείμενο των πέντε περιοδίων της μνήσης του Εταίρου θα λειτουργεί ακατάπαυστα σε όλη την διάρκεια της ζωής του ανθρώπου. Η εξελικτική αυτή διαδικασία εμφανίζεται πολύ παραστατικά στην ελικοειδή κλίμακα του τάπητα του εταίρου !

Μετά την αποσύνθεση του οργανισμού τα γνωστικά μόρια που βρίσκονται στην περιφέρεια, δηλαδή την διάνοια, θα αναγκαστούν με βάση τον ίδιο νόμο να την εγκαταλείψουν.

Έτσι ώστε οι αλληπάλληλες ενσάρκώσεις του μέλλοντος και με τον ίδιο μηχανισμό, να εμπλουτίσουν το κέντρο της **Ψυχής** ή **Εγώ** με νέα αληθή γνωστικά μόρια. Είναι η στιγμή που ο Σεβάσμιος θα κλείσει τις εργασίες της στοάς.

Τότε αποσύρεται ο τάπητας (η μνήμη) και σβήνουν τα τρία ελάσσονα φώτα, τα οποία όπως έχουμε πεί αποτελούν τα υποστατικά μας περιβλήματα και τότε επέρχεται ο θάνατος της προσωρινής προσωπικότητας. Η απόρριψη των μη αληθινών γνωστικών μορίων (φύσεως ψυχο - νοητικής), μετά την αποσύνθεση του οργανισμού (2^{ος} θάνατος), δίδει και μια εικόνα του υπέροχου αυτού νόμου που συγκρατεί ανεπηρέαστη και ελεύθερη την Ψυχική ατομικότητα, ώστε μόνη της να μπορεί συνεχώς να ανανεώνει τις γνωστικές της δυνάμεις μέσα στον χρόνο, χωρίς να εμποδίζεται από την φθορά του παρελθόντος, ώστε να αποκτά συνεχώς πραγματικές (Αληθινές) γνώσεις και να βιώνει ανάλογα ποιοτικά συναισθήματα. Διαβάζουμε στο τυπικό του Τεκτονικού μνημοσύνου :

« Κάθε Ψυχή είναι αθάνατη και διανύει εξελικτική τροχιά στον άπειρο χρόνο. Την πορεία της ρυθμίζει ο νόμος της δικαιοσύνης. Ο καθένας απολαμβάνει τους καρπούς των πράξεων του » !

Είναι ο νόμος της αιτίας και του αποτελέσματος ή νόμος του Αντιπεπονθότος στα αρχαία Ελληνικά και το Κάρμα στα Ινδουιστικά.

Αυτός είναι ακριβώς και ο λόγος για τον οποίο η **Ψυχή** δεν έχει ανάμνηση της ιστορίας της σε κάθε ενσάρκωση ! Είναι ο νόμος της Λήθης.

Ύστερα από αυτά αντιλαμβάνεται κανείς το γιατί, ειδικά, ο βαθμός του Εταίρου εξυμνεί την εργασία. Είναι ο Ύμνος προς την εργασία.

Κάποτε όμως ο πλούτος των αληθινών γνώσεων θα είναι τόσο μεγάλος, ώστε να ισορροπήσει το κέντρο με την περιφέρεια (ή προσωπικότητα) και να απόκτηση αυτή πλήρη κριτική ικανότητα του ελέγχου της αλήθειας. Οπότε βάσει υπέρτατου μυσταγωγικού νόμου, η **Ψυχή** θα θυμηθεί την ιστορία της, θα μεταβάλλει την ποιότητα των ενεργητικών της δυνάμεων και θα επέλθει ο συντονισμός με

τον Παγκόσμιο Νού (αυτό που στον βαθμό του Μαθητή αποκαλούμε εναρμόνιση με τον Παγκόσμιο ρυθμό). Η υπερσυνείδητη αυτή κατάσταση συμβολίζεται με τον Φωτοβόλο Αστέρα ★ και κατά την περιγραφή του τυπικού του Εταίρου :

*« τον πολικό Αστέρα ημών, εικόνα τής ανεξαρτήτου διανοίας
η οποία είναι απαλλαγμένη προλήψεων και δεισιδαιμονιών ».*

Γίνεται λοιπόν αντιληπτό γιατί ο ★ είναι σύμβολο τής ανεξάρτητης διάνοιας και γιατί ακτινοβολεί διά του γράμματος - Γ - τις έννοιες τής Γενέσεως, της Γεωμετρίας και της Γνώσεως.

Η κατάσταση του Φωτοβόλου αστέρα ή τής ακτινοβόλου Συνειδήσεως είναι μία κατάσταση που δεν είναι δυνατόν να περιγραφεί με λόγια, αλλά πληροφορούμαστε για αυτήν από όλους εκείνους που την βίωσαν και έγραψαν για τις εμπειρίες τους, δηλαδή από τούς Μύστες του παρελθόντος και του παρόντος.

Όταν κανείς διαβάσει τα σχετικά κείμενα τών διαφόρων παραδόσεων, που βρίσκονται σε όλους τούς λαούς, για τα θαύματα και τα πάθη που περιγράφονται όπως ο θάνατος και η ανάσταση του Όσιρη, του Άδωνη, του Διόνυσου κ.λ.π., πρέπει να έχει υπόψη του ότι όλα αυτά δεν είναι τίποτε άλλο από την ιστορία τής **Ψυχής** (τού Εγώ) και όχι συγκεκριμένα μιας ορισμένης **Ψυχής**.

Πραγματεύονται όχι τούς άθλους ενός ιστορικού ατόμου, αλλά τού ανθρώπινου Εγώ στον κύκλο τής εξελίξεως του.

Η Ανάσταση του ημίθεου εκείνου αλληγορεί την επιτέλεση τού σκοπού τής ανθρωπότητας.

Αλλά ας δούμε με την σειρά πως αυτό επιτελείται κατά την μύηση τού βαθμού τού διδασκάλου. Το μέσον με ο οποίο η **Ψυχή** εξωτερικεύει τις δυνάμεις τις είναι η ανθρώπινη φύση.

Ο Χιράμ είναι ο τύπος τής ανθρώπινης φύσης ο οποίος σήμερα μέσα μας είναι φονευμένος. Δηλαδή ο τύπος τής οργανικής μας μορφής είναι αλλοιωμένος.

Γιά τον λόγο αυτό δεν είναι δυνατόν με τις παρούσες συνθήκες να προκύψει ο Φωτοβόλος Αστέρας.

Αυτός είναι ο λόγος τού σκότους και τού πένθους που επικρατεί τόσο στην στοά τών διδασκάλων, όσο και στην στοά Τελειοποιήσεως τού 4^{ου} βαθμού, καθώς και η τοποθέτηση στο κέντρο τής στοάς τού νεώτερου διδασκάλου σε ένα φέρετρο, (μάλλον γιά να υποδείξει τον λιγότερο εξελιγμένο), ο οποίος και αναπαριστά τον δολοφονημένο Χιράμ.

Ο εταίρος εισέρχεται μετά νώτα στραμμένα προς την Ανατολή, όπου εξακολουθεί να είναι φωτισμένη, καθώς το Δεβίρ χωρίζεται από το Χικάλ (κυρίως Ναός) με μαύρα παραπετάσματα. Αυτό σημαίνει ότι ο εταίρος δεν εξελίχθηκε ακόμη πλήρως. Η στάση αυτή δηλώνει ότι είναι στραμμένος ενάντια προς το

Φως, δηλαδή την αληθινή ανθρώπινη φύση και τούς οργανισμούς της (εξελιγμένα προσωπικότητα).

Ο Εταίρος προσπαθεί με τρία μυστηριώδη βήματα να υπερβεί το φέρετρο και να γίνει κάτοχος αυτού που βρίσκεται εκεί σε λανθάνουσα κατάσταση, δηλαδή της εξελιγμένης και χωρίς ελλατώματα προσωπικότητας.

Τον δολοφονούν όμως τρεις αχρείοι εταίροι. Τι άραγε να συμβολίζουν αυτοί ; Λέγεται ότι ο Λόγος, όταν ήρθε ο χρόνος να δημιουργήσει τον υλικό κόσμο, μπήκε σε μια κατάσταση βαθιάς περισυλλογής (διαλογισμού), επικεντρώνοντας την δύναμή της σκέψης του επάνω στα επτά κοσμικά κέντρα.

Βαθμιαία η δύναμη ζωής του, σαν Πυρ, κατέβηκε από τον εγκέφαλο (που ήταν ο Μεγάλος, ο ανώτερος κόσμος - Ατζίλουθ) και ενεργοποιώντας αυτά τα κοσμικά κέντρα (τα επτά σεφίρθ) το ένα κατόπιν του άλλου έδωσε γέννηση στους κατώτερους κόσμους.

Όταν επιτέλους το Πνευματικό Πυρ ενεργοποίησε το χαμηλότερο κέντρο, δημιουργήθηκε ο φυσικός κόσμος και το δημιουργικό πυρ επικεντρώθηκε στη βάση της σπονδυλικής στήλης. Όταν ο κόσμος θα επιστρέψει πάλι σε Αυτόν και αποκτήσει μια ανώτατη συνείδηση θα είναι επειδή αυτός θα αποσύρει την ζωή από αυτά τα επτά κέντρα, αρχίζοντας με τον χαμηλότερο και επιστρέφοντας το δημιουργικό πυρ (ιερόν πυρ) πάλι στον εγκέφαλο. Κατά συνέπειαν, η πορεία της εξέλιξης για όλα τα ζωντανά όντα είναι να ανυψώσουν αυτό το πυρ, τού οποίου η κάθοδος κατέστησε δυνατή την εκδήλωσή τους σε αυτούς τους κατώτερους κόσμους και τού οποίου η άνοδος τα φέρνει ακόμα μια φορά σε αρμονία με τους ανώτερους κόσμους.

Αυτός ο μύθος της Πνευματικής Δύναμης της Ζωής που ήρθε κάτω και πήρε επάνω της τους κόσμους, βρίσκεται μεταξύ όλων των πολιτισμένων εθνών της γης. Είναι ο Χιράμ Αμπίφ ο οποίος έχτισε τον Τεκτονικό ναό (τα διαφορά σώματά μας) και κατόπιν θανατώθηκε από τους τρεις αυτούς φορείς που διαμόρφωσε (τρία σώματα μας : Νοητικό – Ψυχικό – Υλικό).

Σε πανσυμπαντικό επίπεδο οι τρεις δολοφόνοι τού Λόγου (Χιράμ) είναι ο χώρος, ο χρόνος και η μορφή (ύλη). Είναι επιπλέον ο Χριστός που δέχεται να θανατωθεί για να σηκώσει τις αμαρτίες τού κόσμου.

Λόγω τού γεγονότος ότι αυτό το νωτιαίο πυρ, η οφιοειδής δύναμη, είναι κουλουριασμένο στο σημείο τού κόκκυγος, το φίδι χρησιμοποιήθηκε σε όλα τα μέρη τού κόσμου για να αντιπροσωπεύσει τούς Σωτήρες τού Κόσμου.

A37

Το ουραίο (uraeus) που φορέθηκε από τους αιγυπτιακούς ιερείς επάνω στα μέτωπά τους ήταν το σύμβολο τού Ιερού Πυρός, η ιερή κόμπρα που, όταν υψώθηκε

στην έρημο, έσωσε εκείνους που κοίταξαν επάνω της - [♣ τόμος Β΄, 4^{ος} και 25^{ος} βαθμός του Χαλκού Όφεως].

Έχουμε παρουσιάσει ένα πλήρη πίνακα τών αρχών και τών Ενεργητικών δυνάμεων ή ιδιοτήτων οι οποίες συνθέτουν την οντότητα και τις ικανότητες του ανθρώπου. Λογικό είναι να αναγνωρίσουμε ότι οι ιδιότητες αυτές, που εξασφαλίζουν τις διάφορες εκδηλώσεις μας, πρέπει να είναι απαλλαγμένες από κάθε βάρος το οποίο εμποδίζει την καλή και ελεύθερη λειτουργία τους. Αλλιώς οι εκδηλώσεις μας είναι ελαττωματικές και η προσωπικότητά μας πλαστή. Σύμφωνα πάλι με το τυπικό του διδασκάλου, ο διδάσκαλος Χιράμ βάζει σε τάξη και αρμονία τους μαθητές (= υλική υπόσταση) - εταίρους (= συναισθήματα) και Διδάσκαλους (= σκέψεις) σχηματίζοντας στον αέρα το μυστηριώδες γράμμα **Τ**.

Αλλά το **Τ** είναι και το αρχικό τής εισιτηρίου λέξεως Τουμπαλκάιν του βαθμού. Σύμφωνα με παλιό τυπικό, ο Χιράμ εισέρχεται μέσα στην Χάλκινη θάλασσα του πυρός (Παγκόσμια Ψυχή), όπου συναντά τον Τουμπαλκάιν, υιό του Λαμέχ ο οποίος είναι ο 5^{ος} απόγονος του Κάϊν. Ο Τουμπαλκάιν είναι ο πρώτος που κατεργάσθηκε τα « μέταλλα » διά του « Πυρός ».

Το **Τ**, είναι το τελευταίο γράμμα του Εβραϊκού αλφαβήτου και συμβολίζει το τέλος του έργου με την σφραγίδα του Θεού που πρέπει να είναι χαραγμένη στο μέτωπο του ανθρώπου.

Το **Τ** (σφύρα) επίσης παριστάνει και την διαδικασία πραγματώσεως μέσω του ανέκφραστου ονόματος που θα εξετάσουμε στην συνέχεια. Είναι σύμβολο τής Θεότητας που εκδηλώνεται με τον Λόγο. Δηλαδή απαλλαγή τής νοητικής, συναισθηματικής και ενστικτώδους φύσεως του ανθρώπου από ελλατωματικές καταστάσεις και τη δημιουργία μιας εξελιγμένης προσωπικότητας. Η εξελιγμένη προσωπικότητα πρέπει να κρυσταλλοποιηθεί (παγιωθεί), όρος που έχει ήδη αναλυθεί.

Αν δεν γίνει αυτή η αποκρυστάλλωση τής προσωπικότητας τότε ο Χιράμ (ο εν μὴν **Λόγος**, δηλαδή η εκδήλωση τής Θείας Φύσεως μέσα μας) φονεύεται ως εξής :

Ο **Χιράμ** (η Ψυχή) δεν μπορεί να φωτισθεί από την οδό του ενστίκτου και τής ανάγκης. Τα φυσικά βάρη – 1^{ος} Εταίρος, Δυτική θύρα – τού φράζουν (τού αποκόπτουν) τον δρόμο. Δέχεται το πρώτο πλήγμα στον ώμο ή στήθος, στη σωματική του υπόσταση, με τον κανόνα.

Ο **Χιράμ** (η Ψυχή) δεν μπορεί να φωτισθεί μέσω του δρόμου του συναισθηματικού κόσμου που λειτουργεί σε ελλατωματική κατάσταση.

Τα ψυχικά βάρη (άλογα συναισθήματα) - 2^{ος} Εταίρος, Μεσημβρινή θύρα – τού φράζουν (τού αποκόπτουν) τον δρόμο.

Δέχεται το δεύτερο πλήγμα στον τράχηλο, στην ενδιάμεσή του υπόσταση, με τον μοχλό.

Να υπενθυμίσουμε ότι στον τράχηλο, στην βάση του κρανίου, βρίσκεται η πα-

ρεγκεφαλίδα, η οποία είναι το όργανο τής ισορροπίας και διανομής νευρικής δυνάμεως στον οργανισμό.

Ένα ισχυρό κτύπημα στο σημείο αυτό προκαλεί στον άνθρωπο απώλεια τών αισθήσεων.

Ο **Χιράμ** (η Ψυχή) δεν μπορεί να φωτισθεί μέσω τού δρόμου τού νοητικού κόσμου που λειτουργεί σε ελλωματική κατάσταση. Τα νοητικά βάρη - 3^{ος} Εταίρος, Ανατολική θύρα - τού φράζουν (αποκόπτουν) τον δρόμο. Δέχεται το τρίτο πλήγμα στην μέση τού μετώπου, στην νοητική του υπόσταση, με την σφύρα. Όμως δεν έχουν χαθεί όλα, όπως άλλωστε συμβολίζει ο κλάδος τής ακακίας επάνω στον τάφο, σύμβολο τής Αθανασίας και της Αναγεννήσεως.

Εννέα (9) διδάσκαλοι πήγαν γιά να αναζητήσουν τον τάφο τού Χιράμ.

Αυτό το συμβολικό εσωτερικό προσκύνημα αναφέρεται στο ατομικό προσκύνημα που ο κάθε ένας θα πραγματοποιήσει, περνώντας από εννέα στάδια ή βαθμούς διαδοχικής καθάρσεως τών εννέα ενεργητικών του ιδιοτήτων.

Αναφέρουμε μια ακόμη περικοπή από το τυπικό τού διδασκάλου :

*« Οδεύοντες προς Ανατολάς, παρετηρήσαμεν περί το λυκανγές ακακίαν σκιάζουσαν τάφον, ούτινος το χώμα εφάινετο κάπως νωπόν. Αλλά, εξ ενός γνώμονος και ενός διαβήτου, ευρισκομένων επί τού τάφου τούτου, υποπτεύσαμεν ότι πιθανώς εκεί ανεπαύετο ο Σεβαστός ημών Διδάσκαλος Χιράμ· αλλά δεν ετολμήσαμεν να ταράξωμεν την ήρεμον **τέφραν** ».*

Όμως ο Διδάσκαλος Χιράμ δεν έχει αποτεφρωθεί ώστε να δικαιολογείται η στάκτη (τέφρα) αλλά έχει θαφτεί.

Ο συμβολισμός εδώ είναι προφανής διότι πρόκειται γιά ένα αλχημικό όρο.

Τέφρα είναι η « **ουσία σε σήψη** » και εκφράζει μια φάση τού Μεγάλου Έργου. Θα το δούμε εξετάζοντας συνοπτικά το κεφάλαιο αλχημεία, η οποία έχει σχέση κυρίως με τον 28^ο βαθμό.

Στον βαθμό αυτό συναντούμε την λέξη Stibium, ένα αλχημικό όρο πού σημαίνει αντιμόνιο.

Μιά συνήθης σειρά ονομάτων τών τριών εταίρων είναι, Γιουβελάς - Γιουβελό - Γιουβελούμ. Γιουμπέλ (Jobel) στην Εβραϊκή είναι η σάλπιγγα με την οποία αναγγέλθηκε η επάνοδος τής ημέρας, όταν οι Ιουδαίοι εισήλθαν στη Χαναάν, στην Γη τής Επαγγελίας. Φαίνεται ότι υπάρχουν μέσα μας οι σάλπιγγες αυτές και περιμένουν να αντηχήσουν την κατάλληλη στιγμή.

Τέλος η συνένωση τών τριών καταλήξεων τών ονομάτων σχηματίζει το περίφημο μάντραμ τών Ανατολικών AUM, (Jubel-a, Jubel-o, Jubel-um) - [♀ τόμος Β' 10^{ος} βαθμός].

Σε κάποιους βαθμούς τού Α*Α*Σ*Τ* θα συναντήσουμε κατά περίπτωση και άλλα ονόματα.

Εννέα (9) είναι οι κρούσεις τής σφύρας σε βαθμό διδασκάλου.

Μόνο μέσω αυτών των εσωτερικών πραγματώσεων θα είμαστε σε θέση να αναζωογονήσουμε ή να ξανακάνουμε να βγεί μέσα από την προσωπικότητα του καθένα μας, ο Χιράμ, το πραγματικό μας Είναι, η Ψυχή.

Άλλωστε, η ανάσταση του Χιράμ γίνεται από τα ίδια πρόσωπα πού τον δολοφόνησαν. Τώρα όμως παριστάνουν τις απαλλαγμένες υποστάσεις τού ανθρώπου από τα ελαττώματα.

Δεν αρκεί όμως μόνο η κάθαρση αλλά απαιτείται και κοινή αρμονική συνεργασία των τριών καθαρμένων υποστάσεων και ιδίως των τριών αρετών τού Πνεύματος, τής Φαντασίας, τής Βουλήσεως και τής Ισχύος. Αυτός είναι ο λόγος πού μόνο ύστερα από κοινή προσπάθεια τού Σεβασμίου και των δύο Εποπτών ο Χιράμ ανεγείρεται. « *Η Ισχύς εν τη ενόσει* », αναφωνεί ο Σεβάσμιος - [♣ **Ε.3^υ**]. Στην περίπτωση αυτήν, αφενός μεν ο πλούτος των αληθών γνώσεων τής Ψυχής είναι τόσο μεγάλος ώστε να έχουμε αποκτήσει μέσα μας την λεγόμενη Υπερσυνειδητή Αυτοεπίγνωση και αφετέρου όλες οι εκδηλούμενες δυνάμεις τής Ψυχής δημιουργούν μιιά άφθαρτη προσωπικότητα (αποκρυστάλλωση) η οποία δεν διαλύεται κατά τις διαδικασίες τού δευτέρου θανάτου, όπως θα εξηγηθεί στο αμέσως επόμενο κεφάλαιο.

Η ανάσταση τής προσωπικότητας τού ανθρώπου δεν μπορεί επομένως να επιτευχθεί παρά μόνο με τον όρο ότι όλες οι ψυχικές και πνευματικές προσπάθειες τού ανθρώπου τείνουν προς τον φωτεινό δρόμο τής αλήθειας.

Η πλάνη είναι δρόμος σκοτεινός και ασυνειδητός.

Το ψέμα όμως είναι σκοτεινή οδός, συνειδητή. Το να διατηρεί κανείς την προσωπικότητά του σε αυτούς τους δρόμους είναι σαν να επιζητά τον θάνατο και να απαρνείται την ανάσταση. Ο άνθρωπος που δεν το γνωρίζει αυτό οδεύει προς τον θάνατο. Τα σημεία των ανεξίτηλων ιχνών τού θανάτου είναι οι τρεις αχρείοι εταίροι πού συμβολίζουν σε ηθικό επίπεδο την αλαζονεία, την ματαιοδοξία και τον εγωισμό. Σημειώνουμε ότι κατά την ανεύρεση τού Διδασκάλου Χιράμ, ο Σεβάσμιος βλέποντας το πτώμα από το οποίο έχει ήδη απομακρυνθεί η ενέργεια τής ζωής τού σώματος ή άλλως *Κα* στους Αιγυπτίους ή και διπλό αιθερικό (καθ' ότι είναι πανομοιότυπο τού υλικού σώματος), εκτελεί ως εξής το σημείο τής φρίκης.

Σηκώνει τα δύο του χέρια προς τον ουρανό κατά το πρότυπο τού Αιγυπτιακού συμβόλου *Κα* και απευθυνόμενος προς τον ζωοδότη Θεό, αναφωνεί : Ω Κύριε ! - σχήματα A38, A39, A40.

A38

A39

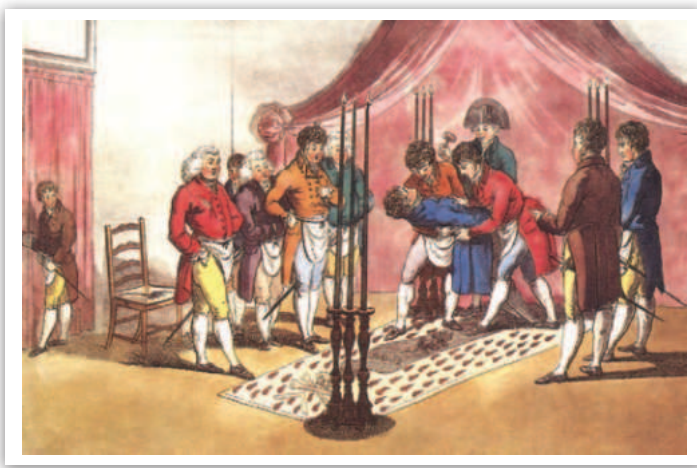

A40

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

**ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ**

7

**ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟ
ΤΗΣ ΜΥΗΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΕΥ**

7.1. ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Κάθε ουσία που δεν εκδήλωσε Φως από μόνη της, δηλαδή δεν έγινε αυτόφωτη είναι Άδης.

Κάθε Ψυχή που δεν έχει Φως, δεν μεταβλήθηκε σε Φωτοβόλο Αστέρα, δεν μπορεί παρά να έλθει μετά τον θάνατο του φυσικού της οργανισμού σε επίπεδα όπου επικρατούν ανάλογες συνθήκες.

Δύο είναι οι περιοχές που τελικά κατοικούν οι Ψυχές, ο Άδης και ο Ουρανός. Στην μύηση του Διδάσκαλου το δράμα της Ψυχής παίζεται στο ενδιάμεσο επίπεδο, στο Μέσον Δώμα ή Μέσο Ουρανό ή Αστρικό επίπεδο. Για τον λόγο αυτό όλοι φέρουν το περίζωμα ανεστραμμένο. Στην πίσω αυτή όψη του περιζώματος, που είναι μαύρη, απεικονίζεται μια νεκροκεφαλή με χιαστί κόκαλα και αργυρά δάκρυα - σχήμα Α41.

Ο άργυρος και τα δάκρυα είναι σύμβολα του ψυχικού κόσμου.

Είναι φανερό ότι πρόκειται για μια αλλαγή επιπέδου εργασίας, διαφορετικού εκείνου, που συμβολίζει ο συνηθισμένος τρόπος με τον οποίο φοράει κανείς το περίζωμα.

Δηλαδή ένας χώρος πέραν του παχυλού υλικού επιπέδου και του υλικού σώματος (δερμάτινος χιτώνας - περίζωμα).

Ο χώρος αυτός, το Μέσον Δώμα ή ψυχονοητικό επίπεδο, είναι η έδρα της ανθρωπίνης προσωπικότητας που στην ουσία αποτελείται από το ψυχονοητικό σώμα ή υποσυνείδητο Νού.

Όμως ο άνθρωπος δεν είναι εκ φύσεως αιώνιος.

Έχει όμως την δυνατότητα να γίνει, αποκρυσταλλώνοντας την προσωπικότητά του, μετατρέποντας την από φθαρτή σε αναλλοίωτη.

Η κάθαρση της προσωπικότητος μας κατά την περίοδο της γήινης ζωής είναι η εγγύηση της αθανασίας, αντικείμενο του 3^{ου} συμβολικού βαθμού.

Αλλά για τι είδους αθανασία μιλάμε;

Αναφέρει η Α' προς Κορινθίους επιστολή του Παύλου, κεφ.15:

« ἀλλὰ ἔρει τις· πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροί; Ποίῳ δέ σώματι ἔρχονται; οἱ σὰρξ καὶ αἷμα Βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσαι οὐ δύνανται. Ἰδοὺ μυστήριον ὑμῖν λέγω, πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δέ ἀλλαγησόμεθα ».

Οι τρεις αχρείοι εταίροι συμβολίζουν την προσπάθεια του ανόητου ή μη εξελεγμένου πνεύματος να κερδίσει την Αθανασία με έκτροπα μέσα.

Το αποτέλεσμα όμως θα είναι ο Άδης, εκτός αν πληρούνται τα εχέγγυα της αθανασίας, που συμβολίζει πάνω στον τάφο η ακακία.

Θα αναφερθούμε, όταν εξετάσουμε τις πρωταρχικές αρχές-αρετές του Θεού,

A41

στον συμβολισμό των δύο στηλών J* και B* του ναού και την « κάθοδο » τού Πνεύματος στην Ύλη.

Αν βασιستούμε στις αρχές αυτές, μπορούμε να κάνουμε υπό μορφή μνητρικού αξιώματος, την εξής διατύπωση:

Το Πνεύμα ντύνεται γιά να κατεβεί και απογυμνώνεται γιά να ανεβεί.

Ένα πολύ καλό συμβολισμό δίνει η μύηση τού **Ε.28^{ου}** με τα Δώρα - Μανδύες τών Μαλακίμ. Γιατί όμως τα δημιουργημένα Πνεύματα είναι ντυμένα με σώματα;

Και σε αυτό το σημείο δόθηκε απάντηση.

Θα έπρεπε να περιορισθούν, ώστε είναι δυνατόν να υπάρξουν, με στόχο την απόκτηση Συνειδήσεως, διότι εάν τα δημιουργημένα Πνεύματα δεν είχαν καθόλου σώμα θα ήταν απολύτως απεριόριστα και θα χάνονταν μέσα στο άπειρο.

Μη έχοντας την δυνατότητα να συγκεντρωθούν σε κάποιο σημείο θα ήταν “ νεκρά ” και σε κατάσταση ανικανότητας καθώς θα ήταν χαμένα στην απεραντοσύνη τού Θεού.

Γι αυτό όλα τα δημιουργημένα Πνεύματα έχουν σώματα, άλλα λεπτότερα και άλλα πυκνότερα, ανάλογα με το περιβάλλον στο οποίο καλούνται να ζήσουν.

Ποιός όμως θα μπορούσε να είναι ο τελικός στόχος τής εξελίξεως τών Πνευμάτων, όπως ο άνθρωπος; Και πάλι, ίσως, η απάντηση είναι απλή.

Μα γιά να διατηρήσουν κατά την **επάνοδο** την συνείδηση τής ύπαρξης τους, παρόλο που θα έχουν απλωθεί μέσα στην απεραντοσύνη τού Θεού και θα έχουν ίσως γίνει ένα με Αυτόν:

”Εσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐπουράνιος τέλειός ἐστιν (Ματθ. 5: 48).

Ας εξετάσουμε όμως, πιό προσεκτικά, το φαινόμενο τού θανάτου σύμφωνα με τις αποκαλύψεις τών Ε*Α*Διδ*.

Ο φυσικός θάνατος δεν συνεπάγεται την απώλεια τής προσωπικότητας.

Ο αποσαρκωμένος άνθρωπος δεν είναι τίποτε άλλο παρά η αποχώρηση τού ανθρώπου (τού Εγώ), από το ορατό του περικάλυμμα προς άγνωστα πεπρωμένα!

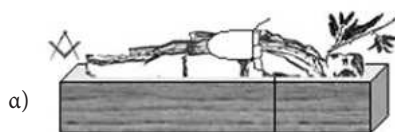
Ο φυσικός θάνατος τού ανθρώπου λαμβάνει χώρα σε δύο φάσεις:

α) Την ορατή αποχώρηση από το φυσικό σώμα (εταίρος ύπτια στο φέρετρο) - σχήμα Α42.

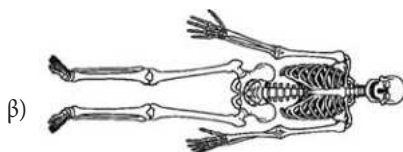
β) Στην απώλεια τής αιθερικής του καταστάσεως, η οποία είναι συνέπεια τής αποσυνθέσεως τού φυσικού σώματος, η νεκροκεφαλή με τα χιαστί κόκκαλα στο πίσω μέρος τού περιζώματος - [**Ε.1^{ου}**] :

« Το παν αποσυντίθεται, η σάρξ εγκαταλείπει τα οστά » – σχήμα Α43].

Η σύνθεση τού αποσαρκωμένου ανθρώπου είναι η ίδια με αυτήν τού ενσαρκωμένου, δηλαδή αποτελείται από τις ίδιες Αρχές και καταστάσεις, οι οποίες μπορούν να διατηρήσουν στους κόλπους τής αιθερικής κατάστασης την μορφή τού περικαλύμματος που μόλις εγκατέλειψε.

A42

A43

Ας δούμε τώρα τι συμβαίνει κατά την στιγμή τού θανάτου, δηλαδή την στιγμή μιας δράσεως αποσυνθετικής, εντός τής συστατικής καταστάσεως τού ανθρώπου, που ήδη περιγράψαμε.

Θα ήταν φυσικό να θεωρήσουμε ότι ο νεκρός, κατά την παραπάνω θεωρία, μας δίνει την αντίληψη ενός αποχωρισμού τού Πνεύματος (Όντος) από το σώμα (τού Μη - Όντος).

Η αντίληψη αυτή έχει καταστεί ένα είδος παράδοσης στον βέβηλο κόσμο τών θρησκειών.

« Η Ψυχή εγκαταλείπει το σώμα », « το Πνεύμα εγκαταλείπει την ύλη » τών πνευματιστών.

Αυτές είναι εκφράσεις που περικλείουν ένα μεγάλο παράδοξο, διότι πώς είναι δυνατόν να συμβεί στο Δημιουργημένο Σύμπαν μιά τέτοια αποσύνθεση χωρίς να διακυβεύεται η κατάσταση τού Όντος και η Πρώτη Αιτία;

Το αδρανές πτώμα, το οποίο βρίσκεται μπροστά στα μάτια μας, φαινομενικά στερούμενο κινήσεων, έχει μέσα του τόση ζωή όση και ένα φυτό, περισσότερη δε ζωή από ένα ορυκτό. Το φαινόμενο λοιπόν τού θανάτου δεν μπορεί να είναι το αποτέλεσμα τού αποχωρισμού τών δύο αρχών πού συγκροτούν το Σύμπαν (Ουσία και Υπόσταση), αλλά η αποχώρηση μιας **επιζώης** ή επίπλαστης ζωής, πού έχει την έδρα της μέσα στην υλική μορφή τού ανθρώπου όπου και κατοικεί, η μορφή οποία αποτελεί ένα από τα άπειρα φαινόμενα τής ζωής.

Κατά συνέπειαν, οι διάφορες εμφανίσεις ανθρώπων που έχουν πεθάνει, οι οποίες επί αιώνες τρομοκρατούσαν τούς ζωντανούς, οι διαμεσιτικές εμφανίσεις, οι οπτασίες τών εκστατικών, οι απότομες και άνευ λόγου εμφανίσεις, δεν αποτελούν διόλου απόδειξη τής αθανασίας τού ανθρώπου μετά την αποσάρκωσή του, διότι, όπως η παρουσία ενός ανθρώπου ανάμεσά μας για πολλά χρόνια, δεν αποτελεί απόδειξη τής αθανασίας του, έτσι και η εμφάνιση ενός αποσαρκωμένου στους ζωντανούς, αν συμβεί, δεν μπορεί να είναι απόδειξη τής αθανασίας του.

Το αποσαρκωμένο άτομο ζεί στην Φυσικοποιημένη Φύση για κάποιο χρονικό διάστημα, κατά το μάλλον ή ήττον μακρύ, αναλόγως τής φθαρτότητας τών επενδυμάτων του και μάλιστα τών δύο συγγενών καταστάσεων, δηλαδή τής αιθερικής ή νευρικής και τής αισθητηριακής.

Τα όντα αυτά (οι αποσαρκωμένοι άνθρωποι) καθώς κολυμπάνε μέσα στην αιθερική μάζα τής « Φυσικοποιημένης Φύσης », συντηρούν την υπόστασή τους με την αφομοίωση.

Αυτός ήταν και ο λόγος τής λατρείας τών νεκρών στους αρχαίους και ιδίως στην Αίγυπτο. Ο αποσαρκωμένος όμως άνθρωπος δεν έγινε ακόμη μορφή αναλλοίωτη και αιώνια.

Έξω από το υλικό του περικάλυμμα υφίσταται νέα αποσύνθεση, πού είναι δυνατό να είναι ολέθρια για την προσωπικότητά του.

Ύστερα από ένα ορισμένο χρονικό διάστημα (η αμέσως συνεπεία καύσεως), η αιθερική κατάσταση φθείρεται ο δε αποσαρκωμένος άνθρωπος υφίσταται νέα σημαντική αλλοίωση, απαιθερούται και όπως λέγεται πεθαίνει για δεύτερη φορά.

Είναι η στιγμή που ο Σεβάσμιος και οι δύο Επόπτες αναφωνούν:

« Μακ - Βενάκ, η σάρξ εγκαταλείπει τα οστά ».

Κατά την φάση αυτή ο άνθρωπος είναι δυνατόν να αποβεί απρόσωπος, να χάσει την προσωπικότητά του λόγω τών μεταμορφώσεων που υφίσταται από την κάθαρση η αισθητική και η νοητική του κατάσταση.

Κοσμικοί νόμοι, γνωστοί στην συμβολική γλώσσα και ως « Φύλακες τών Κατωφλίων », δεν επιτρέπουν την ελεύθερη διέλευση μιας αποσαρκωμένης ατομικότητας (η Ανατολική πύλη του Τεκτονικού ναού ή πύλη τών αθανάτων), αν ο βαθμός τού εξαγνισμού και τής αρμονίας που επικρατεί στα ουσιαστικά επενδύματα τής **Ψυχής** δεν είναι πολύ υψηλός.

Αυτή είναι η συμβολική έννοια τού δικαστηρίου τού Όσιρη στην Αιγυπτιακή μύηση ως και τού Καθακτηρίου ή τής Κολάσεως στον Χριστιανισμό.

Δηλαδή διασπάται το ατομικό Πνεύμα εις τα επί μέρους συστατικά του και τα πάντα επιστρέφουν στις παγκόσμιες αποθήκες από όπου προέρχονται (ο ρόλος τών Μαλακίμ στον 28°).

Στην Αποκάλυψη τού Ιωάννη, στο κεφάλαιο 2-11, διαβάζουμε:

« Ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῇ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου » και επίσης

« Καί ὁ θάνατος καί ὁ ἄδης ἐβλήθησαν εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός·

οὗτος ὁ δεύτερος θάνατος ἐστίν » (Αποκάλυψη κεφ. κ' -14).

 Αν ο άνθρωπος χάσει την προσωπικότητά του, εξαιτίας τών καθάρσεων τού **δευτέρου θανάτου**, προβάλλεται ξανά από τούς ιδίους νόμους μέσα στους υλικούς κόσμους, χωρίς να μοιάζει σε τίποτε με την προηγούμενη εικόνα του.

Επενδύεται νέα περιβλήματα και αναλαμβάνει από την αρχή την δραστηριότητά του, με σκοπό την παραπέρα εξέλιξή του, με τις λύπες και τούς πόνους της, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν και ξαναρχίζει την ξέφρενη πορεία του προς αναζήτηση τής ευτυχίας.

7.2. Η ΕΠΑΝΕΝΣΑΡΚΩΣΗ

Αν δεχθούμε ότι τα τυπικά του Τεκτονισμού περιέχουν αλήθειες και ότι δεν περιλαμβάνουν περιττές υποδείξεις και αναλύσεις, τότε, οι Τέκτονες πρέπει να λάβουν σοβαρά υπόψη τους και να εξετάσουν σε βάθος την νύξη του τυπικού του Εταίρου, όπου κατά την 4η περιοδεία της μύησης αναφέρεται ότι ο Πυθαγόρας δίδαξε στους μαθητές του την **Μετενσάρκωση**.

Υπό τον όρο **Μετενσάρκωση** εννοούμε την επιστροφή της Πνευματικής Αρχής σε ένα σαρκικό περίβλημα που προάγει την ιδέα άνθρωπος (σώμα ανθρώπου - όχι ζώου). Η παράδοση της Επανενσάρκωσης έχει βαθιές ρίζες σε όλες τις θρησκείες και στις μυστικές διδασκαλίες.

Είναι δε σε όλους απολύτως φανερό από την πείρα των αιώνων, ότι η εξέλιξη της ΨΥΧΗΣ δεν μπορεί να επιτευχθεί γρήγορα, αλλά σιγά - σιγά και βαθμιαία, και η πρόοδος και η βελτίωση δεν είναι δυνατόν να μετρηθεί μέσα σε απολύτως καθορισμένα χρονικά όρια. Μερικοί υποσκελίζοντας τούς άλλους, με μια πιο γρήγορη διαδρομή προσβλέπουν στην τελειότητα, ενώ άλλοι ακολουθούν αμέσως και άλλοι καθυστερούν και μένουν ακόμη πιο πίσω.

Τα δε χρονικά περιθώρια μιας ζωής κάθε άλλο παρά επαρκούν για να επιτευχθεί αυτό που λέμε Τελείωση.

Έχουμε αναφέρει τα λόγια του Ιησού στο Ευαγγέλιο (Ματθ. κεφ.18: 35):

« ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι ὥσπερ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐπουράνιος τέλειος ἐστίν ».

Αν εννοούσε την ζωή μιας μόνο ενσάρκωσης, θα ήταν μια ουτοπία, διότι ελάχιστοι από το σύνολο της ανθρωπότητας κατόρθωσαν ή κατορθώνουν να φέρουν σε πέρας τον άθλο αυτό.

Δηλαδή έχοντας πλασθεί κατ' εικόνα του Δημιουργού, να πετύχουν και το καθ' ομοίωσιν.

Το **Ε. 28^{ου}** βαθμού μας δίνει μερικές ωραίες νύξεις στην παρακάτω περικοπή:

« Υπεράνω τής καθιερώσεως τής μελλούσης ζωής, ήτις απευθύνεται εισέτι πρός τό συμφέρον και πρός τόν φόβον, υπάρχει η άνευ συμφέροντος αγάπη τού αληθοῦς και του αγαθοῦ.

Υπάρχει η συναίσθηση τού καθήκοντος. Υπάρχει ο πόθος τής ομοιώσεως πρός τήν υπεράνω τού ανθρώπου Δύναμιν, τής οποίας αντικείμενο είναι η βασιλεία τής ευθύτητος.

Διά τούτο πέραν τών πλανητικών τόπων τών καθορισμένων διά τούς ήρωας, οι πατέρες μας είχαν τοποθετήσει τήν Άνευ ορίων χώραν, έν η αι ενάρετοι ψυχαι ζωσιν ως σύντροφοι τού Αιωνίου. Πάντως, γνωρίσατε καλώς, η μέλλουσα αύτη ζωή δεν δύναται να είναι εις στείρος ρεμβασμός. Είναι μία περισσότερο παρά ποτέ δραστηριότης, μία ανωτέρα ανάπτυξη τής ενεργητικότητος, είναι εις αγών διά τον θρίαμβο τού φωτός εις ένα κόσμο, ούτινος αι περιωρισμένοι αισθήσεις μας δεν διαβλέπουν παρά μόνον απειροστό τμήμα.

Καταστάς δε ώριμος διά τής ηλικίας και τής πείρας, είσαι πάντοτε νέος κατά την καρδίαν ».

Έχουμε ήδη αναπτύξει διεξοδικά το θέμα τής φύσεως τής Συνειδήσεως τού ανθρώπου, η οποία σαφώς πρέπει να διαχωρίζεται από την κατάσταση τής λειτουργίας τού εγκεφάλου.

Δηλαδή η ύπαρξη τής Συνειδήσεως στον άνθρωπο δεν εξαρτάται από τον εγκέφαλο, όπως ακριβώς η ύπαρξη τού μουσικού δεν εξαρτάται από το μουσικό όργανο.

Η Συνείδηση, πού όπως θα δούμε πολλές φορές αναφέρεται και σαν κατάσταση τού Εγώ, όπως και ο μουσικός έχουν ανάγκη τών οργάνων αυτών (τού εγκεφάλου και τού μουσικού οργάνου) γιά να εκφρασθούν ή να εκδηλωθούν στον φυσικό κόσμο.

Ο ρόλος τού εγκεφάλου είναι να δέχεται καθώς και να εκπέμπει κραδασμούς (δονήσεις).

Η δε σε εγρήγορση συνείδηση είναι ένα μικρό μέρος τής συνολικής Συνειδήσεως τού ανθρώπου, το μέρος εκείνο που επηρεάζει τον εγκέφαλο.

Όταν λέμε ότι το ανθρώπινο σώμα περικλείει ή περικλείεται από μια Συνείδηση ή **Ψυχή**, δεν πρέπει να φανταζόμαστε την **Ψυχή** αυτή σαν ένα υγρό μέσα σε ένα δοχείο.

Διότι ανάμεσα στα “σώματα” μας και στην **Ψυχή** υπάρχει μια αόρατη σχέση δονητική. Κατά την στιγμή τού θανάτου η σχέση αυτή παύει να υφίσταται (διακόπτεται) και τότε λέμε ότι η **Ψυχή** « απεχώρησε ».

Σε καμιά εν τούτοις από τις δύο αυτές περιπτώσεις η **Ψυχή** δεν είχε εισαχθεί ή αποσυρθεί από το φυσικό σώμα, αλλά μόνο η δονητική τους σχέση έχει διακοπεί.

Η σύνδεση αυτή συνήθως αναφέρεται σαν « αργυρά χορδή » από ένα εδάφιο τής Βίβλου.

Στην Παλαιά Διαθήκη συναντούμε την έκφραση:

« Έως ότου μη άνατραπή σχοινίον τού άργυρίου » (Εκκλησιαστής κεφάλαιο 12: 6).

Στον βαθμό δε τού Διδασκάλου γίνεται σαφής νύξη σχέσης Τεκτονισμού και Αιγυπτιακών Μυστηρίων καθώς αναφέρεται ότι: *στην Αίγυπτο ο βαθμός ονομαζόταν Θύρα τού θανάτου.*

Ύστερα από όλα τα παραπάνω, στην προσπάθεια να εξηγήσουμε το αίνιγμα τής ζωής και τού θανάτου, τρεις κυρίως απόψεις παρουσιάζονται μπροστά μας:

1^ο. **Η υλιστική άποψη.** Η ζωή είναι μια πορεία που αρχίζει με τη γέννηση γιά να τελειώσει στον τάφο. Η διάνοια και η συνείδηση είναι το αποτέλεσμα ωρισμένης λειτουργίας τής ύλης και ο άνθρωπος είναι ένα φευγαλαίο φαινόμενο, το οποίο χάνεται οριστικά όταν το υλικό του σώμα διαλύεται μετά τον θάνατο.

2^ο. **Η στενή Θεολογική άποψη.** Μια προσφάτως δημιουργηθείσα **Ψυχή**, δημι-

ούργημα τού Θεού, περνά από μια αόρατη κατάσταση σε μια ορατή ύπαρξη και ύστερα από μια σύντομη ζωή στον υλικό κόσμο, περνάει μετά τον θάνατο στο υπερπέραν (;) από όπου ποτέ δεν μπορεί να επανέλθει.

Εδώ κατά την Χριστιανική δοξασία, σύμφωνα με το Πιστεύω τής Συνόδου τής Νίκαιας, προσδοκούμε (;) την ανάσταση των νεκρών και την ζωή τού μέλλοντος αιώνας (;). Η ευτυχία και η δυστυχία τής εν λόγω **Ψυχής** στο υπερπέραν καθορίζονται στην αιωνιότητα από τις πράξεις της κατά την απειροελάχιστη χρονική περίοδο που διαρρέει μεταξύ γέννησης και θανάτου, που και αυτή ποικίλλει πάρα πολύ.

3^{ον}. **Η άποψη τής Επανενσάρκωσης.** Κάθε μια **Ψυχή** είναι μια Θεία προέκταση. Περιέχει εν δυνάμει τα σπέρματα τών Θείων δυνάμεων, όπως ο σπόρος ο οποίος περιέχει το φυτό το οποίο πρόκειται να αναπτυχθεί. Μέσω διαδοχικών υπάρξεων σε φυσικά σώματα (δερμάτινοι χιτώνες ή περιζώματα), τών οποίων ποιότητα συνεχώς βελτιώνεται, οι λανθάνουσες δυνάμεις αναπτύσσονται αργά σε ικανότητες. Καμιά **Ψυχή** δεν χάνεται κατά την εξέλιξη αυτή, η δε ανθρωπότητα θα φθάσει στον τελικό της σκοπό: την τελειότητα και την ενσωμάτωση τών τελειοποιημένων συνειδήσεων μέσα στην Απόλυτη Συνείδηση τού Θεού. Να μην συγχέουμε όμως την Επανενσάρκωση με την θεωρία τής Μετεμψύχωσης, σύμφωνα με την οποία μια **Ψυχή** μπορεί να μετακινηθεί από και προς τα ζώα, κ.λ.π.

Ένας που σήμερα φέρει ένα όνομα, για παράδειγμα Ηρακλής, δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι κάποτε στο παρελθόν υπήρξε ενσαρκωμένος σαν ένα άτομο που έφερε π.χ το όνομα Ιόλαος.

Για παράδειγμα, ένα βιβλίο (Το Εγώ - Πνεύμα) μπορεί να πεί ότι οι σελίδες που περιέχει είναι δικές του αλλά η μια σελίδα τού βιβλίου δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι η άλλη.

Ποτέ κάνεις δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι σαν παλιά προσωπικότητα ήταν εκείνο ή το άλλο άτομο και να μιλά για όνομα που είχε την εποχή εκείνη.

Αν όμως μπορέσει να συντονισθεί με το **ΕΓΩ**, το **Πνεύμα** του, το **ΕΙΝΑΙ** του, τότε πλέον σαν **ΕΓΩ - ΠΝΕΥΜΑ** και όχι σαν προσωπικότητα μπορεί να πεί:

« Ναι τώρα θυμάμαι, όχι όμως όπως είμαι σήμερα, αλλά σαν **ΠΝΕΥΜΑ** είχα ενσαρκώσει κάποτε εκείνην ή την άλλη προσωπικότητα » διότι αυτή είναι, όπως αναφέρει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στο κεφ.3:8, η βασική ιδιότητα τού Πνεύματος: « το Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ ».

Μιλήσαμε επίσης στην αρχή για τούς βασικούς συντελεστές τής Παράδοσης, τον προφήτη Ηλία και τον Ιωάννη τον Βαπτιστή.

Ο Ευαγγελιστής Ματθαίος αναφέρει γιά τον Ιωάννη τον Βαπτιστή και τον προφήτη Ηλία, στο κεφάλαιο 17: 10, τα εξής:

« Καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Τί οὖν οἱ γραμματεῖς λέγουσιν ὅτι Ἡλίαν δεῖ ἔλθειν πρῶτον; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Ἡλίας μὲν ἔρχεται πρῶτον καὶ ἀποκαταστήσει πάντα· λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι Ἡλίας ἤδη ἦλθε καὶ οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτὸν, ἀλλ' ἐποίησαν ἐν αὐτῷ ὅσα ἠθέλησαν · οὕτω καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει πάσχειν ὑπ' αὐτῶν.

Τότε συνήκαν οἱ μαθηταὶ ὅτι περὶ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς ».

Η έννοια τής περικοπής είναι ξεκάθαρη για όσους έχουν την προδιάθεση να αντιληφτούν.

✎ Το Πνεύμα που είχε κάποτε ενσαρκώσει τον Ηλία, ενσάρκωσε και τον Ιωάννη; όμως, ο Ιωάννης δεν ήταν ο Ηλίας.

Εδώ είναι η μεγάλη διαφορά τής επανενσάρκωσης!

Εκείνο που διαπιστώνει κανείς παρατηρώντας την Φύση και τα φαινόμενα είναι ότι μέσα στο απέραντο κοσμικό σχέδιο, η διατήρηση τών μορφών ελάχιστα λαμβάνεται υπ' όψιν.

Μιλάμε για την δράση τού λεγόμενου καταστρεπτικού ή πιό ορθά μεταμορφωτικού παράγοντα. Ο θάνατος είναι παντού επί το έργον.

Αναρίθμητα φυσικά σώματα καταστρέφονται συνεχώς, για να δώσουν την θέση τους σε άλλα, μέσα στην ζωή.

Οι ορυκτές μορφές καταλύονται για να χρησιμεύσουν σαν τροφή στα φυτά, τα φυτά με την σειρά τους θυσιάζονται χάριν τών ζώων και τα ζώα χάριν τού ανθρώπου κ.ο.κ..

Από την άποψη αυτή η Φύση είναι ένα αληθινό σφαγείο και η διαπίστωση αυτή φέρνει την απόγνωση στην Φιλοσοφία, ενώ για την θετική επιστήμη αποτελεί ένα ισχυρό επιχείρημα, που μπορεί δικαιολογημένα να αντιτάξει προς την θρησκευτική πίστη.

Κάτω όμως από το πρίσμα τής Επανενσάρκωσης, βλέπει κανείς, ότι εάν η Φύση ενδιαφέρεται τόσο ελάχιστα για την καταστροφή τών φυσικών σωμάτων, είναι επειδή στην πραγματικότητα αυτά δεν έχουν παρά ελάχιστη σημασία.

Διότι τα σώματα έχουν για μοναδικό σκοπό στο να προμηθεύουν στην υπό εξέλιξη Συνείδηση ένα μέσον για την απόκτηση τής πείρας.

✎ Η Συνείδηση και η εξέλιξή της είναι εκείνο που έχει πρωταρχική σημασία.

Γι' αυτό και η Συνείδηση είναι προφυλαγμένη με κάθε φροντίδα.

Η Φύση καταστρέφει τις φυσικές μορφές χωρίς φειδώ, γιατί η Συνείδηση που τις χρησιμοποιεί δεν είναι δυνατόν η ίδια ποτέ να πεθάνει.

Εδώ κρύβεται το μεγαλείο τής μύησης σε βαθμό Διδασκάλου, πίσω από τον συμβολισμό τής ακακίας (αθανασία), της οποίας το δίδαγμα κατά την άποψη μου συνοψίζεται στο ότι μετά τον θάνατο τών φυσικών σωμάτων τίποτε δεν χάνεται που να έχει πραγματική αξία.

Μπορούμε επομένως να ορίσουμε και ως εξής την Επανεναρ୍କωση:

« *Οντότητες, ενσυνείδητες και αθάνατες, λαμβάνουν κατάλληλα σώματα προσαρμοσμένα στο στάδιο τής αναπτύξεως τους και μέσω αυτών των σωμάτων μπορούν να επικοινωνούν με την φυσική ζωή (υλική - ψυχική και νοητική) και να γνωρίζουν όλες τις εμπειρίες της ».*

Επί τού παρόντος λοιπόν, ας συνοψίσουμε την παρουσίασή μας, από την οποία προκύπτει ότι ο άνθρωπος πεθαίνει διά τού πρώτου θανάτου, αποσαρκούμενος. Σε αυτήν την κατάσταση ζωής διατηρεί, όπως και προηγουμένως, την προσωπικότητά του.

Στην συνέχεια πεθαίνει για δεύτερη φορά, απαιθερούμενος.

Στο στάδιο αυτό χάνει την προσωπικότητα τού Εγώ του και καθίσταται απρόσωπος, σαν συνέπεια τών μεταμορφώσεων τις οποίες υφίσταται διά τής κάθαρσης τής συναισθητικής και τής διανοητικής του καταστάσης.

Όμως ας μην απελπιζόμαστε ακούγοντας τα λόγια αυτά, διότι, η μέχρι τώρα περιγραφή δεν αγγίζει παρά μόνο την μία όψη τού θανάτου.

Υπάρχει και μία δεύτερη όψη, προς την οποία μπορούν να στραφούν οι ελπίδες μας για την αθανασία.

Καθώς ο άνθρωπος περιερχόταν, από την συνειδητότητα στην ασυνειδησία, περνώντας από τα προαναφερθέντα στάδια, έφθανε, στο τέλος μακρών περιόδων κύκλων, στον βαθμό τής τελειότητας εκείνης, η οποία έκανε τις εξαγνισμένες καταστάσεις τού όντος του να φθάσουν στον βαθμό τής αφθαρσίας.

Έτσι ώστε, διερχόμενος από τα διάφορα στάδια, ο άνθρωπος να διατηρεί την συνειδητότητα τού Εγώ και τής προσωπικότητάς του.

Τέτοια ήταν η πρώτη αγωνία τής ανθρώπινης ζωής πάνω στην φτώχη μας Γη, μέχρις ότου οι Θείοι Απεσταλμένοι ήρθαν για να τραβήξουν τον άνθρωπο από τον δρόμο τής πλάνης και να τον κατευθύνουν στην οδό που οδηγεί στην αθανασία.

Πολλές γενιές ανασύρθηκαν από το μηδέν και την απροσωποποίηση.

Κατά τούς ενδιαμέσους σταθμούς τών διαφόρων αυτών αναστάσεων, λόγω τού ηθικού νόμου τής ζωής και τού θανάτου, ο άνθρωπος πολλές φορές παρέκλινε από την οδό την οποίαν τού χάραξαν οι Θείοι Απεσταλμένοι (Ε*Α*Διδ*).

Ο Θεός, ο ενσαρκωμένος Λόγος, ήρθε με τη σειρά του για να μαστιγώσει με τον δημιουργικό του Λόγο τη διαφθορά και με μια περίλαμπρη χειρονομία θριάμβου, αγάπης και αυταπάρνησης, ανέβηκε τον Γολγοθά, την συμβολική οδό τής σωτηρίας.

Οι Άνθρωποι τον ακολούθησαν. Τον ακολουθούν, όμως, πάντοτε;

Αυτός είναι ο λόγος τής αταξίας που επικρατεί στην σημερινή ανθρωπότητα.

Η φυλή των αθανάτων εξαφανίζεται από την Γη και από τα μέσα του 19^{ου} αιώνα η επιφάνεια της Γης μας καλύπτεται από δυστυχισμένους θνητούς.

Είναι φανερό ότι όλες οι προσπάθειες των ανθρώπων της επιστήμης και εκείνων που θεοποιούν την ύλη, είναι άχρηστες γιατί η σύγχυση τους περιμένει στο τέρμα της υπαρξης τους! Δεν θα βρουν στην επιστήμη εκείνο που έχουν ανάγκη προκειμένου τα έργα τους να ζήσουν την Αθανασία!

Η επιστήμη αυτή δεν είναι η Αληθής Επιστήμη η αναφερόμενη στο **6:18^{ου}**.

Πρώτο μας λοιπόν καθήκον, κατά την γήινη ύπαρξή μας, πρέπει να είναι η εξασφάλιση της αθανασίας του Εγώ και της προσωπικότητάς μας, διά της εξυγιάνσεως των καταστάσεων μας, μέσα από μια ζωή αγνών ηθών και δημιουργώντας μέσα μας τις ακατάλυτες αρετές της Αγάπης.

Φθάνοντας έτσι στο τέρμα της υλικής μας υπάρξεως, θα μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε τον θάνατο με γαλήνη και χαρά, διότι τότε ο θάνατος θα σημαίνει για εμάς μεν ανάσταση για δε τα πεπρωμένα μας Αθανασία.

 Αφού λοιπόν καθορίσαμε τα αποτελέσματα των νόμων της Ζωής και τού θανάτου, καθώς και τις διάφορες επανενσαρκώσεις (όχι μετεμψυχώσεις) που φαίνεται ότι προκύπτουν από την ατέλεια της φύσεώς μας, ας περάσουμε σε μια άλλη θεώρηση των επανενσαρκώσεων!

Είπαμε ότι το **Παν**, εκτός από το Θείο επίπεδο, περιλαμβάνει και το Δημιουργημένο Σύμπαν το οποίο αποτελείται από δύο « περιοχές ».

1^{ου} Μία ενδιάμεση περιοχή, τον Ουρανό (τα ύδατα πάνω από το στερέωμα στην Γένεση) και μια κατώτερη περιοχή, το Κοσμικό επίπεδο (τα ύδατα κάτω από το στερέωμα).

2^{ου} Το Κοσμικό επίπεδο, επίσης, αποτελείται από δύο περιοχές:

Την Φύση που Δημιουργεί (αλλιώς Φυσιώσα Φύση - Natura Naturans)

Είναι το Ανώτερο νοητικό επίπεδο (Πνευματικό - Άγια των Αγίων - Δεβίρ στον Τεκτ* ναό).

Είναι ο κόσμος του Πνεύματος, των ιδεών, των εννοιών και της αφηρημένης σκέψεως.

Την Δημιουργημένη Φύση (αλλιώς Φυσικοποιημένη Φύση - Natura Naturante)

Αυτή αποτελείται:

α. Από το κατώτερο Νοητικό και ψυχικό επίπεδο (ο κυρίως ναός Χικάλ ή Μέσον Δώμα στον Τεκτονικό ναό).

Είναι ο κόσμος της συνήθους σκέψης και των συναισθημάτων μας.

Το επίπεδο αυτό περιλαμβάνει το Μωσαϊκό δάπεδο και τον Ουράνιο θόλο τού Τεκτ* ναού.

β. Το κυρίως υλικό ή αιθερικό (ενεργειακό) επίπεδο (Πρόναος ή Αιλάμ στον Τεκτ* ναό).

Στον Τεκτονικό ναό ή στον εκδηλωμένο Κόσμο, υπάρχουν τρεις θύρες διελεύσεων, (βλέπε το τυπικό του μαθητή).

Το κλειδί για την 3^η θύρα αναφέρεται στην μύηση του 4^{ου} βαθμού:

1^η. Η Δυτική θύρα, ή, η πύλη των θνητών (οδηγεί εντός του Κόσμου)

2^η. Η Μεσημβρινή θύρα, ή, η πύλη του Μέσου Δώματος ... (χώρος αναπαύσεως!)

3^η. Η Ανατολική θύρα, ή, η πύλη των Αθανάτων ... (οδηγεί εκτός του Κόσμου)

Είναι γνωστός ο Τεκτονικός όρος για κάποιον που έχει απέλθει (πεθάνει).

Λέμε τότε ότι έχει μεταστεί στην Αιωνία Ανατολή!

Ας θέσουμε τώρα στον εαυτό μας την ακόλουθη ερώτηση, που αφορά τον λόγο της ύπαρξης της Ανατολικής θύρας του Τεκτονικού ναού ή ναού του Σολομώντος, όταν τον θεωρήσουμε σαν εικόνα του Σύμπαντος Κόσμου και τις προοπτικές μας μετά από την έξοδο αυτή.

Τι μπορεί να σημαίνει μυητικά ο όρος « Αιωνία Ανατολή »;

Τελικά, προς τα πού οδηγεί η ανατολική θύρα, υπό προϋποθέσεις, ένα περιορισμένο αριθμό από ανθρώπους που έχουν απέλθει και πού μπορεί να βρίσκεται η θέση αυτή χωροχρονικά;

Πιά να κατανοήσουμε το θέμα, από πλευράς μυητικής, πρέπει να αναχθούμε στην Ελληνική παράδοση στο ζήτημα των « πυλών », όπως αναφαίνεται στα θεολογούμενα από τον Όμηρο, στην περικοπή της Οδύσσειας, η οποία περιγράφει το περίφημο στην Ιθάκη « Άντρο των Νυμφών », το οποίο έχει σχέση και με τα δύο Ηλιοστάσια (Πύλες των δύο Ηλιοστασίων).

Το άντρο της Οδύσσειας, όπως ο Πορφύριος αναγνωρίζει, είναι η εικόνα του Κόσμου, είναι ο ναός στον οποίο τελούνται τα μυστήρια, με άλλα λόγια ο τόπος της εκδήλωσης των Θείων Πραγματώσεων, δηλαδή των δημιουργημένων όντων.

Από εξελικτικής πλευράς η οριστική έξοδος από το άντρο, είναι ο τελικός σκοπός, ώστε το Όν, το οποίο εισήλθε από την πύλη των θνητών (ενσάρκωση), αν οδηγήθηκε μέχρι το τέρμα νικηφόρα (Χιράμ - αθανασία), να **διέλθει** οριστικά από την πύλη των Αθανάτων και ποτέ πιά να μην ξαναέρθει στο κατώτερο κοσμικό επίπεδο, τον εκδηλωμένο κόσμο της χωριστικότητας (Μωσαϊκό δάπεδο), δηλαδή:

Εντός των ορίων της σχετικότητας!

« Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ θύρα ἀνεωγμένη ἐν τῷ οὐρανῷ » (Αποκάλυψη κεφ. 4:1).

Άραγε ο άνθρωπος, ο οποίος έφτασε στην Αθανασία του Εγώ του και της προσωπικότητάς του, επανενσαρκώνεται; Και σε αυτήν την περίπτωση, ποιές θα ήσαν οι συνθήκες και οι λόγοι της επανενσαρκώσεώς του;

Στην ερώτηση αυτή ο Δημήτριος Σεμελάς, Ροδόσταυρος και ένας από τους Ε.Α.Διδ. δίνει την εξής απάντηση:

« Ο άνθρωπος που έχει φτάσει στον βαθμό της αθανασίας του Εγώ και της προ-

σωπικότητάς του, επανενσαρκώνεται κάτω από την επιροή των Συνειδητών Νόμων, για να τελειοποιήσει την Διανοητική του κατάσταση.

Διότι το Εγώ μας, σαν μια εκπόρευση ενός Εγώ που είναι πολλαπλασίως ανώτερο τού δικού μας (Θεία Μονάς ή ομαδική Ψυχή), τείνει, λόγω της καταγωγής του, να προσομοιάσει προς την διανοητική εικόνα τού Γεννήτορά του και να πλησιάσει προς Αυτόν, χωρίς όμως να συγχωνευτεί μέσα Του.

Ο άνθρωπος, ο οποίος διά τής Αγάπης έφτασε στην αφθαρσία τής αισθητικής του κατάστασης, θα επανενσαρκωθεί για να αποκτήσει την τελειότητα τής Διανοητικής του κατάστασης διά τής Σοφίας. Να γιατί τα λόγια τού Θεανθρώπου, που δεν βλέπτε να επαναληφτούν, υπονοούν πολύ περισσότερα από ότι αντιλαμβανόμαστε εκ πρώτης όψεως (Ματθ. κεφ. 5: 8):

« Μακάριοι οι καθαροί τή καρδιά, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται »

Αυτές οι επανενσαρκώσεις που διενεργούνται από τούς συνειδητούς νόμους, δεν υπόκεινται στις ταραχές και τις αταξίες τής υλικής ζωής, τα δε ανθρώπινα όντα τα οποία διέρχονται από αυτό το στάδιο τής εξελίξεώς τους, παρά τις ταιπωρίες στις οποίες ο αντίπαλος (ο Εωσφόρος) αρέσκεται να τα υποβάλει, προχωρούν στην οδό τής ανόδου με γαλήνη, βεβαιότητα και περιφρόνηση για τούς κακολόγους - [♠ τόμος Β', 16^{ος} βαθμός - ερμηνευτικά σχόλια].

Η προηγούμενη φύση των επανενσαρκώσεων είναι ατομική και όχι ομαδική, ενώ η φύση των επανενσαρκώσεων που έχουν σκοπό την τελειοποίηση τής διανοητικής κατάστασης, αν και παραμένει ατομική, έχει εν τούτοις, συλλογικό χαρακτήρα τής φυλής.

Πραγματικά, τα όντα που έφθασαν σε έναν καθορισμένο βαθμό νοητικότητας ή τελειότητας τής διανοητικής τους κατάστασης, μετά τον υλικό τους θάνατο ή την αποσάρκωσή τους, ανέρχονται σε μία περιοχή που βρίσκεται πέραν από την περιοχή τής Φυσιώσης Φύσεως, η οποία αποκαλείται στην Βίβλο “ Ουρανός ”, σε αντίθεση με το Κοσμικό επίπεδο, ανώτερο ή κατώτερο, το οποίο χαρακτηρίζει όπως είπαμε τις περιοχές τής Φυσικοποιημένης Φύσης.

Φθάνοντας στο Ουράνιο επίπεδο (στην Γένεση τα ύδατα άνω τού στερεώματος), περιμένουν εκεί την έλευση τής φυλής τους και την ύψωσή της προς περιοχές τού δημιουργημένου Σύμπαντος περισσότερο τακτοποιημένες και εναρμονισμένες (Εδέμ ή Ουράνια Ιερουσαλήμ) ».

Κατά το Πιστεύω τής Νίκαιας « *προσδοκώ ανάσταση νεκρών και ζωή τού μέλλοντος αιώνος* ».

Γιά την καλύτερη κατανόηση μπορούμε να δούμε τα πράγματα και από άλλη οπτική γωνία.

Πιό πριν είδαμε αναλυτικά ένα από τα βασικά αξιώματα τού Εσωτερισμού, που είναι η αναλογία η οποία υπάρχει μεταξύ τού μακροκόσμου και τού μικροκό-

σμου. Έτσι η θέση του ανθρώπου μέσα στο Σύμπαν είναι ανάλογη με εκείνη ενός κυττάρου του ανθρώπινου σώματος.

Αν μπορούσαμε να πάρουμε την θέση ενός κυττάρου, θα βλέπαμε το σώμα μας από το εσωτερικό του, όπως τώρα παρατηρούμε τον έναστρο ουρανό με τούς γαλαξίες, τούς οποίους αντιπροσωπεύουν τα όργανα του σώματος μας.

Αν αντίθετα, ήταν δυνατόν να γίνουμε τεράστιοι και να δούμε το σύμπαν στην δική του κλίμακα, θα το βλέπαμε σαν ένα ζωντανό σώμα.

Ύστερα από την μέχρι στιγμής ανάλυση, σε ποιο συμπέρασμα θα μπορούσαμε να καταλήξουμε για το νόημα της ανθρώπινης ζωής, όπως την γνωρίζουμε στον Κόσμο αυτό;

7.3. Ο ΒΑΣΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο άνθρωπος φαίνεται ότι υπάρχει για να εξυπηρετεί δύο κυρίως λόγους:

1^ο. Εξυπηρετεί τούς σκοπούς του Παγκόσμιου οργανισμού, σαν επί μέρους στοιχείο αυτού.

2^ο. Σαν μεμονωμένο άτομο μπορεί να επιδιώξει τούς δικούς του σκοπούς (το καθ'ομοίωση).

Πιά να κατανοηθεί καλύτερα το γιατί και το πώς είναι συνδεδεμένοι οι δύο αυτοί στόχοι, ας πάρουμε ένα παράδειγμα.

Κάθε κύτταρο αποτελεί μέρος ενός οργάνου το οποίο με την σειρά του, σαν στοιχείο μίας ομάδας οργάνων, εξασφαλίζει την καλή πορεία κάποιας λειτουργίας του οργανισμού.

Ας εξετάσουμε, από την άποψη αυτή, την μοίρα ενός κυττάρου μας.

Υπόκειται σε δύο κατηγορίες νόμων ή πιό απλά, ας πούμε ότι κυριαρχείται από δύο νόμους.

Ο πρώτος συγκρατεί το κύτταρο στην θέση του και ονομάζεται στην επιστήμη του εσωτερισμού **Βασικός Νόμος της Ζωής**. Ο δεύτερος νόμος, ο οποίος επιτρέπει στο κύτταρο κάποια σχετική ελευθερία δράσης, ονομάζεται **Νόμος της Διελεύσεως** ή αλλιώς **νόμος του Χιράμ** (από όπου και ο εορτασμός του Πάσχα. Πεσάχ - **פסח** στα Εβραϊκά σημαίνει πέραςμα).

Ο πρώτος νόμος, συντηρητικός, φροντίζει ώστε το όργανο, στο οποίο ανήκει το κύτταρο να λειτουργεί ανεμπόδιστα.

Πιά να επιτύχει ο σκοπός αυτός πρέπει πρώτα τα κύτταρα του ορισμένου οργάνου να εκπληρώνουν στο σώμα, όσο ζούν, τον ρόλο που τούς έχει ανατεθεί.

Τα κύτταρα τα οποία ακολουθούν τον Βασικό νόμο της ζωής υφίστανται τις δεσμεύσεις των διαδικασιών της γεννήσεως, της ζωής, της αναπαραγωγής και του θανάτου.

Στον νόμο αυτό μάλλον υπάγεται και η λειτουργία του Μεταμορφωτικού Παράγοντα που ήδη αναφέραμε.

Ο Βασικός λοιπόν νόμος τής Ζωής υποχρεώνει τα κύτταρα να παραμένουν στις θέσεις τους, να ολοκληρώνουν την εργασία τους και να τής αφιερώνουν την ίδια τους την ζωή.

Είναι φανερό ότι, αν αυτός ο νόμος δεν συγκρατούσε τα κύτταρα τού σώματος μέσα στα όρια τού κάθε οργάνου, αν δεν τα ανάγκαζε να συμβάλουν στην λειτουργία του, τα όργανα τού σώματος μας δεν θα ήταν δυνατόν να υπάρξουν. Έτσι, ο νόμος αυτός είναι ωφέλιμος γιατί, εξασφαλίζοντας την ύπαρξη τών οργάνων, επιτρέπει την διατήρηση τού σώματος.

Αλλά το ανθρώπινο σώμα συνεχίζει να ζεί και μετά από ολική αφαίρεση ορισμένων οργάνων. Σήμερα γνωρίζουμε ότι, όταν πρόκειται για ορισμένα όργανα, η αφαίρεση αυτή δεν φέρνει και μεγάλες ανωμαλίες στην λειτουργία τού οργανισμού. Μάλιστα δε, ο οργανισμός ανέχεται την τμηματική αποκοπή οργάνων χωρίς η γενική οικονομία του να κινδυνεύει. Αυτό μαρτυρεί ότι η εξαφάνιση ορισμένων κυττάρων πού αντιπροσωπεύουν ένα ελάχιστο μέρος ενός οργάνου, περνάει απαρατήρητη γιατί η λειτουργία δεν θίγεται.

Και καθώς ο ουσιαστικός ρόλος τού Βασικού νόμου τής Ζωής είναι να επαγρυπνά για την συνέχεια τής λειτουργίας, δεν « αντιλαμβάνεται » την εξαφάνιση αυτή αφού δεν τού φέρνει προσκόμματα.

Συμβολικά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι τα κύτταρα, όταν ξεφύγουν από τον νόμο αυτόν, υπάγονται στον δεύτερο νόμο και στην ειδική κατάσταση τής Αθανασίας πού συμβολίζει.

Η απόδραση μερικών κυττάρων είναι, έξ άλλου, ένα φαινόμενο πού παράγεται συνεχώς.

Με πολλούς καί διαφόρους ρυθμούς, τα κύτταρα μας, από το επιδερμικό έως το νευρικό, ανανεώνονται ασταμάτητα.

Παράλληλα όμως με την εσωτερική ανανέωση, παρατηρούνται εξαφανίσεις κυττάρων πού αντικαθίστανται ή όχι από καινούργιες ενότητες.

Ως εδώ, η αναλογία με την μοίρα τού ανθρώπου απέναντι στον Βασικό νόμο τής Ζωής και στον νόμο τής Διελεύσεως μπορεί να θεωρηθεί πλήρης.

Σταματάει όμως εδώ, τουλάχιστον σύμφωνα με όσα ξέρουμε σήμερα.

Πράγματι, στην κίνηση αυτήν τής ζωής τών μετακινήσεων και τού θανάτου τών κυττάρων δεν υπάρχουν ενδείξεις για να σκεφθεί κανείς ότι το πέρασμα από τον Βασικό νόμο τής Ζωής στον νόμο τής Διελεύσεως γίνεται με συνειδητή ενέργεια τών κυττάρων.

Γιά τον άνθρωπο όμως τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά.

Ο άνθρωπος, σαν κύτταρο τής ανθρωπότητας, αποτελεί τμήμα τής οργανικής ζωής επάνω στην Γη.

Η Ζωή, στο σύνολο της, είναι ένα πολύ ευαίσθητο όργανο τού πλανήτη μας.

Σαν κύτταρο τού οργάνου αυτού, ο άνθρωπος υπάγεται στον Βασικό νόμο τής Ζωής πού τον συγκρατεί στην θέση του.

Βέβαια, ο νόμος τού αφήνει κάποιο περιθώριο, κάποια ελευθερία βουλήσεως, ανέχεται ορισμένες ελεύθερες κινήσεις μέσα στα όρια πού έχει προκαθορίσει.

Μέσα στα όρια αυτά, πού αντικειμενικά είναι πολύ περιορισμένα αλλά υποκειμενικά φαίνονται ευρύτατα, ο άνθρωπος μπορεί να αφήσει ελεύθερες τις επιθυμίες καί τις φιλοδοξίες του.

Χωρίς να επεκταθούμε στον προσδιορισμό τών ορίων και στην λεπτομερή περιγραφή τών συνθετικών στοιχείων τού Βασικού νόμου τής ζωής μπορούμε να δώσουμε ένα παράδειγμα.

Η πείνα και η δουλεία τής εργασίας γιά την εξασφάλιση τής επιβίωσης είναι από τούς φορείς τού νόμου αυτού. Ένας άλλος φορέας είναι η αλυσιδωτή σχέση: ερωτικό ένστικτο - αναπαραγωγή - φροντίδα τών γονέων γιά τα παιδιά τους.

Η εσωτερική αρχή πού εφαρμόζεται σε αυτήν την όψη τής ζωής είναι ότι, ο σαρκικός έρωτας είναι αναγκαίος γιά το γενικό καλό.

Τέλος ο **φόβος** καί οι συνέπειες του, είναι η τρίτη ομάδα φορέων τού Βασικού νόμου τής Ζωής. Γενικά, το περιθώριο πού ο Βασικός νόμος τής Ζωής έχει παραχωρήσει στις ελεύθερες κινήσεις, φθάνει μέχρι το όριο που, με μία λέξη - οπωσδήποτε όχι πολύ επιστημονική αλλά παραστατική - μπορούμε να ονομάσουμε: αστική ευτυχία, σταδιοδρομία σε οποιονδήποτε κλάδο τής ανθρώπινης δραστηριότητας: περιουσία, οικογένεια, έρωτες, απολαύσεις, τιμές, δόξα κ.λ.π.

Όλα αυτά όμως με την απαραίτητη προϋπόθεση τής παραδοχής - έστω και υποσυνείδητης αλλά ανεπιφύλακτης - τού αναπόφευκτου θανάτου.

Όσο ο άνθρωπος δέχεται, χωρίς πάλη, την αρχή τού τελικού αφανισμού τής προσωπικότητάς του, μπορεί να ενεργεί στην ζωή χωρίς να προσελκύει εναντίον του την έντονη πίεση τού Βασικού νόμου τής ζωής.

Η κατάσταση είναι τελείως διαφορετική αν αρχίσει την μάχη γιά να ξεπεράσει τα όρια τού Βασικού νόμου τής Ζωής.

Προσκρούει τότε σε μία δράση πού κατευθύνεται εναντίον του από τον Βασικό νόμο και τα παράγωγα του, ο οποίος δρά συγχρόνως σε πολλά πεδία, όπως: στο φυσικό, στο ψυχικό και στο κατώτερο νοητικό και προσωποποιείται με τούς τρεις δολοφόνους τού Χιράμ.

Η δράση του, στο ψυχικό (ηθικό) πεδίο, έχει γίνει αντιληπτή από τον άνθρωπο, από πάρα πολύ παλιά χρόνια, με την προσωποποιημένη μορφή τού Εωσφόρου και τού Διαβόλου.

Η δαιμονολογία, στην Ορθόδοξη Παράδοση, κατέχει σημαντική θέση.

Βρίσκουμε εκεί πρακτικές διαπιστώσεις, λεπτές και βαθιές παρατηρήσεις γιά τις ποιότητες και επικίνδυνες μορφές τής δράσεως τού Διαβόλου στις διάφορες περιστάσεις.

Η δράση του έχει τέτοια έκταση ώστε φθάνει στο σημείο να χρησιμοποιεί την καλή πίστη των ανθρώπων, γιά να ικανοποιήσει τούς σκοπούς του.

Βρίσκουμε ακόμη πολύτιμες συμβουλές θεμελιωμένες στην πείρα χιλιετηρίδων, ιδιαίτερα χρήσιμες στους σπουδαστές τής επιστήμης τού εσωτερισμού γιατί μόλις αποκτήσουν τα πρώτα θετικά αποτελέσματα θα προσκρούσουν, οπωσδήποτε, στην ενεργητική αντίδραση τού Βασικού νόμου τής Ζωής και στο « παιγνίδι » τού Πονηρού.

Πρέπει να αντιληφθούμε ότι ο άνθρωπος, παίρνοντας θέση κάτω από την αιγίδα τού νόμου τής Διελεύσεως, εναντιώνεται στον Βασικό νόμο τής Ζωής.

Μάλιστα έχει κληθεί να τον ανατρέψει, σε ατομική εννοείται κλίμακα.

Δεν πρέπει να ξεχνά, αλλιώς θα υποστεί αιφνιδιαστική επίθεση, ότι η σωτηρία εξαρτάται από την νίκη του εναντίον τού Διαβόλου, τής προσωποποιημένης όπως είπαμε μορφής, στο ηθικό πεδίο, τού Βασικού νόμου τής Ζωής.

Και αυτό, παρά το γεγονός ότι ο νόμος αυτός, σαν κοσμικός, είναι φυσικά ένας Θεός νόμος.

Δεν πρέπει όμως να θορυβηθούμε γιατί ο νόμος τής Διελεύσεως είναι επίσης Θεός νόμος.

Ας μην ξεχνάμε ότι ο Ιακώβ πάλεψε μια ολόκληρη νύχτα με τον άγγελο, τον νίκησε και ονομάστηκε από Αυτόν Ισραήλ πού σημαίνει:

« εκείνος πού πάλαψε με τον Θεό ή δυνατός προς τον Θεό ».

Ο άνθρωπος, διαλέγοντας τον, εξυπηρετεί και πάλι τό συμφέρον τού συνόλου, διαφορετικά όμως, με ένα τρόπο ασύγκριτα πιό αποτελεσματικό.

Έτσι στην πάλη του ενάντια στον πρώτο νόμο, υποβάλλεται σε δοκιμασίες πού, συχνά, παίρνουν την μορφή πειρασμών.

Ένα κλασικό παράδειγμα στην Καινή Διαθήκη είναι οι πειρασμοί που υπέβαλε στον Ιησού ο Διάβολος γιά 40 ημέρες στην έρημο.

Επίσης ίσως τώρα αποκτούν κάποιο νόημα οι δοκιμασίες τού Ιώβ στην Βίβλο, όπου ο ίδιος ο Θεός χρησιμοποιεί τον Σατανά (*Εβρ: יָוֶב* Σατάν = αντίπαλος) σαν εκτελεστικό όργανο τού Βασικού Νόμου τής Ζωής (Ιώβ κεφ. 1: 1~12 και κεφ. 2: 6):

« Καί ἐγένετο ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, καί ἰδοὺ ἦλθον οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆναι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ ὁ διάβολος ἦλθε μετ' αὐτῶν. καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· πόθεν παραγέγονας; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ διάβολος τῷ Κυρίῳ εἶπε· περιελθὼν τὴν γῆν καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ' οὐρανὸν ἀρείμι. καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος· προσέσχες τῇ διανοίᾳ σου κατὰ τοῦ παιδός μου Ἰώβ, ὅτι οὐκ ἔστι κατ' αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνθρωπος ἄμεμπτος, ἀληθινός, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος; ἀπεκρίθη δὲ ὁ διάβολος καὶ εἶπεν ἐναντίον τοῦ Κυρίου... τότε εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· ἰδοὺ πάντα, ὅσα ἐστὶν αὐτῷ, δίδωμι ἐν τῇ χειρί

σου, ἀλλ' αὐτοῦ μὴ ἄψη ... ἰδὸν παραδίδωμί σοι αὐτόν, μόνον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διαφύλαξον ».

Στο κατὰ Ιωάννη Ευαγγέλιο, ο Διάβολος χαρακτηρίζεται ως « ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ». Η ορθόδοξη Χριστιανική διδασκαλία έχει αφιερώσει στο θέμα αυτό πολλές βαθιές μελέτες. Περιέχουν, όπως ήδη αναφέραμε, πολύτιμες πρακτικές συμβουλές, τις οποίες τα πλαίσια τού παρόντος βιβλίου δεν μας επιτρέπουν να εξετάσουμε λεπτομερειακά, εκτός ίσως από το θέμα τών ψυχονοητικών ειδώλων στο τυπικό τού 4^{ου} βαθμοῦ γνωστών ως « στοιχειακῶν » ἢ μορφῶν επιθυμιῶν - σκέψεων.

Ας επισημάνουμε ὅμως τὴν ἔμμεση μορφή τῆς λεγομένης Διαβολικῆς δράσεως. Ἀν ὁ ερευνητής, προχωρώντας ἴσια πρὸς τὸν σκοπὸ - δηλαδὴ τὴν ἀπελευθέρωση καὶ τὴν σωτηρία - υπερπηδήσει τὰ διαδοχικὰ ἐμπόδια καὶ ἀποδείξει ἔτσι ὅτι ἔχει τὴν δύναμη νὰ ἀψηφήσει τὴν ἐπιρροή τού Βασικοῦ νόμου τῆς Ζωῆς, ὁ ἴδιος ὁ νόμος ἀρχίζει νὰ ἐνεργεῖ ἔμμεσα ἐναντίον τού ερευνητή, συνήθως μέσα ἀπὸ τούς ἀνθρώπους τού στενοῦ τοῦ περιβάλλοντος, ἰδίως ὅταν δὲν ἀκολουθοῦν καὶ ἐκεῖνοι τὸν ἴδιο δρόμο.

Ἡ δράση αὐτή, στό ἠθικὸ πεδίο, παίρνει συχνὰ συγκινησιακὲς μορφές επικαλούμενη τὰ ευγενικά, γενναιόδωρα καὶ ἀφιλοκερδῆ αἰσθήματα τοῦ, τὴν φιλανθρωπία, τὶς υποχρεώσεις ἢ τὸν οἶκτο τοῦ.

Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ τὸν ὠδηγήσει σὲ ἓνα ἀδιέξοδο, υποδηλώνοντας τοῦ ὅτι ἔτσι ἐπιστρέφει στο καθήκον τοῦ, στὸν ἴσιο δρόμο, κ.λ.π.

Ἐτσι φωτίζεται ἡ βαθύτερη ἔννοια τών λόγων τού Ἰησοῦ ὅταν ἔλεγε κατὰ τὸ Ευαγγέλιο ὅτι: « ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ » καὶ « λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας » (Ματθαῖος κεφ. 10: 36 καὶ κεφ. 21: 42).

Επαναλαμβάνουμε, γιὰτὶ εἶναι σημαντικό, ὅτι ἡ Εσωτερικὴ ἐργασία εἶναι ἀπὸ τὴν φύση τῆς, μία ἐργασία ἐπαναστατικὴ, διότι ὁ ερευνητής ἐλπίζει νὰ ἀλλάξει τὸ κατεστημένο, νὰ νικήσει τὸν θάνατο καὶ νὰ φθάσει στὴν σωτηρία ὡπως ὁ Χιράμ. Ἐτσι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, πρὶν καν ἀκολουθήσει τὴν μυητικὴ τοῦ πορεία, συντάσσει τὴν Κοινωνικὴ τοῦ διαθήκη, ὅπου ἀν κοιτάξουμε προσεκτικὰ φαίνεται νὰ ἀνοίγονται μπροστὰ τοῦ δύο διαφορετικὲς ἢ ἐνδεχομένως καὶ παράλληλες ἀτραποὶ ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσει.

Ἀφενὸς τὰ « υποτιθέμενα » καθήκοντα πρὸς τὸν Θεόν, τὸν πλησίον, τὴν Πατρίδα καὶ τὴν οἰκογένεια (ὁ Βασικὸς Νόμος τῆς Ζωῆς) καὶ αφετέρου τὰ καθήκοντα πρὸς τὸν ἑαυτὸ τοῦ.

Ὅμως στὸν εἰσαγωγικὸ 4^ο βαθμὸ ἐπισημαίνεται κάτι, ποὺ ἐξ ἀρχῆς, ἀκούγεται παράδοξο.

« Ὅτι δυσκολότερο ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τού καθήκοντος εἶναι ἡ Γνώση αὐτοῦ ».

Αυτός είναι ο σκοπός τής εσωτερικής εργασίας όπως ορίστηκε από τα Ευαγγέλια και τούς Αποστόλους.

Όπως δε λέει ο Απόστολος Παύλος στην προς Ρωμαίους επιστολή του:

« *ει γαρ κατά σάρκα ζήτε, μέλλετε αποθνήσκειν* »

(κεφ. 8: 13)

Εξ άλλου, ας μην ξεχνάμε ότι επίσης αναφέρει στην Α' προς Κορινθίους επιστολή του:

« *πάντες μέν ού κοιμηθησόμεθα, πάντες δε αλλαγησόμεθα* »

(κεφ. 15: 51)

Βέβαια και τα καθήκοντα προς τον Θεό, προς τον πλησίον, προς την Πατρίδα και την οικογένεια έχουν στη ζωή την θέση, την αξία και την αναγκαιότητα τους, αλλά όχι με τον συνήθη τρόπο που ο άνθρωπος τα αντιλαμβάνεται και τα εκτελεί επηρεασμένος από τις κοινωνικές συνθήκες καθώς και τις θρησκευτικές πεποιθήσεις και αντιλήψεις τής εκάστοτε εποχής.

Ο άνθρωπος πού ζεί παθητικά - έστω και σαν εξαιρετικός πολίτης - κάτω από την αιγίδα τού Βασικού νόμου τής Ζωής, ανεπαίσθητα χωρίς να το αντιλαμβάνεται, ακολουθεί:

« *την ευρύχωρον οδόν την απάγουσαν εις την απώλειαν* ».

Εκείνος όμως πού διαλέγει τον νόμο τής Διελεύσεως, τών θείων ευκαιριών, βαδίζει:

« *την τεθλιμμένην οδό την απάγουσαν εις την Ζωήν* »

(Ματθαίος κεφ. ζ', 13) .

Όλες λοιπόν οι μύσεις τού Τεκτονισμού, οι οποίες χαρακτηρίζονται σαν **διελεύσεις** ή σαν αυξήσεις μισθοδοσίας (δηλαδή συνειδησιακά στάδια), έχουν ως στόχο τους την σταδιακή αποστασιοποίηση από τις επιδράσεις τού Βασικού νόμου τής Ζωής και τών παραγώγων του.

Τις επιδράσεις αυτές συναντούμε, στον 16ο βαθμό τού Πρίγκιπος τής Ιερουσαλήμ, κατά την ανέγερση τού 2ου ναού τού Ζουροβάβελ ή τού Πνεύματος, σαν εμπόδια που προβάλλουν οι Σαμαρείτες με το να μη συνεισφέρουν στις θυσίες κατά την ανέγερση τού 2ου αυτού ναού.

Όστε ο άνθρωπος, ακολουθώντας την οδό τών Θείων ευκαιριών, να κερδίσει σε ένα άλλο επίπεδο (Ουράνιο) μιά βαθμίδα σχετικής αθανασίας που αναφέρεται και αλληγορείται στο κοσμικό επίπεδο στην μύηση τού Γ' βαθμού στο πρόσωπο τού Διδασκάλου Χιράμ Αμπίφ.

Φυσικά πρόκειται όχι για την αθανασία τών υλικών περιβλημάτων (περιζωμάτων) αλλά για διατήρηση τής Συνειδήσεως η οποία αλλιώς χάνεται με τον λεγόμενο δεύτερο θάνατο.

Γιά αυτό και ο 33^{ος} και τελευταίος βαθμός τού Α*Α*Σ*Τ*, ο οποίος και χαρακτηρίζει την κατάσταση αυτήν τής συνειδήσεως, πρέπει να στερείται περιζώματος εργασίας.

7.4. Ο ΔΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΘΕΟΣ ΙΑΝΟΣ

Υπάρχει στην Αρχαία Ρώμη ένας περίεργος Θεός που ονομάζεται Ιανός. Ήταν θεός όλων των ενάρξεων και διαβάσεων, όπως είναι οι θύρες, οι πύλες και οι γέφυρες. Άνοιγε και έκλεινε τις πύλες του ετήσιου κύκλου, εκείνες των δύο Ηλιοστασίων « την θύρα των Θεών » (χειμερινό ηλιοστάσιο) και « την θύρα των ανθρώπων » (θερινό ηλιοστάσιο).

Οι πύλες αυτές ονομάζονται JANUA COELI και JANUA INFERNI.

Ο Ιανός, που εικονίζεται συνήθως με δύο πρόσωπα ή JANUS BIFRONS (δηλαδή Ιανός διπρόσωπος), ήταν εστεμμένος και κρατούσε στο ένα του χέρι σκήπτρο ή ράβδο και στο άλλο του χέρι κλειδί με το οποίο φαίνεται ότι είχε την πρόθεση να ανοίξει μία νοητή πόρτα σε μία νέα Δημιουργία προς την Πνευματική Δημιουργία – [☞ σχήματα A45, A46, A47].

Στην Ρώμη αρκετοί ναοί ήταν αφιερωμένοι σε αυτόν.

Ο ΘΕΟΣ ΙΑΝΟΣ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

A44

A45

A46

Ο διασημότερος όλων ήταν εκείνος που βρισκόταν στο Forum Romanum και οι πύλες του ήταν ανοικτές σε περίοδο πολέμου και κλειστές σε περίοδο ειρήνης.

- Το χαρακτηριστικό αυτό γνώρισμα κάνει τον Ιανό σύμβολο της Αρχής των δύο εξουσιών, της Κοσμικής (σκήπτρο) και της Πνευματικής (κλείς).

Άρα είναι ταυτόχρονα Βασιλιάς και Ποντίφιξ. Ορισμένοι βαθμοί συνδέονται με την Βασιλική Τέχνη, ενώ άλλοι βαθμοί, όπως ο 18^{ος} - Ροδόσταυρος, κατάγονται από την φυλή του Ιούδα που συνδέεται την Ιερατική Τέχνη.

Στις πίο πρώιμες περιόδους ο Ιανός απεικονιζόταν με το ένα του πρόσωπο γενειοφόρο και το άλλο ξυρισμένο, γεγονός που ώθησε ορισμένους ερευνητές να το αποδώσουν σε ζεύγη αντιθέτων, όπως ο ήλιος και η σελήνη, το γήρας και η νεότητα κ.ο.κ.

Άλλες φορές το ένα πρόσωπο είναι άρρεν και το άλλο θήλυ, παράσταση τού ανδρογύνου. Είναι ο **JANUS JANA**, το σεληνιακό ανδρόγυνο.

Πράγματι ο Ιανός είναι σεληνιακό σύμβολο, για αυτό συχνά παριστάνεται με ένα μηνίσκο επάνω από το κεφάλι του - [☾ σχήμα A44].

Η Σελήνη εν προκειμένω παριστάνει τον ενδιαμέσο σταθμό, μεταξύ Γης και Ουρανού κατά την άνοδο και κάθοδο των Ψυχών στους Πυθαγορείους - [☛ Καμπαλά και 28° βαθμό].

Πολλές φορές έγινε συμπλησίαση μεταξύ Ιανού και τών δύο Αγίων τού Χριστιανισμού που είναι και προστάτες τού Τεκτονισμού, όπως οι αρχαίες Ρωμαϊκές συντεχνίες είχαν τον Ιανό. Έτσι, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής εορτάζεται τον Ιούνιο κατά το θερινό ηλιοστάσιο, ενώ ο Ιωάννης ο Ευαγγελιστής στο τέλος τού Δεκεμβρίου κατά το χειμερινό ηλιοστάσιο.

Ο πρώτος καθαίρει με το βάπτισμα και προετοιμάζει τις ψυχές για την αποκατάσταση τους στην Ουράνιο κατοικία « *αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρί* » (Ματθ. 3-11), ενώ ο δεύτερος εξαγγέλλει την Ουράνιο Ιερουσαλήμ, δηλ. την κάθοδο τού Θεού μέσα μας.

Κατά την διάρκεια τών θυσιών το πρώτο μέρος τής προσφοράς αφιερωνόταν πάντα στον Ιανό και κατονομαζόταν πρώτος σε κάθε κατάλογο θεοτήτων.

Επίσης, η πρώτη ημέρα τού έτους, η έναρξη τής νέας χρονιάς και ο Ιανουάριος ήταν αφιερωμένος σε αυτήν την θεότητα, υποδεικνύοντας παράλληλα και την σημασία της για τον ημερολογιακό λατρευτικό κύκλο τών Ρωμαίων.

Στον ρόλο του, ως Φύλακα τών εισόδων και των εξόδων, ίσως βασίζεται η πεποίθηση ότι ο συγκεκριμένος Θεός αντιπροσώπευε την έναρξη.

Διαβαίνει κανείς μία πύλη μια πόρτα ή μια γέφυρα, προκειμένου να βρεθεί σε ένα νέο τόπο, οροθετημένο τεχνητά ή φυσικά.

Η προφανής σύνδεση τού ονόματος του με την Ετρουσκική λέξη *jauna*, η οποία σημαίνει θύρα, δείχνει ότι αντίθετα με άλλες Θεότητες, ο Ιανός έχει σημαντικές επιρροές από τις Ετρουσκικές θρησκευτικές αντιλήψεις.

Πιά να ξεφύγουμε από τον Ιανουάριο και την πρώτη μέρα τού έτους, χρειάζεται εδώ να αναφερθεί ότι αρχικά στις πρώιμες φάσεις τής λατρείας του ο Ιανός ήταν παρών στην πρώτη ημέρα κάθε διαφορετικού μήνα, καθώς και στην πρώτη μέρα της σποράς και στην πρώτη μέρα τής συγκομιδής.

Ήταν επίσης παρών στην γέννηση, στον γάμο, πιθανόν και στον θάνατο, δηλαδή σε όλες τις μεταβάσεις τής ανθρώπινης ζωής.

Η λέξη έναρξη ούτως ή άλλως υπονοεί και την μετάβαση από μια προηγούμενη, σε μια νέα κατάσταση υπάρξεως.

Κατά τον Οβίδιο ο Ιανός υπήρξε κατ' αρχήν το Χάος και σαν τέτοιος είχε το σχήμα μιας σφαίρας όπου όλα τα στοιχεία ήσαν συγκεντρωμένα.

Μετά τα στοιχεία διαχωρίστηκαν και ο Ιανός έλαβε την φυσική του μορφή.

Περαιτέρω ο Ιανός παρίσταται σαν ο κλειδούχος τού Ουρανού.

Φαίνεται λοιπόν ότι ο **Ιανός** είναι η δύναμη που συγκρατεί το Σύμπαν, δηλαδή ο Αιθέρας, το 5^ο στοιχείο, γιά αυτό και η εορτή του ήταν την 5^η Ιανουαρίου.

Διαβάζουμε σε μετάφραση ένα απόσπασμα από τον Οβίδιο, (**FASTI I, 90-125**):

« Αλλά τι είδους Θεός είναι ο Ιανός με την διπλή μορφή; Διότι η Ελλάδα δεν έχει τέτοιο Θεό. Τότε μού αποκαλύφθηκε ο λόγος που από όλες τις Ουράνιες δυνάμεις είναι ο μόνος ο οποίος βλέπει εμπρός και πίσω. Ξαφνικά ο ιερός Ιανός με τα δύο πρόσωπα εμφανίσθηκε μπροστά στα γεμάτα απορία μάτια μου κρατώντας στο δεξί του χέρι το **σκήπτρο** και στο αριστερό το **κλειδί** και αποκάλυψε την διπλή του όψη λέγοντας μου: Μη φοβάσαι και πάρε την απάντηση. Οι αρχαίοι με αποκαλούν Χάος διότι είμαι μια Οντότης πολύ παλιά. Ο διαυγής αέρας και τα άλλα τρία στοιχεία, η φωτιά, το νερό και η γη ήταν όλα κουλουριασμένα, όλα σε ένα.

Όταν κάποτε λόγω της διαμάχης τών στοιχείων η μάζα αυτή διαλύθηκε τα στοιχεία έψαξαν γιά νέες κατοικίες και τοποθετήθηκαν σε αντίθετες θέσεις, η φωτιά κατευθύνθηκε προς τα ύψη, ο αέρας γέμισε το κοντινό διάστημα ενώ το νερό και η γη βυθίστηκαν σε μεσαία βάθη.

Εκείνο το οποίο ήταν τότε μιά απλή άμορφη σφαίρα αποτέλεσε τα “ μέλη και το πρόσωπο ” ενός Θεού. Ακόμη και τώρα ένα μικρό μέρος από την χαοτική μου κατάσταση, το εμπρός και το πίσω μου, δείχνει ακριβώς το ίδιο. Τώρα άκουσε και τον άλλο λόγο γιά το σχήμα που ρώτησες. Οπουδήποτε βλέπεις και οτιδήποτε βλέπεις, ουρανός, θάλασσα, σύννεφα, γη - όλα τα πράγματα - κλείνουν και ανοίγουν από το χέρι μου. Η Κηδεμονία αυτού τού τεράστιου σύμπαντος βρίσκεται στα χέρια μου και κανείς εκτός από Εμένα δεν κυβερνά τον περιστρεφόμενο πόλο. Κάθομαι στην πύλη τού Ουρανού τις ευγενείς ώρες. Η εξουσία μου ρυθμίζει τις **εξόδους - εισόδους** και ακόμη και αυτού τού Δία. Γιά αυτό το όνομα μου είναι **Ιανός**... ».

Φαίνεται λοιπόν ότι πρόκειται γιά μορφή τής Παγκοσμίου Ψυχής, που είναι αποτέλεσμα τής αρχικής Δυϊκής φύσεως τού Απολύτου Είναι Θεού, που θα εξετάσουμε αμέσως παρακάτω.

Αναφερθήκαμε στον Ιανό επειδή ο κωνοειδής αδένας (επίφυση) παίζει μεγάλο ρόλο στην ερμηνεία τού εισαγωγικού 4^{ου} βαθμού.

Στον εσωτερισμό ο κωνοειδής αδένας θεωρείται ως σύνδεση μεταξύ των αντικειμενικών και υποκειμενικών καταστάσεων της συνείδησης, ή στην εξωτερική ορολογία, μεταξύ ορατών και αόρατων κόσμων της Φύσης. Επομένως στις θρησκείες των Λατίνων ο Ιανός, ο διπρόσωπος Θεός και φύλακας των πυλών (κατωφλίου) τού Αδύτου, αντιστοιχεί στον άνθρωπο με τον κωνοειδή αδένά αλλά και με το Κηρύκειο. Αυτή η θεότης ήταν στον Χριστιανισμό το αντίτυπο τού Αγίου Πέτρου, ο οποίος την διαδέχτηκε ως φύλακας των θείκων πυλών, που φέρνει τα δύο κλειδιά της εξουσίας, το ένα χρυσό που άφορα το μυστήριο τού Πνεύματος και το άλλο ασημένιο και άφορα το μυστήριο της ψυχής (και τού σώματος).

Στον 4^ο βαθμό τού Μυστικού διδασκάλου, ο Τρις Ισχυρός Διδάσκαλος κρατάει σκήπτρο και υπάρχει ένα κλειδί από ελεφαντοστόν, τα δε διάσημα όλων των αξιωματικών είναι μέσα σε χρυσά τρίγωνα που συμβολίζουν το Πνεύμα και τον Πνευματικό (ή ψυχο-νοητικό) κόσμο.

Βασικό στοιχείο τού βαθμού είναι το γράμμα **Z**, αρχικό της λέξεως *Zizon* που σημαίνει κιγκλίδωμα - [**• *Fr.Ma***] μέσω τού οποίου επικοινωνεί κανείς με την εσωτερική πλευρά τού τάφου τού Διδασκάλου Χιράμ, δηλαδή τού Πνεύματος.

Ο Τρις Ισχυρός Διδάσκαλος συμβολίζει την κυριαρχία (σκήπτρο - Βασιλική τέχνη) στα τρία κατώτερα επίπεδα (2^ο, 3^ο και 4^ο).

Τα επίπεδα αυτά όπως έχουμε ήδη αναφέρει είναι τα εξής:

- 1^ο. Θείο επίπεδο (**•** - Κύκλος - ο Παντεπόπτης οφθαλμός)
- 2^ο. Πνευματικό ή Ανώτερο Νοητικό επίπεδο (**π** - Δεβίρ στην Βίβλο - τα Άγια των Αγίων)
- 3^ο. Κατώτερο Νοητικό και Ψυχικό επίπεδο (**ι** - Χικάλ - ο κυρίως Ναός - το Μέσον Δώμα)
- 4^ο. Υλικό και Ενεργειακό (αιθερικό) επίπεδο (**π** - Αιλάμ - ο πρόναος).

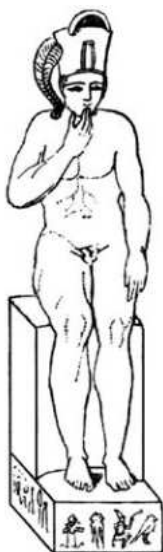
Οι εργασίες τελούνται σε Μέσο Δώμα και για τον λόγο αυτόν τα παραπετάσματα τού εργαστηρίου είναι μαύρα και διάστικτα με λευκά δάκρυα, όπως ακριβώς στον 3^ο συμβολικό βαθμό.

Το σημείο της σιγής (ή τών μυστικών) τού 4^{ου} βαθμού γίνεται από τον Δοκιμαστή με τα δύο δάκτυλα τού δεξιού χεριού (δείκτη και μέσο), ο οποίος διατρέχει την Στοά (εισόδους), ενώ οι ελεγχόμενοι Μυστ* Διδ* απαντούν με όμοιο τρόπο αλλά με το αριστερό χέρι (εξόδους).

Ένα ανάλογο σημείο είναι τού Αιγυπτιακού Θεού της Σιγής και των Μυστικών Αρποκράτη, με την διαφορά ότι χρησιμοποιεί ένα μόνο δάκτυλο!

Η λέξη Αρποκράτης προέρχεται από τα Αιγυπτιακά Heru - ra - kraat και σημαίνει το παιδί Ωρος - [**•** τόμος Β' - 4^{ος} βαθμός].

Ο ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ
ΘΕΟΣ ΑΡΠΟΚΡΑΤΗΣ

A47

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ
ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΤΗΣ ΣΙΓΗΣ

A48

ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΕΧΕΜΥΘΙΑΣ
ΧΕΙΡ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣΤΟΥ

A49

ΣΤΟΑ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ
ΤΟΥ 1864

A50

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΣΤΟΕΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

A51

A52

Η Στοά Τελειοποιήσεως περιλαμβάνει τούς βαθμούς 4^ο έως και 14^ο, οι οποίοι ονομάζονται και **άφατοι** βαθμοί διότι κατά βάθος ασχολούνται με το ανέκφραστο όνομα τού Θεού καθώς και με τα σχετικά υποκατάστατα ονόματα.

Με το θέμα αυτό θα ασχοληθούμε επισταμένα...

Στα Άγια τών Αγίων (Sanctum Sanctorum) υπήρχαν παλαιότερα τρία διαπλεκόμενα αναλάμποντα τρίγωνα περιβαλλόμενα από ένα κύκλο με το γράμμα Ιόντ (ΐ) μέσα στο κέντρο ενός πεντάκτινου - σχήμα A50.

Σήμερα συνήθως συναντούμε στα ξένα τυπικά το σύμβολο τού σχήματος A51 και στις Ελληνικές Στοές Τελειοποίησης εκείνο τού σχήματος A52.

7.5. ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΤΟΥ 4^{ου} ΒΑΘΜΟΥ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ FRANCKEN

Σύμφωνα με τα χειρόγραφα - πρώτα τυπικά του Φράνκεν - (*FrMa*) - οι εννέα ακτίνες με τα εννέα φωνήεντα αντιπροσωπεύουν τα εννέα ονόματα με τα οποία ο Θεός Ευαρεστείται να Παρουσιάζει (να Εμφανίζει) τον Εαυτό του.

Στις εννέα αυτές λέξεις αντιστοιχούν εννέα (9) φωνήεντα κάθε ένα από τα οποία εκφράζει οκτώ (8) διαφορετικές ιδιότητες της Θεότητας τα οποία ενωμένα μεταξύ τους σχηματίζουν τον αριθμό 72 ($9 \times 8 = 72$) και οι ίδιες αυτές λέξεις περιέχουν 888 γράμματα.

Από Καμπαλιστικής σκοπιάς στα εννέα αυτά φωνήεντα που αναφέρθηκαν αντιστοιχούν τα εξής εννέα ονόματα της Θεότητας:

Eloah, Adonai, Jehovah, Jahve, Job (Yod), Alom (ἡ Elohim), Achab(r), Osem, Jesus.

Το τμήμα αυτό που αναλύσαμε, για τα εννέα ονόματα του Θεού, δεν περιλαμβάνεται στα σημερινά τυπικά που χρησιμοποιούνται στον Α*Α*Σ*Τ* Νοτίου και Βορείου Δικαιοδοσίας των ΗΠΑ, πλην των ονομάτων, ούτε φυσικά και στον Ελληνικό Τεκτονισμό του Α*Α*Σ*Τ*.

Το απόσπασμα αυτό έχει ως εξής: « There is moreover my brother a grand word which belongs to the Sec^l. M^r., the word which Moses himself engraved on a golden Triangle plate in Hebrew charakters, the third time he spoke to God on Sina mounten. This sacred and mysterious word, my brother you must wait the will of God to discover it to you; for he forbad Moises ever to pronounce it; which Alec ^[6], Aaron and Solomon had afterwards only the power of spelling it by single letters, with Holy awe and reverence.

From this sacrdd word proceeds the 9 names by which God pleased to distinguish himself and every one of these 9 names have a reference to 8 attributes of the Divinity by 9 vowels joined together they form the number of 72, and these same names contain 888 letters (Sun Square). Cabalistically comprehended in the 9 vowels before mentioned these nine names are:

“ Eloah, Adonai, Jehovah, Jahve, Job, Aloin, Achab, Osem and Jesus ” ».

(Υπάρχει επιπλέον αδελφέ μου μια μεγάλη λέξη που ανήκει στον Μυστικό Διδάσκαλο, η λέξη που ο Μωυσής ο ίδιος χάραξε σε μια χρυσή τριγωνική πλάκα με Εβραϊκούς χαρακτήρες, την τρίτη φορά που μίλησε στον Θεό στο Σινά.

Αυτήν την ιερή και μυστηριώδη λέξη, πρέπει αδελφέ μου να περιμένεις την θέληση του Θεού να την αποκαλύψει σε σένα.

[6] πρόκειται πιθανόν για κακή απόδοση του ονόματος Am alek (Εβρ.: אֱמֶלֶךְ   Εξοδος κεφ. 17:10.)

Διότι απαγόρευσε τον Μωυσή να την προφέρει πότε.

Την λέξη αυτή ο Άλεκ, ο Ααρών και ο Σολομών είχαν κατόπιν την δύναμη μόνο να συλλαβίζουν τα μεμονωμένα γράμματα της, με ιερό δέος και σεβασμό.

Από τις ιερές αυτές λέξεις, από τις οποίες ο Θεός ευαρεστείται να ξεχωρίζει τον εαυτό του, κάθε ένα από αυτά τα 9 ονόματα έχει μια αναφορά σε 8 ιδιότητες τής Θεότητας με 9 φωνήεντα ενωμένα μαζί τα οποία διαμορφώνουν τον αριθμό 72, και αυτά τα ίδια ονόματα περιέχουν 888 γράμματα (Μαγικό Τετράγωνο τού Ηλίου) - [♀ ΜΑΓΙΚΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ].

Καμπαλιστικά αντιλαμβανόμενα, στα εννέα φωνήεντα που προαναφέρθηκαν αυτά τα εννέα ονόματα είναι:

Ελοάχ, Αδωνάϊ, Πεχοβά, Γιαχβέ, Γιόμπ, Αλόμ, Αχάμπ, Οσέμ, Πέζους.

Κατά τα ίδια χειρόγραφα τρία άλλα ονόματα με τα οποία εμφανίστηκε ο Θεός στον Μωυσή στο όρος Σινά είναι τα εξής: **JOD** (י) , **ADONAI** (אֲדֹנָי) και **JVAH** (יהוה) (Θεός, Αρχή, Γένεση – Θεός ο Κύριος – Γιαχβέ).

Η τελευταία λέξη **JVAH** (Ιβάχ) θα μας απασχολήσει αρκετά στην συνέχεια διότι αποτελεί το καθεαυτό όνομα τής Θεότητας αποτελούμενο από τα τρία γράμματα **ה - ו - י** (Ιόντ - Βάου - Χε), δηλαδή:

την ενεργητική ή διεισδυτική Αρχή Ιόντ - י, την παθητική ή περικαλυπτική Αρχή Χε - ה και την μεταξύ τους σχέση Βάου - ו.

Οι Οντότητες που έχουν σχέση με το Αστρικό επίπεδο (Χικάλ) ή Μέσον Δώμα στο οποίο κάναμε αναφορά πιο επάνω είναι κοινώς γνωστές με τον όρο Διάνοιες (Genii).

Αυτός ο όρος αναφέρεται σε αόρατα όντα, ανώτερης Πνευματικής εξέλιξης, που κατοικούν στο Αστρικό επίπεδο και επηρεάζουν την γη και τούς κατοίκους της.

Προσδίδουν στον άνθρωπο ένα είδος Πνευματικής ζωτικότητας, όπως επίσης και τις ενδόμυχες συμβουλές τους όσον αφορά την άνοδο και την επίτευξη τής κυριαρχίας στο Αστρικό επίπεδο ή Γιετζιρά κατά την Καμπαλιστική θεώρηση.

Το όνομα « Άγγελοι » δίνεται σε μία κατηγορία πνευματικών οντοτήτων που δεν ανήκουν στο Αστρικό επίπεδο, αλλά στο αμέσως ανώτερο (στο 2^ο επίπεδο ή Πνευματικό – Δεβίρ).

Ορισμένες κατηγορίες τών Αγγέλων είναι Κύριοι τού 2^{ου} επιπέδου και το 1^ο ή Θείο επίπεδο κατοικείται από Αρχαγγέλους, οι οποίοι είναι οι Πρεσβευτές τού Θεού, σύμφωνα πάντα με την Εβραϊκή Καμπαλά.

Η Καμπαλά διδάσκει την ύπαρξη τών Διανοιών, τών Αγγέλων αλλά και τών δαιμόνων.

Μας δίνει τα ονόματά τους, την εξουσία τους, τον ρόλο και τις ιδιότητες τους.

Οι Διάνοιες τού Αστρικού πεδίου (Πιετζιρά - **יִצְיָרָה**) είναι 72 σε αριθμό και διαχειρίζονται ή μοιράζονται μεταξύ τους την διακυβέρνηση τού πλανήτη.

Τα ονόματά τους σχηματίζονται ως εξής:

Παίρνουμε τούς τρεις στίχους από το βιβλίο τής Εξόδου στο κεφάλαιο 14, στίχοι 19, 20, 21.

Κάθε στίχος, κατά περιέργη ας την πούμε σύμπτωση, αποτελείται από 72 γράμματα. Γράφουμε τον καθένα στίχο σε μια γραμμή, τον 1^ο και τον 3^ο με τον Εβραϊκό τρόπο γραφής (από δεξιά προς τα αριστερά), αλλά τον 2^ο στίχο από αριστερά προς τα δεξιά.

Συνεπώς, έχουμε στην 1^η γραμμή 72,71,70,69,68,67... 7,6,5,4,3,2,1, κατόπιν στην 2^η γραμμή 1,2,3,4,5,6,7... 67,68,69,70,71,72 και στην 3^η γραμμή 72,71,70, 69, 68, 67... 7,6,5,4,3,2,1.

Το όνομα τής πρώτης Διανοίας σχηματίζεται από τα Εβραϊκά γράμματα τής πρώτης στήλης, το όνομα τής δεύτερης Διανοίας από τα γράμματα τής δεύτερης στήλης, κ.ο.κ.

Ως εκ τούτου κάθε Αγγελικό όνομα αποτελείται από τρία γράμματα.

Σε αυτά πρέπει στην συνέχεια να προστεθεί το επίθεμα Jah (**יָה**) ή El (**אֵל**).

Το **יָה** (**יָה**) σημαίνει αυτός που προέρχεται από τον Θεό, ενώ το El (**אֵל**) σημαίνει υιός τού Θεού ή αυτός που έχει γεννηθεί από τον Θεό.

Έτσι σχηματίζεται η ιεραρχία τών 72 Διανοιών που αναφέρεται στον 4^ο βαθμό στα αρχικά Χειρόγραφα τού Φράνκεν τού 1783.

Συμβολικά η έκφραση αυτή τών Διανοιών δόθηκε με την κλίμακα τού ενυπνίου τού Ιακώβ.

Τα 72 αυτά ονόματα εκπορεύονται και υποδιαιρούνται σε τρία τμήματα που το κάθε ένα περιέχει 24 ονόματα Αγγέλων με έναν επικεφαλής στο κάθε ένα.

Κάθε τμήμα επιβλέπει τα 4 σημεία τού ορίζοντα και συνεπώς περιέχει 6 ονόματα ($4 \times 6 = 24$).

Στην Καμπαλιστική παράδοση που θα αναλύσουμε στο σχετικό κεφαλαίο (πρακτική Καμπαλά), αυτά τα Θεία ή Αγγελικά ονόματα μπορεί να τα επικαλεσθεί κάποιος με την βοήθεια ενός Ψαλμού που είναι σύνθεση από ορισμένους στίχους άλλων ψαλμών.

Η επίκληση αυτή ονομάζεται **Shem Ham Phorash** που στα Εβραϊκά σημαίνει:

« το Όνομα προφέρθηκε ορθώς ».

Σύμφωνα με τα διδάγματα τής Καμπαλιστικής ερμηνευτικής θεολογίας αυτά τα 72 ονόματα, όταν απαγγέλλονται με κατάλληλο τρόπο, δημιουργούν μια Πνευματική Δόνηση που είναι ένα ισχυρό αντίδοτο στην αρνητική ενέργεια τού ανθρώπινου εγώ που οφείλεται στην ύπαρξη αρνητικών ψυχονοητικών ειδώλων - [κεφάλαιο ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ - ΚΛΙΣΕ].

Η προφορά τών ονομάτων, τού ιερού συνόλου Shem Ham Phorasch, βοηθά τον άνθρωπο να τελειοποιηθεί ψυχικά και πνευματικά, αλλά και να κυριαρχήσει ταυτοχρόνως επί τού υλικού κόσμου και τον οδηγεί στην επίτευξη τού « καθ' ομοίωση » με τον Δημιουργό.

Αυτή είναι η υψηλή ευεργετική επίδραση τού ονόματος αυτού επάνω στον άνθρωπο και την Φύση. Η μεθοδολογία όμως τής επικλήσεως αυτής δεν είναι τού παρόντος συγγράμματος.

Όπως οι Ισραηλίτες υπό την ηγεσία τού Μωυσή πέρασαν με την βοήθεια τού Θεού και τού Αγγέλου που τους είχε στείλει στην Ερυθρά Θάλασσα νικώντας την φύση και ακυρώνοντας τους φυσικούς νόμους (Έξοδος, ΙΔ', 19 ~ 21), έτσι και ο κάθε άνθρωπος ξεχωριστά μπορεί με την βοήθεια τού « ρητού ονόματος » Shem Ham Phorasch, σε αντιδιαστολή με το άρρητο Όνομα Γιεχωβά, να ξεπεράσει τις προσωπικές του αδυναμίες και να γίνει τέλειος ψυχικά και πνευματικά.

Όπως είναι φανερό ο 4^{ος} βαθμός τού Μυστικού Διδασκάλου, εισαγωγικός τού Α*Α*Σ*Τ*, αλλά και άλλοι βαθμοί, περιέχει διασκορπισμένες στο κείμενο τής μυήσεως αναφορές οι οποίες μας παραπέμπουν σε Αρχές τής Καμπαλά.

 Τέτοιες αναφορές βέβαια σαν αυτές υπάρχουν στις μυήσεις όλων τών ανωτέρων βαθμών τού Α*Α*Σ*Τ* χωρίς την βοήθεια τών οποίων η ερμηνεία τής βαθύτερης ή εσωτερικής εννοίας τού κάθε βαθμού, που έχει ουσιαστικό περιεχόμενο και με την οποία θα ασχοληθούμε στην συνέχεια, γίνεται κατά το μάλλον ή ήττον ανέφικτη.

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ « ΕΞΟΔΟ » ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14 - ΣΤΙΧΟΙ 19, 20, 21

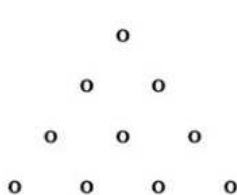
- 19 ἔξῃρε δὲ ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ ὁ προπορευόμενος τῆς παρεμβολῆς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ ἐπορεύθη ἐκ τῶν ὀπισθεν· ἔξῃρε δὲ καὶ ὁ στῦλος τῆς νεφέλης ἀπὸ προσώπου αὐτῶν καὶ ἔστη ἐκ τῶν ὀπίσω αὐτῶν.
- 20 καὶ εἰσῆλθεν ἀνὰ μέσον τῆς παρεμβολῆς τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἀνὰ μέσον τῆς παρεμβολῆς Ἰσραὴλ καὶ ἔστη· καὶ ἐγένετο σκότος καὶ γνόφος, καὶ διῆλθεν ἡ νύξ, καὶ οὐ συνέμιξαν ἀλλήλοις ὅλην τὴν νύκτα·
- 21 ἐξέτεινε δὲ Μωυσὴς τὴν χεῖρα ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ὑπήγαγε Κύριος τὴν θάλασσαν ἐν ἀνέμῳ νότῳ βιαίῳ ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἐποίησε τὴν θάλασσαν ξηρὰν καὶ ἐσχίσθη τὸ ὕδωρ^[7] (Έξοδος - κεφ. 14).

[7] (Αστρικό επίπεδο – πέπλο Παροκέτ – Δρύφακτο)

ΤΑ 72 ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΝΟΙΩΝ (ΑΓΓΕΛΩΝ) ΤΟΥ ΘΕΟΥ

8	7	6	5	4	3	2	1	
כהת	אכא	ללה	מהש	עלם	סיש	ילי	והו	1
הקם	הרי	מבה	יזל	ההע	לאו	אלד	הזי	2
ההו	מלה	י	נלכ	פהל	לוו	כלי	לאו	3
רשר	לכב	אום	ריי	שאה	ירת	האא	נתה	4
יז	רהע	חעם	אני	מנר	כוק	להח	יחו	5
מיה	עשל	ערי	סאל	ילה	וול	סיכ	ההה	6
פוי	מבה	נית	ננא	עמם	החש	דני	והו	7
מחי	ענו	יהה	ומב	מצר	הרת	ייל	נמם	8
מום	היי	יבמ	ראה	חבו	איע	מנק	דמב	9

Η ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΡΑΜΜΑΤΟ

		1x5 = 5
		2x6 = 12
		3x5 = 15
		4x10 = 40
		=====
A53	A54	72

Τοποθετώντας τα τέσσερα γράμματα του Άφατου Ονόματος τού Θεού

Γιαχβέ **יהוה** με την μορφή τής Πυθαγορείου Τετρακτύος,

φανερώνονται τα 72 Ονόματα τών Διανοιών.

Το κλειδί τής διάταξης έχει ως εξής:

$$\text{י} = 10 \dots\dots\dots = 10$$

$$\text{יה} = 5+10\dots\dots = 15$$

$$\text{יהו} = 5+10+6 = 21$$

$$\text{יהוה} = 5+10+6+5 = 26$$

=====

$$\text{Σύνολο} = 72$$

ΠΙΝΑΚΑΣ ΙΙ
ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΤΑΞΕΩΝ
ΣΕ ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ ΕΤΗ Η' ΜΗΝΕΣ ^[8]

1 ^η ΤΑΞΗ	ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΡΕΙΣ ΒΑΘΜΟΥΣ	ΕΤΗ
1 ^{ος} βαθμός	Μαθητευόμενος	3
2 ^{ος} βαθμός	Εταίρος	5
3 ^{ος} βαθμός	Διδάσκαλος	7
	ΤΑ ΕΤΗ ΠΟΥ ΑΠΑΙΤΟΥΝΤΑΙ ΕΙΝΑΙ	15

2 ^η ΤΑΞΗ	ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΠΕΝΤΕ ΒΑΘΜΟΥΣ	ΕΤΗ
4 ^{ος} βαθμός	Μυστικός Διδάσκαλος	3
5 ^{ος} βαθμός	Τέλειος Διδάσκαλος	3
6 ^{ος} βαθμός	Έμπιστος Γραμματεύς (εξ απορρήτων)	3
7 ^{ος} βαθμός	Επόπτης τής Οικοδομής	5
8 ^{ος} βαθμός	Έφορος και Δικαστής	7
	ΤΑ ΕΤΗ ΠΟΥ ΑΠΑΙΤΟΥΝΤΑΙ ΕΙΝΑΙ 3 φορές το 7	21

3 ^η ΤΑΞΗ	ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΡΕΙΣ ΒΑΘΜΟΥΣ	ΕΤΗ
9 ^{ος} βαθμός	Εκλεκτός των Εννέα	3
10 ^{ος} βαθμός	Εκλεκτός των Δεκαπέντε	3
11 ^{ος} βαθμός	Ένδοξος Εκλεκτός, επικεφαλής των 12 Φυλών	1
	ΤΑ ΕΤΗ ΠΟΥ ΑΠΑΙΤΟΥΝΤΑΙ ΕΙΝΑΙ	7

4 ^η ΤΑΞΗ	ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΡΕΙΣ ΒΑΘΜΟΥΣ	ΕΤΗ
12 ^{ος} βαθμός	Μέγας Διδάσκαλος Αρχιτέκτων	1
13 ^{ος} βαθμός	Βασιλική Αψίς	3
14 ^{ος} βαθμός	Μέγας Εκλεκτός, Αρχαίος, Τέλειος Διδάσκαλος	1
	ΤΑ ΕΤΗ ΠΟΥ ΑΠΑΙΤΟΥΝΤΑΙ ΕΙΝΑΙ	5

^[8] Από το **ΓκΜα** και **[280]**

5 ^η ΤΑΞΗ	ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΠΕΝΤΕ ΒΑΘΜΟΥΣ	ΕΤΗ
15 ^{ος} βαθμός	Ιππότης του Ξίφους	1
16 ^{ος} βαθμός	Πρίγκιψ τής Ιερουσαλήμ	1
17 ^{ος} βαθμός	Ιππότης τής Ανατολής και τής Δύσης	3
18 ^{ος} βαθμός	Ιππότης Ροδόσταυρος	1
19 ^{ος} βαθμός	Μέγας Ποντίφιξ	3
	ΤΑ ΕΤΗ ΠΟΥ ΑΠΑΙΤΟΥΝΤΑΙ ΕΙΝΑΙ 3 φορές το 3	9

6 ^η ΤΑΞΗ	ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΡΕΙΣ ΒΑΘΜΟΥΣ	ΕΤΗ
20 ^{ος} βαθμός	Μέγας Πατριάρχης	3
21 ^{ος} βαθμός	Μέγας Διδάσκαλος τής Τεκτονικής Κλειδός	3
22 ^{ος} βαθμός	Πρίγκιψ τού Λιβάνου	3
	ΤΑ ΕΤΗ ΠΟΥ ΑΠΑΙΤΟΥΝΤΑΙ ΕΙΝΑΙ 3 φορές το 3	9

7 ^η ΤΑΞΗ	ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΡΕΙΣ ΒΑΘΜΟΥΣ	ΕΤΗ
23 ^{ος} βαθμός	Υπέρτατος Πρίγκιψ Επικεφαλής τού Μεγάλου Διευθυντηρίου	5
24 ^{ος} βαθμός	Ένδοξος Ιππότης Διοικητής τού Λευκού και τού Μέλανος Αετού	5
25 ^{ος} βαθμός	Διοικητής τού Βασιλικού Μυστικού	5
	ΤΑ ΕΤΗ ΠΟΥ ΑΠΑΙΤΟΥΝΤΑΙ ΕΙΝΑΙ 3 φορές το 5	15
	ΤΑ ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΕΤΗ ΠΟΥ ΑΠΑΙΤΟΥΝΤΑΙ ΕΙΝΑΙ	81

Παρατηρούμε ότι ο συνολικός αριθμός τών συμβολικών μηνών ή τών ετών, (Πίνακας II τής χρονολογικής διαδοχής), ανέρχεται αλληγορικά στον αριθμό 81 που κατά την διδασκαλία τού 20^{ου} βαθμού είναι η ηλικία του θανάτου τού Χιράμ Αμπίφ.

Ο αριθμός 81, που σχετίζεται με την Σελήνη και το Μέσον Δώμα, είναι ο αριθμός τής βάσης (σφαίρα 9 ή Γιεσόντ στο Καμπαλιστικό Δένδρο) διότι συγκεντρώνει τις επήρειες όλων τών σφαιρών. Ο Μυστηριακός αριθμός 81, θα αναλυθεί σε σχέση με τα Μαγικά Τετράγωνα ή τα τετράγωνα τών πλανητών, στο κεφάλαιο περί Καμπαλά τού παρόντος Α' τόμου, σε συνδυασμό με τον 4^ο βαθμό αλλά και τον 15^ο βαθμό στον Β' τόμο τού παρόντος συγγράμματος.

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ

8

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ
ΤΟ ΑΦΑΤΟ ΟΝΟΜΑ

8.1. ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ (Ο ΘΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ - ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΤΖΙΛΟΥΘ)

Σημείο εκκινήσεως, αλλά και τελικός σκοπός τού Εσωτερισμού και συνολικά τής όλης μυητικής αγωγής και κάθε Παραδόσεως, χωρίς φυσικά να εμπλέκεται με κανένα τρόπο η έννοια τής θρησκείας, είναι η “ Γνώση ” τού Θεού.

Η Μυστηριοσοφία, σαν η Επιστήμη τής Ζωής και τού Φωτός, προτρέπει στην αέναο αναζήτηση τού Θεού με την μορφή τής αναζητήσεως τής Αληθείας ή τού Απωλεσθέντος Λόγου κατά την Τεκτονική ορολογία.

Η αναζήτηση αυτή είναι άμεσα συνυφασμένη με την φύση τής ίδιας μας τής υπάρξεως και τών δυνατοτήτων μας, ως Συνειδήσεων και ως Αυτοεπιγνώσεων, με την διεύρυνση τού Πνεύματος μας και με τον Φωτισμό.

Επάνω σε αυτό βασίζεται η ανθρωπολογική σχολή τού George Oliver με την θεώρηση μίας θεολογικής κλίμακας από την Επίγειο Στοά στην Επουράνιο (την Ουράνια Ιερουσαλήμ).

Άλλωστε, βασικά, αυτό υπονοείται όταν κατά την έναρξη τών εργασιών λέγεται ότι αναζητούμε το αιώνιο Φως, σαν έκφραση τού M*A*T*Σ*, προς το οποίο το Παν σταδιακά τείνει.

Πά τον λόγο αυτό, όλες οι αυξήσεις Φωτός (μυήσεις) καθώς και η έναρξη και το κλείσιμο κάθε μορφής εργασίας στον Τεκτονισμό αρχίζουν με την επίκληση :

Εις Δόξαν τού Μεγάλου Αρχιτέκτονος τού Σύμπαντος... (E*Δ*T*M*A*T*Σ*...).

Πάρα πολλοί δε ανώτεροι βαθμοί έχουν σαν “ ιερές λέξεις ” Θεία Ονόματα, τα οποία έχουν ληφθεί, κυρίως από την Καμπαλά.

Στον Φιλοσοφικό Τεκτονισμό κάτω από το Έμβλημα τού δικέφαλου αετού υπάρχει η φράση « Deus Memque Jus » που σημαίνει ο Θεός και το δίκαιο μου ή ο Θεός είναι το δίκαιο μου.

Η δε σχετική Διδασκαλία τού 1^{ου} βαθμού τού μαθητή αρχίζει με την παρακάτω στιχομυθία :

« Τι κοινό υπάρχει μεταξύ μας ; Μία Αλήθεια που είναι η ύπαρξη ενός Μεγάλου Αρχιτέκτονος Δημιουργού τού Σύμπαντος, δηλαδή παντός ότι υπήρξε, ότι υπάρχει και ότι μέλλει να υπάρξει. Αυτό το γνωρίζω διότι εκτός από τα όργανα τα οποία αποτελούν το υλικό μας Ον, προικισθήκαμε από το Υπέρτατο Όν με την Διανόηση... »

Η ανθρώπινη σκέψη, από καταβολής Κόσμου, προσπάθησε να εξηγήσει μερικά πράγματα που αφορούν το θέμα αυτό, όπως :

1. Ποιά ήταν η πρώτη Αιτία, η πρώτη Αρχή από την οποία ξεκίνησε και έλαβε υπόσταση ο Κόσμος, το Σύμπαν ;
Ότι βλέπουμε και περισσότερο εκείνα που δεν βλέπουμε ;
2. Ποιά ήταν η εξελικτική πορεία που πέρασε για να φθάσει στο σημερινό σημείο και ποιές είναι οι διάφορες δυνάμεις που το συγκροτούν και το διατηρούν σε ένα ενιαίο σύνολο ;
3. Ποιός είναι ο ρόλος τού ανθρώπου και τι πρέπει να κάνει για να εξελιχθεί ;
Σιγά - σιγά και με το ψάξιμο γεννήθηκαν οι διάφορες κοσμογονίες, κοσμοθεωρίες και μύθοι που βλέπουμε να έχουν όλοι σχεδόν οι λαοί και όλοι οι πολιτισμοί, πού βασιζόνται άλλοτε στις θρησκείες, άλλοτε στις παραδόσεις, άλλοτε σε Φιλοσοφικά συστήματα και Μυητικές οργανώσεις, άλλοτε στις Επιστήμες και πολλές φορές ακόμη και σε οράματα.

Εμείς στην προσπάθειά μας να καταλάβουμε θα πραγματοποιήσουμε την έρευνα βοηθούμενοι από τις παραδόσεις και από αποκαλυπτικά κείμενα πού μας έχουν δοθεί από Εκλεκτούς Απεσταλμένους (Ε*Α*Διδ*) τα οποία προέρχονται είτε από την Ορφική και την Πυθαγόρεια παράδοση, είτε από την Ιουδαϊκή και την παράδοση τών Ροδοσταύρων τής Ανατολής.

Γά τον **Θεό**^[9] λοιπόν, για την έκφραση και τις Ιδιότητες Του, για την εξέλιξη^[10] τού **Όντος**, για την Θεία Δημιουργία, για την δημιουργία τού Πνεύματος και τής Ύλης (τής Ουσίας και τής Υποστάσεως), τις στήλες **J*** και **B***, κ.ά. είναι τα κύρια θέματα που θα εξετάσουμε και τα οποία περιέχονται στις Παραδόσεις και Διδασκαλίες πού προαναφέραμε.

Όπως αναλύσαμε, ο Θεός δημιουργεί ιδέες και έννοιες και όχι μορφές.

Στα χώρο - χρονικά πεδία οι έννοιες παίρνουν υπόσταση ως μορφές σταθεροποιημένες διά τής ύλης, είτε νοητικής, είτε ψυχικής, είτε τής χονδροειδούς παχυλής ύλης.

Έτσι οι ιδέες εκφράζονται μορφοποιημένες διά τής ύλης.

Πρέπει να παραδεχθούμε, ότι αναλύσεις τού είδους αυτού είναι δύσκολες και αφηρημένες, αλλά αυτός δεν είναι λόγος, να μη γίνει προσπάθεια να καταλάβουμε, όσο μπορούμε περισσότερα, καθόσον μάλλον θεωρούνται βασικά και τελείως απαραίτητα για την κατανόηση τού Υπερουσιαστικού Κόσμου.

Θα εξετάσουμε βαθμούς, όπως ο 28^{ος} Ιπότης τού Ηλίου, όπου η συμμετοχή Αρχαγγελικών τάξεων πού αποτελούν μέρος τής Θείας Ιεραρχίας, αποτελεί βασικό στοιχείο τής μνήσης.

[9] Ο άνθρωπος περιόρισε την Σεπτή Οντότητα τού Απολύτου σε τρία ή τέσσερα γράμματα:

Θεός, Dieu, Deus, Dios, God, Dio, Gud, Bog, M*A*T*Σ*, **יהוה**, κ.λ.π.

[10] Εξ-έλιξις = εκ τού εξ+ελίσσω = εκτυλίσσω - αντίθετον: εν-έλιξις

Βασιζόμενοι λοιπόν στο νόμο τής Αναλογίας εύκολα θα καταλάβουμε, γιατί η σύσταση τού ανθρώπου πρέπει να είναι ανάλογη με την σύσταση τού υπερουσιαστικού Όντος, τού Θεού.

Ως εκ τούτου χρησιμοποιώντας κοινά και γιά τις δύο δεδομένα, θα καταλάβουμε καλύτερα τόσο την μία όσο και την άλλη - [ὁ ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΡΙΣΜΟΙ].

Οι αποκαλύψεις αυτές δεν προοριζόταν αναγκαστικά γιά πρόσωπα εξαιρετικά προικισμένα πνευματικά, αλλά ο κάθε ένας άνθρωπος στη φροντίδα του να δημιουργήσει την προσωπική του δοξασία, μπορεί να επιληφθεί τής παρουσίας αυτής με εμπιστοσύνη και με ωφέλεια.

✎ Επίσης κάτι άλλο πού πρέπει προ παντός να αποφεύγουμε είναι :

« το να προσπαθούμε να βρούμε σε κάθε κείμενο εκείνο πού εμείς θα θέλαμε να έλεγε, το να επιδιώκουμε δηλαδή να βρούμε την επιβεβαίωση τών όσων ήδη πιστεύουμε ».

Γιατί ο άνθρωπος, χάρις στην πλαστικότητα τού πνεύματός του, μπορεί να κάνει ένα κείμενο να πεί αυτά πού εκείνος θέλει και πολύ συχνά με τον τρόπο αυτό το παραλλάσει τελείως.

Σε μιά τέτοια θεώρηση προέχει η σύλληψη και η κατανόηση φιλοσοφικών **έννοιών**, παρά την κατά περίπτωση ανθρωπομορφική ή συμβολική και αλληγορική διατύπωση της.

Έτσι, **έννοιες** θα προσπαθήσουμε να αναζητήσουμε και να αντιληφθούμε και όχι μορφές. Διότι πρόκειται γιά συνθέσεις και γεγονότα που έλαβαν χώρα, όσον αφορά βέβαια το δικό μας Σύμπαν, σε μία εποχή που χάνεται σε ένα πολύ απομακρυσμένο παρελθόν, κάτι που συνέβη σε κάποια στιγμή τής αιωνιότητας και το οποίο ίσως δεν πρόκειται ποτέ να επαναληφθεί και μας είναι αδύνατο να το περιγράψουμε με λέξεις παρά μόνον με συμβολισμούς.

Μένει τώρα να προσδιορίσουμε καλύτερα το βαθύτερο νόημα τής έννοιας σύμβολο και κατ' επέκταση τής έννοιας συμβολισμός, ώστε να μπορέσουμε να αποκομίσουμε κάποια ωφέλεια από την συνολική μελέτη του.

Αν αναχθούμε στην ρίζα τού όρου, βλέπουμε ότι με την λέξη **Σύμβολο** οι αρχαίοι Έλληνες εννοούσαν τις λέξεις και τα σημεία αναγνωρίσεως τών μνημένων στα Μυστήρια τού Μίθρα, της Δήμητρας, της Κυβέλης κ.λπ.

Με το ίδιο πνεύμα και ο Χριστιανισμός εφάρμοσε την έννοια τού συμβόλου στο Σύμβολο τής Πίστεως και στις τρεις παραλλαγές του :

στο Σύμβολο τών Αποστόλων (2^{ος} αιώνας μ.Χ.), στο Σύμβολο τής Νίκαιας (το 325 μ.Χ.) πού εγκαθιστά το ομοούσιο τής φύσεως τού Πατρός και τού Υιού και στο συμπληρωματικό Σύμβολο τού 380 μ.Χ., πού καθόρισε την φύση τού Αγίου Πνεύματος.

Από τον περασμένο αιώνα, η λέξη σύμβολο τείνει να πάρει όλο και πλατύτερη σημασία και χάνει προοδευτικά την πρωταρχική Ελληνική ή Χριστιανική της έννοια.

Έτσι στη νεώτερη φιλολογία, ο συμβολισμός εμφανίζεται σαν αντίδραση στην καθαρά αναπαραστατική τέχνη, όπου ο δημιουργός αναπαριστά το θέμα του όπως ακριβώς το βλέπει. Εδώ το σύμβολο έχει συλληφθεί ως έκφραση τής εσωτερικής σχέσεως μεταξύ δύο αντικειμένων.

Δηλαδή εκείνο το οποίο ανήκει στο φυσικό κόσμο θεωρείται ότι υπενθυμίζει εκείνο πού έχει την πηγή του κυρίως στον ηθικό κόσμο και ότι φθάνει μέχρι τις βαθύτερες ψυχικές πτυχές τού ανθρώπου.

Είναι ωστόσο σαφές ότι τα σύμβολα αυτά, με αυτήν την αντίληψη, νοούνται σαν σημεία τα οποία δημιουργήθηκαν από τον άνθρωπο με σκοπό να διευκολύνουν την επικοινωνία ιδεών, εννοιών και μηνυμάτων, δηλαδή όλων εκείνων πού βρίσκονται στο ανθρώπινο επίπεδο, όσο εκλεπτυσμένα και αν θεωρηθεί ότι είναι. Η αντίληψη όμως αυτή αφήνει απεριόριστη ελευθερία στο θέμα τής δημιουργίας και τής ερμηνείας τών ατομικών συμβόλων.

Συνεπώς μία τέτοια δημιουργία δεν είναι παρά : το γεγονός τής υποανάπτυκτης και μη ισορροπημένης ανθρώπινης προσωπικότητας και τα σύμβολα αυτού τού τύπου, καθώς και το είδος τού συμβολισμού πού γεννούν, δεν έχουν παρά σχετική αξία.

Η παραδοχή τους από στενότερους ή ευρύτερους κύκλους ανθρώπων τού ιδίου πολιτισμού, οφείλεται σε κάποια ομοιομορφία εξ αιτίας τής « παραμόρφωσης » τής προσωπικότητας τών ανθρώπων.

Η παραμόρφωση αυτή είναι, εν μέρει, αντανάκλαση τής ομοιομορφίας πού προκαλεί η αγωγή και η παιδεία, διότι οφείλεται στις ομαδικές αλήθειες, προλήψεις, προκαταλήψεις, δεισιδαιμονίες κ.λ.π. από τις οποίες διέπεται η κάθε κοινωνία ή ομάδα ανθρώπων όπως η φυλή.

Στο θέμα αυτό, μία περικοπή από την μύηση τού 4^{ου} βαθμού (1^η περιοδεία), τονίζει τα εξής :

« Δεν θα υπολαμβάνετε τας λέξεις ως πραγματικότητα. Θα προσπαθείτε πάντοτε δια τής ερμηνείας εκάστου συμβόλου να αποκαλύπτετε την εις αυτό υποκρυπτόμενη αλήθεια... »

Από εσωτερική λοιπόν σκοπιά, τα σύμβολα είναι πάντοτε εξ **Αποκαλύψεως** και στην βαθύτερη τους έννοια, επειδή είναι ακριβής, δεν μπορεί να προσδίδεται ελεύθερη ερμηνεία, αφού εκφράζουν με λόγια, με σχήματα ή με έργα τέχνης, αντικειμενικές αλήθειες πού έχουν συλληφθεί μέσα σε υψηλότερη κατάσταση Συνειδήσεως.

Κάποιο λοιπόν εσωτερικά αναγνωρισμένο σύμβολο, μπορεί να γίνει μερικά ή

ολικά κατανοητό, ανάλογα με το επίπεδο συνείδησης εκείνου πού προσπαθεί να εισδύσει στο νόημα του.

Αλλά με οποιοδήποτε βαθμό συνειδήσεως και αν συλληφθεί, το γενικό νόημα του δεν θα αλλάξει αλλά θα παραμείνει το ίδιο όποιος και αν είναι ο βαθμός κατανόησεως και δεν θα εκτεθεί σε καμία ελεύθερη ερμηνεία.

Με άλλα λόγια τα σύμβολα είναι μηνύματα μεταβιβαζόμενα όχι από άνθρωπο σε άνθρωπο, όπως συνέβαινε στην περίπτωση τών σχολών τών συμβολιστών τού 19^{ου} και τού 20^{ου} αιώνα, αλλά από τούς ανώτερους κόσμους προς τον δικό μας κόσμο γιά να χρησιμοποιηθούν από τούς ερευνητές τής Αληθείας.

Συνεπώς, κάθε εσωτερικά έγκυρο σύμβολο περικλείει ένα σύνολο πραγματικών πληροφοριών και γνώσεως, πού αναφέρονται σε ορισμένες όψεις, γεγονότα ή νόμους τού έξω από τις αισθήσεις μας νοούμενου κόσμου, ενώ ταυτόχρονα προσφέρει ένα κλειδί γιά να μπορέσει ο ερευνητής να φθάσει στο βαθύτερο και ολοκληρωμένο του νόημα.

Στην Εσωτερική Διδασκαλία, η πρακτική αξία τών συμβόλων προχωράει ακόμη πιο μακριά.

Επιτρέπουν στον ερευνητή, ο οποίος με συνειδητές προσπάθειες αναπτύσσει μέσα του νέες ικανότητες, να ελέγξει την πρόοδο του στον τομέα τής όλο και πιο εκτεταμένης κατανόησης τών γεγονότων που εμφανίζονται στον νοούμενο κόσμο που αντιπροσωπεύουν τα σύμβολα.

Μιά ακόμη περικοπή από την μύηση τού 4^{ου} βαθμού, γιά το θέμα αυτό, διευκρινίζει :

« Εις τούς βαθμούς τού Φιλοσοφικού Τεκτονισμού ως καί εις τās Συμβολικάς Στοάς, θα συναντήσητε σύμβολα, τα οποία θα βοηθήσουν να ικανοποιήσετε την έφεσίν σας προς ανωτέρους πνευματικούς ορίζοντας. Τα μυσταγωγικά σύμβολα αποτελούν μέρος τού Τεκτονικού μυστικού καί διά τούτο δεν επιτρέπεται να αλλοιωθούν. Η ερμηνεία των, όμως, δεν είναι προσδεδεμένη εις ούδένα σταθερόν κανόνα - ① { Διότι αποτελεί συνάρτηση τού συνειδησιακού επιπέδου τών μνημένων }. Αντιθέτως, οφείλει αύτη να προσαρμόζεται προς την εκάστοτε εξέλιξιν τού πνευματικού καί ηθικού πολιτισμού, εαν επιθυμεί να παραμείνει ζώσα καί πάντοτε σύγχρονος.

Η προσαρμογή αύτη επιδιώκεται ιδιαιτέρως εις τα ανώτερα Φιλοσοφικά Έργαστήρια.

Ο Τεκτονισμός είναι το απαύγασμα τών προσπαθειών υψηλοφρόνων ατόμων καί αποτελεί τον προάγγελον τής εξελίξεως τής ανθρωπότητος. Η μέθοδος του στηρίζεται επί τής επωφελεστέρας αξιοποιήσεως τής πνευματικής καί ηθικής αναπτύξεως τής ανθρωπότητος, από τής σκέψεως τών πρωτογόνων μέχρι τών πλέον υψηλών πολιτιστικών επιτευγμάτων ».

Η περίπτωση τής Αποκάλυψης πού έγινε στον Άγιο Ιωάννη στο νησί τής Πάτμου, σύμφωνα πάντα με το κείμενο της, « *Εγένετο εν Πνεύματι* » (Αποκάλυψη κεφάλαιο ι' 10).

Ένα τέτοιο σύμβολο, μολονότι ο Απόστολος το μετέφρασε σε λόγια ανθρώπινα, δεν μπορεί να συλληφθεί ολοκληρωτικά παρά μόνον από όσους έχουν φθάσει στο ανώτερο εκείνο συνειδησιακό επίπεδο από όπου και ο ίδιος ο Ιωάννης έλαβε την Αποκάλυψη.

Το επίπεδο αυτό στον 3^ο βαθμό περιορίζεται ή προστατεύεται από ένα μαύρο παραπετάσμα, ενώ στον 4^ο βαθμό από ένα δρύφακτο (συμβολικό κιγκλίδωμα).

Η ανθρώπινη διάνοια, δηλαδή αυτή που αναφέρεται στην προσωπικότητα - ακόμη και η πιό εκλεπτυσμένη - δεν θα μπορούσε, στην συνηθισμένη της κατάσταση, να **κατανοήσει** την « Αποκάλυψη » γιατί αυτή η διάνοια τού ανθρώπου, μόνο με τις δικές της δυνάμεις καί χωρίς την συνδρομή κάποιας μεθοδικής εσωτερικής διαμορφώσεως, σταματάει μπρός στο αδιαπέραστο τείχος (πέπλο) τού Αγνώστου.

Είναι το *ignoramus et ignorabimus* (Δεν γνωρίζουμε και δεν πρόκειται να γνωρίσουμε) πού υποδηλώνει τούς περιορισμούς τής Επιστημονικής γνώσεως.

Επομένως πρέπει να γίνουν κατανοητά από την αρχή, κυρίως, τα εξής τέσσερα πράγματα :

1^ο Τίθεται ευθύς εξ αρχής στον νεόφυτο, στον 4^ο βαθμό, το ζήτημα να γνωρίσει την έννοια τού Δημιουργού Αιτίου **Iod** (**י**), τού Θεού, κατά την ανθρωπολογική σχολή τού Dr. Oliver.

2^ο Η Γνώση αυτή δεν είναι προϊόν έρευνας κατά την επιστημονική αντίληψη και μέθοδο, η οποία συνεπάγεται ταξινόμηση ιδιοτήτων, καταχώρηση απόψεων και εξαγωγή συμπερασμάτων, αφού ο **Θεός** δεν είναι ένα “ πράγμα ” δεν είναι “ πρόσωπο ” πού υπόκειται στην λογική έρευνα και εμπειρία τών αισθήσεων. Διότι στην περίπτωση αυτήν θα ήταν δημιούργημα.

3^ο Πρόκειται για γνώση που αποκτάται με την Αληθή Επιστήμη - [**י** Β' τόμος 18^{ος} βαθμός].

Επομένως η θέση μας είναι εξαιρετικά δύσκολη, όταν μάλιστα είμαστε συνηθισμένοι να επιζητούμε να λύσουμε τέτοια θέματα με την τετράγωνη και ορθογώνια λογική μας.

Σχετική με την ανθρωπομορφική προσέγγιση η λέξη είναι ο Adonai (*Εβρ.* **אֲדֹנָי** = Κύριος), το όνομα ενός Θεού πού λατρεύεται ακόμη και σήμερα από την ατελή ανθρώπινη σκέψη, η οποία τού αποδίδει όλα τα ελαττώματα τού ανθρώπου εμφανίζοντας τον ως ένα Θεό τιμωρό και εκδικητικό.

Είναι ο κατά το πλάσμα τής ανθρώπινης φαντασίας και διανόησης Θεός.

Εναντίον τής πλάνης αυτής “ μάχεται ” ο Τεκτονισμός και προσπαθεί να δείξει στα μέλη του ότι δεν είναι δυνατόν η Δημιουργός Αιτία, ο Θεός, να έχει τις

ιδιότητες πού τής προσδίδει ο άνθρωπος όταν λέει : « *Θεέ μου βοήθησε με να συντρίψω τούς εχθρούς μου* ».

4^{ον}. Χρειάζεται προσπάθεια γιά να απαλλαγούμε, έστω και προσωρινά, από τις έννοιες με τις οποίες είμαστε συνηθισμένοι, όπως γιά παράδειγμα όταν λέμε δύο **κινήσεις**, αυτομάτως και λογικά άλλωστε, να εννοούμε δύο κινήσεις χωριστές και ανεξάρτητες και να συμπεραίνουμε την ύπαρξη ποσότητας. Αυτό όμως το συμπέρασμα δεν ισχύει γιά το επίπεδο πού πρόκειται να μελετήσουμε γιατί στο επίπεδο αυτό (πνευματικό) δεν υπάρχει ποσότητα αλλά **ποιότητα**.

5^{ον}. Η **Νοητική** μας προσπάθεια δεν είναι αρκετή από μόνη της γιά να προσεγγίσουμε έστω και αμυδρά τα γεγονότα που έγιναν πριν από την Δημιουργία τής πρωταρχικής **Ύλης – Υποστάσεως** από την οποία προήλθε η « γνωστή » μας **ύλη** και περικλείονται στους δυο κίνους.

Αλλά γιά να ανεβούμε σε ένα αφηρημένο επίπεδο, όπου οι έννοιες τών αριθμών και τών λέξεων, τού χώρου και τού χρόνου, προσλαμβάνουν διαφορετική σημασία και ερμηνεία χρειαζόμαστε εκτός από την νόηση μας και μία ανάλογα εναρμονισμένη **ψυχή** ώστε να έχουμε αυξημένη δυνατότητα κατανόησης.

6^{ον}. Την βάση τής μελέτης μας πρέπει να αποτελούν τα εξής δύο μνητικά αξιώματα :

- α) Τα “ άνω ” είναι όμοια με τα “ κάτω ” και αντιστρόφως (Ερμής Τρισμέγιστος).
- β) Ο Μακρόκοσμος (Φύση) αποτελεί αναλογική έκφραση τού Μικροκόσμου (άνθρωπος).

Και ας προσέξουμε ότι, **αναλογίες** θα αναζητήσουμε και όχι ταυτίσεις.

Διότι δεν πρέπει να μας διαφεύγει, ότι θα μελετήσουμε τα περί τής **Ουσίας** τών Πάντων, όπου ούτε ο χώρος ούτε ο χρόνος συμμετέχουν στα “ δρώμενα ”, ούτε η μορφή έχει θέση, όπως τουλάχιστον γνωρίζουμε αυτούς τούς παράγοντες να λειτουργούν στα τοποχρονικά φαινόμενα τής ζωής.

Όλα αυτά μάς είναι απολύτως απαραίτητα γιά να επεξεργαστούμε την ερμηνεία τών συμβολισμών πού αποτελούν το περιεχόμενο τών μυήσεων τών ανώτερων Τεκτονικών βαθμών !

8.2. ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΕΣ ΕΝΝΟΙΕΣ

Όταν μελετούμε μία Κοσμοσοφία ή με άλλα λόγια, όταν μελετούμε την γένεση τών Κόσμων και τούς νόμους πού διέπουν τον κύκλο εξέλιξης τών κόσμων, οι μνημένοι τοποθετούν στην αρχή τού Παντός το **ΟΝ - ΘΕΟΣ**.

Στα κείμενα τών Εκλεκτών Απεσταλμένων Διδασκάλων το Υπέρτατο Αυτό **ΟΝ - ΘΕΟΣ** θεωρείται ως η πρώτη εκδήλωση ή η πρώτη εκπόρευση τού Μοναδικού και Ενιαίου **Θεού**, τού Ανέκφραστου και γιά αυτό **Μη** - γνωρίσιμου **Θεού**.

Η Παράδοση, προτίθεται να μας πληροφορήσει την γένεση τού Υπερουσιαστικού Κόσμου και γιά αυτό είναι ανάγκη να μας παρουσιάσει όλες τις φιλοσοφικές

αποχρώσεις, που είναι απολύτως απαραίτητες για να τοποθετήσει, με τα σημερινά δεδομένα, το αιώνιο αυτό πρόβλημα για τον άνθρωπο στην σωστή του θέση και να τού δώσει την διάσταση που αρμόζει.

Η γένεση των υλικών κόσμων, η κυρίως ας πούμε για εμάς Δημιουργία και τα φαινόμενα της, λαμβάνουν χώραν πολύ αργότερα από την γένεση τού Υπερουσιαστικού Κόσμου.

Στην Διδασκαλία των Ε*Α*Διδ*, το **ΟΝ**, σε αντίθεση με όλες τις Φιλοσοφικές παραδόσεις οι οποίες το ταυτίζουν με το **Θεό**, θεωρείται όχι σαν η Αρχή τού Παντός και επομένως ο ίδιος ο **Θεός** αλλά ο Μ*Α*Τ*Σ* ως αποτέλεσμα μιας πρώτης δραστηριότητας τού Θεού.

Αυτό είναι πολύ σημαντικό. Διότι η λεπτή αυτή απόχρωση στην έννοια τού **Θεού** μάς υποδεικνύει αλλά και μας υποχρεώνει να εκτιμήσουμε και εμείς, το παραβίαστο τής ιδέας τής **Απολύτου Μονάδος**, η οποία δεν μπορεί να ανήκει παρά μόνο στον **Θεό**.

Ο άνθρωπος δεν μπορεί να συλλάβει την έννοια αυτήν τής Απολύτου Μονάδος, επειδή μόνο σε εικόνες και μορφές μπορεί να κάνει χρήση των νοητικών δυνατοτήτων του.

Ο **Θεός** όμως, ο **Ενιαίος** και **Μοναδικός**, δεν είναι δυνατόν να έχει μορφή, για αυτό κάθε ανθρώπινη αξίωση να τον συλλάβει είναι μάταια.

Έτσι η ιδέα τού **Θεού** παραμένει απαραβίαστη !

Εν τούτοις κάποιες έννοιες θα προσπαθήσουμε να τις συλλάβουμε, όχι με την νόηση μας (κατώτερο νοητικό) μέσω των μορφών, (μορφοπλαστική), αλλά χρησιμοποιώντας έννοιες με το ανώτερο νοητικό μας, με μιά τεχνική που θα την χαρακτηρίσουμε ως εννοιοπλαστική.

Κατ' αρχήν κάθε υγιής φιλοσοφία πρέπει να λέει, ότι ο **Θεός** είναι μη γνωρίσιμος και ανεπίδεκτος ορισμού.

Ο Καμπαλιστής Ελιφάς Λενί έγραφε ότι « Ένας Θεός προσδιορισμένος είναι Θεός πεπερασμένος », άρα και εμείς με την σειρά μας συμπληρώνουμε ότι δεν μπορεί να είναι ο **Θεός**.

Σε ένα άλλο σημείο ο ίδιος ως άνω συγγραφέας στα κείμενα του αναφέρει επιγραμματικά :

« Κάθε ορισμός περί **Θεού**, διατυπωμένος από την ανθρώπινη διάνοια, είναι εμπειρική συνταγή, διά τής οποίας η δεισιδαιμονία δύναται αργότερα να αποστάξει έναν διάβολο ».

Διότι κατά κανόνα κάθε άνθρωπος δημιουργεί τον Θεό του, με την φαντασία του.

Γι' αυτό κατά το παρελθόν επινοήθηκε σμήνος τερατωδών κατασκευασμάτων τα οποία αναγνωρίστηκαν και λατρεύτηκαν σαν Θεοί.

Όπως ήδη αναφέρθηκε, ένας από αυτούς παρουσιάζει για εμάς ιδιαίτερο ενδιαφέρον, καθ' ότι χρησιμοποιείται στον Κεραμιστή ορισμένων βαθμών του Α*Α*Σ*Τ* - [♠ Β' τόμος].

Είναι ο Adonai (Αδοναΐ = Κύριος - Εβρ. אֲדֹנָי), αντίτυπο γιγαντιαίο του μονάρχη τής Σιών, φαινομενικά φθονερός, αιμοβόρος, αδέκαστος και σκληρός.

Ένας Τιμωρός Θεός.

Αλλά και ο Θεός και γλυκός Ιησούς, μήπως άραγε κατανοήθηκε από τούς οπαδούς του ;

✎ Γίνεται λοιπόν φανερό ότι η εσωτερική γνώση κάθε λαού, όταν υπερβεί τον στενό κύκλο τής μυήσεως και λάβει διαστάσεις θρησκείας, με κατάληξη την εξωτερική λατρεία, χάνει τον μυστηριακό της χαρακτήρα και καταρρακώνεται από τούς ανθρώπους.

Η πίστη αλλοιώνεται και γίνεται δεισιδαιμονία και η αρχική διδασκαλία μεταβάλλεται ολοκληρωτικά, πράγμα το οποίο εκμεταλλεύονται κατόπιν τα αρνητικά πνεύματα και το χρησιμοποιούν προς άρνηση κάθε θρησκευτικής δοξασίας, ακόμη και προς άρνηση τής υπάρξεως του ιδίου του Θεού. Άλλωστε πως είναι δυνατόν να πιστεύουν όλοι σε έναν και μοναδικό Θεό Αγάπης αλλά να διεξάγουν αιματηρούς πόλεμους στο Όνομα του δικού τους Θεού ;

Ισχύει εδώ πλήρως το απόσπασμα τής Βίβλου του προφητάνακτος Δαβίδ :

« Είπεν· ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός » (13° Ψαλμό).

Η Παράδοση μάς έχει κληροδοτήσει ένα ακόμη θεμελιώδες αξίωμα το οποίο μπορεί να μας δώσει την βάση στο οικοδόμημα πού πρόκειται να οικοδομήσουμε.

Το αξίωμα αυτό, γνωστό στην εσωτερική φιλοσοφία ως COINCIDENTIA OPPOSITORUM, δηλαδή Εναρμόνιση τών Αντιθέτων, μας λέει ότι τα πάντα στον Κόσμο παράγονται διά τής αντιθέσεως και τού φαινομενικού ανταγωνισμού δύο **παραπληρωματικών αρχών** (παραπληρώ σημαίνει ότι καθιστώ κάτι πλήρες).

Η Επιστήμη τού εσωτερισμού αναγνωρίζει επίσης το αξίωμα αυτό σαν Νόμο τού Τριαδικού και το διατυπώνει ως εξής :

Οτιδήποτε υπάρχει είναι το αποτέλεσμα τής συμπτώσης και τής δράσης στο ίδιο σημείο και ταυτόχρονα τριών δυνάμεων (αρετών - ιδιοτήτων κ.λ.π.).

Αυτές είναι :

1^{ον}. Η Ενεργητική ή Διεισδυτική δύναμη

2^{ον}. Η Παθητική ή Προκαλυπτική δύναμη

3^{ον}. Η Ουδέτερη ή Εξισορροπητική δύναμη

Θεωρούμε κατ' αρχήν το αξίωμα αυτό σαν μία απλή υπόθεση, αλλά είναι εύκολο να αποδειχθεί με την παρατήρηση, όπως ακριβώς έγινε με την ανάλυση τού νόμου τής Ανομοιότητας.

Η επιστήμη μάς παρουσιάζει πράγματι παντού δύο είδη δυνάμεων, εκ διαμέτρου αντιθέτων, αλλά με δυνατότητα να συμβιβαστούν, οι οποίες συγκρουόμενες παράγουν όλα τα φαινόμενα τής ζωής. Οι δυνάμεις αυτές αποκαλούνται **J♂** και **B♂**, έλξη και άπωση, θερμό και ψυχρό, θετικός και αρνητικός πόλος, αρσενικό και θηλυκό, αυθόρμητο και αδράνεια κ.λ.π.

Ο νόμος αυτός εκφράζεται με τα τρία πρώτα γράμματα (**יהו** - **JVAH** - **Ιβά**) τού ανέκφραστου Ονόματος τής Θεότητας, Γιαχβέ, που αποτελεί μιά από τις ιερές λέξεις τού 4^{ου} βαθμού.

1	י	Το Ιόντ	Η κατ' εξοχήν ενεργητική Αρχή	Το Εγώ = 10
2	ה	Το 1 ^ο Χε	Η κατ' εξοχήν παθητική Αρχή	Το μη Εγώ = 10/2 = 5
3	ו	Το Βάου	Ο μέσος όρος, το άγκιστρο πού συνδέει το ενεργητικό με το παθητικό	Η σχέση τού Εγώ με το μη Εγώ = 6
4	ה	Το 2 ^ο Χε	Αντιπροσωπεύει το τέλειο Ον, που εμπεριέχει μέσα στην απόλυτη Μονάδα τούς τρεις όρους πού το συνιστούν	Εγώ - μη Εγώ - σχέση (αριθμητική αξία = 5)

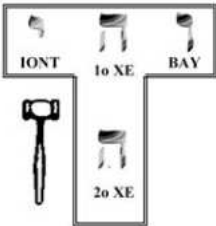
Οι τρεις όροι **Ιόντ**, **1^ο Χε** και **Βάου** εκφράζουν τον τριαδικό Νόμο τού Απολύτου. Το **2^ο Χε**. Δείχνει το πέρασμα από το νοούμενο στο φαινόμενο και αντίστροφα, από μία κλίμακα σε μιά άλλη.

Είναι ο σπόρος που περιέχει την φύτρα τού δένδρου που θα φυτρώσει.

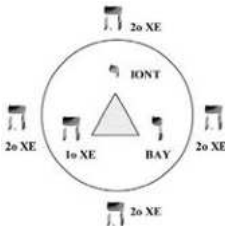
Η λέξη μπορεί να παρασταθεί με πολλούς τρόπους πού είναι όλοι χρήσιμοι – σχ. A55, 56, 57.

A55

A56

A57

Αλλά καθώς το δεύτερο **Χε**, όρος μετάβασης, γίνεται η ενεργητική οντότητα τής επόμενης κλίμακας, δηλαδή καθώς αυτό το δεύτερο **Χε** δεν είναι παρά ένα **Ιόντ** εν τή γενέσει, μπορούμε να παραστήσουμε την ιερή λέξη βάζοντάς το, κατά περίπτωση, κάτω ή πάνω από το **Ιόντ**.

Η αρχαιότητα είχε μία αντίληψη για τούς αριθμούς, που σχεδόν έχει χαθεί στις ημέρες μας.

Η ταύτιση τής ουσίας των όντων με τούς αριθμούς υπήρξε η κατ' εξοχήν γόνιμος δοξασία, διότι έδωσε αφορμή να σχηματισθεί η ιδέα ότι με την μελέτη των αριθμών είναι δυνατόν να ανακαλυφθεί η σύσταση τού Κόσμου.

Οι Πυθαγόρειοι επιδόθηκαν στην μελέτη των αριθμών και δημιούργησαν την μαθηματική επιστήμη.

Αναπόφευκτο ήταν αυτές τις καθαρά μαθηματικές μελέτες να συνοδεύσει και η μεταφυσική αριθμολογία, η γνωστή Αριθμοσοφία.

Ο Πυθαγόρας κατέληξε στην κοσμοθεωρία ότι στην Δημιουργία δεν υπάρχουν μόνο τα φαινόμενα, τα σώματα και η ύλη, τής οποίας βλέπουμε τις μεταβολές, αλλά ότι στα σώματα υπάρχει και κάτι άλλο, άυλο και αιώνιο που δεν υπόκειται στις αισθήσεις μας και συντελεί στην τάξη και αρμονία στον κόσμο.

Αυτό το κάτι το ονόμασε ο Πυθαγόρας **Αριθμό** χωρίς την ύπαρξη τού οποίου είναι αδύνατο να νοηθούν τα όντα.

Όπως όλοι οι αριθμοί ανάγονται στην μονάδα, από την οποία και προέρχονται, με όμοιο τρόπο τα στοιχεία που υποδηλώνουν οι αριθμοί ανάγονται σε μία Αρχή πρωταρχική η οποία, συμβολικά, παριστάνεται με την Μονάδα « Ης ούκ εστί γένεσις ».

Αυτή η Μονάς είναι ο ίδιος ο Θεός.

Εκτός λοιπόν από τον κόσμο των φαινομένων ο Πυθαγόρας δεχόταν και ένα άλλο κόσμο αιώνιο, τον μεταφυσικό κόσμο των αριθμών, ο οποίος γίνεται γνωστός μόνο διά τής νοήσεως και τής διαισθήσεως.

Σε ένα χωρίο τής μεταφυσικής του, ο Αριστοτέλης ταυτίζει τούς αριθμούς τού Πυθαγόρα με τις ιδέες τού Πλάτωνα.

Από το χωρίο αυτό γίνεται φανερό ότι κατά τον Αριστοτέλη οι αριθμοί τού Πυθαγόρα και τα είδη τού Πλάτωνα είναι έννοιες ταυτόσημες.

Στον Εσωτερισμό και στην Καμπαλά (Γκεμάτρια - Τεμουρά) η επιστήμη τής αριθμοσοφίας ασχολείται και αναζητά την εσωτερική έννοια κάθε αριθμού - [♣ Β' τόμος, 4^{ος} βαθμός].

Οι αριθμοί θεωρούνται ως σύμβολα που εκφράζουν την ουσία των όντων και φαινομένων.

Είναι τα κλειδιά μέσω των οποίων γνωρίζουμε τούς τρόπους με τούς οποίους λειτουργούν οι απόκρυφες δυνάμεις τής Φύσεως και τις τροποποιήσεις που αυτές υφίστανται λόγω τής επιδράσεως τού Πνεύματος επάνω στην ύλη.

Ο στόχος τής μυητικής επιστήμης είναι να μας διδάξει για την καταγωγή των δημιουργημένων πραγμάτων, δηλαδή τον κόσμο των ιδεών.

Η δημιουργία και η πολλαπλότητα των φαινομένων που συμβαίνουν μέσα της,

μπορεί να συμπυκνωθεί σε αριθμούς και η επιστήμη τής μυήσεως μάς δείχνει τον τρόπο με τον οποίον αυτοί οι αριθμοί κινούνται και εργάζονται.

Ένας αριθμός είναι μία ιδέα και η εικόνα που αντιπροσωπεύει αυτός είναι η εκδήλωση του ή μπορούμε να πούμε το πρόσωπο του.

Όταν κανείς κατορθώσει να δώσει ζωή στους αριθμούς βλέπει ότι αντιπροσωπεύουν ενεργές δυνάμεις που εργάζονται στην φύση και ότι όλες οι μορφές και οι κινήσεις παριστάνονται από τούς συνδυασμούς τους, αποτέλεσμα τών τεσσάρων πράξεων τής αριθμητικής.

Ο Τεκτονισμός βασίζεται επάνω στην συμβολική τών αριθμών και υπάρχει σειρά ολόκληρη ιερών αριθμών στα τυπικά με την ιδιαίτερη συμβολική σημασία τού καθενός από αυτούς.

Η σπουδαιότητα και η βαρύτητα τών Ιερών αυτών αριθμών δεν βασίζεται σε κάποια μαγική ιδιότητα πού ενδεχομένως κατέχουν, αλλά στο ότι θεωρούνται ως τύποι και σύμβολα ιδεών.

Στον Τεκτονισμό δηλαδή, κάθε αριθμός είναι σύμβολο ιερού αντικειμένου ή ιερής σκέψεως.

Γιά παράδειγμα, ο αριθμός τρία, όπως και το τρίγωνο είναι ένα σύμβολο.

Οι κυριότεροι συμβολικοί και ιεροί αριθμοί τού Τεκτονισμού είναι οι τρία (3), πέντε (5), επτά (7), εννέα (9), είκοσι επτά (27) και ογδόντα ένα (81), όπως επίσης το τέσσερα (4) και το δώδεκα (12).

Σε τελική ανάλυση οι αριθμοί θεωρούνται ότι εκφράζουν απόλυτους φυσικούς νόμους.

Από εκεί πηγάζει και ο σεβασμός τών αρχαίων - ακατανόητος γιά τούς μαθηματικούς μας - που είχαν γιά τούς αριθμούς, ιδίως γιά τούς αριθμούς 3 και 4.

Η διάδοση τής τριάδας διά μέσου τής τετράδας (νόμος διαδόσεως τής κινήσεως), κάτι που θα εξηγηθεί στην συνέχεια, αποτελεί τον δεύτερο σπουδαιότατο νόμο τής Δημιουργίας, τον νόμο τού **επτά** (7).

Δεν είναι καθ' όλου τυχαίο που η μουσική κλίμακα αποτελείται από επτά τόνους.

Στην επιστήμη τών αριθμών έχουμε κάποιες πράξεις, άγνωστες στους επιστήμονες μας, που χρησιμοποιούσαν στα ιερά μαθηματικά οι σχολές που άνθισαν στις Ινδίες, στην Αίγυπτο και στην Ελλάδα κ.λ.π..

Αυτές είναι δύο : η αριθμοσοφική αναγωγή (τροπή ενός αριθμού σε άλλον ισόδυναμο του) και η αριθμοσοφική πρόσθεση - [♣ **273, 350, 356, 385**].

Εμπεριέχουν τον όρο « Σοφία » γιατί επιτρέπουν την διείσδυση στον κόσμο τών ουσιωδών νόμων τής φύσεως και μπορούν να γίνουν κατανοητές από την επιστήμη τών φαινομένων, της οποίας κυριαρχούν σε όλο το ύψος τής καθαρής διανόησης.

1^{ov} : Η Αριθμοσοφική αναγωγή

Συνίσταται στην τροπή όλων των αριθμών, που σχηματίζονται από δύο ή περισσότερα ψηφία, σε ένα μόνον αριθμό, προσθέτοντας τα ψηφία που τον αποτελούν έως ότου μείνει μόνο ένα.

Γιά παράδειγμα το $10 = 1+0 = 1$, το $11 = 1+1 = 2$, το $26 = 2+6 = 8$ κ.ο.κ.

2^{ov} : Η Αριθμοσοφική πρόσθεση

Συνίσταται στην αριθμητική πρόσθεση όλων των αριθμών από την μονάδα έως αυτόν τον συγκεκριμένο αριθμό.

Αυτή η πράξη μας δίδει την αριθμοσοφική αξία του αριθμού.

Έτσι, για παράδειγμα, ο αριθμός τέσσερα (4) έχει αριθμοσοφική αξία :

$$1+2+3+4 = 10.$$

Ο αριθμός επτά έχει αριθμοσοφική αξία : $1+2+3+4+5+6+7 = 28$.

Οι δύο αυτές πράξεις μάς είναι απαραίτητες για να καταλάβουμε την αρχαιότητα, αλλά και το θέμα που εξετάζουμε.

Η Αριθμοσοφική αναγωγή μάς δείχνει κατ' αρχήν ότι όλοι οι αριθμοί, όποιοι και αν είναι, ανάγονται στους εννέα πρώτους, εφόσον τούς μετατρέπουμε όλους σε μονοψήφιο αριθμό.

Μόνον όμως αυτό δεν αρκεί και η Αριθμοσοφική πρόσθεση μάς δίνει καινούργια στοιχεία.

Πράγματι βλέπουμε ότι το 1, 4, 7, 10, ..., κ.λ.π., είναι ίσης αξίας με το 1, την μονάδα.

Διότι το $4 = 1+2+3+4 = 10 = 1+0 = 1$. Το $7 = 1+2+3+4+5+6+7 = 28 = 2+8 = 10 = 1$.

Ωστε το ψηφίο 1 επαναλαμβάνεται σε σειρά, ανά τρεις αριθμούς !

Θα μπορούσαμε συνεπώς να γράψουμε :

$$\begin{array}{ccc} \underbrace{1-2-3} & \underbrace{4-5-6} & \text{ή} \Rightarrow \quad 1-2-3 \quad \text{και} \quad 4-5-6 \\ & & (1) \qquad \qquad (1) \\ 4=10=1 & 7=28=10=1 & \end{array}$$

Επομένως συμπερασματικά :

1^{ov} Όλοι οι αριθμοί αναπαράγουν στην εξέλιξη τούς τέσσερις πρώτους αριθμούς 1.2.3.4. !

2^{ov} Ο τελευταίος αυτών των τεσσάρων πρώτων, ο αριθμός 4, παριστάνει την μονάδα σε μία διαφορετική θέση μέσα στην κλίμακα.

Έτσι παρατηρούμε ότι οι αριθμοί 4,7,10,13,16,19,22, ... δεν είναι παρά διαφορετικές συλλήψεις της Μονάδος (κατά τον αφορισμό : **Εν το Παν**).

Επίσης παρατηρούμε ότι, μετά από κάθε τρεις αριθμούς η σειρά επανέρχεται στην Μονάδα απότομα, γίνεται ένα άλμα, ενώ επανέρχεται προοδευτικά στους δύο ενδιάμεσους αριθμούς.

Αυτό το βλέπουμε στον σχηματισμό της οκτάβας της μουσικής κλίμακας.

Το πέρασμα στο 2^ο Χε υποδηλώνεται με την παρεμβολή ημιτονίων μεταξύ των τόνων τής κλίμακας αυτής.

Δεν σταματά όμως σε αυτό το σημείο η προσφορά τής αρχαίας γνώσεως για τους αριθμούς.

Απέδιδε στον καθένα μια σημασία και μια έννοια.

Καθώς έχουμε αναγάγει την σειρά όλων των αριθμών στους τέσσερις (4) πρώτους, θα είναι αρκετό να γνωρίσουμε την σημασία που αποδίδεται στον καθένα από αυτούς τους τέσσερις πρώτους αριθμούς.

1^{ον}. Η μονάδα παρουσιάζει την δημιουργούσα αρχή των αριθμών, εφόσον τα πάντα εκπορεύονται από αυτήν. Είναι η κατ' εξοχήν ενεργητική αρχή.

Το Ιόντ έχει αριθμητική αξία 10, ($10 = 1 + 0 = 1$).

Υπονοείται εδώ μία μονάδα δυαδική την οποία θα εξετάσουμε στην συνέχεια.

ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

ט	ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
Tet (T)	Chet (Ch)	Zayin (Z)	Vav (V/O/U)	He (H)	Dalet (D)	Gimel (G)	Bet (B/V)	Alef (Silent)
ס	נ	מ	ל	כ	ק	פ	צ	ע
Samech (S)	Nun (N)	Nun (N)	Mem (M)	Mem (M)	Lamed (L)	Khaf (K)	Kaf (K/Kh)	Yod (Y)
ת	ש	ר	ק	ץ	צ	ף	פ	ע
Tav (T/S)	Shin (Sh/S)	Resh (R)	Qof (Q)	Tzade (Tz)	Tzade (Tz)	Fe (F)	Pe (P/F)	Ayin (Silent)

A58

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΑΛΕΦ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΡΑΜΜΑΤΟ

$$\text{Vav (6)} + \text{Yod (10)} = 16$$

$$\text{Vav (6)} + \text{Yod (10)} = 16$$

$$16 + 10 = 26$$

$$\text{יהוה} = 10 + 6 + 5 + 5 = 26$$

A59

Παρατηρούμε ότι, παρόλο που το γράμμα Άλεφ (א) είναι το Άλφα και η αρχή του εβραϊκού αλφάβητου και έχει αριθμητική αξία το 1, το Ιόντ (י) θεωρείται η Αρχή των πραγμάτων και το πρώτο γράμμα του ανέκφραστου ονόματος του Θεού.

Όπως όμως φαίνεται στο σχήμα A60, η σύνθεση του Άλεφ βασιζόμενη στον τριαδικό νόμο αποτελούμενο από ένα Ιόντ (י) προς τα άνω (+) και ένα Ιόντ (י) προς τα κάτω (-) ενωμένα με το Βάου (ו) έχει αριθμητική αξία 26, όση έχει και η φόρμουλα του Τετραγράμματος ονόματος τής Θεότητας.

Το σχήμα του Άλεφ (א) το συναντούμε στην 1^η κάρτα των χαρτιών του Ταρό, τον Μάγο.

Κατά τους Καμπαλιστές το Ιόντ (י) είναι η Μονάδα - Αρχή, αλλά και η Μονάδα - Τέλος των όντων και των πραγμάτων ($1 + 0$).

Η έννοια όμως τού αριθμού Ένα (1) δεν είναι παραγωγική, διότι γιά να γίνει παραγωγική πρέπει να διχοτομηθεί σε δύο μέρη διαφορετικής ενεργείας.

Στην περίπτωση όμως αυτή χάνεται η έννοια τής μονάδος, κάθε συνιστώσα είναι μέρος τής μονάδος και γιά να σχηματίσουμε την μονάδα έχουμε ανάγκη και τού άλλου μέρους αυτής.

Στις αριθμητικές πράξεις, ο αριθμός 1 μπορεί να επαναλαμβάνεται, αλλά κατά την έννοια ότι παραμένει πάντα ο ίδιος ποιοτικά διότι από αυτόν δεν μπορεί να παραχθεί τίποτε άλλο.

Παράγει δηλαδή ποσότητες και όχι ποιότητες όπως συμβαίνει στον Υπερουσιαστικό κόσμο. Γιά να παραχθούν ποιότητες, όταν λέμε ότι $1 + 1 = 2$, πρέπει οι δύο αυτές μονάδες να μην εκφράζουν το ίδιο. Ας δούμε ένα παράδειγμα.

Όλες οι ιδέες στον Πνευματικό κόσμο έχουν την αξία τής μονάδος (Θείες μονάδες).

Είναι ποιότητες όμοιες σε κατάσταση αλλά ανόμοιες σε δράση όταν δηλαδή εκφραστούν. Όταν έχουμε μόνο μία ιδέα, η οποία δεν συνεργάζεται με άλλες ιδέες διαφορετικής φύσεως (ποιότητος), όπως αναλύσαμε στον νόμο τής Ανομοιότητας, η ιδέα αυτή επαναλαμβανόμενη παραμένει πάντα η ίδια.

Όπως ακριβώς δεν είναι δυνατόν να επαναλάβουμε ένα άνθρωπο με τον εαυτό του προκειμένου να δημιουργήσουμε ένα άλλο άνθρωπο. Αυτό το γεγονός δεν εμφανίζεται ούτε στις λειτουργίες τής Φύσεως, ούτε στις λειτουργίες τών ιδεών. Η έννοια τής παραγωγής, είτε ιδεών, είτε μορφών, είτε φυσικών δυνάμεων γίνεται με την συνεργασία δύο παραγόντων.

Η Πρώτη Μονάδα γιά να είναι παραγωγική πρέπει να περικλείει μέσα της δύο ισοδυνάμους ενεργητικούς παράγοντες.

Συνεπώς η Πρώτη Μονάδα, εντός τού Απόλυτου, έχει μέσα της δύο παράγοντες **Ενεργητικούς**, με διαφορετικό όμως τρόπο δράσεως (“ διεισδυτικό ” και “ περικαλυπτικό ”) και γιά αυτό θα την ονομάσουμε **Δυαδική Μονάδα**.

2^{ον}. Η μονάδα όμως, όπως είπαμε, από μόνη της τίποτε δεν μπορεί να παράγει, παρά μόνον όταν αντιτίθεται προς στον εαυτό της.

Ετσι, από πλευράς μνητικής, ο αριθμός 2 δεν είναι το αποτέλεσμα τής αθροίσεως δύο μονάδων, δηλαδή το $1+1$ τών μαθηματικών.

Το δύο είναι το αποτέλεσμα τής πολώσεως τής μονάδος.

Έτσι η μονάδα “ αντικρίζοντας ” όπως θα δούμε τον εαυτό της (σε σχέση αλλαγής δραστηριότητας) γεννά την δυαδικότητα, δηλαδή την αρχή τής αντίθεσης, πού παριστάνεται από το 2, ($1/1$ ή το $+1$ προς -1), και συνιστά την κατ’ εξοχήν παθητική αρχή.

Μιά εύλογη ερώτηση που θα μπορούσε να τεθεί είναι η εξής.

Πως έγινε και ο αριθμός **δύο** συμβολίζεται με το ιδεόγραμμα 2 ;

Αρχικά η μορφή τού αριθμού δύο δεν ήταν όπως ακριβώς είναι σήμερα.

Η καμπύλη στο πάνω μέρος είναι μία μεταγενέστερη τροποποίηση.

Ξεκίνησε με δύο παράλληλες γραμμές ενωμένες στο σχήμα Ζ.

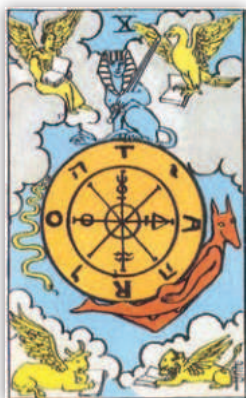
Αυτός ο δεσμός Ι μεταξύ τών δύο οριζοντίων παράλληλων γραμμών είναι πολύ σημαντικός.

Σημαίνει ότι τα δύο ρεύματα πού συμβολίζονται με αυτές δεν είναι ούτε ξεχωριστά ούτε σε εναντίωση, αλλά στην ουσία πρόκειται για το ίδιο ρεύμα πού κυκλοφορεί με δύο διαφορετικούς τρόπους (διεισδυτικό και περικαλυπτικό).

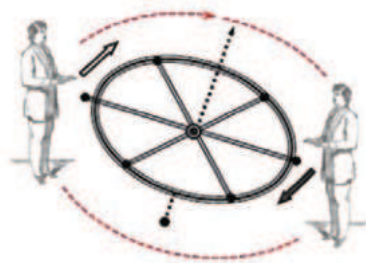
Σαν παράδειγμα παίρνουμε ένα τροχό ο οποίος περιστρέφεται σε οριζόντιο επίπεδο περί κατακόρυφο άξονα με δύο ανθρώπους στα άκρα, σε θέση αντιδιαμετρική, να ωθούν τον τροχό σε αντίθετες κατευθύνσεις – σχήμα Α61.

Αν μείνουμε στο επίπεδο τους θα έχουμε την εντύπωση ότι αυτοί κινούνται σε αντίθετες κατευθύνσεις.

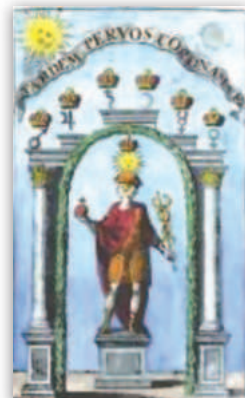
Ο ΤΡΟΧΟΣ

A60

A61

A62

Αν όμως το δούμε από επάνω προς τα κάτω αντιλαμβανόμαστε ότι ο τροχός, και για την περίπτωση τής Δημιουργίας τα φαινόμενα, περιστρέφεται εξ' αιτίας τών δύο αυτών φαινομενικά αντιτιθεμένων κινήσεων, οι οποίες στην πραγματικότητα συνεργάζονται.

Αυτό αποτελεί μια ενδιαφέρουσα σύγκριση, διότι μια πιο προσεκτική παρατήρηση δείχνει ότι αν η συνδυασμένη προσπάθεια τών δύο αυτών αντιτιθεμένων κινήσεων οδηγεί στην επιτυχία ενός κοινού σκοπού, αυτό οφείλεται διότι αυτές είναι ενωμένες στο κέντρο.

Και το κέντρο για την Δημιουργία είναι οπωσδήποτε ο Μέγας Αρχιτέκτων τού Σύμπαντος.

Έτσι παράγεται το Φως Fiat Lux, η Λάμψη Ζ, που είναι μια άλλη ερμηνεία τής λέξεως Ziza.

Ένας λαός που έχει επιφορτισθεί από πολύ παλιά να μεταφέρει και να μεταδώσει την εσωτερική Διδασκαλία είναι ο λαός των Βοημών - [♣ **173**].

Χάρη στο Ταρό μπορούμε να ξαναβρούμε και να αναπτύξουμε αυτό το συνθετικό νόμο, που είναι κρυμμένος μέσα σε όλους τους συμβολισμούς - [♣ **293, 294, 295, 296, 442**].

Η δέκατη (**X**) κάρτα τού Ταρό (ο τροχός τής τύχης - η ισορροπία) εκφράζει τούς νόμους που δημιουργώντας την ζωντανή ισορροπία παράγουν την κίνηση και την διατηρούν ανάμεσα στις διάφορες περιοχές τού σύμπαντος : **1** (= **J***) + **0** (= **B***) = **10** (**X**).

Μπορούμε να μιλούμε για πολικότητα μόνον όταν οι αντιτιθέμενες κινήσεις έχουν μεταξύ τους μια αρμονική σχέση λειτουργίας, αλλιώς μιλούμε για διαίρεση και εναντίωση.

Αντί για να συνεργάζονται αρμονικά, εναντιώνονται και τελικά έχουμε αλληλοκαταστροφή.

Το **2** είναι ο αριθμός τής μύησης, όπου κρύβονται οι πιο βαθιές, επικίνδυνες και περίπλοκες ερωτήσεις, ακόμη και το μυστικό τής υπάρξεως τού Εωσφόρου.

Όλες οι μύσεις τού Τεκτονισμού τοποθετούν τον μυσμένο κατά την έναρξη τους και στις περιοδείες, μεταξύ των δύο στηλών **J*** και **B***.

Στην παρακάτω εικόνα φαίνεται η δεύτερη κάρτα τού Ταρό, η Πάπισσα (Ίσις), όπου κανείς έκπληκτος βλέπει την Αρχιέρεια να κάθεται στην είσοδο μεταξύ των δύο στηλών **J*** και **B***, όπου είναι ανηρτημένο ένα πέπλο το οποίο κρύβει το εσωτερικό τού ναού - σχήμα A66.

Στο δεξί της χέρι κρατά συνήθως ένα μισάνοικτο βιβλίο ή μια τυλιγμένη περγαμηνή, η οποία γράφει **ROTA** (ο τροχός τού γίνεσθαι), όπως εκείνη που έχουμε στον βαθμό τού Μυστικού Διδ* (είναι η μόνη κάρτα τού Ταρό πού περιέχει βιβλίο ή περγαμηνή) - [♣ 4^{ος} βαθμός].

Στον βαθμό αυτό υπάρχει κλειδί από ελεφαντοστό, στο οδοντωτό τμήμα τού οποίου υπάρχει το γράμμα **Z**, Ζιζόν, πού σημαίνει κιγκλίδωμα.

Ένα κλειδί αποτελείται από τρία στοιχεία.

Το στέλεχος, μιά άκρη οδοντωτού σχήματος που γυρνά το μάνδαλο της κλειδαριάς και από την λαβή η οποία έχει συνήθως κάποιο γεωμετρικό σχήμα συνήθως κυκλικό, αλλά μερικές φορές και τριγωνικό κ.ο.κ. - σχήμα A67.

Η Πάπισσα συνήθως κρατά στο αριστερό της χέρι δύο διασταυρωμένα κλειδιά, ένα χρυσό με τριγωνική λαβή και ένα ασημένιο με λαβή σε σχήμα σταυρού - σχήμα A65.

Ο χρυσός και το τρίγωνο συμβολίζουν το Πνεύμα, την ενεργητική αρχή, ενώ ο άργυρος και ο σταυρός συμβολίζουν την παθητική αρχή και την ύλη (τα τέσσερα στοιχεία).

Ο ΜΑΓΟΣ

A64

Η ΠΑΠΙΣΣΑ

A65

Η ΠΑΠΙΣΣΑ

A66

Η ΚΛΕΙΣ

A63

A67

Τα διάσημα όλων των αξιωματικών της στοάς Τελειοποίησης είναι μέσα σε χρυσά τρίγωνα.

Το κλειδί λοιπόν του 4^{ου} βαθμού ανοίγει ένα συμβολικό κιγκλίδωμα πίσω από το οποίο κρύβονται (τάφος του Χιράμ), οι τελειοποιημένες ιδιότητες του Πνεύματος του ανθρώπου με σύμβολο τους τον Διδάσκαλο Χιράμ.

Γιατί όμως να υπάρχουν δύο κλειδιά ;

Στην πραγματικότητα τα δύο αυτά κλειδιά, που είναι διασταυρωμένα, συνιστούν ένα μόνο κλειδί : την Γνώση των δύο Αρχών J* (+) και B* (-).

Τα σύμβολα αυτά σημαίνουν ότι πρέπει κανείς να μελετήσει το ανοικτό Βιβλίο της Φύσεως ή του Εαυτού του, ώστε να γίνει ικανός να παραμερίσει το πέπλο των Μυστηρίων του ναού.

Στον Τεκτονισμό εκείνοι που διέρχονται από το κατώφλι του πέπλου δεν γνωρίζουν εκ των πρότερων τι θα συναντήσουν, δηλαδή το περιεχόμενο των μυσέων που θα ακολουθήσουν, παρά μόνον ότι θα κάνουν ορισμένες σοβαρές ανακαλύψεις ύστερα από ανάλογες μελέτες.

Αυτό γίνεται με την κατανόηση των μυστηρίων της δυνάδος που συμβολίζουν τα δύο κλειδιά.

Βλέπουμε λοιπόν το Ιόντ ι, το 10, διαίρεται γιά να δημιουργήσει το αντίθετό του, (και όχι ενάντιο) το Χε η, το οποίο πράγματι έχει αριθμητική αξία τον αριθμό 5 = 10/2.

3^{ον}. Από την ένωση της μονάδας και της δυνάδας γεννιέται μία τρίτη αρχή που ενώνει τα δύο αντίθετα σε μία κοινή ουδετερότητα, 1 + 2 = 3. Το τρία είναι η κατ' εξοχήν ουδέτερη αρχή.

Το Βάου υ, έκτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, δημιουργούμενο από το Ιόντ = 10 και το Χε = 5 (10 + 5 = 15 = 1 + 5 = 6) σημαίνει άγκιστρο - σχέση και έχει αριθμητική αξία 6.

Είναι το άγκιστρο το οποίο συνδέει τούς ανταγωνιστές σε ολόκληρη την φύση, αποτελώντας τον τρίτο όρο αυτής της μυστηριώδους τριάδας.

Το συναντήσαμε ως Παγκόσμια Ψυχή, με σύμβολο τα δύο εμπλεκόμενα τρίγωνα, όπου έχουμε πάλι το $3 + 3 = 6$. Αυτές οι τρεις αρχές ανάγονται όλες στην τέταρτη αρχή, στο 2^ο Χε, πού δεν είναι τίποτε άλλο παρά μόνο μια νέα παραδοχή τής μονάδος ως ενεργητικής αρχής. Σε ένα όμως διαφορετικό (κατώτερο) επίπεδο. Έτσι μόνο τα 3 γράμματα αποτελούν το μεγάλο Ιερό όνομα ενώ το 4^ο δείχνει το πέρασμα τού τριαδικού νόμου σε μια νέα εφαρμογή.

Είναι, γιά να μιλήσουμε με ακρίβεια, η μετάβαση τού μεταφυσικού κόσμου στον φυσικό κόσμο και γενικά οποιουδήποτε κόσμου στον κόσμο πού ακολουθεί αμέσως.

Η μετάβαση από την μία μουσική **οκτάβα** στην αμέσως ανώτερη ή κατώτερη σε συχνότητα.

Στο Καμπαλιστικό Δένδρο τής Ζωής θα δούμε την διάταξη αυτή με τη μορφή τριών διαδοχικών κατακόρυφων τριγώνων που εκπροσωπούν τα τρία ανώτερα επίπεδα τής Δημιουργίας. Μπορούμε τώρα να καταλάβουμε γιατί ο Πυθαγόρας, μνημένος στην Αίγυπτο στα μυστικά τής ιερής λέξης ΙΕΒΕ, αντικατέστησε αυτήν την λέξη στην εσωτερική του Διδασκαλία, από την σειρά τών τεσσάρων πρώτων αριθμών ή Τετρακτύ.

Η γνώση αυτής τής ιδιότητας τού 2^{ου} Χε **π** (δηλαδή τής μετάβασης), είναι το κλειδί ολοκλήρου τού Θείου Ονόματος σε όλες τις κοσμικές του εφαρμογές.

Το άθροισμα τών δύο Χε **π π**, ($5 + 5 = 10$), δηλαδή τού ιδεατού και τού πραγματικού μάς δίδει τον αριθμό 10. Έτσι επανερχόμαστε στο Ιόντ (*), δηλαδή έχουμε την αριθμοσοφική εφαρμογή τού νόμου τής Επανόδου στην Μονάδα.

Το Χε, έχοντας αξία το 5, μας παραπέμπει στην ιδέα τών πέντε στοιχείων τής Δημιουργίας (αιθήρ – πυρ – αήρ – ύδωρ – γη) τα οποία και αυτά θα εξετασθούν λεπτομερώς στην συνέχεια.

① Το ακόλουθο τμήμα τού 8ου Κεφαλαίου είναι εξαιρετικά δυσνόητο για όσους ασχολούνται για πρώτη φορά με την **Θεογνωσία** και μπορεί σε πρώτη φάση να εξαιρεθεί από την ανάγνωση καθότι περιέχει λεπτές φιλοσοφικές έννοιες που απευθύνονται στο ανώτερο νοητικό.

Τον άνθρωπο, πλασμένο κατ' εικόνα τού Δημιουργού (Γένεση κεφ.1 : 26), συνοδεύουν κατά την ενσάρκωση του δύο ιδιότητες, η **Νόηση** (Σοφία) και το **Αίσθος** (Αγάπη).

Αναλογικά λοιπόν σκεπτόμενοι, πρέπει να αναζητήσουμε στην Δημιουργία τού Παντός ένα πρωταρχικό Ζεύγος Αρετών το οποίο στις διάφορες θρησκείες αποκαλύφθηκε με μια ποικιλία ονομάτων και στις αποκαλύψεις τών Ε.Α.Α.Διδ* με την παρακάτω αξιωματική φράση :

Η “ **Παν Σοφία** ” και η “ **Παν Αγάπη** ”, οι οποίες είναι “ **Εκφράσεις** ” τής **Μοναδικής** και **Ενιαίας Αρχής**, αποτελούν το **Ον - Θεό**.

✎ Όπως βλέπουμε, ήδη πριν ξεκινήσουμε, χρησιμοποιούμε ανθρωπομορφικές προσεγγίσεις και ορισμούς για να περιγράψουμε Θείες Αρετές και Ιδιότητες, διότι τις δύο αυτές πρωταρχικές Αρετές του **Θεού** τις χαρακτηρίζουμε με τις λέξεις “ **Παν Σοφία** ” και “ **Παν Αγάπη** ”.

Θα διαπιστώσουμε στην συνέχεια ότι πρόκειται για Δημιουργικές μορφές κίνησης οι οποίες έχουν τον χαρακτήρα τής “ **Διεισδύσεως** ” και τής “ **Περικαλύψεως** ” τού Τριαδικού νόμου.

Η Ορφική παράδοση θεωρεί επίσης την Δημιουργία ως αποτέλεσμα μίας πρώτης **σύνθεσης**, πού συνένωσε σε μία κοινή δραστηριότητα **δύο Αρετές** μίας και μόνης **Αρχής**.

Κατά την παράδοση τού Ορφέα η Δημιουργία, δηλαδή το κάθε τι πού μας περιβάλλει ή το σύνολο τών μορφών και τών κινήσεων οι οποίες εκδηλώνονται στην έκταση τού χώρου και στην διάρκεια τού χρόνου είναι ένα **αποτέλεσμα**.

Το κάθε αποτέλεσμα όμως οφείλεται στην ύπαρξη ενός Αιτίου.

Σύμφωνα με το παραπάνω κείμενο το Αίτιο είναι μία **πρώτη Σύνθεση**.

Η Σύνθεση είναι ένας συνδυασμός, μία συγκρότηση δύο ή περισσότερων αντικειμένων, μορίων, λέξεων, κ.λ.π. Σύνθεση είναι ακόμη μία πορεία από το απλό στο πολλαπλό, μία κατεύθυνση από το αφηρημένο προς το συγκεκριμένο, μία ανάπτυξη από το ένα προς το σύνθετο.

Είναι το αντίθετο τής ανάλυσης που κάνουμε τώρα.

Πιά παράδειγμα, το μονοξειδίο τού άνθρακα είναι σύνθεση δύο απλών στοιχείων, τού άνθρακα C και τού οξυγόνου O ($CO=C+O$).

Το άμεσο και πάλι ερώτημα πού προβάλλει, είναι το εξής.

Καλά, το αίτιο τής Δημιουργίας είναι σύνθεση, αλλά σύνθεση ποιών “ πραγμάτων ” ;

Από το περιεχόμενο τού κειμένου καταλαβαίνουμε ότι δύο από τις πολλές Αρετές, μίας και μόνης **Αρχής** συνενώθηκαν σε μια κοινή δραστηριότητα και αποτέλεσαν μία **1^η σύνθεση**, η οποία είναι το Αίτιο τής Δημιουργίας που μας παρουσιάζεται εν συνεχεία σαν αποτέλεσμα.

Αλλά ας εξετάσουμε τι είναι Αρχή.

Αρχή : είναι ένα Βασικό στοιχείο, είναι μια πρωτεύουσα και θεμελιώδης Οντότητα από την οποία απορρέουν σειρά ιδεών ή φαινομένων με κοινά γνωρίσματα ή χαρακτηριστικά.

Είναι το ξεκίνημα και ο απαραίτητος παράγοντας, τόσο στο αφηρημένο όσο και στο συγκεκριμένο.

Από μία Αρχή μπορούν να γίνουν πολλές και ποικίλες μορφές, πολλές και διάφορες εκδηλώσεις, συνδυασμοί και καταστάσεις, πάντοτε όμως θα έχουν ένα ή περισσότερα κοινά χαρακτηριστικά με την Αρχή από την οποία πήγασαν.

Ακόμα και οι μορφές αλλάζουν, μεταβάλλονται, αποσυντίθενται, πεθαίνουν και δίνουν γέννηση σε νέες μορφές.

Αλλά ας προσέξουμε, διατηρούν πάντοτε την Φύση και τα χαρακτηριστικά της Αρχής από την οποία προήλθαν, όπως η πηγή-αφετηρία ενός ποταμού με το νερό που τρέχει στην κοίτη.

Ποιά όμως είναι η Αρχή αυτή για την οποίαν μιλούμε ;

Η Αρχή αυτή είναι η **Μονάς** του **Παντός**, το **Είναι**, η **Υπερ-Ουσία** από την οποία τα πάντα απέρρευσαν, τόσο τα **Ουσιαστικά** (πνευματικής φύσης) όσο και τα **Υποστατικά** (η ύλη).

Ουσία (κατά το λεξικό) = το **Είναι**, η πραγματική φύση ενός πράγματος, η σύσταση αυτού.

Με την αξιωματική αυτή φράση, χωρίς να επιδιώκεται ο καθορισμός του **Θεού**, καθορίζεται εν τούτοις Ένα **Ον**, το Απόλυτο **Ον**, δηλαδή η “ μορφή ” η “ πλησιέστερη ” προς τον **Θεό**.

Δεν καθορίζεται εδώ ο **Θεός**, διότι ο **Θεός** είναι ακαθόριστος, λόγω ακριβώς τού χαρακτήρα της απολύτου και αφθάρτου Μονάδος τον οποίον Έχει.

Το **Ον** δεν είναι ο **Θεός**, αλλά μόνο μία από τις άπειρες “ μορφές ” τού Μοναδικού **Θεού**, μία από τις όψεις τού Αιωνίου **Θεού**.

Αν προσέξουμε την διατύπωση, τού παραπάνω Αξιώματος, θα διακρίνουμε τρεις έννοιες :

1. Υπάρχει μία Αρχή με χαρακτηριστικά της το **Μοναδικό** και το **Ενιαίο**.
2. Εκφράσεις τής Αρχής αυτής είναι η “ **Παν Σοφία** ” και η “ **Παν Αγάπη** ”.
3. Οι Εκφράσεις αυτές αποτελούν το **Ον-Θεό**.

Πάντως, εκείνο πού παίρνουμε σαν πρώτη Αρχή σαν αφετηρία γιά να εξετάσουμε τα μετέπειτα γεγονότα είναι η Αρχή την οποία αποκαλούμε **Ον** ή **Είναι** και η οποία βρίσκεται εκτός Χώρου και Χρόνου, άγνωστη και ασύλληπτη, μακριά και πέραν από τα υλικά δρώμενα.

Βέβαια όλοι αυτοί οι λεκτικοί χαρακτηρισμοί, μακριά, πέραν, παρελθόν, παρόν, μέλλον κ.α. δεν έχουν καμία σημασία και έννοια γιά το επίπεδο τής **Ουσίας** για τον απλούστατο λόγο ότι δεν υπάρχουν στο επίπεδο αυτό το οποίο είναι **Ενιαίο** και δεν υπάρχει κανείς χωρισμός.

Πρέπει τώρα εμείς να προχωρήσουμε σε εμβάθυνση στα νοήματα αυτά με κύριους στόχους την περιγραφή τής έννοιας Μοναδική και Ενιαία Αρχή, την απόδοση τού περιεχομένου τών εννοιών **Αγάπη** ^ **Σοφία**, ως εκφράσεων τής Αρχής, και την περιγραφή τού **Όντος** σαν μια νέα κατάσταση μέσα στην Αρχή αυτή.

Στην Καμπαλά, όπως θα δούμε παρακάτω στο σχετικό κεφάλαιο, η Αρχή αυτή ονομάζεται **Αΐν** (Αρνητική ύπαρξη).

8.3. Ο ΘΕΟΣ - ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΚΑΙ ΕΝΙΑΙΑ ΑΡΧΗ

Με τον όρο « Μοναδική » δηλώνεται, ότι τίποτε άλλο δεν υπάρχει παρόμοιο προς την Αρχή Αυτή. Πρόκειται δηλαδή για μία Μονάδα προς την οποίαν δεν υπάρχει κανένα όμοιο, περί μίας Μονάδος Μοναδικής.

Η εγκυκλοπαίδεια αναφέρει σχετικά : « μόνος στο είδος του ».

Το επίθετο Ενιαίος δεν είναι συνώνυμο τού επιθέτου Μοναδικός. Αντίθετα, θα λέγαμε ότι υποδηλώνει μία πολλαπλότητα.

Μία πολλαπλότητα όμως, στην οποία επικρατεί η Ενότητα.

Και εν προκειμένω επικρατεί μία τέτοια ενότητα πού δεν παραβλάπτει, δεν καταργεί και δεν αναιρεί την Μοναδικότητα. Η εγκυκλοπαίδεια αναφερόμενη στο επίθετο “ Ενιαίος ” το καθορίζει ως : το αποτελούν ένα όλον, ένα σύνολο.

Δέχεται δηλαδή μία πολλαπλότητα ως Ένα.

Φαίνεται, πράγματι, ότι πρόκειται περί μίας Μοναδικής και ανεπανάληπτης κατάστασης, η οποία, αν και αποτελεί μία πολλαπλότητα άπειρη, εν τούτοις χαρακτηρίζεται για το Ενιαίο Αυτής. Πρόκειται περί μίας απείρου πολλαπλότητας Αρετών, οι οποίες εκφραζόμενες αποτελούν τις Δημιουργίες τού **Θεού** και οι οποίες στην Γένεση εμφανίζονται υπό την μορφήν καρποφόρων δένδρων, πολυτίμων λίθων, αντικειμένων, ποταμών κ.λ.π. Η Μοναδική Αυτή Αρχή κατέχει εν δυνάμει όλες τις Αρετές και ιδιότητες πού εκδηλώθηκαν στην Δημιουργία.

Και λέγοντας εν δυνάμει εννοούμε, ότι έχει την δύναμη να τις εκδηλώσει οποτεδήποτε “ επιθυμήσει ” να τις διαδηλώσει στον Εαυτό Της, δρώντας μέσα στο Εαυτό Της (η λεγόμενη **Θεία Ευαρέσκεια**).

Είναι η Συνείδηση τού **Παντός**, το οποίο Παν την περικλείει.

Όλα αυτά υποδεικνύουν, ότι ο **Θεός** παρουσιάζει πολλές, άπειρες όψεις ή μορφές, άπειρες Αρετές, Ιδιότητες ή Κατηγορήματα, πού εκδηλώθηκαν ή θα εκδηλωθούν στις Δημιουργίες.

Όπως επίσης, ότι χαρακτηρίζεται από απειρία τρόπων δραστηριοτήτων και σχέσεων μεταξύ τών ιδιοτήτων, πού καθιστούν φανερή την έννοια μίας Άπειρης Πολλαπλότητας.

Το πως υπάρχει η Απόλυτη Ενότης σε μία κατάσταση πολλαπλότητος θα αποτελεί ίσως για τον άνθρωπο, τον συνειδητοποιούμενο μέσα στο επίπεδο τής χωρικτικότητας, έννοια απροσπέλαστη στις δυνατότητες κατανόησης πού διαθέτει. Αν επιχειρήσουμε να διερευνήσουμε περισσότερο το θέμα τής φύσεως τού Απολύτου, τού Μοναδικού **Θεού**, πάντα βοηθούμενοι από τα αποκαλυπτικά κείμενα, θα οδηγηθούμε στο εξής συμπέρασμα, ότι :

- Η πολλαπλότητα τής Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής είναι μία πολλαπλότητα “ **κινήσεων** ”.

- Και ότι πρόκειται για μία κατάσταση καθαρού **Δυναμισμού**, για δυνατότητα

“ **κινήσεων** ” (δηλαδή για την έννοια ἢ ιδέα τῆς κινήσεως), άνευ τινός κινου-
μένου, εκεί πού ο Χώρος και ο Χρόνος δεν έχουν ακόμη ουσιαστική υπόσταση
(διότι δεν έχουν δημιουργηθεί ακόμη).

Οι πίο πολλοί γλωσσολόγοι συμφωνούν στο ότι η ετυμολογία τῆς λέξεως Θεός
είναι άγνωστη ἢ αμφίβολη. Η γενική πάντως διαπίστωση είναι ότι δεν είναι με
βεβαιότητα ετυμολογημένη. Από την αρχαιότητα ἤδη έγιναν προσπάθειες για
την ετυμολόγηση τῆς λέξεως.

Πρώτος ο Ηρόδοτος μάς πληροφορεῖ ότι η λέξη **Θεός** προέρχεται από τούς Πε-
λασγούς τῆς Δωδώνης κατά τούς οποίους οι θεοί ονομάστηκαν ἔτσι :

« *ὅτι κόσμῳ θέντες τα πάντα πρήγματα και πάσας νομάς είχαν* ».

Παράγει δηλαδή την λέξη από το ασθενές θέμα τού ρήματος **τί - θη - μι**.

Μετά τον Ηρόδοτο ο Πλάτων στο έργο του Κρατύλος, υποστηρίζει ότι η λέξη
Θεός παράγεται από το ρῆμα **θέειν** = **τρέχω** που κυριολεκτεῖται για κάθε κυ-
κλοτερές πράγμα που φαίνεται ότι περιτρέχει και επανέρχεται στον εαυτό του
(**θο-ός** = **ταχύς**, δηλώνει ενέργεια), διότι οι πρώτοι Θεοί για τούς αρχαίους
ανθρώπους ἦταν ο Ἥλιος και η Σελήνη και τα υπόλοιπα ουράνια σώματα που
« διέτρεχαν » το διάστημα. Πάντως η ρίζα **θέειν** μάς ικανοποιεί, διότι η **ΚΙΝΗΣΗ**
ως έννοια - κατάσταση αποτελεί την Φύση τού **Θεού** και επομένως :

συστατικώς ο **Θεός** είναι Μοναδικός και Ενιαίος

διότι η Φύση του είναι απλή, η **ΚΙΝΗΣΗ**.

Και παρά την απειρία τών εν δυνάμει τρόπων κίνησης παραμένει Ενιαίος, εφό-
σον οι άπειροι τρόποι δεν έχουν καν εκφρασθεί και αποτελούν μόνο Αρετές ἢ
Ιδιότητες τού Θεού πού έχουν όλες το κοινό χαρακτηριστικό τῆς « κινήσεως »,
χαρακτηριστικό, το οποίο ταυτίζει όλες τις ανέκφραστες Αρετές και τις ενοποιεί
σε μία Μοναδική Ενότητα. Όταν κάποιες από τις κινήσεις εκδηλωθούν, όταν
δηλαδή κάποιες Αρετές γίνουν εκφράσεις, τότε θα παρουσιάσουν τον ιδιαίτερο
τρόπο δράσης διαφοροποιούμενες μέσα στην Ενότητα τού Θεού.

Οι Πρώτες λοιπόν Αρετές-Ιδιότητες, με χαρακτήρα τους την « **Ιδεατή Κίνηση** » είναι :

I. **Παν Σοφία** : συνοπτικά **Σοφία** - χαρακτήρ **Διεισδυτικός** - ιδεόγραμμα το **⌚** ἢ **⌚**^[11].

II. **Παν Αγάπη** : συνοπτικά **Αγάπη** - χαρακτήρ **Περικαλυπτικός** - ιδεόγραμμα το **⌚** ἢ **⌚***.

8.4. ΑΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ

Η **⌚Σοφία⌚** και η **⌚Αγάπη⌚**, σαν ΑΡΕΤΕΣ, ανήκουν στον **Θεό** και αποτελούν ένα
με Αυτόν. Είναι η **Φύση** τῆς Μοναδικῆς και Ενιαίας Αρχῆς.

Είναι τότε « όμοια σε κατάσταση ».

[11] εφεξῆς καλό θα είναι να προσέχουμε την κατεύθυνση και θέση τών ιδεογράφων **⌚** ἢ **⌚**

Η **↓**Σοφία**↓** και η **↑**Αγάπη**↑**, σαν ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ τού **Θεού**, είναι δημιουργήματα και παύουν να αποτελούν ένα με Αυτόν και ενεργούν κατά ανόμοιο τρόπο μεταξύ τους, παρουσιάζουν δηλαδή η κάθε μία τον ιδιαίτερο τρόπο δράσης, γίνονται με άλλες λέξεις τα « ανόμοια σε δράση » και με αμοιβαία Ενέργεια μεταξύ τους (Η Εξισορροπητική δύναμη ↔ ἡ Βάου **↑** τού τριαδικού νόμου) δημιουργούν ἡ καλύτερα συναποτελούν το **Ον** (**πῒ** - **IVAH** - **Ιβάχ**) που αποτελεί την Ιερή λέξη τού 4^{ου} βαθμού - [**↓** τόμος Β' - 4^{ος} βαθμός].

Από εδώ πηγάζει και βλέπουμε να εφαρμόζεται γιά πρώτη φορά ο Νόμος τού Τρία από τον οποίο και το αξίωμα **COINCIDENTIA OPPOSITORUM** στα οποία έχουμε ήδη αναφερθεί.

Αποτελούν δηλαδή τότε την Φύση τού Θεού Όντος.

Η **↑** Σοφία**↑** δημιουργεί και η **↓** Αγάπη**↓** συντηρεί. Η ανομοιότης (σαν διαφορετικότητα) είναι εκδήλωση τής Θείας Σοφίας. Η ενότης (η αρμονική συνεργασία τών ανομοιών) είναι εκδήλωση τής Θείας Αγάπης. Έχουμε δηλαδή την εξής σχέση :

$$\begin{array}{ccc} \nearrow \text{↑Σοφία↑ (Αρχή Διεισδυτική) } \text{↓ Σοφία↓} & & \searrow \\ \text{ΘΕΟΣ} - \text{ως Αρετές} - \text{Μύχια Δράση} - \text{ως εκφράσεις} - \text{ΟΝ-ΘΕΟΣ} = (1^{\text{η}} \text{ σύνθεση}) & & \\ \searrow \text{↓Αγάπη↓ (Αρχή Περικαλυπτική) } \text{↑ Αγάπη↑} & & \nearrow \end{array}$$

Τα κείμενα τών Ε.Α.Διδ. συμπληρώνουν : τα πρώτα Όντα που εκπορεύθηκαν από τον Θεό είναι αποτελέσματα τών Αρετών Του. Έχουν δε και αυτά ως Υπερουσιαστικές αρετές την **Σοφία** και την **Αγάπη**. Λεπτομέρειες γιά την φύση τής κίνησης τών Αρετών αυτών, τούς τύπους τής μεταξύ τους δράσης και τα αποτελέσματα τής συνδυασμένης αυτής δράσης θα μελετήσουμε στην συνέχεια. Τώρα είναι σκόπιμο να καθορίσουμε την διαφορά, πού υπάρχει, μεταξύ τών εννοιών Αρετή και Έκφραση. Έκφραση είναι ένας τρόπος, που μας κάνει γνωστούς. Κάνω τον εαυτό μου γνωστό σημαίνει ότι εξωτερικεύω τον εαυτό μου. Και δεν μπορεί κανείς να εξωτερικεύσει τίποτε άλλο, παρά μόνο αυτό που είναι ἡ που έχει μέσα του.

Μόνο εμείς οι άνθρωποι εξωτερικεύουμε και ξένα στοιχεία, στοιχεία από τον αντικειμενικό κόσμο, πού έχουμε επιτρέψει να εισχωρήσουν μέσα μας μέσω τής Γνωστικής διαδικασίας.

Ο **Θεός**, όμως, όταν καθιστά τον Εαυτό Του Γνωστόν, όταν δηλαδή εκφράζεται, δεν νοείται να εκδηλώσει παρά Αρετές συμφυείς με την φύση του.

Οι εκφράσεις δηλαδή τού **Θεού** είναι οι ίδιες οι Ιδιότητες του και οι Αρετές του, σε τροποποιημένη όμως δραστηριότητα.

Ως Απόλυτος, που Είναι ο **Θεός**, δεν μπορεί να εκφράσει τίποτε το σχετικό ἡ το κατώτερο.

Εκφράζει την Φύση Του, αυτό πού Είναι. Επομένως η **↑**Σοφία**↑** ^ **↓**Αγάπη**↓** αποτελούν το Είναι τού **Θεού**. Και βέβαια με τα Κατηγορήματα **↑**Σοφία**↑** ^ **↓**Αγάπη**↓** δεν καθορίζεται ο ακαθόριστος **Θεός**. Η σύλληψη όμως αυτή προσφέρεται

στον άνθρωπο σαν δυνατότητα πίο πλήρους αντίληψης τής Τελειότητας τού Θεού. Ίσως μάλιστα, όχι ακριβώς μιά αντίληψη, αλλά μιά γενική άποψη, κάπως ακριβής, τής συνδυασμένης δραστηριότητας ($\wedge$ = διπλή έκφραση) τών Θείων αυτών Αρετών, η οποία και χαρακτηρίζεται σαν « Τελειότητα » !

8.5. ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ - ΑΠΟΛΥΤΟΤΗΤΑ

Πρόκειται για δύο όρους, πού έχουν ένα περιεχόμενο μάλλον μη αντιληπτό ή μη σαφώς καθοριζόμενο για τούς πίο πολλούς Ανθρώπους. Την έννοια τής Απολυτότητας πρέπει να την αναζητήσει ο καθένας στην διπλή έκφραση **†Σοφία†** $\wedge$ **†Αγάπη†**, οι οποίες εκδηλώνουν την ανώτατη κατάσταση, πού ο άνθρωπος μπορεί να ενσαρκώσει και με την οποία χαρακτηρίζεται η έννοια τού Θεού. Καταλήγουμε λοιπόν στο συμπέρασμα ότι, η έννοια Απόλυτο ως και Απολυτότητα μπορεί να αναζητηθεί στο χαρακτηριστικό τής Αυτάρκειας τού Θεού.

Ίσως μάλιστα η λέξη ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ να αποτελεί συνώνυμο τής λέξης ΑΠΟΛΥΤΟΤΗΤΑ.

Ο Θεός είναι Απόλυτος, διότι η **†Σοφία†** $\wedge$ **†Αγάπη†** με μία μύχια δράση αποτελούν το **Ον**.

Είναι η Ενιαία εκείνη Δραστηριότητα τού Θεού, η οποία για να εκδηλωθεί σε τίποτα δεν κάνει έκκληση, ούτε έξω από αυτήν, ούτε μέσα σε αυτήν.

Δηλαδή, η απολυτότητα τού Θεού νοείται με το ότι για να εκδηλωθεί δεν έχει ανάγκη κανενός παράγοντα, είτε εξωτερικού είτε εσωτερικού ή απλώς ο Θεός δεν έχει καμιά ανάγκη, είναι Απολύτως Αυτάρκης.

Ο Θεός είναι το **Απόλυτο κίνητρο**. Ετυμολογικά η λέξη κίνητρο σημαίνει « εκείνο το οποίο θέτει σε κίνηση ». Ο νόμος τού κινήτρου είναι ο νόμος ο οποίος πολλαπλασιάζει την Μονάδα η οποία εξωτερικεύει τις ποιότητες και αρετές που υπάρχουν μέσα της. Όλες οι επόμενες εκπορεύσεις δεν έχουν πλέον την αυτάρκεια τού Θεού, καθότι είναι εξαρτημένες άμεσα ή έμμεσα από Αυτόν.

Όμως, πολλές φορές, σχετίζουμε την Τελειότητα με την Απολυτότητα.

Αλλά με τον χαρακτηρισμό τής Τελειότητος ορίζονται και άλλες καταστάσεις και δημιουργήματα τού Θεού, τα οποία βέβαια έχουν χάσει την Απολυτότητα τού Δημιουργού τους.

Θεωρούμε δε κατά κανόνα τέλειες τις συλλήψεις τού Θεού, αν και δεν είναι Απόλυτες.

Εδώ πρέπει να προσδιορίσουμε κατ' αρχήν τον όρο Τελειότητα συσχετίζοντάς τον με την συνδυασμένη δράση τής **†Σοφίας†** $\wedge$ **†Αγάπης†**.

Ο συνδυασμός δηλαδή τής δράσης τών αρετών αυτών είναι πού δημιουργεί παράγωγα με την σφραγίδα τής τελειότητας.

Κάθε παράγωγο κατά την εκτύλιξη τής Θείας Ιεραρχίας ή κάθε επίτευγμα κατά την πορεία επιστροφής τού ανθρώπου, το οποίο δεν αποτελεί συνδυασμό δη-

μιουργικής δράσεως τής Σοφίας και τής Αγάπης, θα πρέπει να θεωρηθεί εξ αρχής ατελές.

Ας το κρατήσουμε αυτό στον νού μας ως υποσημείωση.

Η πλέον χαρακτηριστική δημιουργία τής συνδυασμένης δράσης τής **†Σοφίας†** **^** **†Αγάπης†** είναι η Δημιουργία τού **Όντος-Θεού** (**π ι ' - Ιβάχ**) με την έννοια τής Ατομικής Συνείδησης.

8.6. ΘΕΟΣ ΑΝΕΚΦΡΑΣΤΟΣ - ΘΕΟΣ ΕΝ ΕΚΦΡΑΣΕΙ

Η Μοναδική και Ενιαία Αρχή, εφόσον παραμένει ανέκφραστη δεν έχει « αξία υπέρξεως ».

Όπως δε αναφέρθηκε, οι διάφορες παραδόσεις, θα αποδώσουν τον προ αιώνων υπάρχοντα **Θεό** με το σύμβολο τού ΜΗΔΕΝΟΣ. Πριν όμως να επιχειρήσουμε να χαρακτηρίσουμε με διάφορα επίθετα το **Ον**, το οποίο αποτελείται από τις εκφράσεις τής Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής, ας δούμε μιά παραστατική περιγραφή τών δύο αυτών φιλοσοφικών εννοιών, πού αποδίδονται με τούς όρους Θεός-Αίτιον και Θεός-Αποτέλεσμα. Πρόκειται γιά μιά απόπειρα παρουσίασης τών δύο διαφορετικών « τρόπων » δράσεως τής « Σοφίας » και τής « Αγάπης » μέσα στο Απόλυτο. Διότι σύμφωνα με την Αποκάλυψη αυτήν τών Ε*Α*Διδ*, η δημιουργία τού **Όντος** προκλήθηκε από την αλλαγή τού τρόπου δράσεως τής δίμορφης Αρχής εντός τού Απολύτου κατά την πρώτη ιδεατή εφαρμογή τής Αρχής τής Εναρμονίσεως τών Αντιθέτων.

8.7. Η ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΔΥΑΣ - Ο ΓΝΩΜΩΝ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΒΗΤΗΣ

Ένας μυητικός ορισμός αναφέρει ότι : Δύο συνεταιρισμένες ισοδύναμες μονάδες, οι οποίες Δημιουργούν, αποτελούν Απόλυτο Δυάδα – [**δ** έννοια τού αριθμού 2]. Παράδειγμα πρώτο : ΑΡΣΕΝΙΚΗ ΑΡΧΗ (Άνδρας) και ΘΗΛΥΚΗ ΑΡΧΗ (Γυναίκα) Από την ένωση τους δημιουργείται, όπως βλέπουμε, ένας τρίτος διαφορετικός όρος στο επίπεδο τής Κοσμικής Δημιουργίας, το ΤΕΚΝΟ.

Παράδειγμα δεύτερο : **†ΣΟΦΙΑ†** **†ΑΓΑΠΗ†** αποτελούν Το **Ον** - **ΘΕΟ**.

Δημιουργούν επίσης σαν τρίτο όρο μιά Μονάδα, αλλά στο αφηρημένο επίπεδο (**Θείο**).

Στην περιγραφή αυτή περιέχονται ορισμένα στοιχεία, με τα οποία ίσως ο Άνθρωπος αποκτήσει μιά αμυδρή έστω προσέγγιση στο χώρο, όπου η « Αγάπη » και η « Σοφία » παρουσιάζουν μιά εσωτερική και μύχια δράση, κατά την οποία με αμοιβαία συμβολή αποτελούν το **Ον**. Το **Ον**, το οποίο είναι η κοινή τών δύο αυτών Αρετών - Ιδιοτήτων Ατομική Θεία Συνείδηση.

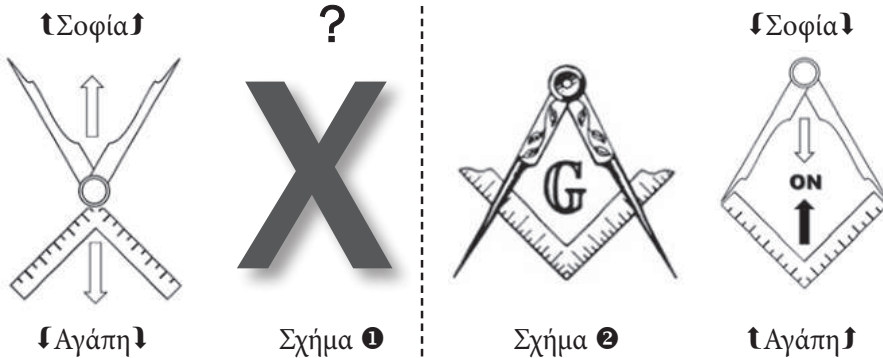
Πρόκειται γιά την μύχια, την απόκρυφη δηλαδή δράση, την οποία οι Ε*Α*Διδ* αναφέρουν σαν τον νέο τρόπο Ενέργειας τής δίμορφης Αρχής « Αγάπη **^** Σοφία », μέσα στο Απόλυτο.

Θεός - Αίτιο —→ **†Σοφία†** **^** **†Αγάπη†** (**π ι ' - jah - Ιάχ**)

Θεός - Αποτέλεσμα —→ Το **Ον** **†Σοφία†** **†Αγάπη†** (**π ι ' - jvah - Ιβάχ**)

Θα δούμε σε διαφόρους βαθμούς, στον Β' τόμο, να εμφανίζονται ως ιερές λέξεις ή στα περιζώματα λέξεις όπως οι Ιάχ ($\aleph \text{ }^1$ - Jah - Ιάχ) και Ιβάχ ($\aleph \text{ }^1 \text{ }^1$ - Jvah - Ιβάχ) - [$\aleph$ 4^{ος} βαθμος].

Ωστόσο, για να αποκτήσουμε μια καλύτερη παραστατική εικόνα, ας δούμε ένα παράδειγμα με δύο συμβολικές παραστάσεις στις οποίες εμπλέκονται τα δύο από τα τρία **Μεγάλα Φώτα** του Τεκτονισμού, τα οποία όπως είναι γνωστόν είναι ο Γνώμονας, ο Διαβήτης και η Βίβλος.

Όπως έχουμε πεί, η « Σοφία » αντιπροσωπεύει την διεισδυτική Αρετή του **Θεού** (δράση και επέκταση), κάτι πού στο παράδειγμα μας θα συμβολίσουμε με τον Διαβήτη, ενώ την περικαλυπτική ή σταθεροποιητική Αρετή του **Θεού**, (δηλαδή την ενωτική ή συντονιστική αρχή), την « Αγάπη », θα την συμβολίσουμε με τον Γνώμονα.

Παρατηρούμε στο παράδειγμα μας, ότι η $\uparrow \text{Σοφία} \downarrow \wedge \downarrow \text{Αγάπη} \uparrow$ στο σχήμα 1, σαν Γνώμων και Διαβήτη εμφανίζονται ανεστραμμένες η μία ως προς την άλλη, ενώ στο σχήμα 2 είναι όρθιες η μία ως προς την άλλη και σχηματίζουν ένα ρομβοειδές κλειστό σχήμα. Τι μας δείχνουν αυτά τα σχήματα. Το πρώτο σχήμα δείχνει απλώς την ύπαρξη των δύο Θείων εκφράσεων στην κατάσταση τής Απειροσύνης και τής Αιωνιότητας. Το σχήμα αυτό δίνει την εντύπωση μιάς κατάστασης χωρίς όρια και μορφή. Είναι ανοιχτό από όλες τις πλευρές. Παρατηρούμε δύο τεθλασμένες γραμμικές διαμορφώσεις, που αλληλοαγνοούνται. Υπάρχουν χωρίς να « βλέπει » η μία την άλλη και σχηματίζουν έναν Μεγάλο απροσδιόριστο Παράγοντα X ?.

Στο δεύτερο σχήμα γίνεται αντιληπτή μία νέα δραστηριότητα.

Είναι η μετακίνηση τής μιάς έκφρασης ως προς την άλλη. Είναι η αντίληψη μιάς συνεργασίας μεταξύ των, μιάς νέας κατάστασης « θέασης » τής μιάς από την άλλη και αποτελούν αυτό πού εκφράζει το γράμμα G.

Αυτή η νέα τοποθέτηση δίνει στις δύο εκφράσεις ένα είδος « ιδιαίτερης Συνείδησης ». Νοιώθουν ότι υπάρχουν, αντανακλώμενες η μία μέσα στην άλλη (συνεΐδηση ανδρογύνου).

Η νέα αμοιβαία θέση τους δημιουργεί ένα είδος « μορφής » κλειστής, άρα περιορισμένης. Ο περιορισμός αυτός αποδίδεται κυρίως με το εσωτερικό μέρος τού σχήματος, που έχει εγκλωβιστεί από τις δύο εκφράσεις και το οποίο φαίνεται να είναι και το ενωτικό στοιχείο των δύο εκφράσεων. Το εσωτερικό αυτό ιδεατό μέρος τού σχήματος πρέπει να θεωρηθεί αποτέλεσμα τής αλληλο εισδυτικής κίνησης των εκφράσεων και αποτελεί ένα σώμα με αυτές.

Είναι η έκφραση μίας νέας κατάστασης τής Δίμορφης Αρχής **↑Σοφία↓** $\wedge$ **↓Αγάπη↑**, ο τρίτος όρος, αποτέλεσμα τής ένωσης ή αλληλοεπίδρασης των δύο εκφράσεων και η εγγύηση τής μορφής τους. Ο τρίτος αυτός όρος, το **Ον**, τον οποίο συμβολίζουμε με το γράμμα **G (God)**, ΥΠΑΡΧΕΙ ή ΕΙΝΑΙ και έχει πλέον την **↓Σοφία↓** και την **↑Αγάπη↑** ως ιδιότητες του.

Ας σημειώσουμε την αλλαγή τής θέσης των ιδεογράφων **↑↓**-**↓↑** στις λέξεις Σοφία – Αγάπη.

Στο δεύτερο σχήμα οι εκφράσεις αυτές ως ιδιότητες τού **Όντος** δεν φαίνεται να έχουν πλέον τον χαρακτήρα τού Απολύτως Απολύτου, όπως στο πρώτο σχήμα. Έχουν μία καθορισμένη πλέον μορφή, εφόσον κάθε επέκταση ή μετακίνηση μεταξύ των σημείων τής επαφής τού Γνώμονα και τού Διαβήτη θα άλλαζε την μορφή και το **Ον** αυτό το συγκεκριμένο θα έπαυε να υπάρχει. Βέβαια αυτές οι παρατηρήσεις, που τις αποδίδουμε συμβολικά, δεν σημαίνουν ότι αυτό το **Ον-Θεός** είναι περιορισμένο. Απλώς πρέπει να νοιώσουμε ότι μία νέα κατάσταση εμφανίστηκε, ότι η κατάσταση αυτή δεν είναι ο Θεός - Αίτιον, αφού οι Θείες Αρετές Του ως εκφράσεις αποτέλεσαν το **Ον** και έγιναν πλέον αρετές ή ιδιότητες τού **Όντος - Θεού**.

✎ Στο το άνοιγμα των εργασιών μίας Στοάς συμπλέκονται πάντα ο Διαβήτης και ο Γνώμων.

Όλες οι κεκρυμμένες Αρχές των μνήσεων τού Τεκτονισμού εμπεριέχονται στις έννοιες και λειτουργίες των δύο Μεγάλων Φώτων, τού Γνώμονα και τού Διαβήτη, σαν Κοσμογονικές δυνάμεις - “ Σοφία ” και “ Αγάπη ” - καθώς και στο γράμμα **G**, το οποίο υποκαθιστά τις πύ κάτω επί μέρους εσωτερικές έννοιες και κατ’ επέκταση τις επί μέρους εφαρμογές τους :

*Μ*Α*Τ*Σ*, Ψυχή τού Κόσμου, Αιθέρας, Τέλεσμα, Αστρικό Φως, Ουροβόρος Όφης, Τετραγράμματο, Φάνης, Παγκόσμιο Ενωτικό Δυναμικό Πεδίο, κλπ.*

Η γνώση των εκφράσεων και των ιδιοτήτων τού Μεγάλου Αυτού Παράγοντος τού Φωτός **G** μέσω τού οποίου δημιουργήθηκε και συντηρείται το Σύμπαν, επιτρέπει στο να διεισδύσει κανείς στις πρακτικές εφαρμογές και προσαρμογές των κρυμμένων Τεκτονικών Αρχών.

Ο φαινομενικός περιορισμός τού **Όντος**, ίσως να είναι η πύ κατάλληλη παραστατική απόδοση τής έννοιας ΑΤΟΜΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ. Και αυτή η Ατομική

Συνείδηση, στο επίπεδο τής ενότητας, έχει τις διαστάσεις τού Απείρου και είναι Ένα με το Παν, χωρίς να χάνεται μέσα σε αυτό, καθώς παραμένει αιώνια.

Το **Ον** αυτό είναι μία νέα όψη τού **Θεού**, απεριόριστη στο Απεριόριστο, άπειρη στο Άπειρο, αιώνια στο Αιώνιο, απόλυτη στο Απόλυτο.

Γιά αυτό είναι ο Θεός, ο Θεός - Αποτέλεσμα.

Και επιγραμματικά θα πούμε τώρα, ο Θεός ... **ΕΙΝΑΙ** !

Ο **Θεός** λοιπόν μέσω τής διπλής Του έκφρασης εκδηλώθηκε (φανερώθηκε).

Βγήκε από την κατάσταση τής αφάνειας και παίρνει την αξία τής **ΜΟΝΑΔΟΣ**.

« Εν αρχή ην ο Λόγος και ο Λόγος ην προς τον Θεόν και Θεός ην ο Λόγος ».

Από την « εν ύπνω » κατάσταση έρχεται στην κατάσταση τής εγρήγορσης, στην κατάσταση τού ενσυνείδητου Είναι.

Όπως δηλαδή ο Άνθρωπος, που βρίσκεται σε ένα βαθύ ύπνο χωρίς όνειρα και κάποια στιγμή ξυπνάει, αν και το παράδειγμα μας είναι πάρα πολύ ατελές !

Σε τίποτε δεν άλλαξε, είναι ο ίδιος άνθρωπος, όπως και την ώρα τού ύπνου, υπάρχει, όπως υπήρχε και κοιμώμενος. Μόνο, πού τώρα έχει συνείδηση τού Είναι του, συνείδηση τού υπάρχειν. Έτσι ολοκληρώνεται η πρώτη φράση τού κειμένου τού Αξιώματος με την τρίτη διαπίστωση, ότι η Αρχή η Μοναδική και Ενιαία **αποτελεί**, τώρα, διά των εκφράσεών Της το **Ον**.

Χωρίς τις εκφράσεις Της η Αρχή Αυτή θα παρέμενε ως Μη - υπάρχουσα, ως ένα Μη - Ον.

Και είναι χαρακτηριστικό το ρήμα : **αποτελεί**. Δεν δημιουργεί καμιά σύνθεση αρετών, πού δεν υπήρχαν πριν. Απλώς εκφράζει τις Αρετές Της αυτές, αφυπνίζεται, αποκαλύπτεται και τώρα πλέον αποτελεί ένα **Ον**.

Η Δημιουργία (η Πνευματική) θα αρχίσει από αυτό το **Ον - Μονάδα** που αποτελέσθηκε από τις εκφράσεις τού **Θεού - Αίτιον** και δεν δημιουργήθηκε !

Είναι χαρακτηριστική μία περικοπή από ένα κείμενο τών Ροδοσταύρων τής Ανατολής.

« Είμαι η Μονάς, η οποία υπήρξε, υπάρχει και θα υπάρχει στους Αιώνες. Είμαι η Μονάς η οποία δεν γεννήθηκε. Πριν από εμένα τίποτε δεν μπορούσε, να υπάρξει, μετά από εμένα το άπειρον τών κόσμων κυβερνάται από εμέ. Μονάδα απαραβίαστος, αδιαίρετος, αναλλοίωτος ».

Το **Ον, Θεός-Αποτέλεσμα**, θα έχει την αξία τής Μονάδος ή όπως αναφέρουν οι Ε*Α*Διδ*, θα αντιπροσωπεύει την ιδέα τής Μονάδος, διότι είναι το αποτέλεσμα δύο μεν Αρετών οι οποίες όμως δεν διαφέρουν μεταξύ τους παρά κατά τον τρόπο τής ιδεατής « κίνησης ».

Άρα πρόκειται γιά μία και μόνον « κίνηση » και μάλιστα με δύο διαδοχικούς τρόπους. Το γεωμετρικό σύμβολο τού **Όντος** θα είναι ο Κύκλος, διότι η Ακτίνα θα αντιπροσωπεύει τον ένα τρόπο κίνησης την διεύθυνση και η περιφέρεια τον άλλο τρόπο την περικάλυψη Ψ.

Το ότι παριστάνουμε το επίπεδο τής Πνευματικής Ουσίας με ένα κύκλο, δεν σημαίνει ότι το εν λόγω επίπεδο έχει μορφή στρογγυλή, αλλά μόνο ότι η φυσική ισάξια παράσταση η οποία μπορεί να δώσει κάποια μη ανεπαρκή ιδέα, τού τι είναι πνευματικό επίπεδο, είναι ο κύκλος.

Ο Θεός Αποτέλεσμα είναι η Μοναδική Ουσία μέσα στην οποία είναι συγκεντρωμένες επ' άπειρον οι μονάδες όλων τών πραγμάτων, όλων τών αρετών, ιδιοτήτων και δυνάμεων, τού καθετί που έγινε ορατό ή συνέλαβε η φαντασία προς τα πάνω ή προς τα κάτω ολοκλήρου τού Σύμπαντος.

Έτσι μπορεί να περιγραφεί το **Πρώτο Ον**, η **Μονάς** (π ρ ὶ - **Ivah** - **Ιβάχ**).

Και επειδή το ιδεόγραμμα τού Κύκλου, με τις εσωτερικές και εξωτερικές του ακτίνες, περικλείει το Παν και θίγει τα Πάντα, γιὰ αυτό χρησιμοποιείται ως σύμβολο του **Όντος**.

ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Σχήμα ③

Το σύμβολο τού Μύστη, πού πέτυχε νά βρει τον Εαυτό του, είναι το φίδι πού δαγκώνει τήν ουρά του. Το φίδι πού σέρνεται στην γη είναι μιά ευθεία ή ελικοειδής γραμμή και η γραμμή αυτή είναι περιορισμένη. Όμως το φίδι πού δαγκώνει την ουρά του γίνεται ένας κύκλος και ο κύκλος είναι το απεριόριστο, το άπειρο, η αιωνιότητα. Ο άνθρωπος πού πέτυχε να πραγματοποιήσει το σύμβολο τού κύκλου εισέρχεται σε ένα κόσμο όπου δεν υπάρχουν πιά σύνορα, όπου δεν υπάρχει πια

διαχωρισμός ανάμεσα στο επάνω και το κάτω, γιατί όλες οι δυνάμεις και οι αρετές πού το αληθινό **Εγώ** διαθέτει εισδύουν στο μικρό **εγώ**, στην προσωπικότητα. Το μικρό και το μεγάλο δεν αποτελούν πιά παρά ένα και ο άνθρωπος γίνεται μία θεότητα.

Επανερχόμενοι στην Μονάδα διαπιστώνουμε ότι Αυτή, ακολουθώντας νόμους που η Ίδια θέσπισε, έλαβε συνείδηση τού Εαυτού της κατά τρόπο απρόσιτο στην κατανόησή μας.

Και έτσι δημιούργησε τον Κύκλο, γιά να δει την ύπαρξη Της με τα εντός τού κύκλου (η Δημιουργία) και τα εκτός τού κύκλου (Απειροσύνη).

Το **Ον** λοιπόν, μπορούμε να πούμε ότι χωρίς να είναι ο **Θεός**, είναι η πρώτη εκπόρευση τού **Θεού**. Πιό ορθά δε καθορίζεται ως μία τών μορφών τού Μοναδικού Θεού, μία τών όψεων τού Αιωνίου Θεού.

Έτσι, κατά την Καμπαλά, ο **Θεός** - το **Αΐν** (**אין**), γιά να συνειδητοποιήσει τον Εαυτό του ή γιά να αυτοπροσδιοριστεί, γίνεται **Αΐν Σοφ** (Άπειρο - **סוף אין**) και στην συνέχεια κατά το γεννηθήτω Φως θα γίνει **Αΐν Σοφ Αούρ** (το Απόλυτο Απεριόριστο Φως - **אור סוף אין**).

Τα μεγάλα δόγματα τής Θεωρητικής Καμπαλά έχουν σαν κύριο σκοπό να λύσουν το πρόβλημα τής φύσης τού Υπέρτατου Όντος και τα προβλήματα τής Δημιουργίας τού σύμπαντος και τού κόσμου μας, της δημιουργίας τών Αγγέλων και τού ανθρώπου, καθώς και τού πεπρωμένου τού κόσμου και τών ανθρώπων.

Η Καμπαλά επιβεβαιώνει τις παρακάτω διακηρύξεις τής Παλαιάς Διαθήκης.

I. Την Ενότητα τού Θεού.

II. Την ασώματη Μορφή Του (Δευτερονόμιο κεφ. Δ' : 15, Ε' : 8).

III. Την αιωνιότητα, το αμετάβλητο, την τελειότητα και αγαθότητα Του.

IV. Την προέλευση και την διακυβέρνηση τού Σύμπαντος από την Βούληση τού Θεού.

V. Την Δημιουργία τού ανθρώπου « κατ' εικόνα τού Θεού ».

8.8. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

- Το **Πνεύμα** είναι το αποτέλεσμα μιας κοινής δράσεως τής **↑Σοφίας↑** ^ **↓Αγάπης↓**, στο **Ον**.
- Το **Ον** είναι η ΜΟΝΑΣ, ενώ το **Πνεύμα** είναι η ΤΡΙΑΣ.
- Η Δεύτερη αυτή “ μορφή ”, η οποία παράγεται από την μυστηριώδη δράση τής **↑Σοφίας↑** και της **↓Αγάπης↓**, ονομάζεται **Πνεύμα** και συγκροτείται μέσα σε αυτό το ίδιο το **Ον**, αποτελεί δε επίσης μέρος Αυτού και είναι Αυτό το ίδιο.
- Κατά συνέπεια το **ΠΝΕΥΜΑ** είναι ένα 2° Αποτέλεσμα το οποίο εκδηλώνεται μέσα στο 1° Αποτέλεσμα (το **Ον**) και οφείλεται στην Πρώτη Αιτία (την **↑Σοφία↑** και την **↓Αγάπη↓**).

- Το Πνεύμα δηλαδή είναι μία από τις πολλαπλές “ μορφές ” τού Ενός και Μοναδικού Θεού.
- Το **Ον** πολλαπλασιαζόμενο δημιουργεί το Πνεύμα, το οποίο αποτελεί μια Τριάδα.
- Η διαφορά που υπάρχει μεταξύ των δύο αποτελεσμάτων, **Ον** και **Πνεύμα**, τα οποία απορρέουν από την ίδια αιτία, είναι ότι, το **Ον** αντιπροσωπεύει την ιδέα της **Μονάδος** ενώ το **Πνεύμα** αντιπροσωπεύει την ιδέα της **Τριάδος**.
- Το Πνεύμα αντιπροσωπεύει την ιδέα της Τριάδος, διότι είναι το αποτέλεσμα μίας μικτής μεν αλλά ξεχωρισμένης δράσεως της δίμορφης αρχής “ **Σοφία ^ Αγάπη** ” πάνω στο **Ον**.
- Το Πνεύμα συνεπώς είναι η μεγέθυνση ή ο πολλαπλασιασμός τού **Όντος-Θεού**. Επιχειρώντας μια σύνδεση με τα προηγούμενα πρέπει να θυμηθούμε ότι, η **†Σοφία†** και η **†Αγάπη†**, ενεργώντας σαν Πρώτο Αίτιο, αποτελούν το **Ον**. Το **Ον** αυτό, που μπορούμε να το καθορίσουμε σαν ΑΤΟΜΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ, αποτελεί κάτι το καινούριο, μια καινούρια κατάσταση της “ Αγάπης -Σοφίας ” και είναι πάντα μέσα και συνταυτισμένο με το Απόλυτο, ώστε να είναι δυνατόν να θεωρήσουμε το πρώτο αυτό **Ον** ως την Συνείδηση της μιας Όψεως τού Απολύτου. Αντιπροσωπεύει την ιδέα της Μονάδος, έχει ως αριθμητικό σύμβολο το (**1**) **ΕΝΑ** και αποδίδεται σχηματικά με το γεωμετρικό σύμβολο τού Κύκλου.
Η δράση όμως της δίμορφης αρχής (**^**) συνεχίζεται μυστηριωδώς μέσα σε αυτήν την Συνείδηση, μέσα στο **Ον**.

Και τώρα παράγει την δεύτερη μορφή τού Θεού, το **ΠΝΕΥΜΑ**.

Πρώτα το **ΥΠΑΡΧΕΙΝ** και κατόπιν το **ΝΟΕΙΝ**. Είναι το δεύτερο αποτέλεσμα της συνεχούς δράσεως της **†Σοφίας† ^ †Αγάπης†**, η οποία δράση, επαναλαμβάνουμε, εκδηλώνεται μέσα στο **Ον**. Και όταν λέμε μέσα στο **Ον**, εννοούμε την δράση της δίμορφης Αρχής μέσω της Υπερουσιαστικής Ατομικής Συνειδήσεως που ήδη έχει δημιουργηθεί. Σε ένα κείμενο των Ε.Α.Διδ. αναφέρεται ότι : « η Μονάς ακολουθούσα τους νόμους που θέσπισε, έλαβε συνείδηση εαυτής με τρόπο απρόσιτο στην κατανόησή μας και ανέκαθεν εκδηλώνεται ως Τριαδική.

Η Τριαδική εκδήλωση της Μονάδος ήταν η αρχή μιας πιθανής Δημιουργίας.

Η Δημιουργία δεν είναι μόνον ότι βλέπουμε. Υπήρξε από την στιγμή που η Μονάς εκδηλώθηκε Τριαδικά ».

Μπορούμε να πούμε ότι σαν Τριαδοποίηση της Μονάδος εννοούμε την διαφοροποίηση, την διάκριση των Πνευματικών Αρετών, οι οποίες αποτελούν ένα μόνο μέρος από τις άπειρες Αρετές, που περιέχονται στην Μονάδα. Η **Ουσία** εκδηλώνει επίσης την αρετή της Κρίσεως, της Επιστήμης και της Αυτογνωσίας. Συσχετίζοντας τώρα όσα είπαμε εύκολα θα καταλήξει κανείς στο συμπέρασμα, ότι η αρετή της Αυτογνωσίας, δηλαδή της Συνειδήσεως Εαυτού, προϋποθέτει την ύπαρξη και δραστηριότητα Πνεύματος. Δηλαδή μπορεί να θεωρούμε το **Ον**

ως Συνείδηση Εαυτού, αλλά στην πραγματικότητα πρόκειται για μία κατάσταση εν δυνάμει. Η εν δυνάμει αυτή κατάσταση τότε μόνο θα εκδηλώνει δραστηριότητα και θα αποτελεί πραγματικότητα, όταν με μια μύχια και εσωτερική δραστηριότητα τής πρώτης Αιτίας δημιουργηθούν και εκδηλωθούν μέσα Της, σαν Πνεύμα, οι τρεις Πνευματικές Αρετές – ιδιότητες :

η **Φαντασία**, η **Βούληση** και η **Δύναμη** – **Ισχύς** (ενέργεια).

Και αν το **Ον** αποτελεί την δήλωση τής Μοναδικότητας τού Απολύτου Είναι Θεού, τότε το **ΠΝΕΥΜΑ** αποτελεί την έκφραση τής Τριαδικής Φύσεως του.

Έτσι έχουμε δύο από τις πολλαπλές, τις άπειρες μορφές ή διαφορετικές όψεις τού Μοναδικού και Απολύτου Θεού, οι οποίες όμως δεν αλληλοαναιρούνται, εφ' όσον έχουν κοινό Αίτιο.

Πριν ασχοληθούμε απ' ευθείας με το μηχανισμό τής δημιουργίας τού Πνεύματος μέσα στο **Όν**, μιάς δημιουργίας την οποία παράγει η συνεχιζόμενη μύχια δράση τής **ΰΣοφίας** και τής **ΰΑγάπης**, θα προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε τον μηχανισμό αυτό βοηθούμενοι από ένα παράδειγμα προσιτό σε όλους. Βασιζόμενοι στο νόμο των Αναλογιών ας εξετάσουμε το πως λειτουργεί ένα ανδρόγυνο. Στην ανθρωπότητα ως μακρινούς εκπροσώπους τών δύο Θείων απορροιών, της “ Αγάπης ” και της “ Σοφίας ”, έχουμε την γυναίκα και τον άνδρα αντίστοιχα.

Όταν μιά Γυναίκα και ένας Άνδρας για πρώτη φορά μεταβάλλουν την ως τότε μεταξύ τους σχέση, κατά την οποία ο ένας αγνοούσε την ύπαρξη τού άλλου (**ΰΰ**) > (**ΰΰ**) και ενωθούν, (**ΰΰΰ**), τότε παράγεται από την ένωση αυτή μία καινούργια συνείδηση, η συνείδηση τού ανδρογύνου **ΰΰ**, η συμβίωση. Αυτή η Συνείδηση αποτελεί από μόνη της μιά ιδεατή οντότητα, που οφείλεται βέβαια στο γεγονός τής ένωσης τών δύο αυτών ανθρώπων, αλλά είναι και ανεξάρτητη από την ένωση αυτή, διότι πλέον θα διατηρείται για πάντα, έστω και αν η κατάσταση τής ένωσης τών δύο ατόμων παύσει κάποτε να υφίσταται. Έτσι έχουμε τα εξής :

1^{ον} : Τον Άνδρα - 2^{ον} : Την Γυναίκα - 3^{ον} : Την νέα Συνείδηση, την οποία κατέχει τόσο ο Άνδρας όσο και η Γυναίκα μέσα από την οποία και οι δύο συλλειτουργούν.

Η Συνείδηση αυτή αποτελεί σύνθεση εμπειρίας και γνώσης τών χαρακτηριστικών ιδιοτήτων και τών δύο φύλλων.

Τονίζουμε, το και τών δύο φύλλων, επειδή το καθένα από τα μέλη τού ζεύγους, μετά την ένωση τους, γνώρισε και την φύση τού άλλου φύλου αλλά και την φύση τού δικού του φύλλου η οποία φανερώθηκε χάρις στην συνάντησή του με τον εκπρόσωπο τού αντίθετου φύλλου.

Μέσα όμως από την σχέση αυτή γεννιέται στην συνέχεια και ένα άλλο **Ον**, το

τέκνο. Με αυτόν τον τρόπο από την **↑ΣΟΦΙΑ↑^↓ΑΓΑΠΗ↓** αποτελέστηκε η Απόλυτος Δύας ως :

1^{ον} ⇔ ON - (**↓ΣΟΦΙΑ↓↑ΑΓΑΠΗ↑**) - ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ και

2^{ον} ⇔ ΠΝΕΥΜΑ (ΤΕΚΝΟ).

Αντιστοίχως για την ανθρωπότητα έχουμε την παρακάτω αναλογία :

ΑΝΤΡΑΣ - ΓΥΝΑΙΚΑ ⇔ Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΟΥΣ ⇔ ΤΟ ΤΕΚΝΟ.

Είναι μιά κατάσταση πού ενσαρκώνει ο εξελιγμένος Μύστης μέσα του (την ενοποίηση των δύο αρχών) και στην Αλχημεία παριστάνεται με το ανδρόγυνο, **Rebis** = δίπραγμα, το οποίο βλέπουμε στην εικόνα με τα οικοδομικά εργαλεία και τα δύο κεφάλια - σχήματα A68, 69, 70.

REBIS

A68

A69

A70

Από τότε, το κάθε μέλος τού ανδρογύνου συνεχίζοντας την δραστηριότητά του θα ενεργεί μόνο του ή από κοινού με τον σύντροφό του αλλά πάντοτε μέσω της νέας συνειδήσης, που τούς έχει σφραγίσει καθοριστικά.

Θα διακρίνουμε λοιπόν την χωριστή δράση τού άνδρα διά τής νέας συνειδήσεως, την χωριστή δράση τής γυναίκας μέσω τής ίδιας συνειδήσεως και επίσης την κοινή δραστηριότητα και των δύο μαζί **☿♂**, πάλι διά μέσου τής νέας αυτής Συνειδήσεως.

Από τη συνένωση αυτή θα γεννηθεί το τέκνο, το οποίο στην περίπτωση τού πρώτου **Όντος** είναι το **Πνεύμα**.

Μπορούμε μάλιστα να θεωρήσουμε ότι η δραστηριότητα αυτή τού ζεύγους περιορίζεται μόνο στον σχεδιασμό και τον προγραμματισμό μελλοντικών δραστηριοτήτων, περιορίζεται δηλαδή στο νοητικό επίπεδο.

Τότε η δραστηριότητά τους λαμβάνει χώρα όχι μόνον μέσω τής νέας Συνειδήσεως, αλλά και μέσα στην νέα Συνειδίηση.

Το ζεύγος των ανθρώπων θα σκέπτεται, θα συλλαμβάνει, θα προσδιορίζει και θα εκτελεί τους σχεδιασμούς του, σαν να αποτελούσαν τα δύο του μέλη ένα κοινό - ενιαίο Πνεύμα, το πνεύμα ενός όντος με την Φαντασία του, την Θέληση και την Δύναμη - Ισχύ του.

Σε αυτό το ενιαίο Πνεύμα, η παρουσία του Άνδρα θα λειτουργεί όπως η Φαντασία που θα συλλαμβάνει ιδέες, η φύση της Γυναίκας θα επιλέγει και θα βεβαιώνει τις καταλληλότερες από τις συλλήψεις παίζοντας το ρόλο της Θέλησης και η κοινή τους συμμετοχή και δραστηριότητα θα αποτελεί την Ισχύ του ζεύγους, που θα οδηγήει στην εκτέλεση των σχεδίων τους.

Έτσι μπορούμε να χαράξουμε έναν άλλο πίνακα που σχετίζεται με τον εννεαδικό πίνακα :

ΑΡΧΗ	ΠΡΑΞΗ	ΣΥΝΘΕΤΗ ΑΡΧΗ 	ΔΙΝΕΙ	ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ
Άνδρας	+	Συνείδηση του Ανδρογύνου	=	Φαντασία
Γυναίκα	+	Συνείδηση του Ανδρογύνου	=	Θέληση
Άνδρας + Γυναίκα	+	Συνείδηση του Ανδρογύνου	=	Ισχύς - Δύναμη

Ανακεφαλαιώνοντας μπορούμε να σημειώσουμε, ότι η Συνείδηση του Ανδρογύνου είναι το πρώτο αποτέλεσμα της αλληλοεπίδρασης του Άνδρα και της Γυναίκας.

Είναι μοναδική, αδιαίρετη, αντιπροσωπεύει επομένως την ιδέα της Μονάδας, συμπληρώνει δε ως τρίτος όρος τα δύο συμβαλλόμενα πρόσωπα της Απολύτου Διάδας.

Στην κατάσταση όμως δραστηριότητας και εκδήλωσης του Ανδρογύνου, όπου τα δύο μέρη συμμετέχουν άλλοτε με μία ξεχωριστή δραστηριότητα διαδοχικά ως Φαντασία και Θέληση, άλλοτε δε με μία ενιαία δραστηριότητα ως Ισχύς, τότε το Ανδρόγυνο αντιπροσωπεύει την ιδέα της Τριάδος.

Ακριβώς μέσα από τον ρόλο αυτόν διαφαίνεται :

- 1) Η συστατική φύση του Ανδρογύνου αφού διά των μελών του εκφράζεται η « Σοφία » (άνδρας – αρχή διεισδυτική) και η « Αγάπη » (γυναίκα – αρχή περικαλυπτική).
- 2) Το πρώτο αποτέλεσμα της ένωσής τους, δηλαδή η κοινή Συνείδηση του Ανδρογύνου .
- 3) Το δεύτερο αποτέλεσμα της ένωσής τους, δηλαδή η σύλληψη και γέννηση ενός τέκνου.

Χωρίς αυτή την Συνείδηση δεν θα μπορούσαν να προχωρήσουν αρμονικά και αποτελεσματικά στην σύλληψη, το σχεδιασμό και την εκτέλεση των κοινών οραμάτων και επιθυμιών, γι αυτό και η δημιουργία της Συνείδησης προηγείται κάθε άλλης δραστηριότητας.

8.9. Η ΔΥΑΔΙΚΗ ΜΟΝΑΣ

Μέχρις εδώ γνωρίσαμε ότι η **↑Σοφία↑^↓Αγάπη↓**, ως εκφράσεις τής Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής, αποτελούν το **Θεό** - Αποτέλεσμα ή το **Ον**, καθόσον με μία νέα τροποποιημένη σχέση μεταξύ Τους, την **↓Σοφία↓↑Αγάπη↑**, δημιουργούν νέα κατάσταση εντός τού Απολύτου.

Την κατάσταση αυτή την χαρακτηρίσαμε σαν νέα **Συνείδηση**, που πρωτοφανερώνεται εντός τού Απολύτου.

Θα ξεκινήσουμε με ένα απόσπασμα από τα κείμενα των Ε*Α*Διδ*, κάτι ανάλογο με την σχέση τού **Αϊν ⇔ Αϊν Σοφ**, το εξής :

« Κάθε όν γιά να αποκτήσει την συνείδηση εαυτού, πρέπει να έχει και το αντίθετό του. Έτσι δημιουργήθηκε ο νόμος τής Διάδας ».

Αυτή η ρήση, αλλά και ένα μυητικό αξίωμα, που λέει, ότι :

« το Ενιαίον Ον είναι ένα Μη - Ον, το δε δυαδικό Ον είναι το εκδηλωμένο Ον, πού υπάρχει γιά τον εαυτό του και για το αντίθετο ισοδύναμό του »,

μας υποχρεώνουν να καταγράψουμε μία ανάλογη Διάδα στο επίπεδο τού **ΕΝΟΣ**.

Ποιά άραγε θα είναι η μορφή μιάς τέτοιας διάδας που ήδη την ονομάσαμε δυαδική μονάδα ;

Πρέπει να συγκεντρωθούμε σε ορισμένες χαρακτηριστικές φράσεις

π.χ. : - Τι είναι το **Αγαθό** χωρίς τον **Ευεργέτη** ;
 - Τι είναι η **Φιλία** χωρίς τον **Φίλο** ;

Οι φράσεις αυτές, που εκφράζουν διάδα, χαρακτηρίζουν την διάδα εκείνη που δημιουργείται με την οντοποίηση ή πραγματοποίηση ιδιοτήτων π.χ. :

το **Αγαθό** σαν ιδιότητα οντοποιείται (δηλαδή αποκτά υπόσταση) στον **Ευεργέτη**.

Η **Φιλία** σαν ιδιότητα οντοποιείται στον **Φίλο** και έτσι η ιδιότητα και η οντοποίηση τής ιδιότητας, το **Ον** δηλαδή που ενσαρκώνει ή εκδηλώνει την ιδιότητα αυτήν, αποτελούν την δυαδική μονάδα.

Οι επόμενες δύο φράσεις δείχνουν μία άλλη μορφή δυαδικής μονάδας.

Αφορούν μια έκφραση και την δυνατότητα ή το μέσον αντίληψής της, π.χ. :

- Τι είναι το **Φως** χωρίς τα **Μάτια** γιά να Το βλέπουν ;
- Τι είναι ο **Λόγος** χωρίς τον **Ακροατή** ;

Και βέβαια δεν είναι το μάτι που βλέπει, ούτε το αυτί που ακούει, αλλά το ανθρωπino όν, που αντιλαμβάνεται το Φως ή τον Λόγο, την έκφραση δηλαδή και μαζί με την έκφραση αποτελεί μία δυαδική μονάδα.

Η δυαδική μονάδα λοιπόν είναι η **Ιδιότητα** ή **Αρετή** και η **Οντοποίησή** της ή αλλιώς η Έκφραση και μέσω αυτής η απόκτηση τής Συνείδησης Εαυτού.

Σε αυτό περίπου το περίγραμμα θα αναζητήσουμε την Διάδα μέσα στην Από-

λυτο Μονάδα. Συμπερασματικά λοιπόν : Κάποτε ...η **↑Σοφία↑** **^** **↓Αγάπη↓**, η δίμορφη (^) αυτή Αρετή - ιδιότητα του Ανεκδήλωτου Θεού παρουσιάζει ένα νέο, ένα **διαφορετικό τρόπο ενέργειας** :

↓Σοφία↓↑Αγάπη↑ ή **π ι ι** (Ιβάχ).

Η Αρετή αυτή του Θεού, υπό τον νέο τρόπο δραστηριότητας της, αποτελεί από εκείνη την στιγμή ένα **Ον**, μιά **ΑΤΟΜΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ**, μέσα στην ενότητα της Μοναδικής Αρχής. Γιά να το κατανοήσουμε όμως καλύτερα, ας προσωποποιήσουμε τούς συλλογισμούς μας με ένα παράδειγμα αναλογίας από το κοσμικό επίπεδο όπου ζούμε, δηλαδή εκ των κάτω.

Η ατομική Συνείδηση γιά τον άνθρωπο είναι το αποτέλεσμα μιάς διπλής γνώσεως, δηλαδή :

1^{ον} - Αντιλαμβάνομαι και γνωρίζω το περιβάλλον

2^{ον} - Αντιλαμβάνομαι και γνωρίζω τον Εαυτό μου

Με την πρώτη γνώση αναπτύσσεται η εξωτερική συνείδηση, ενώ με την δεύτερη η εσωτερική συνείδηση. Μπορούμε επίσης την πρώτη συνείδηση να την ονομάσουμε και αντικειμενική, ενώ την δεύτερη, συνείδηση υποκειμενική.

A71

Έχουμε ήδη αναφερθεί στον βαθύτερο συμβολισμό τού Δικέφαλου Αετού και τού Rebis. Μόνο ο άνθρωπος, μεταξύ όλων τών όντων τής Δημιουργίας, παρουσιάζει την διπλή αυτήν συνείδηση θεωρούμενος ως απευθείας απόγονος τού Θεού, ήτοι : συνείδηση περιβάλλοντος (Αγιοπνευματική) και συνείδηση Εαυτού (Λογοϊκή). Τα υπόλοιπα όντα, σε όσα τουλάχιστον αναγνωρίζουμε ότι έχουν συνείδηση, διαθέτουν μόνον την εξωτερική συνείδηση.

Το νεογέννητο βρέφος είναι και υπάρχει γιά όσους το περιστοιχίζουν, έχει και την αντίληψη τού περιβάλλοντος. Θα χρειασθεί όμως να μεγαλώσει αρκετά, ώστε να γνωρίσει και το ίδιο την ύπαρξη του, να υπάρξει και γιά τον εαυτό του και τότε θα σφίξει στη μικρή του παλάμη το αντικείμενο που κρατά και θα πεί με δύο λέξεις, δικό μου.

Ας κρατήσουμε υπό σημείωση αυτήν την φράση, διότι η ατομική συνείδηση είναι πολύ κοντά με την έννοια τής κτητικότητας και του εγωισμού.

Όμως αλοίμονο, αν η Ατομική συνείδηση είναι το χαρακτηριστικό τής Θείας προέλευσης, η κτητικότητα χαρακτηρίζει την απομάκρυνση από τον Θεό.

Το αποκτώ λοιπόν συνείδηση ατομική, σημαίνει : ΕΙΜΑΙ και ΓΝΩΡΙΖΩ !

Αλλά τι Είμαι ; Είμαι πρώτα ο Εαυτός μου, η ίδια μου η φύση, τα χαρακτηριστικά μου, οι ιδιότητες μου.

Και δεύτερον είμαι η Γνώση τού Εαυτού μου, η Συνείδηση τού Είναί μου.

Συνειδητοποιώντας τον Εαυτό μου, το Είναί μου, γίνομαι Οντότητα, γίνομαι Ον.

Συνεπώς :

1^ο. Κάθε Ον αποτελείται από την συστατική του σύνθεση η οποία συνιστά την φύση του.

2^ο. Κάθε Ον αποτελείται από την Συνείδηση γιά τον εαυτό του.

Η ατομική συνείδηση τού ανθρώπου είναι το αποτέλεσμα τής γνώσης τής ιδίας του τής φύσεως, δηλαδή τών ιδιοτήτων του, αφού το σύνολο τών ιδιοτήτων του συνιστά την φύση του.

Βέβαια οι ιδιότητες πάντοτε συνιστούσαν το Είναί τού κάθε ανθρώπου, χωρίς όμως ο άνθρωπος πάντα ή τουλάχιστον από την στιγμή τής γεννήσεως του να τις γνωρίζει.

Και τις γνώρισε μόνο όταν ενεργοποιήθηκαν και έτσι εκδηλώθηκε η φύση τού Όντος του, όταν πρωτοσυναντήθηκαν τα χέρια του, όταν η πρώτη ανάσα τάραξε τα στήθη του, όταν η πρώτη του κραυγή τον έβγαλε από τον ύπνο και από εκείνη την ώρα ζεί.

Χρειάζεται συνεπώς η ενεργοποίηση τών ιδιοτήτων ενός ατόμου γιά να γίνει αντιληπτή από τον ίδιο η ύπαρξη τών ιδιοτήτων του αυτών και επομένως να συνειδητοποιήσει την ύπαρξη τού **Είναί** του.

Άλλωστε αυτός είναι και βαθύτερος σκοπός της Μυήσεως.

Γιά την ενεργοποίηση αυτή είναι απαραίτητο το επίπεδο τής Ύλης και έτσι οι πρωτόπλαστοι γνώρισαν την “ γύμνια ” τους, μεταφραζόμενη και σαν έλλειψη Αυτοεπιγνώσεως.

Και γιά την διπλή εκείνη Θεϊκή Αρετή, την **↑Σοφία↑^↓Αγάπη↓**, κάπως έτσι θα πρέπει αναλογικά να σκεφθούμε.

Αρκεί βέβαια το “ κάπως έτσι ” τής ατελέστατης σκέψης μας να το αναγάγουμε στην τελειότητα τού **Απολύτως Απολύτου**, πράγμα όχι και τόσο εύκολο.

Συντελεστές αυτής τής Συνείδησης είναι η έκφραση τής διπλής Αρετής.

Όταν λέμε έκφραση, εννοούμε την ίδια την διπλή Αρετή με διαφορετικό όμως τρόπο δραστηριότητας, σαν **Ον : ↓Σοφία↓↑Αγάπη↑**.

Με την λέξη “ **έκφραση** ” δεν πρέπει να εννοούμε ότι οι αρετές αυτές ενεργοποιούνται γιά πρώτη φορά, αλλά μάλλον ότι για πρώτη φορά παρουσιάζουν αυτόν τον διαφορετικό τρόπο δραστηριότητος, χωρίς όμως - και αυτό είναι το σημαντικό- να διακόπτεται ο προηγούμενος τρόπος τους, κάτι το οποίο είναι αδιανόητο αλλά και ακατανόητο γιά το επίπεδο που ζούμε.

Στο εξής λοιπόν θα παρουσιάζονται δύο τρόποι δραστηριότητος, ο αρχικός αένας και αμετάτρεπτος **↑Σοφία↑^↓Αγάπη↓** ✕ στο σχήμα ❶ και ο νέος **↓Σοφία↓↑Αγάπη↑** στο σχήμα ❷ , όπου η Αγάπη μετατρέπεται τρόπον τινά σε υποδοχέα ή σε ένα δοχείο - κιβωτό **↑↑**.

Από αυτόν τον νέο τρόπο δραστηριότητας αποτελέστηκε το πρώτο **Ον** το οποίο ορίσαμε και ως πρώτο Αποτέλεσμα.

Έχουμε επομένως τώρα δύο συγκεκριμένους παράγοντες εντός τού Απολύτου :

Το Πρώτο **Ον** : **↓Σοφία↓↑Αγάπη↑** και την συνεχιζόμενη δράση τής δυϊκής έκφρασης τού Θεού **↑Σοφία↑^↓Αγάπη↓**, που θα την ονομάσουμε προς διάκριση Αρχικό **Ον** (σχήμα ③).

Η δίμορφος επομένως δραστηριότης παράγει το πρώτο αυτό **Ον**, το “ βλέπει ” να ορθώνεται απέναντι της ως ένα ξεχωριστό άτομο και συγχρόνως βρίσκει-ται σε σχέση ένωσης με αυτό, μία σχέση που επιβάλλει η ποιότητα τού Θείου επιπέδου.

Είναι μία κατάσταση πραγματικά αδύνατο να συλληφθεί από τον ανθρώπινο Νόου, διότι δεν μπορούμε να εννοήσουμε πως είναι δυνατό να υπάρξει ατομική Συνείδηση με την “ μορφή ” ενός διακριτού Όντος μέσα στην ενότητα.

Εμείς εδώ στο επίπεδο τής χωριστηκότητος όπου ζούμε (στο μωσαϊκό δάπεδο τού Ναού), αδυνατούμε να αντιληφθούμε την έννοια τού χωριστού και συγχρό- νως ενιαίου !

Πιά να βοηθηθούμε, ας θυμηθούμε την ανάπτυξη που έγινε για το Πνεύμα και τις ιδιότητες του, επάνω στις οποίες στηρίξαμε την διατύπωση ενός εννεαδικού πίνακα λειτουργιών.

Η Φαντασία και η Θέληση δημιουργούν την Ισχύ, $1+2=3$ με την οποία μαζί αποτελούν ένα, το Πνεύμα. Άρα η Ισχύς είναι μία νέα οντότης - αρετή Πνευματική, πού αποτελέστηκε από την αμοιβαία δράση τής Φαντασίας και τής Θέλησης, αλλά διαφέρει ριζικά από τις αρετές πού την δημιούργησαν.

Είναι μία εντελώς νέα αρετή αυτογενής, ακέραια και αναλλοίωτος.

Δεν είναι δηλαδή άθροισμα δύο ποσοτήτων, δεν είναι μείξη δύο ουσιών, ούτε πρόκειται για ένωση σύνθετη δύο παραγόντων, πού κάποτε μπορεί να διασπασθεί εις τα εξ'ων συντέθηκε. Πρόκειται για μία εντελώς νέα κατάσταση ή ιδιότητα ή συνείδηση οριστική, μόνιμη, αδιάλυτη, άφθαρτη.

Συγχρόνως, οι δύο αρετές πού την εδημιούργησαν εξακολουθούν να υπάρχουν ανεξάρτητες και να δρουν μάλιστα επί τού Δημιουργήματός τους οδηγώντας σε δευτερεύουσες Δημιουργίες.

Η Φαντασία δρώσα επί τής Ισχύος παράγει την Σκέψη, και αριθμοσοφικά : $1+3=4$.

Η Βούληση δρώσα επί τής Ισχύος παράγει την Βεβαίωση ($2+3=5$), τέλος η Φαντασία με την Βούληση δρώντας από κοινού επί τής Ισχύος παράγουν την Δράση ($1+2+3=6$).

Έτσι και εδώ, η “ **Σοφία** ” και η “ **Αγάπη** ” μέσω αλληλεπιδράσεως αποτελούν το **Ον**.

Αλλά εξακολουθούν να υπάρχουν αιωνίως ανεξάρτητες και να ενεργούν επί του **Όντος** ή δια του **Όντος**, σαν να αποτελούν ένα άλλο **αρχικό Ον**.

Στις τρεις αρετές του πνεύματος υποδεικνύονται οι δύο εκφράσεις και το πρώτο αποτέλεσμα της πρώτης Αιτίας σύμφωνα με τον συγκριτικό πίνακα που παρατίθεται :

Τελικά μία **Δυαδική Μονάς** εγκαθίσταται εντός του Απολύτου.

Και είναι χαρακτηριστικός ο όρος **Δυαδική Μονάς**.

Σημαίνει ότι η δυαδικοποίηση δεν αλλάζει δεν καταργεί την Μονάδα.

ΑΡΧΗ	ΑΡΧΗ	ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ
“ ΣΟΦΙΑ ”	“ ΑΓΑΠΗ ”	⇒ ΟΝ
Φαντασία	Βούληση	⇒ Ισχύς

Και δεν θα μπορούσε να είναι κάπως αλλιώς αφού η Δυάδα αυτή αποτελείται από την ίδια την Φύση του Θεού και την έκφραση Της. Δυάδα επομένως ισοδυνάμων αντιθέτων Όντων.

Εδώ τίθεται το ερώτημα : υπάρχει διαφορά μεταξύ του **Αρχικού** και του **πρώτου Όντος** και ποιά είναι αυτή, ώστε να συντηρεί την δυάδα που κάνει τα δύο αυτά Όντα αντίθετα ;

Κατ’ αρχήν δεν πρέπει να αναζητήσουμε μεταξύ του **Αρχικού** και του **πρώτου Όντος** διαφορά χρόνου εμφάνισης.

Δεν υπάρχει **Αρχικό** και **πρώτο Ον** εκεί που ο χρόνος δεν λειτουργεί, όπως τουλάχιστον εμείς εδώ τον καταλαβαίνουμε.

Τα πάντα εκεί λαμβάνουν χώρα « σε άρνηση του Χρόνου ».

Η αδυναμία μας να περιγράψουμε γεγονότα του Θείου επιπέδου, αδυναμία που οφείλεται στην ατέλεια του δικού μας Κόσμου, μας αναγκάζει να αναφερόμαστε σε **αρχικό Ον** και σε **πρώτο Ον**.

Ο δικός μας κόσμος, που δημιουργήθηκε από τον Χρόνο και η ατέλεια της αντιληπτικής μας ικανότητας, που παρακολουθεί και καταγράφει φαινόμενα τα οποία εξελίσσονται κατ’ ανάγκη σε χρονική διαδοχή, είναι οι αιτίες της σύγχυσης μας όταν μελετούμε Υπερουσιαστικά θέματα.

Δεν είναι λοιπόν χρονική η διαφορά των δύο Όντων και επομένως ο αντιθετικός τους χαρακτήρας πρέπει να εξηγηθεί σαν **διαφορά ποιότητας** !

Σαν ατομική συνείδηση το **πρώτο Ον** διαχωρίζεται, αποχωρίζεται, αποσπάται αν θέλετε από την Συνείδηση της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής μένοντας μέσα σε Αυτήν, χωρίς βέβαια να μπορούμε, προς το παρόν, αυτό να το κατανοήσουμε.

Η παράσταση με το ανοιχτό σχήμα ❶ παριστάνει την Συνείδηση της Ενιαίας

Αρχής. Γιατί όμως την αναφέρουμε σαν **Ον** και μάλιστα σαν **Αρχικό Ον** ;
Διότι, πριν από την εκδηλώση της Υπήρχε χωρίς να Είναι.

Η Φιλοσοφική Διδασκαλία των Ροδοσταύρων τής Ανατολής το αναφέρει ως **Μη - Ον**.

Και έπρεπε να δυαδικοποιηθεί, δημιουργώντας, αποτελώντας το **Ον** τού κλειστού σχήματος ②, την Συνείδηση Εαυτού, με την οποία Οντοποιείται και δυαδικοποιείται.

Παύει να είναι **Μη - Ον** και πλέον είναι **Ον, Δυαδική Μονάς**.

Είναι τώρα η Αρετή τού Θεού και η Συνείδησή Της.

Ένα είναι ουσιαστικά το **Ον** και στην πραγματικότητα δεν υπάρχει **αρχικό** και **πρώτο Ον** εκεί όπου ο χρόνος δεν λειτουργεί ακόμη.

Και αυτό είναι η αιτία, αν δεν κατανοηθούν επαρκώς οι έννοιες, για οποιασδήποτε σύγχυση.

Υπάρχει Ατομική Συνείδηση πού δημιουργείται και ενότητα συνόλου που δεν καταργείται.

Δηλαδή μία αιφνίδια δυαδικοποίηση με την σύγχρονη παρουσία δύο Όντων, που είναι Ένα.

Ήδη διαπιστώσαμε στην “ Γένεση ” ότι οι Πρωτόπλαστοι - Πνευματικές συνειδήσεις, είχαν άμεση επικοινωνία (συνειδησιακή) με τον **Θεό**, « *Και ἤκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν...* » (Γένεση κεφ. 3).

Εδώ η έννοια τού δειλινού αναφέρεται στο κλείσιμο τού πνευματικού κύκλου ώστε να αρχίσει με την αποπομπή από τον Παράδεισο η επομένη φάση τής ενσάρκωσης τους στο Κοσμικό επίπεδο, στον Κόσμο τής χωριστηκότητας, εκεί όπου επικρατεί η έννοια τού Καλού και τού Κακού.

Στον Τεκτονισμό το πέρας και το κλείσιμο τού κύκλου τών εργασιών γίνεται το μεσονύκτιο.

Το πρώτο λοιπόν **Ον**, η **Ουσία**, θα πρέπει να είχε εν δυνάμει, εν ισχύϊ δηλαδή μέσα του, καταγεγραμμένα ότι προέκυψε και ότι έγινε μεταγενέστερα.

Διότι τα πάντα προήλθαν από την **Ουσία** (*Essentia*) και τα πάντα εκδηλώνονται μέσα σε Αυτήν και μέσω Αυτής.

Σε κάποιο από τα αποκαλυπτικά κείμενα τών Ε*Α*Διδ* διαβάζουμε :

« Πριν από το Παν το Ον - Θεός υπήρξε εν Εαυτώ και σε άρνηση τού χώρου και τού χρόνου, τα οποία δεν ήταν δυνατόν να υπάρξουν παρά μόνο με την συμβολή τού Μη - Όντος ».

Στο **Παν** όμως υποχρεωτικά υπάρχουν και οι έννοιες τού χρόνου και τού χώρου και όλα τα συνεπακόλουθα.

Πριν λοιπόν από το **Παν**, αυτό που υπήρχε ήταν το **Ον**, δηλαδή η απεριόριστη αυτή **Υπαρξη** που από μόνη της και μέσα της (εν Εαυτώ) εμπεριέχονται εν Δυνάμει ή εν Ισχύϊ, τα πάντα.

✎ Να σημειώσουμε ότι η εν ισχύϊ κατάσταση είναι η πηγή τής εν εκδηλώσει καταστάσεως !

Ας δώσουμε όμως καλύτερα ένα παράδειγμα :

Έστω ένας νομικός, υποψήφιος δικαστής, ο οποίος κατέχει μέσα του άριστα την έννοια τής Δικαιοσύνης, μιάς αρετής πνευματικής προελεύσεως.

Όσο δεν προβαίνει σε πράξεις που την εκδηλώνουν, η αρετή αυτή παραμένει άγνωστη γιά τούς άλλους.

Το ότι όμως ο περίγυρος δεν την αντιλαμβάνεται δεν σημαίνει ότι δεν την έχει. Αν οι τριγύρω άνθρωποι μπορούσαν να έχουν επαφή με το πνεύμα του θα την διέκριναν, έστω και αν αυτή βρίσκεται εν εν ισχύϊ.

Θα την καταλάβουν όμως αμέσως αν εφαρμόσει την έννοια τής δικαιοσύνης, δηλαδή όταν αποδώσει την δικαιοσύνη στην πράξη στο ακροατήριο ενός δικαστηρίου, δηλαδή όταν την εκδηλώσει.

Τώρα, σύμφωνα με τα κείμενα, λόγω ενός γεγονότος τού οποίου τα αίτια δεν είναι δυνατόν να κατανοηθούν από τους ανθρώπους, η προαιώνια **Μονάς**, το **Ον - Θεός**, αποφάσισε να περάσει από την κατάσταση τής **Θείας Αυτάρκειας** στην κατάσταση τής **Θείας Ευαρέσκειας**.

Δηλαδή να ανακλάσει τον Εαυτό της, ή, με άλλα λόγια, να εκφράσει τις Αρετές της. Όταν λέμε ότι το **Ον - Θεός Θέλησε** να εκφρασθεί διά τών αρετών του, πρέπει να εννοούμε την έκφραση αυτή λόγω έλλειψης ορολογίας, ως μία απέραντη και ασύλληπτη ακτινοβολία.

Η ακτινοβόλος αυτή κατάσταση, η ασύλληπτης Δυνάμεως και Φύσεως, δεν θα γινόταν νοητή και υπαρκτή εάν δεν υπήρχε κάποιο αντιστάθμισμα ισοδύναμης αξίας, εντελώς αντίθετης φύσεως προς την ακτινοβολία, επί τού οποίου να δράσει αυτή και να προσλάβει έτσι αξία η εκδήλωσή της.

Και μιά τέτοια κατάσταση θα ήταν μόνο η κατάσταση τού Σκότους, τού απέραντου Χάους, (●) μέσα στο οποίο έμελλε να “ διεισδύσει ” (♣) η απέραντη αυτή τρόπον τινά ακτινοβολία.

Τι είναι όμως το **Χάος** ;

Η λέξη Χάος καθορίζει μια κατάσταση πραγμάτων, η όψη τής οποίας αλλάζει συνεχώς.

Μια κατάσταση φύσεως που αλλοιώνεται εξακολουθητικά σε πολλαπλές και παράταιρες μορφές, κατάσταση η οποία με τις μεταλλαγές της απαρνείται την ύπαρξη τού κόσμου τής αρμονίας και μιας συνέχειας η οποία συλλήφθηκε και εγκαθιδρύθηκε από μια αρχική αιτία, από ένα νόμο.

Με άλλα λόγια το Χάος είναι μια δημιουργία χωρίς νόμο, χωρίς σκοπό, χωρίς συνέχεια και χωρίς υπολογισμό στις εκδηλώσεις της.

Διαβάζουμε στην Βίβλο :

« *καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος* »
(Γένεση κεφ. 1 : 2).

Άλλως, δεν θα μπορούσαμε ποτέ, όχι μόνο να μιλάμε για ακτινοβολία αλλά ούτε την έννοια αυτής να συλλάβουμε.

Στο λεπτό αυτό σημείο, το οποίο δύσκολα συλλαμβάνεται από την διάνοια μας, βρίσκεται και κρύβεται το μυστήριο της αντιθέσεως του Εωσφόρου (κατά την Ιουδαίο - Χριστιανική Παράδοση) και του χωρισμού του (“ πτώσεως ” του) από την Μονάδα.

Χάρη στον Εωσφόρο, (= ο φέρων το Φώς - φορέας της Αυγής !), έγινε δυνατή η συνειδητοποίηση αυτή.

Βέβαια, όπως θα δούμε, το ξεχώρισμα Αυτής της Ατομικής Συνειδήσεως μέσα στην Ενιαία Αρχή, είναι γεγονός ασφαλώς ηθεληθέν από την Υπάτη Συνείδηση ως μέρος του Θείου σχεδίου, θα οδηγήσει το Πνευματικό αυτό **Ον** σε πλήρη “ απόσπαση ” (συνειδησιακή) από τον Δημιουργό του, και θα αποτελέσει την αρχή ενός κύκλου, στο τέλος του οποίου θα βρεθούν και πάλι όλες οι ατομικές συνειδήσεις που θα δημιουργηθούν στην συνέχεια (όπως με την πτώση των πρωτοπλάστων) σε οριστική επανένωση με την Μονάδα (νόμος της επανόδου).

Και θα είναι ακριβώς η ατομική συνείδηση που θα ενώνει αιώνια τα δημιουργηθέντα όντα μεταξύ τους και με τον Θεό σε μία απερίγραπτη για τον άνθρωπο της ύλης κατάσταση.

Δεν μπορούμε να συνηθίσουμε στην αντίληψη της Υπερσυνειδητης κατάστασης **Εγώ Είμαι ένα με το Παν**, που είναι τρόπος ζωής του επόμενου κύκλου εξέλιξης, και μόνο μία έκτακτη βιωματική εμπειρία μπορεί να βοηθήσει κάποιον στην κατανόηση αυτής της κατάστασης.

Η στοιχειώδης αντίληψη της κατάστασης αυτής ξεκινάει με την έννοια της Αδελφότητας, η οποία ξεκίνησε σαν βασική αρχή των μυστικών εταιριών, μέχρι της δυνατότητας επιτεύξεως μέσω της μνήσεως του “ **Απροσώπου** ” στο οποίο συνοπτικά αναφερθήκαμε.

Με την Γένεση του **Όντος - Θεού** δεν αρχίζει η Κοσμογονία, αλλά η Θεογονία, η οποία αποτελεί την Θεία Δημιουργία μέσα στους κόλπους του **πρώτου Όντος - Θεού**.

Αυτή την Θεογονία θα εξετάσουμε στη συνέχεια, αφού προτάξουμε την “ αποστασία ” του Εωσφόρου, που οδηγεί στην οντοποίηση της **Υποστάσεως** (Ύλη), στην εναντίωσή της προς την **Ουσία** (Πνεύμα), στην εμφάνιση του Χρόνου και του Διαστήματος και στην εκδήλωση του Θεού μέσα στην **Υπόσταση** με

την εντολή « Γενηθήτω Φως », με την οποία η περίοδος τής Δημιουργίας τών Κόσμων θα έχει αρχίσει.

Διαβάζουμε στα κείμενα τών Ε*Α*Διδ* :

« Το **Ον** εν ισχύϊ κατέχει δύο αρετές : Το **Αυθόρμητο** και την **Τροπή**. Το **Αυθόρμητο** είναι η ιδιότης τής δραστηριότητος που εκδηλώνεται με την κίνηση. Η **Τροπή** είναι ιδιότης τής περικαλύψεως (= περιβάλλω - σκεπάζω ολόγυρα, που εκδηλώνεται επίσης με την κίνηση ».

Οι Αρετές βέβαια αυτές δεν είναι παρά, με άλλη εκφράση (και θα δούμε γιατί), μιά μεταλλαγμένη δραστηριότητα τών δύο αρχικών αρετών που έχει το **Ον** εν ισχύϊ και τις αναφέραμε σαν **ΪΣοφίαΪ** **ΪΑγάπηΪ**. Με άλλα λόγια μπορούμε να πούμε ότι κάποτε και γιά λόγους που μόνο το **Ον** - **Θεός** γνωρίζει και εμείς μόνο υποθέτουμε και ποτέ δεν θα μάθουμε, αποφάσισε να εκδηλωθεί, να επιφέρει δηλαδή μιά αλλαγή μέσα στην **Ουσία**, στον ίδιο τον Εαυτό του.

- Σε τι άραγε συνίσταται η αλλαγή ;

Αλλαγή στον τρόπο **Ενεργείας** ! Και γιατί Ενεργείας ;

Γιατί αν θα μπορούσαμε να αρνηθούμε τα πάντα γιά την **Ουσία**, εκείνο που δεν μπορούμε να αμφισβητήσουμε είναι η τρομερή και ασύλληπτη ενέργεια η οποία υπάρχει στο Σύμπαν, και εμφανίσθηκε κατά την πρώτη αισθητή (αντιληπτή στις αισθήσεις μας) εκδήλωση τού **Όντος** - **Θεού** με την λεγόμενη μεγάλη έκρηξη το γνωστό σε όλους μας **Big - Bang**.

Και σε τι συνίσταται αυτή η Ενέργεια ;

Είναι δύναμη, είναι δυναμισμός, δηλαδή Ισχύς ικανή να επιφέρει αλλαγές, μεταλλαγές, τροποποιήσεις και μεταμορφώσεις, που η πιό απλή μορφή της είναι η κίνηση.

Άλλωστε η κίνηση, όχι μόνο σαν μετατόπιση που την βλέπουμε σήμερα, είναι ένα, αν όχι το κυριότερο, από τα χαρακτηριστικά τής **Ουσίας**.

Και η κίνηση αυτή δεν πρέπει να συγχέεται με ότι γνωρίζουμε γιά την κίνηση στο υλικό επίπεδο που βρισκόμαστε !

Είναι μιά κίνηση ομοιογενής, ομοιόμορφος, ομοιότροπος, ένας αμιγής καθαρός δυναμισμός.

Λέγοντας λοιπόν κίνηση στο επίπεδο τής **Ουσίας** δεν εννοούμε την γνωστή μας μετατόπιση, κινητικότητα, αλλά συναλλαγή ιδιοτήτων ενός καθαρού Δυναμισμού.

Δηλαδή πουθενά δεν υπάρχει αδράνεια και νέκρα αλλά αέναη Ζωή.

Μία ιδέα τού διαφορετικού τρόπου αυτής τής κινήσεως λαμβάνουμε εξετάζοντας τις αισθήσεις μας, τα συναισθήματα μας αλλά και αυτές ακόμη τις ιδέες, τις σκέψεις και τις συλλήψεις μας, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά μορφές ή τρόποι κίνησης.

Η **Ουσία** λοιπόν εμφανίζει κάποτε μία αλλαγή, δηλαδή αλλάζει τρόπο « κίνησης ».

Με αυτήν την νέα αλλαγή που εκδηλώθηκε μέσα στην **Ουσία**, μας φανερώθηκαν ή εκδηλώθηκαν δύο δυναμικότητες της, τις οποίες θα ονομάσουμε “ **Αυθόρμητο** ” και “ **Τροπή** ”.

Πιά να καταλάβουμε τώρα καλύτερα την φύση ή τις ιδιότητες των δύο αυτών τροποποιημένων αρετών, ας ανατρέξουμε πρώτα στην έννοια των όρων που έχουμε υιοθετήσει για αυτές.

Το **Αυθόρμητο** : σημαίνει το αφ’ εαυτού ορμώμενο, αυτό που δεν παρακινείται από κάποιο άλλο κίνητρο διότι το ίδιο αποτελεί κίνητρο.

Εκείνο που ενεργεί με δική του πρωτοβουλία.

Η **Τροπή** : προέρχεται από το ρήμα τρέπω και σημαίνει αλλαγή, μεταβολή κατεύθυνσης αλλά και αλλαγή κατάστασης (λέμε συνήθως : τα πράγματα πήραν απρόσμενη τροπή).

Οι ιδιότητες λοιπόν τού “ **Αυθορμήτου** ” και τής “ **Τροπής** ” είναι τα ονόματα που δίνουμε στις τροποποιημένες αρετές - κινήσεις τού **Οντος - Θεού** (**☿**Σοφία **♂** **♂**Αγάπη **♂**).

Αν συνδυάσουμε τις λέξεις αυτές με το βασικό νόημα που αντιπροσωπεύουν φαίνεται ότι η επιλογή τους είναι αρκετά επιτυχημένη.

Το ιδεόγραφο τού **Αυθορμήτου** είναι **☿**Σοφία **♂** ή **♂** και τής **Τροπής** είναι **♂**Αγάπη **♂** ή **♂**.

Στο ιδεόγραφο τού Αυθορμήτου τα βέλη έχουν μία οριζόντια υπογράμμιση, που συμβολίζει μία στάση **☿** **♂**, ενώ στο ιδεόγραφο τής Τροπής τα βέλη υποδεικνύουν περιστροφή **♂** **♂**, **♂**.

Όταν αναφερόμαστε στο “ **Αυθόρμητο** ” και στην “ **Τροπή** ”, τα χαρακτηριστικά που πρέπει να εννοούμε με τους όρους αυτούς είναι **Αρετές**, **Ιδιότητες** και **Κινήσεις** και οι τρεις αυτές λέξεις - έννοιες πρέπει να ξεκαθαριστούν εντελώς γιατί μέσα από το ξεδίπλωμα τους και μόνο θα μπορέσουμε να δούμε κάπως καθαρότερα την αρκετά θαμπή εικόνα τής Δημιουργίας.

Αν εφαρμόσουμε το τρίπτυχο Αίτιο - Μέσο - Αποτέλεσμα, έχουμε :

Αίτιον = Αρετή, Μέσον = Κίνηση και Αποτέλεσμα = Ιδιότητα.

Η Αρετή τού Αυθορμήτου εκδηλώνεται με την κίνηση σαν ιδιότητα τής δράσεως.

Η Αρετή τής Τροπής εκδηλώνεται, επίσης με την κίνηση, σαν ιδιότητα τής ανταποκρίσεως.

Οι ιδιότητες αυτές, μέσω τής κινήσεως, βγάζουν ένα διπλό αποτέλεσμα.

Η Αρετή είναι η εικόνα, η Ιδιότητα είναι το είδωλο της και η κίνηση είναι το Μέσον δηλαδή ο καθρέπτης επάνω στον οποίο επιτυγχάνεται ολοκλήρωση τής σχέσεως.

Στο επίπεδο τής Ουσίας όμως δεν υπάρχουν αντιθέσεις, ανεξάρτητες κινήσεις, μορφές ή ποσότητες και αν εμείς τις ξεχωρίζουμε σαν “ **Αυθόρμητο** ” και σαν “ **Τροπή** ” είναι γιατί μας γίνονται αντιληπτές από τα αποτελέσματα τους.

Έτσι, αν αυτές οι δύο κινήσεις, οι οποίες δεν είναι παρά **απόψεις μίας και μόνο κινήσεως**, δεν εκδηλώνοντουσαν θα παρέμεναν για εμάς άγνωστες, όπως άλλωστε παραμένουν άγνωστες ένα σωρό άλλες κινήσεις τής Ουσίας.

Δεν πρόκειται για δύο ξεχωριστές και ανεξάρτητες μεταξύ τους κινήσεις, διότι αν ήταν έτσι θα τίθετο θέμα ποσότητας, αλλά είναι δύο διαδοχικές εκδηλώσεις ενός μόνο δυναμισμού.

Οι δυναμικότητες τού **Αυθορμήτου** και τής **Τροπής** είναι όμοιες σε κατάσταση, διότι πρόκειται για κινήσεις, αλλά ανόμοιες σε δράση.

Δηλαδή η φύση τής δράσης τους είναι διαφορετική.

Συμφυείς με τούς πιό επάνω δυναμισμούς είναι οι ιδιότητες τής **εντάσεως** και τής **τάσεως**. Η **ένταση** είναι η πράξη και το αποτέλεσμα τού εντείνω, το κοινώς λεγόμενο τέντωμα.

Με την **ένταση** του, το **Αυθόρμητο** (σχετιζόμενο με την αρετή τής “ Σοφίας ”), έχει την ιδιότητα τής διεισδυσης, τής επέκτασης, τής προέκτασης, τής εξάπλωσης και τής κατάκτησης.

Τάση είναι η πίεση σε κάποια επιφάνεια και μεταφορικά σημαίνει ορμή, ροπή και διάθεση.

Με την **τάση** της, η **Τροπή** (σχετιζόμενη με την αρετή τής “ Αγάπης ”, έχει την ιδιότητα τής **ανταπόκρισης** και τής **περικάλυψης** καθώς και τού εντοπισμού και τής διατήρησης.

Ας φαντασθούμε τώρα την **Ουσία**, το **Είναι**, τον **Δυναμισμό**, το Αυθόρμητο, την Αιωνιότητα και το Άπειρο, την **Μονάδα** με μία τελεία (.).

Πολλές τελείες η μία δίπλα στην άλλη (..... ⇒), όπως ξέρουμε, μας κάνουν μία γραμμή.

Η γραμμή λοιπόν αντιπροσωπεύει την **ένταση** τής τελείας να επεκταθεί επαναλαμβάνοντας τον εαυτό της και έτσι μπορούμε να έχουμε σχηματικά μία αμυδρή εικόνα τής επέκτασης ή διεισδυτικής κινήσεως τού Αυθορμήτου.

Αφού εκδηλωθεί η **ένταση** τού **Αυθορμήτου**, εκδηλώνεται η άλλη άποψη τής κινήσεως η οποία είναι η **τάση** περικάλυψης τής **Τροπής** με συνέχιση τής γραμμής, όχι πλέον σαν ευθεία γραμμή (..... ⇒) αλλά με καμπύλη μορφή $\cup$.

Δηλαδή έχουμε μία μόνο κίνηση, ποιοτική, που έχει δύο διαφορετικές απόψεις - σχήμα A72.

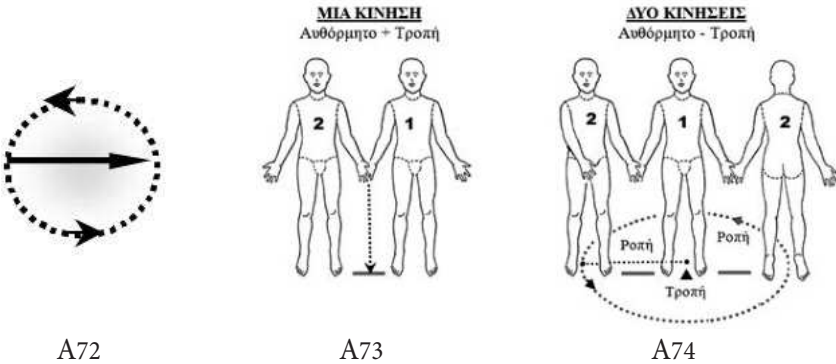
Ας φαντασθούμε τώρα δύο διδύμους ανθρώπους, τούς 1 και 2 στο σχήμα A73, να τρέχουν ο ένας δίπλα στον άλλο, πιασμένοι χέρι με χέρι.

Ο πρώτος άνθρωπος αντιπροσωπεύει την ιδιότητα τού **Αυθορμήτου** με χαρα-

κτηριστικό την ένταση τής διείσδυσης και ο δεύτερος την ιδιότητα τής τροπής με χαρακτηριστικό την τάση τής περικάλυψης.

Η πρώτη αυτή εικόνα, τού σχήματος A72, μας παραπέμπει στην εκδήλωση τής μιάς όψεως τής κινήσεως τού ζεύγους που είναι εκείνη τού Αυθορμήτου.

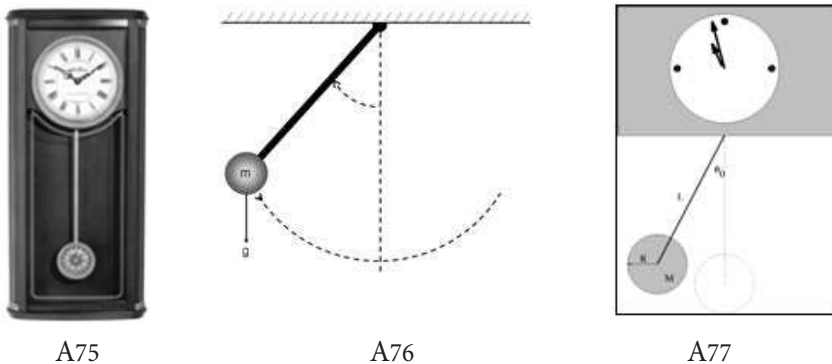
Εάν σε κάποια στιγμή ο πρώτος άνθρωπος σταματήσει να τρέχει, τι θα συμβεί ; Ο δεύτερος άνθρωπος αναγκαστικά θα γράψει γύρω από τόν πρώτο άνθρωπο μία περιφέρεια κύκλου όπως φαίνεται στο σχήμα A74.

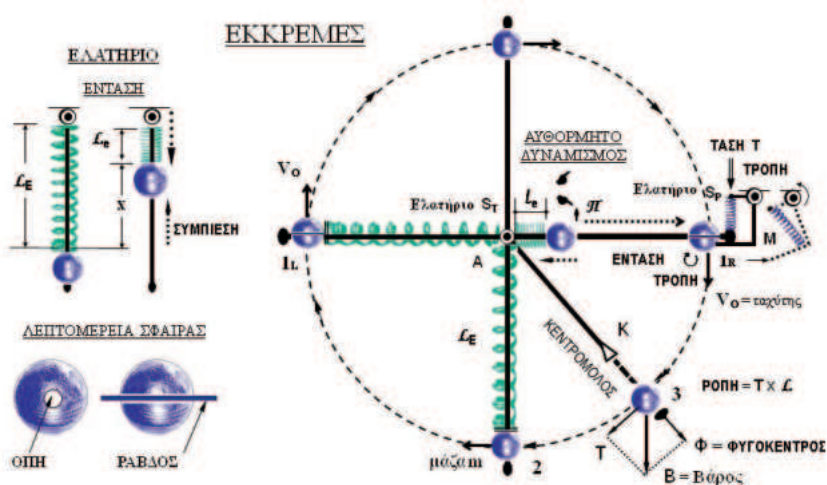
Έτσι θα εκδηλωθεί η δεύτερη όψη τής ίδιας κινήσεως, η οποία είναι αυτή που λέμε Τροπή.

Με άλλα λόγια η 1^η ιδιότητα, η ένταση τού Αυθορμήτου, ωθεί τον Δυναμισμό να επεκταθεί ενώ η 2^η ιδιότητα, η τάσης της Τροπής, τον ωθεί να εντοπισθεί, να δημιουργήσει δηλαδή ένα εντοπισμό Σ .

Στον δυναμισμό αυτό, η τάση λαμβάνει χώρα αφού εκδηλωθεί η έν-ταση.

Όταν λοιπόν η ευθεία γραμμή, η ένταση, σταματήσει την επέκταση τής Σ , τότε εκδηλώνεται η τάση και παράγει ένα εντοπισμό Ψ , πού και τα δύο μαζί μπορούμε να τα συμβολίσουμε με ένα κύκλο με μία γραμμή στην μέση που παραπέμπει στον Αλχημικό συμβολισμό τού Άλατος Θ που όπως θα δούμε στην Αλχημεία, το άλας συμβολίζει την πρωταρχική ύλη.

A78

Η λέξη Αυθόρμητο είναι γένους ουδετέρου διότι περιέχει την έννοια και των δύο κινήσεων, ενώ η λέξη Τροπή η οποία ακολουθεί με την παθητική περικάλυψη είναι γένους θηλυκού.

Ένα άλλο παράδειγμα αποτελεί το εκκρεμές - σχήμα A76 - στο οποίο βρίσκουμε αναλογικά την εφαρμογή των όσων είπαμε στο υλικό επίπεδο.

Βέβαια όταν αναφερόμαστε στο πνευματικό επίπεδο, οι λειτουργίες τού εκκρεμους εκφράζουν ιδέες και ιδιότητες που προΐστανται.

Στο σχήμα A78 βλέπουμε ένα εκκρεμές, το οποίο όμως έχει κάποιες ιδιαιτερότητες ως προς την επινόηση τής κατασκευής του.

Στο σημείο A, (*περικαλυπτική δυνατότης*), έχουμε τον οριζόντιο άξονα περιστροφής γύρω από τον οποίο έχουμε την ταλάντωση τής ράβδου L τού στελέχους τού εκκρεμους.

Η ράβδος τού εκκρεμους περιβάλλεται από ένα σπειροειδές ελατήριο S_T , μήκους $L_E < L$, το οποίο είναι συμπιεσμένο στην θέση A κατά τμήμα x και συνεπώς έχει *ένταση*^[12] (*δυναμισμό - διεισδυτική δυνατότητα*) δηλαδή δυνατότητα επεκτάσεως - σχήμα A78.

Στο ελατήριο είναι σταθερά συνδεδεμένη μία διάτρητη σφαίρα η οποία συγκρατείται στην θέση συμπίεσεως με μία περόνη $\mathcal{I}$.

^[12] Σύμφωνα με το νόμο τού Hooke η επιμήκυνση ενός ελατηρίου είναι ανάλογη τής δύναμης που ασκείται στο ελατήριο $F_E = k \cdot x$ όπου: F_E είναι η δύναμη που ασκείται στο ελατήριο, k η σταθερά τού κάθε ελατηρίου και $x = L_E - L_e$ η επιμήκυνση ή συμπίεση τού ελατηρίου.

Αν βγάλουμε την περόνη $\mathcal{P}$, η σφαίρα έχει την ευχέρεια λόγω της εντάσεως να κινείται μαζί με το ελατήριο ελεύθερα κατά μήκος τού στελέχους $\mathcal{L}$, (κίνηση αυθορμήτου) και ωθεί την σφαίρα να διαγράψει μιὰ διαδρομή κατά μήκος τού στελέχους $\mathcal{L}$ από το σημείο $\mathbf{A}$ έως το σημείο $\mathbf{1}_R$ όπου σταματά λόγω της φαινομενικής αναλώσεως της **εντάσεως** τού ελατηρίου (δηλαδή έχουμε φαινομενική στάση τού **Αυθορμήτου** $\mathcal{Y}$).

Λόγω της **εντάσεως** του (1^ο κίνητρο), το ελατήριο επιμηκύνεται, εκτείνεται, αποκτά έκταση.

Στο πέρας τού στελέχους $\mathcal{L}$ υπάρχει ένα σταθερό περιστρεφόμενο μάνδαλο $\mathcal{M}$, το οποίο εμποδίζει την ελεύθερη περιστροφή τού στελέχους ώστε να ξεκινήσει η ταλάντωση τού εκκρεμούς και επίσης ένα συμπιεσμένο ελατήριο $\mathbf{S}_p$ το οποίο ασκεί πίεση - **τάση** (δυναμισμό) στο σημείο $\mathbf{1}_R$ τού άκρου τού στελέχους $\mathcal{L}$ τού εκκρεμούς. Εκεί η σφαίρα προσκρούει και εκτινάσσει το μάνδαλο $\mathcal{M}$ και απελευθερώνεται το στέλεχος $\mathcal{L}$ τού εκκρεμούς το οποίο τώρα έχει την δυνατότητα να περιστρέφεται ανεμπόδιστα κατακορύφως.

Επί προσθέτως εξ' αιτίας της πίεσης $\mathbf{T}$ τού δεύτερου ελατηρίου $\mathbf{S}_p$ στην ράβδο $\mathcal{L}$ (**τάση**) ενεργοποιείται η **τροπή** (2^ο κίνητρο) και αναγκάζει το εκκρεμές να αρχίσει την ταλάντωση του αλλάζοντας τον τρόπο τής κίνησης, η οποία από ευθύγραμμη μεταβάλλεται σε περιστροφική με αρχική ταχύτητα v_0 (περικάλυψη $\mathcal{U}$) την οποία επαυξάνει η Ροπή τού **Βάρους** - ($\mathcal{M} = \mathcal{B} \times \mathcal{L}$).

Δεχόμαστε φυσικά ότι υπάρχουν ιδανικές συνθήκες χωρίς ύπαρξη τριβών.

Ένα εκκρεμές, όπως ξέρουμε από την Φυσική επιστήμη, πριν ξεκινήσει την ταλάντωση του και όταν βρίσκεται στο ανώτερο (υψηλότερο) σημείο της τροχιάς του $\mathbf{1}_{L-R}$ έχει δυναμισμό.

Δηλαδή έχει αποθηκευμένη Δυναμική Ενέργεια η οποία καταναλώνεται στην κίνηση του.

Το εκκρεμές, κατά την λειτουργία του, σταματά στα δύο σημεία $\mathbf{1}_R$ και $\mathbf{1}_L$ και αναστρέφει την κίνηση του.

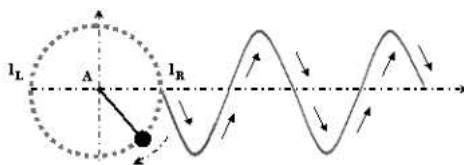
Στο κατώτερο σημείο **2**, το οποίο είναι το πιά χαμηλό στην πορεία τής διαδρομής του, η κίνηση αλλάζει κατεύθυνση ώστε να συμπληρωθεί κατά το μάλλον ή ήττον μιὰ ημικυκλική τροχιά με μεταβλητή ταχύτητα $\mathcal{V}$ κίνησης σε κάθε σημείο τής διαδρομής.

Κατά την κίνηση τής σφαίρας προς την κατώτερη θέση **2** μειώνεται η Ροπή τού βάρους από την μέγιστη τιμή της στην θέση **1** μέχρι το μηδέν, ενώ αυξάνει η κεντρομόλος δύναμη $\mathbf{K}$.

Στην θέση $\mathbf{1}_L$ έχουμε μιὰ νέα στάση και την έναρξη μιας νέας αναστροφής τής κατευθύνσεως με αλλαγή φοράς (τροπή $\mathbf{1} \downarrow$) τής κινήσεως ώστε να επανέλθει στην αρχική θέση $\mathbf{1}_R$.

Η όλη αρμονική κίνηση – ταλάντωση τού εκκρεμούς αποδίδεται στο υλικό επίπεδο με το παρακάτω γράφημα το οποίο παραπέμπει στην διάδοση τής κινήσεως με μορφή κύματος.

Όπως θα δούμε στην συνέχεια εξετάζοντας τις στήλες **J*** και **B*** τού Ναού τού Σολομώντος, από την διεισδυτική Αρετή τού **Όντος** προέκυψε η έννοια τής **πυκνότητας** (ελατήριο **S_T**), ενώ από την περικαλυπτική Αρετή προέκυψε η έννοια τής **βαρύτητας** (ελατήριο **S_P**).

A79

Στην δεύτερη Δημιουργία, την Υλική, η διεισδυτική Αρετή μετατρέπεται σε δύναμη **Έλξης** και από την αντίσταση τής ύλης προκύπτει η **Φυγόκεντρος** δύναμη. Αντίστοιχα η περικαλυπτική Αρετή μετατρέπεται σε δύναμη **Άπωσης** και από την συμπίεση τής ύλης προκύπτει η **Κεντρομόλος** δύναμη.

Ο συνδυασμός τής δυνάμεως τής έλξεως με την φυγόκεντρο δίνει την **Δόνηση**, ενώ ο συνδυασμός τής δυνάμεως τής απώσεως με την κεντρομόλο δίνει την **Κινητικότητα** (κίνηση κυκλική). Ολόκληρος ο τεχνικός Πολιτισμός και η πρόοδος τής ανθρωπότητας βασίζεται στην γνώση και εφαρμογή τών ως άνω Φυσικών νόμων, απόρροια τών αρχικών κινήσεων.

Τα περισσότερα από όσα είπαμε τα συναντούμε στο πιο πάνω παράδειγμα τής κινήσεως τού εκκρεμούς.

Διακρίνουμε με βάση τον νόμο τών Αναλογιών τις παρακάτω αντιστοιχίες :

1. Το σύστημα τού εκκρεμούς (συνδυασμός στελέχους **L**, **σφαίρας**, **μάνδαλου** και **ελατηρίων**) συμβολίζει την συνδυασμένη δυνατότητα δράσης τού **Αυθορμήτου** και τής **Τροπής**.
2. Το ελατήριο **S_T** τού στελέχους **L** με την σφαίρα εκφράζει τον δυναμισμό τής **εντάσεως**.
3. Το περιστρεφόμενο μάνδαλο **M** με το ελατήριο **S_P** εκφράζουν τον δυναμισμό τής **τάσεως**.

Η όλη εικόνα με τον έγκλειστο δυναμισμό, παραπέμπει στην κατάσταση τού **Όντος** εν **ισχύϊ**.

Κάποτε... συμβαίνουν τρία γεγονότα πού δημιουργούν μία αλλαγή δραστηριότητας και από την φαινομενικά “ ουδέτερη ” ή εν δυνάμει κατάσταση, περνάμε σε μία δραστηριοποίηση :

1^ον Κάποια απροσδιόριστη αιτία, (ένα άγνωστο κίνητρο **ι**), αποσύρει την πε-

ρόνη $\mathcal{T}$ και η εγκλωβισμένη **τάση** τού ελατηρίου S_T απελευθερώνεται και **ενεργεί** πάνω στην σφαίρα.

2^ο Λόγω τής **εντάσεως** του - (1^ο κίνητρο) - το ελατήριο επιμηκύνεται, εκτείνεται, αποκτά έκταση και ωθεί την σφαίρα να διαγράψει μία διαδρομή κατά μήκος τού στελέχους $\mathcal{L}$ από το σημείο A έως το σημείο 1_R όπου και σταματά λόγω τής φαινομενικής αναλώσεως τής **εντάσεως** (τού τεντώματος) τού ελατηρίου S_T (δηλαδή έχουμε στάση τού **Αυθορμήτου**).

3^ο Η σφαίρα προσκρούει και εκτινάσσει το μάνδαλο $\mathcal{M}$ και απελευθερώνεται το στέλεχος $\mathcal{L}$ το οποίο τώρα λόγω τής τάσεως τού δευτέρου ελατηρίου S_R - (2^ο κίνητρο) - μπορεί να περιστρέφεται ανεμπόδιστα εξ αιτίας τής ωθήσεως έχοντας μια αρχική ταχύτητα $\mathcal{V}_0$.

Επειδή όμως στην Πνευματική Δημιουργία (**Ουσία**), έχουμε την Δύναμη τού Αυθορμήτου (Θέληση του **Όντος** εν ισχύϊ), η οποία δεν έχει ποσοτικές διακυμάνσεις (όπως έχει η Ροπή τού βάρους στην περίπτωση τού εκκρεμούς), δεν έχουμε ταλάντωση αλλά μια συνεχή άνευ στάσεως “ περιστροφή - περικάλυψη ” (spin) .

Διότι στο Απόλυτο, Δύναμη και Κίνηση είναι ένα και το αυτόν.

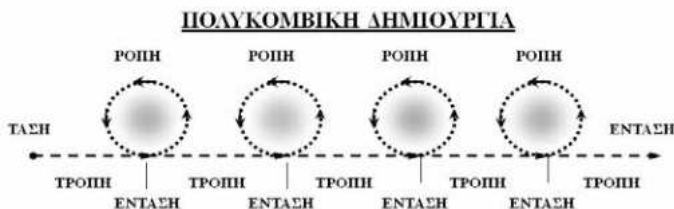
Δεν υπάρχει δηλαδή βάρος ώστε να προκαλείται η ταλάντωση τού εκκρεμούς αλλά μόνον σταθερή ώθηση (ταχύτητα).

Όταν όμως αρχίζει η μετακίνηση προς το σχετικό τότε αρχίζει μία σταδιακή μεταβολή, μία σταδιακή μορφοποίηση και διαφοροποίηση τους και συνεπώς με τον όρο κίνηση εννοούμε την απομάκρυνση από την αρχική κατάσταση ενώ με τον όρο δύναμη εννοούμε την σε κάθε στιγμή δυνατότητα εκδήλωσης τής νέας κατάστασης.

Τα κείμενα τών $E \cdot A \cdot \text{Διδ} \cdot$ αναφέρουν :

« Αναρίθμητα μέρη δημιουργήθηκαν από αυτήν την συνδυασμένη αλλαγή δραστηριότητας τού **Όντος** - **Θεού**, σαν “ **Αυθόρμητο** ” { **Σοφία** } και σαν “ **Τροπή** ” { = { **Αγάπη** } } ».

Η πολυδιάστατη αυτή δραστηριότητα τού “ **Αυθορμήτου** ” και τής “ **Τροπής** ” μάς δίνει την συμβολική εικόνα μιάς πολυκομβικής Δημιουργίας η οποία συμβολίζεται στο σχήμα A80.

A80

Όταν λοιπόν η κίνηση τού **Αυθορμήτου** σταμάτησε, απέκτησε **Έκταση** και εκδηλώθηκε με την σειρά της η ιδιότητα τής **Τροπής** και περικάλυψε την έκταση, έδωσε δε σε αυτόν τον εντοπισμό **Διάρκεια**.

Με άλλα λόγια μέσα στους κόλπους και στα σπλάχνα τού Απείρου και τής Αιωνιότητας, το **Ον** – **Ουσία**, δημιουργήθηκε μία « **Μορφή** », η **Υπόσταση**, η οποία αποτελείται από τον ίδιο τον δυναμισμό, ο οποίος άλλωστε εγγυάται και εξασφαλίζει την ύπαρξη και την διατήρηση τής μορφής πού δημιουργήθηκε.

Και εδώ έχουμε ένα ακόμα ερώτημα, στο κατά τι διαφέρει η νέα αυτή μορφή από την προϋπάρχουσα ας πούμε κατάσταση, αφού δημιουργήθηκε από τα ίδια συστατικά τού προϋπάρχοντος Δυναμισμού (τέκνο τής **Ουσίας**) ;

Και η απάντηση είναι, ότι διαφέρει στην αλλαγή τού τρόπου κίνησης των συστατικών ιδιοτήτων τού “ **Αυθορμήτου** ” και τής “ **Τροπής** ” και στον εντοπισμό τους σε μια “ **Μορφή** ” η οποία προηγουμένως δεν υπήρχε.

Εδώ κρύβονται τα μεγάλα μυστήρια τής Δημιουργίας τής Ύλης τού Χρόνου και τού Χώρου.

8.10. ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ

Στα αποκαλυπτικά κείμενων τών Ε*Α*Διδ* διαβάζουμε :

« Η διεισδυτική αρετή τής ιδιότητος τού **Αυθορμήτου**
δημιούργησε τον **Χώρο**. Η ιδιότητα τής **Τροπής**, με την περικαλυπτική της
αρετή, αντιδρώντας στο αποτέλεσμα τής ιδιότητος τού **Αυθορμήτου**
δημιούργησε τον **Χρόνο** ».

Πολλές φορές συνηθίζουμε να χρησιμοποιούμε την φράση γιά κάποιον, ότι βρίσκεται εκτός Τύπου και Χρόνου και το λέμε αυτό όταν θέλουμε να αποδώσουμε σε κάποιον την έννοια ότι βρίσκεται εκτός πραγματικότητας.

Αλλά ας εμβαθύνουμε λίγο σε αυτή την τόσο κοινή φράση.

Θεωρούμε σαν δεδομένο, ότι υπάρχει μια πραγματικότητα μια κατάσταση και ότι η κατάσταση αυτή εκτυλίσσεται και υπάρχει μέσα στον χώρο και στον χρόνο.

Με άλλα λόγια παραδεχόμαστε σιωπηλά, ενδόμυχα αν θέλετε, ότι υπάρχει και μια άλλη θέση ή κατάσταση που βρίσκεται εκτός τού χώρου και τού χρόνου και που φυσιολογικά πρέπει να είναι διαφορετική, αντίθετη θα λέγαμε από αυτήν που βρισκόμαστε τώρα.

Και εδώ εύλογα προβάλουν δύο ερωτήματα ;

Εάν ο **Χώρος** είναι η έκταση, το πλαίσιο δηλαδή μέσα στο οποίο κινούνται τα σώματα και οι μάζες και εκτυλίσσονται τα φαινόμενα και τα γεγονότα, πως θα αποκαλέσουμε τον Χώρο εκείνον ο οποίος καταλαμβάνει ή γεμίζει ένα σώμα ;

Με την ίδια σκέψη, εάν χρόνος είναι η διάρκεια που συμβαίνει ένα φαινόμενο ή ένα γεγονός πως θα αποκαλέσουμε τον **Χρόνο** εκείνον κατά τον οποίο δεν συμβαίνει απολύτως τίποτα ;

Βλέπουμε ότι η κοινή λογική μας χωρίζει τον Χώρο σε κενό και γεμάτο χώρο ή σε κενό διάστημα και σε μέρος που είναι πλήρες.

Με άλλα λόγια το κενό μεταξύ δύο σωμάτων ή μαζών αποτελεί τον χώρο το δε πλήρες τού χώρου αποτελεί τον **τόπο** ή το **μέρος**.

Βλέπουμε αντίστοιχα και στον Χρόνο να έχουμε ένα γεγονός, ένα φαινόμενο που διαρκεί μια στιγμή, δέκα λεπτά, μια ώρα, μια ημέρα ή ένα χρόνο κ.ο.κ και μετά ένα κενό διάρκειας.

Με άλλα λόγια το κενό μεταξύ δύο γεγονότων αποτελεί τον **Χρόνο** το δε χρονικό διάστημα στο οποίο λαμβάνει χώρα ή συντελείται το γεγονός αποτελεί την **Διάρκεια** ή την **Στιγμή**.

Μπορούμε να ονομάσουμε Μέρος, εκείνο που πιάνει μία έκταση στον Χώρο και Στιγμή το χρονικό διάστημα που διαρκεί ένα γεγονός.

Κατά συνέπεια έχουμε δύο πραγματικότητες και δύο αρνήσεις :

Το **Μέρος** ως πραγματικότητα, με άρνηση του τον **Χώρο** και την **Στιγμή** ως πραγματικότητα, με άρνηση της τον **Χρόνο**.

Στα κείμενα τους οι Ε*Α*Διδ* αναφέρουν :

« Αλλά έγινε κάποιο γεγονός, ασφαλώς θεληθέν, το οποίον προκάλεσε την Δημιουργία τών Κόσμων...το οποίο οφείλεται στην αλλαγή δραστηριότητος τής Αγάπης επί τής Σοφίας διά τής οποίας δημιουργήθηκε μία άλλη κατάσταση ».

Η εμφάνιση τής νέας αυτής συνολικής αλλαγής τής δραστηριότητος τής Αγάπης επί τής Σοφίας με “ μορφή ” ενός δευτέρου **Όντος** (όχι εκτός τού Θεού αλλά εντός τής Συνειδήσεως Του) θα την ονομάσουμε **Εωσφόρο**, ενώ το αποτέλεσμα, που εμφανίζεται στα ιερά κείμενα σαν πτώση, θα ονομάσουμε Εωσφορική Δημιουργία (Υπόσταση) και η οποία αποτελεί μία Αρχή στερούμενη Πνεύματος, με ιδιότητες που θα εξετάσουμε στην συνέχεια.

Μία πτώση όμως που χωρίς αυτήν δεν ήτο δυνατόν να βγεί το Φως, η Κοσμική Δημιουργία. Εδώ θα κάνουμε μια μικρή παρένθεση.

Όταν ο Θεός « Σκέπτεται », ταυτοχρόνως συλλαμβάνει και οι Συλλήψεις Του αποτελούν εκπορεύσεις πλήρεις οι οποίες είναι δυνατόν κάτω από ορισμένες συνθήκες να πάρουν την μορφή ενός Όντος (όπως οι Αρχαγγελικές τάξεις).

Οι εκπορεύσεις αυτές είναι αμέσως η εμμέσως συνδεδεμένες με την συνείδηση τού Θεού, δηλαδή μολονότι είναι αντικειμενικές προς τον Θεό, διατηρούν κάποια συνείδηση τού Θεού τής οποίας η φύση εξαρτάται από τον βαθμό απομακρύνσεως από την Πηγή.

Την απομάκρυνση αυτή δεν πρέπει να την φαντασθούμε στον χώρο, αλλά σαν βαθμίδα εκπορεύσεως (όπως συμβολίζει η κλίμακα του Ιακώβ), καθ' ότι οι Θείες εκπορεύσεις προέρχονται οι μεν από τις δε, όπως θα δούμε και στο σύστημα της Καμπαλά (τα σεφίρόθ).

Ο Θεός έχει απόλυτη Συνείδηση του τι λαμβάνει χώραν στις εκπορεύσεις Του και οι εκπορεύσεις αυτές έχουν συνείδηση τού Θεού των σε βαθμούς οι οποίοι όμως ποικίλλουν.

Ο αμοιβαίος αυτός δεσμός είναι που κάνει την Υπερουσιαστική Δημιουργία να θεωρείται ως ένα ενιαίο σύνολο, αλλά τι συμβαίνει όταν ένα Ον « αποχωρίζεται » από τον Θεό ;

Αυτό δεν μπορεί βέβαια να σημαίνει ότι το Ον αυτό βρίσκεται έξω από τον Θεό, εφ' όσον παραδεχόμαστε ότι αυτό λογικά είναι αδύνατο διότι :

« Έν αὐτῷ γάρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν » (Πράξεις Αποστόλων κεφ. 17 : 28) !

Φαίνεται λοιπόν ότι το Ον αυτό τίθεται, λόγω κάποιας ορισμένης φύσεως δραστηριότητας του, σε τέτοιες συνθήκες ώστε να παύει στο εξής να έχει συνείδηση τού Θεού.

Όμως παραμένει πάντοτε μέσα στον Θεό και στερείται τής συνειδήσεως την οποία είχε για τον Θεό και αφήνεται στον Εαυτό του και στις ιδιαίτερες παρορμήσεις του.

Ο Θεός εξακολουθεί να έχει πάντοτε συνείδηση τού τι λαμβάνει χώρα στο Ον το οποίο αποχωρίστηκε από Αυτόν, αλλά το τελευταίο αυτό δεν έχει πλέον συνείδηση τού Θεού.

 Είναι ο συνειδησιακός αυτός δεσμός ο οποίος έπαψε να υπάρχει για το Ον και προκάλεσε τον χωρισμό (η Άβυσσος στην Γένεση και στο Καμπαλιστικό Δένδρο τής Ζωής).

Κάπως έτσι πρέπει ίσως να αντιλαμβανόμαστε τον χωρισμό στο Θείο επίπεδο.

Στους δύο κατώτερους κύκλους, τον Ουρανό και τον Κόσμο, τούς οποίους θα εξετάσουμε στην συνέχεια, ο χωρισμός αυτός επιδεινώνεται με τις συνθήκες τού χρόνου και τού διαστήματος που χαρακτηρίζουν τα επίπεδα αυτά.

 Η Ρήξη αυτού τού συνειδησιακού δεσμού μεταξύ τού ανθρώπου και τού Θεού χαρακτηρίζεται στον Τεκτονισμό σαν “ **Απώλεια τού Λόγου** ”, τον οποίον συνεχώς οι τέκτονες αναζητούν για αυτό και όλες οι εργασίες τους ανοίγουν και κλείνουν εις Δόξαν τού M*A*T*Σ*.

Κλείνοντας την παρένθεση επανερχόμαστε στα κείμενα τών E*A*Διδ* τα οποία αναφέρουν αυτά που είναι συνυφασμένα με την πτώση και αποτελούν παράγωγα της :

« γεννήθηκε ταυτόχρονα ο Χρόνος, ο Τόπος, το διάστημα και η Δημιουργία εγένετο ».

Και βέβαια αναφέρονται πλέον στην Υλική Δημιουργία μέσω της οποίας θα εκδηλωνόταν, ή καλύτερα μέσα στην οποία θα εφαρμοζόταν, ο νόμος της Ατομικότητας.

« Και για να εύρη ο νόμος αυτός την εφαρμογή του εδέησε να δημιουργηθεί η Ύλη ».

Προετοιμαζόμαστε λοιπόν για την γέννηση εκείνου, το οποίο συνελήφθη, όταν οι δύο κινήσεις της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής διά συνεργασίας απετέλεσαν το **Ον**.

Θα είναι η γέννηση εκείνου, το οποίο κυοφορήθηκε στα σπλάχνα της Μοναδικής Αρχής και προετοιμάστηκε σαν σύλληψη της Υπερόχου Φαντασίας μέχρις ότου σήμανε η ώρα να έρθει στο Φως.

Και να, που το προ αιώνων Μυστήριο φανερώνεται.

Το εν ισχύϊ **Ον** εκδηλώνεται κατά τρόπο πλέον Ουσιαστικό.

Γενηθήτω Φως - Fiat Lux - και εγένετο Φως.

Το **Ον** υπάρχει πλέον όχι μόνο για τον Εαυτό Του, αλλά και για την Δημιουργία.

Υπάρχει τώρα διά της συμβολής τού **Μη - Οντος**.

Ο **Θεός** δηλαδή αντικειμενοποιεί το **Ον**, γιά να υπάρξει.

Έτσι έχουμε το Υποκείμενο (**Ον**) και το Αντικείμενο (**Μη - Ον**), γιά να χτιστεί πάνω σε αυτήν την Δυάδα η Συνείδηση της Ύπαρξης Αυτού, η Αντικειμενική πλέον.

Πιό πριν είχαμε δει, ότι ο Θεός υπήρξε εν Εαυτώ δια τού Εαυτού Του.

Πρόκειται γιά υποκειμενική συνείδηση όπου δεν χρειάζεται η Δυάδα **Ον** και **Μη - Ον**, εφόσον αφορά το επίπεδο της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής, όπου Έν το Παν.

Είναι η Συνείδηση τού Προαιώνιου Θεού.

Όταν όμως δημιουργούνται στην συνέχεια ατομικοποιημένα όντα, που ανήκουν στην Θεία Δημιουργία - σαν προεκτάσεις της Συνειδήσεως τού Θεού, εν τούτοις όμως δεν μετέχουν ενσυνειδήτως Αυτής της Μιάς, Μοναδικής και Ενιαίας Συνειδήσεως, τότε εμφανίζεται η ανάγκη της Δυάδας.

✎ Επάνω σε αυτή την Δυάδα θα οικοδομηθεί η Συνείδηση τών Ατομικοποιημένων αυτών Όντων ή ΕΓΩ και διά της Δυάδας θα επανέλθουν αυτά τα Όντα ενσυνείδητα στην Μονάδα.

Το ανθρώπινο Εγώ αποκτά τις γνώσεις του με αντικειμενική έρευνα...

Η αντικειμενικότης γιά Αυτό είναι το παν.

Από αυτήν εξαρτά την ύπαρξή του, σε αυτήν οφείλει το Εγώ του.

Αν λείπει η αντικειμενικότητα το ανθρώπινο Όν, το οποίο ονομάζεται φιλοσοφικά Εγώ, μηδενικοποιείται, αφανίζεται στην αδυναμία του, διότι λείπει η αντικειμενικότητα, η οποία καθώς το ερεθίζει αιωνίως, τού προκαλεί την συναισθήση της ύπαρξής Του...

Ας επιχειρήσουμε τώρα, να σχηματίσουμε μια κάποια ατελή αντίληψη για την δημιουργία τού **Μη - Όντος**, που αποτέλεσε και την αρχή τής Ουσιαστικής Δημιουργίας, όταν πλέον ο Θεός δεν θα ΕΙΝΑΙ μόνο για τον Θεό, αλλά θα ΥΠΑΡΧΕΙ και για την Δημιουργία.

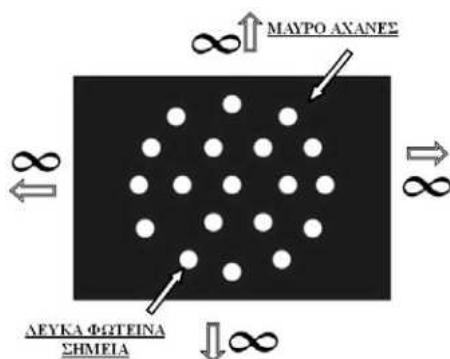
Ποιό άραγε σύμβολο, αναρωτιέται κανείς, θα μπορούσε να μας απεικονίσει μια εν ισχύϊ ἢ εν δυνάμει κατάσταση τού **Όντος** μέσα στο επίπεδο τής Μονάδας και της Ενότητας ; Κανένα !

Πατί η ομοιογένεια τού επιπέδου αντιτίθεται κατηγορηματικά στο σύμβολο και στη μορφή.

Και όμως θέλουμε να κατανοήσουμε.

Η θέλησή μας αυτή μας οδηγεί σε επινόηση εξειδικευμένων συμβολικών παραστάσεων.

Ας παρακολουθήσουμε λοιπόν μια σειρά εκλεπτυσμένων συλλογισμών.

A81

Έχουμε έναν μεγάλο μαύρο πίνακα και σβήνουμε με μια κίνηση όλα τα σύμβολα, που είναι χαραγμένα στον μαυροπίνακα αυτόν. Τι μένει ;

Μια απλή αχανής μαύρη (= μηδέν) έκταση.

Αν τώρα με μιά προσπάθεια τής φαντασίας μας επεκτείνουμε αυτήν την αχανή έκταση επ' άπειρον προς κάθε κατεύθυνση, δηλαδή προς τα άνω, προς τα κάτω, προς τα δεξιά, τα αριστερά, προς τα εμπρός, προς τα πίσω, σε βάθος, και αν προσπαθήσουμε επίσης να κάνουμε αφαίρεση και τού εαυτού μας, αλλά και ολόκληρης τής ορατής Δημιουργίας, τι απομένει ;

Ένα Αχανές, που θα φαίνεται ακίνητο, στο οποίο κανένα διακριτικό σημείο δεν υπάρχει που να χρησιμεύσει σαν ξεκίνημα για έναν παρατηρητή - σχήμα A81.

Θα ήταν για ένα ενδεχόμενο παρατηρητή ΜΗΔΕΝ, άσχετα αν αυτό το μαύρο και κενό Αχανές μπορούσε να είναι γεμάτο από ζωή και κίνηση.

Μια ζωή όμως και μια κίνηση πολύ διαφορετική από εκείνη, που εμείς μπορούμε να αντιληφθούμε και στην οποία θα ήμασταν συνηθισμένοι.

Τον “χώρο” αυτόν ή καλύτερα την κατάσταση αυτή θα τον συναντήσουμε στην συνέχεια, κατά την ανάλυση των δύο στηλών J^* και B^* τού ναού τού Σολομώντος, σαν **Κοίλον**.

Και ξαφνικά, φανερώνονται μέσα σε αυτό το αχανές, το **Κοίλον**, λευκά - φωτισμένα σημεία. Και αν υποθέσουμε ότι, αυτά τα λευκά φωτεινά σημεία (που συμβολίζουν τα φαινόμενα τής ζωής), εμφανίζονται και εξαφανίζονται συνεχώς - ποιές ιδέες θα μας δημιουργούνταν ;

Κατ’ αρχήν η πρώτη διαπίστωση μας είναι, ότι αυτά τα λευκά φωτεινά σημεία θα αποτελούσαν σημεία κάποιου ξεκινήματος, θα ήταν σύμβολα μίας αφετηρίας.

Η δεύτερη διαπίστωση μας είναι, ότι αυτά τα σημεία κατέχουν ορισμένη θέση στο Αχανές, δηλαδή καταλαμβάνουν κάποιον τόπο.

Επίσης, το φαινόμενο τής εμφάνισης και εξαφάνισης τους θα μας έδινε την αντίληψη μιας χρονικής διάρκειας Ξ . Δηλαδή το υποθετικό φαινόμενο θα μας έδινε την ιδέα, ότι τα σημεία αυτά δημιουργήθηκαν σε μια κατάσταση, η οποία ως εκείνη την στιγμή δεν είχε εκδηλώσει ούτε την έννοια τού **ΤΟΠΟΥ**, ούτε την έννοια τής χρονικής **ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ**.

Προχωρώντας παραπέρα, με την σκέψη μας, οδηγούμαστε σε νέα συμπεράσματα.

Όταν λέμε ότι ένα λευκό φωτεινό σημείο κατέχει έναν Τόπο, είναι σαν να λέμε με άλλα λόγια, ότι κατέχει ένα μέρος τού διαστήματος, στο οποίο διάστημα ανήκει και ο συγκεκριμένος τόπος που κατέχει το λευκό φωτεινό σημείο.

Το Διάστημα λοιπόν, σαν γενική και απόλυτη έννοια, δεν είναι ο συγκεκριμένος τόπος τού λευκού σημείου, αλλά η άρνηση του.

Καταλήγουμε λοιπόν στο συμπέρασμα ότι η γενική έννοια **ΔΙΑΣΤΗΜΑ** υπάρχει εκεί όπου δεν υπάρχει καθόλου κάποια συγκεκριμένη έκταση, κάποιος συγκεκριμένος τόπος.

Με παρόμοιους συλλογισμούς αντιλαμβανόμαστε επίσης ότι, ένα λευκό σημείο διαρκεί κάποιο χρόνο και η διάρκεια αυτή τής ύπαρξης είναι επίσης ένα χαρακτηριστικό τού σημείου.

Ο **ΧΡΟΝΟΣ** όμως σαν απόλυτη έννοια δεν μπορεί να είναι η συγκεκριμένη διάρκεια ενός λευκού σημείου, αλλά η άρνηση αυτής.

Συμπερασματικά λοιπόν ο **ΧΡΟΝΟΣ**, σαν γενική απόλυτη έννοια, δεν μπορεί να υπάρξει παρά εκεί όπου δεν υπάρχει ορισμένη Διάρκεια.

Αν όμως Διάστημα και Χρόνος δεν υπάρχουν παρά εκεί, όπου δεν υπάρχει καθόλου έκταση (Τόπος) και Διάρκεια (Στιγμή), δηλαδή εκεί όπου δεν υπάρχουν καθόλου λευκά σημεία, αντιλαμβανόμαστε, ότι το Διάστημα και ο Χρόνος είναι ιδιότητες συμφυείς με το αχανές, το μαύρο, το κενό και ακίνητο, ή είναι ιδιότητες που ανήκουν σε αυτό το κάτι τι, το οποίο περιβάλλει όλα τα λευκά σημεία.

Με διανοητική επομένως προσπάθεια θα αντιληφθούμε ότι, το πολύπλοκο αυτό φαινόμενο εμπρός στο οποίο βρεθήκαμε, κλείνει για μας μέσα του πραγματικότητες και αφαιρέσεις.

Πραγματικότητες για εμάς είναι η έκταση και η διάρκεια των λευκών σημείων, ενώ **αφαιρέσεις** είναι το Διάστημα και ο Χρόνος σαν γενικές έννοιες.

Και είναι έτσι, επειδή η νόηση μας δεν μπορεί να έχει την έννοια των όρων αυτών, παρά με την ύπαρξη τής πραγματικότητας των λευκών σημείων, δηλαδή των φαινόμενων τής ζωής !

Αν οι πραγματικότητες αυτές, δηλαδή τα λευκά σημεία, δεν υπήρχαν δεν θα μπορούσαμε να είχαμε καμιά έννοια, ούτε τού Διαστήματος, ούτε τού Χρόνου.

Και τα κείμενα των Ε*Α*Διδ* συμπληρώνουν :

« Προγενέστερα τού Παντός το *Ον* υπήρξε εν *Εαυτώ* και εν αρνήσει τού χρόνου και τού διαστήματος, τα οποία δεν ήταν δυνατόν να υπάρξουν ει μὴ δια της συμβολῆς τού Μη - Όντος ».

Ώσπου, λόγω μιάς περιστάσεως τής οποίας τα αίτια δεν είναι δυνατόν να κατανοηθούν από τούς ανθρώπους, η “ Αγάπη ” και η “ Σοφία ” δρώντας με άλλο τρόπο ενεργείας δημιουργήσαν μέσα στο Απόλυτο Είναι ένα συνολικό *Ον* (Εωσφόρος), από άπειρα λευκά - φωτεινά σημεία με τα χαρακτηριστικά τού Τόπου και της Διάρκειας, το οποίο αποσπάσθηκε από τις Αρετές και αντιτέθηκε προς αυτές κατά την έννοια τής αντικειμενικοποίησης.

Και εκεί, ταυτόχρονα με το *Ον* αυτό γεννήθηκε ο Χρόνος και το Διάστημα.

Ας προσέξουμε τις λέξεις :

εκεί και ταυτόχρονα - η μία είναι δηλωτική τού Τόπου και η άλλη τής χρονικής Στιγμής.

Το **νέο Ον** που δημιουργήθηκε εκφράζει τον Τόπο και την Διάρκεια.

Με μια αφαιρετική προσπάθεια μπορεί να γίνει αντιληπτή η ύπαρξη τού Προαιωνίου *Όντος*, τού Αχανούς, το οποίο περιέχει τα πάντα και το οποίο συνίσταται εκ των προαιωνίων Αρετών τού Θεού την Απειροσύνη και την Αιωνιότητα.

Ας ακολουθήσουμε όμως μιά σειρά επιπρόσθετων συλλογισμών :

Στο παράδειγμα μας, γιά να λάβουν ύπαρξη οι έννοιες **ΔΙΑΣΤΗΜΑ** και **ΧΡΟΝΟΣ**, που είναι ιδιότητες τού Αχανούς, έπρεπε να εμφανισθούν τα λευκά σημεία

και να αποτελέσουν μαζί με το Αχανές δυάδα Σκότους-Φωτός, δηλαδή δυάδα πραγματικοτήτων και αφαιρέσεων.

Πραγματικότητες για τον παρατηρητή είναι τα λευκά σημεία, δηλαδή ο **ΤΟΠΟΣ** και η χρονική **ΔΙΑΡΚΕΙΑ** που τα χαρακτηρίζουν, ενώ Αφαίρεση είναι το Αχανές με ιδιότητες αυτές τις οποίες πάντοτε είχε, δηλαδή τον **ΧΩΡΟ** ή **ΔΙΑΣΤΗΜΑ** και τον **ΧΡΟΝΟ**.

Κατά τον ίδιο τρόπο, για να λάβουν ύπαρξη οι έννοιες **ΑΠΕΙΡΟΣΥΝΗ** και **ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ**, καταστάσεις δηλαδή τής Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής, για να λάβει με άλλα λόγια Οντότητα ο Θεός, έπρεπε να εμφανίσει Μέσα Του το **Δεύτερο Ον** με τα χαρακτηριστικά του **ΧΩΡΟΥ** και του **ΧΡΟΝΟΥ**, το οποίο θα συνέβαλε στην Δημιουργία Συνείδησης τών Απολύτων εννοιών του **ΑΠΕΙΡΟΥ** και του **ΑΙΩΝΙΟΥ**.

Το **Ον** αυτό Θεός Αποτέλεσμα - Διάστημα και Χρόνος - εκδηλώθηκε τότε μόνον, όταν δημιουργήθηκε Μέσα του το Μέρος, δηλαδή ο **ΤΟΠΟΣ** και η **ΔΙΑΡΚΕΙΑ** τών φωτεινών-λευκών σημείων του παραδείγματός μας.

Αντιλαμβάνεται κανείς, ότι έχουμε μία σειρά τριών καταστάσεων.

Έχουμε πρώτον το Απόλυτον Είμαι, την Μοναδική και Ενιαία Αρχή, τον **Θεό-Αίτιο** ως **ΑΠΕΙΡΟΣΥΝΗ** και **ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ**.

Εκφράζεται ως **Ον, Θεός - Αποτέλεσμα** με ιδιότητες τον Χώρο ή Διάστημα και τον Χρόνο. Είναι η δεύτερη κατάσταση.

Το **Ον** όμως Αυτό για να εκδηλωθεί ως ύπαρξη απαιτείται η συνδρομή τής τρίτης καταστάσεως, του **Μη - Οντος**, του Μέρους εντός του Όλου, δηλαδή τών φωτεινών σημείων του παραδείγματος μας, με τα χαρακτηριστικά του συγκεκριμένου **ΤΟΠΟΥ** και επίσης τής συγκεκριμένης χρονικής **ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ**.

Με την τρίτη κατάσταση, του **Μη - Οντος** και με άρνηση τών πραγματικοτήτων αυτού, δηλαδή του Τόπου και τής Διάρκειας, οντοποιείται ο **Θεός - Αποτέλεσμα** ως Διάστημα και Χρόνος και αποτελεί έτσι την έκφραση τής Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής, τα χαρακτηριστικά τής οποίας είναι η Απειροσύνη και η Αιωνιότητα. Έτσι το Αχανές, το οποίο πριν από την δημιουργία τών λευκών - φωτεινών σημείων ήταν Άπειρο και Αιώνιο, με την συνδρομή αυτών τών σημείων τα οποία αποτελούν το **ΜΕΡΟΣ**, (τόπος και διάρκεια), εκδηλώνεται ως **ΟΛΟΝ** (Διάστημα και Χρόνος).

Πως όμως εμφανίστηκαν μέσα στο Αχανές τα φωτεινά αυτά λευκά σημεία ;

Τα κείμενα των Ε*Α*Διδ* θεωρούν την εμφάνιση αυτών τών σημείων, ως αποτέλεσμα τής αλλαγής κίνησης τής **Ψοφίας** **↓** **↑** **Αγάπης** **↑**.

Όταν δηλαδή η ιδιότητα τής αιώνια κινούμενης εισδυτικά **Ψοφίας** **↓**, διέκοψε την διείσδυση της και στάθηκε, (**Ψοφία** **↓**, **≥**), το σημείο διακοπής

τής κίνησής της, το “ περιεκάλυψε ” η ιδιότητα της **Αγάπης**, ($\mathfrak{U}$).

Έτσι εμφανίζεται ένας κόμβος $\odot$, ένα σημείο μέσα στο Αχανές, με χαρακτηριστικά του τον τόπο που κατέχει και την διάρκεια τής ύπαρξής του.

Είναι το **Μη - Ον**, δηλαδή μία στιγμιαία στάση σε κάποιο σημείο τού Απειρού, ως τροποποιημένη **Σοφία** τής ιδιότητος **Σοφίας** τού **Οντος**, που αιωνίως διεισδύει.

Και αυτό το σημείο τής στάσης το περικαλύπτει και το σταθεροποιεί στον Χρόνο η άλλη ιδιότητα τού **Οντος**, η **Αγάπη**, ως τροποποιημένη όμως **Αγάπη**, ($\mathfrak{U}$).

Η ιδιότητα τής **Σοφίας**, την οποία μεταφράζουμε ως Εισδυτικότητα, διακόπτοντας την κίνηση της, αποκτά Έκταση και τότε εκδηλώνεται με τη σειρά της η τροποποιημένη ιδιότης τής **Αγάπης** σαν Τάση ή Ροπή και περικαλύπτει την Έκταση και της δίνει Διάρκεια.

Αυτή η περιστατική και συνδυασμένη αλλά μεταλλαγμένη δράση τής **Σοφίας** **Αγάπης** είναι εκείνη που συμβάλλει στην Γένεση τής Δημιουργίας.

Λένε τα κείμενα τών Ε*Α*Διδ* :

« Η Εισδυτική κίνηση δημιούργησε το Διάστημα και η Περικαλυπτική κίνηση δημιούργησε τον Χρόνο, όταν η διεισδυτική κίνηση αφού διέκοψε την δράση της διέγραψε, σαν “ Σοφία $\mathfrak{Z}$ ”, την συγκεκριμένη έκταση, δηλαδή τον συγκεκριμένο Τόπο, στην οποία έκταση η περικαλυπτική κίνηση, σαν “ Αγάπη $\mathfrak{U}$ ”, τού προσέδωσε περιορισμένη διάρκεια. Μέσω αυτών δημιουργήθηκε το Διάστημα και ο Χρόνος, όταν ολοκληρώθηκαν αφ’ ενός η δυνάδα που έχει από την μία πλευρά τον Τόπο και από την άλλη το Διάστημα και αφ’ ετέρου η δυνάδα τής οποίας ο ένας της όρος είναι η Διάρκεια και ο άλλος της όρος ο Χρόνος ».

Η δράση δηλαδή τής εισδύσεως και περικαλυψεως δημιουργούν άμεσα το Μέρος, όμως έμμεσα δια τής αντιλήψεως τού μέρους φανερώνεται το Όλον.

Επομένως δημιουργούν κατά μία έννοια και το Όλον.

Τα λευκά φωτεινά σημεία, τα γεγονότα δηλαδή που δημιουργεί η “ Σοφία $\mathfrak{Z}$ ” και η “ Αγάπη $\mathfrak{U}$ ” συμβάλλουν στην φανέρωση, στην εκδήλωση τού Αχανούς ως έννοιας Χρόνου και Χώρου ή Διαστήματος.

Και όπου δεν υπάρχουν καθόλου γεγονότα υπάρχει η Αιωνιότης και εκεί όπου δεν υπάρχουν καθόλου τόποι υπάρχει το Απειρο.

Όσο όμως ο Άνθρωπος ζει μέσα στα γεγονότα και στους τόπους συνειδητοποιεί τις έννοιες τού Χρόνου και τού Διαστήματος. Όταν τα γεγονότα πάσουν να αλληλοδιαδέχονται το ένα το άλλο και όταν οι τόποι πάσουν να υπάρχουν, ως ξεχωριστά σημεία στην ενότητα τού απολύτου, τότε ο άνθρωπος θα ζει στην Αιωνιότητα και στην Απειροσύνη τού Υπέρτατου Ενός.

8.11. ΟΥΣΙΑ (ΠΝΕΥΜΑ) ΚΑΙ ΥΠΟΣΤΑΣΗ (ΥΛΗ)

Τα κείμενα των Ε*Α*Διδ*, βασιζόμενα στην Ορφική Αστροσοφία, συνε-
χίζουν :

« Το Διάστημα και ο Χρόνος με αμοιβαία συμβολή και χωρίς να διακόψουν την
κατάστασή τους παράγουν την Μορφή. Από την Τριάδα αυτήν (Διάστημα –
Χρόνος – Μορφή) αποτελείται η σύνθεση τής Δημιουργίας που ονομάζεται
ΥΠΟΣΤΑΣΗ (*Substantia*) ».

Θα ονομάσουμε λοιπόν **ΥΠΟΣΤΑΣΗ** το επίπεδο τού καθαρού δυναμισμού τού
οποίου τα κατηγορήματα Αιωνιότης και Απειροσύνη μεταφράζονται στην αντί-
ληψη τού Ανθρώπου με τις έννοιες Χρόνος και Διάστημα.

Πηγή τής **ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ** (*Substantia*) είναι η **ΟΥΣΙΑ** (*Essentia*) και είναι
αυτή που εξασφαλίζει στην Υπόσταση διάρκεια και έκταση - σχήματα Α69, Α84.
Αποτέλεσμα τού συνδυασμού Χρόνου και Διαστήματος είναι η εμφάνιση τής
ΜΟΡΦΗΣ.

Η Μορφή επομένως είναι η πρώτη σύνθεση-Δημιουργία, οφείλεται στο συνδυ-
ασμό τών παραγόντων Χρόνος και Διάστημα και έχει σαν χαρακτηριστικά την
Διάρκεια και την Έκταση.

Η Μορφή, τώρα, αποτελεί έναν νέο, τρίτο παράγοντα, ο οποίος μαζί με τούς
δύο προηγούμενους, τον Χρόνο και το Διάστημα συναποτελούν την δεύτερη
σύνθεση, την **ΥΠΟΣΤΑΣΗ**.

Ας ξαναθυμηθούμε το μηχανισμό δημιουργίας τού πρώτου **Οντος** - Θεού.

Η **Ψοφία** **↓** **Αγάπη** **↑** αποτελούν το **Θεό** - **Ον** - **Συνείδηση**.

Η **Ψοφία** **↑** **Αγάπη** **↓**, οι αιώνιες δημιουργικές κινήσεις τού Απολύτου μαζί
με αυτήν την **Συνείδηση**, συναποτελούν το επίπεδο τής **ΟΥΣΙΑΣ** - σχήματα
Α69, Α82.

Αυτό το επίπεδο δεν είναι απλά Διάρκεια, Έκταση και Μορφή, αλλά Αιωνιότητα,
Απειροσύνη και Συνείδηση χωρίς όρια.

Μετά όμως από την απόσπαση και την εναντίωση τής Υποστάσεως προς την
Ουσία, το Ουσιαστικό αυτό επίπεδο εκδηλώνεται με τρόπο (τροπή) Υποστατι-
κό και τότε γίνεται Χρόνος - Διάστημα και Ατομική Συνείδηση.

Το διάστημα εκδηλώνεται με τρεις διαστάσεις Ύψος - Πλάτος - Μήκος, δηλαδή
ως ο τόπος και ο χρόνος με τρεις σταθμούς Παρελθόν – Παρόν – Μέλλον, δη-
λαδή ως χρονική στιγμή.

Η Υπόσταση, μάς λένε τα κείμενα, χαρακτηρίζεται από τρεις συγκεκριμένες ιδι-
ότητες :

ΤΑΣΗ, ΑΡΜΟΝΙΑ και ΜΟΡΦΗ

Επίσης, στον Εωσφόρο, η Σοφία μετασχηματίζεται σε έκφραση Μαθηματική και
η Αγάπη σε έκφραση τού Κάλλους :

« καὶ οὐ θαυμαστόν· αὐτὸς γὰρ ὁ σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός »
(Επιστολή Παύλου προς Κορινθίους κεφ. 2,11~14)

Όταν περιγράφουμε την **ΥΠΟΣΤΑΣΗ** σαν σύνθεση Μορφής, Χρόνου και Διαστήματος δεν πρέπει να φαντάζεται κανείς, ὅτι η Υπόσταση έχει πράγματι κάποια συγκεκριμένη Μορφή.

Βέβαια, στα παραδείγματα που αναφέρουμε, μπορεί πιθανώς να θεωρήσει κανείς κάποια μορφή και αυτό οφείλεται, στο ότι η σκέψη μας η ίδια δεν είναι τίποτε άλλο παρά η εικονοποίηση ή μορφολόγηση τών ιδεών και αποτελεί ασφαλώς χαρακτηριστικό ατελούς επιπέδου, στο οποίο εκδηλώνεται η δραστηριότητα τής Φαντασίας.

Η Υπόσταση αυτή καθ' εαυτή δεν έχει μορφή.

Αλλά έχει την δυνατότητα να εκδηλώνει μορφή και αυτό οφείλεται αφενός στην κύρια ιδιότητα που έχει, τού **Μεριστού** και αφετέρου στο ότι περιέχει εγκλωβισμένους τούς νόμους μέσω τών οποίων θα μπορέσει να ανταποκριθεί σε κάθε ενέργεια τής Ουσίας.

Αυτοί οι νόμοι προέρχονται προφανώς από τα χαρακτηριστικά τού Δημιουργού τής Υποστάσεως, τού Εωσφόρου και προσδίδουν δύο κύριες δυνατότητες.

Η πρώτη είναι η δυνατότητα τής **προσθέσεως**, της **αφαιρέσεως**, τού **πολλαπλασιασμού** και τής **διαίρέσεως** σε ότι αφορά τούς ποικίλους συνδυασμούς τών “ σωματιδίων – spin ” τής Υποστάσεως, ώστε να δημιουργούνται έτσι οι μορφές.

Η δεύτερη είναι η δυνατότητα που έχει η Υπόσταση να εκφράζει διά μέσου τών δημιουργημένων μορφών το **Κάλλος**.

Και πρόκειται για το Κάλλος που αντιστοιχεί στην Φύση κάθε Ουσιαστικής ενέργειας (φύσεως Πνευματικής) η οποία μπορεί να επιδράσει επί τής Υποστάσεως.

Η πρώτη ιδιότητα προφανώς οφείλεται στην ιδιότητα τής **Μαθηματικής Ακρίβειας** που κατέχει ο Εωσφόρος και η δεύτερη στην άλλη ιδιότητα τού ιδίου Όντος, την έκφραση τού **Κάλλους** και τού **Ωραίου**.

Και όλα αυτά βέβαια είναι αποτέλεσμα τής βασικής ιδιότητας τής Υποστάσεως που είναι η **Χωριστικότητα** (το μεριστόν).

Η Υπόσταση δεν έχει επίσης την ενέργεια εκείνη, που θα παράγει μορφή και θα συντηρήσει την μορφή.

Η ενέργεια αυτή ως κίνηση - δόνηση είναι το χαρακτηριστικό τής **ΟΥΣΙΑΣ**.

Η Υπόσταση είναι μόνο η δυνατότητα να εκδηλώνει Μορφή ανταποκρινόμενη σε ανάλογη δόνηση τής Ουσίας.

Στο εξής, κάθε ενέργεια τής Ουσίας επί τής Υποστάσεως θα υποχρεώνει την

δεύτερη, να εκδηλώνει αυτήν την ικανότητα, να αντιδρά δηλαδή στην δόνηση της Ουσίας με εμφάνιση Μορφής ανάλογης προς την κάθε δόνηση.

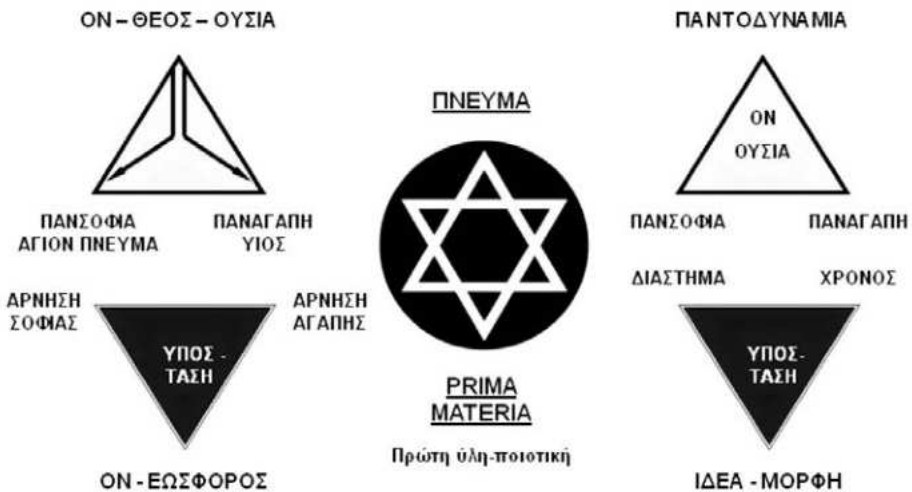
Η Μορφή αυτή θα χαρακτηρίζεται επί πλέον από συγκεκριμένη διάρκεια και θα καταλαμβάνει συγκεκριμένο επίσης τόπο.

Καθώς όμως είδαμε πιο πάνω, ο τόπος και η διάρκεια μιάς φωτεινής λευκής κηλίδας, ενός δηλαδή γεγονότος ή επεισοδίου μέσα στο Αχανές οφείλονται στο διάστημα και στον χρόνο. Διότι αποτελούν κόμβους ή περιορισμένες στάσεις μέσα στο Διάστημα και στον Χρόνο.

Γιά τον λόγο αυτό θεωρούμε, φιλοσοφικά σκεπτόμενοι, ότι την Μορφή την δημιουργούν το Διάστημα μαζί με τον Χρόνο σαν πρώτη σύνθεση και όχι ο Τόπος και η Διάρκεια, που είναι μέρη τού Διαστήματος και τού Χρόνου.

Επίσης θεωρούμε ότι το **Διάστημα**, πάλι μαζί με τον **Χρόνο** και την **Μορφή**, συναποτελούν την **Υπόσταση**, την οποία θα την δεχθούμε σαν ένα **Ον (Εωσφόρος)** το οποίο αντιτέθηκε προς το Θείον Άπειρο και Αιώνιο **Ον - Θεό**.

Έτσι σχηματίζεται η σφραγίδα τού Σολομώντα.

A82

Πιο πάνω κάναμε αναφορά σε “σωματίδια” τής Υποστάσεως.

Έχουμε επομένως σωματίδια ή άτομα. Ποιάς άραγε μορφής είναι αυτά τα “σωματίδια”, τα “άτομα” τής Υποστάσεως;

Η Υπόσταση χαρακτηρίζεται από άπειρους κόμβους, ο καθένας από τους οποίους αποτελεί συμπύκνωση δυναμισμού.

Πρόκειται για “άτομα” που είναι χωριστά μεταξύ τους, χωρίς βέβαια ούτε κατά διάνοια να αναφερόμαστε στα άτομα τής γνωστής μας ύλης.

Είναι όμως κάποια άτομα, τα οποία μπορεί μια ενέργεια να τα μετακινεί, να τα συγκεντρώνει, να τα απομακρύνει, να δημιουργεί αθροίσματα τέτοιων ατόμων, μικρά ή μεγάλα, και να σχηματοποιεί τα αθροίσματα αυτά, ώστε να εκδηλώνεται μέσω αυτών κάποιο είδος μορφής.

Φαίνεται λοιπόν ότι η Υπόσταση είναι “σωματίδια” ή “άτομα” Δύναμης.

Άλλωστε, κατά μία άλλη περιγραφή, η Υπόσταση είναι η ίδια η Ουσία αλλά με ένα διαφορετικό τρόπο ενεργείας από τον δικό της.

Η Ουσία διαφέρει από την Υπόσταση κατά το ότι είναι και αυτή Δύναμη, αλλά μια **Δύναμη ζωογονημένη** από Θείες Αρετές.

Τώρα ολοκληρώθηκε η πρώτη Διάδα : **ΦΩΣ** και **ΣΚΟΤΟΣ**.

Από αυτήν θα αρχίσει και διά μέσου αυτής θα ολοκληρωθεί το Δημιουργημένο Σύμπαν.

8.12. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

- 1) Η αναφορά μας αφορά την ύπαρξη ενός **Όντος** και μιας **Δημιουργίας** που υπήρχαν πριν καν να εκδηλωθούν ουσιαστικά, όπου όλες οι δραστηριότητες είναι ομοιογενείς και όπου δεν υπάρχει ούτε η υπόνοια της μορφής.
Έχουμε δηλαδή την κατάσταση του « εν Ισχύϊ » **Όντος**, το οποίο δεν έχει εκδηλωθεί κατά τρόπο ουσιαστικό (χειροπιαστό), επειδή ακόμη δεν υπήρχε το αντίβαρο, η νοητή οθόνη που αποκαλούμε **Υπόσταση**, γιά να προβληθεί.
- 2) Η **Υπόσταση** είναι μια νέα κατάσταση μέσα στην **Ουσία**, είναι γέννημα της Ουσίας και αντικειμενοποιείται προς την Ουσία, όπως αντικειμενοποιείται ένας στρόβιλος, μια δύνη νερού έναντι τού ωκεανού στον οποίον ανήκει.
- 3) Η **Υπόσταση** παρουσιάζει δύο πραγματικότητες, τον Τόπο και την Χρονική Διάρκεια και δύο αρνήσεις, τον Χώρο και τον Χρόνο.
- 4) Την **Ουσία** αποτελεί ο Χώρος και ο Χρόνος ως αποτέλεσμα άρνησης τού Τόπου και τής Χρονικής Διάρκειας.
- 5) Το Άπειρο και η Αιωνιότητα, χαρακτηριστικά γνωρίσματα τού καθαρού δυναμισμού που λέγεται **Ον – Θεός** (Πνεύμα), μεταφράζονται από εμάς ως Χώρος και Χρόνος.
- 6) Η αμοιβαία “συμβολή” Χώρου και Χρόνου “παράγει” την έννοια **Μορφή** (1^η σύνθεση).
- 7) Ο Χώρος και ο Χρόνος μαζί με την Μορφή “παράγουν” την Υπόσταση και τής εξασφαλίζουν την ύπαρξη (2^η σύνθεση).

Την τριάδα αυτή την παριστάνουμε σχηματικά με το κατερχόμενο τρίγωνο τού εξακτινίου αστέρα τής γνωστής σε όλους σφραγίδας τού Σολομώντα, την οποία συναντάμε στο σύμπλεγμα τού Γνώμονα και Διαβήτη και στην μύηση τού 28^{ου} βαθμού - σχήμα A82.

8.13. Η ΥΠΟΣΤΑΣΗ (Substantia)

Η λέξη αυτή σημαίνει κατά γράμμα « **το ιστάμενον υπό** » (Λατινικά Sub-stato) που το αποδίδουν επίσης οι λέξεις « **υπόβαθρο** » και « **υπόστρωμα** » αλλά και « **το κάτω** από το σύνολο όλων των Κόσμων ή όλων των καταστάσεων που περιέχονται στην Παγκόσμια εκδήλωση ».

Θα προσθέσουμε εδώ πως η παγκόσμια Υπόσταση είναι αποκλειστικά και μόνο μια **δυναμικότητα** (κατάσταση εν δυνάμει) χωρίς να έχει τίποτε που να είναι διακεκριμένο ή διαφοροποιημένο και είναι η μόνη Αρχή που μπορεί να ονομασθεί κυριολεκτικά ως « **ακατανόητη** ».

Όχι διότι είμαστε ανίκανοι να την κατανοήσουμε, αλλά διότι δεν έχει μέσα της τίποτε για να γίνει γνωστό.

Η Αρχή αυτή στον Τεκτονικό Ναό ή στον Ναό τού Σολομώντος συμβολίζεται με την στήλη **B** (Boaz =εν Ισχύϊ).

Στον αντίποδα έχουμε Πνευματική Αρχή, την ΟΥΣΙΑ, η οποία θα μας απασχολήσει πιά κάτω και συμβολίζεται στον Τεκτονικό Ναό ή στον Ναό τού Σολομώντος με την στήλη **J** (Jachin = Ο Θεός θα στηρίξει).

Επομένως δεν πρέπει να αναζητούμε στην Υπόσταση την εξήγηση των πραγμάτων αλλά μόνον στην Ουσία, κάτι που μπορούμε να παραστήσουμε συμβολικά με στοιχεία τού χώρου, θεωρώντας πώς κάθε εξήγηση πρέπει να ξεκινά από πάνω και να πηγαίνει προς τα κάτω και όχι με αντίστροφο τρόπο.

Αυτή η παρατήρηση έχει για την μύηση εξαιρετική σπουδαιότητα, διότι εξηγεί αμέσως για ποιο λόγο η νεώτερη επιστήμη δεν μπορεί να εξηγήσει τίποτε για την ουσία τής φύσεως των πραγμάτων.

Έρχεται πάλι στο νου μας το **§.18^{ου}** που μιλά για Αληθή και Ψεύδη Επιστήμη.

Επειδή δε αναφέραμε ότι όλες οι παραδόσεις προσομοιάζουν, έτσι στην Ινδική φιλοσοφία και στον Ινδουισμό έχουμε το αντίστοιχο τής Υποστάσεως το οποίο ονομάζεται **Πρακρίτι** (Σανσκριτικά = φύσις) και θεωρείται το θεμέλιο τής εξέλιξης τού Σύμπαντος, η Πρώτη Ύλη, η πρωταρχική Υπόσταση.

Στην θέση τής Ουσίας έχουμε την **Πουρούσα** (στα Σανσκριτικά = άρρεν), η Πνευματική αρχή η οποία ενεργώντας επάνω στην **Πρακρίτι** κάνει ώστε να έρθει η πρωταρχική Φύση από την άμορφη κατάσταση στην μορφική εκδήλωση.

Η δυαδικότης λοιπόν μεταξύ Πουρούσα και Πρακρίτη ανταποκρίνεται προς την έννοια τής Ουσίας και τής Υποστάσεως, της Μορφής (ιδέας) και της Ύλης.

Η Πουρούσα είναι η Ενέργεια, η μεταφυσική αρχή τής υπάρξεως και τής εκδηλώσεως.

Στις αρχαιότερες Βέδες, η έννοια Πουρούσα αναφέρεται στον Κοσμικό Αρχάν-

θρωπο, κάτι ανάλογο με τον Αδάμ Κάδμο τής Καμπαλά, όπου τα διάφορα μέρη τού Κόσμου είναι τα μέλη του και στην ενότητα του το άτομο αυτό αποτελεί τόσο τον πρώτο θύτη όσο και το πρώτο θύμα.

Είναι φανερό ότι πρόκειται περί συμβολικής περιγραφής τής διελεύσεως από την Μονάδα στην Πολλαπλότητα, χωρίς την οποία δεν θα ήταν δυνατή καμία ουσιαστική εκδήλωση.

Από αυτό αντιλαμβανόμαστε ότι η αναζήτηση τού « Απολεσθέντος Λόγου » ή « η περισυλλογή εκείνου που είναι διαμοιρασμένο », κατά το « η Ισχύς εν τη ενώσει » στην ανέγερση τού Διδασκάλου Χιράμ, δεν είναι άλλο από την αποκατάσταση τού Πουρούσα στην κατάσταση που βρισκόταν αρχικά, δηλαδή στην ανεκδήλωτη κατάσταση που στην Δυτική παράδοση ονομάζουμε Εδέμ και Παράδεισο.

Στην Ελληνική παράδοση έχουμε τον Διόνυσο Ζαγρέα, τελικό Δημιουργό τού υλικού Κόσμου, ο οποίος διαμελίζεται από τούς Τιτάνες και μετέρχεται από την ενότητα στην πολλαπλότητα.

Η ίδια αλληγορία υποκρύπτεται στην Αίγυπτο στα περί Οσίριδος και Ίσιδος όπως και στον Φρυγικό Άττι και Άδωνι - [♣ 5.3^{ου}].

Πάντως, προτού προχωρήσουμε, πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν μας πως η “ ύλη ” τής φυσικής επιστήμης είναι ένα είδος “ **δεύτερης ύλης** ”, διότι εξ υποθέσεως θεωρούν πως έχει μερικές ιδιότητες, άσχετα αν επάνω σε αυτές δεν συμπίπτουν πλήρως οι απόψεις των.

Επομένως η “ ύλη ” αυτή έχει μέσα της και κάτι άλλο εκτός από την « δυνητικότητα » και το « αδιακρίτο » τής Υποστάσεως και επί πλέον οι φυσικοί δεν είναι δυνατόν να γνωρίζουν τίποτε περί τής πρώτης ύλης ή *prima materia*, καθ' όσον οι συλλήψεις τους περιστρέφονται μόνον γύρω από πράγματα τού αισθητού κόσμου.

Γίνεται συνήθως λόγος για “ ύλη αδρανής ή αδρανείας ” (*Inertia*).

Αν όμως ήταν πράγματι αδρανής δεν θα είχε καμία ιδιότητα και δεν θα εκδηλωνόταν ποτέ ώστε να γίνει αντιληπτή από τις αισθήσεις μας.

Στην πραγματικότητα η « αδράνεια » είναι ιδιότητα μόνο της “ **πρώτης ύλης** ”, διότι είναι ταυτόσημη με την παθητικότητα και με την καθαρή δυνητικότητα.

Αν παραμερίσουμε λοιπόν την έννοια « αδράνεια τής ύλης », που κατά βάθος είναι κάτι ακατανόητο, η “ ύλη ” με τις κατά το μάλλον ή ήττον καθορισμένες ιδιότητες που την κάνουν ικανή να εκδηλώνεται στις αισθήσεις μας είναι το ίδιο πράγμα με την « δεύτερη ύλη » τού κόσμου (*secunda materia*), όπως όμως την εννοούσαν οι Σχολαστικοί Φιλόσοφοι.

Παρόλο που η δεύτερη ύλη χρησιμεύει σαν υπόβαθρο εκείνου που εκδηλώνεται, επομένως δεν είναι δυνατόν να έχει μέσα της αισθητές ιδιότητες αλλά τις παίρ-

νει από τις μορφές, αυτή η « δεύτερη ύλη » τού κόσμου μας δεν είναι δυνατόν να μη επιδέχεται κάποιο προσδιορισμό. Διότι αν συνέβαινε ένα τέτοιο πράγμα θα συγγεόταν ή και ταυτιζόταν με την « πρώτη ύλη ».

Αυτόν τον προσδιορισμό τον κάνει ο άγιος Θωμάς Ακουνάτης, καθορίζοντας την « δεύτερη ύλη » ως « ύλη ποσοτική » (*materia signata quantitate*).

Συνεπώς εκείνο που υπάρχει μέσα στην ύλη αυτήν, και την κάνει να είναι τέτοια που είναι, δεν είναι η ποιότητα (που ανήκει στην Ουσία) αλλά απεναντίας η ποσότητα η οποία με τον τρόπο αυτό, εξ αιτίας τής ύλης (*ex parte materia*), αποκτά έννοια.

Η ποσότητα είναι μια από τις συνθήκες που απαιτούνται για να υπάρχει ο αισθητός ή ενσώματος κόσμος.

Η « δεύτερη ύλη » αφορά μόνο αυτόν τον κόσμο και τον αφορά ολοκληρωτικά, διότι όλα όσα υπάρχουν μέσα σε αυτόν είναι αναγκαστικά υποταγμένα στην ποσότητα.

Αναφερθήκαμε, στην αρχή τού κεφαλαίου, ότι και πριν από την εκδήλωση Τού Όντος εκτυλισσόταν μια Θεία Δημιουργία.

Πριν λοιπόν εκδηλωθεί το Όν, κατά τρόπο συγκεκριμένο, μπορούσε και είχε εκδηλώσεις φύσεως Υπερουσιαστικής και συντελούσε στην γένεση τής Θείας Δημιουργίας (φύσεως Ποιοτικής - συνιστάμενης από ιδιότητες και Αρετές) και στην διατήρησή της.

Αλλά, πως γνωρίζουμε την ύπαρξη τού Όντος προ τής εκδηλώσεώς Του και πως μιλούμε για κάποια Δημιουργία, πριν αυτή εμφανιστεί στο στερέωμα ;

Το πρώτο, την ύπαρξη τού Όντος εν Ισχύϊ, το βεβαιώνουμε με μια λογική συμπερασματική διαδικασία κατά την Διδασκαλία τού μαθητού - [♣ 8.1^{ου}].

Το δεύτερο, την ύπαρξη δηλαδή τής Υπερουσιαστικής Δημιουργίας, το γνωρίζουμε από τις αποκαλυπτικές διδασκαλίες τών θρησκειών και τις ομολογίες τών Ε*Α*Διδ* και το αποδέχεται η λογική και η κρίση μας χωρίς αντίσταση.

Γιατί γνωρίζουμε, ότι και κάθε έργο δικό μας, αποτέλεσμα εκτύλιξης τής σκέψης μας, σύνθεση τής Φαντασίας μας, έχει προϋπάρξει στα μύχια τού πνευματικού μας όντος, δημιουργία ολόκληρη πριν εκφραστεί, περιγράφεται δε άριστα στον εννεαδικό πίνακα τού Πνεύματος με τον οποίο εξαντλητικά ασχοληθήκαμε.

Έτσι και ο Θεός - Δημιουργός προετοιμάζει την εκδήλωση τής Υπερουσιαστικής Του Σύλληψης και μαζί με αυτήν την παρουσίαση τού Όντος Εαυτού Του.

Ένα άλλο ποιητικό κείμενο τών Ε*Α*Διδ* μας βοηθά να επεκτείνουμε την κατανόησή μας :

« Το Πνεύμα τού Θεού, τής Υπερόχου Φαντασίας, “ ίπτατο ακίνητον ”
τής Αιωνιότητας.

Το Απροσμέτρητο (η Σοφία) ως Πατέρας και το Άπειρον (η Αγάπη) ως Μητέρα

συνέλαβαν την Φαντασία αυτήν. Η συνείδηση τού Όντος ζούσε μέσα Της, η συνείδηση τών αντιλήψεων ενός αμνημόνευτου παρελθόντος και των συλλήψεων ενός Αιωνίου μέλλοντος.

Να, τι ήταν με λίγες λέξεις η Υπέροχος αυτή Φαντασία, την οποία ο περιορισμένος νους τού ανθρώπου την υπολόγισε μέσα σε τέσσερα ψηφία και την καθόρισε με τέσσερις αριθμούς ονομάζοντάς την ΘΕΟ.

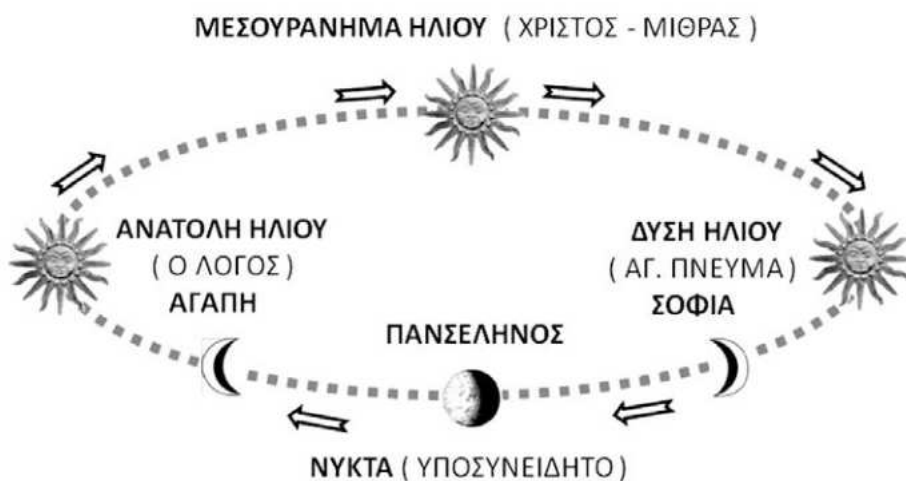
Ο Θεός, στο Ουράνιό Βασίλειο Του, περιστοιχιζόταν από τούς τυφλούς εκτελεστές της Θελήσεως Του έχοντας στην διάθεσή του δυνάμεις που σήμερα είναι διεσπαρμένες στο Σύμπαν.

Πλήρης και τέλεια ενότητα βασίλευε στο επίπεδο αυτό τού Πνεύματος, όπου η Υπέροχος Φαντασία δημιουργούσε τις απαραίτητες συλλήψεις, τις οποίες η Θέληση κατελάμβανε και εκτελούσαν οι Δυνάμεις τού Θεού... Ουδ' επί στιγμὴν υποπτεύοντο, οι ασυνείδητοι, ότι η Υπέροχος Φαντασία είχε χρησιμοποιήσει αυτούς, ως όργανα Δημιουργίας από χρόνων προμελετημένα

① { Ισχύς - Αρχαγγελικά συστήματα - εκτελεστικά όργανα τής Θείας Βουλήσεως }.

Αυτές οι συλλήψεις αποτελούσαν το σχέδιο τής εκδηλώσεως μιάς τελειωτικής Δημιουργίας, η οποία επρόκειτο να αναφανεί στον ορίζοντα. Τα κάλλη, τα οποία η Δημιουργία αυτή εκδήλωσε είναι έργο ασυνείδητο τών Δυνάμεων τού Θεού και έργο Σοφό τής Υπερόχου Φαντασίας ».

Όπως δε, θα μπορούσε να συμπληρώσει κανείς, πρόκειται σε κάποια στιγμή να φανεί στον ορίζοντα ο Ήλιος, έχοντας ολοκληρώσει την πορεία του στην άλλη πλευρά τής Γης, η οποία είναι κρυμμένη για μας.

Εδώ θα κάνουμε μια μικρή παρένθεση για τον ρόλο τών Θείων εκτελεστών ή Θείων Διαγγελέων που είναι γνωστοί σαν Αρχαγγελικές τάξεις ή συστήματα – [♁ Β' τόμος 28^{ος} βαθμός].

Όπως θα δούμε πρόκειται περί **προσωποποιημένων** Ιεραρχημένων νόμων τής Δημιουργίας.

Διαβάζουμε στο « μικρό Απόδειπνο » τής Ορθοδόξου Εκκλησίας (Ευχή προς τον Χριστό) :

« Αγγέλων το σύστημα και ανθρώπων το γένος... ».

Οι άνθρωποι λοιπόν είναι γένος ενώ οι Άγγελοι είναι συστήματα.

Αυτό σημαίνει ότι μιάς και μετέχουν τού Πνευματικού κόσμου έχουν Συνείδηση Ομαδική και όχι Ατομική.

Διαθέτουν δυνάμεις και ιδιότητες που οι άνθρωποι δεν έχουν, αλλά έναντι τού Θεού, δεν είναι ελεύθεροι, είναι απόλυτοι υπηρέτες τού θελήματος Του.

Δεν γνωρίζουν το Εγώ αλλά θα λέγαμε μόνον το Εμείς και παρόλο που έχουν εκπληκτικές δυνατότητες δεν έχουν καμία ελευθερία.

Το παραπάνω κείμενο μάς λέει ότι οι Δυνάμεις εκτελούσαν “ ... έργο ασυνείδητο... ”.

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι δεν είχαν συνείδηση τού έργου που εκτελούσαν, αλλά πίστευαν ότι ενεργούν από μόνοι τους (εξ ιδίας παρορμήσεως) χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι, λόγω τού επιπέδου τής σχετικής συνείδησης που είχαν προς τον Θεό, (♁ κεφάλαιο ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΣΤΗΜΑ) και λόγω έλλειψης Αυτοεπιγνώσεως, η κάθε εντολή προέρχεται Άνωθεν

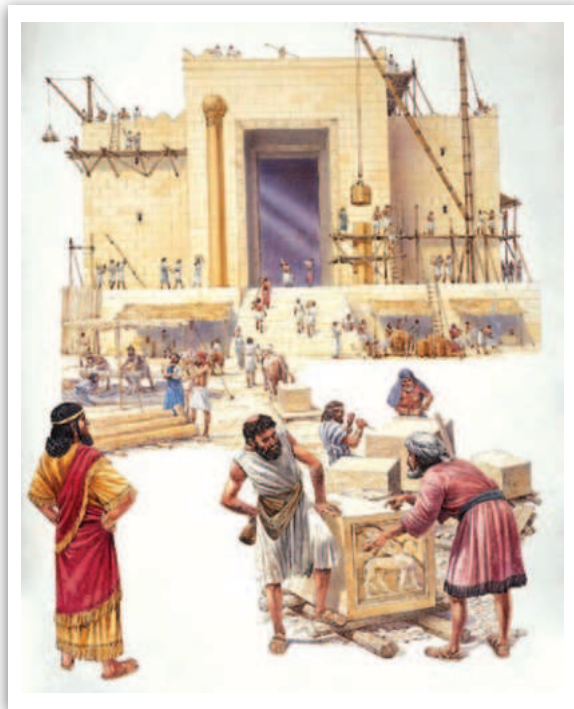
« η Υπέροχος Φαντασία τούς είχε χρησιμοποιήσει, ως όργανα Δημιουργίας ».

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

**ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ**

9

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΣΟΛΟΜΩΝ

Σολομών (Σλομό - **שלמ**), γιός τού Δαβίδ (5^ο τέκνο) και της Βηθσαβεέ, 3^{ος} Βασιλεύς τού Ισραήλ, ανέβηκε στο θρόνο τού Ισραήλ στα 972 π.Χ. και βασίλεψε για 40 χρόνια, ο δε προφήτης Νάθαν, στον οποίον εμπιστεύθηκε την ανατροφή του ο Δαβίδ, τον ονόμασε Ιεδεδί (*Εβρ.* **יהדי** Γεντιντιάχ που σημαίνει Αγαπητός τού Γιαχβέ -   Β' Βασ. 12 :25).

Ο Σολομών έλαβε επιμελημένη ανατροφή προκειμένου να διαδεχθεί τον πατέρα του.

Όταν όμως ο πρωτότοκος Αβεσσαλώμ επαναστάτησε και φονεύθηκε, ο Δαβίδ στο τέλος τής βασιλείας του όρισε τον Ιεδεδία διάδοχό του ονομάζοντάς τον Σολομών (*Εβρ.* : ειρηνικός).

Ο Σολομών αφού αποκατέστησε γρήγορα την τάξη από την ανταρσία τού παραγκωνισμένου αδελφού του, οργάνωσε το κράτος του με συγκεντρωτισμό και απολυταρχικό σύστημα και βασικό άξονα δράσης την στρατηγική σύναψης συμμαχιών και εμπορικών συμφωνιών.

Ανέπτυξε ιδιαίτερες σχέσεις με την Αίγυπτο και νυμφεύθηκε την κόρη τού Φαράώ το όνομα τής οποίας δεν μνημονεύει η Βίβλος.

Η παράδοση αναφέρει ότι ο Σολομώντας διακρινόταν για την σοφία, την μεγάλη σύνεση και μόρφωσή του.

Με τα πλούτη που συγκέντρωσε ο Σολομών εκτέλεσε πλήθος έργων όπως συγκοινωνιακά, καλλωπισμού και ανέγερσης κτιρίων μεταξύ των οποίων τα μεγαλοπρεπή ανάκτορά του, στα οποία και διέμενε, τον περίφημο Ναό τής Ιερουσαλήμ που κτίστηκε στο λόφο Μωρία και στον οποίο μετέφερε την Κιβωτό τής Διαθήκης, καθώς και πλήθος οικοδομημάτων.

Μάλιστα προς χάριν τών αλλοεθνών παλλακίδων του έκτισε και ειδωλολατρικούς ναούς στην κορυφή τού όρους τών Ελαιών που είχε ονομασθεί και όρος τού Σκανδάλου επειδή και ο ίδιος ο Σολομών τέλεσε εκεί θυσίες σε θεούς ειδωλολατρών.

Από διάφορες διαδόσεις φαίνεται πολύ πιθανόν πράγματι να έγιναν και για λόγους πολιτικούς, από όπου και η ανεξίθρησκη συμπεριφορά του και η χάριν τής ειρήνης ανάπτυξη τού εμπορίου αλλά πρωτίστως τών συμφερόντων του, περιποίηση τών ξένων να ήταν αναγκαία.

Οι βαριές όμως φορολογίες και οι αγγαρείες που επέβαλλε για την εκτέλεση τών μεγάλων έργων, κατά τα τελευταία χρόνια τής Βασιλείας του, εξήγειραν την αγανάκτηση τού λαού και στο κράτος του σημειώθηκαν μεγάλες αποστασίες με κατάληξη μετά τον θάνατο του το περισπούδαστο Ιουδαϊκό

κράτος να διασπασθεί, να παρακμάσει και τελικά να καταρρεύσει. Μετά τον θάνατό του, το 931 π.Χ., τον διαδέχθηκε ο υιός του Ροβοάμ.

9.1. Ο ΝΑΟΣ

Πριν από την ερμηνευτική προσπάθεια των διαφόρων βαθμών και συμβόλων είναι απαραίτητη μια μικρή ανάλυση σχετική με την κατασκευή τού Ναού, τον διάκοσμο και τα σκεύη του, ο οποίος αποτελεί κεντρικό σημείο γύρω από το οποίο περιστρέφονται οι αλληγορίες.

Το κεφάλαιο αυτό μπορεί να παραληφθεί από όσους έχουν επαρκή γνώση τού θέματος.

9.2.1. Η ΕΠΙΛΟΓΗ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ

Μετά από την τελική νίκη τού Δαβίδ κατά των Φιλισταίων και το τέλος των οικογενειακών περιπετειών με το θάνατο τού Αβεσαλώμ, δημιούργησε ο Βασιλιάς τού Ισραήλ ένα κράτος σύμφωνα με τα πρότυπα των λαών τής Ανατολής.

Ικανοποιημένος από την προσωπική του επιτυχία και την υπόσχεση που του έδωσε ο Νάθαν για την διαιώνιση τής δυναστείας του, διατάζει ο Δαβίδ τον αρχηγό τού στρατού του να κάνει απογραφή όλου τού λαού.

Όμως η επιθυμία του αυτή δεν ήταν τίποτε άλλο από μια ματαιόδοξη βεβαίωση τού μεγαλείου του και πριν ακόμη τού ανακοινωθούν τα αποτελέσματα τής απογραφής, έρχεται η τιμωρία τού Θεού ως απάντηση για την πράξη του αυτή.

Μια θανατηφόρος πανώλη έπεσε στο Ισραήλ, η οποία και άρχισε να αποδεκατίζει τον λαό. Μετανοιωμένος ο Δαβίδ για την πράξη του και βλέποντας τον άγγελο τού κακού πάνω από την πόλη του, ζητά το έλεος τού Θεού.

Η απάντηση τού Γιαχβέ έρχεται στον Βασιλιά με το στόμα τού προφήτη Γαδ, ο οποίος τού φανερώνει την επιθυμία τού Θεού, που δεν είναι άλλη από την ανέγερση ενός βωμού στον τόπο όπου ο Δαβίδ είδε τον άγγελο τού Κυρίου.

Πράγματι ο Δαβίδ ανέβηκε στο ύψωμα που βρισκόταν επάνω από την πόλη του, όπου ήταν το αλώνι τού Ορνάν τού Ιεβουσαίου.

Αμέσως ο Δαβίδ έκτισε βωμό στον τόπο εκείνο και πρόσφερε Ουσία ολοκαυτωμάτων για να ευχαριστήσει τον Θεό για την απάντηση στην δέηση του.

Αυτή είναι σύμφωνα με το Β΄ Βασ. 24 :16~25 καθώς και τού Α΄ Παρ. 21 :15~22,^{1η} διήγηση που αναφέρεται στην απόκτηση τού τόπου όπου κτίστηκε αργότερα ο ναός τού Σολομώντα.

Ο τόπος καθαγιαζεται ως ιερό λατρείας τού Γιαχβέ, από την εποχή τού Δαβίδ, με το κτίσιμο τού βωμού των ολοκαυτωμάτων.

Και είναι χαρακτηριστικά τα στοιχεία που αναφέρονται στην διήγηση τα οποία είναι κοινά σε θεμελίωση ιερών.

Και εδώ έχουμε την εμφάνιση τού Θεού (θεοφάνεια), την αποστολή τού αγγέλου τού Γιαχβέ στον τόπο τής μελλοντικής ανέγερσης τού βωμού, το μήνυμα σωτηρίας με το σταμάτημα τής επιδημίας και την αρχή τής λατρείας με την προσφορά θυσιών από το Δαβίδ.

Ο τόπος όμως όπου βρισκόταν το αλώνι τού Ορνάν δεν πρέπει να ήταν τον καιρό τών Χαναανίων απλός τόπος αγροτικής απασχόλησης.

Βρισκόταν στο πιο υψηλό σημείο τής παλαιάς πόλης τών Ιεβουσαίων.

Είναι γνωστή η προτίμηση τών τόπων αυτών για την δημιουργία Χαναανιτικών ιερών. Εξάλλου ο εβραϊκός όρος יָרֵךְ (γκόρεν) δεν σημαίνει μόνο αλώνι, αλλά σε ορισμένα χωρία τής Παλαιάς Διαθήκης δηλώνει και λατρευτικούς τόπους.

Με την ανέγερση βωμού τού Γιαχβέ στον τόπο όπου υπήρχε παλαιότερα Χαναανιτικό ιερό, γίνεται ο τόπος αυτός ισραηλιτικός και αποκτά μια λατρευτική παράδοση απαραίτητη, αφού στο σημείο αυτό κτίζεται αργότερα ο ναός τού Σολομώντα.

9.2.2. Η ΠΡΟΕΡΓΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ

Σύμφωνα με την διήγηση τού Α΄ Παραλειπομένων, κεφάλαιο 22, ο Δαβίδ αμέσως μετά την απόκτηση τού τόπου όπου έμελλε να κτιστεί ο ναός, βάλθηκε με όλες του τις δυνάμεις να συγκεντρώνει διάφορα υλικά, από πέτρες λαξευτές μέχρι αμέτρητες ποσότητες χρυσού και αργύρου, για την πραγματοποίηση τού έργου που είχε αποφασίσει.

Τα σχέδια αυτού τού έργου, σύμφωνα πάντα με την διήγηση τού ίδιου βιβλίου, **δόθηκαν** στον Δαβίδ από τον ίδιο τον Γιαχβέ (Α΄ Παρ. κεφ. 28 :11 και εξής).

 Αυτό μας βάζει σε σκέψεις για την αλληγορική ταύτιση τού ναού και τής οικοδόμησης καθώς και της εξέλιξης τής προσωπικότητας τού ανθρώπου.

Ο Σολομώντας δεν είχε να φροντίσει για τίποτε, παρά μόνο να δώσει την εντολή (Βούληση και απόφαση) να αρχίσει το μεγάλο έργο (Α΄ Παραλ. κεφ. 22 : 4~14 και κεφ. 29 :2).

9.3. Ο ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

Η διήγηση που αναφέρεται στην κατασκευή τού ναού τού Σολομώντα περιέχεται στα κεφάλαια 5 έως 7 τού Γ΄ βιβλίου τών Βασιλειών.

Το κείμενο, που πρέπει να γράφτηκε την εποχή τού Ιωσία από έναν Δευτερονομιστή, μας σώθηκε με αρκετές προσθήκες και επεξεργασίες - [163].

Είναι αλήθεια ότι η περιγραφή γίνεται με βάση στοιχεία που γράφθηκαν τον καιρό

που έγινε η κατασκευή τού ναού, οι πηγές όμως που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας δεν έχουν σωθεί.

Είναι πολύ πιθανό ο συντάκτης τού κειμένου να είδε ο ίδιος το ναό.

Η πρόθεση του όμως δεν ήταν να μας περιγράψει ως αρχιτέκτονας το μνημείο δίνοντας μας τα απαραίτητα στοιχεία για να μπορέσουμε να αποκαταστήσουμε σχηματικά το σχέδιο του. Έτσι δεν αναφέρει τίποτε για τον τόπο όπου κτίστηκε ο ναός, ούτε για τον προσανατολισμό, την θεμελίωση, το πάχος τών τοίχων, τον τρόπο κατασκευής τής πρόσοψης κ.λ.π..

Το αρχικό μάλιστα κείμενο είναι γεμάτο με τεχνικούς όρους που αποτέλεσαν πρόβλημα όχι μόνο για τους μεταγενέστερους αντιγραφείς που δεν καταλάβαιναν τι αντέγραφαν, αλλά και για τούς μεταφραστές που δεν ήταν και ειδικοί στην ορολογία.

Το έργο τής κατανόησης δυσκολεύεται ακόμη από τις διάφορες προσθήκες που έγιναν στο κείμενο με σκοπό να ωραιοποιήσουν το μνημείο.

Και για να συμπληρωθεί η δυσκολία δεν σώθηκε απολύτως τίποτε από τον ναό τού Σολομώντα (αν ποτέ υπήρξε αυτός) - [♣ 265 - Το Μυστικό τών Ναϊτών] !

Μόνη δυνατότητα λοιπόν για μια προσπάθεια παρουσίασης τού σχεδίου τού ναού παραμένει η ερμηνεία τού κειμένου με όλα τα προβλήματα που παρουσιάζει, καθώς και η αρχαιολογία που μπορεί να μας δώσει ορισμένες πληροφορίες, σχετικές με τούς ναούς τής εποχής που κατασκευάστηκε ο ναός τού Σολομώντα.

Δεν θα πρέπει λοιπόν να μας ξενίζει το γεγονός ότι πολλά από τα σχέδια που προτάθηκαν ως τώρα για την περιγραφή τού μνημείου αυτού διαφέρουν πολύ μεταξύ τους.

Εκτός από το βιβλίο τών Γ΄ Βασιλειών υπάρχει περιγραφή τού ναού τού Σολομώντα και στο δεύτερο βιβλίο τών Παραλειπομένων στα κεφάλαια 2 έως 5.

Ο συγγραφέας τού κειμένου αυτού χρησιμοποιεί ως κύρια πηγή του το Γ΄ Βασιλειών κεφάλαιο 5 έως 7, το οποίο όμως αποδίδει ελεύθερα, αντικαθιστώντας κυρίως την αρχαία τεχνική ορολογία με όρους που χρησιμοποιούνταν στην εποχή του.

Σε μερικές περιπτώσεις μάλιστα μάς προσφέρει στοιχεία που λείπουν στην διήγηση τού Γ΄ Βασιλειών. Έτσι στο Β΄ Παρ. 3 :4 δίνονται πληροφορίες που αναφέρονται στο ύψος τού πρόναου, ενώ η περιγραφή που αναφέρεται στη διακόσμηση τού ναού στο Β΄ Παρ.3,4~10, υπερβάλλει κατά πολύ την περιγραφή τού Γ΄ Βασ., αφού κύριο μέλημα τού συγγραφέα τών Παραλειπομένων στο σημείο αυτό, ήταν να δείξει την μεγαλοπρέπεια τού ναού τού Σολομώντα.

Για την συμπληρωματική κατασκευή, στην οποία το βιβλίο τών Βασιλειών

αφιερώνει τέσσερεις ολόκληρους στίχους, η διήγηση των Παραλειπομένων δεν κάνει κανένα λόγο !

Αλλά και η περιγραφή τού ναού όπως την παρουσιάζει το βιβλίο τού Ιεζεκιήλ, στα κεφάλαια 40 έως 48, περιέχει μερικά στοιχεία που βοηθούν στην καλύτερη κατανόηση τής διήγησης τού Γ΄ Βασιλειών.

Στα κεφάλαια όμως αυτά τού Ιεζεκιήλ έχουμε να κάνουμε με ένα όραμα που αναφέρεται στην κατασκευή ενός μελλοντικού ναού.

Δεν κάνει δηλαδή ο προφήτης μια περιγραφή τού παλαιού ναού, που στην εποχή του κατάστράφηκε τελείως, με προοπτική ότι ο νέος ναός που θα κτιστεί στο μέλλον να είναι ίδιος με τον παλαιό.

Είναι όμως αλήθεια πως ο προφήτης δεν παραμένει σε γενικότητες, αλλά υπεισέρχεται σε λεπτομέρειες που δείχνουν πως υπήρχε πράγματι στο πνευματικό υπόβαθρο του η παράσταση τού παλιού ναού.

Ο ναός όμως που γνώριζε ο Ιεζεκιήλ είναι αυτός που κατέληξε να είναι ο ναός τού Σολομώντα, τα χρόνια πριν από την καταστροφή του, με όλες τις προσθήκες και τις μετατροπές που έκαναν κατά καιρούς οι βασιλείς τού Ισραήλ στο κτίριο.

Τα στοιχεία που είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθούν από την διήγηση τού Ιεζεκιήλ (σχέδιο, προσανατολισμός κ.λ.π.) πρέπει να επιλέγονται με πάρα πολλή προσοχή και μόνο μετά από μια λεπτομερή εξέταση τής δυνατότητας να βρίσκονται κοντά στο αρχικό σχέδιο τού ναού και όχι να αποτελούν προσθήκες ή και στοιχεία τού οράματος τού προφήτη.

Έτσι μπορούμε να βοηθηθούμε για την αποκατάσταση τού σχεδίου τού ναού, επιλέγοντας από την σχετική διήγηση στοιχεία που λείπουν από τις δύο προηγούμενες και αναφέρονται στο πάχος των τοίχων τού ναού, στον προσανατολισμό του κ.λ.π.

Υπάρχουν ακόμη δύο περιγραφές τού ναού τού Σολομώντα, που γράφηκαν όμως σε εποχή που βρίσκεται αρκετούς αιώνες αργότερα από την εποχή τής κατασκευής του.

Από το 2^ο αιώνα π.Χ. έχουμε την περιγραφή τού Ιουδαίου ιστοριογράφου Ευπόλεμου, τού οποίου το έργο περί των βασιλέων τής Ιουδαίας χάθηκε, σώθηκε όμως το κομμάτι που αναφέρεται στην περιγραφή τού ναού, στην Ευαγγελική Προπαρασκευή τού Ευσέβιου (IX-34).

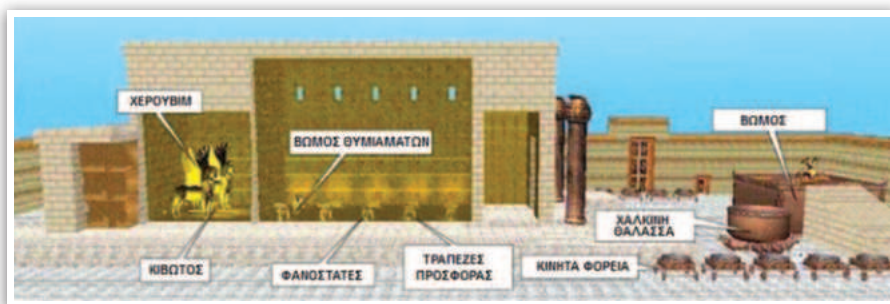
Τρεις αιώνες αργότερα ο Φλάβιος Ιώσηπος δίνει μια δική του περιγραφή τού ναού, με κύρια όμως πηγή πληροφοριών την περιγραφή που δίνει για τον ναό τού Ηρώδη με αποτέλεσμα, η διήγησή του για τον ναό τού Σολομώντα, όπως και η διήγηση τού Ευπόλεμου να μην έχουν καμιά απολύτως σημασία για την αποκατάσταση τού σχεδίου τού ναού.

9.4. Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

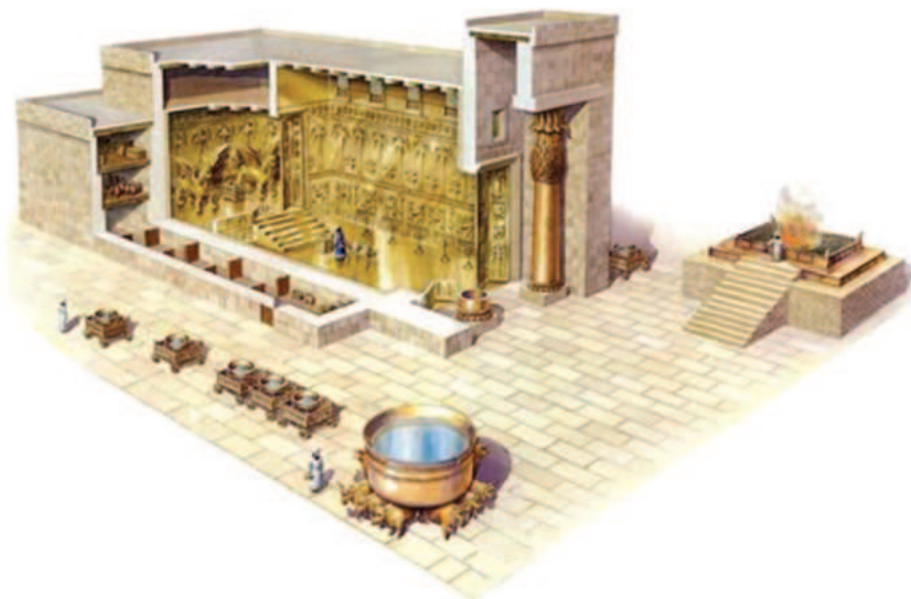
Ο Βασιλιάς Σολομών άρχισε την ανοικοδόμηση τού ναού την τέταρτη χρονιά τής βασιλείας του (Γ' Βασιλειών 6 : 1~37) και το έργο τελείωσε σε **επτά χρόνια** (Γ' Βασιλειών 6 : 38). Σύμφωνα πάλι με μια άλλη πληροφορία ο ναός άρχισε να κτίζεται 480 χρόνια μετά την έξοδο των Ισραηλιτών από την Αίγυπτο (Γ' Βασιλειών κεφ. 6 : 1).

Τα πράγματα όμως δεν είναι και τόσο απλά. Δεν μπορούμε να καθορίσουμε με ακρίβεια ούτε το χρόνο τής εξόδου, αλλά ούτε και αυτή την αρχή τής βασιλείας τού Σολομώντα.

Αν η έξοδος από την Αίγυπτο έγινε επί τής Βασιλείας τού Ραμσή τού Β' (1299-1233), 480 χρόνια αργότερα θα μας έφερναν γύρω στα 850 π.Χ. πράγμα που

A84

A85

κατεβάζει το χρόνο κατασκευής εκατό τουλάχιστο χρόνια αργότερα από τον θεωρούμενο ως πραγματικό.

Η πληροφορία που έχουμε για την αρχή τής βασιλείας τού Σολομώντα μάς φέρνει οπωσδήποτε πιο κοντά στο πρόβλημα, χωρίς όμως να το λύνει και απόλυτα, επειδή δεν υπάρχει συμφωνία στους μελετητές όσον αφορά τον χρόνο τής αρχής τής βασιλείας του.

Συνεπώς παραμένει και η διαφορά στις ημερομηνίες που αναφέρονται στο κτίσιμο τού ναού.

Ο πρώτος Ναός ἡ ναός τού Σολομώντα καταστράφηκε από τους Βαβυλωνίους το 586 π.Χ.

Ο « δεύτερος Ναός » ανοικοδομήθηκε το 516 ἡ 537 π.Χ. από τον Ζοροβάβελ, μετά από διάταγμα που εξέδωσε ο Κύρος ο Μέγας.

Ο « τρίτος » Ναός ανοικοδομήθηκε το 20 π.Χ. από τον Ηρώδη, ενώ και αυτός καταστράφηκε ολοκληρωτικά από τους Ρωμαίους το 70 μ.Χ..

Ο πρώτος Ναός κατασκευάστηκε με την βοήθεια μελών και από τις 12 φυλές τού Ισραήλ, αφού όλες οι φυλές ήταν ενωμένες κάτω από την ηγεμονία του Δαβίδ και τού Σολομώντα.

✎ Ο δεύτερος Ναός οικοδομήθηκε μόνον από μέλη τής φυλής τού Ιούδα (Ιεραιτική Τέχνη).

9.5. ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ - ΥΛΙΚΑ - ΤΡΟΠΟΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ - Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ

Μόλις ο Βασιλιάς Σολομώντας ησύχασε από τις ταραχές που συγκλόνισαν το βασίλειο του με αφορμή την διαδοχή τού Δαβίδ, αποφάσισε προχωρήσει στην κατασκευή τού έργου που δεν αξιώθηκε από τον ο Θεό πατέρα του.

Το έργο αυτό δεν ήταν άλλο από την κατασκευή τού ναού τού Γιαχβέ στην Ιερουσαλήμ.

Για την εκτέλεση αυτού τού σχεδίου ο Σολομώντας χρειαζόταν εξειδικευμένους τεχνίτες, αλλά και κάποια υλικά τα οποία μάλλον δεν υπήρχαν στην Παλαιστίνη. Κατά πρώτο λόγο χρειαζόταν την απαραίτητη ξυλεία.

Η Παλαιστίνη είναι μια χώρα σχετικά φτωχή σε ξυλεία. Την εποχή βέβαια τού Δαβίδ και τού Σολομώντα η κατάσταση τών δασών ήταν διαφορετική από την σημερινή.

Τα δέντρα που υπήρχαν στα δάση τής Παλαιστίνης ήταν κυρίως βαλανιδιές και αγριελιές. Κέδροι και κυπαρίσια ευδοκίμουν στα βουνά τού Λιβάνου.

Τέτοιου είδους ξυλεία, λόγω τού χαρακτηριστικού αρώματος, ήταν απαραίτητη για τον ναό.

Για αυτόν ακριβώς τον λόγο ο Σολομώντας έκλεισε ειδική εμπορική συμφωνία με το Χιράμ τον Βασιλιά τής Τύρου (969 - 936 π.Χ.) για την προμήθεια τής απαραίτητης ξυλείας αλλά και τού εξειδικευμένου προσωπικού.

Ο Χιράμ προμήθευσε ξυλεία στον Σολομώντα, που την έκοψαν Φοίνικες τεχνίτες στα βουνά του Λιβάνου, με την βοήθεια τριάντα χιλιάδων εργατών που έστειλε ο Σολομώντας από την Παλαιστίνη.

Αυτοί αφού χωρίστηκαν σε ομάδες ανά δέκα χιλιάδες πήγαιναν στον Λίβανο εκ περιτροπής και έμεναν από ένα μήνα η κάθε ομάδα.

Φοίνικες ναυτικοί μετέφεραν την ξυλεία μέχρι την Ιόππη (Γιάφα) στην Παλαιστίνη, από όπου την παραλάμβαναν εργάτες για να την μεταφέρουν στην Ιερουσαλήμ.

Στον ίδιο τον ναό δούλευαν κτίστες και ξυλουργοί που κατάγονταν από την πόλη Γκεβάλ (= Βύβλος -   Γ' Βασιλειών κεφ. 5 : 32 και Β' Παραλειπομένων κεφ. 2 : 15).

Όσο για τα χάλκινα αντικείμενα, ήρθε στην Ιερουσαλήμ ειδικός τεχνίτης από την Τύρο, ο Χιράμ Αμπίφ, (Γ' Βασ. 7 :13 και εξής, Β' Παρ. 2 :12).

Με άλλα λόγια όλο το εξειδικευμένο προσωπικό που απασχολούνταν στην κατασκευή του ναού ήταν Φοινικικής καταγωγής.

Οι Εβραίοι περιορίστηκαν στην εργασία του ανειδίκευτου εργάτη.

Εκτός από ξυλεία κέδρων και κυπαρισσιών, χρησιμοποιήθηκε ακόμη στον ναό ξύλο αγριελιάς για την κατασκευή των θυρών και των Χερουβίμ που βρίσκονταν στο Άδυτο (Γ' Βασ. κεφ. 6 : 23, 31~33).

Για την κατασκευή του ναού δεν χρειάστηκε μόνο ξυλεία, αλλά κυρίως πέτρες. Και ενώ η ξυλεία ήρθε από το Λίβανο, οι πέτρες υπήρχαν σε αφθονία στην περιοχή της Ιερουσαλήμ (Γ' Βασιλειών κεφ. 5 : 29-31).

Στην σχετική διήγηση του βιβλίου των Βασιλειών αναφέρεται ότι εβδομήντα χιλιάδες άτομα ασχολούνταν με την μεταφορά της πέτρας, που ογδόντα χιλιάδες εργάτες έβγαζαν από τα λατομεία της περιοχής (Γ' Βασιλ. κεφ. 5 : 29). Τρεις χιλιάδες τριακόσιοι επιστάτες (3300) επέβλεπαν για την σωστή λειτουργία του έργου (Γ' Βασιλειών κεφ. 5 : 30).

Οι πέτρες πρέπει να έβγαιναν από λατομεία που βρίσκονταν βόρεια του ναού, λίγο δηλαδή πιο πάνω από την σημερινή πύλη της Δαμασκού, όπου ακόμη και σήμερα μπορούμε να δούμε τα λατομεία.

Οι πληροφορίες που έχουμε από την διήγηση της κατασκευής του ναού σχετικά με τα υλικά που χρησιμοποιήθηκαν σταματούν στο σημείο αυτό.

Σε ένα μόνο σημείο της διήγησης στο Γ' Βασιλειών, αναφέρεται η χρησιμοποίηση μετάλλου για την κατασκευή του ναού.

Πρόκειται για τον χρυσό που σύμφωνα με την διήγηση συγκρατούσε τις πόρτες του κυρίως ναού καθώς και του Αδύτου (Γ' Βασ. κεφ. 7 : 50).

Είναι όμως προφανές ότι για την κατάσκευή του ναού ήταν απαραίτητη η χρησιμοποίηση και άλλων μετάλλων, κυρίως χαλκού και σιδήρου.

Το κενό έρχεται να συμπληρώσει το βιβλίο των Παραλειπομένων όπου διαβά-
ζουμε πως ο Δαβίδ ετοίμασε μεγάλες ποσότητες χαλκού και σιδήρου που χρησι-
μοποιούνταν κυρίως για την κατασκευή των καρφιών, τα οποία ήταν απαραίτη-
τα για τις τεράστιες ποσότητες ξυλείας που χρησιμοποιήθηκε για την κατασκευή
και την διακόσμηση τού ναού (Α' Παραλειπομένων κεφ. 22 : 3).

Στην σχετική περιγραφή τής Βίβλου δε γίνεται καθόλου λόγος για άλλου είδους
υλικά. Για τον τρόπο κατασκευής τού ναού δεν έχουμε πληροφορίες.

Ξέρουμε όμως τον τρόπο που κατασκευάστηκε το παλάτι και οι αυλές τού ναού
(Γ' Βασ. κεφ. 6 : 36 - 7 : 12).

Τρεις σειρές μεγάλες πέτρες ακολουθούνταν από μια σειρά κέδρινα μαδέρια.
Είναι λοιπόν πολύ πιθανό να χρησιμοποιήθηκε ο ίδιος τρόπος κατασκευής για
τον ναό.

Η άποψη αυτή ενισχύεται και από το διάταγμα τού Κύρου (Έσδρας κεφ.
6 : 4), όπου αναφέρεται η μέθοδος με την οποία πρέπει να γίνει η ανοικοδόμηση
τού κατεστραμμένου ναού, μετά την επιστροφή των Ισραηλιτών από την Βαβυ-
λώνα - [Β' τόμος 15^{ος} βαθμός].

Το όνομα τού αρχιτέκτονα τού ναού δεν αναφέρεται πουθενά.

Υπάρχει όμως η πιθανότητα το πρόσωπο αυτό να ταυτίζεται με τον « επιστάτη » τών
έργων τού Βασιλιά, τον Αδωνιράμ, επειδή το όνομα του είναι Φοινικικό (
Γ' Βασ. κεφ. 5 : 28 - *Αδωνιράμ ἐπὶ τοῦ φόρου*).

Ως υπεύθυνος για την διακόσμηση τού ναού αναφέρεται κάποιος **Χιράμ**, που
ο βασιλιάς τής Τύρου τον παρουσιάζει στο Σολομώντα ως Πατέρα του, λόγω
τής εκτίμησης προφανώς που θα έτρεφε στο πρόσωπο αυτό. Η πληροφορία μά-
λιστα που μας δίνει το βιβλίο των Παραλειπομένων είναι ότι ο τεχνίτης αυτός
είχε πατέρα Τύριο, η μητέρα του όμως ήταν Ιουδαία από τη φυλή τού Δαν. Ήταν
ειδικός στην κατεργασία χρυσού, αργυρού, χαλκού, σιδήρου, ξύλων και πέτρας.
Γνώριζε ακόμη τη χρησιμοποίηση διαφόρων χρωμάτων και ήταν επιδέξις στην
κατασκευή γλυπτών (Β' Παρ. κεφ. 2 : 13~14).

Οι Τεκτονικοί όμως μύθοι τών μυήσεων εμφανίζουν τον **Χιράμ Αμπίφ** να δια-
δραματίζει τον κεντρικό ρόλο, σαν ο μοναδικός αρχιτέκτων τού ναού.

Ο εβραϊκός όρος Αμπίφ, Αβίβ ή Αβί σε συνδυασμό με το όνομα Χιράμ (Χουράμ) εμ-
φανίζεται στην Παλαιά Διαθήκη.

Οι Εβδομήκοντα μεταφραστές απέδωσαν την φράση αυτή στα ελληνικά κατά
γράμμα ως « *ὁ πατήρ αὐτοῦ* » ενώ άλλες μεταφράσεις με βάση το Εβραϊκό κεί-
μενο την διατήρησαν ως τίτλο, δηλαδή ως συνθετικό με το Αμπίφ ή Αβί.

Η Μετάφραση τών Εβδομήκοντα αναφέρει τα εξής :

« *Και ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς Σαλωμών καὶ ἔλαβε τὸν Χιράμ ἐκ Τύρου, υἱὸν γυ-
ναικὸς χήρας, καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς φυλῆς τῆς Νεφθαλίμ καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἀνὴρ* »

Τύριος, τέκτων χαλκοῦ καὶ πεπληρωμένος τῆς τέχνης καὶ συνέσεως καὶ ἐπιγνώσεως τοῦ ποιεῖν πᾶν ἔργον ἐν χαλκῷ· καὶ εἰσηνέχθη πρὸς τὸν βασιλέα Σαλωμών καὶ ἐποίησε πάντα τὰ ἔργα ».

Εἶναι προφανές με βάση το εβραϊκό κείμενο ὅτι ὁ Χιράμ εἶχε δεχθεῖ ἐιδική ἐκπαίδευση στὴν μεταλλουργία καὶ ἐιδικότερα στὴν χαλκουργία ἀπὸ τὸν πατέρα του, γιὰ τὸν ὁποῖο γίνεται μιὰ σύντομη ἀναφορά.

Οἱ ικανότητες τοῦ τεχνίτη Χιράμ ἦταν τόσο υψηλοῦ ἐπιπέδου ὥστε τὸν ἀπέστειλε ὁ Τύριος βασιλιάς Χιράμ στὸν βασιλιά τοῦ Ἰσραὴλ Σολομώντα, με τὸν ὁποῖο εἶχε ἀναπτύξει ἰδιαίτερα φιλικές σχέσεις.

Στα ἐδάφια Β΄ Χρονικῶν 2 :13, 14 ἀναφέρεται ὅτι ἡ μητέρα τοῦ τεχνίτη Χιράμ ἦταν « ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Δαν » ἐνῶ ἡ ἀφήγησις τοῦ Α΄ Βασιλειῶν ἀναφέρει ὅτι ἦταν « ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Νεφθαλί ».

Αὐτὴ ἡ φαινομενικὴ διαφορὰ μπορεῖ νὰ κατανοηθεῖ ἀν λάβουμε ὑπ΄ ὄψη, ὅπως προτείνουν κάποιοι λόγιοι, ὅτι ἡ γυναίκα εἶχε γεννηθεῖ στὴν φυλὴ Δαν, εἶχε γίνῃ χήρα ἀπὸ τὸν πρῶτο σύζυγό της ποὺ ἀνῆκε στὴν φυλὴ Νεφθαλί καὶ κατόπιν παντρεύτηκε ξανά με ἓναν Τύριο.

Ὁ βασιλιάς τῆς Τύρου προφανῶς ἀναφερόταν σὲ αὐτὸν τὸν τεχνίτη ὡς « Χιράμ-Αμπίφ », τὸ ὁποῖο προφανῶς ἀποτελοῦσε τίτλο, ποὺ σημαίνει κατὰ γράμμα « Χιράμ ὁ Πατέρας Μου ».

Αντὶ γιὰ τὸν τίτλο αὐτὸν οἱ 9΄ μετέφρασαν τὸν ὅρο αὐτὸν ὡς « Χιράμ τὸν πατέρα μου ».

Με αὐτὴ τὴν προσωνυμία ὁ βασιλιάς δὲν ἐννοοῦσε ὅτι ὁ Χιράμ ἦταν ὁ πραγματικὸς τοῦ πατέρας ἀλλὰ, πιθανῶς, ὅτι ἦταν ὁ « σύμβουλος » τοῦ βασιλιά ἢ ὁ « ἀρχιτεχνίτης » του.

9.6. Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ναοῦ περιγράφεται στὸ Γ΄ βιβλίον τῶν Βασιλειῶν καὶ Β΄ Παραλειπομένων.

Ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν παραπάνω περιγραφή τὸ κτίριο ἀποτελοῦνταν ἀπὸ τρεῖς χώρους, τὸν πρόναο, τὸν κυρίως ναὸ καὶ τὸ Ἄδυτο, καθὼς καὶ ἀπὸ ἓνα οἰκοδόμημα ποὺ στηρίζονταν σὲ τρεῖς πλευρές, τὶς δύο πλάγιες δηλαδὴ καὶ τὴν πίσω πλευρὰ τοῦ ναοῦ.

Τὸ μήκος τοῦ κτιρίου ἦταν ἐβδομήντα πήχεις, ἐνῶ τὸ φάρδος τοῦ εἴκοσι πήχεις (ὁ Αἰγυπτιακὸς πήχης = 45 ἐκ. ἐνῶ ὁ Βασιλικὸς Αἰγυπτιακὸς πήχης = 53 ἐκ.).

Στὸ κείμενο δὲν ἀναφέρεται ἀν ὑπῆρχαν τοῖχοι ποὺ χώριζαν τὸ ναὸ σὲ τρία μέρη ἢ ἀν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος διαχωρισμοῦ.

9.7.1. Ο ΠΡΟΝΑΟΣ

Τὸ εβραϊκὸ κείμενο χρησιμοποιεῖ τὴν λέξη מִלְאָם (Αἰλάμ) γιὰ νὰ δηλώσει τὸ χώρο ποὺ βρισκόνταν πρὶν ἀπὸ τὸν κυρίως ναὸ.

Η λέξη αυτή προέρχεται κατά πιθανότητα από την Ακκαδική Ellamu που σημαίνει μπροστινή πλευρά.

Οι Εβδομήκοντα, όπως κάνουν και στην περίπτωση τής λέξης דָבִיר (Δαβίρ), μεταγράφουν απλώς την λέξη ως Αιλάμ, χωρίς να την μεταφράζουν.

Το μήκος τού πρόναου ήταν είκοσι πήχεις ενώ το πλάτος του ήταν δέκα πήχεις. Για το ύψος του δεν γίνεται λόγος στο Βασιλειών, ενώ η πληροφορία που μας δίνει το βιβλίο τών Παραλειπομένων όσον αφορά το ύψος τού πρόναου θεωρείται υπερβολική.

Πράγματι 120 πήχεις, όταν ο κυρίως ναός ήταν μόνο 25, δίνουν ένα σύνολο αταίριαστο.

Ούτε στην διήγηση τών Βασιλειών, ούτε τών Παραλειπομένων υπάρχουν στοιχεία που να περιγράφουν την είσοδο τού ναού.

9.7.2. Ο ΚΥΡΙΩΣ ΝΑΟΣ

Ο χώρος που βρισκόταν ανάμεσα στον πρόναο και το άδυτο ονομάζεται στην διήγηση τού βιβλίου τών Βασιλέων Χικάλ - Εβρ: חֵיקָל (Γ' Βασιλειών κεφ. 6 : 17).

Ο όρος αυτός σημαίνει ακόμη **ναός** (Α' Βασ. 1 :9 - Ιερ. 50 :28) και παλάτι (Γ' Βασ. 21 :1). Αντιστοίχως η λέξη στα Ουγγαρέζικα είναι hkl, στα Ακκαδικά ekallu και στα Σουμερικά egal και σημαίνει παλάτι αλλά και Άγιον / Ιερόν - [**HEL** και .com.].

Η διήγηση τού βιβλίου τών Βασιλέων χαρακτηρίζει με τον όρο αυτόν μόνο το ένα μέρος τού ναού, τον κυρίως δηλαδή ναό και όχι ολόκληρο το οικοδόμημα, όπως θα περιμέναμε.

Ο κυρίως ναός ήταν ο μεγαλύτερος χώρος τού κτιρίου.

Είχε είκοσι πήχεις πλάτος, σαράντα μήκος και είκοσι πέντε ύψος (Γ' Βασ. κεφ. 6 :2).

9.7.3. ΤΟ ΑΔΥΤΟ

Στο βάθος τού κυρίως ναού βρισκόταν το Δαβίρ - דָבִיר (Γ' Βασ. 6 :16), λέξη που προέρχεται από την ρίζα Δαβάρ דָבַר που σημαίνει **λόγος**. Δηλώνει τον χώρο που βρισκόταν στο βάθος τού ναού αμέσως μετά τον κυρίως ναό. Οι **Ο'** μεταγράφουν απλώς την λέξη χωρίς να την μεταφράζουν. Μπορούμε να αποδώσουμε ικανοποιητικά την έννοια τής λέξης ως Αδυτο. Σύμφωνα με την περιγραφή τού Γ' Βασ. (κεφ. 6 :20) το Αδυτο ήταν ένας χώρος τού οποίου οι διαστάσεις ήταν 20x20x20 πήχεις, δηλαδή ήταν ένας κύβος (ο κατηργασμένος λίθος).

Έτσι ανάμεσα στην στέγη τού ναού και την στέγη τού Αδύτου έχουμε διαφορά πέντε πήχεις, επειδή το ύψος τού κυρίως ναού ήταν είκοσι πέντε πήχεις.

Από τον κυρίως ναό χωρίζονταν με ένα ξύλινο χώρισμα, που άρχιζε από το πάτωμα και έφτανε μέχρι την στέγη (Γ' Βασ. 6 :16). Μια δίφυλλη πόρτα από ξύλο

αγριελιάς επέτρεπε την επικοινωνία του κυρίως ναού και του Αδύτου.

Παράθυρο δεν υπήρχε στο χώρο αυτό, επειδή ο Γιαχβέ προτιμά να μένει στο σκοτάδι (Γ' Βασ. 8,12). Οι τοίχοι ήταν επενδυμένοι με χρυσό.

Φαίνεται πως υπήρχαν τρεις πόρτες, στο κτίριο του ναού, σύμφωνα πάντα με τις πληροφορίες που έχουμε : η κεντρική πόρτα, η πόρτα που χώριζε τον κυρίως ναό από το Αδυτο και η είσοδος της συμπληρωματικής κατασκευής.

Δεν αναφέρεται πουθενά η ύπαρξη αναβαθμών (σκαλοπάτια) μεταξύ του κυρίως ναού και του Αδύτου, αλλά συνήθως απεικονίζουν επτά.

9.8. Η ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ

Γύρω από τον κυρίως ναό και το άδυτο έκτισε ο Σολομώντας μια συμπληρωματική κατασκευή που αποτελούνταν από τρία πατώματα. Ο πρόναος ήταν το μόνο μέρος του ναού στο οποίο δεν “**στηριζόταν**” η κατασκευή αυτή.

Φαίνεται ότι υπήρχε κενό με τον υπόλοιπο ναό :

« *καὶ ἔδωκεν ἐπὶ τὸν τοῖχον τοῦ οἴκου μέλαθρα κυκλόθεν τῷ ναῷ καὶ τῷ Δαβὶρ καὶ ἐποίησε πλευρὰς κυκλόθεν. ἡ πλευρὰ ἢ ὑποκάτω πέντε πήχεων ἐν πήχει τὸ πλάτος αὐτῆς καὶ τὸ μέσον ἕξ, καὶ ἡ τρίτη ἐπτά ἐν πήχει τὸ πλάτος αὐτῆς· ὅτι διάστημα ἔδωκε τῷ οἴκῳ κυκλόθεν ἕξωθεν τοῦ οἴκου, ὅπως μὴ ἐπιλαμβάνωνται τῶν τοίχων τοῦ οἴκου* ».

Σημειώνουμε το **κυκλόθεν** και το **μὴ ἐπιλαμβάνωνται τῶν τοίχων**.

Σχετικές πληροφορίες μάς δίνει μόνο το Γ' Βασιλειών, όπου σε τέσσερις στίχους αναφέρεται στην κατασκευή αυτή, ενώ το βιβλίο τών Παραλειπομένων την παραλείπει τελείως !

Το κάτω πάτωμα είχε πέντε πήχεις πλάτος (~ 2,5 μ), το μεσαίο ἕξι πήχεις πλάτος (~ 3,0 μ) και το τρίτο επτά πήχεις (~ 3,5 μ).

Το ὕψος τοῦ κάθε ορόφου ήταν πέντε πήχεις (~ 2,5 μ).

Η πόρτα τοῦ κάτω πατώματος βρισκόταν προς την δεξιά πλευρά τοῦ ναοῦ και με ελικοειδείς σκάλες ανέβαινε κανείς στον μεσαίο ὄροφο και από το μεσαίο στον τρίτο ὄροφο.

Προβλήματα ὅσον αφορά την ερμηνεία παρουσιάζουν οι εβραϊκοὶ ὀροι **עֲיָר** και **פַּעֲלָר**.

Γενικά τις μεταφράζουν με « συμπληρωματική κατασκευή » και « δωμάτια ». Ίσως επιβεβαίωση, για την σωστή κατανόηση τοῦ κειμένου, δίνει το βιβλίο τοῦ Ιεζεκιήλ (κεφ. 41 : 6), ἀλλὰ φυσικά για κάποιον ἄλλο ναό, ὅπου αναφέρεται και ο αριθμός τών δωματίων !

Οι τρεῖς αυτοὶ ὀροφοι καθώς και ο διαχωρισμός τών δωματίων γινόταν με την χρησιμοποίηση μεγάλης ποσότητας ξυλείας.

Θα μπορούσε να θεωρηθεῖ ο κάθε ὀροφος ως ἕνας πελώριος διάδρομος, γύρω γύρω από το ναό, ο οποίος χωρίζονταν κατά διαστήματα με σανίδες.

Για τον φωτισμό των δωματίων δε γίνεται πουθενά λόγος. Η είσοδος στην συμπληρωματική κατασκευή δεν γινόταν από την κύρια είσοδο, αλλά από μια πιο μικρή πόρτα που βρισκόταν στο δεξιό άκρο του ναού (Γ' Βασιλείων 6 : 8).

Είναι πιθανόν ότι επειδή οι χώροι αυτοί χρησιμοποιούνταν ως βοηθητικοί χώροι (;), να ήταν τελείως χωρισμένοι από τον κυρίως ναό και το Αδυτο, πράγμα που απαιτούσε η αγιότητα του χώρου.

Βέβαια όταν θα αναλύσουμε τους συμβολισμούς, από μνητικής σκοπιάς, θα δώσουμε ένα τελείως διαφορετικό νόημα στο περιεχόμενο τους, συμφώνα πάντοτε με τα όσα έχουμε εκθέσει περί προσωπικότητας.

9.9. Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΗ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

Σχετικά με την διακόσμηση του ναού γίνεται λόγος στο Γ' Βασ. 6 :18, 20, 22, 29, 30, 32, 35, καθώς και στο Β' Παραλειπομένων κεφ. 3 :4.

Ο στίχος 18 του κεφαλαίου 6 του Γ' Βασιλείων λείπει από το κείμενο των Εβδομήκοντα *℣'*.

Οι τοίχοι του ναού καθώς και οι πόρτες του κυρίως ναού και του Αδυτου ήταν διακοσμημένοι με ανάγλυφες παραστάσεις Χερουβίμ, φοινίκων και διάφορα άλλα άνθη (Γ' Βασ. 6 :18). Από την αρχική διακόσμηση έλλειπαν οι εργασίες από ελεφαντοστούν, που πρέπει όμως να προστέθηκαν αργότερα, όπως αναφέρεται στο Γ' Βασιλείων κεφ. 22 : 39.

Εκτός όμως από την ξύλινη διακόσμηση χρησιμοποιήθηκε σε μεγάλες ποσότητες χρυσός, αλλά και πολύτιμοι λίθοι για την διακόσμηση του κυρίως ναού (Β' Παραλειπομένων 3 : 6).

9.10. ΤΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

Στο Άδυτο, τον κυρίως ναό και την αυλή υπήρχαν τοποθετημένα ορισμένα αντικείμενα που χρησιμοποιούνταν είτε ως σκεύη απαραίτητα για τις θυσίες και την προσφορά θυμιάματος, είτε ως αντικείμενα που συμβόλιζαν την παρουσία του Παχβέ στο ναό του.

α. Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Δεν υπάρχει συμφωνία στους μελετητές σχετικά με την μορφή, την προέλευση, την ηλικία και το περιεχόμενο της Κιβωτού. Οι περισσότεροι πιστεύουν πως η Κιβωτός, που τοποθετήθηκε στο ναό από τον Σολομώντα, δεν είναι άλλη από την κιβωτό που βρισκόταν στην Σηλώ μέχρι την μεταφορά της από το Δαβίδ στην Ιερουσαλήμ. Η Κιβωτός αυτή, σύμφωνα με την διήγηση της Εξόδου κεφ. 25 :10, έμοιαζε με κιβώτιο που είχε διαστάσεις 1,25x0,75x0,75 μ. και ήταν δυνατό να μεταφερθεί από δύο μόνον ανθρώπους. Η Κιβωτός τοποθετήθηκε στο μέσον του Αδύτου και μέσα της υπήρχαν μόνο οι δύο λίθινες πλάκες, τις οποίες τοποθέτησε εκεί ο Μωυσής στο όρος Χωρήβ. Η προς Εβραίους επιστολή αναφέρει ότι η κιβωτός περιείχε την χρυσή στάμνα με το Μάννα, την Ράβδο του Ααρών και τις πλάκες των 10 εντολών.

β. ΤΑ ΧΕΡΟΥΒΙΜ

Τα Χερουβίμ βρισκόταν στο μέσον τού Αδύτου και σκέπαζαν με τα φτερά τους την Κιβωτό, που ήταν τοποθετημένη ανάμεσα τους (Γ' Βασιλείων κεφ. 8, 6-7). Οι περισσότεροι μελετητές, βασισμένοι σε παραστάσεις αρχαιολογικών ευρημάτων τής Μέσης Ανατολής, πιστεύουν ότι τα Χερουβίμ είχαν την μορφή φτερωτής Σφίγγας. Το κείμενο πάντως τού Γ' Βασιλείων κεφ. 6 : 23-28 δεν αναφέρει απολύτως κα-
νένα στοιχείο που θα μπορούσε να ενισχύσει την άποψη αυτή.

Αναφέρει απλώς ότι το ύψος τών Χερουβίμ ήταν πέντε πήχεις και το υλικό από το οποίο ήταν φτιαγμένα ήταν ξύλο αγριελιάς.

Στο Β' Παραλ. κεφ. 3 :13 γίνεται λόγος για την στάση που είχαν τα Χερουβίμ. Ήταν όρθια με το πρόσωπο τους στραμμένο προς τον κυρίως ναό.

Η φτερούγα είχε μήκος πέντε πήχεις, έτσι ώστε και οι τέσσερις μαζί είχαν μήκος 26 πήχεις, ακριβώς δηλαδή το φάρδος τού Αδύτου (26 είναι η αριθμητική αξία τού Τετραγράμματος ονόματος τού Γιαχβέ).

Τα Χερουβίμ ήταν όρθια και είχαν απλωμένες τις φτερούγες τους, έτσι ώστε η δεξιά φτερούγα τού ενός ακουμπούσε στον τοίχο ενώ η αριστερή ακουμπούσε στην δεξιά τού άλλου, τού οποίου η αριστερή φτερούγα ακουμπούσε στον τοίχο από την άλλη μεριά τού Αδύτου.

Δεν υπάρχει ομοφωνία στους μελετητές σχετικά με το συμβολισμό τών Χερου-
βίμ, ενώ άλλα κείμενα της Π.Δ. δίνουν μια πιο συγκεκριμένη εικόνα τής μορφής και των καθηκόντων των.

Στο βιβλίο τής Γένεσης παρουσιάζονται ως φύλακες τού Παραδείσου (Γένεση 3 :24).

γ. Ο ΧΡΥΣΟΣ ΒΩΜΟΣ

Το Γ' Βασιλείων 6 :20 κάνει λόγο για ένα βωμό φτιαγμένο από ξύλα κέδρων. Εί-
ναι πιθανό ο βωμός αυτός να είχε καλυφθεί εξωτερικά με λεπτά φύλλα χρυσού,
όπως και άλλα σκεύη τού ναού, τον καιρό τού Σολομώντα, πράγμα που τού
έδωσε και την επωνυμία χρυσός βωμός.

Ο βωμός αυτός χρησιμοποιούνταν για το κάψιμο θυμιάματος και άλλων αρω-
ματικών ουσιών (Γ' Βασιλείων κεφ. 6 :20~21 και 7 : 48) και ήταν μάλλον
τοποθετημένος στο Άδυτο.

δ. Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ

Στον κυρίως ναό βρισκόταν ακόμη και η τράπεζα τής προθέσεως, που ήταν και
αυτή καλυμμένη με λεπτά φύλλα χρυσού (Γ' Βασ. κεφ. 7 :48). Επάνω σε αυτήν
τοποθετούσαν οι ιερείς τους δώδεκα άρτους, τούς οποίους άλλαζαν κάθε Σάβ-
βατο. Το βιβλίο τών Βασιλείων κάνει λόγο για μια τράπεζα ενώ το βιβλίο τών
Παραλειπομένων παρασυρμένο από την τάση μεγαλοποίησης τών πραγμάτων
μνημονεύει 10 τράπεζες (Β' Παραλειπομένων κεφ.4 :8).

ε. Η ΕΠΤΑΦΩΤΗ ΛΥΧΝΙΑ

Η επτάφωτη λυχνία ήταν ακόμη ένα από τα λατρευτικά αντικείμενα που βρισκόταν στον κυρίως ναό. Στο Γ' Βασιλειών 7 : 35 και Β' Παρ. 4 : 7, γίνεται επίσης λόγος για δέκα λυχνίες που ήταν τοποθετημένες πέντε στο δεξιό μέρος τού ναού και πέντε στο αριστερό μέρος.

Χρησίμευαν προφανώς για φωτισμό.

Δεν αναφέρεται πουθενά το σχήμα αυτών των λυχνιών.

στ. Ο ΧΑΛΚΙΝΟΣ ΟΦΙΣ

Σύμφωνα με την διήγηση τής Π.Δ. ο χάλκινος όφης που είχε κατασκευαστεί από τον Μωυσή στην έρημο, βρισκόταν μέχρι την εποχή τού βασιλιά Εζεκία στο ναό.

Οι Ιουδαίοι συνήθιζαν να τού προσφέρουν θυμίαμα (Δ' Βασ. 18 : 4) !

A86

Δεν έχουμε περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την θέση του μέσα στο ναό. Θεωρείται απίθανη την τοποθέτηση του στο Άδυτο, επειδή σύμφωνα με την διήγηση τού Δ' Βασιλειών δίνεται η εντύπωση ότι ο χάλκινος όφης (ιερών Πυρ) ήταν ορατός από τον καθένα, πράγμα που θα ήταν αδύνατο αν ήταν τοποθετημένος μέσα στο Άδυτο.

Η συνήθεια μάλιστα των Ιουδαίων να καίνε θυμίαμα μπροστά στον χάλκινο όφι δηλώνει πως ήταν τοποθετημένος κάπου μέσα στον κυρίως ναό - [♣ τόμος Β' 25^{ος} βαθμός].

ζ. ΟΙ ΣΤΗΛΕΣ ΙΑΧΕΙΝ (J) ΚΑΙ ΜΠΟΑΖ (B)

Τα κείμενα που μας δίνουν πληροφορίες για τις δύο αυτές στήλες είναι το Γ' Βασιλειών κεφ. 7 : 15~18, Δ' Βασιλειών κεφ.25 : 16~17, Β' Παρ. κεφ.3 : 15~16 και Ιερεμίας κεφ.52 : 21~23.

Υπάρχουν αρκετές διαφορές όσον αφορά τα στοιχεία που θα μπορούσαν να μας βοηθήσουν να σχηματίσουμε μια ιδέα για την μορφή και το μέγεθος των δύο αυτών στηλών.

Μια σχετική συμφωνία υπάρχει στο ύψος τους.

Αναφέρεται πως αυτό ήταν 18 πήχεις (9 μ). Μόνο το Β' Παραλειπομένων 3 : 15~16 δεν συμφωνεί, αναφέροντας ως ύψος τους 35 πήχεις.

Στην περίμετρο των στηλών αναφέρονται μόνο τα δύο χωρία, Γ' Βασιλειών κεφ.7 : 15~18 και Ιερεμίας κεφ.52 : 21~23 και συμφωνούν ότι ήταν 12 πήχεις.

Βέβαια μια τέτοια περίμετρος θα απαιτούσε κολώνες με διάμετρο 1,90, πράγμα που θα ήταν αρκετά αταίριαστο στο ύψος.

Οι στήλες αυτές ήταν χάλκινες και κενές στο εσωτερικό τους.

Το πάχος τής κάθε κολώνας ήταν 4 δάχτυλα (Γ' Βασ. κεφ. 7 : 15 και Ιερεμίας κεφ. 52 : 21).

Δεν γίνεται πουθενά λόγος για το πού στηρίζονταν οι δυο αυτές κολώνες.

Κατά πάσα πιθανότητα στηρίζονταν απ' ευθείας στο έδαφος, χωρίς να έχουν καμιά ιδιαίτερη βάση, γιατί σε αντίθετη περίπτωση θα είχαμε οπωσδήποτε κάποια αναφορά σε αυτήν.

Πάνω στις κολώνες υπήρχαν σφαιρικά κιονόκρανα ύψους πέντε πήχεων.

Το Δ' Βασιλειών κεφ. 25 : 17 αναφέρει πως το ύψος των κιονόκρανων ήταν τρεις πήχεις.

Τα κιονόκρανα αυτά ήταν διακοσμημένα με δύο σειρές από ρόδια που στηρίζονταν πάνω σε ένα διακοσμητικό χάλκινο δίχτυ που κάλυπτε τα κιονόκρανα.

Γιά τον αριθμό των ροδιών δεν υπάρχει ομοφωνία.

Στο Γ' Βασιλειών κεφ. 7 : 18 αναφέρονται διακόσια ρόδια, ενώ στο Β' Παραλειπομένων κεφ. 3 : 16 και στον Ιερεμία κεφ. 52 : 23 εκατό.

Οι δύο αυτές στήλες είχαν και ιδιαίτερη ονομασία, Ιαχέιν יַחֲזִי λεγόταν η μια και Μποάζ בּוֹעֵז η άλλη.

Είναι αλήθεια πως οι δύο αυτές λέξεις εμφανίζονται στην Βίβλο ως ονόματα.

Δεν υπάρχει ομοφωνία στους μελετητές όσον αφορά το νόημα τους.

Ιαχέιν θα μπορούσε να σημαίνει « **στηρίζει** » και Μποάζ « **σε αυτόν υπάρχει δύναμις** ». Γιά άλλους, Ιαχέιν σημαίνει « είθε ο Θεός να κρατά γερό » και Μποάζ « εν δυνάμει » ή το Ιαχέιν « είθε να στερεεί » και γιά την λέξη Μποάζ « εν αυτόν υπάρχει δύναμις ».

Οι δύο κολώνες δεν αποτελούσαν δομικά στοιχεία τού ναού, αλλά βρισκόταν μπροστά από την είσοδο του (εκατέρωθεν), δεξιά και αριστερά από αυτήν. Ως εκ τούτου, υπάρχουν πολλές γνώμες και στο θέμα τού συμβολισμού των δύο αυτών στηλών.

Γιά κάποιους δεν είναι άλλο από τις στήλες πάνω στις οποίες στηρίζονταν ο κόσμος (Ψαλμ. 75 : 4 και Ιώβ κεφ. 9 : 6). Γιά άλλους είναι πολύ πιθανό ότι οι στήλες βρισκόταν μπροστά στο ναό συνεχίζοντας την παράδοση των αρχαίων Χαναανιτικών ιερών και δεν αποκλείουν να ήταν φαλλικά σύμβολα ή σύμβολα με διάφορες άλλες σημασίες. Αυτές είναι μερικές από τις διάφορες ερμηνείες που προτάθηκαν γιά τον συμβολισμό των στηλών Γιαχίν και Μποάζ.

Δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε όμως ότι οι στήλες αυτές βρισκόταν μπροστά στην είσοδο τού ναού και φυσικά δεν θα μπορούσαν να έχουν καμιά απολύτως σημασία γιά την λατρεία τού Γιαχβέ.

Άραγε αποτελούσαν απλώς διακοσμητικά στοιχεία τού ναού ; Μάλλον Όχι !

η. Ο ΒΩΜΟΣ ΤΩΝ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΩΝ

Απαραίτητο στοιχείο γιά την λατρεία των λαών τής Μέσης Ανατολής ήταν ο βωμός, επειδή η έκφραση τής ευσεβείας των πιστών γινόταν με διάφορες θυσίες που δεν ήταν δυνατό να γίνουν χωρίς βωμό. Έτσι και στο ναό τού Σολομώντα υπήρχε ο βωμός των ολοκαυτωμάτων, ο οποίος μαζί με το βωμό τού θυμιάματος, που βρισκόταν μέσα στον ναό, έδινε την δυνατότητα στον λαό τού Θεού να εκφραστεί λατρευτικά.

Άλλη βεβαία είναι η μυστηριακή ερμηνεία, την οποία επίσης θα δώσουμε στην συνέχεια !

Στην διήγηση τών Βασιλειών που αναφέρεται στην κατασκευή τού ναού δε γίνεται πουθενά λόγος για βωμό ολοκαυμάτων.

Στην περιγραφή όμως τών εγκαινίων τού ναού η ύπαρξη βωμού θεωρείται δεδομένη.

Ο Σολομώντας προσφέρει τις θυσίες σε μέρος που καθαγιάστηκε στο μέσον τής αυλής και όχι στο βωμό τών ολοκαυμάτων που υπήρχε, επειδή η ποσότητα τών προσφερομένων αγαθών ήταν υπερβολικά μεγάλη.

Ο βωμός τού ναού ήταν χάλκινος, σύμφωνα πάντα με τις πληροφορίες τού Γ' Βασιλειών (κεφ. 8 : 64) και ήταν τοποθετημένος στην αυλή, μπροστά από την είσοδο τού κυρίως ναού.

Την παράλειψη τής σχετικής διήγησης τού βιβλίου τών Βασιλειών συμπληρώνει η διήγηση τού Β' Παρ. κεφ. 4 : 1, όπου γίνεται λόγος για την κατασκευή τού βωμού, δίνει μάλιστα και πληροφορίες για το μέγεθος του.

Δεν αποκλείεται ο βωμός αυτός να ήταν ο ίδιος που πολλά χρόνια πριν ο Δαβίδ έστησε για να ευχαριστήσει το Θεό (Β' Βασιλειών κεφ. 24 : 25).

Γιά το σχήμα τού βωμού δεν έχουμε πληροφορίες.

Ξέρουμε όμως ότι στην σκηνή που είχε στήσει ο Δαβίδ στην Ιερουσαλήμ για να φυλάξει την Κιβωτό τής Διαθήκης υπήρχε και ένας βωμός, ο οποίος ήταν τετράγωνος και είχε κέρατα στα άκρα (Γ' Βασ. κεφ. 1 : 50).

Τέτοιου είδους βωμοί στην περιοχή τής Παλαιστίνης είναι γνωστοί από αρχαιολογικές ανασκαφές.

Θ. Η ΧΑΛΚΙΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ενώ για το βωμό των ολοκαυμάτων στην διήγηση τού βιβλίου τών Βασιλειών δεν γίνεται καθόλου λόγος, για την Χάλκινη θάλασσα αφιερώνονται τρεις ολόκληροι στίχοι και δίνει μια σχεδόν αναλυτική περιγραφή τής θάλασσας (Γ' Βασιλειών κεφ. 7 : 23~26).

Το ίδιο συμβαίνει και στο Β' Παραλειπομένων (κεφ. 4 : 2~5), που αναφέρεται στο ίδιο θέμα. Σύμφωνα με τα στοιχεία αυτά η χάλκινη θάλασσα ήταν στρόγγυλη με δέκα πήχεις διάμετρο.

Το όλο κατασκεύασμα στηρίζονταν σε δώδεκα ταύρους, που ήταν χωρισμένοι ανά τρεις και ήταν στραμμένοι προς τα τέσσερα σημεία τού ορίζοντα.

Ετσι η περιγραφή τής Χάλκινης θάλασσας είναι αρκετά ξεκάθαρη.

Στην διήγηση τών Βασιλειών δεν αναφέρεται ο λόγος για τον οποίο χρησιμοποιούνταν η Χάλκινη θάλασσα, στο βιβλίο όμως των Β' Παραλειπομένων (κεφ. 4 : 6), αναφέρεται ότι μεγάλες ποσότητες νερού χρησιμοποιούνταν για τον καθαρισμό τών ιερών.

ι. ΟΙ ΚΙΝΗΤΟΙ ΛΟΥΤΗΡΕΣ

Η περιγραφή των λουτήρων γίνεται στο Γ' Βασιλειών (κεφ. 7 : 27~39).

Το κείμενο είναι αρκετά συγκεχυμένο, έτσι ώστε μόνο από την περιγραφή αυτή δεν μπορούμε να καταλάβουμε για τι είδους αντικείμενα πρόκειται.

Μόνο από αυτήν την περιγραφή του κειμένου θα ήταν δύσκολο να πάρουμε μια ιδέα για το σχήμα των λουτήρων αυτών. Για αυτό οι μελετητές προσπάθησαν να βρουν τέτοια αντικείμενα στον χώρο τής Ανατολής.

Έτσι διαπιστώθηκε ότι υπάρχει μια καταπληκτική ομοιότητα ανάμεσα στους λουτήρες του ναού του Σολομώντα και σε παρόμοια σκεύη που βρέθηκαν σε ανασκαφές στην Κύπρο και στην πόλη Megiddo (מִגִּדּוֹ - αρχαία εβραϊκή πόλη).

Αν και τα αντικείμενα αυτά ήταν πολύ πιο μικρά και χρησιμοποιούνταν προφανώς για καύση θυμιάματος, μπορούν να βοηθήσουν στην απεικόνιση τής μορφής των λουτήρων.

Στην περίπτωση αυτή έχουμε ένα σύνολο σε σχήμα κύβου, που στηρίζεται σε ρόδες, με ένα δοχείο που βρίσκεται στο εσωτερικό μέρος του κύβου και επιτρέπει την αποθήκευση και μεταφορά νερού.

Σύμφωνα με το Β' Παραλειπομένων (κεφ. 4 : 6), η χρήση των λουτήρων ήταν για τον καθαρισμό των σφαγείων που προορίζονταν για τις θυσίες.

κ. ΥΠΟΛΟΙΠΑ ΣΚΕΥΗ

Για τις ανάγκες τής λατρείας ήταν ακόμη απαραίτητα μια σειρά από διάφορα σκεύη, που τα κατασκεύασε ο Χιράμ Αμπίφ μετά από εντολή του Σολομώντα.

Αυτά ήταν διάφορα δοχεία, φτυάρια και λεκάνες για τις θυσίες (Γ' Βασιλειών κεφ. 7 : 45), καθώς και λαβίδες, λυχνοψάλιδα και θυμιατήρια για τον φωτισμό και την καύση του θυμιάματος στο ναό (Γ' Βασιλειών κεφ. 7 : 49~50).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τα πιο πάνω αφορούν τις ιστορικές περιγραφές όπως αναφέρονται στην Παλαιά Διαθήκη.

Δεν είναι λίγοι και εκείνοι που πιστεύουν ότι ο ναός δεν υπήρξε ποτέ καθ' ότι κανένα χειροπιαστό στοιχείο δεν ανακάλυψε μέχρι στιγμής σκαπάνη των αρχαιολόγων !

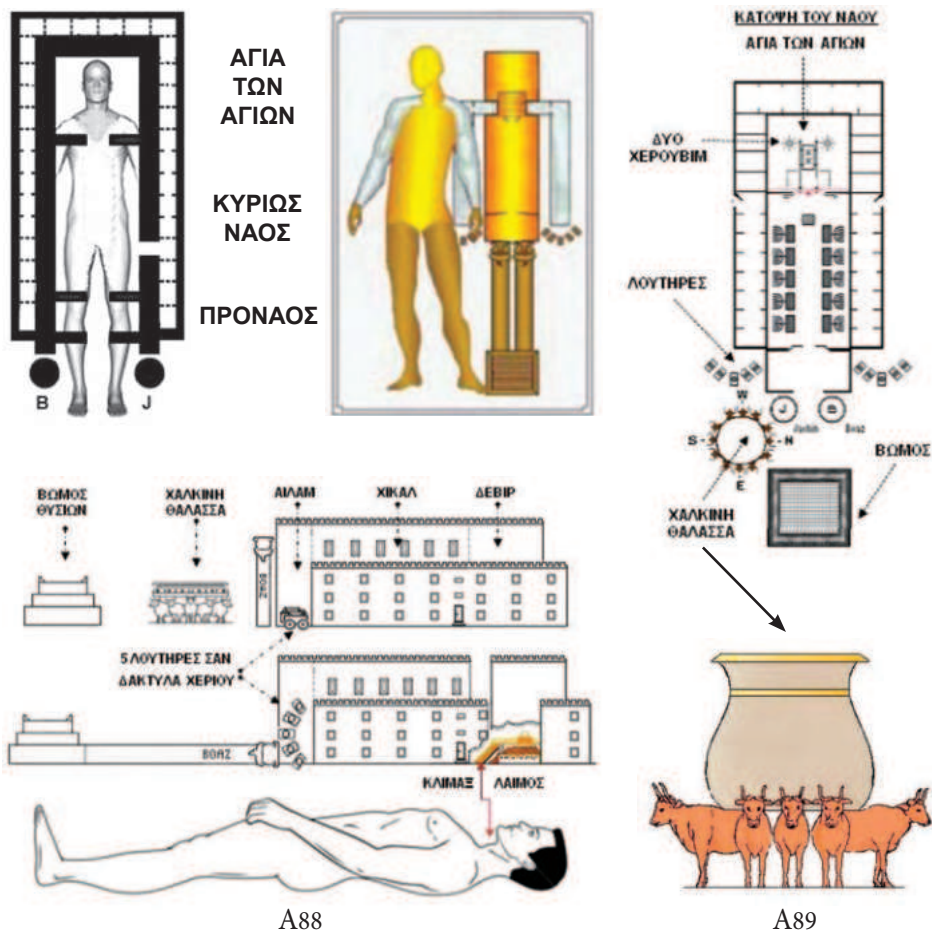
Ακολουθεί άμεσα ο Μυστηριακός συμβολισμός και οι ερμηνείες και εφαρμογές, μέρος των οποίων δεν διέλαθε από μερικούς ιστορικούς που θεώρησαν τις δύο στήλες ως το στήριγμα του Κόσμου !

Πολλές από τις εφαρμογές με τις σχετικές ονομασίες θα αναλυθούν στα περί « Δένδρου τής Ζωής » στο κεφάλαιο που αφορά την εσωτερική ή απόκρυφη παράδοση τής Καμπαλά.

ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ τού ΝΑΟΥ τού ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ ως ΑΝΘΡΩΠΟΥ

A87

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ

10

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ
ΑΠΟ ΜΥΗΤΙΚΗΣ ΠΛΕΥΡΑΣ

Σύμφωνα με τα κείμενα των Ε.Α.Διδ., το Δημιουργημένο Σύμπαν αποτελείται από δύο επίπεδα.

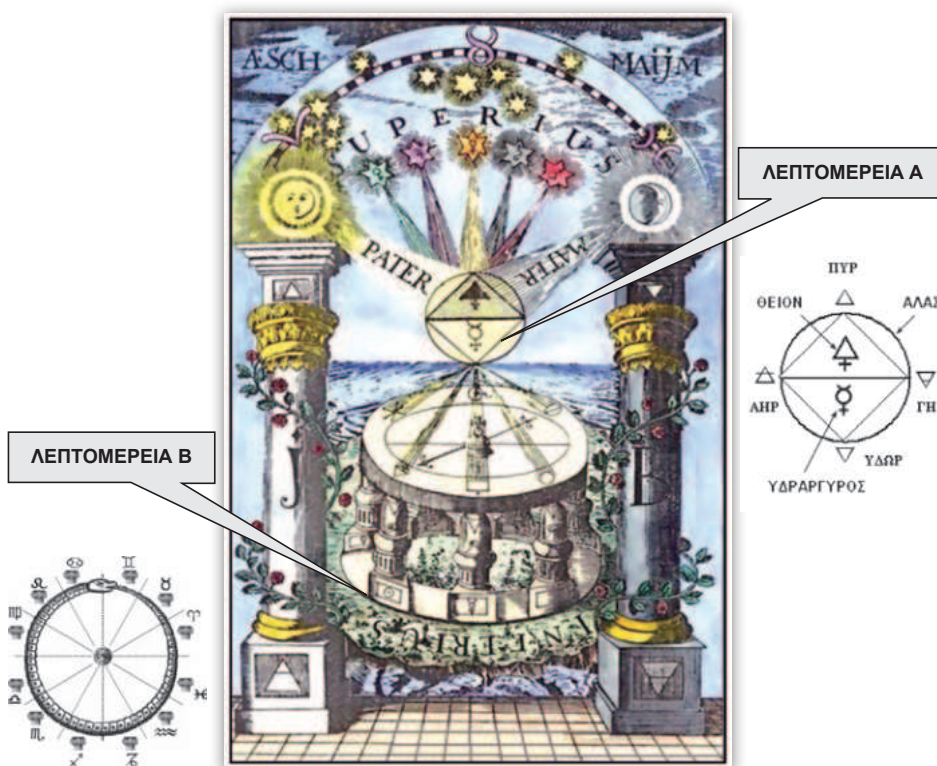
Αυτά είναι το Ουράνιο Επίπεδο και το Κοσμικό Επίπεδο στο οποίο ζούμε.

Έτσι είναι απαραίτητο, για την παραπέρα κατανόηση των τεσσάρων περιοδίων της μήσης του μαθητή, όσον και στοιχείων των ανωτέρων βαθμών, να εξετάσουμε το ξεδίπλωμα της Θείας Δημιουργίας με την παραγωγή της Παγκοσμίου Ψυχής και των τεσσάρων κοσμογονικών στοιχείων, ως και τού ρόλου τους στην σύσταση και την εξέλιξη τού ανθρωπίνου όντος.

Στην περαιτέρω ανάλυση τού Δημιουργημένου Σύμπαντος θα ανατρέξουμε στην Βίβλο και στους συμβολισμούς που περιέχονται στην φύση και στον διάκοσμο τού Τεκτονικού Ναού.

Ερχόμαστε τώρα να δούμε την εφαρμογή των ανωτέρω στον Ναό τού Σολομώντος ή στον Τεκτονικό Ναό οι οποίοι όπως είπαμε συμβολίζουν το Σύμπαν.

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΙΚΟ ΕΜΒΛΗΜΑ ΤΟΥ 1779

A90

Θα μας βοηθήσει πολύ το Ροδοσταυρικό έμβλημα του 1779 που παρατίθεται από το βιβλίο *Der Compass der Weisen* (Η Πυξίδα των Σοφών).

Αναλύοντας το έμβλημα, και ξεκινώντας από επάνω προς τα κάτω, παρατηρούμε τα εξής :

1^{ov}. Την αναγραφή των λέξεων *Asch* (= πυρ) *Maijm* (= ύδωρ) και *Superius* (= ανώτερος).

2^{ov}. Πάνω από τις δύο στήλες **B*** και **J*** παρατηρούμε τούς επτά πλανήτες, τον θυσανωτό κόρυμβο με την μορφή του ουρανίου θόλου – “ Αστρικού ” περιβάλλοντος (Ουρανός).

3^{ov}. Τις λέξεις **PATER** (Πατήρ) και **MATER** (Μήτηρ - Ύλη) αντεστραμμένη, να εκπορεύονται αντιστοίχως από τον Ήλιο (θετική αρχή) και την Σελήνη (παθητική αρχή).

4^{ov}. Τα τρία αλχημικά ιδεόγραφα Θεϊόν (Πνεύμα) Υδράργυρος (Ψυχή) και Άλας (Σώμα)

Θεϊόν Υδράργυρος Άλας

5^{ov}. Από τα τρία αυτά, κάτω από τη διαχωριστική γραμμή όπου η επιφάνεια του εμβλήματος γίνεται πιό έντονη (σκούρη), παράγεται ο κόσμος περικλειόμενος από τον ζωδιακό κύκλο, έχει δε την ονομασία *Inferius* (= κατώτερος).

6^{ov}. Το μωσαϊκό δάπεδο των αντιθέσεων.

Η Ζωή εξελίσσεται με την μορφή τριανταφυλλιάς με καρπούς (ρόδα), η οποία αναρριχάται σπειροειδώς στις δύο στήλες **B*** και **J***.

7^{ov}. Επάνω στις δυο στήλες, άνω και κάτω, τα τέσσερα στοιχεία Πύρ, Αήρ, Γη και Ύδωρ. Αν συνοψίσουμε όλα τα όσα είπαμε μέχρι στιγμής, καταλήγουμε στα εξής συμπεράσματα :

Σε ολόκληρη την Φύση, κάτω από οποιοδήποτε πρίσμα και αν την θεωρήσουμε, βρισκόμαστε μπροστά σε δύο κοσμικές αρχές (Νόμος της δυνάδας).

Τις έχουμε δώσει τα ονόματα :

ΟΥΣΙΑ (ΠΝΕΥΜΑ) και ΥΠΟΣΤΑΣΗ (ΎΛΗ)

Ουσία είναι κάθε τι που εκδηλώνει μία συνείδηση, μία νόηση, ένα Λογικό. Υπόσταση είναι κάθε τι που είναι σύμπλεγμα υλικών ατόμων, που ζούν σε συνοχή. Στον άνθρωπο, Ουσία και Υπόσταση μεταφράζονται με τούς όρους Πνεύμα : ικανότης πραγματοποίησεως των συλλήψεων και σώμα : μορφή ζωής την οποία βλέπουμε ότι αδρανεί και είναι ασυνείδητη όταν το πνεύμα την εγκαταλείπει. Από τον αδιάκοπο αγώνα τον οποίον το Πνεύμα και το σώμα διεξάγουν ανηλεώς στον άνθρωπο, συμπεραίνουμε αναλογικά ότι Ένα Πνεύμα, μία Παγκόσμια Δύναμη, με όμοιο τρόπο αγωνίζεται προς ένα Σώμα, προς μία Παγκόσμια Ύλη. Ανατρέχοντας στις πρώτες αρχές του αγώνα αυτού, παραδεχόμαστε στη βάση της υπάρξεως του Κόσμου δύο ενάντιες δυνάμεις, αφενός την χαοτική Ύλη

(prima materia) και την Διάνοια ή το Πνεύμα αφετέρου. Γιά λόγους τούς οποίους οι παραδόσεις, οι μύθοι ή οι θρησκείες ερμηνεύουν διαφορετικά, το **ΠΝΕΥΜΑ** θέλησε να εισέλθει στην **ΥΛΗ**, να την διατάξει, να την διαμορφώσει (το Ordo Ab Chao), με μία λέξη να την κάνει να μετέχει τών αρετών του.

Η μικρή μας διάνοια φαντάζεται την προσπάθεια αυτή σαν αγώνα.

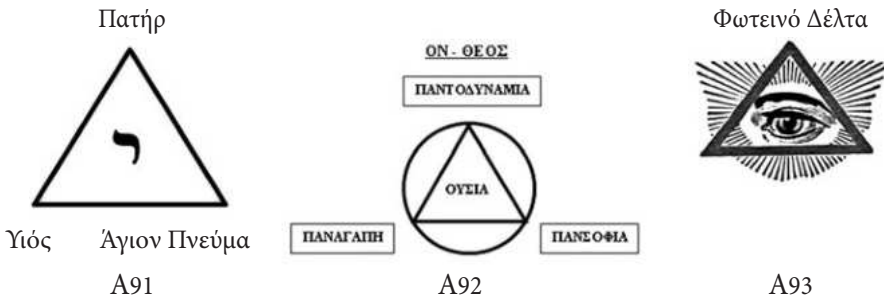
Η προσπάθεια αυτή τής “**Διεισδύσεως**” τού Πνεύματος προκάλεσε εκ μέρους τής Ύλης την “**Αντίσταση**”.

Οι αρετές τής Πανσοφίας και τής Παναγάπης σε αιώνια συνεργασία, η μεν πρώτη έχοντας την ιδιότητα να εισδύει και να αποκτά, η δε δεύτερη να μορφολογεί και να διατηρεί, απέβησαν οι δημιουργοί τών πρώτων “**μορφών**” (στο Πνευματικό επίπεδο).

Έτσι αμέσως μόλις εκδηλώθηκαν οι αρετές τής Πανσοφίας και τής Παναγάπης, συγκροτήθηκε η πρώτη “ Πνευματική μορφή ”, το **ΟΝ - ΘΕΟΣ** εκφράζοντας την Παντοδυναμία, με το οποίο αποτέλεσαν **ΕΝ**. Το **ΟΝ** υπήρξε το πρώτο αποτέλεσμα, το οφειλόμενο στην πρώτη Αιτία (Απόλυτος Μονάς)^[13] και απετέλεσε την 1^η σύνθεση ή **ΟΥΣΙΑ**, δηλαδή την Θεία Δημιουργία.

Έτσι συγκροτείται η τριαδική “ μορφή ” τού εκφρασθέντος Θεού, **ΟΝ** = Παντοδυναμία, με αρετές – εκφράσεις την Πανσοφία και την Παναγάπη.

Τα ανωτέρω, αν θέλουμε, μπορούμε να τα αντιστοιχίσουμε με την Χριστιανική Τριάδα : Πατήρ, Άγιον Πνεύμα και Υιός, που συμβολίζεται με το ανερχόμενο τρίγωνο τού εξάκτινου.

Με την δημιουργία τής πρώτης “ Μορφής ” τού **ΟΝΤΟΣ - ΘΕΟΥ** και μόλις εκδηλώθηκε η “ ακτινοβολία ” του, δηλαδή ΣΟΦΙΑ- Άγιο Πνεύμα και ΑΓΑΠΗ-Υιός, εκδηλώθηκε ταυτόχρονα και το ισοδύναμο αντιστάθμισμά της^[14], το Σκότος, το Χάος, η πρωταρχική **ΥΛΗ**.

Αυτό το Χάος αποτέλεσε το επίπεδο τής **Υποστάσεως**, το οποίο ήταν στερημένο πνεύματος και προήλθε από την πρώτη αυτή δραστηριότητα τού Εωσφόρου.

^[13] Νόμος τής **Μονάδος** ή τής Πρώτης Αρχής ή τής Αντανακλάσεως της.

^[14] Νόμος τής **Δυνάδος** ή τής Πρώτης Αρχής και τής Αντανακλάσεως της.

Ταυτόχρονα δημιουργήθηκαν και οι έννοιες τού Χρόνου (σαν χρονικής διαρκείας) και τού Διαστήματος (σαν τόπου).

Ο Θεός λοιπόν, αρχικά, “ τοποθέτησε ” πλάϊ στον Εαυτό Του ένα **Ον** απόλυτα ξεχωριστό, που διαφέρει από Αυτόν όχι ως προς τον χώρο, αλλά ως προς την Φύση. Η Απόλυτος Δυάς.

Η διαφορά μεταξύ των δύο Όντων έγκειται στο Νόμο τής Ατομικότητας, το χαρακτηριστικό τού πρώτου Όντος.

Και δεν περιορίζεται η διαφορά αυτή στην δημιουργία τής Συνείδησης τού Είμαι, αλλά οδηγεί και σε περαιτέρω διαφοροποιήσεις, ώστε πλέον κάτω από την Δυάδα των Όντων να έχουμε και την Δυάδα **Ουσίας** και **Υποστάσεως**.

Πρόκειται προφανώς, γιά μια Δυάδα διαφορετικών “ υλικών ”, το καθένα από τα οποία, όπως θα δούμε ακριβέστερα, αποτελεί συνδυασμό ιδιοτήτων. Από τα “ υλικά ” αυτά θα προέλθει το **ΠΑΝ**, δηλαδή το Θείο και το Δημιουργημένο Σύμπαν. Με τον όρο “ **υλικό** ” που χρησιμοποιούμε γιά την Ουσία και την Υπόσταση θέλουμε να εκφράσουμε την άποψη, ότι το **Παν**, αποτελείται από δύο κύριους παράγοντες. Ο ένας παράγων είναι οι ενσυνείδητες Οντότητες, οι κρίκοι τής αλύσου εκτύλιξης τού ΟΝΤΟΣ, η ΙΕΡΑΡΧΙΑ. Είναι οι συλλήψεις τού Θεού, νόμοι αιώνιοι, προσωποποιημένοι με κρυσταλλοποιημένη συνείδηση.

Ο δεύτερος παράγοντας είναι το “ υλικό ” από το οποίο διά τής επιδράσεως των Όντων θα παραχθεί το **Παν**, δηλαδή το Θείο και το Δημιουργημένο Σύμπαν. Το “ υλικό ” αυτό είναι η Ουσία και η Υπόσταση, δηλαδή δύο διαφορετικοί συνδυασμοί ιδιοτήτων.

Και αν θα μπορούσαμε συμβολικά να παραλληλίσουμε την Ουσία και την Υπόσταση με το νερό και το αλεύρι, από την ανάμιξη των οποίων θα δημιουργηθεί η ζύμη και από αυτήν το ψωμί, τότε ο ζυμωτής και ο ψήστης θα είναι οι διάφορες οντότητες τής Θείας Ιεραρχίας.

Το “ υλικό ” αυτό, μόνο στα χέρια των προσωποποιημένων Θείων Νόμων, των Οντοτήτων τής Ιεραρχίας (Αρχαγγελικές τάξεις), θα μπορέσει να αξιοποιηθεί και να μετατραπεί στα πολυποίκιλα θαυμάσια δημιουργήματα, που αποτελούν το Σύμπαν και εκφράζουν ιδιότητες.

Υπάρχει μια Ευαγγελική παραβολή που εκφράζει την Φύση τής Βασιλείας των Ουρανών :

Ἄλλην παραβολὴν ἐλάλησεν αὐτοῖς Ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυσεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον (Ματθαῖος κεφ.13 :33).

Θα μπορούσαμε να ταυτίσουμε την **γυνή** (γυναίκα) με το Ον-Θεό από το οποίο όλα προήλθαν και έτσι αναδείχθηκε η Βασιλεία των Ουρανών, με την χρήση τής ζύμης (ο καταλύτης - η Ψυχή τού Κόσμου) με την συμβολή τριών μερών αλεύρου (τού τριαδικού Πνεύματος).

10.1.1 Η ΤΡΙΑΔΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΟΝΑΔΟΣ

Η ΘΕΙΑ ΤΡΙΑΣ

Να, λοιπόν, φθάσαμε στην « τέλεια αρμονία », όπως οι Πυθαγόρειοι ονόμαζαν τον αριθμό ΤΡΙΑ. Είναι ο πρώτος περιττός αριθμός, αν λάβουμε υπ' όψιν το ότι η ΜΟΝΑΣ είναι ο γεννήτωρ όλων των αριθμών.

Ο Πλάτων θεωρεί το ΤΡΙΑ σαν την εικόνα τού Υπέρτατου Όντος, διότι περιέχει μέσα του τις ιδιότητες των δύο πρώτων αριθμών (τού ΕΝΟΣ και τού ΔΥΟ).

Σε όλα τα Μυστήρια και τις Θρησκείες συναντούμε τον ιερό αριθμό ΤΡΙΑ συνδεδεμένο με μια Τριάδα Θεοτήτων. Στην Χριστιανική Θεολογία το δόγμα της Τριάδος αποτελεί το βάθρο της Πίστεως και το κεντρικό σημείο της όλης διδασκαλίας των Πατέρων της Εκκλησίας.

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος παράλληλα προς την δογματική Τριάδα :

Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα

εκφράζει συμβολικά τούς τρεις όρους ως :

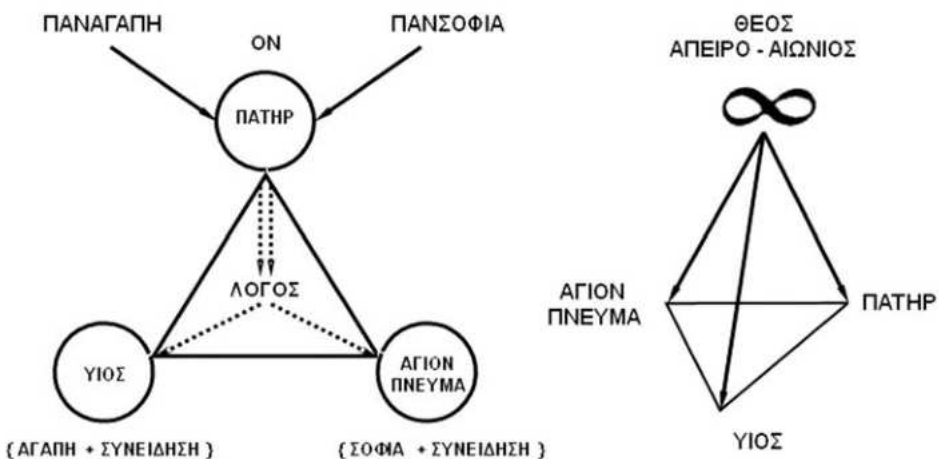
ΖΩΗ, ΛΟΓΟ και ΦΩΣ.

Στον Τεκτονισμό τρεις διοικούν την κάθε Στοά.

Ο Σεβάσμιος και οι δύο Επόπτες.

Ας δούμε όμως τούς συσχετισμούς με την Δογματική Ορθόδοξη Χριστιανική Τριάδα, κατά την οποία ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα εκπορεύονται από τον Πατέρα.

Για τον λόγο αυτό θα μπορούσε η Τριάδα αυτή να αποδοθεί σχηματικά με ένα ορθό τρίγωνο στο οποίο την επάνω γωνία κατέχει ο Πατήρ και τις δύο κάτω γωνίες οι δύο άλλες εκπορεύσεις, το Δεύτερο και το Τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος - σχήμα Α94.

Α94

Δηλαδή από το **ΟΝ**, το οποίο σαν κατηγορήματα έχει την Αγάπη και την Σοφία, εκπορεύεται ο Υιός και το Άγιον Πνεύμα ως εκφράσεις Του, ως όροι τής ίδιας συλληψέως ή τής ίδιας εκπορεύσεως, που μαζί με το Ον - Πατέρα συναποτελούν την Θεία Τριάδα - σχήμα A94.

Ο Υιός και το Άγιον Πνεύμα είναι ένα δυϊκό πρόσωπο ή μία δυϊκή απόρροια από το Πατρικό Ον. Είναι ο **ΛΟΓΟΣ**, ο οποίος προκειμένου να εκδηλωθεί στον Κόσμο, διαιρείται στον **ΥΙΟ** ⇨ έκφραση τής Αγάπης τού **ΠΑΤΡΟΣ** και στο **ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ** ⇨ έκφραση τής Σοφίας τού **ΠΑΤΡΟΣ**.

Επομένως, ο Υιός και το Άγιον Πνεύμα, αποτελούν μια **Δυϊκή** ακτίνα και όταν η Ακτίνα αυτή εκδηλωθεί, αναλύεται στα δύο “ πρόσωπα ”, τα οποία μαζί με την πηγή τους, τον Πατέρα, αποτελούν την Θεία Τριάδα - σχήμα A94.

Υπάρχουν στην Χριστιανική θεολογία δύο απόψεις για το πως προήλθε το τρίτο πρόσωπο τής Θείας τριάδος. Κατά την μία άποψη το Άγιον Πνεύμα εκπορεύεται εκ τού Πατρός και εκ τού Υιού. Αυτή η άποψη ήταν το πρόσχημα για το σχίσμα των Εκκλησιών. Κατά την άποψη τής Δυτικής Εκκλησίας, από τον Πατέρα εκπορεύεται – κατ’ αρχήν θα λέγαμε - ο Υιός.

Αν είναι έτσι, θα έπρεπε τότε ο **Πατήρ (Ον)** και ο **Υιός** να αποτελούν μια δυάδα και από την δυάδα αυτήν να εκπορεύεται το Άγιον Πνεύμα.

Κατά την άλλη δογματική άποψη τής ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας ο Υιός και το Άγιον Πνεύμα εκπορεύονται εκ τού Πατρός.

Συνήθως η Τριάδα αυτή, και στις δυο περιπτώσεις, απεικονίζεται σχηματικά με ένα όρθιο Τρίγωνο, αν και από την συμβολική αυτή απεικόνιση δεν προκύπτει λογικά το Δόγμα τής Αδιαιρέτου και Ομοουσίου Τριάδος.

Τελικά, οι **E*Α*Διδ***, μιλώντας στην συμβολική γλώσσα, αποδίδουν με την Θεία Τριάδα με το τρίγωνο, αλλά με ένα οριζόντιο Τρίγωνο, ως βάση μιας τριγωνικής Πυραμίδος, η κορυφή τής οποίας φέρει το σύμβολο του Άπειρο - Αιώνιου, δηλαδή τής Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής εκπεφρασμένης διά τής “ **ΑΓΑΠΗΣ ^ ΣΟΦΙΑΣ** ” - σχήμα A94 - [♪ 9° Κεφάλαιο].

Η σύσταση τού Θείου **Τρι-Ενός**, και το τονίζουμε αυτό, δεν διακρίνεται σε φάσεις που διαδέχθηκαν η μία την άλλη μέσα στο χρόνο ο οποίος ακόμη δεν είχε καν δημιουργηθεί.

Έτσι το οριζόντιο τρίγωνο, κατά την άποψη τους, αποδίδει πιο ορθά την λεπτομέρεια αυτήν.

Στην συνέχεια βέβαια τής Δημιουργίας, από το Πατρικό **Ον-Θεό** εκπορεύονται τα πάντα διά τής συνεχιζόμενης δράσης τής Δίμορφης Αρχής **↑Σοφία↓ ^ ↓Αγάπη↑**, η οποία δημιούργησε μεν το **ΟΝ**, αλλά θα αποτελεί εφεξής την δυϊκή ακτίνα Δημιουργού τού Παντός, η οποία μαζί με το Πατρικό Ον θα συναποτελεί την Υπέρτατη Αγία Τριαδική Μονάδα...

10.1.2. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Το **Ον** είναι η Τρι - Μονάς τού Παντός. Γιατί όμως Τρι-Μονάς ;
Διότι από τον συνδυασμό των δυο εκφράσεων « Αγάπη^Σοφία » απορρέει μία Μονάς με τρεις εκφράσεις :

Αγάπη - Ον Θεός - Σοφία.

Είναι Μονάς και μόνο κατά την έκφρασή Της διακρίνεται σε Τριάδα.
Είναι Μονάς, που έχει με την σειρά Της ως Αρετές την Αγάπη και την Σοφία και επιπλέον έχει την Συνείδηση τής δραστηριότητας των κατηγορημάτων Της.
Με άλλα λόγια, σαν εκφραση, πρόκειται για την Θεία Τριάδα με το **ΟΝ - Πατέρα** των ευαγγελίων, την **ΑΓΑΠΗ** ως τον **Υίο** και την **ΣΟΦΙΑ** για το **Άγιον Πνεύμα**. Όταν δηλαδή μια Οντοποίησή της χαρακτηρίζεται από την ΑΓΑΠΗ, εκπροσωπεί τον **Υίο**. Όταν χαρακτηρίζεται από την Σοφία, πρόκειται περί εκπροσώπου τού **Αγίου Πνεύματος**.

Ένα δε Ον, το οποίο με την σειρά του εκφράζει - ως κύρια χαρακτηριστικά Του - ταυτοχρόνως και την Αγάπη και την Σοφία εκπροσωπεί τον **Θεό Πατέρα**.

Το **Ον** που εκπορεύεται από το πρώτο **Ον - Θεό** ταυτίζεται με τον **Λόγο**.

Ο **Λόγος** λοιπόν είναι εκπόρευση τού **Όντος**...προβληθείσα στον κόσμο και το οποίο εκδηλώνει την Θεία Τριάδα. Είναι ακτίνα Δυϊκή, που εκπορεύθηκε από τον **Πατέρα Θεό**, και εκφράζει στον Κόσμο την Αγάπη τού Πατρός, σαν **Χριστός Λόγος**, και την Σοφία τού Πατρός σαν **Άγιο Πνεύμα**.

Εφ' όσον δε η Αγάπη και η Σοφία τού Πατρός εκφράζονται στον Κόσμο, εκφράζουν ταυτόχρονα και τον Πατέρα. Εξετάζοντας λοιπόν το θέμα από μυητικής σκοπιάς, δεν έχουμε ούτε ανερχόμενο, ούτε κατερχόμενο, αλλά ένα οριζόντιο τρίγωνο, όταν όλα λαμβάνουν χώρα δια μιάς. Μπορούμε λοιπόν να αποδώσουμε στο επίπεδο συμβολικά το Τρι - Ένα τής Θεότητας με ένα « **ρευστό** » διαρκώς μεταβαλλόμενο ισόπλευρο τρίγωνο - εντός πάντοτε τού Κύκλου.

Η βαθύτερη μελέτη των συμβολισμών που αναφέραμε, προσφέρει μεγάλη δυνατότητα κατανόησης τού θέματος τής Αγίας Τριάδος και της φύσεως των εκδηλωμένων Προσώπων Της.

Η μεγάλη δυσκολία, που υπήρχε πάντοτε και θα εξακολουθεί να υπάρχει, αφορά στην κατανόηση τού Τρι - Ένα τής Θεότητας. Ήδη γιά τους Χριστιανούς από την πρώτη Οικουμενική Σύνοδο πολύς λόγος και χρόνος αφιερώθηκε στο θέμα αυτό : το αδιαίρετο και αναλλοίωτο τής Τριαδικής Μονάδας.

Τα λόγια τού Χριστού « *Εγώ και ο Πατήρ μου εν εσμέν* », θα παραμείνουν ακατανόητα για την μεγάλη πλειονότητα των Ανθρώπων.

Ο Πλωτίνος αναφερόμενος στο θέμα αυτό λέει, ότι το Τριαδικό Ένα παραβάλλεται προς την σύνθεση των εννοιών « **Νοών** », « **Νοείν** » και « **Νοούμενον** » καθώς συγκεντρώνονται στον ίδιο Άνθρωπο. Εν τούτοις, μελετώντας τον Άν-

θρωπο, ο οποίος αποτελεί « εικόνα και ομοίωση τού Θεού », είναι ίσως δυνατόν με ένα απλό αναλογικό παράδειγμα να προσεγγίσουμε κάπως το μυστήριο τής ΤΡΙΑΔΟΣ, τού Ιερού αριθμού τής Θείας Μονάδας.

Γνωρίζουμε ότι ο Άνθρωπος, στην Θεία του υπόσταση, είναι **ΑΓΑΠΗ - ΕΓΩ - ΣΟΦΙΑ** και εκδηλώνεται ως νόηση, ως αίσθος και ως Βεβαίωση του ΕΓΩ, δηλαδή συνείδηση τών δραστηριοτήτων του.

Παρατηρώντας ένας άλλος άνθρωπος τις εκδηλώσεις μας θα διαπιστώσει, ότι άλλοτε εκφραζόμαστε ως ΑΓΑΠΗ : περικάλυψη διά τού αισθήματος, της προσφοράς και της θυσίας, άλλοτε δε σαν ΣΟΦΙΑ : διείσδυση και αναλυτική - μαθηματική - αντίληψη.

Εκδηλώνουμε δηλαδή κατά καιρούς πιο πολύ την μια ή την άλλη Αρετή τού Όντος μας.

Άλλοτε παρουσιαζόμαστε σαν άνθρωποι κυρίως τού συναισθήματος και άλλοτε σαν άτομα νοητικά. Και κάθε φορά το ξέρουμε, πως έχουμε και την άλλη μας πλευρά και την δυνατότητα να την εκφράσουμε, καθώς και την δυνατότητα να συνδυάσουμε, σε ισότιμη έκφραση, και τις δύο όψεις τού ΕΙΝΑΙ μας.

Γνωρίζουμε, ότι είμαστε δύο διαφορετικά πρόσωπα, αλλά είτε εξ' αιτίας τού χαρακτήρα, είτε λόγω επίδρασης τού περιβάλλοντος εκδηλώνουμε **κυρίως** το ένα μας πρόσωπο, έστω και αν αναγνωρίζουμε την ατέλεια μιας τέτοιας μονομερούς εκδήλωσης τού Εαυτού μας.

Θα το αντιληφθούμε αυτό καλύτερα, αν παραλληλίσουμε την κίνηση τής ΣΟΦΙΑΣ και τής ΑΓΑΠΗΣ με την δράση τής Φαντασίας και της Θελήσεως, των κοινών ανθρώπων, σε μια Πνευματική πραγμάτωση.

Σε κάθε σύλληψη τού ανθρώπου, άλλοτε πρωτοστατεί η Σκέψη η οποία περικαλύπτεται από την βούληση για εκπλήρωση και άλλοτε πρωτοστατεί η βούληση με μορφή επιθυμίας η οποία και υποχρεώνει ή υποδουλώνει την σκέψη να την υπηρετήσει.

Και βέβαια, με όποιο πρόσωπο και αν εκδηλωνόμαστε, παρακολουθούμε ή καθοδηγούμε ως **Συνείδηση Εαυτού** τις εκδηλώσεις μας αυτές. Έτσι, μελετώντας τον Εαυτό του, μπορεί ο κάθε ένας από εμάς, να δει μέσα του **αναλογικά** την συνύπαρξη σε κατάσταση ταύτισης τών τριών προσώπων του Όντος μας.

Ταύτιση σε μια αδιαίρετη Τριπρόσωπη Μονάδα.

Ακόμη και στην πορεία τής εξέλιξης ο Άνθρωπος δημιουργεί πρώτα Ηθική Προσωπικότητα τελειοποιούμενος εν ΑΓΑΠΗ και τότε μπορεί να εκδηλώσει και την άλλη όψη τού ΕΓΩ του, την Σοφία εκφραζόμενος τότε με μια πληρότητα τού Είναί του (το ανδρόγυνο Rebis).

Ο τέλειος μύστης, ο Διδάσκαλος, έχοντας ολοκληρώσει την δημιουργία Ηθικής και Πνευματικής Προσωπικότητας και με πλήρη Συνείδηση αυτής τής καταστά-

σεως εκδηλώνεται στο περιβάλλον με την μία ή την άλλη όψη τής Οντότητάς του ανάλογα με τις ανάγκες τού περιβάλλοντος, ώστε να προσφέρει προς αυτό το μέγιστο τής χρησιμότητάς του.

Έτσι και το Θεϊόν αποστέλλει στον Κόσμο (Θείοι Απεσταλμένοι) κατά καιρούς την μία ή την άλλη όψη και εμφανίζεται ανάλογα με την κατάσταση τής Ανθρωπότητας άλλοτε ως Παντοδύναμος Πατήρ και άλλοτε ως Πανάγαθος και Σοφός Θεός, Δημιουργός τού Παντός.

Και τότε η ανθρωπότητα γνωρίζει το ένα ή το άλλο Πρόσωπο της **Αγίας και Ομοουσίου και Αδιαιρέτου Τριάδος**. Φανερώθηκε λοιπόν το πρώτο γράμμα, αρχή μιας σειράς γραμμάτων, τα οποία με διάφορες συνθέσεις θα οδηγήσουν στην παραγωγή τού πολυειδούς Παντός.

Διότι κάθε γράμμα τού εβραϊκού αλφαβήτου είναι σύνθεση πολλών **Ιόντ** (י).

Το πρώτο γράμμα τού αλφαβήτου αυτού είναι το **Άλεφ** και αποτελεί σύνθεση τριών φλογών Ιόντ (י) :

Σκέφτεται (Φαντασία), Θέλει (Βούληση) και Δύναται (Ισχύς) !

ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΡΑΜΜΑΤΟΝ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΑΛΕΦ

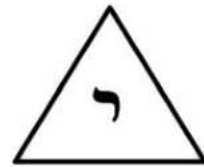
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΔΕΛΤΑ

A95

A96

A97

Είναι τρία Ιόντ και το καθένα έχει αριθμητική αξία τον αριθμό 10 ($1 + 0 = 1$). Επομένως : $10+10+10 = 30 = 3$. Άρα το **Άλεφ** (Ένα γράμμα) ταυτίζεται με το Τρία, όσες είναι οι ιδιότητες τού Πνεύματος. Είναι ΕΝΑ με τριαδική μορφή, η οποία ούτε μεταβάλλεται, ούτε διασπάται. Δεν μεταβάλλεται, ακόμη και αν δει κανείς αυτό το γράμμα είτε εκ των άνω, είτε εκ των κάτω. Θα παραμένει πάντα το Τριπλό Ένα. Στον 4^ο βαθμό τού Μυστικού Διδασκάλου στην Ανατολή αναρτάται το παρακάτω σύμβολο τού σχήματος A98 :

Πρόκειται για ένα ισόπλευρο τρίγωνο (**Αγάπη - Ον - Σοφία**) μέσα σε ένα κύκλο (την Μοναδική και Ενιαία Αρχή). Μέσα στο τρίγωνο έχουμε τον Φωτοβόλο ή πεντάκτινο Αστέρα (σύμβολο τού Μέσου Δώματος) και μέσα στον Φωτοβόλο Αστέρα το γράμμα **G** ή το **Z**, εκ τού **Ζιζά** = Λάμψις - κατά το Ελληνικό τυπικό τού 4^{ου} βαθμού - και **Ζιζόν** = κιγκλίδωμα - σύμφωνα με τα χειρόγραφα τού Φράνκεν *Fr.Ma.*

A98

10.1.3. ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΡΑΜΜΑΤΟ ΟΝΟΜΑ - 𐤅𐤍𐤔

Ας δούμε τώρα, στα πλαίσια τού Όντος, το Τετραγράμματο Όνομα τής θεότητας (Ιόντ - Χε-Βάου - Χε) το οποίο εγγράφεται μέσα στο Ιερό Δέλτα.

Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για ένα όνομα ή μια λέξη, αλλά για μία διαδικασία πραγματώσεως η οποία έχει σχέση με τα τέσσερα στοιχεία.

Είναι ένας νόμος - κλειδί που περικλείει ένα σχέδιο εργασίας παγκοσμίου εφάρμογής.

Είναι ο Νόμος όλων των νόμων και σημαίνει ο Νόμος των τεσσάρων στοιχείων. Δεν υπάρχει τίποτε στο Δημιουργημένο Σύμπαν που να μην υπόκειται στον νόμο αυτό. Μέσα σε κάθε Δημιουργία Θεία ή ανθρώπινη συναντούμε τέσσερις παράγοντες :

1^ο. Τον Δημιουργό (ο Θεός ή ο άνθρωπος).

2^ο. Την Ιδέα ή την Πνευματική εικόνα τού αντικειμένου που πρόκειται υλοποιηθεί.

3^ο. Ένα ενδιάμεσο παράγοντα που αφορά τα υλικά και ενέργεια που απαιτούνται.

4^ο. Την ίδια την υλοποίηση τού αντικειμένου σύμφωνα με την αρχική εικόνα.

Το Ιόντ, είναι το δέκατο γράμμα τού Εβραϊκού αλφαβήτου και έχει το σχήμα μιάς φλόγας 𐤅. Όλα τα υπόλοιπα γράμματα είναι αποτέλεσμα επαναλήψεως και διαφόρων συνδυασμών τού Ιόντ (𐤅). Το Ιόντ σημαίνει χέρι (𐤅) αλλά και Εγώ. Το γράμμα Χε (𐤅) έχει σχήμα παραθύρου □. Σημαίνει παρατηρώ. Το 3^ο γράμμα Βάου (𐤁) σημαίνει άγκιστρο - σύνδεσμο - μέσον. Το 2^ο Χε 𐤅 είναι το ίδιο με το 1^ο Χε με την διαφορά ότι από κάτω έχει μια τελεία που συνήθως παραλείπεται. Αυτή η τελεία δηλώνει ότι το 2^ο Χε είναι το « στερεοποιημένο ή πραγματικό αντικείμενο », ενώ το 1^ο Χε (𐤅) ήταν μια « νοητική ή ιδεατή απεικόνισή του ».

1. Το Ιόντ, χέρι (𐤅), δείχνει τα πράγματα που ο Θεός ή το Εγώ επιθυμεί να κατασκευάσει. Πρόκειται για το στοιχείο τού Πυρός τού οποίου η χαρακτηριστική ιδιότητα (διείσδυση) είναι η επέκταση με σκοπό την Δημιουργία. Το Ιόντ έχει αριθμητική αξία 10 που απεικονίζει το Παν = 1, συνδεόμενο το τίποτε = 0 - με την ανυπαρξία - αντιστοιχεί με την κατ' εξοχήν ενεργητική αρχή τού παντός την Μονάδα.

2. Το Χε - 𐤅 που σημαίνει άνοιγμα και παρατηρώ, είναι μια σύνθεση από τρία Ιόντ 𐤅𐤅𐤅.

Η μονάς τριαδοποιείται.

Πρόκειται για το κοσμικό Πνευματικό επίπεδο (Σοφία).

Εδώ έχουμε το δεύτερο στοιχείο, τού Αέρος, χαρακτηριστική ιδιότης τού οποίου είναι η Κινητικότητα.

Μέσα από ένα άνοιγμα/παράθυρο □ ο αέρας μπορεί να περάσει ελεύθερα.

Επίσης το φως μπορεί να περάσει από ένα άνοιγμα και να παρατηρήσει κανείς μια εικόνα, μία γήινη εικόνα.

Στην περίπτωση μας μια νοητική εικόνα από υλικά αντικείμενα.

Το Χε π επίσης εκφράζει την αναπνοή, την ανάσα δεδομένου ότι με την αναπνοή συντηρείται και δημιουργείται συνεχώς η ζωή.

Από αυτό πηγάζει η ιδέα ότι το Χε – π εκφράζει ιερογλυφικά « το κάθε τι που δίνει ζωή » (« και εφύσησεν εις τούς ρώθωνας του πνοή ζωής » (Γένεση - κεφ. 2).

3. Βάου $\imath$ σημαίνει άγκιστρο και αντιστοιχεί στο τρίτο στοιχείο τού Ύδατος.

Συνδέει τους ανταγωνιστές σε ολόκληρη την Φύση.

Είναι το Ψυχικό επίπεδο, ενδιάμεσο (ισχύς) μεταξύ Πνευματικού και υλικού επιπέδου^[15].

Επειδή χαρακτηριστική ιδιότης τού ύδατος είναι η συμπύκνωση, βρισκόμαστε ένα βήμα προς την υλοποίηση τής νοητικής εικόνας ώστε να γίνει πραγματικό παχύλο αντικείμενο.

Το Βάου $\imath$ έχει την έννοια τής εκπλήρωσης ή ολοκλήρωσης μιας μορφής επιθυμίας.

Ένα άγκιστρο δένει δυο αντικείμενα μεταξύ τους και μπορούμε να πούμε ότι και η επιθυμία, χαρακτηριστικό τού Αστρικού επιπέδου, κάνει ακριβώς το ίδιο.

4. Το τελευταίο Χε – π με την τελεία από κάτω είναι το στοιχείο τής Γης.

Χαρακτηριστική ιδιότητα τού στοιχείου τής Γης είναι η αδράνεια - σταθερότης.

Είναι το τελικό αποτέλεσμα που αποκαλούμε « Κάλλος ».

Είναι προϊόν τής ιδέας που επελέγη από το χέρι τού Θεού (Ιόντ $\imath$ - Θεία Βούληση - Ευαρέσκεια) σαν νοητική εικόνα (το 1^ο Χε – π) από τη νοητή οθόνη που είναι καταχωρημένο το Θείο Σχέδιο περικλειόμενο στον συμβολισμό τού Ιερού Τάπητος.

Στην συνέχεια δε συμπυκνώθηκε (στερεώθηκε) μέσω τού καλουμένου παγκοσμίου Παράγοντος (Βάου = Ενεργειακού επιπέδου) ώστε να αποκτήσει Υλική αντικειμενική υπόσταση (το 2^ο Χε – π με τελεία από κάτω).

Η αριθμητική αξία τού ανέκφραστου ονόματος τού Θεού $\pi\imath\eta\imath$ ή τού $M\ast A\ast T\ast \Sigma\ast$ είναι ο αριθμός 26 (Ιόντ = 10, Χε = 5, Βάου = 6, Χε = 5 : αριθμητική αξία = 10+5+6 +5 = 26).

Το τρίτο ή συνδετικό γράμμα Βάου $\imath$, συμβολίζει το παγκόσμιο ενδιάμεσο επίπεδο για το οποίο χρησιμοποιούμε συνήθως τον επιφανειακά παράξενο όρο « **Αστρικό επίπεδο**⁽²⁾ ».

^[15] Επίπεδο είναι ένα σύνολο συνθηκών μέσα στις οποίες εμφανίζεται μία Δημιουργία.

10.1.4. ΤΟ ΑΣΤΡΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ - ΜΕΣΟΝ ΔΩΜΑ

Ας πάρουμε για παράδειγμα έναν καλλιτέχνη (ο Θεός) που έχει την ιδέα (το 1^ο Χε - π) να φτιάξει ένα φυσικό αντικείμενο π.χ. ένα αγαλματάκι (το 2^ο Χε - π με την τελεία από κάτω).

Τι τού χρειάζεται για να πραγματοποιήσει αυτή την ιδέα ;

Τα υλικά, δηλαδή το χώμα ή άργιλος, το νερό, η φωτιά και φυσικά το περιβάλλον, ο αέρας (δηλαδή τα τέσσερα στοιχεία).

Η επιθυμία τού καλλιτέχνη δεν είναι να κατασκευάσει το αγαλματάκι αυτό μόνο για μια φορά, αλλά να μπορεί να επαναλαμβάνεται, όποτε απαιτείται, η ακριβής αναπαραγωγή του.

Με άλλα λόγια η αρχική ιδέα του να παραμείνει ανεξίτηλα αποτυπωμένη κάπου ώστε να υλοποιείται κατά περίπτωση. Για να μπορέσει λοιπόν η ιδέα τού καλλιτέχνη να φανερώνεται εξακολουθητικά μέσα στην ύλη, είναι απαραίτητη η ύπαρξη ενός ενδιαμέσου μεταξύ τής ιδέας και τής ύλης.

Απαιτείται λοιπόν ένα καλούπι ! Τι είναι γενικά αυτό το αγαλματάκι ;

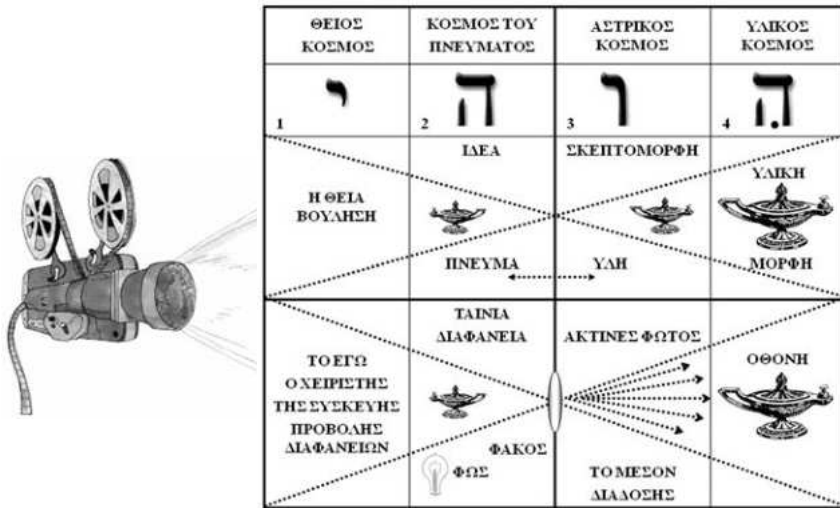
Είναι μια φυσική εικόνα τής ιδέας που ο καλλιτέχνης είχε μέσα στο μυαλό του. Το χέρι του (Ιόντ), έχει εκτελέσει αρχικά το έργο ενός καλουπιού μέσα στο οποίο το υλικό τροποποιήθηκε. Με το καλούπι πετυχαίνουμε ένα αρνητικό τού αντικείμενου προς αναπαραγωγή, έτσι ώστε το υλικό που θα βγεί από το καλούπι θα φανερώσει την πρωταρχική μορφή, χωρίς πιά ο καλλιτέχνης να παρεμβαίνει καθόλου. Αρκεί λοιπόν να υπάρχει ένα και μόνο αρνητικό τής πρωταρχικής ιδέας, για να γεννηθούν πλήθος θετικές εικόνες αυτής τής ιδέας, εικόνες πάντα ταυτόσημες η μια με την άλλη, μέσα από την δράση αυτού τού αρνητικού επάνω στην ύλη.

Έτσι λοιπόν κάθε οργανική ή ανόργανη μορφή που εκδηλώνεται στις αισθήσεις μας (και όχι μόνο) είναι ένα αγαλματάκι ενός μεγάλου καλλιτέχνη, τού Μ*Α*Τ*Σ*, που τον αποκαλούμε Δημιουργό-Θείο επίπεδο (Ατζιλούθ κατά την Καμπαλά) ή μάλλον που προέρχεται από ένα ανώτερο επίπεδο που αποκαλούμε επίπεδο τής Δημιουργίας (ή Μπριά κατά την Καμπαλά).

Στο επίπεδο αυτό τής πρωταρχικής Δημιουργίας δεν υπάρχουν παρά ιδέες, όπως μέσα στην φαντασία τού καλλιτέχνη. Ανάμεσα σε αυτό το ανώτερο επίπεδο και στον φυσικό μας ορατό κόσμο υπάρχει ένα ενδιαμέσο επίπεδο επιφορτισμένο να δέχεται τις εντυπώσεις τού ανωτέρου επιπέδου και να τις υλοποιεί επιδρόντας επάνω στην ύλη (Μέσον Δώμα ή Γετζιρά κατά την Καμπαλά), κατά τον ίδιο τρόπο που ο καλλιτέχνης επιφορτίζεται να δέχεται τις εντυπώσεις τού εγκεφάλου του και να τις αποτυπώνει επάνω στη ύλη.

Αυτό το ενδιαμέσο επίπεδο (συνδετικός κρίκος-άγκιστρο) μεταξύ τής αρχής των πραγμάτων και αυτών των ίδιων των πραγμάτων είναι εκείνο που αποκαλούμε « **Αστρικό επίπεδο** ».

Η ανθρώπινη συνείδηση μετά το πέρας των ενασχολήσεων τής ημέρας αποσύρεται κατά την διάρκεια του ύπνου στο λεγόμενο Αστρικό επίπεδο, που είναι επίσης κατά κανόνα και ο χώρος των ονείρων του καθενός - [♣ 80, 140]. Σύμφωνα με το τυπικό του Διδάσκαλου ο αρχιτέκτων του ναού και Διδάσκαλος Χιράμ κατά το πέρας των εργασιών έκαστης εσπέρας μετέβαινε στο Μέσον Δώμα (Αστρικό επίπεδο) !

A99

Η 2^η ιδιότητα του Αστρικού επιπέδου ή Μέσου Δώματος είναι η δημιουργία των μορφών.

Το κάθε τι έχει αρχικά δημιουργηθεί μέσα στον Θείο κόσμο σαν αρχή, δηλαδή εν δυνάμει πλάσμα, ανάλογο με την ιδέα στο μυαλό του ανθρώπου. Αυτή η αρχή περνά στην συνέχεια στο Αστρικό επίπεδο και εκεί εκδηλώνεται σαν αρνητικό (καλούπι). Δηλαδή δεν είναι η ακριβής εικόνα τής αρχής που εκδηλώνεται, είναι το καλούπι αυτής τής εικόνας (όπως με το αρνητικό ενός φωτογραφικού φιλμ). Από την στιγμή που θα επιτευχθεί το καλούπι αυτής της εικόνας, η δημιουργία στο « Αστρικό » έχει ολοκληρωθεί και τότε αρχίζει η Δημιουργία στο φυσικό επίπεδο, μέσα στον ορατό κόσμο (ή κόσμο τής Ασίας κατά την Καμπαλά).

Η Αστρική μορφή επιδρώντας πάνω στην ύλη δίνει την γέννηση στην φυσική μορφή, όπως το καλούπι δίνει γέννηση στα αγαλματάκια.

Το Αστρικό δεν μπορεί να αλλάξει τους τύπους στους οποίους δίνει γέννηση, όπως το καλούπι δεν αλλάζει την εικόνα που αναπαραγάγει.

Για να τροποποιήσουμε την μορφή πρέπει να δημιουργήσουμε ένα νέο καλούπι, που να οφείλεται σε νέα ιδέα, πράγμα που μπορούν να κάνουν άμεσα ο Θεός και έμμεσα ο άνθρωπος.

10.1.5. Η ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΥΣΗ ΣΤΟ ΑΣΤΡΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ ἢ ΜΕΣΟΝ ΔΩΜΑ

Για την πληρέστερη κατανόηση τού παρόντος κεφαλαίου, ο αναγνώστης πρέπει να ανατρέξει σε όλα όσα αναφέρονται στα κεφάλαια περί τού σώματος, τής ψυχής και τών ιδιοτήτων τής, ως και στα περί τού Πνεύματος, ώστε να έχει πρόσφατες υπ' όψιν του τις πληροφορίες που εμπεριέχονται στις εκεί πιο εξειδικευμένες σχετικές αναλύσεις.

Στην παρούσα συνοπτική ανάλυση θα εξετάσουμε πώς το Πνεύμα μπορεί να αποσυνδεθεί και να απομακρυνθεί συνειδησιακά (Αστρική έξοδος) από τον φυσικό φορέα του, το σώμα, και με τι τρόπο και ποιά όργανα είναι δυνατόν, ενώ βρίσκεται υπό το καθεστώς αυτό, να συνεχίσει να διανέμει την Ζωή στο υλικό σώμα - [♣ και στον Β' τόμο, 4^{ος} βαθμός, τα όνειρα].

Υπό τον όρο Αστρική Έξοδος, δεν εννοούμε τίποτε άλλο παρά μόνον μια μετατόπιση τής Συνειδήσεως στην περιοχή τού αοράτου, που στον Τεκτονισμό ονομάζουμε Μέσον Δώμα.

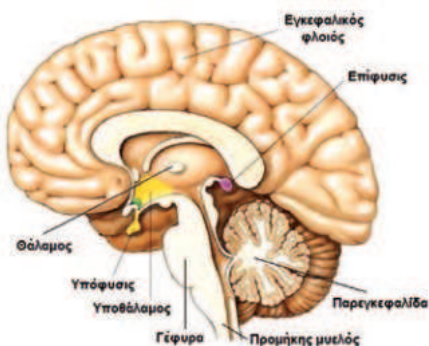
Με βάση την κοινή λογική το Πνεύμα μπορεί να συνδεθεί μόνο με το κεφάλι, το οποίο είναι η έδρα τού εγκεφάλου όπου βρίσκονται, όπως αποδείχθηκε, όλες οι ανθρώπινες ικανότητες.

Εκτός αυτού, όλοι οι φυσιολόγοι και νευρολόγοι αναγνωρίζουν ότι όλες οι ενέργειες έχουν ως πηγή τους τον εγκέφαλο που είναι η κατεξοχήν περιοχή την οποία το Πνεύμα εξουσιάζει.

Σύμφωνα με τους μύστες τού παρόντος και τού παρελθόντος, όπως έχει αναλυθεί, το πνεύμα είναι συνδεδεμένο με το ανθρώπινο σώμα μέσω τής ψυχής η οποία παραμένει συνδεδεμένη με αυτό μέσω ενός ψυχικού ἢ ενεργειακού ρευστού (♣ σχοινίον τού αργυρίου ἢ αργυρά χορδή).

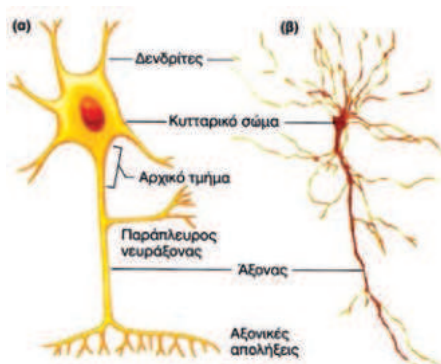
Η σύνδεση αυτή τής ψυχής ἢ ψυχικού ρεύματος γίνεται σε ένα σημείο τού διπλού αιθερικού σώματος ἢ Κα τού ανθρώπου τού οποίου σημείου η αντίστοιχη

ΤΟΜΗ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

A100

ΤΟ ΝΕΥΡΙΚΟ ΚΥΤΤΑΡΟ

A101

σωματική έδρα βρίσκεται σε ένα σημείο τού εγκέφαλου που ονομάζεται στην φυσιολογία επίφυση ή κωνοειδής αδένας.

Ας εξετάσουμε μια ανατομική τομή τού εγκέφαλου και των παραρτημάτων του - σχ. Α100.

Ο εγκέφαλος είναι το μεγαλύτερο και το πολυπλοκότερο τμήμα τού νευρικού συστήματος και αποτελείται από νευρικά κύτταρα τα οποία δέχονται, επεξεργάζονται και μεταβιβάζουν ερεθίσματα.

Διαιρείται κυρίως στα δύο ημισφαίρια, το στέλεχος και την παρεγκεφαλίδα.

Ένας μικρός αδένας, περίπου στο κέντρο, είναι ο λεγόμενος Κωνοειδής αδένας ή Επίφυση.

Το Πνεύμα, μέσω τής ψυχής ή ψυχικού ρευστού, έχει συνεχή κυριαρχία επάνω στο αιθερικό σώμα (Ka) και δι' αυτού στους δύο λοβούς και διαβιβάζει με την βοήθεια και μέσω τού εγκεφάλου την Βούληση και τις εντολές του στο υλικό σώμα και στα όργανα του.

Η παρεγκεφαλίδα, στα Λατινικά Cerebellum που σημαίνει « ελάσσων εγκέφαλος », είναι ένα κεντρικό νευρικό όργανο τού εγκέφαλου που βρίσκεται στο πίσω - κάτω μέρος τού εγκέφαλου. Είναι μια μάζα νευρικών ινών, με μορφή που μοιάζει με εκείνην μιας βάτου (θάμνου). Παίζει σημαντικό ρόλο στον συντονισμό των εκουσιών (συνειδητών) κινήσεων, ρυθμίζει τον τόνο τών μυών, τις συνδυασμένες αρμονικές σωματικές κινήσεις, ελέγχει και εξασφαλίζει την ισορροπία τού σώματος, καθώς και κάποιες γνωστικές λειτουργίες όπως η προσοχή.

Νεωτέρες ιατρικές έρευνες για τον ρόλο τής παρεγκεφαλίδας δείχνουν ότι ήταν και παραμένει να είναι ένα από τα πιο πολυσυζητημένα θέματα στην μελέτη τής ψυχοφυσιολογίας.

Κάθε επιθυμία, ενέργεια ή εντολή, η οποία φαίνεται ότι εκπορεύεται από το Πνεύμα, δημιουργεί μια διέγερση στο ιδιαίτερο εκείνο μέρος τού εγκέφαλου, όπου έχει την έδρα της η ικανότητα αυτή τού ανθρώπου την οποίαν το Πνεύμα επιθυμεί να ενεργοποιήσει.

Η διέγερση αυτή, που παράγεται στο ιδιαίτερο εκείνο τμήμα τού εγκέφαλου, διαβιβάζει την εντολή στο υπόλοιπο νευρικό σύστημα (και κατά περίπτωση και στην παρεγκεφαλίδα) το οποίο και εκτελεί την εντολή θέτοντας σε κίνηση (ενεργοποίηση) το αντίστοιχο όργανο.

Η Κυριαρχία τού Πνεύματος στον εγκέφαλο αποκαλύπτεται από δύο λειτουργίες, εκ των οποίων η μια γίνεται συνειδητά από τον άνθρωπο, ενώ η άλλη είναι μη συνειδητή σε αυτόν.

Το Νευρικό Σύστημα αποτελεί το όργανο που ρυθμίζει και ελέγχει την λειτουργία όλων τών οργάνων τού σώματος, καθώς επίσης και την μεταξύ τους αρμονική συνεργασία.

Αποτελείται κυρίως από εξειδικευμένα κύτταρα, τους νευρώνες, των οποίων η λειτουργία είναι να υποδέχονται αισθητικά ερεθίσματα και να τα μεταφέρουν στα εκτελεστικά όργανα, δηλαδή στους μυς και στους αδένες - σχήμα Α101.

Το Κεντρικό Νευρικό Σύστημα, πέραν τού εγκεφάλου, αποτελείται και από τον νωτιαίο μυελό, τα οποία περικλείονται στα οστά τού κρανίου και τής σπονδυλικής στήλης αντίστοιχα.

Το Αυτόνομο Νευρικό σύστημα ελέγχει όργανα, ιστούς και αδένες και διακρίνεται σε : συμπαθητικό σύστημα, παρασυμπαθητικό σύστημα, σωματικό σύστημα που είναι υπεύθυνο για τις εκούσιες λειτουργίες και προσαγωγό τμήμα που προσάγει τις πληροφορίες από την περιφέρεια προς το κεντρικό Νευρικό σύστημα. Η εκούσια δράση πραγματοποιείται, όταν το Πνεύμα υποκινεί ένα ορισμένο μέρος τού εγκεφάλου όπου εδρεύει μια ικανότητα που μπορεί να εκδηλωθεί συνειδητά από τον άνθρωπο.

Η ακούσια δράση, που πραγματοποιείται, είναι όλες οι μη συνειδητές λειτουργίες, όπως οι παλμοί τής καρδιάς, η χώνευση, η αποθεραπεία βλαβών και με μια λέξη, οτιδήποτε αναφέρεται στην συντήρηση και στην λειτουργία τών εσωτερικών οργάνων τού σώματος μας.

Ποιά όμως είναι η θεωρία που σχετίζεται με το ότι συμβαίνει κατά την περίοδο τού ύπνου ;

Ας δούμε κάποιες θεωρήσεις από την σύγχρονη Ιατρική επιστήμη.

Κάθε βράδυ ξαπλώνουμε στο κρεβάτι και παρασυρόμαστε στην ασυνείδητη κατάσταση τού ύπνου. Οι πιο πολλοί άνθρωποι κοιμούνται περίπου 8 ώρες, κάτι που σημαίνει ότι περνάμε περίπου το 1/3 τής ζωής μας μη συνειδητά, με εξαίρεση την φάση που « βλέπουμε » όνειρα.

Αν προσπαθήσουμε να αποφύγουμε τον ύπνο και να χρησιμοποιήσουμε αυτόν τον πολύτιμο χρόνο για άλλες δραστηριότητες, όπως για νυχτερινή διασκέδαση ή για νυχτερινό διάβασμα για τις εξετάσεις, το σώμα μας και ο εγκέφαλός μας θα μας πούν σύντομα, ότι δε θα έπρεπε να το κάνουμε.

Μπορούμε να αποφύγουμε τον ύπνο για ένα διάστημα, αλλά ποτέ για πολύ.

Ο ύπνος λειτουργεί, πέραν τών άλλων, αφενός για την αναπλήρωση τών δυνάμεων τού οργανισμού και αφετέρου ως θεραπευτικός παράγων.

Ο κύκλος ύπνου - εγρήγορσης είναι μία από τις πολλές ρυθμικές δραστηριότητες τού οργανισμού. Είναι ένας ενδογενής ρυθμός, που από τα πρώτα χρόνια τής ζωής σταθεροποιείται σταδιακά στον κύκλο ημέρα-νύχτα.

Πρόκειται για τον ονομαζόμενο κιρκάδιο ρυθμό (circadian rhythm) που ονομάζεται έτσι επειδή στα Λατινικά « circa » σημαίνει κύκλος και « dies » σημαίνει ημέρα.

Τα βρέφη κοιμούνται για μικρές περιόδους κατά την διάρκεια τόσο τής ημέρας

όσον και της νύχτας ενώ οι ενήλικες, γενικά, κοιμούνται μόνον το βράδυ και μερικές φορές το μεσημέρι.

Το φυσιολογικό μοτίβο που σταθεροποιεί τον ύπνο και την εγρήγορση στον κύκλο ημέρας-νύχτας ελέγχεται σε κάποιο βαθμό από μία μικρή ομάδα κυττάρων στον υποθάλαμο.

Οι νευρώνες στην δομή αυτή, οι οποίοι έχουν ασυνήθιστα πολλές συνάψεις ανάμεσα στους δενδρίτες τους ώστε να συγχρονίζουν την πυροδότησή τους, αποτελούν τμήμα τού βιολογικού ρολογιού τού εγκεφάλου.

Στον άνθρωπο, ο χρόνος παρέρχεται με ρυθμό λίγο μικρότερο από αυτόν μιας μέρας αλλά φυσιολογικά διατηρείται σε εύρυθμη λειτουργία με την βοήθεια τής πληροφορίας που δέχεται από τα μάτια, σχετικά με το αν είναι ημέρα ή νύχτα.

Αυτό το γνωρίζουμε επειδή άνθρωποι που έχουν συμμετάσχει σε έρευνες ύπνου, διαβιώνοντας σε σπηλιές για μεγάλα χρονικά διαστήματα, μακριά από όλες τις ενδείξεις που σχετίζονται με την πραγματική ώρα τής ημέρας, υιοθετούν ένα τρόπο ζωής που κυμαίνεται σε ένα κύκλο ύπνου - εγρήγορσης διάρκειας περίπου 24 ωρών (χρόνος περιστροφής τής Γης).

Ο ύπνος όμως δεν είναι μια παθητική διεργασία, όπως πιθανόν εκ πρώτης όψεως φαίνεται.

Αν τοποθετήσουμε ηλεκτρόδια στο κρανίο ενός ανθρώπου, σε ένα εργαστήριο ύπνου, το ηλεκτροεγκεφαλογράφημα (EEG = Electroencephalogram) που λαμβάνουμε αποτελείται από διαφορετικά και διακριτά στάδια.

Όταν είμαστε σε εγρήγορση, ο εγκέφαλος μας δείχνει χαμηλού εύρους ηλεκτρική δραστηριότητα, αλλά καθώς μας παίρνει ο ύπνος, το EEG γίνεται στην αρχή πιο επίπεδο αλλά στην συνέχεια, εμφανίζει σταδιακά αυξήσεις στο εύρος και μειώσεις στην συχνότητα των κυμάτων, καθώς περνάμε μέσα από μία σειρά κάποιων διακριτών σταδίων ύπνου.

Αυτά τα στάδια ονομάζονται ύπνος βραδέων κυμάτων (SWS = Slow wave Sleep). Ο λόγος για αυτές τις αλλαγές στην ηλεκτρική δραστηριότητα δεν έχει κατανοηθεί πλήρως. Ωστόσο, πιστεύεται ότι, καθώς οι νευρώνες στον εγκέφαλο σταματούν να απαντούν στην πληροφορία που δέχονται, σταδιακά συγχρονίζονται μεταξύ τους. Ο μυϊκός τόνος εξαφανίζεται καθώς οι νευρώνες που ελέγχουν τις κινήσεις των σκελετικών μυών αναστέλλονται !

Κατά την διάρκεια τής νύχτας, κινούμαστε ανάμεσα σε αυτά τα διαφορετικά στάδια ύπνου. Σε ένα από αυτά, το EEG γίνεται όπως και όταν είμαστε ξύπνιοι και τα μάτια μας μετακινούνται εμπρός και πίσω, κάτω από τα κλειστά βλέφαρά μας.

Αυτό είναι το ονομαζόμενο στάδιο ταχείας οφθαλμικής κίνησης (REM = Rapid eye movement) και είναι το στάδιο που βλέπουμε τα γνωστά σε όλους μας όνειρα.

Αν οι άνθρωποι ξυπνήσουν κατά την διάρκεια τού REM στον ύπνο, σχεδόν όλοι

αναφέρουν ότι ονειρεύτηκαν, ακόμη και αυτοί που συνήθως ισχυρίζονται ότι δε βλέπουν ποτέ όνειρα.

Πολλά θέματα στις νευροεπιστήμες παραμένουν αίνιγμα και ο ύπνος είναι ένα από αυτά. Πειράματα αποστέρησης ύπνου μας οδηγούν να πιστέψουμε ότι ο ύπνος REM και συγκεκριμένες φάσεις του SWS δίνουν την δυνατότητα στον εγκέφαλο να ανακτήσει δυνάμεις.

Αυτό το είδος ύπνου συμβαίνει κατά τις πρώτες 4 ώρες της νύχτας και επιστημονικά θεωρείται ότι αυτό ίσως βοηθά να ρυθμιστούν εκ νέου τα πράγματα στον εγκέφαλο. Πριν από κάποια χρόνια, ένας Αμερικανός έφηβος, ο Randy Gardner, έμεινε άπνους για την μεγαλύτερη χρονική περίοδο που έχει ποτέ καταγραφεί. Φιλοδοξία του ήταν να παραμείνει 264 ώρες (11 ημέρες) χωρίς ύπνο και τα κατάφερε ! Περιέργως, επιβίωσε πολύ καλά και το σώμα του παρέμεινε σε άριστη φυσική κατάσταση και δεν έγινε ψυχωτικός, ούτε έχασε την επαφή με την πραγματικότητα. Αυτό και πολλά άλλα παρόμοια φύσης πειράματα έπεισαν τους ερευνητές του ύπνου, ότι από τον ύπνο κερδίζει κυρίως ο εγκέφαλος και όχι το σώμα.

Οι κυριότερες δυσκολίες (παρενέργειες) που αντιμετώπισε, πέραν από την μεγάλη υπνηλία, είχαν σχέση με την ομιλία, την αδυναμία συγκέντρωσης, τα κενά μνήμης και την ονειροπόληση, σε συνδυασμό με παραισθήσεις, κατά την διάρκεια της ημέρας.

Ερευνητικά δεδομένα επίσης υποδεικνύουν ότι ο ύπνος είναι η ώρα που εμπεδώνουμε ότι μάθαμε την προηγούμενη μέρα – μία απαραίτητη διεργασία της μνήμης. Ας παρατηρήσουμε την εικόνα του σχήματος A102, που αντιπροσωπεύει μια άποψη του εγκεφάλου.

Σημειώνουμε ότι, περίπου στην κεντρική του περιοχή, υπάρχει ένα είδος κύστης που σημειώνεται στο σχήμα A102 ως ●.

A102

Είναι η περιοχή όπου βρίσκεται ο Κωνοειδής Αδένας, ο οποίος είναι γεμάτος με ένα υγρό. Κατά την σύγχρονη επιστήμη το υγρό αυτό είναι μια έκκριση που ονομάζεται **μελατονίνη**.

« Η μελατονίνη για αρκετές δεκαετίες εθεωρείτο ως η ορμόνη που ενέχεται στον έλεγχο των ημερήσιων ρυθμών ή κυκλάδιων, της εποχικής αναπαραγωγής των ζώων, αλλά και του πολλαπλασιασμού καρκινικών κυττάρων και της λειτουργίας του ανοσοποιητικού συστήματος.

Ακόμη και σήμερα θεωρείται ότι η έκκριση αυτή καθορίζει τον κύκλο του ύπνου, κάτι όμως που πιθανόν να μην είναι απολύτως ακριβές, διότι πολλά ερωτήματα εγείρονται όσον αφορά τον ανεξαρτήτως της ώρας βρεφικό ύπνο, τους Εσκιμώους στον πόλο (6 μήνες φωτός) κλπ.

Πολλά όμως από τα χαρακτηριστικά της, την διαφοροποιούν από τις κλασικές ορμόνες ! Η μελατονίνη δεν συντίθεται μόνο στην επίφυση αλλά και σε άλλα όργανα που δεν είναι ενδοκρινή, όπως ο αμφιβληστροειδής, το έντερο κ.ά.

Δεν εκκρίνεται αποκλειστικά και μόνο στην συστηματική κυκλοφορία αλλά διαχέεται και στην 3^η κοιλία τού εγκεφάλου και μέσω αυτής τής οδού δρα στον γειτονικό νευρικό ιστό, εμφανίζει δηλαδή και παρακρινή δράση.

Σε αντίθεση με άλλες ορμόνες, δεν αποθηκεύεται στον αδένα παραγωγής της, την επίφυση, και δεν υπάρχει αρνητική ή θετική ανάδραση ακόμα και μετά από εξωγενή χορήγηση της.

Η σύνθεση τής μελατονίνης στην επίφυση δείχνει ένα σαφή κιρκάδιο ρυθμό και είναι κυρίως νυκτερινή, ρυθμίζεται από την έκθεση στον κύκλο φως - σκοτάδι και είναι ανεξάρτητη από τον ύπνο. Σε όλα τα είδη, αυξάνεται κατά την διάρκεια τής νύκτας ανεξάρτητα τού αν είναι νυκτόβια ή ημερόβια ! Η σύνθεσή της αναστέλλεται από την έκθεση στο φως και διεγείρεται κατά την διάρκεια τής νύκτας με μια πολυσυναπτική οδό η οποία συνδέει την επίφυση με το εξωτερικό περιβάλλον μέσω τού αμφιβληστροειδούς χιτώνα τού οφθαλμού » - [326].

 Από μυητικής σκοπιάς υπάρχουν πολλές θεωρίες, αλλά θα εξετάσουμε την κυριότερη και πιό ενδιαφέρουσα, η οποία πιθανόν να προσκρούει στην σύγχρονη επιστήμη τής Ιατρικής, καθ' ό τι η τελευταία αγνοεί ή παρακάμπτει το Πνεύμα και τον πρωταγωνιστικό του ρόλο.

« τὸ Πνεῦμά ἐστι τὸ ζωοποιούν, ἡ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ οὐδέν » (Ιωάννης κεφ. 6 : 63)
Κατά τις απόψεις αυτές τού Εσωτερισμού, το άτομο περιέρχεται στην κατάσταση τού ύπνου όταν η παρεγκεφαλίδα « αποσυνδέεται » ενεργειακά, δηλαδή όταν δεν δέχεται ερεθίσματα, από τον κυρίως εγκέφαλο (π.χ. λόγω κοπώσεως, απώλειας ενεργείας, αναισθησίας, κ.λ.π.).

Τότε το σώμα αναπαύεται, αλλά η καρδιά, όπως ακριβώς και όλα λοιπά εσωτερικά όργανα, συνεχίζουν τις λειτουργίες τους, επειδή αυτές είναι μονίμως και άμεσα εξαρτώμενες από το Πνεύμα, μέσω φυσικά τής μεσολάβησης τού αυτόνομου νευρικού συστήματος.

Το Πνεύμα μπορεί τότε να απομακρυνθεί από τον εγκέφαλο αλλά πάντα παραμένει συνδεδεμένο σε αυτόν στο σημείο τής περιοχής τού κωνοειδούς αδένος, πάντοτε βέβαια μέσω τής ψυχής και τού διπλού αιθερικού ή σώματος ενεργείας (Ka) τού ανθρώπου.

Η μερική αυτή αποσύνδεση τού Πνεύματος από το σώμα είναι δυνατή, ενώ το τελευταίο είναι σε κατάσταση ύπνου, διότι τότε δεν είναι απαραίτητο να διεγείρει πολλά μέρη τού εγκεφάλου, όπως συμβαίνει όταν το άτομο είναι σε εγρήγορση και τότε, όπως είπαμε, η όλη εργασία του περιορίζεται μόνον στην διατήρηση τής λειτουργίας τών εσωτερικών οργάνων.

Εκτός αυτού όταν κοιμόμαστε, χωρίς εξωτερικές ή εσωτερικές οχλήσεις, το σώμα δεν αισθάνεται τίποτα και επομένως δεν στέλνει οποιεσδήποτε εντυπώσεις του προς τον εγκέφαλο.

Φαίνεται λοιπόν, από εσωτερικής σκοπιάς, ότι όταν ένα πρόσωπο είναι ξύπνιο, δεν μπορεί το Πνεύμα να αποσυρθεί μερικώς από το σώμα διότι τότε ο εγκέφαλος είναι συνεχώς υποκινούμενος, είτε από το ίδιο το Πνεύμα, είτε κυρίως από την λήψη εξωτερικών εντυπώσεων.

Αυτός είναι ο λόγος που ο Χιράμ, μετά το πέρας των εργασιών τής ημέρας, μετέβαινε στο Μέσον Δώμα, δηλαδή η προσωπικότητα περιέπιπτε στην κατάσταση τού ύπνου - [♣ & 3^{ου}].

Επιπλέον, το Πνεύμα πρέπει να υποστηρίξει το σώμα και να έχει εποπτεία επάνω σε αυτό. Το άτομο κλείνει τα μάτια του κατά την εξωτερίκευση επειδή το μέγιστο ερέθισμα, μεταξύ τού εξωτερικού κόσμου και τού εγκεφάλου, πρέπει να πάψει να υφίσταται όταν το Πνεύμα αποδεσμεύεται και τότε αυτό υποκινεί μόνο ένα μέρος τού εγκεφάλου, εκείνο που διατηρεί την ζωή τού ανθρώπου, διότι τα όργανα πρέπει να συνεχίσουν την λειτουργία τους ο.ε.δ. Κατά συνέπεια, τότε το Πνεύμα είναι πιο ελεύθερο να κάνει ότι επιθυμεί, ελεύθερο να εργαστεί και να « ταξιδέψει » στο Αστρικό, όπως συμβαίνει και κατά την περίοδο τού ύπνου. Πώς όμως μπορεί το Πνεύμα να μεταβιβάσει το τι βλέπει και ακούει κατά την διάρκεια τής εξωτερίκευσης του σε απόσταση, στο Αστρικό επίπεδο ή στο λεγόμενο Μέσον Δώμα ;

Όταν έχουμε τα μάτια μας ανοικτά έχουμε γνώση τής μορφής, τού μεγέθους και ποιότητας των πραγμάτων. Όταν κλείνουμε τα μάτια μας, αυτή η συνείδηση παύει και καταλαβαίνουμε ότι το νευρικό ερέθισμα που παρέχεται από την Αστρική όραση αντανakλάται στο αστρικό (ψυχικό κέντρο) μέρος τού εγκεφάλου έτσι ώστε το Πνεύμα να μπορεί να το διαβάσει εκεί.

Το Πνεύμα δεν βλέπει βέβαια το εν λόγω μέρος αλλά αντιλαμβάνεται την αντανάκλαση που καταχωρείται στον εγκεφαλικό αυτόν καθρέφτη - [♠ Β' τόμο, 4^{ος} βαθμός].

Όταν το Πνεύμα ταξιδεύει στον Αστρικό, αντιλαμβάνεται μέσω της ψυχής την πνευματική πλευρά τού κάθε τι που παρουσιάζεται σε αυτό και μεταβιβάζει αυτήν την αντίληψη μέσω μιας ενεργειακής γεφύρας (νήματος) που υφίσταται μεταξύ τού εγκεφάλου και τού ψυχο-νοητικού επιπέδου, ο οποίος διατηρεί την εντύπωση για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα.

Όταν το άτομο αφυπνίζεται, αυτή η εντύπωση εκδηλώνεται ως μνήμη (τάπης 1^{ου} βαθμού).

Σημειώνουμε ότι η συνήθης μνήμη τού ανθρώπου εδράζεται στο διπλό αιθερικό του σώμα. Κατόπιν το άτομο θυμάται, το ότι έχει δει και ακούσει, να έχει ταξιδέψει σε ορισμένους τόπους και μπορεί να κάνει κερδοφόρο χρήση τής γνώσης που έχει αποκτηθεί εκεί.

Όλοι οι μυημένοι συμφωνούν σχετικά με την δυνατότητα τής ενσυνείδητης εξωτερίκευσης.

Εκείνοι που είχαν την ικανότητα για να το κάνουν δεν ήταν ούτε παράφρονες,

ούτε και αρρωστημένοι, επιστημονικά ήταν σωστοί διότι το βίωσαν και ότι είχαν δει ήταν φυσιολογικό.

Αυτές οι περιγραφές όχι μόνο αποδεικνύουν την δυνατότητα τού Αστρικού ταξιδιού, αλλά μας καθοδηγούν επίσης στον δρόμο προς την γνώση των μέσων για να το επιτύχουμε.

Θα εξετάσουμε μια παλιά επιστημονική θεωρία για τον ύπνο και θα ακολουθήσει η μυητική.

Ο εγκέφαλος αποτελείται από νευρικά κύτταρα με μικρές ίνες που τοποθετούνται η μια επάνω στην άλλη ώστε να ακουμπούν και να τα συγκρατούν - σχήμα Α101. Κατά την παλαιά αυτήν επιστημονική θεωρία, όταν τα εγκεφαλικά κύτταρα χαλαρώνουν και βρίσκονται σε μια « απόσταση », τα μεν από τα δε, τότε σαν συνέπεια ο ύπνος ακολουθεί.

Από εκεί και πέραν, δεδομένου ότι η ένωση και η επαφή υπάρχουν πλέον πλημμελώς μεταξύ των κυττάρων, το νευρικό κύκλωμα αποκόπτεται, οι συνειδητές ικανότητες σταματούν προς στιγμήν και το σώμα μπορεί να αναπαυτεί.

Αυτή η υπόθεση διατυπώθηκε μετά από μια επιφανειακή εξέταση τής δυνατότητας να τεθούν τα κύτταρα σε μια απόσταση τα μεν από τα δε αλλά η θεωρία δεν κατέστη δυνατόν να αποδειχθεί, ως απολύτως ορθή, γιατί ο πειραματισμός ήταν αδύνατος.

Θα μπορούσαμε να δεχτούμε αυτήν την θεωρία, επί τής αρχής, αλλά θα δείξουμε ότι κατά την μυητική θεωρία τα κύτταρα « απομονώνονται » τα μεν από τα δε, για διαφορετικό λόγο.

✎ Εάν τα κύτταρα δεν έπαυαν να έχουν « πλήρη επαφή » το ένα με το άλλο, η Συγκέντρωση μας σε ένα και μόνον αντικείμενο και ότι αποκαλούμε Διαλογισμό, δεν θα ήταν εφικτά.

Όταν αναφερόμαστε σε μια εγκεφαλική λειτουργία, όπως ο Διαλογισμός, η ιδιαίτερη ικανότητα τού ανθρώπου, από την οποία η λειτουργία αυτή απορρέει, βρίσκεται στον εγκέφαλο και τα αντίστοιχα κύτταρα είναι όλα σε στενή συνεργασία (επαφή) το ένα με το άλλο.

Στα υπόλοιπα τμήματα τού εγκεφάλου, όπου άλλες συνειδητές ικανότητες, ξένες προς την λειτουργία αυτήν έχουν την έδρα τους, τα κύτταρα θα πρέπει τρών τινά « απομονωθούν ».

Έχουμε δει σε εικόνες κεφάλια, των οποίων το κρανίο διαιρείται σε μικρά τμήματα στα οποία διάφορες ανθρώπινες ικανότητες είναι εγγραμμένες, ένα για την μνήμη, ένα για το θάρρος, άλλο για την ομιλία, κ.λ.π. - σχήμα Α103.

Η μελέτη όλου αυτού, διαμορφώνει την επιστήμη τής φρενολογίας. Αυτή η επιστήμη καθιερώθηκε ως αποτέλεσμα ενός πλήθους παρατηρήσεων και επαληθεύσεων. Για παραδείγμα, παρατηρήθηκε ότι ένα άτομο που πληγώθηκε στο μέτωπο έχασε την ικανότητα τής ομιλίας.

A103

Επίσης είχε παρατηρηθεί ότι και άλλοι άνθρωποι που χτυπήθηκαν στο ίδιο μέρος (στο μέτωπο), σχεδόν όλοι τους έχασαν την ικανότητα της ομιλίας. Έτσι έγινε δεκτό ότι η θέση, όπου ήταν οι πληγές, είναι έδρα τής ικανότητας τής ομιλίας. Κατά τους ισχυρισμούς τού εσωτερισμού, όταν ένα άτομο εστιάζεται σε μια συγκεκριμένη λειτουργία ή ένα θέμα, όλα τα κύτταρα στα υπόλοιπα μέρη τού εγκεφάλου, όπου η εν λόγω εκούσια ικανότητα δεν έχει την έδρα της, απομονώνονται τρόπον τινά, το ένα από το άλλο, ώστε να επιτραπεί στο Πνεύμα να δράσει με διαύγεια και μεγαλύτερη ευκολία στο αόρατο.

Ας εξετάσουμε τώρα μια αληθοφανή θεωρία, η οποία όμως δεν έχει αποδειχτεί πειραματικά. Σύμφωνα με αυτήν, κατά την διάρκεια τού ύπνου, η παρεγκεφαλίδα παύει να έχει επαφή με τον κυρίως εγκέφαλο.

Είχε παρατηρηθεί σε πρόσωπα, κατά την διάρκεια τού ύπνου, ότι ένα κενό υφίσταται μεταξύ αυτών των δύο οργάνων, αλλά οι επιστήμονες που παρατήρησαν και επιβεβαίωσαν το γεγονός αυτό δεν ήταν σε θέση να εξηγήσουν την αιτία. Συνεπώς κατά τον εσωτερισμό, κατά την διάρκεια τού ύπνου « αποκόπτεται » η επικοινωνία τού κυρίως εγκεφάλου με την παρεγκεφαλίδα που όπως ελέχθη σχετίζεται με την ισορροπία.

Αλλά το πρόσωπο που είναι κοιμισμένο μπορεί να κάνει ορισμένες ασυναίσθητες κινήσεις. Αυτό οφείλεται σε ένα μικρό υπόλειμμα τού νευρικού ρευστού που παραμένει στο σώμα. Είναι μια νευρική συσσώρευση που παραμένει στα νευρικά πλέγματα, ιδίως στο Ηλιακό.

Αυτές οι μετακινήσεις όμως δεν καθοδηγούνται από την Βούληση.

Για παράδειγμα, όταν το σώμα έχει κουραστεί, από μια ορισμένη του θέση ή στάση, μετατοπίζεται προς μιαν άλλη.

Πώς όμως θα μπορούσαν να εξηγηθούν αυτές οι ακούσιες κινήσεις, κατά την διάρκεια τού ύπνου, δεδομένου ότι τα κύτταρα τού εγκεφάλου θεωρείτο ότι « δεν βρίσκονται σε επαφή » ;

Αυτή η ερώτηση αποδεικνύει την ανακρίβεια τής παλαιάς ιατρικής θεωρίας, διότι ο εγκέφαλος είναι πάντοτε ενεργός και δεν σταματά να εργάζεται ποτέ.

Όταν λοιπόν η παρεγκεφαλίδα αποσυνδέεται με κάποιον τρόπο από τον εγκέφαλο, αυτός ο τελευταίος συνεχίζει και ενεργεί μέσω τού αυτόνομου νευρικού συστήματος προκειμένου να συνεχιστεί η ζωτικής σημασίας εσωτερική τροφодότηση τού σώματος και των οργάνων.

Κατά την επικρατούσα μνητική άποψη, ο ύπνος προκαλείται μόνον λόγω τής έλλειψης τής νευρικής επαφής μεταξύ τού κυρίως εγκεφάλου και της παρεγκεφαλίδας λόγω τής έλλειψης επαρκών ενεργειακών αποθεμάτων για την ενσυνείδητη λειτουργία τού εγκεφάλου.

Έτσι, για παράδειγμα, όταν μετά από ένα πλούσιο γεύμα η ενέργεια μέσω τού

αίματος που μετατοπίζεται προς το στομάχι, αποστερείται από τον εγκέφαλο και προκαλείται η υπνηλία.

Το Πνεύμα ελευθερώνεται μερικώς και αφήνει μέρος τού εγκεφάλου να αναπαυτεί, από την ενσυνείδητη λειτουργία του στο φυσικό επίπεδο, ενώ καθ' όλην την ώρα συνδέεται ακόμη με αυτόν (εάν μπορεί να χρησιμοποιηθεί αυτή η έκφραση) σε ένα ιδιαίτερο σημείο.

Αυτό το σημείο είναι ένα αντιληπτικό όργανο τού εγκεφάλου, δεδομένου ότι με την βοήθεια αυτού τού οργάνου ο εγκέφαλος προσλαμβάνει εντυπώσεις, έτσι ώστε όταν το άτομο ξυπνά να έχει συνείδηση αυτών που το Πνεύμα « είδε και έπραξε » κατά την περίοδο τού ύπνου.

Κατά την διάρκεια τού αστρικού ή ονειρικού ταξιδιού του, το πνεύμα διαβιβάζει τις εντυπώσεις του στα αντίστοιχα κέντρα τους (θέσεις), όπως το ακουστικό, οπτικό, κ.λ.π. και κατά το ξύπνημα, το άτομο έχει μια ιδέα αυτού που άκουσε, είδε, κ.λ.π. στο αστρικό του ταξίδι.

Η επιστήμη δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι παρεκκλίνουμε από την αλήθεια, δεδομένου ότι μπορούμε να αποδείξουμε ότι οι ισχυρισμοί μας είναι δυνατοί, καθ' ότι εάν αυτή η δύναμη δεν είναι υλικής φύσεως, αλλά φύσεως ενεργειακής, μπορεί κάλλιστα να είναι σε απόσταση από τον φυσικό της φορέα, να « δει », να « ακούσει » και να επιστρέψει έπειτα σε αυτόν.

Το ότι πρέπει να συγκρατήσουμε εδώ, είναι τα εξής :

- 1^ο. Να αισθανόμαστε και να γνωρίζουμε το κύριο σημείο τού εγκεφάλου όπου γίνεται η επαφή τού Πνεύματος ή ακόμη καλύτερα, το σημείο στο οποίο το Πνεύμα ενεργεί άμεσα.
- 2^ο. Να ξέρουμε τα μέσα με τα οποία μπορούμε να εξασκήσουμε τα λεπτά μέρη τού εγκεφάλου μας και να τα καταστήσουμε ευαίσθητα στις αντανάκλασεις που στέλνονται από το Πνεύμα, σχετικά με αυτό που είδε κατά την διάρκεια των εξωτερικεύσεων του.
- 3^ο. Να μάθουμε ποιά εργασία απαιτείται να γίνει στον εγκέφαλο μας ώστε να κατορθώσει να μετακινηθεί στο αστρικό επίπεδο, τουτέστιν να έχει συνείδηση τού αοράτου κόσμου.

Όμως δεν πρέπει να γίνεται σύγχυση τού φυσικού οργάνου, που είναι η επίφυση, με το αντίστοιχο ψυχικό κέντρο που βρίσκεται πάνω στο ενεργειακό ή διπλό αιθερικό μας σώμα **Κα**.

Τον μνημένο ενδιαφέρουν αυτές οι μελέτες για τους εξής δύο λόγους :

- 1^ο Να αναπτυχθεί το μέγεθος αυτού τού αδένος και σε επέκταση το αιθερικό του αντίστοιχο.
- 2^ο Να γίνουν τα κέντρα αυτά (εντοπισμοί), των διανοητικών ικανοτήτων τού εγκεφάλου, πύο ευαίσθητα στις εντυπώσεις τής αστρικής « όρασης », « ακοής » και « αφής ».

Κατά αυτόν τον τρόπο ο μνημένος θα είναι σε θέση να θυμηθεί (να έχει δηλαδή συνείδηση) τις περιοχές, όπου το Πνεύμα του επισκέφτηκε στα αστρικά του ταξίδια, γεφυρώνοντας το χάσμα ή πέπλο (αστρική γέφυρα) το οποίο θα συναντήσουμε κατά την ανάλυση διαφόρων βαθμών, όπως ο 4^{ος}, ο 15^{ος}, κ.ο.κ, ως : Δρύφακτο, Γέφυρα τού ποταμού Ευφράτη, κ.λ.π.

Εάν επιθυμούμε να επιτύχουμε ένα αποτέλεσμα, σε αυτήν την κατεύθυνση, είναι σημαντικό να γίνονται μερικά γυμνάσματα που θα βοηθήσουν την ανάπτυξη τού κωνοειδούς αδένος.

Μια τέτοια άσκηση είναι να ρυθμιστεί ο ύπνος μας, δηλαδή, να πηγαίνουμε για ύπνο όπως και να ξυπνάμε σε κανονικές ώρες.

Μια άλλη άσκηση είναι η Πρακτική τού Διαλογισμού.

✋ Είναι δυνατόν τόσο προφανώς απλές ασκήσεις, να είναι σε θέση να αναπτύξουν τέτοιες σημαντικές ικανότητες, διότι όταν εστιάζουμε και προσηλώνουμε τις σκέψεις μας σε ένα μόνον αντικείμενο ή όργανο, έχουμε ανακλαστικές ιδέες αυτής τής σκέψης ή τού οργάνου.

Εάν συνεχίσουμε να σκεπτόμαστε ότι έχουμε καρδιακό πρόβλημα, σε σύντομο χρονικό διάστημα θα διαπιστώσουμε ότι η σκέψη μας έχει ενεργήσει με έναν ορισμένο τρόπο, ότι μια δράση ή μια αντανάκλαση έχει παραχθεί και ότι πράγματι έχουμε ένα καρδιακό πρόβλημα.

Αν Διαλογιστούμε και επικεντρώσουμε την θέληση μας σε « απόσυρση » στο αστρικό, αυτό θα προκαλέσει ένα ορισμένο νευρικό ερέθισμα που θα φέρει μια υπεραιμία ή αιφνίδια ζήτηση αίματος σε εκείνο το μέρος τού εγκεφάλου όπου βρίσκεται η έδρα τής ικανότητας αυτής.

Το αίμα οδηγείται σε εκείνο το μέρος και το κάνει να αναπτυχθεί και να αυξηθεί.

Ο Διαλογισμός επιτρέπει την ανάπτυξη τού κωνοειδούς αδένος, αλλά κατ' ουσίαν την ανάπτυξη τής ευαισθησίας τού αντιστοίχου τμήματος τού διπλού αιθερικού στο οποίο οφείλονται οι εντυπώσεις τών αστρικών προσλήψεων, όπως η διόραση, η διακοή, η διαίσθηση κ.λ.π., και προετοιμάζει κάποιον για την κατάσταση τής μαθητείας (το να γίνει ένας μνημένος).

Άλλα δευτεροβάθμια γυμνάσματα θα παράσχουν τα μέσα να ενθυμείται κανείς το τι βλέπει και ακούει στον Αστρικό επίπεδο, η μεθοδολογία όμως τών γυμνασμάτων αυτών, εκφεύγει τού σκοπού παρόντος συγγράμματος - [♣ 169, 327].

Ένας δεύτερος κλάδος τής μελέτης τού αστρικού είναι η δράση και η κυριαρχία τού πνεύματος επάνω σε κάθε τι το εξωτερικό, με την μεσολάβηση τού αστρικού ή ψυχικού ρευστού. Τέτοια παραδείγματα είναι η τηλεκινήσια, η εξωτερίκευση τής αισθητικότητας κ.λ.π.

Όλη η εργασία αυτή πρέπει να εκτελείται συνειδητά με την βοήθεια τών τριών αρετών τού Πνεύματος, της Φαντασίας, Βούλησης και Ισχύος και όχι παθητικά

συνεπεία αυθυποβολής. Σε κάθε όμως περίπτωση, η γνώση τής τοπογραφίας τού εγκεφάλου μας είναι απαραίτητη έτσι ώστε να μπορέσει κανείς να αναπτύξει κάποια από τα όργανά του εν πλήρη συνειδήσει.

10.2. ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΚΟΙ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ

10.2.1. ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Ας προσπαθήσουμε τώρα να “προσεγγίσουμε” μερικούς συμβολισμούς που συναντούμε στον Ελευθεροτεκτονισμό και κυρίως στον διάκοσμο τών Τεκτονικών εργαστηρίων :

1. Ο Σκοτεινός Θάλαμος υποδηλώνει το “Χάος”, την κατάσταση πριν απο την Δημιουργία.
2. Τεκτονικός Ναός (Ναός τού Σολομώντα) είναι η εικόνα τού δημιουργημένου Σύμπαντος.
3. Οι δύο στήλες τού Ναού **J*** και **B*** βρίσκονται μπροστά στον Ναό, στον Πρό-ναο, δηλαδή εκτός τού Δημιουργημένου Σύμπαντος, ήτοι πριν από την Δημιουργία - σχήμα A105.
4. Κάθε στήλη έχει σχήμα κυκλικό και είναι κοίλη (ιδεόγραμμα τού κύκλου ή σύμβολο τού μηδενός - τού Όντος), φέρει δε τρεις καρπούς ροιάς (ροδιάς) ανοιγμένους - σχήμα A108.
5. Ο Διαβήτης είναι εργαλείο σχεδιασμού (Πνεύμα) σε αντίθεση με τον Γνώμονα ο οποίος χρησιμοποιείται στο στάδιο κατασκευής (υλοποίησης) ενός οικοδομικού έργου (Ύλη), κάθε δε εργαλείο έχει δύο σκέλη τα οποία εκφράζουν τις αντίστοιχες αρετές.

Η διάταξη αυτή φαίνεται άριστα στον πίνακα χαράξεως που παρατίθεται - σχήμα A104.

1^η Στήλη τού Ναού (Jakin) PATER (Πατέρας) - (Γένεση κεφ. 1:2)

Εν Αρχή Εποίησεν ο ΘΕΟΣ τον ΟΥΡΑΝΟΝ και την ΓΗΝ

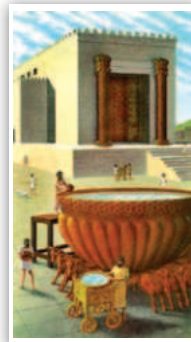
Είναι η 1^η απόρροια τού **ΘΕΟΥ** – Μονάδος και αποτελεί την 1^η σύνθεση τής Δημιουργίας.

ΠΙΝΑΞ ΧΑΡΑΞΕΩΣ ΜΑΘΗΤΟΥ

ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

A104

A105

Χαρακτηρίζεται ως επίπεδο του **ΕΙΝΑΙ**, τής **ΟΥΣΙΑΣ**.

Οι τρεις καρποί ροιάς (σύμβολο τής αφθονίας – που περιέχει τα σπέρματα του μέλλοντος κόσμου - [♣ τόμος Β΄, 20^{ος} βαθμός - Διδασκαλία]), μας επισημαίνουν την τριαδικότητα του εκδηλωθέντος **ΟΝΤΟΣ** - **ΘΕΟΥ** - Παγκόσμιας **ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ** ως : Παντοδυναμία (Πατήρ), Παναγία (Υιός) και Πανσοφία (Άγιο Πνεύμα) - σχήμα Α118.

2^η Στήλη του Ναού (Boaz) MATER (Μητέρα – ύλη)

Η δε **ΓΗ** ην **ΑΟΡΑΤΟΣ** και **ΑΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΟΣ** και **ΣΚΟΤΟΣ** επάνω τής **ΑΒΥΣΣΟΥ** και **ΠΝΕΥΜΑ ΘΕΟΥ** επεφέρετο επάνω του **ΥΔΑΤΟΣ**

Είναι η 2^η απόρροια του **ΘΕΟΥ** – Μονάδος και αποτελεί την 2^η σύνθεση τής Δημιουργίας. Είναι η άβυσσος, η πρωταρχική Ύλη. Χαρακτηρίζεται ως το επίπεδο του **ΜΗ** - **ΕΙΝΑΙ**, τής **ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ** (Υπόσταση = βάση – θεμέλιο, έννοια που προέρχεται από το ρήμα υφίσταμαι.

Συνήθως τα θεμέλια είναι κρυμμένα και δεν υποπίπτουν στην αντίληψή μας). Το Θείο Σχέδιο περιέχει την υλική δημιουργία εν δυνάμει, την **ΓΗ**, η οποία χαρακτηρίζεται ως **ΑΟΡΑΤΗ** και **ΑΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΗ** (Θείο Σχέδιο = το ξεδίπλωμα του Ιερού Τάπητα).

Το **ΠΝΕΥΜΑ** του **ΘΕΟΥ** εφέρετο επάνω στην Χαστική Ύλη - Υπόσταση (τα Ύδατα) και η κατάσταση αυτή τής προ-Δημιουργίας χαρακτηρίζεται από το **Σκότος** και την ανυπαρξία.

Το Πνεύμα του Θεού συμβολίζεται στον Τεκτονικό Ναό από το μεσαίο κερύ τού τριμήνου το οποίο είναι αναμμένο προ τής ενάρξεως τών εργασιών, όπου επικρατεί πλήρες σκοτάδι.

Οι τρεις καρποί ροιάς, μας επισημαίνουν τις τρεις αρετές – ιδιότητες που εξεδηλώθηκαν εν δυνάμει (in potentia), αμέσως μετά την δημιουργία τής Υποστάσεως, οι οποίες είναι το διάστημα, ο χρόνος και η μορφή (η ιδέα ή δυνατότητα μορφοποίησεως – ακατέργαστος λίθος).

Αν κόψουμε οριζόντια ένα ρόδι θα δούμε κάτι αντίστοιχο με το μήλο, αλλά τώρα κατά περιέργη σύμπτωση το σχήμα όπως και το άνθος είναι ένας εξάκτινος αστήρ - σχήμα Α110, 112.

Η μορφοποίηση αυτή συντελείται με την “ κάθοδο – διείσδυση ” του Πνεύματος στην Ύλη (Διαβήτη = Πνεύμα, τίθεται επάνω στον Γνώμονα = Ύλη κατά το άνοιγμα τών εργασιών).

✎ Αντί για τον όρο **ΥΠΟΣΤΑΣΗ** ή Πρωταρχική Ύλη, θα συναντήσουμε πολλές φορές τον όρο **Κοίλον**, από την λέξη κοίλος = κενός.

Στην πραγματικότητα, κάθε άλλο παρά περί ενός χώρου κενού πρόκειται αλλά για ένα, ας πούμε, “ υλικό ” άπειρης πυκνότητας - αδράνειας.

Χρησιμοποιούμε τον όρο “ υλικό ” διότι δεν έχουμε καλύτερη έκφραση να το

περιγράψουμε. Είναι δε και θα παραμείνει για πάντα ακατανόητο και απρόσιτο στη συνείδηση τού ατόμου.

Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι είμαστε, στην φύση μας, Λογοϊκά Όντα (κατ' εικόνα και ομοίωση) και η συνείδησή μας μπορεί να αναγνωρίσει μόνο ότι έχει σχέση με συνείδηση, δηλαδή με απόρροιες Λογοϊκής Φύσεως.

Για να κατανοήσουμε αμυδρά τις πραγματικές συνθήκες, πρέπει να τροποποιήσουμε τις ιδέες που έχουμε για την φύση τής “ ύλης ” και να κάνουμε μια νοητική υπέρβαση μέχρι τού σημείου να αντιστρέψουμε την ορολογία.

Στην πραγματικότητα αυτό που αποκαλούμε συνήθως ύλη (επιστημονικά) είναι δυναμικοί εντοπισμοί τής Πνευματικής δύναμης, “ **κενά υπό μορφή φυσαλίδων** ” μέσα στο **Κοίλον**, και είναι τα πρώτα στοιχειώδη σωματίδια, οι πλίνθοι, από τούς οποίους δημιουργούνται όλα τα κοσμικά πεδία (οι Ουρανοί) καθώς και τα Σύμπαντα. Εξ αυτών προέρχονται τα υποατομικά σωματίδια τού δικού μας κόσμου και στην συνέχεια τα γνωστά χημικά μας στοιχεία.

Συμπέρασμα 2^ο

Οι γενικές αυτές καταστάσεις, όπως αναλυτικά εκτέθηκε, η **ΟΥΣΙΑ** και η **ΥΠΟΣΤΑΣΗ**, το Πνεύμα και η Ύλη, μας παρουσιάζονται στην Παλαιά Διαθήκη με την ονομασία τού **ΟΥΡΑΝΟΥ** και τής **ΓΗΣ** και στον Τεκτονικό Ναό με τις δύο στήλες **J*** και **B***, από τις οποίες η μία είναι ενεργητική και η άλλη παθητική, η μία είναι Λευκή και η άλλη Μαύρη, και συμβολίζουν τον νόμο τής Δυάδας, επάνω στον οποίο βασίζεται όλη η Δημιουργία.

Αλλά πώς δύο Αρχές ενάντιες - εχθρικές, μπόρεσαν να επιζήσουν μαζί, χωρίς η μία εκ των δύο να εκμηδενίσει την άλλη και πώς το Πνεύμα μπόρεσε να λάβει επαφή με την Ύλη, αφού η πείρα μας επί τών Κοσμικών ζητημάτων μάς πείθει ότι ποτέ δεν μπορούν να ενωθούν δύο πράγματα εκ διαμέτρου ασυμβίβαστα ;

και ΕΙΠΕΝ Ο ΘΕΟΣ γεννηθήτω ΦΩΣ (το Ανέσπερο Φως)

Η προσπάθεια διεισδύσεως **Ν** και επενέργειας τού Πνεύματος στην Ύλη έδωσε γέννηση σε μία τρίτη αρχή, την **Παγκόσμια Ψυχή**, η οποία έγινε ο διάμεσος, το σημείο επαφής μεταξύ τής Ουσίας και Υποστάσεως. Η δράση αυτή τού Πνεύματος επί τής Ύλης ερεθίζει τις πιο λεπτές αρετές τής Ύλης, τις οποίες το Πνεύμα Ζωογονεί. Επομένως η λεγόμενη Παγκόσμια Ψυχή είναι Ύλη που ζωογονήθηκε από Πνευματικές Δυνάμεις. Είναι Αστρικό ρευστό, το ρευστό τού ενδιάμεσου Αστρικού Κόσμου, το “ ρευστό ” που γεμίζει το Κοσμικό Διάστημα.

Είναι ύλη ημι-δημιουργημένη, ημι-αδημιούργητη, η οποία συνεργάζεται με την πρωταρχική Ύλη, δηλαδή την Υπόσταση, για να επιτρέψει στο Πνεύμα να δράσει επάνω σε αυτήν.

Η εξήγηση αυτή δεν παρουσιάζει τίποτε το οποίο είναι δυνατόν να μας ξενίσει, γιατί έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε στον γύρω κόσμο το γεγονός, ότι όσες

φορές δύο αρχές συνάπτονται, από την επαφή τους λαμβάνει γένεση μία άλλη μορφή ζωής. Από την συμβολή του άρρενος και του θήλεως γεννιέται το τέκνο, από το ενεργητικό και το παθητικό το ουδέτερο.

Η ένωση του θετικού (1^η αρχή) με τον αρνητικό (2^η αρχή) πόλο ενός συσσωρευτή μέσω ενός καλωδίου (3^η αρχή) επιτρέπει τη ροή του ηλεκτρισμού (4^η αρχή). Η έκφραση της παγκόσμιας ενέργειας ή Παγκοσμίου ενωτικού δυναμικού πεδίου ή αλλιώς Παγκόσμιας Ψυχής, στην μυητική ορολογία, είναι ότι καλούμε συνήθως στον άνθρωπο “ ψυχικό ρευστό ”, “ ζωικό ρεύμα ”, “ μαγνητικό ρευστό ” κ.λ.π. Έχουμε λοιπόν δύο στήλες οι οποίες πριν την έναρξη των εργασιών είναι φωτισμένες – ενεργοποιημένες. Πρόκειται να φωτίσουν – φανερώσουν την στοά, κατά το μέλλομεν να ανοίξωμεν τις Εργασίες, δηλαδή να δημιουργήσουν τον Κόσμο.

Συμβολικά μιλώντας, για να μπορέσουν οι δύο στήλες του Ναού να σταθούν όρθιες, πρέπει να εντοπισθούν κάπου, να υπάρχει ένα κοινό στήριγμα, το οποίο να τις παρέχει ένα πεδίο δράσεως, να τις ενώνει για να συντρέχουν σε ένα κοινό και καθορισμένο σκοπό.

Ο σκοπός αυτός είναι η εκδήλωση της ορατής και αόρατης Δημιουργίας που μας περιβάλλει και που αντιστοιχεί στον Διάκοσμο του Τεκτονικού Ναού.

Το στήριγμα αυτό είναι η Ισορροπία η παριστάμενη από την γραμμή της Γης, επί της οποίας στηρίζονται οι δύο Στήλες.

Οι τελευταίες αυτές με τον τρόπο αυτό, ισορροπημένες, συνεργάζονται για ένα κοινό έργο, και ενεργούν η μία επί της άλλης, και από την αλληλεπίδραση αυτή προβάλλει η Ζωή, η Παγκόσμια Ψυχή, αποτέλεσμα της αντιδράσεως που εμψυχώνει και γονιμοποιεί την Ύλη.

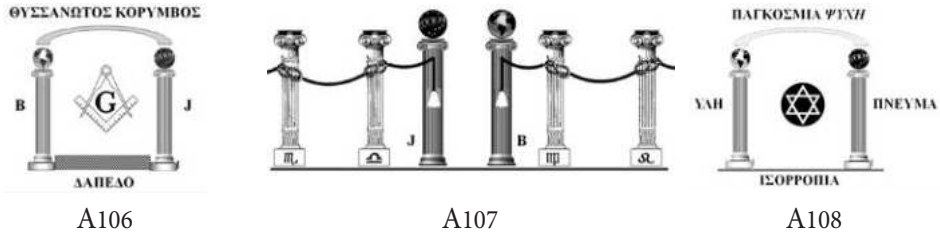
Ο παράγοντας της ισορροπίας είναι εκείνος που επιτρέπει την δράση της Δυνάμεως στην Ύλη, από τον οποίο παρήχθη ο Κόσμος, το μυστήριο δε αυτό είναι από τα πιο ακατανόητα !

Συμπέρασμα 3^ο

Βλέπουμε λοιπόν ότι σε κάποια « στιγμή » (ασφαλώς Ηθελημένη και καθορισμένη από την Ύπατη Συνείδηση του Θεού) προέκυψε από την αντίσταση, την συνεχώς αυξανόμενη της Ύλης, μπροστά στην συνεχώς καθιστάμενη επιτακτική διείσδυση του Πνεύματος, μια τρίτη μορφή ζωής η οποία έγινε ο διαμορφωτικός και συντηρητικός παράγοντας των καταστάσεων, οι οποίες γεννήθηκαν από την επενέργεια του Πνεύματος επάνω στην Ύλη.

✋ Στον Τεκτονισμό, η τέταρτη αυτή κατάσταση συμβολίζεται με τον θυσανωτό Κόρυμβο, που είναι σχοινί χρώματος μπλέ και άσπρου, δηλαδή ουσία δίφυλλος, έλξη και άπωση, διπλά πολωμένη μεταξύ Πνεύματος (στήλη J*) και Ύλης (στήλη B*) από την αλληλεπίδραση των οποίων παράγεται. Οι δύο θύσανοι φανερώνουν την ποικιλία με την οποία αυτή εκδηλώνεται στο Σύμπαν. Ο Δημιουργός

περιλαμβάνει την δύναμη (Πνεύμα), την Ύλη και την Ισορροπία. Το δημιούργημα που είναι αποτέλεσμα της συνεργασίας των τριών πρώτων είναι η Ζωή, η Παγκόσμια Ψυχή, η Παγκόσμια Ενέργεια (Αστρικό επίπεδο κ.λ.π.).

Το παρακάτω παράδειγμα, από την καθημερινή ζωή, μπορεί να μας δώσει μία αναλογική εικόνα από όσα είπαμε.

Αν επιχειρήσουμε να φέρουμε σε επαφή το Πυρ { 1 } με το Ύδωρ { 2 }, δυνάμεις ενάντιες, το νερό θα σβήσει την φωτιά ή θα εξατμισθεί από την φωτιά.

Αν όμως μεταχειριστούμε ένα εξισορροπητικό παράγοντα, που στην περίπτωση μας είναι το μεταλλικό δοχείο { 3 }, καθίσταται δυνατή η επενέργεια της φωτιάς επάνω στο νερό με συνέπεια τον βρασμό ώστε να παραχθεί μία 4^η κατάσταση ο Ατμός = ζωογονημένο ύδωρ.

1. Πύρ = Πνεύμα – Ουσία – στήλη J* (Νόμος της Μονάδος)
2. Ύδωρ = Ύλη – Υπόσταση – στήλη B* – διαφόριση (Νόμος της Διάδος)
3. Δοχείο = Ισορροπία – παράγων εξισορροπήσεως (Νόμος της Τριάδος)

A109 Αλληλοεπίδραση των Τριών

4. Ατμός = Ζωή – Παγκόσμια Ψυχή – θυσανωτός κόρυμβος (Νόμος της Τετράδος).

Ο ατμός είναι η Ενέργεια, η κινητήρια δύναμη – αποτέλεσμα της δράσης των τριών πρώτων.

ΑΛΧΗΜΙΚΑ ΙΔΕΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ο θυσανωτός κόρυμβος τοποθετείται αμέσως κάτω από τον θόλο του ουρανού (δηλαδή έχει σχέση με τα επουράνια) και καταλαμβάνει την έκταση όλου του Ζωδιακού. Επάνω σε κάθε ζώδιο ο οκτάσχημος βρόγχος, σύμβολο του απείρου στα μαθηματικά, μιλά από μόνος του.

ΚΑΡΠΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΟΣ ΡΟΙΑΣ (ΡΟΔΙΑ)

A111

A112

A113

Η ΧΑΛΚΙΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ (Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΨΥΧΗ)

Στον Ναό του Σολομώντα αντίστοιχο σύμβολο ήταν η Χάλκινη Θάλασσα. Ήταν μεγάλος στρογγυλός λουτήρας μεταξύ του πρόναου και του θυσιαστηρίου και στηρίζονταν επάνω σε χάλκινα βόδια (ζωδιακός), τρία σε κάθε σημείο του ορίζοντα, δηλαδή τα τέσσερα στοιχεία. Η λέξη χαλκός παράγεται εκ του Χάλκη ἢ Κάλχη, που σημαίνει πορφύρα – ερυθρό χρώμα, το χρώμα του πυρός. Θάλασσα δε σημαίνει την γεννήτρια της ζωής, την ζωή του πυρός.

10.2.2. 1^η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Χάρη στην νέα Ουσία, που αναδύθηκε μέσα από την πάλη του Πνεύματος και της Ύλης και που αποτέλεσε **Γέφυρα** † μεταξύ του άνω και του κάτω, οι Νόμοι του Θεού άρχισαν να διαχέονται εκεί, όπου η τάξη αρχίζει τώρα να επιβάλλεται στο χάος. Το Πνεύμα είναι η δύναμη εκείνη που κατέχει, μεταξύ των άλλων, τις αρετές και ιδιότητες της διδεισδύσεως ♡ και της κινήσεως →, ενώ η Ύλη φέρει την σφραγίδα της αντιστάσεως ⚡ και της αδράνειας ⚰.

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ

1. Από την διεισδυτική ιδιότητα του Πνεύματος και την Αντίσταση της Ύλης δημιουργείται μία πρώτη πραγματικότητα, η έννοια της ΠΥΚΝΟΤΗΤΑΣ ⚡.
2. Από την Περικαλυπτική ιδιότητα του Πνεύματος και Συμπίεση της Ύλης δημιουργείται μία δεύτερη πραγματικότητα, η έννοια της ΒΑΡΥΤΗΤΑΣ ⚡.

ΤΟ ΣΤΕΡΕΩΜΑ (Raqiya - רָקִיָּא)

3. Λόγω τής διαρκούς αντιστάσεως και της συμπίεσεως τής Ύλης στην συνεχιζόμενη διείσδυση τού Πνεύματος, δημιουργείται ένας “ αναβρασμός ” μέσα στους κόλπους τής Υποστάσεως και έχουμε την “ Ανάφλεξη ” (το Big Bang τής φυσικής), μία τρίτη πραγματικότητα.

Και είπεν ο ΘΕΟΣ γενηθήτω στερέωμα...και εποίησεν ο ΘΕΟΣ το στερέωμα και διεχώρησεν ο ΘΕΟΣ ανά μέσον τού ύδατος,ο ην υποκάτω τού στερεώματος και ανά μέσον τού ύδατος τού επάνω τού στερεώματος. Και εκάλεσεν ο ΘΕΟΣ το στερέωμα Ουρανόν.

✋ Να σημειώσουμε εδώ ότι ο όρος Ουρανός αποδίδεται στην Εβραϊκή γλώσσα ως Σαμαϊμ, συνθετικό των λέξεων Ες-Βα-Μαϊμ (Asch Maijim στον τάπητα) που σημαίνει πυρ και ύδωρ ή πυρώδες ύδωρ, ένα ύδωρ πυροπνευματικό το οποίο έγινε ο φορέας τής Ψυχής τού κόσμου.

Είναι λοιπόν ένα καίον Πνεύμα, ένα πνεύμα πυρόμορφο. Πρόκειται για “ κυκλοσφαιρικές ” κινήσεις τού Πνεύματος μέσα στην Ύλη-Υπόσταση. Διά τής συμπύκνωσης-στερεώσεως ” τού πυρώδους αυτού πνεύματος δημιουργήθηκε η ύλη των κόσμων στους οποίους διαβιούμε.

Και είπεν ο Θεός Γενηθήτωσαν φωστήρες εν τω Στερεώματι τού Ουρανού
Ο όρος στερέωμα στην Εβραϊκή, αποδίδεται με την λέξη Ρακιά διάφορη τής λέξεως Σαμαϊμ.

Στα Ελληνικά αντίστοιχη λέξη είναι Αιθήρ, αιθ-αήρ, εκ του Αίθω = καίω και αήρ =Πνεύμα. Ορθώς λοιπόν καλείται Στερέωμα και μήτηρ τής 2^{ης} Δημιουργίας (τής υλικής δημιουργίας). Πρόκειται για μία ανώτερη, γεμάτη από Πνεύμα υλικότητα (5^ο στοιχείο – Πεμπτουσία).

Αποτελεί την μήτρα τής δημιουργημένης ύλης, είναι ο στερεοποιός και συντηρητής των καταστάσεων τής Υποστάσεως, συνιστά δε την Φιλοσοφική (ιδεατή) Λίθο τής Δημιουργίας.

Είναι ακόμη η μητέρα τόσο τής ατομικότητας, όσο και τής ατομικής ενεργείας.

Το αντίστοιχο σύμβολο στην Στοά είναι ο Οδοντωτός Κόρυμβος.

Περιβάλλει το Μωσαϊκό δάπεδο και είναι η σύνθεση των τεσσάρων στοιχείων (θύσανοι στις τέσσερις γωνίες). Αποτελείται δε από λευκά και μαύρα εναλλάξ τρίγωνα, μείξη δηλαδή Πνεύματος και Ύλης.

ΤΟ ΜΩΣΑΙΚΟ ΔΑΠΕΔΟ

A114

10.2.3. Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΡΗΞΗ (BIG - BANG)

Εδώ μάλλον μπορούμε να προσδιορίσουμε την στιγμή της Μεγάλης Έκρηξης, του γνωστού σε όλους Big-Bang της Φυσικής επιστήμης - σχήματα A117.

Η νέα αυτή Διάπυρη κατάσταση, εκδηλώνεται, αναλόγως των διαφόρων βαθμών υλικότητας και με ποικίλους τρόπους : σαν πυρ, θερμότητα, ηλεκτρισμός, ακτινοβολία, φως, ήχος, χρώμα κ.λ.π. Είναι μία αιθερική ζωογονημένη και ζωογονούσα ουσία, η οποία ενεργώντας πάνω στην Ύλη την αιθεροποιεί και της προσδίδει μία επίπλαστη ζωή (Vis Viva - I.N.R.I.).

Εδώ μάλλον κρύβεται η ουσία της φύσεως του Πυρός που αναζητούσαν οι Ροδόσταυροι.

Γιά παράδειγμα, όταν η δύναμη δρα επί της μεταλλικής φύσεως λαμβάνει γένεση ο ηλεκτρισμός (μορφή ενέργειας), μίγμα Ύλης και Δυνάμεως, η οποία ζωογονεί την ύλη.

Η διάπυρη κατάσταση (πεμπτουσία) αφήνεται να απορροφηθεί από τα σώματα και καθώς βρίσκεται μέσα τους, τα στερεοποιεί μη επιτρέποντας την αλλοίωση τους, παρά μόνο κάτω από ορισμένες συνθήκες, που είναι ωφέλιμες για την αρμονία τού συνόλου.

10.2.4. Η 2^η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Οι πρωταρχικές Ενάντιες Δυνάμεις της 1^{ης} Δημιουργίας, μέσω της νέας εξισορροπητικής Αρχής - Δυνάμεως, (της Παγκόσμιας Ψυχής), μετατρέπονται μέσα στην 2^η Δημιουργία σε αντίθετες και συνεργάσιμες δυνάμεις.

Ταυτόχρονα από την δράση της διάπυρης κατάστασης επάνω στην Ύλη παράγονται δύο παρουσίες : Από την διεισδυτική αρετή τού Πνεύματος το **ξηρό** και **θραύσιμο** και από την περικαλυπτική αρετή το **υγρό** και **ελαστικό**.

Από αυτές, με δράση της διάπυρης κατάστασης απορρέουν οι τέσσερις γνωστές στοιχειακές καταστάσεις (τα τέσσερα αρχέγονα στοιχεία) :

το Πυρ, η Γη, ο Αήρ και το Ύδωρ.

Η συνεργασία και ο διαβαθμισμένος συνδυασμός των τεσσάρων στοιχείων δίνει την ύλη των Κοσμικών συστημάτων πάνω στα οποία διαβιούμε (Δεύτερη ύλη - Secunda materia).

Επαναλαμβάνω κάτι που ήδη έχει λεχθεί και που πρέπει να γίνει πλήρως κατανοητό. Τα ονομαζόμενα Πυρ, Αήρ, Ύδωρ και Γη, (περιοδίες της μυήσεως), δεν είναι στην πραγματικότητα ο Αέρας, η Φωτιά το Νερό και η Γη τού φυσικού τύπου που όλοι γνωρίζουμε.

Τα στοιχεία που καλούμε : ΑΕΡΑ, ΠΥΡ, ΓΗ και ΥΔΩΡ, είναι ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ και όχι φυσικά πράγματα ☉{ Ποιότης είναι η εσωτερική υπόσταση ενός πράγματος }.

NATURA ELEMENTORUM OBTINET REVELATIONEM DEI

(Η φύση των στοιχείων περιέχει την αποκάλυψη τού Θεού)

ΠΥΡ = η ικανότης τής διαστολής – επέκτασης – Μέλλον.

ΑΗΡ = η ικανότης τής κινητικότητας – Ζωή – Παρόν.

ΥΔΩΡ = η ικανότης τής συστολής – συμπύκνωσης – Παρελθόν.

ΓΗ = αδράνεια – σταθερότης – μέσον εκδηλώσεως τών λοιπών ικανοτήτων.

Το Δημιουργημένο Σύμπαν είναι φτιαγμένο από τούς τέσσερις αυτούς νόμους – ποιότητες. Η πρώτη λοιπόν πραγμάτωση τής ύλης παριστάνεται από την τετράδα, τα τέσσερα στοιχεία.

Όταν η Παγκόσμια δύναμη την εμψυχώνει με τη ζωογόνο πνοή της, προστίθεται η Ψυχή τής ύλης και έτσι αυτή γίνεται πενταδική (διά τού στοιχείου το οποίο οι Αρχαίοι ονόμαζαν πεμπτουσία (Quinta Essentia)).

Τι είναι όμως στην πραγματικότητα η Ύλη και τι η Ενέργεια ;

✎ Η Μυητική παράδοση μάς δίνει την εξής απάντηση :

« Η **ΥΛΗ** ⇔ **ΕΝΕΡΓΕΙΑ** (Υλο-Ενέργεια) δεν είναι τίποτε άλλο παρά εντοπισμός, μέσα στο **Κοίλον**, “ **δυναμικών περιδινήσεων** ” (στροβίλων) τού Πνεύματος », κατά το παράδειγμα τού ιδεατού εκκρεμούς που εξετάσαμε - σχήμα Α79.

Στο σχήμα Α116, παρατηρούμε τις περιδινήσεις τού Πνεύματος μέσα στην Υπόσταση, αποτέλεσμα τής Διεισδυτικής (Σοφία) και Περικαλυπτικής (Αγάπη) αρετής τού Πνεύματος.

Σαν συνέπεια, έχουμε έναν αναβρασμό μία αιθεροποίηση- ζωογόνηση τής χαοτικής Ύλης-Υποστάσεως, την οποία αποκαλούμε στο κοσμικό επίπεδο πού δι-αβιούμε, ανάλογα με τον βαθμό συμπυκνώσεως, ύλη ή ενέργεια και στα ανώ-τερα επίπεδα ή ουρανούς (Ψυχικά - Νοητικά – Νοητά ...) Αιθέρα, Αστρικό, Πεμπτουσία, Διάπυρη κατάσταση, κ.ο.κ. - σχήμα Α116.

10.2.5. ΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

Οι κινήσεις Διεισδύσεως - Περικαλύψεως τής Ουσίας και Αντιστάσεως - Συμπί-έσεως τής Υποστάσεως, μετατρέπονται – μεταλλάσσονται στην 2^η Δημιουργία στους γνωστούς μας από την φυσική νόμους τής Έλξεως - Απώσεως και Φυγό-κεντρης - Κεντρομόλου κινήσεως.

Ο συνδυασμός τής Έλξεως και της Φυγοκέντρου δίνει την **Δόνηση**, μία 1^η πραγ-ματικότητα, ενώ ο συνδυασμός τής Κεντρομόλου και της Απώσεως δίνει την **Κινητικότητα** (κίνηση κυκλική, $\odot$), μία 2^η πραγματικότητα - σχήμα Α118.

Σήμερα, ολόκληρος ο τεχνικός μας πολιτισμός και η πρόοδος τής ανθρωπότη-τας βασίζεται στην γνώση και εφαρμογή τών ως άνω Φυσικών νόμων.

Η κινητικότητα συνδυαζόμενη με την δόνηση δίδει τον Ήχο και το Χρώμα, μία 3^η πραγματικότητα που εμφανίζεται μέσω τού εκδηλωμένου Φωτός (η ακριβέ-

στερα διά τού μέσου τής διαδόσεως του).

Το εκδηλωμένο Φως αποτελεί την 4^η και τελευταία πραγματικότητα.

Και έτσι συγκροτείται το πρώτο επταδικό ($3+4=7$) πραγματικοτήτων δηλαδή : Πυκνότητα - Βαρύτητα - Διάπυρη κατάσταση < - > Δόνηση - Κινητικότητα - Ήχος και Χρώμα - Φως.

Η απλούστερη εφαρμογή των αρχών αυτών στο υλικό επίπεδο είναι το βίδωμα μιας βίδας, όπου η αντίσταση και η συμπίεση τού υλικού στο οποίο επιχειρείται το βίδωμα, εξουδετερώνεται από την δύναμη τής πίεσης (κίνηση διείσδυσης) τού καταβιδιού επάνω στην βίδα. Ταυτόχρονα έχουμε περιστροφή τού καταβιδιού (κίνηση περικάλυψης), ούτως ώστε να έχουμε μια σπειροειδή κίνηση εισχώρησης τής βίδας στο υλικό.

Κατά την διαδικασία αυτή παρατηρούμε την ανάπτυξη θερμότητας.

Αλλά και στο Πνευματικό επίπεδο ο εταίρος, κατά την εξελικτική του πορεία, ανέρχεται μια ελικοειδή κλίμακα (∞ τάπης Εταίρου).

Κατά την παράδοση, οι Τέκτονες, τοποθετούσαν μέσα στους κοίλους κίονες τα εργαλεία τους κατά τα διαλείμματα τής εργασίας ανέγερσης τού Ναού.

Είναι δε γνωστή η φράση « ο Διδάσκαλος Τέκτονας βρίσκεται μεταξύ τού Γνώμονος και τού Διαβήτη ».

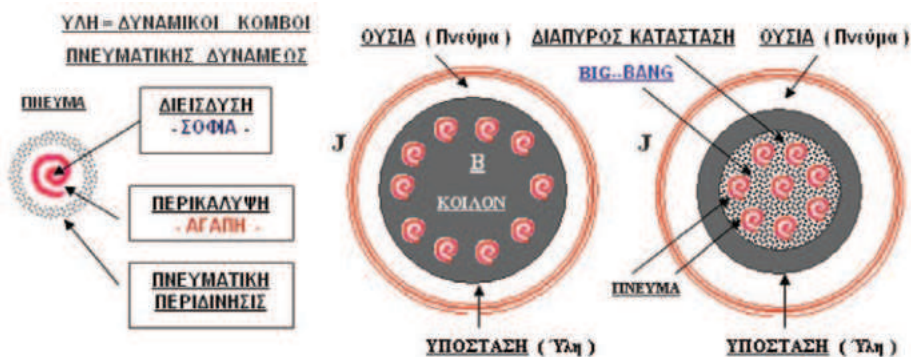
Δηλαδή μεταξύ Ουρανού και Γης, στον άξονα, στο κέντρο ή Μέσον Δώμα.

Η αντιστοιχία των εργαλείων αυτών με τα εργαλεία = δυνάμεις - ιδιότητες τού Μ*Α*Τ*Σ*, που εμπεριέχονται στην έννοια των δύο στηλών J* και B*, φαίνεται στον παρακάτω πίνακα.

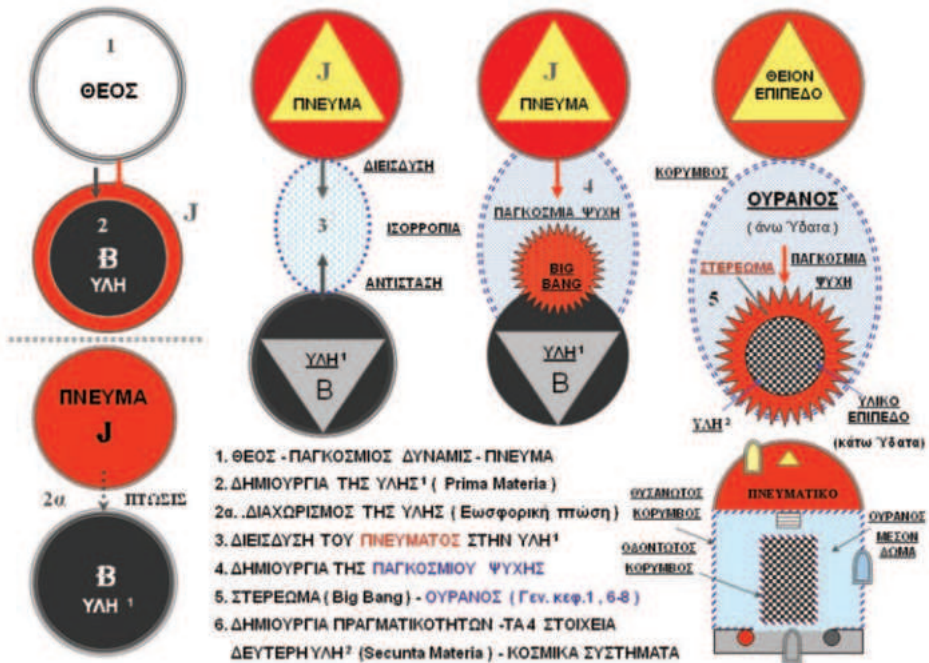

A115

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΡΗΞΗ (BIG - BANG)

A116

A117

ΠΙΝΑΞ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ – ΘΕΙΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

ΔΙΑΒΗΤΗΣ = ΠΝΕΥΜΑ (εργαλείο σχεδιασμού και όχι εργοταξίου)

ΓΝΩΜΩΝ = ΥΛΗ (Γωνιόμετρο = εργαλείο εργοταξίου)

ΜΟΧΛΟΣ = ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΨΥΧΗ (Το μέσον Ενεργείας του Πνεύματος
 – Δυνάμειωσ επάνω στην Υλη)

ΚΛΕΨΥΔΡΑ = ΧΡΟΝΟΣ

ΚΑΝΩΝ = ΧΩΡΟΣ (εργαλείο μετρήσεως του χώρου)

ΣΤΑΘΜΗ = ΠΥΚΝΟΤΗΣ (έκταση)

ΝΗΜΑ ΤΗΣ ΣΤΑΘΜΗΣ = ΒΑΡΥΤΗΣ (κατακορυφότητα)

ΣΜΙΛΗ = ΔΙΕΙΣΔΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ (διαμορφωτικός παράγων)

ΣΦΥΡΑ = ΠΕΡΙΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ (συντηρητικός παράγων)
 Τ = Αιώνιος Ζωή)

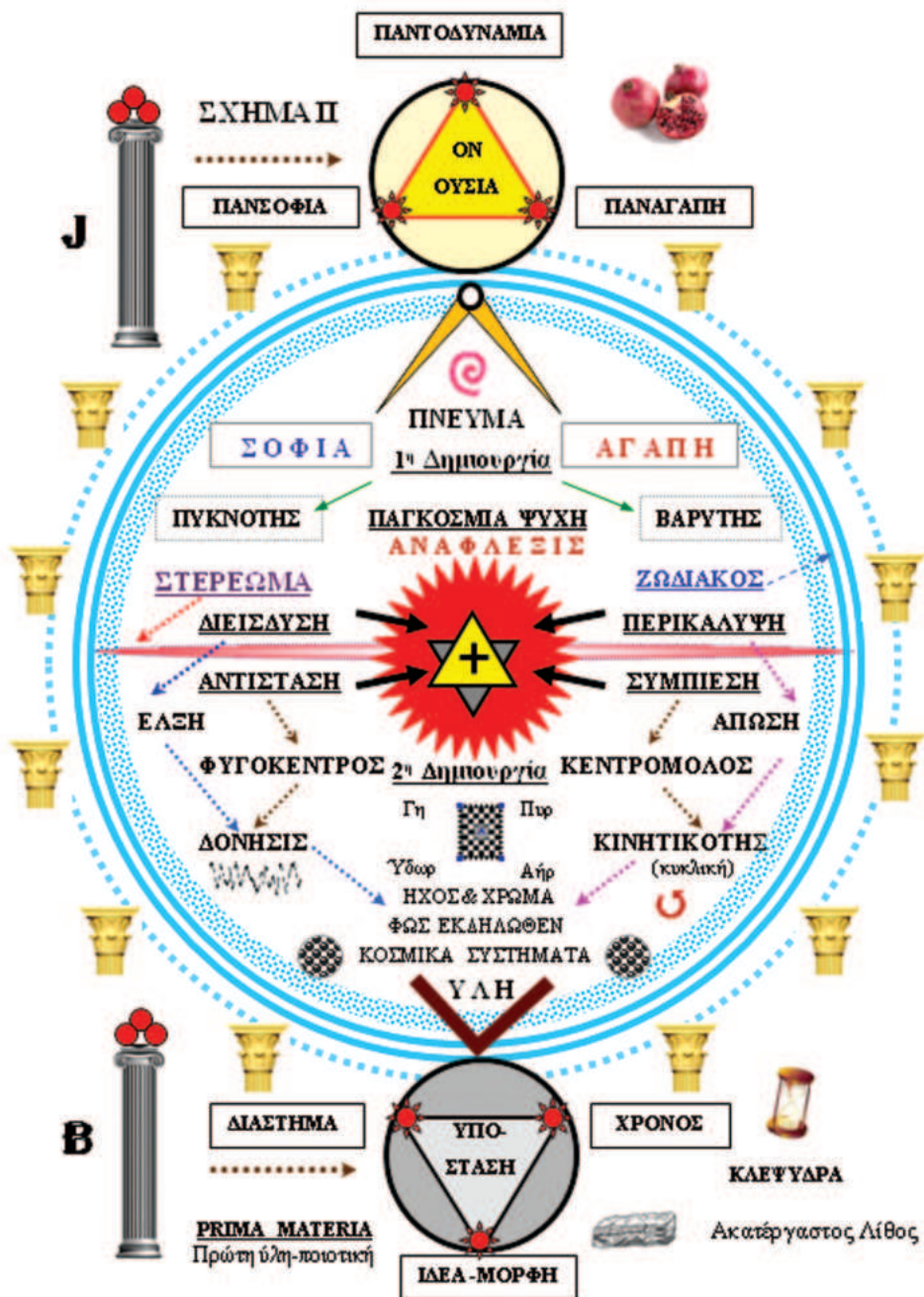
ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΟΣ ΛΙΘΟΣ = ΠΡΩΤΗ ΥΛΗ (PRIMA MATERIA -
 η ιδέα της μορφής)

ΚΑΤΕΡΓΑΣΜΕΝΟΣ ΛΙΘΟΣ = ΜΟΡΦΗ – ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

ΜΥΣΤΡΟΝ = ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ (Συνδετικό Εργαλείο)

ΣΧΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

(από την Ορφική και Πυθαγόρεια παράδοση)

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ

11

ΒΑΘΥΤΕΡΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ

11.1. ΟΙ ΕΠΤΑ ΣΥΣΤΑΤΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Έχουμε μιλήσει για μία προσωπικότητα μοναδική και αναντικατάστατη, κύριο χαρακτηριστικό της οποίας είναι ο νόμος της Ανομοιότητας ο οποίος διέπει τα πάντα και την οποίαν προσωπικότητα ο κάθε άνθρωπος φέρει από την νηπιακή του ήδη ηλικία σαν είδος προπλάσματος. Ακόμη προσωπικότητα είναι εκείνο που κοινώς αποκαλούμε χαρακτήρα και είναι το σύνολο των εκδηλώσεων τού κάθε ανθρώπου. Κατά την διάρκεια δε της γήινης παραμονής του, ο άνθρωπος, οφείλει να την αναπτύξει και να την εκδηλώσει ελεύθερα, καθαρίζοντας την (περιοδίες - καθάρσεις μαθητού) ώστε ανεξάρτητη από ξένες επιρροές, αυτή να καταστεί **εξελιγμένη, μοναδική** και αναντικατάστατη.

Είδαμε επίσης ότι ο Δημιουργός μάς δίνει όλα τα εφόδια, τα οποία πρέπει να χρησιμοποιήσουμε, ώστε να εξελίξουμε και να αναπτύξουμε την προσωπικότητα αυτή μέσω των συμβολικών περιοδίων τού Εταίρου και τελικά η Φύση, ο άφωτος αυτός αλλά τόσο εύγλωττος παιδαγωγός, μας καλεί να την μελετήσουμε ώστε να έχουμε ένα αλάνθαστο μέτρο και κριτήριο.

Η **Ισχύς** της προσωπικότητας, μεταφραζόμενη σαν συνείδηση, εξαρτάται από την πείρα πού αποκομίσαμε κατά την εδώ (γήινη) παραμονή μας, ο δε βαθμός εκδήλωσης που πρέπει να την διέπει στα πλαίσια της ανομοιότητας (αμοιβαιότητας) εξαρτάται από το ελεύθερο ή όχι περιβάλλον στο οποίο ζήσαμε και μορφώθηκαν. Η εξέλιξη της προσωπικότητας είναι συνυφασμένη με την εκπλήρωση τεσσάρων κυρίως παραγόντων :

- 1^ο. Την απελευθέρωση τού ανθρώπου από όλες τις συνθήκες, τα ήθη και τα έθιμα τα οποία μπορεί να παρεμποδίζουν την ελεύθερη εκδήλωση της σκέψης του.
- 2^ο. Από την αύξηση της ενεργητικότητας τού Πνεύματος, της ψυχής και τού σώματος του, δηλαδή τών στοιχείων τα οποία συγκροτούν την προσωπικότητα.
- 3^ο. Από την **ισχύ** της προσωπικότητας μεταφραζόμενη σε **τόλμη** να εκφράζει το άτομο σε κάθε περίπτωση τις ιδιαίτερες του απόψεις για την αλήθεια το καλό και την ηθική.

4^ο. Από το να αποβάλλει το άτομο τις κακίες, τα πάθη και τα ελαττώματα του. Τώρα όμως, είναι καιρός να εξετάσουμε το θέμα της προσωπικότητας από μια άλλη σκοπιά, όπως την αντλούμε από τις αποκαλύψεις τών Ε*Α*Διδ*.

Ο άνθρωπος θεωρούμενος ως Κοσμικό Όν είναι δυαδικός, ως δε Φυσικό Όν είναι τριαδικός.

Σαν κοσμικό ον είναι δυαδικός διότι αποτελείται από τις δύο πρωταρχικές και αιώνιες αρχές από τις οποίες συντίθεται ο Κόσμος, δηλαδή από την **Ουσία** (**J***) και την **Υπόσταση** (**B***).

Από την άλλη μεριά σαν Φυσικό Όν είναι τριαδικός, διότι εκδηλώνεται με τις τρεις εκφράσεις στις οποίες αναφερθήκαμε, την **νοητική**, την **ψυχική** και την **φυσική** (ή σωματική).

Είναι γνωστό ότι η **Ουσία** κατέχει ως ιδιότητες : την αρετή της ενέργειας, της Διάνοιας και της συναισθητικότητας και μπορεί να παρασταθεί με ένα ανερχόμενο τρίγωνο - σχήμα A118.

Η **Υπόσταση** κατέχει ποιότητες : της Τάξεως, της Αρμονίας και της Μορφής, που μπορούν να παρασταθούν με ένα κατερχόμενο τρίγωνο.

Η αρετή της Ουσίας, την οποία ονομάσαμε Διάνοια, εκδηλώνεται σαν ικανότητα της Επιστήμης, της Κρίσεως και της Αυτογνωσίας.

Καθώς λοιπόν η Ουσία διαθέτει την αρετή της Ενεργείας, δηλαδή της Διεισδυτικότητας, “ Διεισδύει ” μέσα στην Υπόσταση και δημιουργεί την Κοσμική Μορφή Ζωής.

Όταν δε λέμε : Μορφή Ζωής, εννοούμε το αποτέλεσμα της **περιορισμένης** δραστηριότητας μιας **Πνευματικής Δυνάμεως** στον “ χώρο ” της Υποστάσεως.

Σε αυτήν την μορφή ζωής οι αρετές της Ουσίας και οι ποιότητες τάξεως της Υποστάσεως προκαλούν μιά “ **πρόσκαιρη** ” ισορροπία η οποία ονομάζεται **Κοσμική Αρμονία**. Επίσης, σε κάθε μια μορφή ζωής, εκδηλώνεται ένα είδος διάνοιας, η οποία έχει τις δυνατότητες να γνωρίσει τις συνθήκες της δικής της ξεχωριστής υπάρξεως, καθώς και να διαιωνίσει την κατάσταση αυτής της υπάρξεως.

Οι Ε*Α*Διδ* περιγράφουν το ανθρώπινο Ον σαν μια σύσταση από τρεις Αρχές και τέσσερες καταστάσεις. Άρα ο άνθρωπος συνολικά δεν είναι τριαδικός αλλά έχει επταδική σύνθεση.

Αυτό είναι ένα από τα κλειδιά του 4^{ου} βαθμού για να κατανοήσουμε τον συμβολισμό του Ιεροβοάμ και των έξι διδασκάλων (συνολικά 7) που εξελέγησαν για να υποκαταστήσουν τον Χιράμ ώστε να συνεχίσουν τις εργασίες ανέγερσης του ναού της προσωπικότητας.

Στην **επταδική** αυτή σύνθεση που αναφέραμε, οι τρεις Αρχές είναι - σχήματα A119, A120 :

1^{ον} : το **Πνεύμα**, 2^{ον} : η **ψυχή** και 3^{ον} : το **σώμα**.

Οι τέσσερις καταστάσεις κατά σειρά αύξουσα είναι :

Η **Αιθερική** ή **νευρική** - η **Αισθητική** - η **Νοητική** και τέλος η **Κατάσταση** του ΕΓΩ.

Οι τρεις πρώτες καταστάσεις προέρχονται από την γειννίαση και την αλληλοεπίδραση των τριών αρχών : του Πνεύματος, της ψυχής και του σώματος, ενώ η τέταρτη κατάσταση προέρχεται από τελειώς άλλο επίπεδο, εφ’ όσον πρόκειται για μια φύση καθαρά υπερκοσμική.

Οι τρεις αρχές υπάρχουν μέσα στο Κοσμικό επίπεδο και είναι αποτέλεσμα της

επενέργειας τής Ουσίας επάνω στην Υπόσταση. Αναφερθήκαμε στην έννοια τής λέξεως Αρχή, η οποία βασικά σημαίνει πηγή και αφετηρία.

Ένας ορισμός που έδωσαν οι Ε.Α.Διδ. είναι ο εξής :

Αρχή είναι η κατάσταση εκείνη τής Κοσμικής ζωής, η οποία δεν μπορεί να μετατραπεί σε καμία άλλη κατάσταση, διατηρώντας πάντοτε την κατάσταση η οποία και αποτελεί την φύση της ή τον λόγο τής υπάρξεως της.

Η ύλη, για παράδειγμα, μπορεί να μεταμορφωθεί αλλά θα παραμείνει πάντοτε ύλη. Το ίδιο ισχύει καί για τις δύο άλλες Αρχές.

Γιατί όμως ο άνθρωπος αποτελείται από τρεις Αρχές ;

Διότι ο άνθρωπος είναι εκδηλωμένη καί όχι ανεκδήλωτη Μονάδα.

Όπως δε ήδη έχουμε αναφέρει, όταν η Μονάδα είναι ανεκδήλωτη, παραμένει Μονάδα, δηλαδή κάτι το άδηλο, το μη γνωρίσιμο. Για να εκδηλωθεί, απαραίτητα τριαδοποιείται και για αυτό μιλούμε περί Τριδιακής Μονάδος.

Αυτή η διαδικασία αρχίζει από την εκδήλωση τού Απολύτου Είναι Θεού και συνεχίζεται μέχρι την τελευταία ακτίνα τού Θεού, πού είναι τα ανθρώπινα Εγώ.

A119

A120

Είπαμε ήδη, ότι οι τρεις πρώτες καταστάσεις είναι το αποτέλεσμα γειτνιάσεως και αλληλοεπιδράσεως των τριών αρχών, όπως περίπου φαίνεται στην διάταξη των παρακείμενων σχημάτων A119, A120 των τριών ελασσόνων φώτων της ενάρξεως εργασιών σε βαθμό μαθητή.

Μέσω αυτών των καταστάσεων **συνδέονται** και **εκφράζονται** οι τρεις Αρχές. Οι καταστάσεις αυτές θα αποτελούν εφεξής τις εγγυήσεις της ύπαρξης του ατομικοποιημένου ανθρώπου.

✎ Ας αναλύσουμε όμως αυτό το θέμα με πίο πολλές λεπτομέρειες ώστε να έχουμε καλύτερη εικόνα τού φαινομένου τού 2^{ου} θανάτου.

Είδαμε ότι ο άνθρωπος είναι σύσταση τριών αρχών. Οι τρεις αυτές αρχές είναι Παγκόσμιες καί συνιστούν ολόκληρο το Δημιουργημένο Σύμπαν.

Από τις αρχές αυτές προέρχονται οι ατομικοποιημένες μορφές ζωής, πού έχουν κάποια διάρκεια ζωής. Η σταθεροποίηση όμως μέρους των παγκοσμίων αυτών Αρχών καί ο εντοπισμός τού μέρους των αρχών αυτών σε ένα άτομο προϋποθέτει μία ειδική σύνθεση η οποία πρέπει :

1^{ον} : Να εξασφαλίζει αυτόν τον εντοπισμό.

2^{ον} : Να εξασφαλίζει τον συνεταρισμό των Αρχών αυτών.

3^{ον} : Να διατηρεί την συγκεκριμένη μορφή ζωής, πού την αποκαλούμε άτομο.

Αυτήν λοιπόν την εργασία την αναλαμβάνουν οι καταστάσεις με ένα τρόπο, πού θα τον εξηγήσουμε λεπτομερέστερα.

Σαν πρώτο παράδειγμα θα εξετάσουμε την υλική μορφή τού ανθρώπου.

Για να υπάρξει λοιπόν αυτή η ατομική υλική μορφή είναι απαραίτητα δύο πράγματα.

1^{ον} Η Παγκόσμια Αρχή τής Ύλης και

2^{ον} Ένα άλλο στοιχείο, το οποίο να έχει την ικανότητα να δημιουργεί και να διατηρεί σε κάποια συναρμολόγηση τα μόρια τής Ύλης.

Διότι, εφ' όσον η Παγκόσμια Υλική Αρχή αποτελείται από άτομα και μόρια Ύλης και το σώμα μας επομένως αποτελείται από τα ίδια στοιχεία.

Αλλά το σώμα μας, όπως καί κάθε υλικό σώμα μέσα στο Σύμπαν, συγκροτείται καί εκδηλώνεται σε συγκεκριμένη ατομικοποιημένη υλική μορφή, ένα δηλαδή ορατό υλικό οργανισμό.

Αν δηλαδή τα ατομικά μόρια τής ύλης δεν ήταν συναρμολογημένα σε συγκεκριμένη υλική μορφή, η ύλη θα υπήρχε μεν σαν παγκόσμια Αρχή, δεν θα υπήρχαν όμως οι διάφορες υλικές μορφές.

Θα υπήρχε το λεγόμενο Χάος, δηλαδή μια κατάσταση άνευ μορφής.

Για τον λόγο αυτό χρειάζεται ένα δεύτερο στοιχείο, το απαραίτητο για την συγκρότηση και διατήρηση των υλικών μορφών. Το στοιχείο αυτό είναι ο « Αιθέρας » με την σημασία που έδιδαν οι Αρχαίοι και ειδικά στον άνθρωπο η « Αιθερι-

κή κατάσταση », γνωστή όπως αναφέραμε στους Αιγυπτίους ως *Κα*, το « διπλό αιθερικό σώμα », το φωτεινό αλλά αόρατο σώμα.

Ο Αιθέρας, ο Παγκόσμιος και Ατομικός, είναι το ακτινοβόλο μέρος της ύλης, ηλεκτρομαγνητικής κυρίως φύσεως, θα μπορούσαμε δε να πούμε ότι βρίσκεται μεταξύ ψυχής και ύλης.

Είναι το περισσότερο εξαϊλωμένο μέρος της ύλης και η πιό υλική ποιότητα της ψυχής. Είναι ο πλάστης των υλικών μορφών της Δημιουργίας. Με τις ελκτικές και ωστικές (απωθητικές) ιδιότητες του, αφενός διατηρεί την συνοχή των ατόμων, των μορίων και των κυττάρων των υλικών οργανισμών, αποτρέποντας την απομάκρυνση τους, αφετέρου δε εμποδίζει τη σύγκρουση και τη συγχώνευση διατηρώντας τις κατάλληλες αποστάσεις μεταξύ τους. Έτσι λοιπόν, ο κάθε ένας υλικός οργανισμός διατηρεί την μορφή της ιδέας που περικλείει.

Στο **Σ.18^ο** βαθμού, διαβάζουμε την παρακάτω άκρως αποκαλυπτική περικοπή :

« Σας είπον, αδελφοί μου, ότι αι αλληγορίαι τού βαθμού τούτου αναφέρονται εις το αρχικόν και σωτήριον και ζωογόνον πυρ, το οποίον εισδύει και αναδημιουργεί την φύσιν πάσαν, το πυρ εκείνο, το ιερόν, εις το οποίον αναφέρονται όλα τα σύμβολα μας, το καθαρόν και αγνόν εκείνο στοιχείον, του οποίου η θερμότης και το φως είναι απλά ιδιότητες, του οποίου αποτέλεσμα είναι η γονιμότης, η κινήσις και η ζωή, του οποίου οί αναρίθμητοι αστέρες οί διεσπαρμένοι εις το, άπειρον φαίνονται να είναι εστίαι ανεξάντλητοι.

Το στοιχείον εκείνο το παρέχον εις τα σώματα το θέλγητρον των ζωηρότερων και λαμπρότερων χρωμάτων, το ενυπάρχον εις τα βλέμματα μας και εμφωλεύον εις τους κόλπους της γης, το αποχωρίζον τα μόρια των σωμάτων παρά την ενούσαν αυτά δύναμιν και επιφέρων ενέργειαν, η οποία άλλοτε είναι η αιτία ή η αρχή της υπάρξεως των, της συντηρήσεως των, της αναπαραγωγής των και άλλοτε η αιτία της απώσεως των. Είναι το διασχίζον το φέρον αυτό νέφος υπό το όνομα τού ηλεκτρικού σπινθήρος, το μεταμορφούν εις όγκον ύδατος, καταπίπτοντος επί της γης, τον ατμόν των νεφών, το πύρ αυτό, τέλος, το υπέρτατον πάντων των στοιχείων, άνευ του οποίου τα λοιπά είναι ψυχρά και αδρανή, το παρέχον εις τον αέρα την διαύγειαν του, εις το ύδωρ την υγρότητά του, εις την γην την ανεξαντλητον γονιμότητα αυτής ».

Η Αιθερική λοιπόν κατάσταση τού ανθρωπίνου όντος είναι εκείνη, πού εγγυάται την διατήρηση της υλικής του μορφής.

Όταν αυτή φθαρεί ή αλλοιωθεί, η συγκεκριμένη υλική μορφή παύει να υφίσταται, δηλαδή μεταμορφώνεται, χωρίς όμως να επηρεάζεται η Αρχή Ύλη.

Στην Αιθερική κατάσταση αποτυπώνονται από την **ασυνείδητη ακτινοβολία** τού ΕΓΩ :

- 1^ο. Τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, τα οποία θα παρουσιάζει το υλικό σώμα του ανθρώπου, όπως τα προσδιορίζουν οι κληρονομικοί παράγοντες, οι επιδράσεις του μοιραίου, κλπ.
- 2^ο. Ο κρυσταλλοποιημένος τύπος τής μορφής, πού προσλαμβάνει ο Πνευματικός Νόμος ΑΝΘΡΩΠΟΣ οπουδήποτε στην Δημιουργία και αν εκδηλωθεί. Υπενθυμίζουμε, ότι ο τύπος αυτός παριστάνεται συμβολικά με τον Πεντάκτινο Αστέρα ★.

Σημειώνουμε ότι ο όρος ασυνείδητη ακτινοβολία αναφέρεται στην μη δυνατότητα συνειδητοποιήσεως της, διότι αυτή δεν μπορεί να γίνει άμεσα αντιληπτή από τον κοινό και συνηθισμένο άνθρωπο. Άρα, βάσει αυτού του προτύπου, το οποίο είναι αποτυπωμένο στην αιθερική κατάσταση, θα πλασθεί αλλά και συνεχώς διαμορφώνεται το υλικό σώμα του κάθε ατόμου.

Συνεπώς, όταν ένα νέο άτομο έρχεται στην ζωή του υλικού επιπέδου, παραλαμβάνει ένα υλικό σώμα ολοκληρωμένο (δερμάτινο χιτώνα), το οποίο προετοίμασαν οι παράγοντες τής κληρονομικότητας, του μοιραίου και η μακρά εργασία εξέλιξης του όντος επάνω στον κάθε πλανήτη στον οποίο έχει ενεργοποιηθεί ο νόμος-ιδέα άνθρωπος βάσει του προκαθορισμένου Θείου Σχεδίου. Μετά από όλα αυτά διαφαίνεται, ότι ο άνθρωπος, σαν κατώτερη συνείδηση, βρίσκεται μέσα σε ένα έτοιμο υλικό σώμα (ενσαρκώνεται) και η μόνη του ευθύνη συνίσταται στην σωστή συντήρηση αυτού του σώματος κατά την διάρκεια τής υλικής του ζωής. Αν όμως τα όσα έχουν αναφερθεί αφορούν το υλικό σώμα και την αιθερική κατάσταση, δεν συμβαίνει το ίδιο σε ότι έχει σχέση με τις δύο άλλες Αρχές και την αισθητική και νοητική κατάσταση. Στις περιπτώσεις αυτές το ΕΓΩ μέσω τής υποσυνειδήτου και τής ενσυνειδήτου ακτινοβολίας του “ **δανείζεται** ” από τις αντίστοιχες παγκόσμιες αποθήκες και ατομικοποιεί ένα μέρος από το Παγκόσμιο Ψυχικό και ένα μέρος από το Παγκόσμιο Νοητικό επίπεδο.

Τα ατομικοποιημένα αυτά μέρη των δύο αυτών επιπέδων δεν έχουν τα χαρακτηριστικά του μορφοποιημένου και ολοκληρωμένου σώματος όπως αυτό συμβαίνει με την Υλική Αρχή, το οποίο βεβαία και αυτό υφίσταται κάποια διαμόρφωση από την βρεφική ηλικία και εφ’ εξής.

Αλλά κατά την διάρκεια τής παραμονής του ατόμου στο επίπεδο τής Ύλης, το σύνολο των αισθημάτων και επιθυμιών του ατόμου διαπλάσσει και μορφολογεί το ψυχικό του « σώμα ». Κατά τον ίδιο τρόπο, μέσω των σκέψεων, των συλλήψεων και γενικώς των διανοημάτων του ατόμου μορφολογείται και το λεγόμενο Νοητικό του “ σώμα ”. Συνεπώς, η μορφή και η ποιότητα, την οποία θα προσδώσει η ατομική Συνείδηση στο ψυχικό και στο νοητικό σώμα, θα αποτελέσουν αντιστοίχως την Αισθητική και την Νοητική κατάσταση του ανθρώπου.

Ενώ όμως για την διάπλαση του υλικού σώματος ευθύνεται η Φύση και ειδικό-

τερα η μέσω αυτής δυναμική έκφραση τού Θεού που αποκαλούμε Άγιο Πνεύμα (ο Ζωής Χορηγός), γιά την ποιότητα τών δύο αυτών καταστάσεων την ευθύνη την φέρει **εξ ολοκλήρου** το άτομο.

Με βάση την ποιότητα τών δύο αυτών καταστάσεων θα κριθεί η συγκεκριμένη προσωπικότητα από τούς αισθητικούς και νοητικούς νόμους μετά την αποσάρκωση καί απαιθέρωση.

Έτσι λοιπόν επιβεβαιώνεται αυτό, πού προαναφέραμε, ότι δηλαδή οι καταστάσεις θα αποτελούν τις εγγυήσεις υπάρξεως τού ατομικοποιημένου ανθρώπου. Αλλά με την εξής διευκρίνηση. Αν η αιθερική κατάσταση αποτελεί την εγγύηση τής ύπαρξης καί διατήρησης τού υλικού σώματος, κατά την όση διάρκεια τής ενσάρκωμένης ζωής τού ανθρώπου, τα χαρακτηριστικά τής αγνότητας καί καθαρότητας τής αισθητικής καί νοητικής του κατάστασης θα αποτελούν τις εγγυήσεις μιας **Άφθαρτης** και επομένως **Αιώνιας** ζωής τής προσωπικότητας τού συγκεκριμένου ατόμου. Κατά τον Απόστολο Παύλο « *δεῖ γάρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν* » (Α' προς Κορινθ., κεφ.15 :53).

Στην συνέχεια θα αναφερθούν οι λεπτομέρειες τού όλου θέματος. Επιστρέφοντας τώρα στις καταστάσεις συμπληρώνουμε τα εξής. Η Αισθητική κατάσταση είναι ο ατομικός, ο προσωπικός τρόπος έκφρασης τής Παγκόσμιας Ψυχής και εξαρτάται εξ ολοκλήρου από την προσωπική πείρα και την δραστηριότητα τού ανθρώπου. Αποτελεί το σύνολο τών αισθημάτων τού ατόμου καί ως εκ τούτου είναι μεταβαλλόμενη και επομένως επιδεκτική **εξαγνίσεως**.

Αν ο άνθρωπος δεν είχε αισθητική κατάσταση, δεν θα μπορούσε τότε να έχει, ούτε γνώση τών αισθημάτων πού θα δοκίμαζε η ψυχή του, ούτε και την διατήρηση (μνήμη) αυτών. Και όλα αυτά οφείλονται στο ότι η κατάσταση αυτή είναι το αποτέλεσμα τής « γειτνίασης » τής ψυχικής και τής υλικής αρχής και αποτελεί το περιεχόμενο τών αισθητικών εντυπώσεων τις οποίες συναποκομίζει ο άνθρωπος από την δραστηριότητα του στο κοσμικό επίπεδο.

Παραεπιπτόντως υπενθυμίζεται ξανά, ότι η αισθητική κατάσταση ἢ αλλιώς το **Αἶσθος**, είναι το ένα από τα δύο μέσα εκφράσεως και αντιλήψεως τα οποία διαθέτει το ΕΓΩ, ενώ το άλλο μέσον είναι η Νόηση.

Διότι έχουμε ταυτόχρονα την νόηση και την αίσθηση ενός πράγματος.

Η νόηση συσχετίζεται με την δράση τής μίας εκ των δύο εκφράσεων τού ΕΓΩ, της Σοφίας.

Η δε αίσθηση συσχετίζεται με την άλλη δράση τού ΕΓΩ, της Αγάπης.

 Η Σοφία εξωτερικεύεται με την Φαντασία, την Βούληση και την Ισχύ « νοητικώς », ενώ η Αγάπη εξωτερικεύεται με την Φαντασία, την Βούληση και την Ισχύ « αισθητικώς ».

Όσα βέβαια αναφέραμε πίο πριν γιά την ψυχή, ισχύουν φυσικά καί γιά το Πνεύμα.

Ο τρόπος με τον οποίο το ατομικό Πνεύμα εκφράζεται είναι η Νοητική κατάσταση. Η Νοητική κατάσταση είναι και αυτή προσωπική για τον κάθε άνθρωπο και όπως έχει λεχθεί, αποτελείται από το περιεχόμενο των **νοημάτων** (με την μορφή γνωστικών μορίων) κατά την διάρκεια κάθε συγκεκριμένης ενσάρκωσης.

Είναι επομένως μια μεταβαλλόμενη κατάσταση, καθώς είναι μεταβαλλόμενο και το είδος και η ποιότητα των νοημάτων, πού την χαρακτηρίζουν.

Οφείλεται, αλλά και εξαρτάται από την γειτνίαση και την αλληλοεπίδραση τής Πνευματικής και τής ψυχικής μας Αρχής.

Πως όμως θα μπορούσε να τεκμηριωθεί ο λόγος για τον οποίον απαιτείται αλληλοεπίδραση δύο ή περισσότερων αρχών στην διαμόρφωση τής αισθητικής και τής νοητικής κατάστασης ;

Όπως είναι εμπειρικά γνωστό, ο άνθρωπος δέχεται επιδράσεις από το Φυσικό περιβάλλον μέσω τής Υλικής του αρχής και από τον κόσμο των ιδεών μέσω τής Πνευματικής του αρχής.

Είναι επομένως φυσικό, να δημιουργούνται στην ψυχική αρχή οι ανάλογοι κραδασμοί, η οποία, ας σημειώσουμε ξανά, δέχεται και απ' ευθείας επήρειες από την Παγκόσμια Ψυχή, όπως είδαμε στα περί ψυχής και θα δούμε και στο κεφάλαιο περί ψυχο-νοητικών Ειδώλων.

Εφ' όσον η ψυχική αρχή είναι ο ενδιάμεσος παράγοντας, αυτός που δέχεται και μεταβιβάζει τις επιδράσεις από και προς τις δύο άλλες Αρχές, είναι φυσικό να συμβάλλει με την αλληλεπίδραση στην διαμόρφωση τής Αισθητικής και τής Νοητικής καταστάσεως τού ανθρώπου.

Και δεν πρέπει ξεχνάμε ότι και η αιθερική κατάσταση δεν παραμένει αμέτοχη στα όσα λαμβάνουν χώρα στις δύο άλλες καταστάσεις.

Τέλος, ας μιλήσουμε και γιά την φύση τού ΕΓΩ.

Το ΕΓΩ πηγάζει από την πρωταρχική Αρχή, την Ουσία (η στήλη J*), τής οποίας αποτελεί κατάσταση. Έχουμε καθορίσει και γνωρίζουμε ήδη, το τι σημαίνει κατάσταση. Είναι ένας τρόπος τού **Είσθαι**, ένας τρόπος έκφρασης **μιας** ή **περισσοτέρων Αρχών**. Όταν εξετάσαμε την Φύση τού **Όντος - Θεού**, τού εκφρασθέντος Θεού, τού **M* A* T* Σ***, είδαμε ότι Αυτός αποτελεί μια από τις πολλαπλές Μορφές, μια από τις όψεις τού **Απολύτου Είναι Θεού**.

Το **ΕΓΩ** αποτελεί ένα τρόπο έκφρασης τής **Ουσίας**, για αυτό και πρέπει να θεωρηθεί, ότι δεν είναι η Ουσία αυτή καθ' εαυτή, αλλά ένας τρόπος έκφρασης της. Δηλαδή, η Ουσία εκδηλωμένη στο Θείο επίπεδο, τον καθ' εαυτό Ουσιαστικό κύκλο, έχει την μορφή τού **Όντος**.

Όταν όμως εκδηλωθεί στο **Ουράνιο** επίπεδο, μετατρέπεται σε **Πνεύμα**.

Και όταν εγκαταλείπει το Ουράνιο για να εκφρασθεί στο Κοσμικό επίπεδο, λαμβάνει την « μορφή » τού ΕΓΩ.

Επομένως, η « μορφή » τού Πνεύματος καί η « μορφή » τού ΕΓΩ, τις όποιες λαμβάνει αντίστοιχα στα κατώτερα επίπεδα η Ουσία, αποτελούν ένα διαφορετικό τρόπο έκφρασης τής Ουσίας στο ανάλογο επίπεδο καί για τον λόγο αυτό τις αποκαλούμε **καταστάσεις τής Ουσίας**.

Έχουμε ως εδώ αναφερθεί στα επτά συστατικά τού ανθρώπου, καθώς καί στο ότι ο άνθρωπος, σαν Κοσμικό ον, μετέχει τών δύο πρωταρχικών Αρχών : τής Ουσίας καί Υποστάσεως.

Τίθεται λοιπόν το ερώτημα.

Ποιά συστατικά ανήκουν στην Ουσία καί ποιά στην Υπόσταση ;

Ένας ορισμός τών Ε*Α*Διδ*, σχετικά με το ΕΓΩ και την προσωπικότητα τού ΕΓΩ, λέει :

« Το ΕΓΩ είναι η πρωταρχική Ουσία τού ανθρώπου, ο δε νόμος τής ανομοιότητας δεν το θίγει, ενώ όλα τα λοιπά συστατικά του είναι “ Υποστατικά ” επενδύματα τού ΕΓΩ ».

✚ Βέβαια, δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι, αν καί αναφέρονται αυτά τα επενδύματα ως “ υποστατικά ”, στην πραγματικότητα αποτελούνται από μείξη τής Ουσίας καί Υποστάσεως.

Έχοντας υπ’ όψιν όλα όσα προαναφέραμε με συντομία σε σχετικό κεφάλαιο θα πρέπει, μετά τον καθορισμό τών εννοιών Ουσίας και Υποστάσεως, βλέποντας τώρα με λίγο διαφορετικό μάτι να καθορίσουμε με κάθε λεπτομέρεια αναλυτικά την ακριβή έννοια αυτού τού ορισμού.

Στον άνθρωπο υπάρχει το ΕΓΩ καί η προσωπικότητα τού ΕΓΩ. Το ΕΓΩ είναι η “ Ουσία ”, η δε προσωπικότητα τού ΕΓΩ είναι “ υπόσταση ”.

Επομένως έχουμε ένα πρώτο συμπέρασμα : άλλο είναι το ΕΓΩ καί άλλο πράγμα είναι η προσωπικότητα τού ΕΓΩ.

Επανερχόμενοι πάλι στην επταδική σύσταση τού ανθρώπου, θα πρέπει, να ξεχωρίσουμε από την μία πλευρά την **κατάσταση** τού ΕΓΩ και από την άλλη τα υπόλοιπα έξι στοιχεία που απαρτίζουν την σύνθεση του. Αυτά τα **έξι στοιχεία** αφορούν την προσωπικότητα τού ΕΓΩ. Καί αν το ΕΓΩ πηγάζει από την πρωταρχική Αρχή, την Ουσία (J*), της οποίας και αποτελεί κατάσταση, τα υπόλοιπα **έξι στοιχεία** έχουν ως βάση την πρωταρχική αρχή Υπόσταση (B*).

Άρα, πρέπει να γίνεται διάκριση αφ’ ενός μεταξύ τής **καταστάσεως τού ΕΓΩ** και αφ’ ετέρου τών υπολοίπων **6 υποστατικών** στοιχείων τού ανθρώπου (ο **Ιεροβοάμ** και οι **6 Εκλεκτοί**).

Επανερχόμενοι στον βαθύτερο ορισμό τής προσωπικότητας παρατηρούμε ότι, αυτή αποτελείται από δύο διαφορετικά συνδυασμένα στοιχεία.

Και όταν τα δύο αυτά στοιχεία είναι συνδυασμένα, συνθέτουν ή πραγματοποιούν αυτό που λέμε προσωπικότητα τού ΕΓΩ.

Εδώ καθορίζουμε με περισσότερη σαφήνεια την έννοια τού ΕΓΩ.

Το **ΕΓΩ** είναι το ατομικό και ανεξάρτητο **ΠΝΕΥΜΑ** το οποίο μιμείται στη σύνθεση του το **ΟΝ** και το αντιπροσωπεύει (Σοφία^Αγάπη) στο **ΟΥΡΑΝΙΟ** και στο **ΚΟΣΜΙΚΟ** επίπεδο.

Ας δούμε τώρα με λεπτομέρειες, που οφείλεται ο ιδιαίτερος χαρακτήρας, πού εντοπίζεται, από τι συνίσταται, τι σημαίνει ενσυνείδητος ατομικότητα και πως αυτά συνδυάζονται, ώστε να αποτελέσουν την **ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ** τού ατόμου, δηλαδή την ανέγερση τού **1^{ου} Ναού**.

Έχουμε ήδη αναφερθεί στο κεφαλαίο « η ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ τής ΦΥΣΕΩΣ και η ΜΕΛΕΤΗ τών ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ » στον νόμο τής Ανομοιότητας ο οποίος εξασφαλίζει ένα ιδιαίτερο χαρακτήρα στον καθένα από εμάς, δηλαδή την ιδιαίτερη πνευματική, ψυχική και σωματική ιδιοσυγκρασία, την οποία κάθε άνθρωπος φέρει από την στιγμή τής γέννησής του.

Το ΕΓΩ σαν πρωταρχική Ουσία τού ανθρώπου, δεν θίγεται από τον νόμο τής ανομοιότητας. Δηλαδή, όλα τα ανθρώπινα ΕΓΩ από την αρχή τού Κόσμου, ήταν, είναι και θα είναι ταυτόσημα και ακριβώς όμοια από πλευράς συστάσεως, εφ' όσον αποτελούνται από τις Θείες εκφράσεις “ Σοφία^Αγάπη ” (Αδάμ - Εύα). Τα ΕΓΩ επομένως, **μιμούνται** (το κατ' εικόνα) την σύσταση τού **Θείου Όντος** στον Κοσμικό επίπεδο. Συνεπώς, η ανομοιότητα η οποία εξασφαλίζει τον ιδιαίτερο χαρακτήρα τού κάθε ανθρώπου, δεν αφορά το ίδιο το ΕΓΩ αλλά τα “ υποστατικά ” του επενδύματα τα οποία είναι ρευστά και επιδεκτικά αλλοιώσεως.

Συμπερασματικά λοιπόν ο ιδιαίτερος χαρακτήρας τού κάθε ανθρώπου, ο οποίος αποτελεί το κύριο χαρακτηριστικό τής προσωπικότητας, αποτελείται από τις φυσικές προδιαθέσεις πού προαναφέραμε και τα έξη “ υποστατικά ” περιβλήματα τού ΕΓΩ, στα οποία οι προδιαθέσεις αυτές είναι χαραγμένες.

Όμως σύμφωνα με τον ορισμό τών Ε*Α*Διδ*, οι προϋποθέσεις αυτές δεν αρκούν από μόνες τους για την συγκρότηση μιας προσωπικότητας.

Γιά να συγκροτηθεί η προσωπικότητα τού ανθρώπου χρειάζεται να συνδυασθεί ο χαρακτήρας αυτός με την ενσυνείδητη ατομικότητα.

Εδώ μπορεί, να αναρωτηθεί κανείς, αφού υπάρχει ο χαρακτήρας, από την γέννηση κιόλας τού ατόμου, γιατί απαιτείται εν τούτοις και κάτι άλλο για να συγκροτηθεί ή να πραγματοποιηθεί η προσωπικότητα τού ΕΓΩ. Όπως δε αναφέραμε, οι μεν τρεις κατώτερες καταστάσεις γεννιούνται από την επαφή και την γειτνίαση τών Αρχών, η δε τετάρτη, η ανώτερη είναι μία ανθρώπινη σύνθεση, η οποία, στην μεν παρούσα ζωή αποτελεί τον **ανώτερο Άνθρωπο** - τον **αρχιτέκτονα τού ναού Χιράμ** - στην δε ζωή τού μέλλοντος αιώνας το **αθάνατο Ον**.

Με άλλα λόγια, η προσωπικότητα τού ΕΓΩ αποτελεί μία **βαθμιαία** πραγματοποίηση τού ανθρώπου, παριστάμενη συμβολικά με την σταδιακή ανέγερση τού Ναού τού Σολομώντος - (η άνοδος στην μεσαία στήλη τού Καμπαλιστικού Δέν-

δρου τής Ζωής) καί δεν είναι απλά μόνο η σφραγίδα των εγχαράξεων (ιδιαίτε-
ρος χαρακτήρας), με την οποία έρχεται στην ζωή.

Όμως οι Ε.Α.Διδ* μας δίνουν επιπροσθέτως και τον εξής ορισμό :

« Η ατομικότητα είναι μια εφήμερη ιδιοποίηση του ΕΓΩ,

που οφείλεται στην απομόνωση του όντος ή κατώτερου εγώ ».

Έχουμε επομένως, να αναλύσουμε τον πρώτο ορισμό καί μετά να απαντήσουμε
στα εξής ερωτήματα σε σχέση με τον δεύτερο ορισμό :

I. Ποιό είναι το κατώτερο εγώ ;

II. Πως σχηματίζεται ;

III. Τι σημαίνει η φράση, εφήμερη ιδιοποίηση του ΕΓΩ ;

Σύμφωνα λοιπόν με τον πρώτο ορισμό, η Συνείδηση δεν είναι ιδιότητα, αλλά
κατάσταση, πού δημιουργείται στον Άνθρωπο κατόπιν ορισμένης δραστηριότη-
τος στο Κοσμικό επίπεδο.

Η κατάσταση αυτή συνείδησης, η εσυνείδητη δηλαδή ατομικότητα, συγκρο-
τείται βαθμιαία, εφ' όσον αυξάνεται το κτίσμα τής προσωπικής μας εμπειρίας.

Οι προοδευτικοί καρποί τής προσωπικής μας πείρας αποτελούν καί το περιε-
χόμενο τής εσυνείδητης ατομικότητας.

Ο Φυσικός μας χαρακτήρας εξασφαλίζει την δυνατότητα μιας ξεχωριστής προ-
σωπικότητας, ενώ μόνο η προσωπική μας πείρα μετατρέπει αυτήν την δυνατό-
τητα σε πραγματικότητα.

Λέγεται ότι κάθε άνθρωπος σκέπτεται, αντιλαμβάνεται και ενεργεί μέσα από
το πρίσμα τής προσωπικότητας του. Ακριβώς αυτό το πρίσμα, πού αποτελούν
όλες οι φυσικές του προδιαθέσεις, είναι τελικά ο ιδιαίτερος του χαρακτήρας καί
μέσα από αυτό το πρίσμα αντιλαμβάνεται τα γεγονότα του περιβάλλοντος και
συμπεριφέρεται καί ενεργεί αναλόγως.

Το γεγονός, για παράδειγμα, πως έχουμε γεννηθεί με μιά ιδιοσυγκρασία οργίλο
ή ζηλότυπο, δέν μας βοηθά να έχουμε συνείδηση τής οργής ή τής ζηλοτυπίας.
Μόνο η προοδευτική καί αυξανόμενη εμπειρία θα μας επιτρέψει να αντιληφθού-
με, δηλαδή να συνειδητοποιήσουμε αυτές μας τις τάσεις, καθώς θα βλέπουμε να
περνούν μέσα από αυτές τις φυσικές μας προδιαθέσεις, οι νοητικές, ψυχικές καί
σωματικές μας δραστηριότητες. Επομένως :

Ο ιδιαίτερος χαρακτήρας, προσανατολίζει την Συνείδηση,

ενώ η πείρα, μας δίνει το περιεχόμενο τής Συνειδήσεως.

Αν για παράδειγμα ένα άτομο πεθάνει ακριβώς την στιγμή τής γέννησης του,
πριν να αποκτήσει την οποιαδήποτε πείρα, δεν θα έχει πραγματοποιήσει καμία
προσωπικότητα, παρόλο πού με την γέννηση του θα έφερνε το πρόπλασμα τής
ιδιαίτερης του προσωπικότητας αποτελούμενο από τις εγχαραγμένες σε αυτό
φυσικές του προδιαθέσεις.

Καί πρέπει να γίνει πολύ καλά κατανοητό, ότι για να δημιουργηθεί η προσωπικότητα, δεν αρκεί μόνο ο ιδιαίτερος χαρακτήρας, αλλά απαιτείται και η προσωπική πείρα τού ατόμου.

Ας εξετάσουμε τώρα ότι αφορά τον δεύτερο ορισμό τών Ε*Α*Διδ* για την προσωπικότητα.

Και αμέσως τίθεται το ερώτημα. Ποιό είναι το **κατώτερο εγώ**, δηλαδή το **απομονωμένο Ον**, όπως αλλιώς καθορίζεται στον δεύτερο ορισμό ;

Επανερχόμαστε στο γνωστό σχήμα τού Διαβήτη επάνω στο Γνώμονα.

Στο πρώτο σχήμα Α121 παριστάνεται η σύνθεση τού ανθρώπου από την μείξη τής Ουσίας και τής Υποστάσης.

Η σύνθεση αυτή περιέχει δύο ΕΓΩ ή δύο Συνειδήσεις. Το ανώτερο, το Ουσιαστικό ΕΓΩ και το κατώτερο ή υποστατικό Εγώ. Το πρώτο ονομάζεται κοσμικό **ΕΓΩ** ή **κοσμική Συνείδηση**, καθότι το ανθρώπινο ΕΓΩ ατομικοποιείται στο κοσμικό επίπεδο και αποκτά συνείδηση τού επιπέδου αυτού. Το δεύτερο, το Φυσικό Εγώ, είναι η συνείδηση που δημιουργείται από το “ υποστατικό ” μέρος τού ανθρώπινου Όντος (νοητικό, ψυχικό και υλικό σώμα). Και επειδή η συνείδηση αυτή συγκροτείται βαθμιαία από την εμπειρία, η οποία αποκτάται κατά την διάρκεια τής ζωής μας στο υλικό επίπεδο, αποτελεί το Φυσικό μας Εγώ.

Δηλαδή είναι η συνείδηση πού αποκτούμε στο φυσικό επίπεδο όπου ζούμε (οι πέντε περιόδους τής μνήσεως τού εταίρου).

Στο επόμενο σχήμα Α112, με βάση τον νόμο τής αναλογίας ο οποίος όπως είπαμε αποτελεί μνητικό αξίωμα σύμφωνα με το οποίο « ότι είναι κάτω είναι όπως ότι είναι και επάνω », φαίνεται καλύτερα η σχέση μεταξύ τών δύο αυτών ΕΓΩ.

Παρατηρούμε στο σχήμα Α122 τη δυαδική σύσταση τού ανθρώπου (ανώτερο & κατώτερο), ενώ υπάρχει ταυτόχρονα και η τριαδική διαίρεση. Αναλύοντας το σχή-

μα Α122 σημειώνουμε ότι, το μεν Πνεύμα συγκεντρώνεται γύρω από το Ανώτερο ΕΓΩ, ενώ τα τρία “ υποστατικά ” σώματα συγκροτούν το κατώτερο ή Φυσικό Εγώ, δηλαδή συγκροτούν την προσωπικότητα του ΕΓΩ. Αυτό το καταλαβαίνει κανείς καλά, όταν θυμηθεί, ότι η προσωπικότητα του ΕΓΩ είναι ο ιδιαίτερος χαρακτήρας, πού είναι εγγεγραμμένος στα τρία σώματα, σε συνδυασμό με την ενσυνείδητη ατομικότητα, η οποία δεν είναι παρά το κατώτερο μας Εγώ. Επομένως :

Το **Κοσμικό ΕΓΩ** είναι η ανώτερη Συνείδηση μέσα στο άτομο (ο Χιράμ), είναι η άφθαρτη μορφή ζωής και ο ουσιαστικός εμψυχωτής του αθανάτου ατόμου, έχοντας συγκεντρώσει γύρω από αυτόν το Πνεύμα (οι τρεις Εταίροι με την μορφή ουσιαστικών βοηθών).

Είναι η εικόνα του Θεού, ο οποίος είναι Ένα Απόλυτον, αλλά και μία Τριάδα εκδηλωμένη.

Άρα το Πνεύμα είναι το ένδυμα, είναι ο τριπλούς μανδύας του ΕΓΩ στον Κοσμικό Κύκλο.

Καί τότε το άτομο γίνεται αθάνατο ; Όταν ολοκληρωθεί ο 1^{ος} ναός από τους αντικαταστάτες του Χιράμ και οι τρεις Πνευματικές αρετές παραμείνουν ενωμένες κατά τρόπο αδιάσπαστο σαν μια Τριαδική Μονάδα, « η ισχύς εν τη ενώσει » τού τυπικού μνήσεως τού Διδασκάλου.

Το **Φυσικό Εγώ** είναι η κατώτερη συνείδηση, η φθαρτή μορφή ζωής, δηλαδή η υπό διαμόρφωση προσωπικότητα του ΕΓΩ.

Ας σταθούμε στην διπλή Συνείδηση του ανθρώπου, δηλαδή στην δυάδα πού δημιουργείται μεταξύ τής ανώτερης και τής κατώτερης συνείδησης, γιατί εύλογα δημιουργείται η απορία για τον λόγο τής ύπαρξης των δύο αυτών ΕΓΩ !

Την απάντηση θα την συναντήσουμε πάλι στην Φιλοσοφική Διδασκαλία των Ροδοσταύρων τής Ανατολής όπου αναφέρονται τα εξής :

« Η Μονάδα είναι ένα Μη-Ον. Υπάρχει για τον εαυτό της μόνον όταν εκδηλωθεί σαν δυάδα. Η δυάδα αυτή πρέπει να αποτελείται από την Μονάδα και από το αντίθετο και ισοδύναμο της. Από την στιγμή κατά την οποία η Μονάδα παύει να έχει κάποια επήρεια εκδήλωσης σε κάτι ισοδύναμο και αντίθετο της, παύει να έχει και την αξία τής υπέρξεως της. »

Υπάρχω διότι σε βλέπω - Διότι σε αισθάνομαι - Διότι ακούω τον λόγο σου.

Επάνω στην Δυναδική αυτή Μονάδα οικοδομείται η Συνείδηση τού Είναι και τού Υπάρχειν.

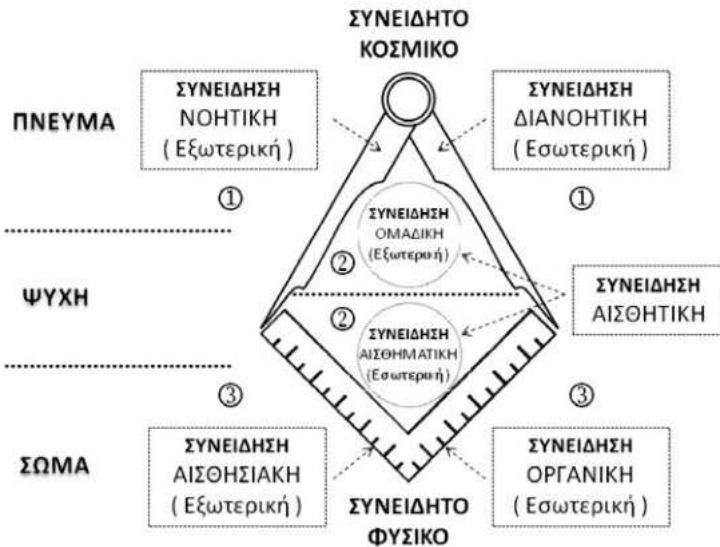
Η δυνατότητα δηλαδή δημιουργίας Αυτοεπιγνωσιακής συνείδησης στηρίζεται στην ύπαρξη δυάδας. Αντιλαμβανόμαστε έτσι ότι, γιά να αποκτήσει το ανώτερο ΕΓΩ συνείδηση Εαυτού, πρέπει να κατασκευάσει ένα ισάξιο αλλά αντίθετο του Εγώ, ας το πούμε κατώτερο, δηλαδή ένα Εγώ « υποστατικό », εφ' όσον η Υπόσταση θεωρείται ως « αντίθετη » προς την Ουσία.

Καί όσον αφορά το ανώτερο ΕΓΩ, αυτό κατέχει εν δυνάμει την ικανότητα να αποκτήσει Αυτοεπιγνωσιακή Συνείδηση με την ενεργοποίηση του στο Κοσμικό επίπεδο.

Πως όμως είναι δυνατόν τα « υποστατικά » σώματα τού ανθρώπου να εκδηλώσουν μια τέτοια παρόμοια ικανότητα, την ικανότητα δηλαδή τής Αυτοεπιγνωσιακής Συνειδήσεως ;

Είδαμε στην αρχή τού κεφαλαίου αυτού, ότι η Υπόσταση δεν διαθέτει αυτήν την ιδιότητα. Ακόμη καί μετά την μείξη της με την Ουσία από την οποία δημιουργούνται τα τρία κοσμικά επίπεδα, μπορούμε μεν να δεχθούμε ότι τής μεταβιβάζεται η ουσιαστική ιδιότητα τής διάνοιας, αλλά δεν πρέπει να φαντασθούμε ότι πρόκειται γιά μια ανώτερη μορφή συνείδησης, όπως η συνείδηση Εαυτού, αλλά για μια κατώτερη νόηση, ενστικτώδους μάλλον μορφής. Αυτή χαρακτηρίζει σε διαφορετικό βαθμό τα τρία βασίλεια τής Φυσικής Δημιουργίας :

ορυκτό - φυτικό - ζωικό. Στο σχήμα Α123, που ακολουθεί, περιγράφεται ο τρόπος με τον οποίον δημιουργείται η Αυτοεπιγνωσιακή συνείδηση από τα τρία υποστατικά σώματα τού ανθρώπου, δηλαδή το Φυσικό ή κατώτερο Εγώ.

A123

Ας προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε το παραπάνω σχήμα Α123.

Μας λένε οι Ε.Α.Α.Διδ* : « κάθε μορφή ζωής διαθέτει μία Διάνοια, η οποία έχει την δυνατότητα, να γνωρίσει τις συνθήκες τής δικής τής ζωής ».

Γνωρίζω τις συνθήκες τής δικής μου ζωής, σημαίνει, αποκτώ Συνείδηση τού εαυτού μου. Συνεχίζοντας οι ίδιοι Διδάσκαλοι μάς λένε :

« κάθε μορφή ζωής, που φθάνει μέχρι των πυκνών καταστάσεων της Υποστάσεως, δημιουργεί αλληλοδιαδόχως τρεις καταστάσεις συνειδήσεως, μία σε κάθε ένα επίπεδο από το οποίο διέρχεται ».

Πρόκειται για τις τρεις καταστάσεις του ΕΓΩ, δηλαδή :

την **ενσυνείδητη**, την **υποσυνείδητη** και την **ασυνείδητη**.

Υπάρχουν διάφορα επίπεδα συνείδησης.

Το ασυνείδητο αντιπροσωπεύει το βασίλειο των ορυκτών, το υποσυνείδητο το βασίλειο των φυτών και η συνείδηση το βασίλειο των ζώων.

Το βασίλειο των ανθρώπων εκδηλώνει και την αυτοσυνείδηση. Ας δούμε ένα παράδειγμα για να έχουμε μια σαφή ιδέα των διαφορών αυτών καταστάσεων. Όταν μας κτυπήσουν στο κεφάλι και λιποθυμάμε, πέφτουμε στο ασυνείδητο. Όταν προσπαθούν να μας συνφέρουν και αρχίζουμε να κινούμαστε σιγά - σιγά χωρίς ακόμα να ανοίξουμε τα μάτια μας, είμαστε στην κατάσταση μεταξύ του ασυνείδητου και υποσυνείδητου. Όταν ύστερα από λίγα λεπτά ανοίξουμε τα μάτια και αντιληφθούμε ότι είμαστε πεσμένοι στο έδαφος, όμως δεν έχουμε συνέλθει πλήρως και δεν καταλαβαίνουμε ακόμη τι ακριβώς μας έχει συμβεί, αυτή η κατάσταση είναι μεταξύ του υποσυνείδητου και συνειδητού. Τέλος όταν συνερχόμαστε εντελώς και αντιλαμβανόμαστε το τι μας έχει συμβεί, αυτή είναι η κατάσταση της αυτοσυνείδησης. Βλέπουμε λοιπόν, στο σχήμα Α113, το ανθρώπινο τριαδικό και διακρίνουμε ότι κάθε τμήμα, δηλαδή κάθε ένα από τα τρία σώματα του ανθρώπου, έχει δυαδική συνείδηση που περιέχεται στην κατάσταση που αντιστοιχεί στο σώμα αυτό.

Η συνείδηση αυτή είναι δυαδική, διότι συνθετοποιεί την **εξωτερική** και την **εσωτερική** δραστηριότητα του ανθρώπου.

Δηλαδή ενώνει σε μία ενιαία Συνείδηση τόσο την εξωτερική όσο και την εσωτερική. Για παράδειγμα το Φυσικό συνειδητό ενώνει, την συνείδηση της λειτουργίας των οργάνων του σώματος μας η οποία είναι εσωτερική, με την συνείδηση λειτουργίας των αισθήσεων η οποία είναι εξωτερική.

Το ίδιο αφορά και την Αισθητική συνείδηση του ψυχικού μας σώματος και το Κοσμικό συνειδητό, το οποίο αφορά το νοητικό μας σώμα.

Οι τρεις αυτές συνειδήσεις είναι που ενώνονται και συγκροτούν το **φυσικό εγώ** ή την κατώτερη συνείδηση του ανθρώπου, δηλαδή την συνείδηση της ενσαρκωμένης προσωπικότητας.

Αυτό το κατώτερο Εγώ, ως συνείδηση Εαυτού, αποτελεί εφήμερη ιδιοποίηση μιας ιδιότητος η οποία κανονικά ανήκει στο ανώτερο ΕΓΩ και είναι η ιδιότητα της Αυτοεπιγνωσιακής συνειδήσεως. Για αυτό ο άνθρωπος συνδεδεμένος με την συνείδηση του κατώτερου Εγώ, ταυτίζεται με αυτό και έχει την ψευδαίσθηση, ότι ο ίδιος είναι τα υποστατικά του περιβλήματα, ότι είναι το υλικό του σώμα, τα αισθήματά του και οι σκέψεις του. Ο κάθε άνθρωπος, λέει :

Το σώμα **μου**, τα συναισθήματα **μου**, οι σκέψεις **μου**. Όλα όμως αυτά συνεχώς αλλάζουν. Ποιό είναι λοιπόν το σταθερό εκείνο σημείο που έχει το δικαίωμα να ιδιοποιείται και να λέει **δικό μου** ; Η κατάσταση αυτή η οποία ενέχει μια μορφή δόλου δημιουργεί τις προϋποθέσεις όχι για ένα “ φόνο ” αλλά μια “ δολοφονία ”. Οι τρεις **αχρείοι** εταίροι, οι οποίοι αποτελούν το Φυσικό Εγώ και την κατώτερη συνείδηση, επιζητούν και νομίζουν ότι μπορούν να ιδιοποιηθούν το ανώτερο ΕΓΩ, τον **Χιράμ**, την ανώτερη Συνείδηση και να λάβουν την λέξη των Διδασκάλων, τον **Λόγο**, δηλαδή την ανώτερη Συνείδηση με έκτροπα μέσα. Καιροφυλακτούν και με τον ιδιαίτερο τρόπο τής δράσης τους, συνεχώς δολοφονούν τον Χιράμ. Ας δούμε μια χαρακτηριστική περικοπή από τον 9^ο βαθμό.

Τρις Ισχ* : Πέθανε ο δολοφόνος ;

Α' Επιθ* : Ο Αβιράμ ^[16] πέθανε, αλλά αδιάκοπα γεννάται και πάλι.

Τρις Ισχ* : Πέθανε ο διδάσκαλος Χιράμ ;

Α' Επιθ* : Χιλιάκις πίπτει από τα πλήγματα. Κάθε μέρα διαπράττεται το έγκλημα προ των οφθαλμών μας .Οι αδ* Εκλεκτοί διδ* όμως αγρυπνούν.
Ο διδ* Χιράμ είναι αθάνατος.

Ας δούμε τώρα τούς παράγοντες, που συμβάλλουν στην δημιουργία τού κατώτερου Εγώ.

Οι Ε*Α*Διδ* θεωρούν, ότι οι παράγοντες αυτοί είναι, αφ' ενός μεν η απομόνωση τού κατώτερου Εγώ μέσα στο Κοσμικό επίπεδο (πτώση) λόγω τών υποστατικών στοιχείων τα οποία το συγκροτούν και αφ' έτερου η σχετική ανεξαρτησία έναντι τού ανώτερου ΕΓΩ, πού τού επιτρέπει να ενεργεί αφ εαυτού και να ιδιοποιείται την Ουσιαστική αρετή τής Αυτογνωσίας.

Αυτή η απομόνωση δημιουργεί την Ατομικότητα, η οποία είναι η μορφή τού εγωισμού καί ξεχωρίζει το ΕΙΝΑΙ από το Σύνολο.

Στον 4^ο βαθμό αυτή η απομόνωση συμβολίζεται από το δρύφακτο (κιγκλίδωμα) που χωρίζει την συνήθη συνείδηση από τις δυνατότητες προσέγγισης τής συνείδησης τού Πνεύματος που συμβολικά είναι θαμμένο (ο τάφος τού Χιράμ).

Ο δε Τρις* Ισχ* Διδ* λέει προς τον μυνόμενο :

« *καλύψαμε τούς οφθαλμούς σας με μαύρο ημιδιαφανές πέπλο, διότι όπως δεν βλέπετε καλώς έτσι και δεν αντιλαμβάνεστε καλώς* ».

Βρισκόμαστε έτσι σε μιά παθολογική κατάσταση, διότι ωθούμαστε λόγω πλάνης όχι στην δημιουργία μιας αθάνατης προσωπικότητας, αλλά στην διατήρηση τής Ατομικότητος μας.

Οι άνθρωποι χρησιμοποιούν λύσεις για να καταπολεμηθεί η παθολογική αυτή κατάσταση.

^[16] Αβιράμ είναι το όνομα τού ενός από τούς τρεις δολοφόνους

Κατά το σύστημα τού Γεωργίου Γκουρτζιέφ οι άνθρωποι χρησιμοποιούν τέσσερις δρόμους. Είναι ο δρόμος τού Γιόγκι, ο δρόμος τού Φακίρη, ο δρόμος τού Μυστικιστή και ο τέταρτος δρόμος τής Αυτογνωσίας τον οποίο προτείνει και χρησιμοποιεί το σύστημα αυτό.

Οι Ε*Α*Διδ* θεωρούν ότι οι άνθρωποι καταφεύγουν συνήθως σε εφαρμογή τριών λύσεων :

1^η Λύση : Να καταστραφεί το εν λόγω στοιχείο, δηλαδή η κατώτερη συνείδηση. Είναι μία λύση, την οποία ευνοούν και συνήθως προτείνουν οι Ανατολικές διδασκαλίες, οι οποίες τείνουν, να αρνηθούν ως πραγματικότητα το Φυσικό Εγώ.

2^η Λύση : Μέσω συνεχούς πάλης, δια τής οποίας καταβάλλεται μία συνεχής προσπάθεια με την έμπνευση και την καθοδήγηση τού ανώτερου ΕΓΩ, γιά να χαλιναγωγηθεί με την ελπίδα ότι έτσι θα εξουθενωθεί το Φυσικό Εγώ.

Σαν τέτοια πρέπει να θεωρείται η προσπάθεια ορισμένων θρησκευτικών αιρέσεων, οι οποίες αντιμετωπίζουν το Φυσικό Εγώ σαν την αιτία τού κακού ή σαν το ίδιο το κακό και εγκαθιστούν ένα διαρκή εσωτερικό, αλλά μάταιο και μη αποτελεσματικό πόλεμο.

3^η Λύση : Η πραγματοποίηση τής αρμονίας μεταξύ των δύο ΕΓΩ, η οποία θα συμβάλλει με την συνεργασία τους στην εξυπηρέτηση τού Όντος ως συνόλου. Αυτή η λύση είναι συνήθως εκείνη που προτείνεται στην Δύση, ως η πλέον ενδεδειγμένη, μέσω τής μυητικής οδού.

Στην περίπτωση αυτή είναι απαραίτητο να μεταβληθεί η εγωιστική αρχή, η οποία είναι συμφυής προς την ζωή τού κάθε στοιχείου σε **αλτρουιστική διάθεση**.

Έχουμε μιλήσει λίγο για την επίτευξη τού **απρόσωπου**.

Ας προσέξουμε την βασική διαφορά μεταξύ των τριών αυτών λύσεων.

Στις δύο πρώτες λύσεις τα δύο ΕΓΩ αντιμετωπίζονται σαν όροι μιας δυάδας εναντίων (αντιπάλων). Στην τρίτη λύση η δυάδα εναντίων μετατρέπεται σε δυάδα αντιθέτων, (συνεργαζομένων). Έτσι εγκαθίσταται μια συνεργασία μεταξύ τους και η δυάδα γίνεται δημιουργική.

Αυτή είναι η έννοια τής Κοσμικής Αρμονίας, δηλαδή τής πρόσκαιρης ισορροπίας μεταξύ τής Ουσίας (Πνεύμα) και τής Υποστάσεως (Ύλη).

Ήδη μπορούμε από τώρα να φαντασθούμε ποιοί θα είναι το δημιουργικό αποτέλεσμα τής συνεργασίας των δύο αυτών ΕΓΩ .

1^{ov} : το Ανώτερο Εγώ θα αποκτήσει την Αυτεπιγνωσιακή συνείδηση πού επιδιώκει.

2^{ov} : το κατώτερο Εγώ, δηλαδή η Ατομικότητα τής συγκεκριμένης ενσάρκωσης, θα κερδίσει την Αθανασία σύμφωνα με την αλληγορία τού μύθου τού Χιράμ.

Με όσα αναφέραμε, στο πρώτο μέρος, αποκτήσαμε ήδη ακριβή αντίληψη των όρων που σχετίζονται με το θέμα μας, ώστε στην συνέχεια να προχωρήσουμε στην ολοκλήρωση του θέματος « Περί Προσωπικότητας ».

Ήδη καθορίσαμε την έννοια του **Κοσμικού** και του **φυσικού** εγώ και περιγράψαμε την προσωπικότητα του ΕΓΩ, η οποία αποτελεί το « έρεισμα » επάνω στο οποίο αυτό εκδηλώνεται.

Η λέξη « έρεισμα », που σημαίνει στήριγμα, είναι το ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ, επάνω στο οποίο θα στηριχθεί το ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ. Στην προκειμένη περίπτωση το υποκείμενο είναι το ΕΓΩ. Για ποιούς όμως λόγους το ΕΓΩ έχει ανάγκη ενός ερείσματος, για να εκδηλωθεί ;

1^{ος} λόγος : Το ΕΓΩ, ως Κατάσταση της Ουσίας, υποχρεώνεται να εκδηλωθεί σε ένα επίπεδο αντίθετο, στο Κοσμικό επίπεδο.

Άρα είναι αναγκασμένο, να αντλήσει από αυτό το επίπεδο τα υλικά, που θα του επιτρέψουν την εκδήλωση του στο υποστατικό αυτό επίπεδο.

2^{ος} λόγος : Η ουσιαστική αυτή κατάσταση εκδηλώνεται στο Κοσμικό επίπεδο με την μορφή όντος, το οποίο θα επιχειρήσει να αυτοσυνειδητοποιηθεί. Έτσι έχουμε το « υποκείμενο », το ΕΓΩ, να δημιουργεί ένα « αντικείμενο », δηλαδή το κατώτερο Εγώ ή την προσωπικότητα και να σχηματίζεται έτσι μια δυάδα. Το ΕΓΩ επομένως, αφενός χρησιμοποιεί το « έρεισμα » για να εκδηλωθεί στο Κοσμικό επίπεδο και αφετέρου προβαλλόμενο στο Φυσικό Εγώ **αυτοσυνειδητοποιείται**. Αυτός είναι ο λόγος που ενώ η Βίβλος αναφέρει τον Χιράμ ως χύτη και κατασκευαστή των χάλκινων αντικειμένων στο ναό του Σολομώντος, οι συντάκτες του μύθου του 3^{ου} βαθμού του Διδασκάλου τον παρουσίασαν σαν αρχιτέκτονα ολοκλήρου του ναού.

Όπως δε είπαμε ο Χιράμ, το ανώτερο Εγώ, έχει ανάγκη ερείσματος υλικών από το όρος του Λιβάνου (Πνευματικός κόσμος) : ξυλεία καθώς και λίθους και μέταλλα (τα τρία σώματα), όπως και εργάτες : μαθητές, εταίρους και Διδασκάλους (καταστάσεις των σωμάτων), για να ανεγείρει τον ναό. Χρειάζεται δηλαδή τα τρία σώματα του Φυσικού ή κατώτερου Εγώ.

Ήδη μιλήσαμε για την πραγματοποίηση της Προσωπικότητας.

Πρόκειται, όπως καταλάβατε για την εργασία εκείνη, με την οποία η εν δυνάμει προσωπικότητα γίνεται πραγματικότητα.

Είναι η ατομική προσπάθεια που θα κάνει κάθε ο άνθρωπος, για να εμπλουτίσει το περιεχόμενο της Συνειδήσεως του μέσα από το πρίσμα του ιδιαίτερου χαρακτήρα του.

Αυτό γίνεται με τις δύο δυνατότητες αντίληψης του αντικειμενικού κόσμου, που κατέχουμε.

Η μια δυνατότητα είναι να αντιλαμβανόμαστε διά της νοήσεως, η δε άλλη να αντιλαμβανόμαστε διά του αίσθους.

Όπως ήδη εκθέσαμε, το κάθε ΕΓΩ υπάρχει με την συμβολή και την ταυτόχρονη δράση των δύο Θείων εκφράσεων, τής Αγάπης και τής Σοφίας.

Για αυτό κάθε ΕΓΩ είναι μία ατομική Συνείδηση, πού εξαρτάται από τις δύο δραστηριότητες, τής **Νοήσεως** καί τής **Αισθήσεως** ή τού **Αίσθους**. Και η μεν πρώτη δραστηριότητα προέρχεται από την Σοφία, η δε δεύτερη δραστηριότητα από την Αγάπη.

Η δραστηριότητα τής νοήσεως είναι εκείνη, πού διεισδύει και αναλύει τα αντικείμενα πού περικυκλώνουν τον άνθρωπο, γιά να συλλάβει μία πραγματικότητα πού απορρέει από αυτά. Η δεύτερη δραστηριότητα τής αισθήσεως ή τού αίσθους, είναι εκείνη η οποία περικαλύπτει καί κατανοεί συνθετικά, χωρίς να διεισδύει ή να αναλύει τις υπάρχουσες πραγματικότητες.

Ποιά όμως είναι τα αποτελέσματα τα οποία μας προκαλούν οι ιδιότητες τής προσπάθειας τής Νοήσεως και τής ευπάθειας τού Αίσθους ;

Μα φυσικά να μας προσδίδουν εντυπώσεις.

Εντύπωση γενικώς είναι η εμπειρία που καταλήγει τελικά σε ανάλογη γνώση.

Όλη η γνώση που διαθέτουμε μας παρέχεται μέσω των εντυπώσεων τις οποίες λαμβάνουμε χάρις στις δραστηριότητες αυτές τού Όντος μας.

Επομένως αποκτούμε γνώση με αναλυτικό τρόπο και με συνθετικό τρόπο ή αλλιώς δια τής ενεργητικής και δια τής παθητικής οδού.

Έκανα, λέμε, βαθιά ανάλυση τού θέματος ή προχώρησα την ανάλυση πολύ μακριά. Η έκφραση αυτή δείχνει μια σαφή δραστηριότητα που προχωρεί μόνη της και διεισδύει σε κάποιο αντικείμενο ή θέμα γιά να το αναλύσει, να το κατακτήσει και να αποκτήσει γνώση γιά αυτό.

Με τον δεύτερο τρόπο η δραστηριότητά μας, περιβάλλει, περικαλύπτει στο σύνολο το αντικείμενο χωρίς να το αναλύει. Για παράδειγμα ένα ωραίο ηλιοβασίλεμα, μια μουσική αρμονία, αισθήματα που αγκαλιάζουν το αντικείμενο ή το πρόσωπο. Δημιουργείται έτσι η διπλή αυτή Συνείδηση, η μεν μία δια τής κρίσεως, πού οφείλεται στην δραστηριότητα τής Σοφίας, η δε άλλη δια τού αισθήματος, που οφείλεται στην δραστηριότητα τής Αγάπης.

Έτσι, ο κάθε άνθρωπος γνωρίζει καί αισθάνεται τα μηνύματα πού στέλνει ο αντικειμενικός κόσμος, μέσω τής διαφορετικής νοοτροπίας, ψυχосύνθεσης καί ιδιοσυγκρασίας του. Αυτά τα μηνύματα θα αποτελούν με την πάροδο τού χρόνου το περιεχόμενο τής συνειδήσεως του.

Ήδη επανερχόμαστε στα γνωστά μας σχήματα **❶** καί **❷** τού Διαβήτη επάνω στον Γνώμονα.

Με το σχήμα αυτό παριστάνεται η σύνθεση τού ανθρώπου από την μείξη τής Ουσίας καί τής Υποστάσεως.

Στό σχήμα Α124 παρατηρούμε τούς δύο τρόπους αντίληψης τού περιβάλλοντος ή τούς δύο τρόπους με τούς οποίους αποκτούν συνείδηση τα δύο ΕΓΩ.

A124

Βλέπουμε, στο σχήμα αυτό, ότι η Σοφία εκδηλώνεται μέσω των Πνευματικών Αρετών διά τής λειτουργίας τής **Κρίσεως**, ενώ η Αγάπη εκδηλώνεται μέσω του **Αισθήματος**, το οποίο εκφράζεται διά των φυσικών ενεργητικών ιδιοτήτων (κίνηση, ομιλία, αισθήσεις).

Δηλαδή οι τρεις Πνευματικές Αρετές εκδηλώνουν την ιδιότητα τής κρίσεως και μέσω αυτής τής ποιότητας εκφράζεται η Σοφία.

Κατά ανάλογο δε τρόπο μέσα από την ποιότητα των αισθημάτων μας φανερώνεται η Αγάπη, ενώ τα αισθήματα εκδηλώνονται μέσω των φυσικών ενεργητικών ιδιοτήτων τού ανθρώπου που είναι η κίνηση, η ομιλία και οι πέντε αισθήσεις.

Ο άνθρωπος δηλαδή εκδηλώνει δύο ιδιότητες, πού δεν ανάγονται στην Ύλη την ιδιότητα τής **κρίσεως** και την ιδιότητα τού **αισθήματος**. Πρόκειται για ένα διανοητικό και ένα ψυχικό όργανο, τα οποία χρησιμοποιεί η Ουσία, για να εξερευνήσει και να γνωρίσει το Σύμπαν. Αυτές οι ιδιότητες στα ζώα δρουν ως ένστικτο με χαρακτήρα ομαδικό και είναι αποτέλεσμα λειτουργίας ομαδικών νόμων. Βέβαια η Αγάπη, συμμετέχει και στα τρία συστατικά τού ανθρώπου. Κατά τούς Ε*Α*Διδ* η Αγάπη ισορροπεί στο Πνεύμα την συνείδηση τού ανθρώπου.

Στην ψυχή δημιουργεί τις μορφές και στο σώμα διαιωνίζει τα είδη, το γένος και την φυλή.

Μένει να εξηγήσουμε το πως η Αγάπη ισορροπεί στο Πνεύμα την συνείδηση τού ανθρώπου.

Η Σοφία προκαλεί τις εντυπώσεις διά τής διεισδύσεως, ενώ η Αγάπη δέχεται τις εντυπώσεις.

Κατά την γήινη ζωή μας, η Σοφία μεταβιβάζει όλες της τις κατακτήσεις (εντυπώσεις) στην Αγάπη, η οποία και τις διατηρεί και έτσι δημιουργείται η Συνείδηση και στην μια και στην άλλη. Η πρώτη Αρχή είναι ενεργητική και άρρηνη.

Η δεύτερη είναι υποδεκτική και θηλυκή.

Για αυτό και η Αγάπη θεωρείται η Αρχή που συντηρεί καθώς έτσι θεωρείται και η ψυχή του ανθρώπου ως σχετιζόμενη περισσότερο με την αρετή της Αγάπης. Τον πολλαπλό αυτό ρόλο της Αγάπης θα τον χρησιμοποιήσουμε στην συνέχεια, καθώς θα περιγράψουμε τον τρόπο να ανοίξουμε τον εγωιστικό ατομικό μας κύκλο, ώστε να γίνουμε μέτοχοι του παντός.

Το ότι δημιουργήσαμε ή πραγματοποιήσαμε ή βεβαιώσαμε την αληθινή μας προσωπικότητα δεν σημαίνει ότι η προσωπικότητα αυτή είναι τέλεια, χωρίς κανένα ελαττώμα. Και αυτό οφείλεται στο ότι, η προσωπικότητα αυτή συγκροτήθηκε πάνω στον ιδιαίτερο χαρακτήρα μας που περιέχει και αρνητικές επιδράσεις των πλανητών και μη ευνοϊκές προδιαθέσεις εξαιτίας της κληρονομικότητας κ.λ.π.

Η **Αληθινή** επομένως προσωπικότητα μας θα είναι μικτή και θα αποτελείται και από αρετές αλλά και από ελαττώματα.

Η αποβολή των ελαττωματικών καταστάσεων αποτελεί την διαδικασία εξέλιξης της Αληθινής μας προσωπικότητας.

Η Εσωτερική Διδασκαλία μάς μιλά για την **κρυσταλλοποίηση** της προσωπικότητας ή για την ανάσταση της αληθινής προσωπικότητας, την οποία δημιουργήσαμε και βεβαιώσαμε.

Και τίθεται ήδη το ερώτημα. Γιατί να απαιτείται η **κρυσταλλοποίηση** της προσωπικότητας, αφού το ΕΓΩ μέσω της ενσάρκωσης απέκτησε ήδη προσωπικότητα, όπως προαναφέραμε, καθώς και συνείδηση Εαυτού ;

Ας μην ξεχνούμε, ότι τα υποστατικά περιβλήματα του ΕΓΩ με τις εγγραφές του ιδιαίτερου χαρακτήρα που φέρνουν και η αποκτηθείσα πείρα που δημιουργεί την ενσυνείδητη ατομικότητα, αποτελούν ήδη την προσωπικότητα και την συνείδηση του Είναι, του Υπάρχειν, την Συνείδηση δηλαδή Εαυτού.

Όπως παρατηρούμε, ο ιδιαίτερος χαρακτήρας είναι εγγεγραμμένος επάνω στα υποστατικά στοιχεία του ανθρώπου, τα οποία εξ αιτίας του μεταμορφωτικού παράγοντα είναι φθαρτά. Επίσης και η ενσυνείδητη ατομικότητα αποτελεί το Φυσικό ή κατώτερο Εγώ, δηλαδή το εγώ της συγκεκριμένης ενσάρκωσης, το οποίο συγκροτείται και αυτό από τα φθαρτά στοιχεία του ανθρώπινου Όντος. Έχουμε δηλαδή ως τώρα πραγματοποιήσει μια Αληθή προσωπικότητα, η οποία όμως αποτελείται και από φθαρτά στοιχεία, αυτά τα οποία αποκαλέσαμε μη αληθινά γνωστικά μόρια.

Και για όση μεν περίοδο το ανθρώπινο ον παραμένει κάτοικος του Κοσμικού επιπέδου, τα υποστατικά στοιχεία που το αποτελούν, διατηρούν την μεταξύ τους σχέση και συγκροτούν την συνείδηση εαυτού.

Η προσωπικότης δηλαδή διατηρείται.

Όταν όμως με την διαδικασία τού θανάτου, όπως θα την περιγράψουμε στην συνέχεια, το ΕΓΩ διακόπτει την δραστηριότητα του στον Κόσμο και παραμένει σε καθαρώς Ουσιαστικά επίπεδα, τότε ασφαλώς, όπως γίνεται αντιληπτό κανένα υποστατικό δηλαδή φθαρτό επένδυμα δεν είναι δυνατόν να το συνοδεύσει στην Ουράνιο κατοικία του (Ουράνια Ιερουσαλήμ).

Οι νόμοι - φύλακες τών επιπέδων θα εμποδίσουν την διέλευση φθαρτών στοιχείων από το Κοσμικό στο Ουράνιο επίπεδο.

Αλλά ας μη μας διαφεύγει ο πραγματικός στόχος τής Θείας Ακτίνας που ονομάσαμε Εγώ.

Ο Σκοπός τού ΕΓΩ είναι να αποκτήσει - μέσω τής ενσάρκωσης -
μιά άφθαρτη καί αιώνια Συνείδηση Εαυτού.

Εφ' όσον όμως οι νόμοι τών επιπέδων δεν επιτρέπουν την διέλευση τών φθαρτών ή υποστατικών περιβλημάτων τού ΕΓΩ στο Ουράνιο επίπεδο, τότε, πρέπει να δεχτούμε ότι και μία συνείδηση Αυτοεπιγνωσιακή, πού συγκροτείται από φθαρτά επενδύματα, όπως είναι η συνείδηση τού κατώτερου Εγώ, δεν μπορεί να “ ανέβει ” στα ουσιαστικά πεδία και να αποτελέσει την αθάνατη Συνείδηση τού ΕΓΩ.

Οι Ε*Α*Διδ* περιγράφουν τον τρόπο τής μεταφοράς τών καταστάσεων από το Κοσμικό επίπεδο στο Ουράνιο με την μορφή τής ΜΝΗΜΗΣ, η οποία έχει αποτυπωθεί επάνω στις τρεις Πνευματικές Αρετές.

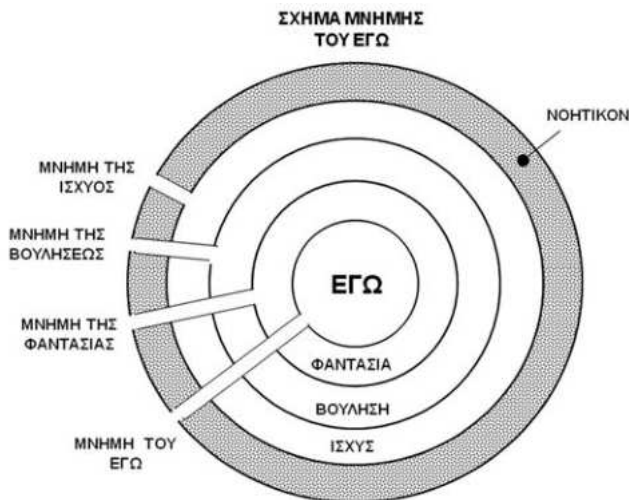
Δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι, η **Φαντασία**, η **Βούληση** και η **Ισχύς**, που αποτελούν τις συστατικές ιδιότητες τού Πνεύματος, είναι οι Αρετές πού εξωτερικεύουν το **ΕΓΩ** και είναι φύσεως Ουσιαστικής, για αυτό ότι έχει αποτυπωθεί επάνω σε αυτές μπορεί να αποτελέσει στοιχείο τού ανώτερου ΕΓΩ.

Στο σχήμα Α125 παριστάνεται το **ΕΓΩ**, το οποίο συγκεντρώνει γύρω του το Πνεύμα, **Φ-Β-Ι**, (Φαντασία, Βούληση και Ισχύς).

Γύρω από τις Πνευματικές Αρετές απεικονίζεται η νοητική κατάσταση, η οποία αποτελεί το πρώτο λεπτό σώμα που περιβάλλει το ΕΓΩ καί το οποίο είναι στενά συνδεδεμένο με τις δύο Ουσιαστικές Αρχές “ Σοφία - Αγάπη ”.

Κατόπιν παρατηρούμε ότι στο ίδιο σχήμα διαγράφονται δύοδοι μνήμης, οι οποίες διερχόμενες μέσω τού Νοητικού σώματος καταλήγουν στην Ισχύ, στην Βούληση καί στην Φαντασία, δηλαδή στις συστατικές Αρετές τού Πνεύματος.

Αυτές οι δύοδοι μεταφέρουν καί αποτυπώνουν στο Πνεύμα και ειδικότερα στις τρεις Πνευματικές Αρετές, με την μορφή τής Μνήμης, τις δραστηριότητες τών τριών σωμάτων.

A125

Πιο συγκεκριμένα, στην Ισχύ αποτυπώνονται οι δραστηριότητες τού υλικού μας σώματος, στην Βούληση, τού ψυχικού μας σώματος και στην Φαντασία, τού νοητικού μας σώματος.

Οι δίοδοι είναι οι τρεις καταστάσεις τού ΕΓΩ για τις οποίες έχουμε κάνει κάποια μικρή αναφορά, δηλαδή η Ασυνείδητη, η Υποσυνείδητη και η Ενσυνείδητη.

Να λοιπόν, πως μεταφέρονται τα χαρακτηριστικά από την δραστηριότητα τών τριών υποστατικών σωμάτων τού ΕΓΩ στις τρεις Πνευματικές Αρετές, όπου και αποτυπώνονται με την μορφή “**μονίμων ατόμων μνήμης**” και αποτελούν πλέον στοιχεία τού Ουσιαστικού Κόσμου, τού Κόσμου τής Ουσίας και μας ακολουθούν σε όλες τις ενσάρκώσεις.

Επομένως αν το ΕΓΩ κατορθώσει να διατηρήσει γύρω του τις τρεις Πνευματικές αρετές άρρηκτα συνδεδεμένες, ώστε να αποτελούν μία Τριαδική Μονάδα, τότε το ΕΓΩ έχει κερδίσει την Αθανασία τής Συνειδήσεως του καθότι αυτή είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την Μνήμη. Η κατάσταση αυτή συνιστά **αποκρυστάλλωση** ή **κρυσταλλοποίηση** τής προσωπικότητας. Μεταφορικά η λέξη χρησιμοποιείται για να εκφράσει το οριστικό, το μόνιμο, το διατηρητέο. Η αποκρυστάλλωση λοιπόν τής προσωπικότητας είναι η οριστικοποίηση, η σταθεροποίηση και η διατήρηση τής συγκεκριμένης και αδιαίρετης προσωπικότητας.

Αυτή η προσωπικότητα αποτελεί πάντοτε ένα δημιούργημα, πού οφείλεται στην δράση τού ΕΓΩ μέσα στο Κοσμικό επίπεδο.

Καί όταν συντρίξουν ορισμένες προϋποθέσεις που θα αναφερθούν στην συνέχεια, μπορεί να αποτελέσει το ουσιαστικό έρεισμα μέσω του οποίου το ανώτερο Εγώ θα διατηρήσει την Συνείδηση που απέκτησε στο Κοσμικό επίπεδο.

✋ Για αυτό και το τέλος της ανθρωπότητας θα λάβει χώραν όταν όλα τα Εγώ πού δεν έχουν έρεισμα, αποκτήσουν ένα.

Όλα τα παραπάνω συμβολίζονται με την οριστική αποπεράτωση τού Ναού τού Σολομώντος.

Δυστυχώς όμως ο αρχιτέκτων Χιράμ δολοφονείται και στην συνέχεια ο ναός καταστρέφεται από εχθρούς που συμβολίζουν τα φθοροποιά στοιχεία της προσωπικότητας τού ανθρώπου.

Μένει λοιπόν τώρα να δούμε, πως μπορεί να επιτευχθεί η αποκρυστάλλωση της προσωπικότητας, δηλαδή η επίτευξη της **αδιάσπαστης ένωσης** των τριών Αρετών τού Πνεύματος.

Ο άνθρωπος οφείλει, να πραγματοποιήσει συμμαχία μεταξύ των τριών του υποστάσεων, της Πνευματικής, της ψυχικής και της υλικής εναρμονίζοντας αυτές μεταξύ τους και αποδίδοντας σε κάθε μία από αυτές ότι ανάγεται στην ιδιαίτερη της φύση. Η εναρμόνιση δε των τριών αυτών υποστάσεων συνίσταται, στο να επιτρέπεται η ομαλή και λογική ανάπτυξη της κάθε μιας από αυτές ώστε να εμποδίζεται η “**απορρόφηση**” (υπερίσχυση) της μιας από την άλλη.

Για αυτήν την εργασία ο μνημένος χρησιμοποιεί μόνο τις τρεις Αρετές τού Πνεύματος του.

Αυτές οι τρεις αρετές είναι το ίδιο το ΕΓΩ μας, έφ’ όσον είναι οι εκφράσεις του. Συνεπώς κάθε δραστηριότητα τού μνημένου προς την κατεύθυνση αυτή δεν μπορεί να λάβει χώραν, παρά μόνο με τις μύχιες δυνατότητες της Ουσιαστικής (Πνευματικής) του Αρχής.

Δηλαδή το ΕΓΩ, κατά την αποφασιστική αυτή δοκιμασία, δεν μπορεί να θέσει σε κίνηση ξένους παράγοντες. Μπαίνει αυτό το ίδιο στην κονίστρα για την κατάκτηση της ανεξαρτησίας και της κυριαρχίας της ιδιαίτερης του προσωπικότητας.

Σε αυτήν την προσπάθεια, καθώς επιτυγχάνεται σιγά - σιγά η εναρμόνιση και η συνεργασία των τριών σωμάτων, συγχρόνως δημιουργείται μία βαθμιαία και σταθερή ένωση των τριών

Πνευματικών Αρετών (Ο Σεβ* και οι δύο Επ* συνεργαζόμενοι ανασταίνουν τον Χιράμ) και παράλληλα ανυψώνονται οι τρεις καταστάσεις συνείδησης τού ΕΓΩ στην αμέσως ανώτερη βαθμίδα. Δηλαδή η συνειδητή κατάσταση της εγρήγορσης γίνεται Υπερσυνειδητή και η υποσυνειδητή μας κατάσταση, δηλαδή ο ψυχικός μας κόσμος, αναδύεται ως συνειδητή.

Αποκτάμε δε τον έλεγχο επάνω στην αιθερική μας κατάσταση, η οποία δεν ήταν συνειδητή.

Με την ανύψωση των καταστάσεων της συνείδησης τού ΕΓΩ μέχρι της Υπερ-συνειδήτου, το άτομο καθοδηγείται πλέον σε όλες του τις εκδηλώσεις από την Μονάδα του, δηλαδή από το ΕΓΩ διά της Αγάπης του καί της Σοφίας του.

Άρα, τα πάντα υπακούουν σε μία Μονάδα. Δηλαδή διά της Αγάπης, ενοποιείται η προσωπικότητα, ώστε όταν ανέρχεται προς το Ουράνιο επίπεδο, να μην υποστεί τον δεύτερο θάνατο.

Η ένωση τών τριών Αρετών μπορεί να πραγματοποιηθεί με την Αίσθηση ή με την Νόηση.

Όμως η αποκρυστάλλωση της προσωπικότητας μέσω της νοήσεως είναι σχεδόν αδύνατη, αφού θα πρέπει, όλες οι πράξεις της ζωής μας, να χαρακτηρίζονται από μία απόλυτη συνοχή και να συγκλίνουν όλες σε ένα και μόνο σκοπό :

δηλαδή να πράττουμε μόνο ότι πρέπει, υπακούοντας στην φωνή τού ΕΓΩ. Φαίνεται όμως, ότι αυτό είναι πρακτικά αδύνατο.

Αν όμως δεν μπορούμε να πραγματοποιήσουμε την αδιάσπαστη ένωση τών τριών Πνευματικών μας Αρετών με την Σοφία τού Πνεύματος, μπορούμε, να το επιτύχουμε με την Σοφία της ψυχής, την Αγάπη : *« Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται ».*

Όπως αντιλαμβάνεσθε υπονοούμε ότι, ο άνθρωπος εξελίσσοντας την αληθή του προσωπικότητα, έχει την δυνατότητα να δημιουργήσει και την Πνευματική του προσωπικότητα.

Ο Καταστατικός Χάρτης τού Τεκτονισμού αναφέρει για Ηθική και Πνευματική βελτίωση. Δίνουμε λοιπόν δύο διευκρινιστικούς ορισμούς :

Η **Ηθική** προσωπικότητα είναι η κάθαρση της Αισθητικής μας κατάστασης (Σελήνη).

Η **Πνευματική** προσωπικότητα είναι ο εξαγνισμός της νοητικής μας κατάστασης (Ήλιος). Για να γίνει κάποιος τέλειος Μύστης οφείλει να ολοκληρώσει την δημιουργία και της Ηθικής και της Πνευματικής προσωπικότητας του, όπως θα περιγράψουμε στο τέλος.

Διότι μόνον επιτυγχάνοντας την μετατροπή τών φθαρτών στοιχείων τών δύο αυτών καταστάσεων σε άφθαρτα, αποφεύγεται η διάλυση τού ψυχικού καί τού νοητικού σώματος όταν θα λειτουργήσουν οι νόμοι τών αντιστοίχων επιπέδων (το γνωστό Καθαρτήριο – Purgatory).

Καί όταν κατορθώσουμε να αποτρέψουμε την διάλυση αυτών τών σωμάτων, τότε μόνον εξασφαλίζεται η αδιάσπαστη ενότητα τών τριών Πνευματικών Αρετών.

Συνεπώς το κλειδί τού ελέγχου τών τριών υποστάσεων καί της κυριαρχίας μας επί τών τριών καταστάσεων της Συνείδησης τού ΕΓΩ βρίσκεται στις εξής λέξεις :

ΠΕΡΙΣΤΟΛΗ : γιά τα υλικά ελαττώματα.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ : γιά τον έλεγχο των ψυχικών δραστηριοτήτων, δηλαδή των παθών κ.λ.π..

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ : γιά την απαλλαγή από τις νοητικές πλάνες.

Έτσι, σιγά-σιγά, τα μεν σώματα απαλάσσονται από την φθαρτότητα, οι δε Πνευματικές Αρετές ισχυροποιούν την ένωση τους.

Καί η αποβολή αυτή, τής φθαρτότητας, θα προστατεύει το άτομο από τον **δεύτερο θάνατο**, δηλαδή από την διάσπαση τής προσωπικότητας...

Διότι όπως έχουμε πεί, ο Καταστρεπτικός Παράγοντας εκδηλώνεται εκεί όπου ο άνθρωπος έχει επιτρέψει να εγκατασταθούν φθαρτά στοιχεία.

✎ Ερχόμαστε τώρα να περιγράψουμε το φαινόμενο τής διασπάσεως τής προσωπικότητας :

Όταν τα πρώτα συμπτώματα τού Καταστρεπτικού Παράγοντα εκδηλωθούν, η δε ηθική και πνευματική αποσύνθεση κυριεύσουν τον άνθρωπο, τότε μόνον η Συνείδηση τού ΕΓΩ αφυπνίζεται στο βάθος των πολλαπλών του επενδυμάτων (πέπλων σκότους).

Αφυπνίζεται όμως, για να δει τον εαυτό της να εκμηδενίζεται και να πεθαίνει διά τού διπλού θανάτου χωρίς καμία ελπίδα σωτηρίας, καθ' ότι ο άνθρωπος την επικαλέσθηκε πολύ αργά.

Επομένως, κύριο μέλημα τού ανθρώπου είναι η προσπάθεια να επιτύχει κατά την διάρκεια τής ζωής του την κάθαρση τής Αισθητικής καί τής Νοητικής του Καταστάσεως !

Αναφερθήκαμε ήδη στη διάλυση τής προσωπικότητας και στην εκμηδένιση τής συνείδησης τού ΕΓΩ, καταστάσεις, πού αποτελούν τον λεγόμενο **δεύτερο θάνατο**.

Ας περιγράψουμε λοιπόν τώρα τι συμβαίνει μετά την αποσάρκωση τού ατόμου καί πως επέρχεται ο **δεύτερος θάνατος**.

Για να παρακολουθήσουμε καλύτερα την περιγραφή αυτής τής διαδικασίας, θα λάβουμε υπ' όψιν μας τα κατωτέρω σχόλια τών Ε*Α*Διδ*.

Στο διάγραμμα Α126 παρατηρούμε τα διάφορα επίπεδα τού Δημιουργημένου Σύμπαντος, το οποίο αποτελείται από το Κοσμικό και το Ουράνιο επίπεδο.

Στο διάγραμμα αυτό δίδεται η θέση τού ανθρώπου η οποία, όπως παρατηρούμε, βρίσκεται κάτω από το απολύτως ανώτερο ή Ουράνιο επίπεδο.

Κάνουμε την παρατήρηση ότι το Ουράνιο επίπεδο ονομάζεται επίσης και Ουσιαστικό, το δε Υπερκοσμικό ή Αιτιατό επίπεδο ονομάζεται και **ανώτερο Αστρικό**.

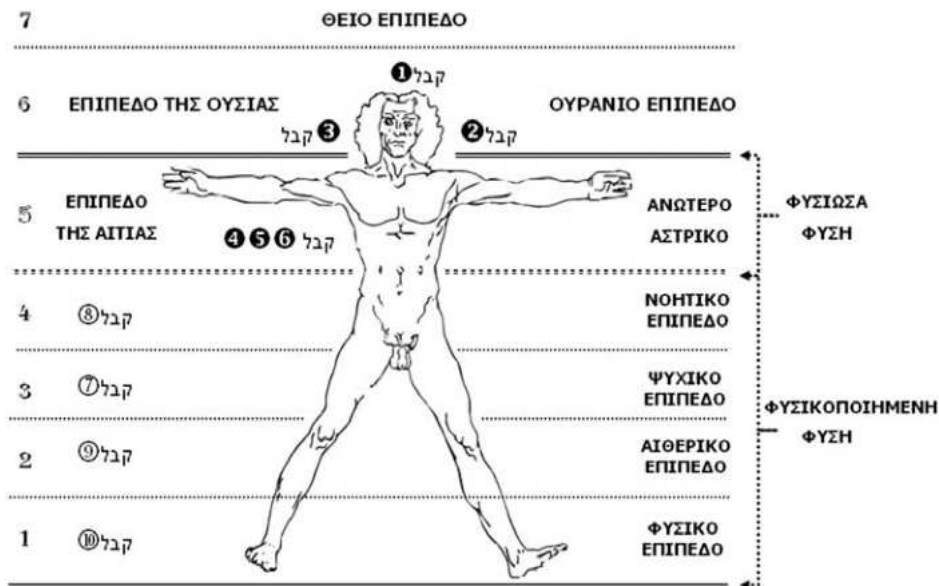
Αυτό το Υπερκοσμικό επίπεδο θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι κάποιο μεταβατικό στάδιο, ένα ενδιάμεσο επίπεδο μεταξύ τού Κοσμικού και τού Ουράνιου επιπέδου.

Επίσης, σύμφωνα με την Δυτική ορολογία το Υπερκοσμικό ή Επίπεδο τών Αιτίων καλείται **Φυσιώσα Φύση**, τα δε υπόλοιπα κατώτερα επίπεδα καλούνται **Φυσικοποιημένη Φύση**.

Με τους κωδικούς ☉ 𐤒𐤁𐤒 (κατά την ορολογία τής Καμπαλά) φαίνονται επάνω σε αυτό το διάγραμμα - σχήμα Α126 - οι αριθμήσεις τών αντίστοιχων επιπέδων στο Καμπαλιστικό Δένδρο τής Ζωής, το οποίο θα εξετάσουμε λεπτομερώς στο μεθεπόμενο κεφάλαιο.

« ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς μου μοναὶ πολλαὶ εἰσιν· » (Ιωάννης κεφ. 14 : 2)

11.2. ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΥΠΟΣΤΑΤΙΚΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΤΟ ΣΥΜΠΙΑΝ

A126

Στο σημείο αυτό τονίζουμε, ότι δεν πρέπει να συγχέεται η διάλυση τής αιθερικής καταστάσεως, πού λέγεται και απεθαίρωση, με τον δεύτερο θάνατο.

Δηλαδή, μετά την αποχώρηση από το φυσικό σώμα ο άνθρωπος εξακολουθεί να ζεί στο επίπεδο τής Φυσικοποιημένης Φύσης ή κατώτερο Αστρικό επίπεδο, στους κόλπους τής αιθερικής του καταστάσεως.

Όταν, μετά από ένα χρονικό διάστημα διαλυθεί το υλικό του σώμα, τότε διαλύεται καί η αιθερική του κατάσταση, απαιθερούνται δηλαδή ο άνθρωπος καί στο εξής παραμένει με το ψυχικό καί το νοητικό του σώμα “ ανερχόμενος ” βαθμιαία στο Υπερκοσμικό επίπεδο ή Ανώτερο Αστρικό επίπεδο, δηλαδή στο επίπεδο τής Φυσιώσεως Φύσεως.

Εκεί λειτουργούν οι ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΙ καί οι ΣΥΝΑΙΣΘΗΤΙΚΟΙ νόμοι, οι οποίοι υποβάλλουν τον άνθρωπο σε εξαγνισμό, εφ’ όσον η Αισθητική και η Νοητική του Κατάσταση περιέχουν φθαρτά στοιχεία (στοιχεία που βρίσκονται εκτός τής πραγματικότητας και τής Αληθείας).

Εάν οι δύο αυτές καταστάσεις περιέχουν κατά το πλείστον φθαρτά στοιχεία, τότε διά τής υποχρεωτικής διαλύσεως αυτών επέρχεται και η τελειωτική απώλεια τής προσωπικότητας.

Αυτός είναι ο **δεύτερος θάνατος**, ο οποίος χαρακτηριστικά αναφέρεται σε πολλά εδάφια στην Αποκάλυψη του Ευαγγελιστή Ιωάννη.

Αν θέλουμε, να ακριβολογήσουμε, η φθορά τής Αισθητικής και τής Νοητικής καταστάσεως μετά τον φυσικό θάνατο, προαναγγέλλει τον δεύτερο θάνατο.

Δεν είναι όμως αυτό ακριβώς το γεγονός ο δεύτερος θάνατος, ο οποίος βέβαια μοιραίως θα επακολουθήσει και ο οποίος συνίσταται στην διάσπαση των τριών Πνευματικών αρετών και στην εξαφάνιση (απώλεια) τής αποκτηθείσης Συνειδήσεως.

Αυτός είναι στην ουσία ο πραγματικός θάνατος διότι η συνείδηση τής υπάρξεως μας, που μας δίδει την έννοια τής ζωής και την γνώση τού Όντος μας, **διαλύεται**.

Ανακεφαλαιώνοντας, μπορούμε, να πούμε τα εξής :

1^{ov}. Παρακολούθησαμε μιά “ ανοδική ” κίνηση τής κατώτερης συνείδησης, για να φθάσει και να ενωθεί μέ το Ουσιαστικό ΕΓΩ.

Είναι η Άνοδος στο Δένδρο τής Ζωής στην Καμπαλά.

2^{ov}. Με την ένωση αυτή το ανώτερο ΕΓΩ θα αποκτήσει την αθάνατη Συνείδηση τού **Υπάρχειν**, την οποία θα φέρει διά των τριών Πνευματικών του Αρετών.

3^{ov}. Η κατώτερη συνείδηση δημιουργήθηκε εξαρτημένη από τα τρία υποστατικά σώματα.

Θα διατηρηθεί κατά την διάρκεια τής πορείας προς συνάντηση της με το ΕΓΩ, μόνον, εφόσον δεν θα έχουν διαλυθεί τα σώματα και ιδιαίτερα το ψυχικό και το νοητικό σώμα.

4^{ov}. Αν τα σώματα είναι φθαρτά στο μεγαλύτερο μέρος τους, η ένωση (συνεργασία) των τριών Πνευματικών Αρετών είναι χαλαρή.

5^{ov}. Επομένως όταν τα σώματα διαλυθούν, λόγω τής φθαρτότητας τους, οι Πνευματικές Αρετές διασπώνται και η Συνείδηση Εαυτού περιπίπτει στην ανυπαρξία.

Υπενθυμίζουμε ότι η μη συντονισμένη προσπάθεια των τριών (ο Σεβ* και οι δυο Επόπτες), κατά την προσπάθεια ανέγερσης τού δολοφονημένου Χιράμ στην μύηση τού Διδασκάλου, οδηγεί στην αποσύνθεση (Μακ - Βενάκ = το παν αποσυντίθεται).

Η κοινή όμως συντονισμένη προσπάθεια και των τριών μαζί στέφεται από επιτυχία.

Τα πέντε τέλεια σημεία των Διδασκάλων μάς δίνουν την έννοια τής αναστημένης και άφθαρτης προσωπικότητας.

Συνεπώς, η διατήρηση της Συνείδησης της ύπαρξης μας μετά τον φυσικό θάνατο, πού αποτελεί το βαθύτερο καί το μεγαλειωδέστερο θέμα το οποίο κυριολεκτικά συγκλονίζει τον κάθε άνθρωπο, είναι συνυφασμένη με την ποιότητα της Αισθητικής και της Νοητικής μας κατάστασης, δηλαδή με τον βαθμό φθαρτότητας των δύο αυτών σωμάτων από την μέριμνα την οποία θα λάβει και τις προσπάθειες τις οποίες θα κάνει ο άνθρωπος κατά την περίοδο της ενσάρκωμένης του ζωής. Αυτό θα είναι και το θέμα πού θα μας απασχολήσει στην συνέχεια της ανάλυσης μας ...

Ένα μνητικό κείμενο των Ε*Α*Διδ* μας δίνει την εξής παραίνεση :

« Εάν λέμε ότι πρέπει να αποβάλετε τα ελαττώματα σας, δεν είναι για να αποκτήσετε την Αιώνιο Βασιλεία, αλλά για να κατακτήσετε την ανεξαρτησία σας σαν ύπαρξεις και σαν άνθρωποι. Διότι τα ελαττώματα είναι τα μέσα, διά των οποίων οι δυνάστες υποδουλώνουν τούς δυναστευομένους και εκμηδενίζουν την προσωπικότητα τους ».

Εξ άλλου, το τυπικό του 4^{ου} βαθμού αναφέρει ότι ο θάνατος τού Χιράμ συμβολίζει την υποδούλωση τού ανθρωπίνου Πνεύματος και ότι δυσκολότερο από την εκπλήρωση τού καθήκοντος είναι η γνώση αυτού. Οι ίδιοι οι Ε*Α*Διδ* μάς δίνουν σαν παραίνεση ότι το πρώτο καθήκον κατά την γήινη ύπαρξη μας πρέπει να είναι η εξασφάλιση της αθανασίας τού ΕΓΩ και της Προσωπικότητος μας.

Στο σχήμα Α127 παρατηρούμε ότι το σημείο που εκτελεί η ανθρωπινή φιγούρα στα δεξιά, με το δάκτυλο να δείχνει προς τον ουρανό, είναι ακριβώς το ίδιο με το σημείο τού 4^{ου} βαθμού κατά την εκφώνηση ζιζόν και την εκφώνηση Χοσεά τού 18^{ου} βαθμού.

Υπονοεί την ανάσταση τού Χιράμ ή και τού Ιησού (18^{ος} βαθμός), ο οποίος αποτελεί το πρότυπο του Όσιρη - [[♣ τόμος Β' 4^{ος} και 18^{ος} βαθμός].

Η Ανάσταση τού Όσιρη , το πρότυπο τού Χιράμ

A127

Αυτά τα δύο κείμενα μπορεί να έρχονται σε φαινομενική αντίθεση μεταξύ τους, εν τούτοις υπάρχει μία βαθύτατη ταύτιση.

Η φροντίδα (καθήκον) για την εξασφάλιση της αθανασίας τού ΕΓΩ μας είναι πρωταρχική και η μόνη πού δικαιώνει την γήινη ζωή τού ανθρώπου.

Η φροντίδα αυτή καταλαμβάνει ολόκληρη τη ζωή και είναι η σταδιακή δημιουργία μιας ηθικής κυρίως προσωπικότητας και μιας εξαγνισμένης Αισθητικής και Νοητικής Κατάστασης.

Και όταν η μύηση στα πρώτα στάδια της εξαγέλλει, ότι δεν πρέπει να συνδέου-

με την απαλλαγή από τα ελαττώματα μας με την μελλοντική αμοιβή, έστω και αν αυτή είναι η Βασιλεία των Ουρανών, θέλει να προλάβει και την υποκρισία και την κακή ερμηνεία της Ηθικής.

Η ανταμοιβή δεν είναι το σωστό κίνητρο, διότι περιέχει στοιχεία εγωισμού.

Η ανταμοιβή είναι απλώς φυσική συνέπεια των πράξεων μας, η κατάληξη του πεπρωμένου μας και βέβαια η Ηθική προσωπικότητα δεν μπορεί να υπάρξει, όταν ο εγωκεντρισμός είναι το κίνητρο της.

Εκείνο το οποίο μας λένε οι Διδάσκαλοι είναι ότι η φροντίδα μας, το κυρίως ΚΑΘΗΚΟΝ το οποίο περικλείει και όλα τα άλλα, πρέπει να είναι η εξασφάλιση της αγνότητας των καταστάσεων μας και σαν συνέπεια της φροντίδας αυτής θα είναι η ΑΘΑΝΑΣΙΑ του ΕΓΩ μας.

Θα θέσουμε τώρα και ένα άλλο πολύ σημαντικό ερώτημα !

Είναι δυνατόν ο ατελής άνθρωπος να αποφύγει τον **δεύτερο θάνατο** ;

Μια παροιμία λέγει :

« ο άνθρωπος, πού θέλει να φτάσει τον Θεό, πρέπει να σταθεί στις μύτες των ποδιών του, να τεντώσει τα χέρια του ψηλά όσο μπορεί και τότε ο Θεός θα κατέβει από τα ύψη Του, θα κάνει όλη την διαδρομή μέχρι τον άνθρωπο και θα τον πιάσει. »

Είναι πιθανόν εδώ κρύβεται και η έννοια του Εκλεκτού (αυτός που έχει εκλεγεί) λέξη που περιλαμβάνεται σε παρά πολλούς από τους τίτλους των υψηλότερων Τεκτονικών βαθμών.

Κάθε ενσυνείδητο Όν λοιπόν, που αποτελεί μέρος του Κοσμικού Σώματος, είναι δυνατόν να αποφύγει τον δεύτερο θάνατο σταθεροποιώντας το ίδιο του το Εγώ στο Ουράνιο Σώμα και η μέριμνα παντός Εκλεκτού Τέκτονος είναι η προσπάθεια αποφυγής του δευτέρου θανάτου.

Η επίδραση ενός Όντος της Θείας Ιεραρχίας (Αρχαγγελική) αρκεί για αυτό, εάν ο Εκλεκτός υποβοηθήσει το Δώρο της Αρχαγγελικής Οντότητας με την ατομική του προσπάθεια !

Έτσι στον 18° βαθμό βλέπουμε τους Ιππότες της Ανατολής και Δύσεως να αναζητούν και στην προσπάθεια αυτήν τους οδηγεί ο Αρχάγγελος **Ραφαήλ**.

Επίσης και στον 28° βαθμό.

Λέει στον 18° βαθμό ο **Σοφώτατος** ιστάμενος προ της στήλης της Ελπίδος :

« Δεν μας απομένει ει μη η Ελπίς.

Αλλοίμονο εις εκείνον, ο οποίος θα σβήσει ταύτην ».

Ας δούμε όμως σε τι συνίσταται η προσπάθεια αυτή του ανθρώπου.

Η κάθε προσωπικότητα τελειοποιείται μέσα από την ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΗ ή το ΑΠΡΟΣΩΠΟ, που δεν είναι παρά, η επάνοδος του ατομικοποιημένου όντος στην Υπερσυνείδητη Ζωή.

Και επειδή δεν μπορεί να ενεργήσει μέσω της Σοφίας του ΕΓΩ μεταχειρίζεται

την Αγάπη, η οποία έχει δυνατότητα να εμποτιστεί από την Σοφία.

Δηλαδή, δημιουργώντας μέσω της Αγάπης μια ηθική προσωπικότητα, θα έρθει στην συνέχεια και η Σοφία γιά να εμποτίσει την προσωπικότητα αυτή.

Διότι καθώς τα ΕΓΩ έχουν απομονωθεί, δημιούργησαν την ατομικότητα, πού είναι μορφή τού εγωισμού καί πού διακρίνει το Όν από το σύνολο.

Πρέπει επομένως να ανοίξουμε τον κλειστό ατομικό κύκλο, ώστε να γίνει το άτομο μέτοχος τού Παντός. Εκείνη δε η επιθυμία, πού εκδηλώνεται μέσα μας καί απαιτεί ικανοποίηση υπό μορφή ατομικού εγωισμού, πρέπει να μεταστραφεί προς πραγματοποίηση ζωής παγκοσμίου.

Αυτή η μεταστροφή πραγματοποιείται στα διάφορα επίπεδα, είτε μέσω τού **Ενστίκτου** ή διά τού **Αισθήματος**, είτε τέλος διά της **Κρίσεως**.

Οι ιδιότητες της ΑΠΑΘΕΙΑΣ, της ΑΔΙΑΦΟΡΙΑΣ καί της ΣΤΩΙΚΟΤΗΤΑΣ, πού συνιστούν οι Ε*Α*Διδ*, ως μέσα για την τελειοποίηση της προσωπικότητος τού ΕΓΩ, δεν πρέπει να θεωρηθούν σαν πόρτες πού κλείνουν τον κύκλο ή πού μετατρέπουν το άτομο σε κέντρο συμφέροντος καί παράγουν τον εγωισμό. Αντιθέτως, δίνουν στην ψυχή αρκετή σταθερότητα καί ευστάθεια ώστε να αντιστέκεται σε κάθε εξωτερική ενέργεια.

Μας είναι δε γνωστό, ότι η ψυχή μας είναι άνοιγμα σε όλες τις εξωτερικές επήρειες και ότι όταν υφιστάμεθα αυτές τις επήρειες τότε ούτε δημιουργούμε αλλά ούτε εξελίσσουμε την προσωπικότητα μας.

Οι Τέκτονες λοιπόν και ιδίως τών ανωτέρων βαθμών, οφείλουν να επιτηρούν τον εαυτό τους για να αποφεύγουν κάθε αισθηματική υπερβολή χωρίς βέβαια να καταπνίγουν κάθε αίσθημα καί να αντιβαίνουν έτσι προς την αρχή της Αγάπης.

Η Αγάπη είναι ιδιότητα συστατική τού ΕΓΩ καί χρησιμοποιούμενη από τον άνθρωπο τού δίνει την δυνατότητα να δημιουργήσει Ηθική προσωπικότητα.

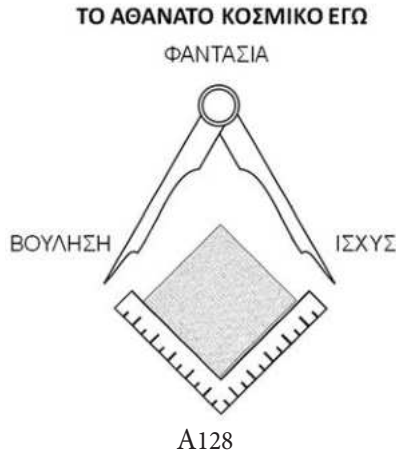
Δρα επί της Νοητικής μας κατάστασης καί βοηθά στο να απομακρυνόμαστε από τις πλάνες καί ιδίως από την πλάνη της χωριστικότητος, ώστε να επιτυγχάνεται έτσι η αγνότητα τού Νοητικού μας σώματος.

Όταν εξαλειφθούν οι νοητικές πλάνες, τότε στην ψυχή τού ανθρώπου κυριαρχούν αισθήματα θετικά καί η Αισθητική του Κατάσταση καθαρίζεται.

Τότε ο άνθρωπος με αγνό τον Νού και καθαρή την καρδιά φθάνει στην κατάσταση τού ΑΠΡΟΣΩΠΟΥ καί της ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΗΣ, που συνιστούν το έδαφος στο οποίο οικοδομείται η Συνείδηση της Παγκοσμιότητας.

Ήδη το άτομο αυτό, μολοντί ζεί ακόμη στο επίπεδο της ενσάρκωσης, ανταποκρίνεται με την ποιότητα της Αισθητικής και της Νοητικής του Κατάστασης στην Ενιαία ζωή τού Ουρανίου επιπέδου. Οι Αισθητικοί και Συναισθητικοί νόμοι δεν ασκούν επάνω σε αυτόν καμιά επίδραση. Το κοσμικό ΕΓΩ, τού ανθρώπου

αυτού, άφθαρτη πλέον μορφή ζωής με άρρηκτη την ένωση των Πνευματικών Αρετών, εγκαταλείπει όπως φαίνεται στο επόμενο σχήμα Α118 τα φθαρτά του στοιχεία, την φθαρτή και θνητή μορφή ζωής που είχε χρησιμοποιήσει στο Κοσμικό επίπεδο, για να ζήσει αιώνια στα Ουσιαστικά πλέον επίπεδα.

Μιλήσαμε ήδη περί Αγνότητας καί πρέπει να καθορίσουμε επιγραμματικά την έννοια αυτής.

Η Αγνότητα είναι η κατάσταση μιας μορφής ζωής ή ενός σώματος που δεν περιέχει παρά στοιχεία ανάλογα προς την μορφή αυτή.

Δηλαδή νοητικά μόνο στοιχεία όταν πρόκειται περί τού νοητικού σώματος και ενωτικά στοιχεία όταν πρόκειται περί τού ψυχικού σώματος κοκ.

Π.χ. η αγνότητα τού νοητικού μας σώματος καταργείται όταν εισχωρήσουν μέσα σε αυτό ετερογενή στοιχεία. Δηλαδή η πλάνη τής χωριστικότητας, στην οποία αναφερόμαστε συχνά, είναι η πεπλανημένη αντίληψη τής νοήσεως μας που οφείλεται στο ότι μεταφέρθηκε στην νόηση μας η χωριστικότητα που επικρατεί στο υλικό επίπεδο (Μωσαϊκό Δάπεδο).

Βέβαια εννοείται ότι δεν εισήλθαν στην νόηση μας υλικά στοιχεία αλλά μια κατάσταση, που αποτελεί πραγματικότητα για το υλικό επίπεδο, έγινε αντιληπτή μέσω των αισθήσεων μας και υιοθετήθηκε από την νοητική μας αρχή σαν να αποτελεί Πνευματική ιδιότητα.

Αυτό όμως αποτελεί άρνηση τής ενότητας τού Πνεύματος.

Από το γεγονός και μόνον αυτό αυτό χάνεται η αγνότητα τού νοητικού μας σώματος.

Καί εάν με αυτόν τον τρόπο φαίνεται ότι το νοητικό μας σώμα φθείρεται διά τής αρνήσεως τής πραγματικότητας, με ανάλογο τρόπο συμπεραίνουμε ότι φθείρεται και το ψυχικό μας σώμα διά τής διχόνοιας, ενώ αντίστοιχα το υλικό μας σώμα φθείρεται διά τής διαιρέσεως.

Η Εσωτερική Διδασκαλία μάς λέγει, ότι κάθε μορφή ζωής υπόκειται σε αποσύνθεση λόγω τής φθαρτής φύσεως τών Αρχών εκ τών οποίων συνίσταται η μορφή αυτή τής ζωής.

Αλλά συνεχίζει, ότι κάθε μορφή ζωής μπορεί να είναι διαρκής καί αιωνία εάν οι Αρχές πού την συνιστούν καταστούν άφθαρτες με την δύναμη τής Αγνότητας. Εάν, λοιπόν, από το νοητικό μας σώμα εξαλείψουμε την άρνηση τής πραγματικότητας, αν απο το ψυχικό μας σώμα εκδιώξουμε την διχόνοια (αισθήματα χωριστικότητας) καί εάν ήταν δυνατόν, από τον υλικό μας σώμα να αποτρέψουμε την διαίρεση (διάσπαση κυττάρων, οργάνων κ.λ.π.), τότε η υποστατική αυτή μορφή ζωής καθίσταται διαρκής καί αιωνία.

Επειδή όμως είναι αδύνατον να αποτρέψουμε την διαίρεση που αφορά το υλικό μας σώμα, για αυτό υφιστάμεθα οι άνθρωποι τον φυσικό θάνατο και στην ορολογία μας πρώτο θάνατο.

Εάν κατορθώσει ο Άνθρωπος όσο ακόμα ζει, να επιτύχει την αγνότητα τού ψυχικού και τού νοητικού του σώματος, τότε αποφεύγει τον δεύτερο θάνατο ή αλλιώς ψυχονοητικό θάνατο.

Η δημιουργία επομένως Ηθικής και Πνευματικής προσωπικότητας δεν είναι τίποτε άλλο, παρά η επίτευξη τής αγνότητας τής Νοητικής καί τής Αισθητικής μας Καταστάσεως.

Αυτή η κατάσταση γίνεται φανερή με το βίωμα τού ατόμου, πού την έχει κατακτήσει, αφ' ενός με την **Διαφάνεια** εν γένει τής ζωής του καί αφ' έτερου με την **Σαφήνεια**, η οποία χαρακτηρίζει όλες τις νοητικές του συλλήψεις, πεποιθήσεις καί δοξασίες.

Η Ηθική προσωπικότητα εκδηλώνεται με μία δύναμη, η οποία είναι αποτέλεσμα μιας σταθερής αρμονίας μεταξύ τών τριών Υποστάσεων, μιας αρμονίας η οποία τείνει να επιβληθεί στο περιβάλλον διά τών πράξεων τού ατόμου οι οποίες φέρουν την σφραγίδα τής εσωτερικής του ζωής. Μία τέτοιου είδους εκδήλωση τής Ηθικής προσωπικότητας αποτελεί την **Δημιουργική Δράση** τού Μύστου.

Τέλος ο ισχυρός του Λόγος, καθώς μεταδίδεται, ορατός ή αόρατος, καλύπτει τον πλανήτη καί προσκαλεί τούς ανθρώπους σε έργα εξαγνιστικά εξαγγέλοντας την αναγέννηση στην οποία καλούνται όλοι οι άνθρωποι.

Η Αγνότης αυτή τού μνημένου θα δημιουργήσει τώρα την Πνευματική του προσωπικότητα. Θα συντελέσει δηλαδή, ώστε να προσεγγίσει το Πνεύμα του την ΑΛΗΘΕΙΑ, διότι η ακτινοβολία τού Θεού δεν είναι αισθητή παρά μόνον όταν η « καρδιά » μας είναι καθαρή.

Τότε το άτομο καθοδηγείται από τη ΣΟΦΙΑ και συλλαμβάνει την ακριβή έννοια τής δικαιοσύνης καί τότε μετατρέπεται σε μια δύναμη προστασίας ενσαρκώνοντας με όλη την ύπαρξη του το ιδεώδες πού εκφράζουν τα μυητικά σύμβολα.

Τρεις είναι οι συντελεστές που συντελούν στην δημιουργία μιας αθάνατης προσωπικότητας.

Ο πρώτος συντελεστής είναι η επίτευξη μιας καταστάσεως, πού αποδίδεται με τούς όρους :

ΣΤΩΙΚΙΣΜΟΣ - ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ - ΑΠΑΘΕΙΑ

Ο δεύτερος συντελεστής είναι η ισχυρή ΒΟΥΛΗΣΗ.

Ο τρίτος συντελεστής είναι η πλούσια ΠΕΙΡΑ.

Στωικισμός είναι η κατάσταση εκείνη με την οποία πρέπει να αντιμετωπίζουμε τις επήρειες ενός μη ευνοϊκού Μοιραίου, χωρίς να επιτρέπουμε να διαταράσσεται η ψυχική μας ηρεμία.

Βέβαια δεν πρέπει να επιτρέψουμε την ψυχική μας διατάραξη και από τις ιδιαίτερα ευνοϊκές επήρειες τού Μοιραίου, δηλαδή δεν επιτρέπεται να κυριαρχεί στην ψυχή μας ούτε άκρατος ενθουσιασμός ούτε πεσιμισμός, διότι αυτά οφείλονται σε επήρειες πέραν από εμάς και μας απομακρύνουν από τον έλεγχο τού εαυτού μας.

Αδιαφορία είναι η κατάσταση, πού αντιτάσσουμε έναντι επηρειών, οι οποίες προέρχονται από το συγκεκριμένο άμεσο περιβάλλον μας και κατευθύνονται προς εμάς. Σκοπόν δε έχει και πάλι την διατήρηση τής ψυχικής μας ακεραιότητας έναντι αυτού τού είδους επιδράσεων.

Απάθεια είναι η κατάσταση αμύνης πού αντιτάσσουμε έναντι επιδράσεων, οι οποίες κατευθύνονται προς το σύνολο τής κοινωνικής ομάδας στην οποία ανήκουμε.

Δηλαδή οι επιδράσεις αυτές δεν κατευθύνονται προσωπικά προς εμάς τούς ίδιους αλλά προς το σύνολο τής κοινωνικής ομάδας όπου ανήκουμε καί βεβαίως έμμεσα θίγουν καί εμάς.

Αυτού τού είδους οι επιδράσεις είτε έχουν φυσικό αίτιο (σεισμός, τυφώνας, λοιμός κ.λ.π.), είτε τα προκαλούν άλλες κοινωνικές ομάδες π.χ. δογματισμός, φανατισμός, πόλεμος κ.ο.κ.

Μετά από την επίτευξη αυτής τής κατάστασης απαιτείται η επιβολή τής βουλήσεως στις πολλαπλές πράξεις τού ανθρώπου ώστε να υπερνικηθεί η αδράνεια. Καί αυτό αποτελεί τον δεύτερο συντελεστή τής δημιουργίας τής Προσωπικότητος, την ισχυρή Βούληση.

Τέλος απαιτείται η Πείρα, η οποία θα εκδιώξει την αμάθεια καί θα δημιουργήσει δοξασίες, δηλαδή ακλόνητες πεποιθήσεις με βάση καί τούς νόμους τής Ηθικής καί τής Φυσικής Δημιουργίας. Αυτό αποτελεί το απαραίτητο συμπλήρωμα τής δημιουργίας τής προσωπικότητος.

Ανόμοιοι, Στωικοί, Αδιάφοροι και Απαθείς, οι μνημένοι μελετητές τής Φύσεως θα αποβούν εντεταλμένοι και άξιοι να αποδείξουν στον άνθρωπο με τον έμπρακτο βίο τους το θαύμα τής προσπάθειας καί τής Θελήσεως.

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ

12

Ο ΕΠΤΑΔΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ή ΕΠΕΚΤΑΣΗ
ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΓΡΑΜΜΑΤΟΥ

Ο πρώτος βασικός νόμος τού σύμπαντος είναι ο νόμος τών τριών δυνάμεων ή τών τριών αρχών ή όπως συχνά ονομάζεται νόμος τού Τρία.

Σύμφωνα με τον νόμο αυτό, κάθε φαινόμενο σε όλους τους κόσμους, χωρίς εξαίρεση, είναι αποτέλεσμα μιας ταυτόχρονης ενέργειας τριών “**δυνάμεων**” : τής διεισδυτικής (θετικής), τής περικαλυπτικής (αντιθετικής) και τής εξισορροπητικής.

Ο επόμενος βασικός νόμος τού σύμπαντος, είναι ο νόμος τού Επτά ή νόμος τών **Οκταβών**.

Για να κατανοήσει κανείς το νόημα τού νόμου αυτού, πρέπει να αντιληφτεί ότι το σύμπαν συνίσταται από δονήσεις. Οι δονήσεις αυτές υπάρχουν σε όλες τις όψεις και είδη τής λεγόμενης ύλης (από την πιο αιθέρια έως την πιο πυκνή) από την οποία αποτελείται το σύμπαν. Προέρχονται από διάφορες πηγές και παίρνουν διάφορες κατευθύνσεις, διασταυρώνονται αναμεταξύ τους, συγκρούονται, ενισχύουν, εξασθενούν ή εμποδίζουν η μια την άλλη.

Με αυτήν την έννοια, σύμφωνα με τις συνηθισμένες απόψεις τής Δύσης, οι δονήσεις είναι συνεχείς. Αυτό σημαίνει ότι οι δονήσεις δεν διακόπτονται.

Αντίθετα, ανεβαίνουν ή κατεβαίνουν όσο διαρκεί η ενέργεια τής αρχικής ώθησης πού προκάλεσε την δόνηση. Αυτή η ίδια ενέργεια υπερνικά την αντίδραση τού φορέα πού μέσα του εκδηλώνονται οι δονήσεις.

Όταν εξαντληθεί η δύναμη τής ώθησης οι δονήσεις αναπτύσσονται ομοιόμορφα και βαθμιαία και όταν δεν υπάρχει αντίδραση μπορεί να μη σταματήσουν ποτέ.

Για αυτό, μια από τις βασικές υποθέσεις τής φυσικής επιστήμης είναι το αδιόλειπτο τών δονήσεων, παρ’ όλο πού ποτέ δεν έχει διατυπωθεί με ακρίβεια, γιατί ποτέ δεν συνάντησε μια αντίθετη άποψη.

Σε ορισμένες όμως από τις νεώτερες θεωρίες, αυτή η υπόθεση αρχίζει να κλονίζεται.

Όμως η φυσική είναι ακόμα πολύ μακριά από τη σωστή θεώρηση τής φύσης τών δονήσεων.

Εδώ η άποψη τής αρχαίας γνώσης έρχεται σε αντίθεση με την άποψη τής σύγχρονης επιστήμης γιατί στην βάση τής κατανόησης τών δονήσεων η αρχαία γνώση τοποθετεί την αρχή τής διαλείψεως τών δονήσεων (διάλειψη = προσωρινή διακοπή ή παύση).

Η διάλειψη τών δονήσεων είναι η τάση πού έχουν όλες οι δονήσεις στην Φύση, είτε βρίσκονται σε ανοδική είτε σε καθοδική πορεία, να αναπτύσσονται όχι ομοιόμορφα, αλλά με περιοδικές επιταχύνσεις καί επιβραδύνσεις. Αυτή η αρχή μπορεί να διατυπωθεί με περισσότερη ακρίβεια, αν πούμε ότι η δύναμη τής αρχικής ώθησης, πού βάζει σε κίνηση τις δονήσεις, δεν ενεργεί ομοιόμορφα αλλά, θα έλεγε κανείς πώς γίνεται διαδοχικά πιο έντονη ή πιο ασθενική.

Η δύναμη τής ώθησης ενεργεί χωρίς να αλλάξει την φύση της καί οι δονήσεις της αναπτύσσονται κανονικά μόνο για ένα διάστημα πού καθορίζεται από την φύση τής ώθησης, τον φορέα, τις συνθήκες καί τα παρόμοια.

Αλλά, σε μια ορισμένη στιγμή, παρατηρείται ένα είδος αλλαγής καί θα έλεγε κανείς πώς οι δονήσεις παύουν να « υπακούν » στην ώθηση.

Έτσι, για ένα διάστημα, η ταχύτητα τους ελαττώνεται και ως ένα σημείο αλλάζει η φύση τους ή η κατεύθυνση τους.

Οι ανερχόμενες ή κατερχόμενες δονήσεις π.χ. αρχίζουν, σε μια ορισμένη στιγμή, να ανεβαίνουν ή αντιστοίχως να κατεβαίνουν πιο αργά.

Μετά από αυτή την προσωρινή επιβράδυνση, τόσο στην άνοδο όσο καί στην κάθοδο, οι δονήσεις ξαναπαίζουν στο προηγούμενο κανάλι και για ένα διάστημα ανεβαίνουν ή κατεβαίνουν ομοιόμορφα έως μια ορισμένη στιγμή, πού καί πάλι κάτι ανακόπτει την πρόοδο τους.

Εδώ έχει σημασία πού οι περίοδοι τής ομοιόμορφης κίνησης τής ώθησης δεν είναι ίσες και πού οι στιγμές τής επιβράδυνσης τών δονήσεων δεν είναι συμμετρικές.

Η μία περίοδος είναι πιο μικρή και η άλλη πιο μεγάλη.

Γιά να καθοριστούν αυτές οι στιγμές τής επιβράδυνσης ή καλύτερα τής ανακοπής τής πορείας τών ανερχόμενων καί κατερχόμενων δονήσεων, οι γραμμές πού πάνω σε αυτές αναπτύσσονται οι δονήσεις χωρίζονται σε περιόδους πού σε ένα ορισμένο χρονικό διάστημα αντιστοιχούν στον διπλασιασμό ή στην ελάττωση του αριθμού τών δονήσεων σε ποσοστό 50%.

Ας φανταστούμε μιά γραμμή ανερχόμενων δονήσεων.

Ας τις παρακολουθήσουμε την στιγμή πού πάλλονται, για παράδειγμα, με συχνότητα δέκα δονήσεων το δευτερόλεπτο.

Μετά από ένα διάστημα ο αριθμός τών δονήσεων διπλασιάζεται, φτάνει δηλαδή τις είκοσι.

Είναι ήδη εξακριβωμένο ότι σε αυτό το διάστημα τών δονήσεων, ανάμεσα στον αρχικό αριθμό τών δονήσεων και στον διπλάσιο τους, υπάρχουν δύο σημεία στα οποία σημειώνεται μία επιβράδυνση τής αύξησης τους.

Το ένα βρίσκεται κοντά στο σημείο εκκίνησης, αλλά όχι στην ίδια την εκκίνηση.

Το άλλο σημείο βρίσκεται, όπως στο σχήμα, σχεδόν προς το τέλος.

Οι νόμοι πού διέπουν την επιβράδυνση ή την παρέκκλιση τών δονήσεων από την αρχική τους κατεύθυνση, ήταν γνωστοί στην αρχαία επιστήμη.

Αυτοί οι νόμοι ενσωματώθηκαν σε έναν ορισμένο τύπο, ο οποίος σώθηκε ως τις μέρες μας.

Σε αυτόν τον τύπο, η περίοδος τού διπλασιασμού τών δονήσεων χωρίζεται σε οκτώ άνισα μέρη, πού αντιστοιχούσαν στον ρυθμό τής αύξης τών δονήσεων.

Το όγδοο μέρος επαναλαμβάνει το πρώτο, άλλα με τον διπλάσιο αριθμό δονήσεων.

Αυτή η περίοδος τού διπλασιασμού των δονήσεων ἢ η γραμμή της ανάπτυξης των δονήσεων ανάμεσα σε ένα ορισμένο αριθμό δονήσεων και στον διπλασιασμό τους, ονομάζεται **οκτάβα** δηλαδή αποτελείται από οκτώ τμήματα.

Η διαίρεση σε οκτώ άνισα μέρη τής περιόδου, πού μέσα σε αυτήν διπλασιάζονται οι δονήσεις, στηρίζεται στην παρατήρηση τής μη ομοιόμορφης αύξης τών κραδασμών σε ολόκληρη την οκτάβα.

Τα ξεχωριστά « μέρη » τής οκτάβας, δείχνουν την επιτάχυνση και την επιβράδυνση σε « διάφορες » στιγμές τής πορείας της.

Με την μορφή αυτού τού τύπου, οι ιδέες τής οκτάβας πέρασαν από δάσκαλο σε μαθητή και από την μία σχολή στην άλλη.

Σε πολύ μακρινούς καιρούς, μία από αυτές τις σχολές ανακάλυψε ότι ήταν δυνατόν να εφαρμοστεί αυτός ο τύπος στην μουσική.

Έτσι δημιουργήθηκε η επτάτονη μουσική κλίμακα, πού ήταν σε εφαρμογή στην πιο μακρινή αρχαιότητα, για ένα διάστημα λησμονήθηκε και τελικά “ ανακαλύφτηκε ” ξανά.

Η επτάτονη κλίμακα είναι ο τύπος ενός κοσμικού νόμου τον οποίον είχαν υπολογίσει οι αρχαίες σχολές και τον είχαν εφαρμόσει στην μουσική.

Αν όμως μελετήσουμε την εκδήλωση τού νόμου τών οκταβών στις δονήσεις όλων τών ειδών, θα βρούμε ότι οι νόμοι είναι παντού οι ίδιοι και πως το φως, η θερμότητα, οι χημικές, μαγνητικές και άλλες δονήσεις υπόκεινται στους ίδιους νόμους όπως και οι ηχητικές δονήσεις.

Η κλίμακα τού φωτός π.χ. είναι γνωστή στην Φυσική. Στην Χημεία, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το περιοδικό σύστημα τών στοιχείων είναι στενά συνυφασμένο με την αρχή τών οκταβών, αν και αυτή η σύνδεση δεν έχει γίνει ακόμα πολύ σαφής στην επιστήμη.

Μία μελέτη τής υφής τής επτάτονης μουσικής κλίμακας δίνει μία καλή βάση για την κατανόηση τού κοσμικού νόμου τών οκταβών ἢ νόμου τού 7.

Μια μουσική κλίμακα είναι ένα σύνολο από συχνότητες ήχων, μη απλών, που ονομάζονται **φθόγγοι**, διότι όπως και τα γράμματα τής αλφαβήτου δεν αναλύονται σε άλλους πιό απλούς. Κάθε φθόγγος είναι και μια νότα ♯ τής κλίμακας.

Η ονομασία κάθε νότας αναφέρεται στην θέση της μέσα στην κλίμακα.

Η ονομασία κάθε κλίμακας σχετίζεται άμεσα με την πολλαπλασιαστική απόσταση νότας από νότα.

Για να βρεθεί η συχνότητα κάθε νότας ♩ πρέπει να ξέρουμε για ποιά κλίμακα μιλάμε και για ποιά νότα.

Πολλαπλασιαστική απόσταση : είναι ο αριθμός με τον οποίο πρέπει να πολλαπλασιαστεί μια νότα για να παράγει την επόμενη.

Για παράδειγμα ο αριθμός 2 απέχει από τον 4 κατά 2 μονάδες « πολλαπλασιαστικά » και δύο μονάδες αριθμητικά, επειδή επίσης $2 + 2 = 4$.

Ομοίως ο 4 από τον 8 απέχει κατά 2 μονάδες πολλαπλασιαστικά ($2 \times 4 = 8$) αλλά αριθμητικά απέχει 4 μονάδες επειδή $4 + 4 = 8$.

Στην ανερχόμενη φυσική κλίμακα τού Ντο (Do), (την μη συγκερασμένη), οι νότες έχουν τις ακόλουθες αριθμητικές τιμές τού πίνακα I, αν το Ντο1 θεωρηθεί ίσον με την μονάδα.

ΠΙΝΑΚΑΣ III

1	9/8	5/4	4/3	3/2	5/3	15/8	2
1	1,125	1,25	1,333...	1,5	1,666...	1,875	2
ΝΤΟ	ΡΕ	ΜΙ	ΦΑ	ΣΟΛ	ΛΑ	ΣΙ	ΝΤΟ

Παρατηρούμε ότι κάθε νότα έχει διαφορετική απόσταση από την επόμενη από όση είχε από την προηγούμενη. Δηλαδή ο συντελεστής πολλαπλασιασμού που μας οδηγεί από την προηγούμενη στην επόμενη κάθε ζεύγους είναι :

ΠΙΝΑΚΑΣ IV

9/8	10/9	16/15	9/8	10/9	9/8	16/15
ΝΤΟ-ΡΕ	ΡΕ-ΜΙ	ΜΙ-ΦΑ	ΦΑ-ΣΟΛ	ΣΟΛ-ΛΑ	ΛΑ-ΣΙ	ΣΙ-ΝΤΟ

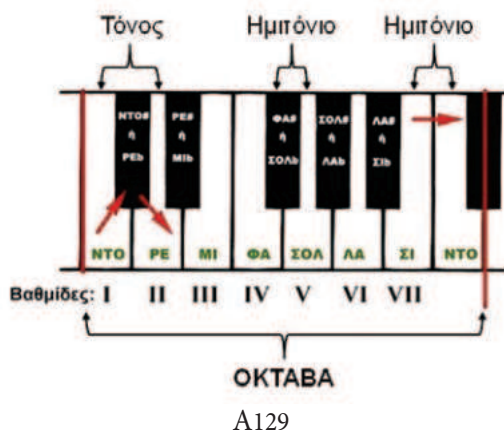
Επειδή εμφανίζονταν τρεις συντελεστές (9/8, 10/9 και 16/15) στην διαδοχή τών νοτών και αυτό δυσκόλευε πάρα πολύ τη ρύθμιση και το κούρδισμα μουσικών οργάνων όπως τα πιάνα κ.λ.π. θεωρήθηκε καλό αντί τής παραπάνω κλίμακας, που είναι η προ τού συγκερασμού, και αντί όλων όσων είναι μη συγκερασμένες να δημιουργηθούν άλλες που διευκόλυναν το κούρδισμα με αλλαγή τών συχνοτήτων τών φθόγγων. Οι νέες κλίμακες έχουν ορισμένες ιδιότητες που δεν έχουν οι παλιές αλλά χάνουν ιδιότητες τών παλαιών.

Έτσι θεωρήθηκαν οι αποστάσεις κατά 9/8 και 10/9 ως ίσες (απόσταση τόνου) και η απόσταση κατά 16/15 ως η μισή τους πολλαπλασιαστικά (ημιτόνιο).

Θεωρήθηκε επίσης ότι αυτή η απόσταση θα είναι και η μονάδα μέτρησης τών αποστάσεων τών φθόγγων. Οπότε από το 1 ως το 2 έχουμε επτά περιοχές με έκταση πολλαπλασιαστικά ίση με $2+2+1+2+2+2+1 = 12$ ημιτόνια.

Από τις 13 θέσεις που ορίζονται με τις 12 ημιτονικές αποστάσεις καταλαμβάνονται πάντα οι δύο ακριανές σε κάθε κλίμακα από το 1 και το 2 ενώ από τις ενδιάμεσες μόνο 6 κάθε φορά καταλαμβάνονται από τους υπόλοιπους φθόγγους. Οι υπόλοιπες μένουν ακάλυπτες και είναι η θέση « ημιτονίου » μεταξύ δύο φθόγγων που στο πιάνο φαίνεται από τα μαύρα πλήκτρα.

ΤΟ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟ (ΠΙΑΝΟ)

A129

Για να γίνουν όλα αυτά αντιληπτά και οπτικά, αρκεί να κοιτάξουμε τα πλήκτρα του πιάνου της εικόνας τού σχήματος A129. Κάθε απόσταση ανάμεσα σε ένα λευκό και ένα μαύρο πλήκτρο και κάθε απόσταση ανάμεσα σε δύο λευκά πλήκτρα που δεν τα χωρίζει μαύρο πλήκτρο είναι ένα ημιτόνιο. Είναι φανερό ότι μία οκτάβα (η απόσταση της επισημαίνεται στο σχήμα A129) περιέχει 12 ημιτόνια, χρειάζονται δηλαδή 12 ηχητικά βήματα για να καλύψουμε την απόσταση αυτήν. Τέτοια θέση δεν υπάρχει μεταξύ τού Μι-Φα και Σι-Ντο στην συγκερασμένη κλίμακα τού Do επειδή η απόσταση είναι απόσταση ενός ημιτονίου εξ ορισμού.

Σε άλλες κλίμακες οι αποστάσεις μεταξύ φθόγγων και η κατανομή των ημιτονίων είναι διαφορετικές.

Ας πάρουμε πάλι την ανερχόμενη οκτάβα, δηλαδή αυτήν στην οποία αυξάνει η συχνότητα των δονήσεων και ας υποθέσουμε ότι η οκτάβα αρχίζει με - ν - δονήσεις ανά δευτερόλεπτο.

Ας ορίσουμε αυτές τις ν δονήσεις με την συχνότητα Do_1 . Καθώς οι δονήσεις αυξάνουν την συχνότητα τους, στο σημείο που φτάνουν τις 2ν δονήσεις ανά δευτερόλεπτο, θα σημειωθεί ένα δεύτερο Do_2 τής επόμενης οκτάβας.

Η περίοδος ανάμεσα στο ένα και στο άλλο Do, δηλαδή η οκτάβα, χωρίζεται σε επτά άνισα μέρη, γιατί όπως είπαμε η συχνότητα των δονήσεων δεν αυξάνει ομοιόμορφα. Οι διαφορές στην επιτάχυνση ή στην αύξηση (« πολλαπλασιαστικά ») των φθόγγων ή η διαφορά στον τόνο, φαίνονται στον πίνακα III.

Οι διαφορές στους φθόγγους ή οι διαφορές στον τόνο των φθόγγων, ονομάζονται **παύσεις**.

Βλέπουμε ότι υπάρχουν τριών ειδών παύσεις στην οκτάβα.

Η παύση 9/8, η 10/9 και η 16/15.

Η μικρότερη παύση των 16/15, γίνεται ανάμεσα στο Μί και στο Φά και ανάμεσα στο Σί και στο Ντό. Αυτά ακριβώς είναι τα σημεία της επιβράδυνσης μέσα στην οκτάβα. Σε σχέση με την μουσική επτάτονη κλίμακα, πιστεύεται γενικά στην θεωρία, ότι υπάρχουν δύο ημιτόνια ανάμεσα σε κάθε δύο νότες, με την εξαίρεση των παύσεων μί - φά και σί - ντό. Αυτές έχουν μονάχα ένα ημιτόνιο.

Γενικά πιστεύεται ότι παραλείπεται ένα ημιτόνιο.

Έχουμε λοιπόν είκοσι νότες από τις οποίες οι οκτώ είναι βασικές : ντό, ρέ, μί, φά, σόλ, λά, σί, ντό, οι δέκα ενδιάμεσες : {ντο - ρέ}, {ρέ - μί}, {φά - σόλ}, {σόλ - λά}, {λά - σί} και μία ανάμεσα σε κάθε ένα από τα παρακάτω δύο ζεύγη φθόγγων : {μί - φά} και {σί - ντό}.

Αλλά στην πράξη, δηλαδή στην μουσική, χρησιμοποιούνται μόνο πέντε, αντί δώδεκα από τα ενδιάμεσα ημιτόνια, δηλαδή από ένα ημιτόνιο ανάμεσα στο : {ντό - ρέ}, {ρέ - μί}, {φά - σόλ}, {σόλ - λά}, {λά - σί}.

Ανάμεσα στο Μι και Φά και στο Σι και Ντό, το ημιτόνιο δεν υπολογίζεται καθόλου.

Έτσι, η δομή της μουσικής επτάτονης κλίμακας δίνει ένα σχέδιο τού κοσμικού νόμου των « παύσεων » ή των απόντων ημιτονίων.

Με αυτή την έννοια, όταν γίνεται λόγος για τις οκτάβες στην κοσμική ή στην μηχανική τους σημασία, μόνον οι παύσεις ανάμεσα στο {μ - φά} και στο {σί - ντό} ονομάζονται παύσεις.

Αν συλλάβουμε ολόκληρο το νόημα του, ο νόμος των οκταβών μάς δίνει μια ολότελα νέα εξήγηση τού συνόλου της ζωής, της πορείας και της ανάπτυξης των φαινομένων σε όλα τα επίπεδα τού σύμπαντος πού παρατηρούμε.

Πιθανόν πρόκειται για την γενικότερη λειτουργία τού **νόμου της Ανομοιότητας** στην Φύση.

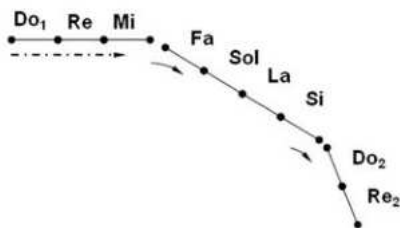
Αυτός ο νόμος εξηγεί γιατί δεν υπάρχουν ευθείες γραμμές στην Φύση και γιατί κατά κανόνα τα πράγματα συμβαίνουν με ένα τρόπο αντίθετο από ό,τι θέλουμε ή προσδοκούμε. Όλα αυτά είναι το καθαρό και άμεσο αποτέλεσμα των παύσεων ή της επιβράδυνσης στην εξέλιξη των δονήσεων. Τι είναι όμως ακριβώς εκείνο που συμβαίνει κατά την στιγμή της επιβράδυνσης των δονήσεων ;

Μα φυσικά μιά παρέκκλιση από την αρχική τους κατεύθυνση.

Η οκτάβα αρχίζει προς την κατεύθυνση Do ➔ Re ➔ Mi πού δείχνει το βέλος - σχήμα A130.

Σημειώνεται, όμως μιά παρέκκλιση ↗ ανάμεσα στο Mi και στο Fa. Η γραμμή πού άρχισε από το Do αλλάζει κατεύθυνση και με το Fa ➔ Sol ➔ La ➔ Si

κατέρχεται, σχηματίζοντας συμβολικά γωνία με την αρχική της κατεύθυνση, πού την δείχνουν οι τρεις πρώτες νότες.

A130

Ανάμεσα στο Si και στο Do σημειώνεται η δεύτερη « παύση » - μία νέα παρέκκλιση ↗, μία νέα αλλαγή στην κατεύθυνση, στον επιδιωκόμενο σκοπό ἢ στόχο ἢ εξέλιξη τού φαινομένου.

Με την επόμενη οκτάβα σημειώνεται μια ακόμα πιό έντονη παρέκκλιση και με την μεθεπόμενη μία ακόμα πιο έντονη παρέκκλιση, έτσι που η γραμμή τών οκταβών μπορεί τελικά να κάνει πλήρη “ στροφή ” και να προχωρεί προς μία κατεύθυνση αντίθετη από την αρχική.

Στην συνέχεια, η γραμμή τών οκταβών ἢ η γραμμή τής ανάπτυξης τών δονήσεων, μπορεί να επιστρέψει στην αρχική κατεύθυνση, με άλλα λόγια να διαγράψει ένα πλήρη κύκλο Ω.

Αυτός ο νόμος εξηγεί γιατί οι πράξεις μας δεν χαρακτηρίζονται ποτέ από ευθείες γραμμές, γιατί, ενώ αρχίζουμε ένα πράγμα, στην πραγματικότητα κάνουμε κάτι το ολότελα διαφορετικό, συχνά το αντίθετο τού αρχικού, αν και δεν το προσέχουμε αυτό και συνεχίζουμε να νομίζουμε ότι κάνουμε το ίδιο πράγμα πού είχαμε αρχίσει να κάνουμε.

Όλα αυτά και πολλά άλλα, μπορούν να εξηγηθούν μόνο με την βοήθεια τού νόμου τών οκταβών, μαζί με την κατανόηση τού ρόλου και τής σημασίας τών « παύσεων », πού αναγκάζουν την πορεία τής δύναμης να αλλάζει αδιάκοπα, να προχωρεί τρόπον τινά σε μία “ σπασμένη γραμμή ”, να γίνεται « το ίδιο της το αντίθετο » και τα παρόμοια.

Αυτήν την κατάσταση, δηλαδή την αλλαγή τής κατεύθυνσης, μπορούμε να την παρατηρήσουμε στο κάθε τι. Επάνω σε αυτήν την αλλαγή φαίνεται να βασίζεται ο **Καταστρεπτικός** ἢ όπως αλλιώς τον είπαμε **Μεταμορφωτικός παράγοντας**, ο οποίος φαίνεται να αποτελεί το κεντρικό σημείο τού **Βασικού νόμου τής Ζωής** στον οποίον ἤδη αναφερθήκαμε.

Αυτά βεβαία όσον αφορά το “ Οριζόντιο ” ξεδίπλωμα τών δυνάμεων μέσα στην Φύση.

Όσον αφορά στο “ Κατακόρυφο ” ξεδίπλωμα τών δυνάμεων, μέσω τών διαφόρων επιπέδων ύπαρξης (πνευματικό, ψυχικό και υλικό κ.λ.π), η αλλαγή γίνεται με μορφή σπειροειδή, κάτι που θα συναντήσουμε στο Καμπαλιστικό Δένδρο τής

Ζωής με την μορφή ενός ζιγκ-ζακ από την μια προς την άλλη Σφαίρα (σφαίρα) και χαρακτηρίζεται σαν “ **Λάμψη τής Αστραπής** ”.

Π.χ., ύστερα από μία περίοδο ενεργητικής δραστηριότητας ή έντονου συναισθηματισμού ή μιας ορθής κατανόησης, έρχεται μία αντίδραση, η εργασία γίνεται βαρετή και κουραστική. Στιγμές κούρασης και αδιαφορίας υπεισέρχονται στο συναίσθημα. Αντί να σκέπτεται κανείς σωστά, αρχίζει να αναζητεί συμβιβασμούς, να απωθεί και να αποφεύγει τα δύσκολα προβλήματα. Αλλά η γραμμή συνεχίζει να προχωρά αν και όχι σύμφωνα με την αρχική της κατεύθυνση. Η εργασία γίνεται μηχανική, το συναίσθημα φθίνει και κατεβαίνει στο επίπεδο των κοινών περιστατικών τής ημέρας. Η σκέψη γίνεται δογματική, κυριολεκτική. Τα πάντα προχωρούν έτσι για αρκετό διάστημα και μετά έρχεται μία άλλη αντίδραση, ξανά μία παύση και πάλι μία παρέκκλιση. Η πορεία τής ενέργειας μπορεί να συνεχιστεί, αλλά η εργασία η οποία άρχισε με μεγάλο ζήλο και ενθουσιασμό, γίνεται μία υποχρεωτική και άχρηστη διαδικασία. Συνήθως πλήθος ξένων στοιχείων διεισδύουν στο συναίσθημα μας όπως είναι η ερεθιστικότητα, η ευθιξία και η εχθρότητα. Η σκέψη μετακινείται κυκλικά $\mathcal{O}$, επαναλαμβάνοντας αυτά που ήξερε πίο πριν και η διέξοδος, πού είχε κάποτε βρεθεί, χάνεται ολοένα και πίο πολύ.

Το ίδιο συμβαίνει σε όλες τις σφαίρες τής ανθρώπινης δραστηριότητας. Στην λογοτεχνία, στην επιστήμη, στην φιλοσοφία, στην θρησκεία, στην ατομική και πάνω από όλα στην πολιτική ζωή, μπορούμε να παρατηρήσουμε πως η πορεία τών δυνάμεων παρεκκλίνει από την αρχική της κατεύθυνση και πως, ύστερα από ένα διάστημα, προχωρεί σε μια ολότελα αντίθετη κατεύθυνση εξακολουθώντας να διατηρεί την πρώτη της ονομασία.

Μιά μελέτη τής ιστορίας από αυτήν την σκοπιά, δείχνει τα πίο εκπληκτικά γεγονότα πού η μηχανική ανθρωπότητα δεν θέλει να τα προσέξει. Ίσως τα πιο ενδιαφέροντα παραδείγματα μιας τέτοιας αλλαγής στην κατεύθυνση τής κίνησης τών δυνάμεων μπορούν να βρεθούν και στην ιστορία τών θρησκειών, ιδιαίτερα στην Ιστορία τού Χριστιανισμού αν την μελετήσει κάνεις απροκατάληπτα.

Σκεφτείτε πόσες στροφές θα πρέπει να πήρε η κίνηση τών δυνάμεων ώσπου να φτάσει, από το Ευαγγέλιο τής Αγάπης, στην Ιερά Εξέταση.

Ο νόμος τών οκταβών εξηγεί πολλά ακατανόητα φαινόμενα στην ζωή μας.

Πρώτα απο όλα, υπάρχει η αρχή τής παρέκκλισης τών δυνάμεων.

Ύστερα το γεγονός ότι τίποτα στον κόσμο δεν μένει στην ίδια θέση ή δεν παραμένει το ίδιο. Τα πάντα κινούνται, τα πάντα πηγαίνουν κάπου, αλλάζουν, οπότε αναπόφευκτα αναπτύσσονται ή πέφτουν, εξασθενούν ή εκφυλίζονται, δηλαδή κινούνται σε μια ανερχόμενη ή σε μία κατερχόμενη γραμμή οκταβών.

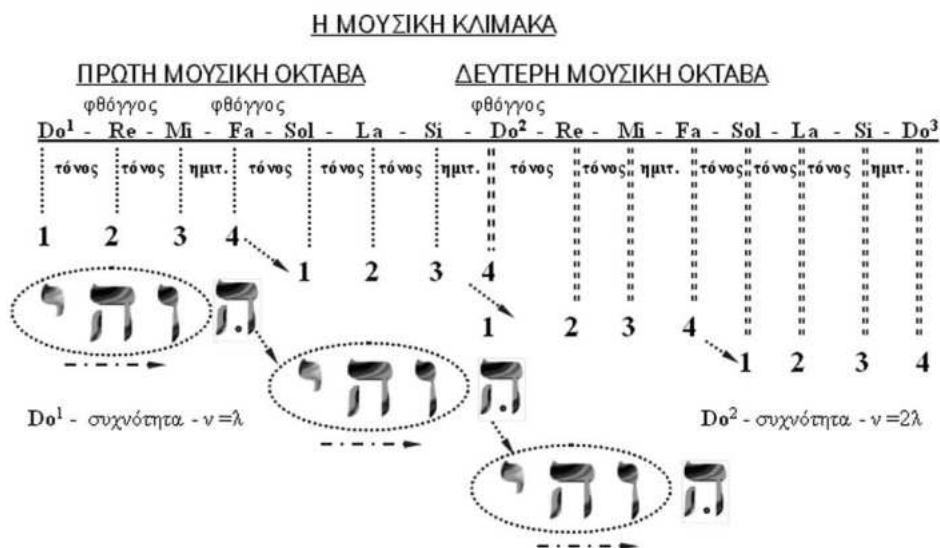
Τελος στην ίδια την πραγματική κίνηση τών ανερχόμενων ή κατερχόμενων

οκταβών, παρατηρούνται αδιάκοπες διακυμάνσεις, ανυψώσεις και πτώσεις.

Μιλήσαμε εκτεταμένα για το Τετραγράμματο Όνομα ξεκαθαρίζοντας ότι πρόκειται για ένα παγκόσμιο τύπο και μια φόρμουλα Πραγματώσεως.

Στο σχήμα Α131 φαίνεται πως η συνδυασμένη εφαρμογή τού νόμου αυτού μπορεί να δώσει γένεση στον νόμο τού **Επτά** ἢ τών οκτάβων και να εφαρμοστεί στην κατασκευή και την ανάλυση τής επτατονικής μουσικής κλίμακας.

12.1. Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΛΙΜΑΚΑ

A131

Στον 13^ο βαθμό, τού Ιππότου τής Βασιλικής Αψίδας τού Ενώχ, ο μινούμενος ανακαλύπτει τον νόμο αυτόν τού **π ρ η ι** στην τελευταία, την 9^η αψίδα, τού συμβολικού οικοδομήματος τού Σύμπαντος κατά την Καμπαλιστική θεώρηση τών πραγμάτων - [♀ Παγκόσμιος Κλείς].

Ως τώρα, μιλήσαμε βασικά γιά την διάλειαση τών κραδασμών και την παρέκκλιση τών δυνάμεων. Τώρα πρέπει να καταλάβουμε καθαρά δύο αρχές.

Ότι η άνοδος και η κάθοδος τών δυνάμεων είναι αναπόφευκτη καθώς και οι περιοδικές διακυμάνσεις, δηλαδή οι ανυψώσεις και οι πτώσεις πού παρατηρούνται σε κάθε κίνηση, ανοδική ἢ καθοδική. Γιατί όμως αυτό ;

Διότι τίποτα δεν μπορεί να αναπτυχτεί αν μείνει συνεχώς καθηλωμένο σε ένα επίπεδο.

Η άνοδος ἢ η κάθοδος είναι ο αναπόφευκτος κοσμικός όρος κάθε πράξης και φαινομένου.

Ούτε κατανοούμε ούτε βλέπουμε τί γίνεται γύρω και μέσα μας, είτε γιατί δεν επιτρέπουμε την αναπότρεπτη ανάγκη της καθόδου, όταν δεν υπάρχει άνοδος, είτε γιατί λαμβάνουμε την κάθοδο για άνοδο.

Αυτές αποτελούν δύο από τις βασικές αιτίες της αυταπάτης (μάγια) μας.

Δεν βλέπουμε την πρώτη διότι συνεχώς νομίζουμε ότι τα πράγματα μπορούν για πολύ να παραμείνουν στο ίδιο επίπεδο και δεν βλέπουμε την δεύτερη διότι η άνοδος εκεί πού την βλέπουμε είναι στην πραγματικότητα κάτι το αδύνατο, τόσο αδύνατο όσο και η αύξηση του βαθμού της Συνείδησης με μηχανικά μέσα. Εδώ είναι που υπεισέρχεται η αρχή της μύησης.

Η σημασία του Νόμου του Τρία είναι τεράστια, γιατί, ότι υπάρχει μέσα στο Σύμπαν, πραγματικό ή εν δυνάμει, υπάρχει χάρη στην συνδυασμένη δράση των τριών αυτών δυνάμεων.

Ας μελετήσουμε τώρα από εσωτερικής σκοπιάς το δεύτερο θεμελιώδη νόμο, τον νόμο του 7.

Ο νόμος αυτός δεν έχει σχέση με την δημιουργία των όντων και με την ύπαρξη των πραγμάτων και των φαινομένων μέσα στο χώρο άλλα με την εξέλιξη τους μέσα στο χρόνο.

Αφορά την δράση όλων των κατηγοριών των “ κινήσεων ” σε όλα τα πεδία και τις βαθμίδες της Δημιουργίας.

✋ Όμως για να κατανοήσουμε καλύτερα το Νόμο του Επτά και την σημασία του, πρέπει να εξετάσουμε μιαν άλλη όψη του προβλήματος.

Η μόνη ευκαιρία του ανθρώπου πού ζει μέσα σε μια « ζούγκλα νόμων », είναι να τοποθετηθεί κάτω από την επίδραση του εσωτερικού Νόμου της Διαβάσεως (Πεσάχ = Πάσχα) ή του Διδασκάλου Χιράμ.

Αυτός ο νόμος του επιτρέπει να ξεφύγει από το σύνολο των επιδράσεων πού δρουν στον εξωτερικό κόσμο (♪ Βασικός νόμος της Ζωής), επηρεάζοντας τον εσωτερικό εαυτό μας.

✋ Ο μύθος του Χιράμ δεν είναι τίποτε άλλο από την αλληγορική παρουσίαση του Βασικού Νόμου της Ζωής (τρεις εταίροι) και του νόμου της Διαβάσεως που οδηγεί στην Αθανασία.

Η φυγή όμως αυτή είναι επίσης μια δράση και σαν τέτοια υπάγεται στο Νόμο του Επτά.

Ο Διδάσκαλος, συμβολικά, έχει ηλικία **επτά** ετών και επτά Διδάσκαλοι επιλέγονται να αντικαταστήσουν τον Χιράμ κατά τα τεκταινόμενα στην μύηση του 4^{ου} βαθμού του Μυστ*Διδ*.

Σύμφωνα με το νόμο αυτό, όπως θα δούμε αμέσως, κάθε δράση υπόκειται σε μια ή περισσότερες παρεκκλίσεις, είναι επομένως από την φύση της καταδικασμένη σε « αποτυχία ».

Αναλύοντας την δράση τού νόμου αποκτάμε μια αντικειμενική αντίληψη γιά τον χαρακτήρα τών παρεκκλίσεων, την αναγκαιότητα τους και μαθαίνουμε πως είναι δυνατόν να τις καταπολεμήσουμε ώστε να ακολουθήσουμε σε μια σταθερή κατεύθυνση τον επιδιωκόμενο σκοπό.

Και ο τελικός μας σκοπός είναι : η Διατήρηση τής Συνειδήσεως τής Προσωπικότητας.

Η φύση τού νόμου τού επτά και η αντικειμενική του αναγκαιότητα απορρέουν από τον φθοροποιοό χαρακτήρα τού χρόνου, πού είναι ο 2^{ος} παράγοντας τής Δημιουργίας μετα τον χώρο.

Σύμφωνα με την αρχή αυτή ότι γεννιέται ἢ ἔχει δημιουργηθεί, ακόμη και ο άνθρωπος, είναι προορισμένο να “ καταστραφεί ἢ να μεταμορφωθεί ”.

Και το ίδιο το Σύμπαν, από την στιγμή τής Δημιουργίας του, απειλείται να “ καταστραφεί ” από την δράση τού Χρόνου - Κρόνου που συμβολίζεται να κρατά ένα δρεπάνι.

Ο Νόμος τού Επτά αποτελεί το μέσον για να εξουδετερωθεί κάπως η καταστρεπτική δράση τού Χρόνου.

Κατ'αρχάς γνωρίζουμε ότι μία κίνηση δεν μπορεί να είναι ανεξάρτητη από τη διάρκεια της.

Κάθε δράση είναι μια κίνηση εξωτερική ἢ εσωτερική και άρα υπόκειται στον χρόνο.

Ο Νόμος τού **Επτά** είναι ακριβώς το ότι κάθε κίνηση παρεκκλίνει σε μια δεδομένη στιγμή. Ύστερα αφού προχωρήσει προς μια νέα κατεύθυνση παρεκκλίνει και πάλι αυτό συνεχίζεται. Αν η αρχική ώθηση είναι αρκετά ισχυρή, η κίνηση αφού διαγράψει ένα εξάγωνο, επιστρέφει από την τελευταία παρέκκλιση στο σημείο τής εκκινήσεως.

Έτσι, σύμφωνα με τον Επταδικό Νόμο : κάθε δράση στο Σύμπαν εξελίσσεται κυκλικά, κάτι που το αναφέραμε ήδη σαν νόμο τής επιστροφής στην Μονάδα.

Ενώ ο Τριαδικός Νόμος **Ιβάχ** - π ι ' είναι νόμος φυσικός, ο νόμος τού Επτά είναι “ τεχνητός ”.

Αν και δεν εξουδετερώνει τελείως την καταστρε-

A132

πτική δράση τού Χρόνου, τουλάχιστον την μετριάξει, επιβάλλοντας σε κάθε δράση ἢ κίνηση διαδοχικές κάμψεις πού τελικά κλείνουν σχηματίζοντας κύκλους (σπειροειδής ἢ ελικοειδής κίνηση).

Πρώτα κάμπτεται ο ίδιος ο Χρόνος.

Παρεκκλίνει από την ευθεία πορεία του και εντάσσεται μέσα σε ένα μεγάλο κύκλο ο οποίος περιλαμβάνει όλους τους εξαρτώμενους κύκλους.

Χάρη στον Νόμο τού Επτά η καταστροφή δεν γίνεται στον πρώτο ἢ στους επόμενους κύκλους παρά μόνον όταν η δύναμη τής πρώτης ωθήσεως έχει πλέον εξαντληθεί.

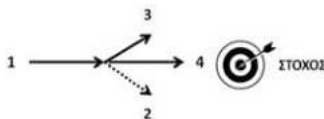
Αλλά ο νόμος έχει και την δυνατότητα να αναζωογονήσει την κίνηση που έχασε - ενέργεια και ταχύτητα - επιβάλλοντας συμπληρωματικές « ωθήσεις - επεμβάσεις » την δεδομένη χρονική στιγμή και στα κατάλληλα « σημεία ».

1. Πρώτη ώθηση

2. Πρώτη παρέκκλιση (τάση)

3. Συμπληρωματική ώθηση

4. Συνέχεια στην κατεύθυνση της πρώτης ώθησης σαν συνισταμένης των ωθήσεων $2 \wedge 3$.

Ένα κοινό παράδειγμα μηχανικής, είναι η κίνηση ενός τεχνητού δορυφόρου γύρω από την Γη που διαγράφει κυκλικές τροχιές γύρω από αυτήν υπό την επίδραση της κεντρομόλου δύναμews της έλξεως της Γης. Αν στον δορυφόρο αυτό δώσουμε μια συμπληρωματική ώθηση, μέσω των προωστικών του πυραύλων, η οποία θα αύξηση την ταχύτητα του, τότε απελευθερώνεται από το πεδίο βαρύτητας και εκσφενδονίζεται στο άπειρο και αχανές διάστημα.

Τέτοια ώθηση είναι στον 16^ο βαθμό το διάταγμα τού Δαρείου για την ανέγερση τού 2^{ου} ναού.

Η μυητική Παράδοση θεωρεί την αιωνιότητα σαν τον μεγάλο κύκλο που διαγράφει ο χρόνος από την πρώτη ώθηση της Θείας εκδήλωσης μέχρι την **Πλήρωση**, δηλαδή έως το τέλος τού Κόσμου στο πέρας των αιώνων.

Η Αιωνιότητα λοιπόν, όσον αφορά το Δημιουργημένο Σύμπαν, δεν είναι άπειρη αλλά όπως κάθε άλλο δημιούργημα είναι και αυτή περιορισμένη.

Η καμπύλη τού Χρόνου, απόρροια τού νόμου τού Επτά, τον εξαναγκάζει να επιστρέψει και αυτός στο σημείο εκκίνησης αφού διαγράψει το πολύγωνο της αιωνιότητας.

Οι παρατηρήσεις αυτές, για την καμπύλη τού Χρόνου και όλων των κινήσεων στις οποίες συμπεριλαμβάνονται χωρίς εξαίρεση όλες οι φυσικές, ψυχικές και νοητικές μας δραστηριότητες, οδηγούν στον ορισμό τού Νόμου τού Επτά ως εξής :

Κάθε δράση ή κίνηση προς μίαν ορισμένη κατεύθυνση, κάποια χρονική στιγμή παρεκκλίνει.

Αντιστρόφως, γιά να μπορέσει μία δράση ή κίνηση προς μία ορισμένη κατεύθυνση, να συνεχιστεί χωρίς να παρεκκλίνει, είναι αναγκαίο να δεχτεί κατάλληλες συμπληρωματικές επεμβάσεις ή « ωθήσεις », σε ορισμένα κατάλληλα “ σημεία ” και σε ορισμένες χρονικές στιγμές.

Συμπέρασμα : Αν μία κίνηση ή ένα γεγονός ή μια ενέργεια, κ.ο.κ., η οποία ακολουθεί μια ορισμένη κατεύθυνση, εγκαταλειφθεί στον εαυτό της, τότε στην τρίτη παρέκκλιση θα ακολουθήσει την εντελώς αντίθετη από την αρχική της κατεύθυνση - σχήμα Α132.

Αυτά είναι τα κύρια και ουσιώδη χαρακτηριστικά του Νόμου του Επτά ή τών Οκταβίων.

Με λίγη παρατηρητικότητα μπορούμε να ξεχωρίσουμε, κατά την διαδικασία τών μύσεων, τις συμπληρωματικές αυτές ωθήσεις σε κάθε ένα ή σε διαδοχικούς βαθμούς του Α*Α*Σ*Τ*.

Τα παραπάνω συμπεράσματα εφαρμόζονται κάθε στιγμή αν μεταφερθούν και στην δραστηριότητα του ανθρώπου στο ηθικό ή ψυχικό πεδίο.

Πόσο αίμα δεν χύθηκε στο όνομα του υιού του Θεού, και όχι μόνον, πού δίδαξε την Αγάπη ;

Πόσες σκληρότητες, βιαιότητες καί καταναγκασμοί δεν ασκήθηκαν από επαναστάσεις πού κηρύχθηκαν στο όνομα τής ελευθερίας και τής αδελφосύνης ;

Υπάρχουν άπειρα τέτοια παραδείγματα στην ιστορία τής ανθρωπότητας.

Οι παρεκκλίσεις αυτές, σχεδόν πάντοτε, μας διαφεύγουν διότι εξακολουθούμε να φανταζόμαστε ότι ακολουθούν την ίδια κατεύθυνση ενώ, ανεπαίσθητα και δίχως να το αντιληφτούμε, έχουμε οδηγηθεί στην αντίθετη κατεύθυνση.

Κάποια στιγμή η δράση μας στο ηθικό επίπεδο δέχεται αυτόματα μια νέα ώθηση πού προέρχεται από την αντίδραση του περιβάλλοντος στην αρχική ώθηση.

Όσο πιο δυναμική, πρωτοποριακή ή επαναστατική ήταν η αρχική ώθηση τόσο η αντίδραση, ακολουθώντας την αρχή της Ισορροπίας, είναι πίο δυνατή.

Έτσι η αντίθετη κίνηση, η αντίδραση, παίρνει απρβλεπτη έκταση και σε πολλές περιπτώσεις αναγκάζει τούς πρωτεργάτες τής αρχικής δράσης να γυρίσουν πίο πίσω από το σημείο εκκίνησης τους.

Είναι σχεδόν πάντοτε η περίπτωση τής κατάληξης τών πολιτικών θεωριών και κινημάτων.

Η δεύτερη ενέργεια - ώθηση θα πρέπει να σταθεροποιήσει την πρώτη επιτυχία γιά να επιτρέψει την εκμετάλλευση της.

Η ιστορία δίνει πολλά παραδείγματα τής αναγκαιότητας τής δεύτερης αυτής ωθήσεως.

Συχνά ένας πόλεμος χάθηκε όταν έλειψε η δεύτερη ώθηση μετά από κερδισμένες μάχες.

Εδώ πρέπει να σημειωθεί και μία ακόμη ενέργεια του Νόμου του Επτά.

Είδαμε ότι απαιτούνται δύο διαδοχικές παρεκκλίσεις γιά να πετύχουμε αντίθετη κατεύθυνση από την κατεύθυνση τής αρχικής κινήσεως.

Συνεπώς πρέπει πάντα να προβλέπουμε δύο συμπληρωματικές διαδοχικές ωθήσεις γιά να διατηρηθεί η πρώτη κατεύθυνση τής κινήσεως ή τής μνητικής εξελικτικής πορείας γιά να εξασφαλίσουμε έτσι την επιτυχία του οποιουδήποτε εγχειρήματος.

Όμως αν θέλουμε να προχωρήσουμε ένα ακόμη βήμα μπροστά, στην μελέτη του

Νόμου τού Επτά και στην κατανόηση τής ονομασίας του, πρέπει να προσέξουμε τις σχέσεις τής ύλης και ενέργειας και την φύση τών κυκλικών κινήσεων πού τις χαρακτηρίζουν ώστε να έχουν μια φαινομενική περιοδικότητα.

Η σύγχρονη θετική επιστήμη καθόρισε τις πολύ στενές σχέσεις που έχει η ύλη και ενέργεια.

Το θέμα αυτό ήταν γνωστό στην επιστήμη τού εσωτερισμού εδώ και αμνημονεύτων χρόνων.

Σήμερα, δεν είναι πιά παράτολμη η άποψη ότι η ύλη δεν είναι τίποτε άλλο παρά μιὰ κάπως « στατική » (εγκλωβισμένη) μορφή Ενεργείας - [♪ η 2^η Δημιουργία].

Τι άλλωστε διαφορετικό περικλείει η γνωστή πλέον σε όλους μας διάσπαση τού ατόμου ;

Ορισμένα φαινόμενα, ανέκαθεν γνωστά, επέτρεπαν ήδη την αντίληψη τής έννοιας αυτής.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η σφαιρική αστραπή ή σφαιρικός κεραυνός ο οποίος εμφανίζει μερικά χαρακτηριστικά τής ύλης, όπως τον όγκο και το χρώμα.

Οι γνώσεις όμως τού προπερασμένου αιώνα δεν επέτρεπαν την σωστή εκτίμηση τού φαινομένου, πού περνούσε άλλωστε σχετικά απαρατήρητο γιατί ήταν σπάνιο.

Η σφαιρική αστραπή είναι μια επιπλέουσα φωτεινή σφαίρα που παρατηρείται μερικές φορές μετά από συμβατικό κεραυνό σε απόσταση λίγων μέτρων από το έδαφος, όμως κάποιες φορές έχουν παρατηρηθεί να δημιουργούνται κοντά στο έδαφος με απουσία κεραυνού.

Τέλος σφαιρικοί κεραυνοί έχουν παρατηρηθεί να αιωρούνται σε μεγάλη απόσταση από το έδαφος ή ακόμα και να πέφτουν από ένα σύννεφο προς το έδαφος.

Ο σφαιρικός κεραυνός μπορεί να εμφανιστεί σε οποιοδήποτε χρώμα, αλλά συνήθως είναι λευκός ή κίτρινος και έχει φωτεινότητα συγκρίσιμη με αυτήν ενός λαμπτήρα τών 100 Watt.

A133

A134

Μπορεί να φανεί καθαρά στο φως τής ημέρας ενώ κινείται συνήθως οριζόντια με μια ταχύτητα μερικών μέτρων ανά δευτερόλεπτο - σχήματα A133 και A134.

Σήμερα η πρόοδος τῆς θετικῆς επιστήμης οδήγησε στην ανακάλυψη ἀν ὅχι ὅλης τουλάχιστον μέρος τῆς ἀρχαίας παραδοσιακῆς γνώσης, ἰδιαίτερα στον τομέα τῆς σχέσης ἐνέργειας- ὕλης. Ἡ παραδοσιακὴ ἐπιστῆμη τοῦ Ἐσωτερισμοῦ ἀντιμετωπίζει τὴν ἐκδήλωση κάθε μορφῆς ἐνέργειας με τὴν μορφή μιᾶς κυκλικῆς παλμικῆς κινήσεως (δόνησης).

Διδάσκει ὅτι με τὴν ἐννοια αὐτή, ἡ ὕλη ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα σχετικὰ περιορισμένο ἀριθμὸ διαφόρων πυρήνων τῶν ὁποίων ἡ φύση εἶναι ἀνάλογη με τὴ φύση τῆς σφαιρικῆς ἀστραπῆς.

Οἱ πυρήνες κινούνται με παλμικὲς κυκλικὲς κινήσεις διαφορετικῆς συχνότητος καὶ πλάτους.

Ἡ παράδοση εἰσάγει ἐδῶ τὴν ἐννοια τῆς πυκνότητος πού μπορεῖ νὰ εφαρμοστεῖ στὴν ἐνέργεια ὅπως καὶ στὴν ὕλη.

Τέλος, καθορίζει τὸ νόμο σύμφωνα με τὸν ὁποῖο ἡ λεγόμενη πυκνότητα τῆς ὕλης καὶ ἡ πυκνότητα τῶν δονήσεων εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογες.

Σύμφωνα πάντοτε με τὴν παραδοσιακὴ Διδασκαλία, ἡ ποσότητα τῶν κυκλοσφαιρικῶν ἐκείνων πυρήνων ἐνεργείας πού ἀποτελοῦν τὴν κυρίως ὕλη εἶναι περιορισμένη.

Ὁ ὄγκος πού καταλαμβάνει ἓνα ὁποιοδήποτε ἀντικείμενο εἶναι γεμάτος ἀπὸ τα ονομαζόμενα ἰχνη τῶν υπερταχέων κινήσεων, ἐνὸς περιορισμένου ἀριθμοῦ πυρήνων πνευματικῆς φύσεως.

Τα πάντα εἶναι συνάρτηση τῆς πυκνότητος καὶ τῆς ταχύτητος.

Διότι ὅσο πιο βαριές καὶ ἀργές εἶναι οἱ δονήσεις, τόσο περισσότεροι δονούμενοι κυκλοσφαιρικοὶ πυρήνες χρειάζονται γιὰ νὰ ἀποτελέσουν ἓνα σῶμα καὶ ἀντίστροφα.

Εἶναι δε ἐπίσης γνωστό ὅτι τὸ μέγεθος τῆς ταχύτητος τῆς κίνησης εἶναι ἱκανὸ νὰ τροποποιήσει τὶς φυσικὲς ιδιότητες τῆς ὕλης.

Ὅταν γιὰ παράδειγμα δίνουμε σε ἓνα ελαφρὸ φύλλο χαρτιοῦ, προσαρμοσμένου στις ἀκρες ἐνὸς ἀξονα, περιστροφικὴ κίνηση πέντε ἢ ἑξὶ χιλιάδων στροφῶν το λεπτό, τὸ χαρτί μπορεῖ νὰ πριονίσει ἓνα κομμάτι ξύλου.

Ἦδη, με τὴν συχνότητα αὐτή, τὸ κομμάτι τοῦ χαρτιοῦ φαίνεται στὴν ὄραση σαν δίσκος παρ' ὅλο πού στὴν πραγματικότητα εἶναι παραλληλόγραμμο.

Ἀν ἐντείνουμε τὴν ταχύτητα περιστροφῆς πολὺ περισσότερο, ἀπὸ ὅτι ἀναφέραμε, ὁ δίσκος φαίνεται στις αἰσθήσεις μας σαν ἓνα ἀδρανὲς στερεὸ καὶ θὰ μπορούσαμε τότε νὰ ἀγγίξουμε τὸ χαρτί χωρὶς νὰ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μας πριονίσει τὸ χέρι.

Ὁ Ἐσωτερισμὸς θεωρεῖ κάθε κίνηση σαν αὐξηση ἢ μείωση δονήσεων τῆς ἰδίας κατηγορίας.

Απορρίπτει την ιδέα της σταθερότητας αφού ότι υπάρχει, υφίσταται χάρη στην κίνηση και βρίσκεται σε κατάσταση αιώνιας κινήσεως.

Στο ψυχικό και στο φυσιολογικό πεδίο, παρατηρούνται συχνά αντίθετες κινήσεις μέσα στο ίδιο σύνολο κινήσεων, με αποτέλεσμα το ένα μέρος του συνόλου να προοδεύει ενώ το άλλο να οπισθοδρομεί.

Δεν υπάρχει τίποτε που στην πραγματικότητα να είναι απόλυτα σταθερό διότι **τα πάντα ρεΐ.**

Η μόνη παραδεκτή σταθερότητα είναι η σταθερότητα μέσα στην ίδια την κίνηση.

Άλλωστε τα διάφορα Φαινόμενα της Ζωής, όχι η ίδια η Ζωή, δεν είναι τίποτε άλλο από συστήματα κραδασμών που τείνουν να κρατήσουν ένα σύνολο (την « μορφή ») σε ύπαρξη, κάτι που επέτρεψε την δημιουργία της ύλης έτσι όπως την γνωρίζουμε στις διαφορές μορφές της.

12.2. Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΛΕΙΔΑ – Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ

Είναι γνωστό ότι εκτός από τον Κύκλο, η πρώτη από τις βασικές γεωμετρικές μορφές είναι το τρίγωνο και ιδιαίτερα το Ισόπλευρο - [♣ 346].

Στον εσωτερικό συμβολισμό η μορφή αυτή παίζει πρωταρχικό ρόλο καθώς είναι πραγματικά το σύμβολο της αρχής του **Όντος** (Λόγος) και του **Όντος** ως κατάσταση ύπαρξης (ποιότης αυτού που υπάρχει) και σημειώνει τα ανώτερα και τα κατώτερα όρια του Εσωτερισμού.

Εμφανίζεται στην κορυφή της κλίμακας των εσωτερικών αξιών με την μορφή του **Δέλτα** και συμπληρώνεται ακόμη στο εσωτερικό του από ένα ακτινοβόλο οφθαλμό, τον « Παντεπόπτη οφθαλμό », σύμβολο της Αγίας Τριάδος που απορρέει από το Ανεκδήλωτο.

Όταν το ισόπλευρο τρίγωνο εγγράφεται μέσα στον κύκλο, τότε χωρίζει την περιφέρεια σε τρία ίσα μέρη 120° το καθένα, κάθε δε γωνία του είναι 60° - [♠ B' τόμος $5^{\circ\circ}$ βαθμός].

Η δεύτερη θεμελιώδης μορφή του εσωτερικού συμβολισμού είναι το εγγεγραμμένο τετράγωνο που χωρίζει την περιφέρεια σε τέσσερα τμήματα των 90° το καθένα.

Από όλα τα εγγεγραμμένα κανονικά πολύγωνα, μόνον αυτές οι δύο μορφές δεν προσφέρονται καθόλου για την χάραξη στο εσωτερικό των πλευρών τους άλλων κλειστών γεωμετρικών μορφών.

Αυτό είναι σημαντικό, διότι ο κύκλος με το εγγεγραμμένο τρίγωνο και το εγγεγραμμένο τετράγωνο σχηματίζουν ένα σύμβολο μεγάλης εσωτερικής σημασίας το οποίο περιέχει πολλαπλές κοσμογονικές έννοιες, πρώτη από τις οποίες είναι η ακόλουθη :

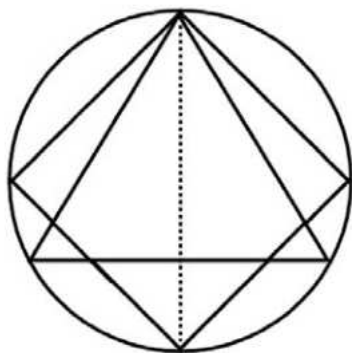
ΚΥΚΛΟΣ — ΤΟ ΟΝ – ΘΕΟΣ

..... — Η ΔΥΑΔΙΚΗ Φύση τού ΟΝΤΟΣ “ Σοφία $\wedge$ Αγάπη ”

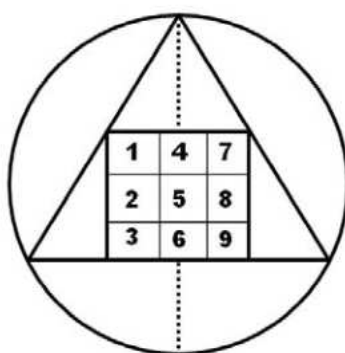
ΤΡΙΓΩΝΟ — ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ — ΤΟ ΣΩΜΑ (ΥΛΗ)

Το σύμβολο αυτό στην Εσωτερική Χριστιανική διδασκαλία παρουσιάζεται στο σχήμα Α135.

A135

A136

Το επόμενο σχήμα Α136, η **Παγκόσμια Κλείδα** τών Ε*Α*Διδ*, μας αποκαλύπτει ότι :

« η **Μονάδα** (ο Κύκλος), **Διαφοριζόμενη** (Αγάπη $\wedge$ Σοφία – η Διάστικτη γραμμή), πραγματώνεται ως **Τριάδα** (Πνεύμα – το Τρίγωνο) και εκδηλώνεται ως **Τετράδα** (Ύλη - Τετραγωνο : $3 + 4 = 7$) μέσω μιας διαδικασίας **εννέα διαδοχικών σταδίων** ».

Ο εννεαδικός πίνακας αποτελεί ένα ειδικό Μαγικό Τετράγωνο που αριθμοσοφικά διαγωνίως και κατακορύφως αντανakλά τον αριθμό 6 ενώ οριζοντίως τους αριθμούς 3, 6, 9, κάτι που θα μας απασχολήσει στο επόμενο κεφάλαιο τής Καμπαλά και τών Μαγικών Τετραγώνων.

Επί τη βάσει αυτής τής θεωρήσεως τής Παγκοσμίου Κλειδός, φαίνεται να έχει σχεδιαστεί σε αντικατοπτρισμό ο πινάκας χαράξεως ἢ στρατοπέδευση (Camp) που θα συναντήσουμε στον 32° βαθμό τού « Πρίγκιπος τού Βασιλικού Μυστικού » - [♠ Β' τόμος, 32ος βαθμός].

« The true philosophy, known and practiced by Solomon,
is the basis on which Masonry is founded »

« Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Rite of Freemasonry »

Albert Pike , Freemason of the 33rd and last Degree, 1871

« Η αληθινή Φιλοσοφία, η οποία ήταν γνωστή στον Σολομώντα και ασκήθηκε από αυτόν, είναι η βάση στην οποία ο Τεκτονισμός θεμελιώθηκε »

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

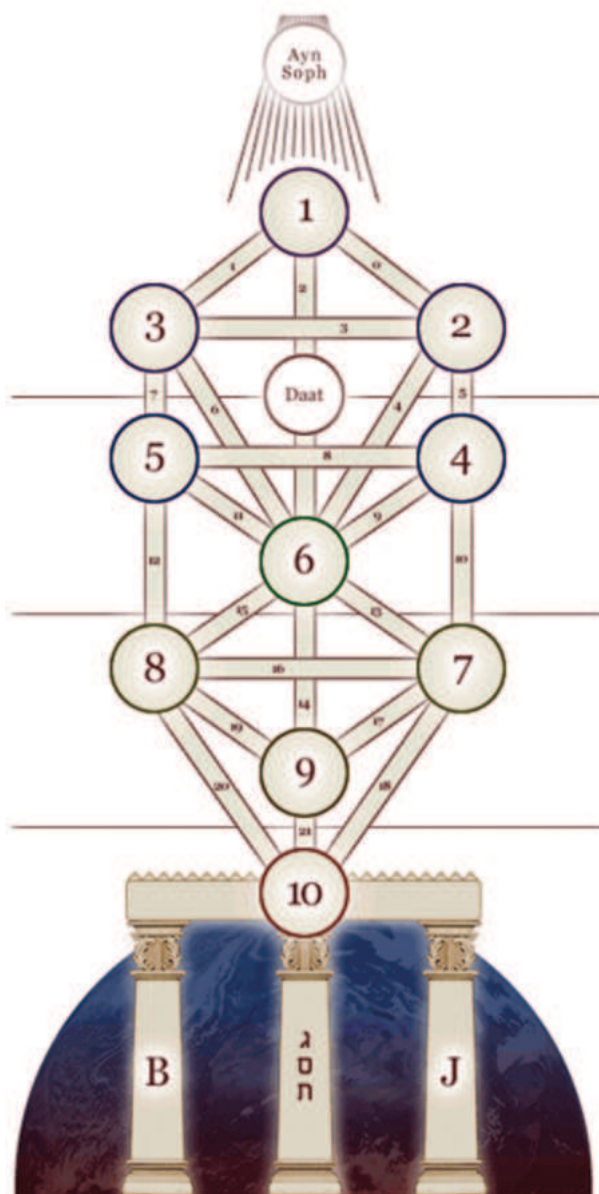
**ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ**

13

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΚΑΜΠΑΛΑ

קבלה

Ⓜα ξεκινήσουμε την ανάλυση μας επάνω στην επιστήμη τής Καμπαλά αρχίζοντας από την ετυμολογία τού ονόματος. Η λέξη **Καμπαλά** προέρχεται από την ρίζα **Γκιμπέλ** (**לבל**), που σημαίνει δέχομαι. Αυτό αναφέρεται στο αρχαίο έθιμο να μεταδίδεται η εσωτερική γνώση με παραδοσιακό τρόπο, δηλαδή προφορικά από γενεάς σε γενεά. Η Καμπαλά είναι η εσωτερική πλευρά τών Γραφών, η « Χοχμά Νιστορά » ή η « Εσωτερική Σοφία », σε αντιδιαστολή με το εξωτερικό νόημα τους. Νύξεις έχουμε κάνει στο κεφάλαιο περί Τυπικού. Είναι ένα σύστημα εσωτερικής Φιλοσοφίας, Ιουδαϊκής θεοσοφίας, Μυστικισμού και θαυματουργίας με πολύ μεγάλες προεκτάσεις, γενικά άγνωστο στους πιο πολλούς, το οποίο βασίζεται στην Αρχαία πίστη ότι το Σύμπαν δημιουργήθηκε **μέσω διαδοχικών εκπορεύσεων**. Ο λόγος είναι ότι, όπως συμβαίνει σε όλες τις εσωτερικές επιστήμες καθώς επίσης και στον Τεκτονισμό, η Καμπαλά δεν μπορεί γίνει αντικείμενο διδασκαλίας για το κάθε ένα άτομο.

Εδώ πρέπει μιά στιγμή να σταματήσουμε για να προλάβουμε ένα σφάλμα αντιλήψεως πού θα μπορούσε να προκαλέσει η εικόνα τού Δέντρου τής Δημιουργίας. Η εικόνα αυτή παρουσιάζει ορισμένες πλευρές που βοηθούν να αντιληφθούμε το θέμα αναλογικά αλλά δεν καλύπτει το σύνολο τών σχέσεων ανάμεσα στην Ακτίνα τής Δημιουργίας και στο Σύστημα τών κόσμων σε όλα τα επίπεδα. Η διανοητική μας σκηνή και η μόνιμη μας τάση στην υπνηλία, η οποία οφείλεται εν μέρει στην αδράνεια τής ύλης, είναι το μεγάλο εμπόδιο στις νέες αντιλήψεις και συνήθως μας ωθεί σε βιαστικά συμπεράσματα και αδικαιολόγητες γενικεύσεις.

Ας μην ξεχνούμε ότι αναλογία δεν σημαίνει ομοιότητα και ακόμη λιγότερο ταυτότητα.

👉 Πρέπει να χρησιμοποιούμε κάθε σύμβολο με περίσκεψη και να προσέχουμε να μην προχωρούμε πέρα από τα όρια τής συμφωνίας τού σχήματος με το αντικείμενο τής μελέτης μας.

Όπως δε αναφέρει και το τυπικό τού 4^{ου} βαθμού στην 1^η περιοδεία :

« Δεν θα υπολαμβάνουμε τας λέξεις ως πραγματικότητα. Θα προσπαθούμε πάντοτε δια τής ερμηνείας εκάστου συμβόλου να αποκαλύπτουμε την εις αυτό υποκρυπτόμενη αλήθεια ».

Κρίναμε ωφέλιμη την παρατήρηση αυτή γιατί, με την μελέτη τού συστήματος τών Κόσμων εισχωρούμε όλο και πιο πολύ στον τομέα νέων γνώσεων. Αλλά το γεγονός ότι οι γνώσεις πού αποκτήσαμε ή συλλάβαμε είναι νέες, απαιτεί μια συνειδητή προσπάθεια τού ανθρώπου από μια ορισμένη άποψη δημιουργική. Η σχετικά βαριά ύλη τού εγκεφάλου μας προβάλλει πάντα αντίσταση σε μια τέτοια προσπάθεια. Για αυτό και η διαδικασία αυτή προσκρούει σε ένα διπλό εμπόδιο. Το πρώτο είναι

η διανοητική κόπωση, αποτέλεσμα τής εξαντλήσεως τών αποθεμάτων ενεργείας πού είναι απαραίτητες για την επιδιωκόμενη συγκέντρωση. Το απόθεμα αυτό στον συνήθη άνθρωπο είναι ελάχιστο γιατί συνήθως αποθηκεύει οριακά, καθώς η απορρόφηση τής ενέργειας εξουδετερώνεται σχεδόν αμέσως με ανάλογη κατανάλωση. Η σχεδόν αδιάκοπη κατανάλωση τών απαραίτητων ενεργειών ωθεί τον άνθρωπο να εγκαταλείψει τον δρόμο προς το νέο, επομένως προς το άγνωστο, γιά να αφήσει την σκέψη να κυλήσει σε δρόμους ήδη χαραγμένους, σύμφωνα με μια διαδικασία πού δεν απαιτεί ούτε συνειδητές προσπάθειες, ούτε συγκέντρωση.

Το δεύτερο εμπόδιο προέρχεται από την ίδια την εγκεφαλική ουσία πού προβάλλει αντίσταση στην οξεία σκέψη αφού, όπως η ακίδα μιας καρφίτσας την πληγώνει. Αυτό είναι ένα από τα βασικά προβλήματα τής νέας γενιάς τεκτόνων.

Τα βιαστικά συμπεράσματα, οι επιτόλαιες γενικεύσεις, οι τυποποιημένες φράσεις είναι τα συνηθισμένα τεχνικά μέσα, με τα οποία το σκοτεινό και αδρανές τμήμα τής ανθρώπινης φύσεως προσπαθεί, σε κάθε περίπτωση, να παρασύρει τον άνθρωπο στην εγκατάλειψη τών αναζητήσεων τού νέου και τού άγνωστου πού απαιτούν, όπως έχει ήδη λεχθεί, συνειδητές και δημιουργικές προσπάθειες. Χωρίς να αναφερθούμε και σε άλλες αιτίες, τα παραπάνω εξηγούν για ποιό λόγο η προσέγγιση τής Καμπαλά και τού Εσωτερικού Τεκτονισμού, καθώς τα περισσότερα από τα σύμβολα τού Τεκτονισμού - τρεις στήλες κ.λ.π. - που βροντοφωνάζουν και την υποδεικνύουν, αποτελούν την κληρονομιά μιάς μειονότητας που ασχολείται με τα ζητήματα αυτά τού Πνεύματος και είναι ικανή όπως οι ιππότες τού Graal να κατακτήσει την Γνώση. Τα αληθινά μυστήρια τής Καμπαλά (קבלה), πρέπει να αποκαλυφθούν από τον μνημένο με την προσωπική του πρακτική εμπειρία και γνώση πάνω στις θεμελιώδεις Αρχές της.

Κατά συνέπεια, η εισαγωγή αυτή δεν έχει σαν σκοπό να μεταδώσει ή να διδάξει σε κάποιον την Καμπαλά αλλά να εκθέσει, σε ένα περιγραφικό σκελετό, τις θεμελιώδεις Αρχές της και φυσικά να καταγράψει την επιρροή της σε αυτό που αποκαλούμε “Εσωτερικό Τεκτονισμό”.

Ο Eliphas Levi, διάσημος Γάλλος εσωτεριστής τού 19^{ου} αιώνα και τέκτων αναφέρει τα εξής :

« Διεισδύοντας κάνεις στα άδυτα τής Καμπαλά καταλαμβάνεται από θαυμασμό για ένα δόγμα τόσο λογικό, τόσο απλό και ταυτόχρονα τόσο απόλυτο, με ουσιώδη ενότητα σημείων και ιδεών και συγκέντρωση τών πύθ θεμελιωδών πραγματικοτήτων. Είναι μια Φιλοσοφία απλή σαν το αλφάβητο και μιά Θεολογία που μετράται σε δέκα δάκτυλα και είκοσι δύο γράμματα, καθώς και στον κύκλο στο τρίγωνο και στο τετράγωνο. Αυτά είναι τα βασικά της στοιχεία.

Όλα τα Τεκτονικά συστήματα οφείλουν τα μυστικά και τα σύμβολα τους στην Καμπαλά » !

Τα θεμελιώδη Καμπαλιστικά Βιβλία είναι το **Sepher Yetzirah** ή Βιβλίο της Δημιουργίας και το **Sepher Ha Zohar** ή Βιβλίο της Λαμπρότητας (προφέρεται Ζοχάρ ή Ζοάρ).

Ο Ραβίνος Akibha ben Joseph έγραψε το Sepher Yetzirah στα Εβραϊκά, η δε πρώτη μετάφραση έγινε στα Λατινικά από τον Ουίλιαμ Ποστέλ και τυπώθηκε στο Παρίσι το έτος 1552.

Δέκα χρόνια αργότερα τυπώθηκε το πρωτότυπο κείμενο και στα Εβραϊκά.

Ο Akibha ίδρυσε την πρώτη σχολή της Καμπαλά και τον διαδέχτηκε ο μαθητής του Simeon ben Yochai. Φυσικά η παρουσίαση της Καμπαλά δεν είναι προϊόν του μυαλού του Akibha αλλά του μεταδόθηκε προφορικά μέσω της οδού της παραδόσεως (εκ του παρά και δίδω).

Συμφώνα με μια παράδοση, ο πρώτος που αξιώθηκε την Σοφία της Καμπαλά και το Sepher Yetzirah είναι ο ίδιος ο μυθικός Αβραάμ ο οποίος την μετέδωσε στον υιό του Ισαάκ, ενώ στον άλλο υιό του, τον Ισμαήλ, μετέδωσε τα ιερά μυστικά της Αλχημείας.

Λέγεται ότι η συγγραφή του Sepher Ha-Zohar έγινε στα Αραμαϊκά από τον Ραβίνο Moses ben Leon το 1290, ο οποίος ήταν μαθητής του Akibha. Το συνέγραψε με το ψευδώνυμο Simeon ben Yochai. Βέβαια η καταγωγή του είναι πολύ παλαιότερη και ανάγεται μεταξύ του 70 έως 200 μ.Χ. Βασικά το Ζοχάρ είναι ένας σχολιασμός του **Torah** (Τορά) δηλαδή της Πεντατεύχου. Οι πρώτες γραπτές εκδόσεις του Ζοχάρ τυπωμένες στην Εβραϊκή γλώσσα εμφανίσθηκαν σχεδόν ταυτόχρονα στην Μάντουα και στην Κρεμόνα το 1558-1560. Οι νεώτερες εκδόσεις είναι εκείνες του Λούμπλιν το 1623, Άμστερνταμ το 1714 και 1805, Κωνσταντινούπολη και Βενετία το 1736. Από τις μεταφράσεις αυτές, ο Knorr von Rosenroth δημιούργησε το 1677-1678 την « Kabbalah Denudata », (Καμπαλά αποκαλυμμένη), μια Λατινική έκδοση του Sifra-di-Tseniuta (του Βιβλίου των κρυμμένων μυστήριων), το οποίο μεταφράστηκε από τον S. L. Macgregor Mathers στα Αγγλικά το 1887 με τον τίτλο « The Kabbalah Unveiled » (η Καμπαλά Αποκαλυμμένη). Το 1906 έγινε μια πλήρης μετάφραση του Ζοχάρ από τον M. Jean de Pauly στα Γαλλικά. Εκτός από αυτές τις μεταφράσεις υπάρχει επίσης η έκδοση του Sefer Ha-Zohar από την Soncino Press που εμφανίσθηκε στην Αγγλία μεταξύ 1931 και 1934. Πέρα από την παράδοση και τον μύθο, λέγεται ότι η Καμπαλά έχει καταγωγή Αιγυπτιακή και Χαλδαϊκή. Όμως η Καμπαλά, σαν έκφραση της Κοσμικής Αλήθειας, στην ουσία δεν μπορεί να έχει αρχική καταγωγή αλλά πρέπει να είναι αιώνια όπως και η Αλήθεια. Με την έννοια αυτή η Καμπαλά είναι τόσο αρχαία όσο η αιώνια Σοφία που ποτέ δεν γεννήθηκε και ποτέ δεν πρόκειται να πεθάνει.

Η Καμπαλά παραδοσιακά χωρίζεται συνήθως σε τέσσερις κατηγορίες :

1. Η Πρακτική Καμπαλά

Περιλαμβάνει την κατασκευή περιάπτων (τάλισμαν) με την χρήση Αγγελικών και Θείων ονομάτων, τον σχηματισμό Μαγικών τετραγώνων και τέλος ένα πλήθος άλλων πρακτικών και διδασκαλιών που στην συνέχεια αποτέλεσαν την βάση της τελετουργικής Μαγείας.

2. Η Γραμματική Καμπαλά

Δίνει μία μυστικιστική και αλληγορική ερμηνεία της Παλαιάς Διαθήκης. Διδάσκει την σχέση ανάμεσα στα γράμματα και τούς αριθμούς και τον τρόπο της αλληλοσυσχέτισης τους. Περιέχει τις αρχές της Γκεμάτρια (Γεωμετρίας), τού Νοταρικών (Notarius στα Λατινικά σημαίνει – γραμματέας) και της Τεμουρά (**פתיק**) που σημαίνει μετάθεση.

3. Η Δογματική ή Θεωρητική Καμπαλά

Το Σεφέρ Πεζιράχ και το Ζοχάρ ή Βιβλίο της Λαμπρότητας αποτελούν τον πυρήνα της.

Περιέχει τις Φιλοσοφικές ιδέες που αντιστοιχούν στην Θεότητα, στους Αγγέλους και στις οντότητες που είναι πιά Πνευματικές από τον άνθρωπο, στην ανθρώπινη ψυχή και στα διάφορα μέρη της, στην προϋπαρξη και μετενσάρκωση καθώς και στους διαφόρους κόσμους ή πεδία ύπαρξης.

Βασικό στοιχείο της είναι ένα σύνθετο σύμβολο, το λεγόμενο **Δένδρο της Ζωής**, γνωστό στα Εβραϊκά σαν **Οτζ Τσιίμ** - σχήματα A137, A138 και A139.

4. Η Άγραφη Καμπαλά

Μεταδίδεται μόνο προφορικά. Αφορά την γνώση εκείνη, σύμφωνα με την οποία ορισμένες ομάδες συμβόλων τοποθετούνται επάνω στο Δένδρο της Ζωής.

Το Βασικό κλειδί για να γίνει κατανοητή η επιστήμη της Καμπαλά είναι το Τετραγράμματο ή όπως λέγεται το άφατο Όνομα τού Θεού **יהוה** πού κοινώς προφέρεται Πεχωβά (IEBE). Όπως έχουμε ήδη αναλύσει δεν είναι στην πραγματικότητα ένα όνομα, αλλά υποδηλώνει στην εσωτερική επιστήμη μια υπέρτατη « Μαγική Φόρμουλα » παγκόσμιας σπουδαιότητας.

Στην Καμπαλιστική φιλοσοφία υπάρχουν **τέσσερις Κόσμοι** οι οποίοι αποτελούν το Σύμπαν.

Όλοι οι πιθανοί τρόποι εκφράσεως της μίας και μοναδικής πραγματικότητας κατατάσσονται στους τέσσερις αυτούς κόσμους. Με ένα ορισμένο τρόπο αντιστοιχούν στα τέσσερα φιλοσοφικά στοιχεία τού πυρός, τού αέρος, τού ύδατος και της γης. Οι τέσσερις αυτοί κόσμοι αντιστοιχούν στα τέσσερα γράμματα τού Τετραγράμματος ή ανέκφραστου Ονόματος τού Θεού, καθώς επίσης και στους επί μέρους χώρους που διαμορφώνουν τον Τεκτονικό ναό, ως εξής :

- ❶. **Atziluth** Ατζιλούθ - Κόσμος τών εκπορεύσεων - Θεός ή Αρχετυπικός.
 Αντιστοιχεί στο **Ιόντ** που βρίσκεται μέσα στο Ιερό Δέλτα στην Ανατολή ή Άγια τών Αγίων ή Δαβίρ τού Τεκτονικού Ναού.
- ❷. **Briah** Μπριά - Κόσμος τής Δημιουργίας - Ουράνιος ή των Αρχαγγέλων.
 Αντιστοιχεί στο **Χε** και στα Άγια τών Αγίων τού Τεκτ* Ναού.
- ❸. **Yetzirah** Πετζιρά - Κόσμος τής Μορφοποίησης ή των Αγγέλων.
 Αντιστοιχεί στο γράμμα **Βάου**, στο Μωσαϊκό δάπεδο και στον Ουράνιο θόλο τού κυρίως Ναού ή Χικάλ ή Μέσον Δώμα.
- ❹. **Assiah** Ασιά - Ο Υλικός Κόσμος τών μορφών ή μορφοποιημένος κόσμος.
 Αντιστοιχεί στο **Χε** και στον Πρόναο ή Αιλάμ τού Τεκτ* Ναού.

Στο σχήμα A130 φαίνεται μια συγκριτική παρουσίαση τών τεσσάρων κόσμων όπως τοποθετούνται επάνω στο Δένδρο τής Ζωής και στα επί μέρους διαμερίσματα τού Τεκτονικού ναού.

Οι κόσμοι αυτοί μπορεί επίσης να καθοριστούν ως Θεός Κόσμος, ως Πνευματικός Κόσμος, ως Αστρικός Κόσμος ή ψυχο-νοητικός και Υλικός Κόσμος. Ο Θεός Κόσμος είναι ο ανώτερος και καθαρότερος σε φύση, και η πρωταρχική αιτία, ενώ οι τρεις άλλοι κόσμοι που απορρέουν από αυτόν είναι λιγότερο θεϊκοί στην φύση τους και στην πραγματικότητα αποτελούν αντανakλάσεις τού πρώτου Κόσμου σε μία κατερχόμενη κλίμακα. Για τον λόγο αυτό, ενώ ο πρώτος κόσμος παριστάνεται πάνω στο Δένδρο τής Ζωής με ένα όρθιο τρίγωνο, όπως φαίνεται στα σχήματα A144, A152, οι λοιποί κόσμοι παριστάνονται με τρίγωνα αντεστραμμένα.

✋ Το συνολικό αντικείμενο τής Καμπαλά είναι το ίδιο με εκείνο που βρίσκουμε σε όλες τις εσωτερικές φιλοσοφίες, επιστήμες και τέχνες. Είναι το να επιτύχουμε την γνώση και την επαφή με τον Αδάμ Κάδμο (Adam Qadmon), το Ανώτερο μας ΕΓΩ, που αποτελεί μικροκοσμική αντανάκλαση, μια ακτίνα τού Πανσυνπαντικού Ηλίου που αποκαλούμε **Θεό**.

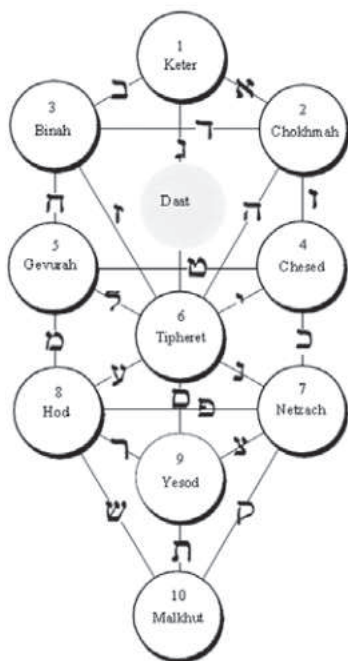
Γιά όλους εκείνους που αισθάνονται την ανάγκη να πλησιάσουν τον Δημιουργό και να εισδύσουν στην απεραντοσύνη του, όλες οι θρησκείες παρέχουν ποικιλία μέσων, όπως είναι η προσευχή, η συμμετοχή σε θρησκευτικές τελετουργίες και η υπακοή σε συγκεκριμένους ηθικούς κανόνες.

Αυτά τα μέσα είναι μεν αρκετά καλά αλλά, ωστόσο κρίνονται ως ανεπαρκή.

Αν θέλει κάποιος να προσεγγίσει τον Θεό, δεν είναι αρκετό το να βιώσει εσωτερικά συναισθήματα και να υπακούει σε κανόνες.

Προφανώς χρειάζεται και η κατανόηση τού Σύμπαντος την οποία μόνο μια συστηματική παρουσίαση και επεξήγηση μπορεί να τού την δώσει.

ΤΑ 32 ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΒΡΑΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

σχήμα Α138

σχήμα Α139

Χωρίς να σημαίνει ότι τα άλλα συστήματα δεν είναι σωστά, φαίνεται ότι το πιο δόκιμο, πιο πλήρες και πιο ακριβές σύστημα στην Παράδοση της Δύσεως είναι αυτό της Καμπαλά και ειδικότερα αυτό που είναι γνωστό σαν δένδρο των σεφί-ρόθ ή Δένδρο της Ζωής (Otz Chiim - Εβρ : **עץ חיים**). Διότι τα υπόλοιπα ευρέως γνωστά συστήματα παρουσιάζουν τα πράγματα αποσπασματικά και δεν δίνουν μια συνθετική και καλά τοποθετημένη άποψη του Συνόλου.

Το Δένδρο λοιπόν της Ζωής είναι μια αυθεντική σύνθεση του Σύμπαντος και φαίνεται ότι αποτελεί το κλειδί που κάνει δυνατό να ξεκλειδώσουμε τα Μυστή-ρια της Δημιουργίας.

Η γραφική παράσταση του συμβόλου αυτού είναι εξαιρετικά απλή αλλά τα πε-ριεχόμενα της φαίνεται να είναι ανεξάντλητα.

Πολλά αποσπάσματα της Αγίας Γραφής μπορούν να κατανοηθούν μόνο κάτω από το φως που προκύπτει από την ανάλυση του συμβόλου αυτού, π.χ.

« Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς » (Αποκάλυψη κεφ. 2 : 7).

« Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν (πύλες) εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν » (Αποκάλυψη κεφ. 22 : 14).

Τι είναι λοιπόν αυτό το περίφημο Δένδρο τής Ζωής ;

Θα λέγαμε με δύο απλές αράδες ότι :

« Είναι ένα σύνθετο σύμβολο, που έχει σαν σκοπό να αναπαραστήσει συνολικά τον Κόσμο καθώς και την Ψυχή του ανθρώπου η οποία σχετίζεται με Αυτόν ».

Όσο πιο πολύ μελετάει κάνεις το σύμβολο αυτό τόσο πιο πολύ βλέπει τις εκπληκτικές αναλογίες που περικλείει.

Το χρησιμοποιούμε, όπως ένας μηχανικός ή ένας μαθηματικός χρησιμοποιεί τον λογαριθμικό κανόνα ή ένα υπολογιστή, για να ανιχνεύσουμε και να υπολογίσουμε τις παραμέτρους τής ύπαρξης, ορατές και αόρατες, στην εξωτερική Φύση ή στα πιο κρυφά βάθη τής Ψυχής.

Το Δένδρο τής Ζωής περιγράφει τα σταδιακά επίπεδα μεταξύ τής κατώτερης κοσμικής συνείδησης, την οποία αντιπροσωπεύει η 10^η σφαίρα **Μαλκούτ** - που σημαίνει Βασίλειο - και τής Θείας Συνείδησης την οποία αντιπροσωπεύει η 1^η σφαίρα **Κέτερ** - που σημαίνει Στέμμα.

Γιατί όμως οι Καμπαλιστές δίνουν στο Σύμβολο αυτό το όνομα Δένδρο (ξύλο) τής Ζωής ;

Ένα δένδρο αποτελείται από ρίζες, κορμό, κλαδιά, φύλλα, άνθη και φρούτα και όλα αυτά τα στοιχεία είναι αλληλοεξαρτώμενα. Με παρόμοιο τρόπο οι σφαίρες (τα φρούτα του δένδρου) συνδέονται μεταξύ τους με « μονοπάτια » ή αλλιώς διόδους επικοινωνίας ή συνειδησιακές καταστάσεις. Τα μονοπάτια αυτά είναι **22** και αντιστοιχούν στα **22** γράμματα του Εβραϊκού αλφαβήτου και στις **22** κάρτες του Ταρό - [☞ πίνακα του κεφαλαίου 8.2. και σχήμα A138].

Άλλα « μονοπάτια » είναι δίοδοι αμφίδρομοι και άλλα είναι μονόδρομοι - [☞ σχήμα A138].

Τα **22** αυτά « μονοπάτια » και οι **10** σφαίρες είναι γνωστά σαν τα « τριάντα δύο μονοπάτια τής Σοφίας » και ανήκουν συμβολικά στην 2^η σφαίρα τής **Χοχμά** (Χοχμά σημαίνει Σοφία).

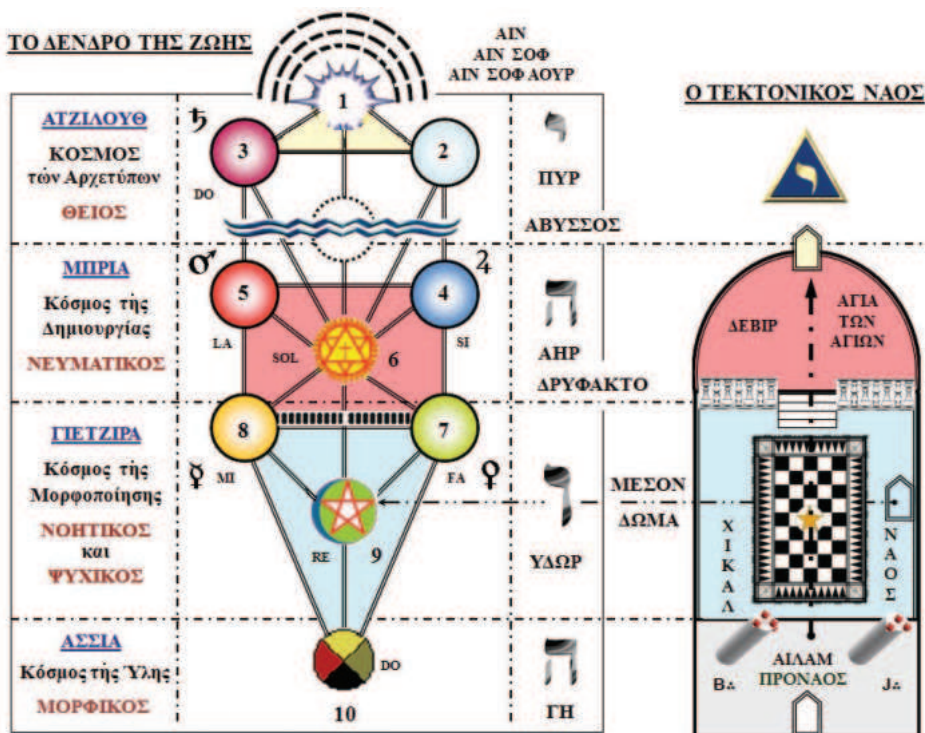
Υπάρχει και μια **11^η** σφαίρα, η **Νταάτ**, η οποία όμως δεν αποτελεί μια γνήσια εκπόρευση.

Για αυτήν θα μιλήσουμε λίγο πιο κάτω αναλύοντας την φύση του « Δένδρου τής Γνώσεως ».

Αυτά τα μονοπάτια αναφέρονται κατά περίπτωση ως τα 32 δόντια στο στόμα τής απέραντης Έκφρασης ή σαν τα 32 νεύρα που διακλαδίζονται από το « Θείο Εγκέφαλο » και αναλογούν με τους τριάντα δύο βαθμούς του A* A* Σ* Τ* που ανυψώνουν τον μυημένο στον **32^ο βαθμό του Πρίγκιπος του Βασιλικού Μυστικού**.

Οι Καμπαλιστές θεωρούν επίσης πολύ σημαντικό το ότι στο πρωτότυπο Εβραϊκό κείμενο τής Γένεσης στην Παλαιά Διαθήκη το όνομα του Θεού εμφανίζεται 32 φορές.

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΥ ΝΑΟΥ

A140

Συμφώνα με τούς Ραβίνους, κατά την απόκρυφη ανάλυση τού σώματος τού ανθρώπου, 32 τμήματα οδηγούν προς τα άνω προς τον Ναό τής Σοφίας που είναι το ανθρώπινο κρανίο, ο Γολγοθάς. Μπορούμε να αντιληφθούμε καλύτερα την φύση και την λειτουργία αυτών των 32 διόδων αν τις αντιστοιχίσουμε με τα 32 δόντια που έχει ο κάθε άνθρωπος - σχήμα A142.

Η σφαίρα της Χοκμά αντιστοιχεί προς τον Συμπαντικό ΛΟΓΟ, ο οποίος Λόγος στον άνθρωπο εξέρχεται από το στόμα που περιέχει 32 δόντια.

Με τα δόντια αυτά μασάμε την τροφή και μεταφορικά οι δίοδοι αντιστοιχούν με “ **δόντια** ” με τα οποία μασάμε την ψυχική και νοητική τροφή που προσλαμβάνουμε κάθε ημέρα.

Μέσω αυτής τής Πνευματικής “μαθήσεως” αποκτούμε την Σοφία.

Το να γίνουμε Σοφοί, αντιστοιχεί (αναλογικά) στο να επεξεργαστούμε τις κάθε είδους εμπειρίες που αποκτούμε κάθε μέρα και να τις μετατρέψουμε σε συνείδηση, κάτι που έχουμε ήδη αναλύσει διεξοδικά.

Μια τροφή μη μασημένη δεν είναι εύκολο να την καταπιούμε ούτε και να την χωνέψουμε.

Κατά παρόμοιο τρόπο χωρίς όλα μας τα δόντια ή χωρίς αυτά δεν είναι δυνατόν να καταναλώσουμε την οποιασδήποτε συστάσεως τροφή, κάτι που βιώνουν πολύ καλά οι ηλικιωμένοι.

✋ Μιά βαθύτερη παρουσίαση τού συμβολισμού τής λήψεως και επεξεργασίας τών τροφών γίνεται στην ανάλυση τού Τεκτονικού Συμποσίου στο πόνημα μου :
« Η Άγνωστη τέχνη - ARS INCOGNITA - μια Εξερεύνηση στον θαυμαστό Κόσμο τού Ελευθεροτεκτονισμού ».

Οι ατραποί τής Σοφίας ενώνουν τις δέκα σφαίρες και επειδή κάθε μια έχει πέντε υποδιαιρέσεις μιλάμε για πενήντα πύλες τής κατανόησης που ανήκουν συμβολικά στην τρίτη σφαίρα τής **Μπινά** (Μπινά σημαίνει κατανόηση).

Για να ανοίξουμε όμως μια πύλη χρειάζεται πάντα το κατάλληλο κλειδί, το οποίο σύμφωνα με την επιστήμη τής μύησης είναι η Αυτογνωσία, το Γνώθι Σ' Αυτόν. Σε πολλές Αιγυπτιακές παραστάσεις συναντούμε τον μυημένο να κρατά ένα είδος κλειδιού ☿ γνωστό σαν το Σύμβολο τής Ζωής « **Άνκχ** », το οποίο εμφανίζει σε μια απλοποιημένη εικόνα τον άνθρωπο, με το κεφάλι του, τα χέρια του ανοικτά και ενωμένα τα πόδια του.

Μιά όμως πιά προσεκτική παρατήρηση, αυτού τού συμβόλου - κλειδιού, μας εμφανίζει το καμπαλιστικό Δένδρο τής Ζωής που επιτρέπει την γνώση τού εαυτού μας και τού σύμπαντος ανοίγοντας τις πύλες όλων τών περιοχών - σχήμα A141. Γιατί όμως οι σφαίρες είναι δέκα ; Είναι πράγματι το Σύμπαν αποτέλεσμα εκδηλώσεως τής Θείας Ενεργείας ή άλλων δυνάμεων και Οντοτήτων από δέκα διακεκριμένα “ σημεία ” (σφαίρες), “ επίπεδα ” ή “ περιοχές ” ;

Όχι βέβαια. Και αυτό φανερώνει ένα πολύ σημαντικό σημείο που πρέπει να γίνει κατανοητό.

Το δένδρο τής ζωής δεν σχεδιάστηκε για να μας διδάξει ούτε αστρονομία ούτε κοσμολογία !

Διότι κανείς δεν μπορεί να μας πεί με ακρίβεια τι είναι το Σύμπαν και πως δημιουργήθηκε.

Το Δένδρο τών Σεφίρόθ αναπαριστά μια συστηματική όψη τού Κόσμου που είναι κρυμμένη στην φύση της και η καταγωγή της ανάγεται χιλιάδες χρόνια πίσω στο παρελθόν.

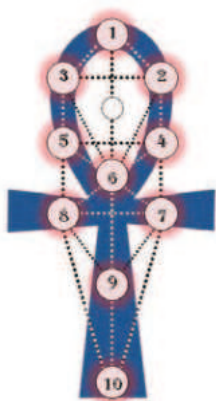
Οι Ε*Α*Διδ* στους οποίους αποκαλύφθηκε δεν είχαν ούτε τηλεσκόπια ούτε άλλα σύγχρονα μέσα για να μελετήσουν τα άστρα.

Ήταν μέσω διαλογισμού, συγκεντρώσεως, μελέτης και επίμονης εσωτερικής προσπάθειας που μπόρεσαν να συλλάβουν την Κοσμική πραγματικότητα και να την παρουσιάσουν με την βοήθεια συμβολικών περιγραφών και παραστάσεων. Και τα ουσιώδη στοιχεία αυτής τής παραδόσεως, συνεχώς επαναπροσδιοριζόμενα μέσω διαλογισμού, διά μέσου τών αιώνων έφτασαν μέχρι εμάς.

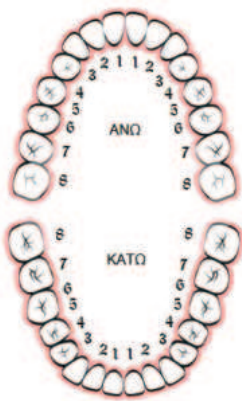
ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΑΝΚΧ

32 ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

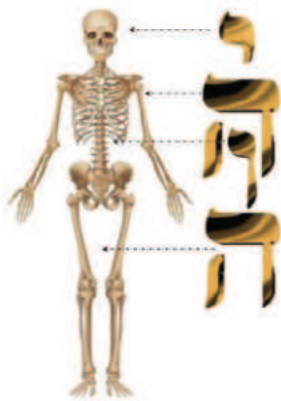
ADAM KADMON

A141

A142

A143

Καθόρισαν λοιπόν ότι η εκπόρευση τού Σύμπαντος γίνεται από δέκα “ περιοχές ” ή από δέκα κέντρα δυνάμεως, διότι ο αριθμός δέκα αντιπροσωπεύει την πληρότητα, ένα ολοκληρωμένο σύνολο.

Γιά αυτό το σύνολο αυτό ονομάστηκε από τούς Πυθαγορείους **Ιερή Δεκάς**.

Οι υπόλοιποι αριθμοί είναι επανάληψη τών 10 πρώτων αριθμών, αλλά σε ένα άλλο επίπεδο.

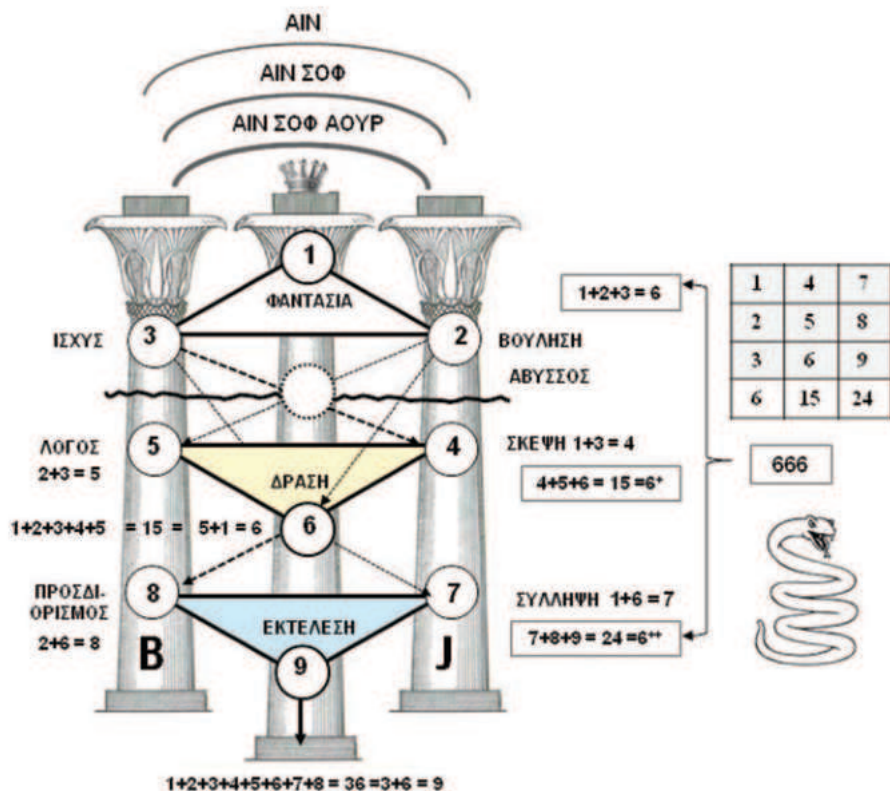
Προκύπτουν από την συμπλοκή τών δέκα πρώτων αριθμών και με αριθμοσοφική πρόσθεση καταλήγουν πάντα σε έναν από τούς δέκα πρώτους (π.χ. το $13=1+3=4$ και το $34=3+4=7$).

Όταν δώσαμε τούς ορισμούς τών λειτουργιών τού Πνεύματος στον εννεαδικό πίνακα είδαμε για παράδειγμα τον αριθμό 5 να εκφράζει όχι αριθμητική ποσότητα αλλά την ιδιότητα τού **Λόγου**, ο οποίος δεν προκύπτει σαν άθροισμα τού $4+1$ αλλά τού $2+3$, όπως και ο αριθμός 6 που εκφράζει την ιδιότητα τής Δράσης δεν προκύπτει ως άθροισμα τού $5+1$ αλλά τού $1+2+3$ ή τού $1+2+3+4+5=15=6$ κ.ο.κ., καθότι οι αρετές αυτές εκφράζουν **στάδια δυναμικότητων**.

Στο παρακάτω σχήμα A144 έχουν τοποθετηθεί επάνω στο Δένδρο τής Ζωής οι Ενεργητικές Δυνάμεις τού Πνεύματος, όπως τις περιγράψαμε και καθορίσαμε στον Εννεαδικό πίνακα.

Ο ΕΝΝΕΑΔΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΦΑΝΤΑΣΙΑ	ΣΚΕΨΗ	ΣΥΛΛΗΨΗ
ΒΟΥΛΗΣΗ	ΛΟΓΟΣ	ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ
ΙΣΧΥΣ	ΔΡΑΣΗ	ΕΚΤΕΛΕΣΗ

σχήμα Α144

Παρατηρούμε ότι αν αθροίσουμε τούς αριθμούς τών σφαιρών καθενός τρίγωνου τού κάθε Καμπαλιστικού κόσμου ή τις τρεις κατακόρυφες συνεχόμενες στήλες τών αντιστοιχών λειτουργιών τού Πνεύματος, λαμβάνουμε πάντα με αριθμοσοφική πρόσθεση και αναγωγή τον αριθμό έξι (6), αλλά, σε τρία διαφορετικά επίπεδα δυναμικότητας - [☞ σχήμα Α144].

Έτσι $1+2+3 = 6$, $4+5+6 = 15 = 1+5 = 6^+$ και $7+8+9 = 24 = 2+4 = 6^{++}$, λόγω τής ανέλιξης τού Πνεύματος ή τής καθοδικής διαδοχής τών κόσμων τής Δημιουργίας. Το + επιτείνει, δηλαδή υποδηλώνει περεταίρω ενέλιξη. Ο τρίτος και κατώτερος κόσμος, ο ονομαζόμενος ψυχονοητικός, αντιστοιχεί στον άνθρωπο στην ζώδη ψύχη (Νεφές) και είναι το επίπεδο (Χικάλ - Μωσαϊκό δάπεδο) που μετά από την πτώση περιορίστηκε η δραστηριότητα τού Εωσφόρου.

Ο αριθμός τού επιπέδου αυτού, σαν απόρροια τών προηγούμενων επιπέδων, χαρακτηρίζεται από το 6 ► 6 ► 6.

Αν παραθέσουμε τούς τρεις αυτούς αριθμούς λαμβάνουμε τον αριθμό 666.

Το επίπεδο αυτό είναι το περίφημο Μέσον Δώμα κεντρικό σημείο τής μνήσεως σε Γ' βαθμό.

Οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν ακουστά ότι ο αριθμός 666 είναι « ο αριθμός του θηρίου ».

« Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστὶ· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ **χξς'** » (ο λεξάριθμος είναι $\chi = 600 - \xi = 60 - \varsigma' = 6$, δηλαδή, 666).

✎ Είναι όμως ορθόν και πρέπει να αντιστοιχούμε τα γράμματα **χ ξ ς'** με τον αριθμό 666 ;

Τόσο στο Ελληνικό όσο και Λατινικό κείμενο (*sescenti sexaginta sex*) ο αριθμός αυτός εμφανίζεται με γράμματα. Πουθενά ο συγγραφέας δεν χρησιμοποιεί τα αραβικά στοιχεία 666. Άλλωστε αυτά τα στοιχεία ήταν ανύπαρκτα στην εποχή του. Εμείς λοιπόν αυθαίρετα μεταγράφουμε αυτό το σύμβολο από ολόγραφες λέξεις σε αραβικούς αριθμούς ; Γεγονός που είναι μη παραδεκτό για κάποιον ο οποίος θέλει να ασχοληθεί με την ερμηνεία συμβόλων, τα οποία σε κανένα αναλυτικό σύστημα δεν μεταφράζονται, ούτε μεταγράφονται, αλλά αναλύονται και ερμηνεύονται στην αυθεντική τους μορφή. Ίσως, πολύ πιο σωστά, οι μυστικοί θεολόγοι τού Μεσαίωνα μετέγραψαν τις τρεις λέξεις με τα ελληνιστικά αριθμητικά στοιχεία **χ ξ ς'** τα οποία σίγουρα ήταν γνωστά και που αντιστοιχούν στο ίδιο πολιτιστικό πλαίσιο. Αντιθέτως τα Αραβικά στοιχεία είναι τελείως ξένα και παραμορφώνουν ολοκληρωτικά την ουσία τού συμβόλου.

Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα στο γεγονός ότι, ενώ επί αιώνες οι μυστικοί φιλόσοφοι διάβαζαν σε αυτό το σύμβολο μια προεικόνιση τής μορφής τού Αντιχρίστου, διότι τα **Χ - ς** είναι το πρώτο και τελευταίο γράμμα τής λέξης Χριστός στα οποία παρεμβάλλεται το **ξ** σαν σύμβολο τού φιδιού (Εωσφόρος- αντίχριστος).

Οι σύγχρονοι αναλυτές στα ψηφία 666 αναζητούν κάποιου είδους σφραγίδα. Πώς είναι λοιπόν δυνατόν να διαλέξουμε τον αριθμό 666 από τον αριθμό **χξς'** και με ποιά κριτήρια απορρίπτουμε ή υιοθετούμε τον ένα από τον άλλο ;

Το πρόβλημα τού 666 ή τού αριθμού τού θηρίου, προερχόμενο από το παραπάνω χωρίο τής Αποκαλύψεως τού Ιωάννη (κεφ 13 :18), είναι ένα από τα πιο αγαπημένα θέματα προς συζήτηση τής εσχατολογικής θεολογίας, δηλαδή τού κλάδου αυτής τής Επιστήμης που ασχολείται με τα προφητικά και μεσσιανικά κείμενα τών Γραφών όσο και με τις ερμηνείες τών διαφόρων Θεολόγων και Φιλοσόφων ανά τούς αιώνες.

Ταυτοχρόνως όμως στοιχειοθετεί και ένα από τα πιο σημαντικά προβλήματα ερμηνείας και αποδόσεως τού συμβόλου, το οποίο χρησιμοποιεί ο Ευαγγελιστής στο συγκεκριμένο εδάφιο.

Το κείμενο τής Αποκάλυψης αποτελεί ένα από τα πιο πολύπλοκα και δυσερμήνευτα κείμενα τής Χριστιανικής παράδοσης και αυτό διότι ο συγγραφέας του βασίζεται σε τρεις τουλάχιστον αναγνωρισμένες παραδόσεις.

Χωρίς να αποκλείουμε και τον παράγοντα τής Θεϊκής έμπνευσης, αυτές είναι : τής Νεοπλατωνικής Αλεξανδρινής σχολής, τής Ραβινικής Καμπαλιστικής Παραδόσεως και τής πρώιμης Αποστολικής Χριστιανικής Θεολογίας.

Η ερμηνεία τού κειμένου δυσκολεύει ακόμα περισσότερο εξ' αιτίας τής χρήσεως μίας ιδιάζουσας γλώσσας που βασίζεται στην κοινή ελληνιστική τών δύο πρώτων αιώνων μετά τον Χριστό, όπως την μιλούσαν οι λαϊκές μάζες τής Ανατολικής λεκάνης τής Μεσογείου.

Είναι ωστόσο γεμάτη από ιδιωματικές εκφράσεις και γλωσσικά σχήματα Σημιτικής παραδόσεως που είναι ενσωματωμένα στον ελληνικό ιστό τού κειμένου.

Για τούς Πυθαγορείους ο αριθμός, γενικά, είναι ιερός γιατί μέσα του περικλείει την ίδια την υπόσταση τής ζωής και τής ανθρώπινης υπάρξεως.

Είναι το μοναδικό δομικό στοιχείο συγκρότησης και διατηρήσεως τού σύμπαντος.

Με βάση αυτό το φιλοσοφικό σύστημα ο κάθε αριθμός ενσάρκωνε ένα διαφορετικό μεταφυσικό νόημα. Χαρακτηριστική είναι η θεωρία τής Τετρακτίδος, στην οποία υποστήριζαν ότι εμπεριέχονται όλοι οι αριθμοί και όλες οι δυνατές αριθμητικές σχέσεις, επομένως η ίδια η ουσία τού σύμπαντος.

Η χρήση αριθμητικών συμβόλων επομένως από τον συγγραφέα τής Αποκαλύψεως φορτίζεται με έντονες μεταφυσικές έννοιες και αναλύσεις που ξεφεύγουν από την απλή αριθμητική ανάγνωση τών αριθμών και ανάγονται, όπως είδαμε, σε πολύπλοκες αριθμητικές σχέσεις.

Στην Καμπαλιστική Ραβινική παράδοση τής αρχαιότητας συναντάμε πολύ συχνά αντίστοιχα φαινόμενα. Εδώ ο αριθμός χρησιμοποιείται ως σύμβολο προσώπου, πράγματος ή κατάστασης που ο συγγραφέας επιθυμεί να κρύψει από το ευρύ κοινό αλλά ωστόσο το αφήνει ευδιάγνωστο σε αυτούς που γνωρίζουν τούς κωδικούς ανάγνωσης και ερμηνείας τών συμβόλων.

Ο αριθμός τής πρώιμης χριστιανικής θεολογίας είναι κάτι πολύ διαφορετικό από τις δύο προαναφερθείσες παραδόσεις. Δεν είναι ούτε αυτούσια ύπαρξη (Πυθαγόρειοι), ούτε σύμβολο κάποιας απόκρυφης έννοιας (Καμπαλιστές).

Αποτελεί απλό δομικό στοιχείο τού θεολογικού λόγου χωρίς αφορμές περαιτέρω αναλύσεων.

Δεν αναφέρεται ούτε σε αριθμητική ανάλυση, ούτε περικλείει συμβολικά στοιχεία.

Ο αριθμός είναι αυτούσιος όπως και όλα τα υπόλοιπα στοιχεία τού λόγου τού συγγραφέα.

Ποιά λοιπόν από τα τρία αυτά ερμηνευτικά σύνολα πρέπει να εφαρμόσει ένας μελετητής για να ερμηνεύσει την σημασία τού αριθμού 666 ή ορθότερα τών γραμμάτων χ ξ ς ;

Δυστυχώς δεν υπάρχει απάντηση σε αυτό το ερώτημα, για αυτό και όλα αυτά τα χρόνια οι διάφοροι μελετητές απέδωσαν πολύ διαφορετικές ερμηνείες στον συγκεκριμένο αριθμό προπροσπαθώντας να τον προσεγγίσουν είτε μέσα από ένα από αυτούς τους τρεις δρόμους, είτε με συνδυασμούς και των τριών ή άλλως πως.

Η δική μας όμως ανάλυση για το 666, με βάση το σχήμα A144, στηρίζεται : αφενός μεν στην μυητική παράδοση και αφετέρου στην συμβολική σημασία που έχουν οι αριθμοί στην Βίβλο και ειδικότερα στην Κοσμογονική εξήγηση μέσω της Καμπαλά και της Γένεσης.

Πιά παράδειγμα το 7 εκτιμάται ως αριθμός της σχετικής τελειότητας αλλά και της Δημιουργίας του Θεού ($6 + 1 = 7$ ημέρες της Δημιουργίας).

Το 6 είναι ο αριθμός του ανθρώπου και της εργασίας του.

Πως όμως γνωρίζουμε την σημασία και την σπουδαιότητα κάθε αριθμού ;

Η σπουδαιότητα των αριθμών έχει καθιερωθεί τόσο από τη χρήση τους στις Γραφές όσο και στην Φύση. Όπως αναφέρεται στην Γένεση ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο την 6^η ημέρα και την 7^η ημέρα αναπαύτηκε από τις εργασίες του. Υπέδειξε στον άνθρωπο 6 ημέρες για να εργάζεται. Μετά από 600 χρόνια ο Νώε (נח) του οποίου το όνομα σημαίνει ανάπαυση, προέρχεται από το ρήμα Νουάχ (נוא) που σημαίνει αναπαύομαι, σταμάτησε από την εργασία του και μπήκε στην κιβωτό. Όλα αυτά και όχι μόνον, κάνουν τον αριθμό 6 αριθμό του ανθρώπου και της ανθρώπινης εργασίας. Επίσης, ο αριθμός 6 υπολείπεται μια μονάδα έναντι του 7 και δείχνει κάτι το ατελές και μη πλήρες σε σχέση με την συνολική Δημιουργία του Θεού.

Επομένως ο 666 αντιπροσωπεύει γενικά το ανθρώπινο είδος καθώς και την ενσάρκωση του, την δράση στο υλικό επίπεδο, λόγω της ιδιαίτερης σημασίας που έχει στην Βίβλο (πτώση).

Ο αριθμός έξη είναι γνωστός ως ο αριθμός της σχετικής ατέλειας, επειδή είναι κατά μία μονάδα κατώτερος από τον αριθμό επτά, τον θεωρούμενο ως τέλειο αριθμό.

Έτσι, ενώ με τις τρεις μονάδες, το τρία, παριστάνεται η πιό τέλεια έκφραση του Θεού, ως « ομοούσια και αδιαίρετη τριάδα », τα τρία εξάρια συμβολίζουν την « τελειότητα της ατέλειας » δηλαδή τον ελαττωματικό άνθρωπο !

Αν ανατρέξουμε στον εννεαδικό πίνακα του Πνεύματος, η φάση έξη συμβολίζει την Δράση του Πνεύματος. Η καθολική αυτή δημιουργική δράση συντελείται μακροκοσμικά μέσω των Σεφίρθ διά της « Λάμπσεως της Αστραπής », (Ναχάς = φίδι στην Γένεση), που συμβολίζει την Εωσφορική κάθοδο. Μικροκοσμικά, η δράση αυτή συντελείται από τον άνθρωπο μέσω της εργασίας, τόσο της Πνευματικής όσο και υλικής κατά το εξάιρετο τυπικό του Εταίρου.

Η σημασία τού αριθμού 7 τονίζεται πολύ κατά την μύηση από τον 17^ο προς τον 18^ο βαθμό.

« Ο Ναός είναι πράσινος, κατεσπαρμένος με χρυσούς αστέρας... Μία λυχνία επτά-φωτος συμβολίζει τούς **επταδικούς συνδυασμούς**, οι οποίοι πάλιν συμβολίζουν την ηθικήν άλυσιν, ήτις συνδέει τον Τεκτονισμό προς τον πολιτισμό και την ανάπτυξη και ευημερία τού κόσμου.

Ο αριθμός 7 ήτο ιερός εις τους αρχαίους Έλληνες και πλήρης εννοιών και διά τούς Τέκτονες. Η Σελήνη κατέχει την 7^{ην} τάξιν μεταξύ των ουρανίων σωμάτων και διατελεί υπό την επιρροήν τού αριθμού 7 . Η περιφορά της γίνεται εις 28 ημέρας, ήτοι πολλαπλασιώς το 7 επί το 4, παρουσιάζει 4 φάσεις ανά 7 ημέρας εκάστην. Έχουμεν 7 επίσης πλανήτες εν τω ουρανώ, 7 αστέρας της Πλειάδος, 7 αστέρας τής Μεγάλης καί Μικράς Άρκτου κ.λ.π. Υπάρχουν και άπειροι άλλοι επταδικοί συνδυασμοί ως καί 7 ημέρες της Δημιουργίας, 7 ημέρες της εβδομάδος, 7 Χερουβίμ κλπ., διά των οποίων εμφανίζεται η επίδρασις τού 7 έφ' όλων των υλικών καί ηθικών νόμων. »

✋ Έχουμε ήδη αναλύσει τον νόμο τού επτά ο οποίος σχετίζεται με την διάδοση τής κινήσης και των δονήσεων στην Δημιουργία.

Κάτι ανάλογο βλέπουμε και επάνω στο δένδρο τής ζωής στην μεγάλη κοσμική κατερχόμενη οκτάβα από την σφαίρα τρία μέχρι την δέκατη σφαίρα.

Έτσι κατά αναλογίαν με το 666, ο αριθμός 777 συμβολίζει στην Καμπαλά το σύνολο τού εκδηλωμένου Θεού μέσα από την **καθοδική Λάμψη τής Αστραπής**, γνωστής ως φλεγόμενο ξίφος, που θα αναλύσουμε στην συνέχεια με περισσότερη λεπτομέρεια.

Στο σχήμα A147 βλέπουμε το μονοπάτι αυτό και τα εννέα γράμματα που αντιστοιχούν σε κάθε επί μέρους τμήμα του με τις αντίστοιχες αριθμητικές τους αξίες και τούς 7 φθόγγους τής μουσικής κλίμακας.

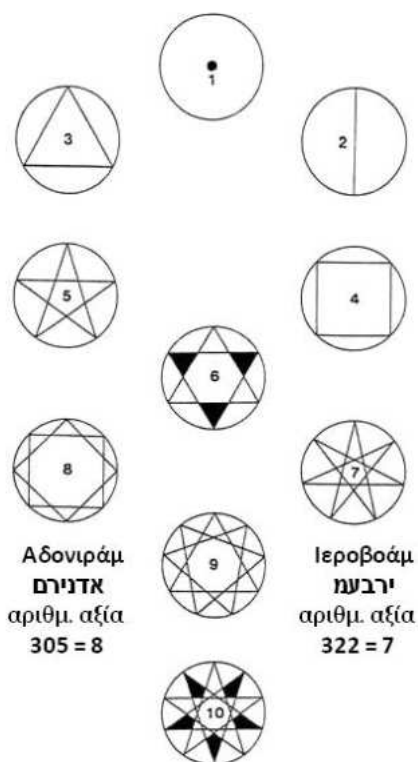
Στην θέση τής σφαίρας Νταάτ στην Άβυσσο υπάρχει, μεταξύ της σφαίρας 3 (Do²) και 4 (Si), το δεύτερο ημιτόνιο ενώ μεταξύ τής σφαίρας 9 (Re) και 10 (Do¹) έχουμε το πρώτο ημιτόνιο.

Συμβολικά μιλώντας, επειδή ο κυρίως ναός (Χικάλ) ξεκινά από την σφαίρα ⑨ (Πιεσόντ) και τον φθόγγο Re, το ημιτόνιο Do¹- Re αντιστοιχεί στον πρόναο και στο αιθερικό πέπλο, ενώ η συνεχιζόμενη καθοδική οκτάβα ↓ που ξεκινά από το 10 (Do¹) αντιστοιχεί προς στον σκοτεινό θάλαμο ή διασκεπτήριο.

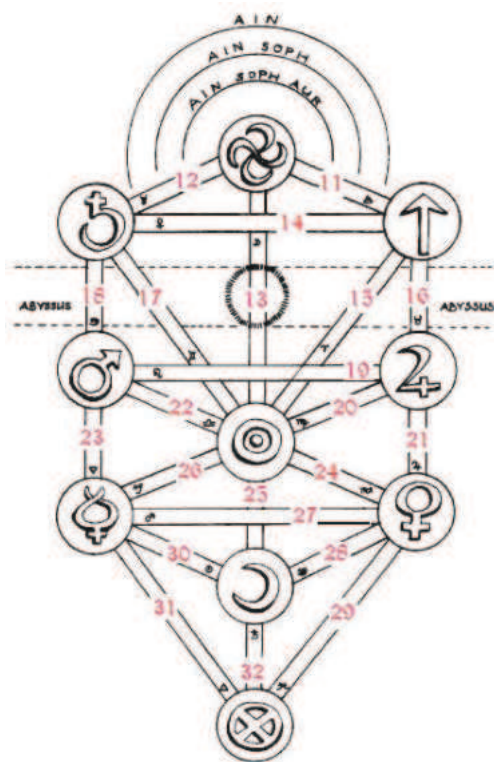
Οι Λατινικές ονομασίες των φθόγγων Do², Si, La, Sol, Fa ,Mi, Re, Do¹, δείχνουν τα διάφορα διαδοχικά επίπεδα τής Δημιουργίας από το Απόλυτο **Do²**, (Do = Dominus = Κύριος) μέχρι το **Do¹**, την “ Ύλη – Υπόσταση ”.

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΑ ΣΧΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΦΑΙΡΩΝ

ΟΙ ΔΙΟΔΟΙ ΤΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

A145

A146

Επάνω στο δένδρο τής ζωής η λάμψη τής αστραπής περιλαμβάνει εννέα μονοπάτια τα οποία αντιστοιχούν στα 9 εβραϊκά γράμματα **א ד ג ה ו ז ח ט** με τις παρακάτω αριθμητικές αξίες :

- 1) Μονοπάτι 11 , γράμμα Άλεφ (**א**), αξία 1
- 2) Μονοπάτι 14 , γράμμα Ντάλετ (**ד**), αξία 4
- 3) Μονοπάτι 3→4 , γράμμα Γκίμελ (**ג**), αξία 3
- 4) Μονοπάτι 19 , γράμμα Τετ (**ט**), αξία 9
- 5) Μονοπάτι 22 , γράμμα Λάμεντ (**ל**), αξία 30
- 6) Μονοπάτι 24 , γράμμα Νούν (**נ**), αξία 50
- 7) Μονοπάτι 27 , γράμμα Πε (**פ**), αξία 80
- 8) Μονοπάτι 30 , γράμμα Ρες (**ר**), αξία 200
- 9) Μονοπάτι 32 , γράμμα Ταφ (**ת**), αξία 400

Το άθροισμα τών εννέα αυτών γραμμάτων είναι : $400 + 200 + 80 + 50 + 30 + 9 + 3 + 4 + 1 = 777$

Η λάμψη τής αστραπής (ρομφαία) στο επίπεδο τής δικής μας κοσμικής ακτίνας έχει τις εξής ονομασίες :

DO² = DO-MINUS = ο Κύριος - ο Θεός
- το Απόλυτον

Ημιτόνιο = Η Άβυσσος - η σφαίρα τής Νταάτ (η Βούληση τού Απολύτου)

SI = SI-DEREUS ORBIS = έναστρος Ουρανός (όλοι οι κόσμοι)

LA = LA-CTEUS ORBIS = ο Γαλαξίας μας

SOL = ο Ήλιος

FA = FA-TUM = το Πλανητικό μας σύστημα

Ημιτόνιο = (το πέπλο Παροκέτ ή το δρύφακτο)

MI = MI-XTUS ORBIS = η Γη

RE = RE-GINA ASTRIS = η Σελήνη - η Βασίλισσα τών Ουρανών

DO¹ = ο κόσμος τών Κλιφόθ (תלפית - κελυφών)

Η ονομασία τών φθόγγων τής παραπάνω κλίμακας αποδίδεται στον Μοναχό Guido d' Arezzo ο οποίος το εμπνεύστηκε από τα αρχικά τού Λατινικού ύμνου προς τον Ιωάννη τον Βαπτιστή.

Σημειώνουμε τις ονομασίες με τα αρχικά τού παρατιθέμενου ύμνου.

Το **Ut** (εκ τού Uterus = μήτρα) αντικαταστάθηκε αργότερα με το **Do** (Dominus = Κύριος).

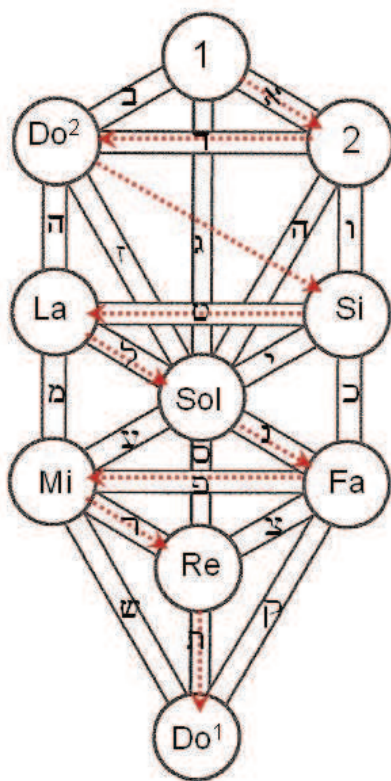
*Utqueant laxis , Resonare fibris , Mira gestorum , Famuli tuorum,
Solve polluti , Labii reatum , Sancte Iohannes.*

Χρησιμοποιώντας την Γκεμάτρια, η λέξη « περιφέρεια » γράφεται ως **קה** (Κοφ, Βάου, Χε). Η αριθμητική αξία τού **קה** είναι 111 (**ק** = 100, **ו** = 6, **ה** = 5).

Η πτώση που αφορά το 666 απέχει από την τελειότητα 777 τού Θεού 111 μονάδες.

Ο αριθμός λοιπόν αυτός αντιστοιχεί προς την περιφέρεια (τής Χάλκινης θάλασσας - κύκλος τού παντός) που δημιουργήθηκε με το γεννητήω Φως και

Η ΛΑΜΨΗ ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

A147

αντιστοιχεί στην παγκόσμια Ψυχή και την Πυριγενή ή Διάπυρο κατάσταση - [**ὁ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΚΟΙ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ**].

Το **Θηρίο** ή αλλιώς οι λειτουργίες του ψυχονοητικού επιπέδου ή Μέσου Δώματος, συμβολίζεται στον άνθρωπο με τους τρεις αχρείους εταίρους που φονεύουν τον Χιράμ, αποτελεί δε το κεντρικό σημείο στο οποίο βασίζεται η λειτουργία του « Βασικού Νόμου της Ζωής ».

Στο βιβλίο της Γένεσης, στην Βίβλο, υπάρχουν δύο δέντρα στον κήπο Εδέμ.

Το πρώτο δέντρο είναι το Δέντρο της Γνώσης του Καλού και του Κακού (**עֵץ הַדַּעַת**). Η λέξη Γνώση, στα Εβραϊκά, είναι η Νταάτ (**דַּאָת** - Daath).

Το Δέντρο της Γνώσης σχετίζεται με την Αλχημεία, την επιστήμη του μετασχηματισμού ή της μεταστοιχείωσης.

Με την Αλχημεία εκμεταλλευόμαστε τις ενεργητικές δυνάμεις μας προκειμένου να τις ελέγξουμε για τον σκοπό μας, για τον στόχο μας, ο οποίος είναι η πραγματοποίηση του Γνώθι

Σ' Αυτόν, δηλαδή η Αυτοεπίγνωση.

Το Δέντρο της Γνώσης είναι η Δημιουργική Ενέργεια που στον άνθρωπο εκφράζεται μέσω του Ιερού πυρός και της ενέργειας αναπαραγωγής.

Γιά να το καταλάβουμε αυτό είναι καλό να αναφερθούμε στην Βίβλο όπου διαπιστώνουμε ότι, όταν αναφέρεται στην διαδικασία της αναπαραγωγής μεταξύ του Αδάμ και της Εύας, συμβολικά χρησιμοποιεί την λέξη « **Γνώση** ».

« **Αδάμ δὲ ἔγνω** Εὕαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκε τὸν Κάϊν »

(Γένεση 4 :1).

« **Καὶ ἔγνω** Κάϊν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκε τὸν Ἐνῶχ... »

(Γένεση 4 :17).

Η Μαρία ήταν μεν δεσμευμένη με τον Ιωσήφ (λευκός γάμος), αλλά δεν είχε ενωθεί ακόμη μαζί του με την πράξη της αναπαραγωγής (την ερωτική πράξη) και κατά συνέπειαν στην ορολογία του Ευαγγελίου, « **δεν τον ήξερε** » !

« *Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ...πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ, ᾧ ὄνομα Ἰωσήφ καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος αὐτῇ· ... καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱόν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν ... εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν ἄγγελον·*

Πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; » (Λουκάς κεφ.1 : 30 ~34).

Ενώ η Καμπαλά είναι η μελέτη του δέντρου της ζωής των δέκα Σεφίρόθ, η Αλχημεία είναι η μελέτη του Δέντρου της Γνώσης του καλού και του κακού, το οποίο καλείται **Νταάτ** (**דַּאָת**).

Πρόκειται γιά μια εντελώς νέα αρχή που βρίσκεται λανθάνουσα μέσα στην συνείδηση και η οποία εκδηλώνεται όταν ο άνθρωπος αποκτήσει πλήρη και ολοκληρωμένη Αυτοεπίγνωση.

Το Δέντρο τής Γνώσης, δηλαδή η Αλχημεία, είναι κρυμμένο μέσα στο Δέντρο τής Ζωής !

Το Δέντρο τής Γνώσης συμβολίζεται από αυτήν την μυστηριώδη σφαίρα τού Δέντρου τής Ζωής και στον λαιμό τού ανθρώπου από τον θυροειδή αδένα, το μήλο τού Αδάμ – σχ. Α148.

Είναι γνωστό ότι κατά την εφηβεία αλλάζει η χροιά τής φωνής τών παιδιών.

Το Δέντρο τής Γνώσης αντιπροσωπεύεται σαν κύκλος, που δεν έχει κανένα σύμβολο, κανένα χρώμα και χωρίς καμία οποιουδήποτε είδους αναφορά.

A148

Μόνο ένας απλός κύκλος ○ !

Στα άλλα Σεφίρθ βλέπουμε τα ονόματα τους, τα σύμβολά τους, κ.λ.π., αλλά η σφαίρα τής Νταάτ είναι κάτι το μυστηριώδες και ήταν πάντα απαγορευμένο να συζητηθεί.

Ενώ στο Ισραήλ οι Εβραίοι μελετούν τον μυστικισμό τους, ο οποίος είναι η Καμπαλά και το Δέντρο τής Ζωής, είναι πολύ σπάνιο να βρεθεί κάποιος μεταξύ τους που να ξέρει την Νταάτ. Οι Ραβίνοι και οι Διδάσκαλοι το κρύβουν πάντα. Δεν μπορεί όμως κανείς να καταλάβει το ένα χωρίς το άλλο.

Στα Εβραϊκά Νταάτ, Daath ή Daat συλλαβίζεται με τρία γράμματα :

Daleth - (ד) (Ντάλεθ), Ayin - (ע) (Αγιν) και Tav - (ת) (Ταφ) (ת).

Τα είκοσι δύο Εβραϊκά γράμματα συμβολίζουν και κωδικοποιούν ολόκληρη την πορεία για να ξυπνήσει η Συνείδηση και να γίνουμε μια πλήρως εξελιγμένη Ψυχή ώστε να έχουμε άμεση “ εμπειρία ” τού Θεού - [♣ τόμος Β’ - 32^{ος} βαθμός].

Η Νταάτ είναι η πόρτα προς τον Θεό και ξέρουμε ότι αυτό είναι αλήθεια επειδή το πρώτο γράμμα τής Νταάτ είναι το Ντάλεθ (ד), το οποίο επίσης είναι ένα σύμβολο μιας πόρτας □, μιας εισόδου - [♣ τόμος Β’ - Πίνακα Ι εικονογραμμάτων σελίδος 7].

Το Ντάλεθ είναι το τέταρτο γράμμα τού Εβραϊκού αλφάβητου και φέρνει την αριθμητική αξία τού αριθμού τέσσερα (Τετραγράμματο).

Το δεύτερο γράμμα είναι το Αγιν (ע) που είναι το δέκατο έκτο Εβραϊκό γράμμα και συμβολίζει το βλέπω, το γνωρίζω, και αποκτώ εμπειρία.

Συμβολίζει τα μάτια και το πώς αντιλαμβανόμαστε - [♣ τόμος Β’ - Πίνακα Ι - σελίδος 7].

Το τρίτο γράμμα Ταφ (ת) συμβολίζει ένα μια σύμβαση μια συμφωνία, μια σφραγίδα.

Το γράμμα Ταφ, κατά τον Πίνακα Ι τών εικονογραμμάτων, σημαίνει σημείο και σημάδι.

Είναι το εικοστό δεύτερο γράμμα, το τελικό γράμμα τού Εβραϊκού αλφάβητου.

Έτσι, είναι η σφραγίδα ή η ολοκλήρωση των είκοσι δύο γραμμάτων.

Τα είκοσι δύο γράμματα περιέχουν όλη την γνώση με συμβολική μορφή και το Ταφ (**𐌲**) είναι η σύνθεση όλων αυτών.

Είναι η ολοκλήρωση, το τέλος, η σφραγίδα στο συμβόλαιο.

Όταν υπογράφουμε μια σύμβαση και κάποιος την σφραγίζει στο τέλος, αυτή είναι το Ταφ.

Εάν θέλει κανείς να καταλάβει την Καμπαλά, το Δέντρο τής Ζωής, πρέπει να μελετήσει την Αλχημεία, το Δέντρο τής Γνώσης, που σχετίζεται με το Βασιλικό Μυστικό τού 32^{ου} βαθμού.

Και αντιστρόφως, προκειμένου να γίνει κατανοητή η Αλχημεία πρέπει να μελετηθεί το Δέντρο τής Ζωής, διότι αυτά τα δυο είναι αλληλένδετα.

Είπαμε ότι η λέξη Καμπαλά (*Εβρ. קַמְבַּלָּה*) προέρχεται από την ρίζα Γκιμπέλ (*Εβρ. גִּבֵּל*), η οποία σημαίνει λαμβάνω.

Αυτό είναι επειδή η πραγματική Καμπαλά λαμβάνεται μέσω τής εμπειρίας στην Συνείδηση.

Αυτή την στιγμή λαμβάνουμε την γνώση με την Διάνοιά μας.

Αλλά προκειμένου να γίνουν αυτές οι πληροφορίες ουσιαστικές, πρέπει να γίνει προσπάθεια αφύπνισης τής Συνείδησης.

Με την βίωση τής Καμπαλά μέσα μας, καταλαβαίνουμε πολλά μυστικά και ερωτήσεις, διότι το Δέντρο τής Ζωής, σχετίζεται με τον κόσμο.

Είναι στους ανώτερους κόσμους που μπορεί να γίνει κατανοητό μέσω τής **μύησης** και τής **ανάπτυξης** (εξέλιξης ή Φωτισμού) τής Συνείδησής μας.

 Ο 32^{ος} βαθμός τού Α*Α*Σ*Τ*, ο οποίος είναι ο 25^{ος} και τελευταίος βαθμός τού αρχικού Δόγματος τής Τελειοποίησης, αναφέρεται σε αυτήν την μυστηριώδη σφαίρα τής Γνώσεως που ισοδυναμεί με την απόκτηση τής Λίθου τών Σοφών ή Φιλοσοφικής Λίθου.

Στον κόσμο μας συναντούμε δύο τύπους Καμπαλιστών :

τον διανοητικό και τον διορατικό ή διαισθητικό.

Ο διανοητικός απομνημονεύει και μελετά την Καμπαλά, αλλά δεν έχει καμία άμεση εμπειρία επαφής με τα Σεφίρόθ.

Στην αρχή, όταν μαθαίνουμε, έχουμε τις ακριβείς πληροφορίες για τα δέκα Σεφίρόθ.

Αλλά ένας « διορατικός » Καμπαλιστής στην πορεία τής εξέλιξης υπερβαίνει το **Δρύφακτο** ή **πέπλο Παροκέτ** ή **πέπλο σκότους** πού παρεμποδίζει την συνειδησιακή καί αυτοεπιγνωσιακή προσέγγιση και δοκιμάζει τα Σεφίρόθ με την Συνείδησή του.

Όταν κάτι το δοκιμάζουμε με την Συνείδηση μας, τότε δεν μπορούμε να το ξεχάσουμε.

Εδώ αυθόρμητα αναδύονται από την μνήμη μας ο αργυρούς γνώμονας τής δι-
οράσεως επάνω στο μέτωπο τού μινούμενου και τα περίφημα εκείνα λόγια τού
τυπικού μήνυσης σε 4^ο βαθμό :

« Διά τούτο δεν καλύψαμε τούς οφθαλμούς σας διά μελανής ταινί-
ας, αλλά με **πέπλο** διαφανές διακοσμημένο διά τού **γνώμονος**.
Επομένως, όπως δεν βλέπετε καλώς διά των φυσικών οφθαλ-
μών, έτσι και δεν αντιλαμβάνεσθε καλώς ... ».

A149

Η Καμπαλά είναι μία άχρονη, αιώνια επιστήμη που ξεπερνά την
οποιαδήποτε έννοια περιορισμένου χρόνου, της φυλής, της κληρονομιάς ή τής
καταγωγής. Είναι η βασική δομή όλων.

Στα αρχαία χρόνια, υπήρξε μια οργάνωση που την αποκαλούσαν κοινωνία
« Akaldan ».

Ήταν μία οργάνωση τών μυημένων τού πολιτισμού τών Ατλάντων.

Με άλλα λόγια, ο πολιτισμός τών Ατλάντων ήταν ίδιος με τον πολιτισμό τών
Μάγια.

Στις μέρες μας υπάρχουν πολλοί ανθρωπολόγοι που προσπαθούν να εξηγήσουν
το μυστήριο τού πολιτισμού τών Μάγια.

Όμως αγνοούν ότι οι Μάγια και οι Άτλαντες είχαν τον ίδιο πολιτισμό.

Στα χρόνια τής χρυσής εποχής, η κοινωνία τών « Akaldan » μελετούσε
πολύ βαθιά την επιστήμη τών αριθμών, δηλαδή ότι αποκαλούμε σήμερα
Καμπαλά.

Γιά αυτό στο Γιουκατάν τού Μεξικού, υπάρχει ένα βιβλίο τής Καμπαλά που
γράφηκε από ένα σαμάνο τών Μάγια, αποκαλούμενο Χιλάμ Μπαλάμ Χου-
μαγιέλ.

Το Χουμαγιέλ είναι μια πόλη στο Γιουκατάν.

Χιλάμ Μπαλάμ σημαίνει στην αρχαία γλώσσα τών Μάγια « ο σαμάνος ιαγουά-
ρος » κάτι που σημαίνει « ο φωτισμένος διδάσκαλος που ξέρει την Καμπαλά ».

Σε αυτό το βιβλίο υπάρχουν πολλές προφητείες που γίνονται με έναν μαθηματι-
κό-Καμπαλιστικό τρόπο.

Όταν μελετούμε την γνώση τών Μάγια, διαπιστώνουμε ότι μιλούν γιά « δεκα-
τρία κατούν ».

Τα « δεκατρία κατούν » σχετίζονται με τα δεκατρία Σεφιρόθ.

Να ξαναθυμηθούμε εδώ ότι, υπάρχουν τα δέκα που φανερώνονται και υπάρχουν
τρία πάνω από αυτά που είναι άγνωστα, κρυμμένα, το **Αϊν**, **Αϊν Σοφ** και **Αϊν Σοφ**
Αούρ.

Γιά τον λόγο αυτόν οι Μάγια μιλούν γιά 13 ουρανούς, τα δεκατρία κατούν, που
σχετίζονται με την επιστήμη τών αριθμών και μόνο με πολύ βαθιά γνώση τής
Καμπαλά μπορεί να εισχωρήσει κάποιος στα Μυστήρια τών Μάγια.

Πολλά από τα εδάφη των Μάγια καλύφθηκαν μετά τον κατακλυσμό από το νερό και όταν το νερό αποσύρθηκε οι καταστροφές τού μεγάλου πολιτισμού παρέμειναν.

Γιά αυτό διαπιστώνουμε ότι οι πυραμίδες στο Γιουκατάν τού Μεξικού, της Γουατεμάλας, της Ονδούρας όπως και της Αιγύπτου, έγιναν από τούς ίδιους Άτλαντες.

Οι πυραμίδες τού Γιουκατάν και τής Αμερικής είναι παλαιότερες από τις πυραμίδες στην Αφρική και στην Αίγυπτο.

Ο πολιτισμός των Ατλάντων εξαφανίστηκε, αλλά η γνώση των Μάγια είναι ακόμα ζωντανή, αν και προσωρινά βρίσκεται περιορισμένη, τυλιγμένη μέσα σε μια περγαμνή με ένα κλειδί από ελεφαντοστό κρεμασμένο στην άκρη της.

Είναι το κλειδί τής θύρας τού δρυφάκτου που οδηγεί στο Άδυτο και τοποθετείται πάνω στον τριγωνικό βωμό κατά την μύηση τού 4^{ου} βαθμού τού Μυστικού Διδασκάλου.

Κατά την διάρκεια τού πολιτισμού των Ατλάντων και των Μάγια, η κοινωνία Akaldan μετέφερε αυτήν την γνώση στους διαφόρους πολιτισμούς.

Ένας από τούς πολιτισμούς αυτούς είναι ο Χαλδαϊκός που είναι μεταγενέστερος από τον πολιτισμό των Ατλάντων.

Οι Χαλδαίοι κληρονόμησαν την γνώση τής Καμπαλά.

Διαβάζουμε σχετικά στην Βιβλο :

« εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν (στον Αβραάμ)· ἐγὼ ὁ Θεὸς ὁ ἐξαγαγὼν σε ἐκ χώρας Χαλδαίων, ὥστε δοῦναί σοι τὴν γῆν ταύτην κληρονομήσαι... »

(Γένεση 15 :7).

Ο Αβραάμ, ο πρόγονος τού Ιουδαϊσμού, τού Ισλάμ και τού Χριστιανισμού, προήλθε από την χώρα των Χαλδαίων.

Ο Αβραάμ που ήταν πολύ πεπειραμένος στην Καμπαλά, Αστρολογία και πολλές άλλες αρχαίες επιστήμες, πήγε στην Αίγυπτο, όπου έμαθε ότι οι περισσότεροι από τούς Αιγυπτίους κληρονόμησαν επίσης αυτόν τον τύπο τής γνώσης, δηλαδή την Καμπαλά.

Ο Αβραάμ, διαδραματίζει σημαίνον πρόσωπο στους συντεχνιακούς μύθους των « αρχαίων καθηκόντων » τού Τεκτονισμού (Old Charges).

Κατά τούς εν λόγω μύθους ο Αβραάμ μετανάστευσε από τον Ευφράτη στην Αίγυπτο και δίδαξε στους Αιγυπτίους τις επτά τέχνες που συναντάμε στην μύηση τού εταίρου.

Γιά τούς Καμπαλιστες ο Αβραάμ ήταν μετά τον Αδάμ ο φορέας κάθε ανθρώπινης γνώσεως.

Στο Τεκτονικό χειρόγραφο τού Κούκ (Cooke Manuscript) ο Ευκλείδης χαρακτηρίζεται ως μαθητής τού Αβραάμ, ο οποίος καθοδήγησε τούς υιούς τού Αιγυπτίου Πατριάρχου στην Γεωμετρία, την οποία σήμερα ονομάζουν Τεκτονισμό – [♣ 404]. Στην Αίγυπτο ο Μωυσής, ένας ιερέας τού Οσίριδος και τής Ίσιδος, έλαβε αυτήν την γνώση όχι μόνο στο φυσικό αλλά και από τα πιο εσωτερικά πεδία, προκειμένου να την δώσει στον μελλοντικό πολιτισμό ή στην μελλοντική φυλή που είναι η τρέχουσα Άρια φυλή μας.

Γιά τον σκοπό αυτό υπήρξε μια ειδική ομάδα ανθρώπων η οποία προετοιμάστηκε προκειμένου να καθιερωθεί μια πηγή, ένα κέντρο Σοφίας, για να διαδώσει την γνώση αυτή σε όλο τον πλανήτη.

Ήδη στην εισαγωγή μιλήσαμε για τον ρόλο που έπαιξαν οι μυστικές εταιρίες προς την κατεύθυνση αυτή.

Γιά τον ίδιο λόγο και σκοπό ο Μωυσής έλαβε την μνητική παράδοση τής Καμπαλά, με τρεις διαφορετικούς τρόπους, οι οποίοι είναι οι εξής :

1. Το πνεύμα τού Δόγματος. Στην εβραϊκή παράδοση, το πρώτο μέρος τού δόγματος που ο Μωυσής έλαβε ήταν η μυστική προφορική παράδοση που γράφτηκε αργότερα στο Ζοχάρ (סֵפֶר הַרְצָוּת - το βιβλίο τής Λαμπρότητας). Στην αρχή, η γνώση αυτή μεταβιβάστηκε μόνο από το στόμα στο αντί. Αλλά αργότερα, το μυστηριώδες Ζοχάρ καταγράφηκε και καλείται « Πνεύμα τού Δόγματος ». Διότι ανέκαθεν όλες οι θρησκείες είχαν αρχικά την μυστική, προφορική παράδοση τους ή το πνεύμα τής Διδασκαλίας.

2. Η ψυχή τού Δόγματος. Υπάρχει ένα άλλο βιβλίο που έδωσε ο Μωυσής, το οποίο καλείται Ταλμούδ (תלמוד).

Το Ταλμούδ είναι « η ψυχή τού Δόγματος ».

3. Το σώμα τού Δόγματος είναι το Τορά (תורה). Στον Χριστιανισμό, είναι η Βίβλος.

Στο Τορά ή στην Βίβλο βρίσκουμε πολλά σύμβολα και ιστορίες, η έννοια των οποίων είναι δύσκολο να γίνει αντιληπτή εάν δεν ξέρουμε το πνεύμα και την ψυχή τού δόγματος.

Όλος ο κόσμος έχει το σώμα τού δόγματος, το οποίο είναι η Βίβλος, που γράφηκε από όλους τούς προφήτες.

Στην συνέχεια όμως, χωρίς το πνεύμα και την ψυχή τού δόγματος, βρισκόμαστε σε σύγχυση. Αυτό αποτελεί δυστυχώς μια ντροπή τής σύγχρονης ανθρωπότητας.

Μόνο σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις μπορούμε να βρούμε τούς ανθρώπους που ξέρουν για το πνεύμα και την ψυχή τού δόγματος, όπως είναι το Ζοχάρ και το Ταλμούδ.

Στις περισσότερες περιπτώσεις οι Χριστιανοί, που έχουν την Βίβλο, είναι φοβισμένοι από την Καμπαλά. Δυστυχώς αγνοούν τις ρίζες τής θρησκείας τους.

Θεωρούν ότι η Καμπαλά είναι μια σκοτεινή επιστήμη που θα τους πάρει μακριά από την πραγματική τους πορεία.

✎ Αγνοούν ότι είναι με την γνώση τής Καμπαλά που θα καταλάβουν την Σοφία τής Βίβλου.

Κάτι ανάλογο δυστυχώς συμβαίνει και με την πλειονότητα των Τεκτόνων τού Α*Α*Σ*Τ*.

Οι Εβραίοι είχαν την παραδοσιακή Καμπαλά που δόθηκε από τον Μωυσή, αλλά στα αρχαία χρόνια αρνήθηκαν να δώσουν την γνώση στο κοινό και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Γιά αυτό ήρθε ο Ιησούς.

Είναι λοιπόν λογικό το ότι ο Ιησούς μπήκε στην εβραϊκή φυλή προκειμένου να κάνει Παγκόσμιο το ότι ήταν στο παρελθόν μόνον για την φυλή τού Ισραήλ.

Αλλά οι Εβραίοι δεν ήθελαν να γίνουν δημόσια γνωστές οι διδασκαλίες τους.

Γιά αυτό λέγεται ότι μετά από την σταύρωση και την αναζωογόνηση του, ο Ιησούς υπαγόρευσε στους Αποστόλους του ένα Καμπαλιστικό βιβλίο, το οποίο καλείται « Πίστις-Σοφία ».

Μέσα από το « Πίστις-Σοφία », ο Ιησούς παρέδωσε την γνώση που ήταν προορισμένη για να δοθεί από τούς Εβραίους στον υπόλοιπο κόσμο αλλά οι οποίοι αρνήθηκαν να υλοποιήσουν.

Η Καμπαλά που περιγράφουμε εδώ είναι αυτή η ίδια που διδασκόταν στον πολιτισμό των Ατλάντων, των Χαλδαίων, των Αιγυπτίων και από τον ίδιο τον Ιησού.

Για αιώνες διδασκόταν σε μυστικά μέρη (από μυστικές εταιρίες) προκειμένου να την διατηρήσουν και να την προστατέψουν από εκείνους που θέλησαν να την κρύψουν και για να βοηθήσει έτσι την πρόοδο των μνημένων στην πορεία τής Αυτοπραγμάτωσης.

Στα χρόνια μας, υπάρχουν πολλοί παραδοσιακοί Καμπαλιστές που θεωρούν ότι μόνο οι Εβραίοι ξέρουν την Καμπαλά.

Αλλά αυτό που πρέπει να καταλάβουμε είναι ότι υπάρχουν διάφορες μορφές Καμπαλά, αλλά οι περισσότερες από αυτές δεν χρησιμοποιούν την λέξη αυτή, διότι είναι Εβραϊκή. Υπάρχουν μερικά βιβλία που μιλούν για τις διάφορες μορφές της και συγγραφείς που γνωρίζουν Καμπαλά, αλλά οι περισσότεροι εξ αυτών παρεκκλίνουν από την πραγματική πορεία.

Για αυτό δεν μπορούμε συμβουλέσουμε για τα βιβλία τους, εάν δεν τους χαρακτηρίζει η **λευκότητα**. Υπάρχουν δύο τύποι μνημένων, οι Λευκοί και οι μη.

Με το λευκό επισημαίνουμε κάποιον που έχει αποβάλλει το εγώ του, δηλαδή τον εγωισμό.

Το λευκό αφορά την αγνότητα και την ιερότητα. ειδάλλως υποδεικνύεται εκείνος που δεν έχει αποβάλλει τον εγωισμό του και επομένως μπορεί να κάνει κακή χρήση τής Καμπαλά.

Υπάρχει μεγάλος αριθμός βιβλίων που ασχολούνται με το θέμα Καμπαλά και όσα περιέχει η βιβλιογραφία είναι μια μικρή συλλογή που μπορεί να χρησιμεύσει σε κάθε ενδιαφερόμενο.

Ας επανέλθουμε όμως στην Εβραϊκή Καμπαλά.

Στην Αρχή ο Θεός δημιούργησε “ 10 αριθμούς ” - τα 10 σεφίρόθ - και με αυτούς τούς 10 αριθμούς μπορεί και δημιουργεί άλλους ποιοτικούς αριθμούς που αποτελούν μια άπειρη ποικιλία όντων, πραγμάτων και φαινομένων.

Οι Καμπαλιστές λοιπόν, θεωρούν ότι το Σύμπαν εκπορεύεται διαδοχικά από δέκα **σφαίρες** ή **σεφίρόθ** που αντιστοιχούν στους αριθμούς από το ένα ως το δέκα.

Η λέξη σεφίρα και στον πληθυντικό σεφίρόθ, σημαίνει αριθμηση και εκπόρευση. Κάθε σεφίρα κατοικείται από μια τάξη φωτεινών Πνευμάτων κάτω από την ηγεσία ενός Αρχαγγέλου (εντολοδόχου), ο οποίος είναι σε απευθείας σύνδεση-εξάρτηση από τον Θεό.

Φυσικά είναι ο Θεός ο οποίος κυβερνά τις δέκα σφαίρες, αλλά με ένα διαφορετικό όνομα την κάθε μια. Έτσι κατά την Καμπαλά ο Θεός έχει **δέκα** διαφορετικά ονόματα. Αυτά τα δέκα ονόματα αντιστοιχούν σε δέκα διαφορετικές Αρετές - Ιδιότητες του Θεού.

Τα εννέα από αυτά συναντήσαμε στο χειρόγραφο του Φράνκεν (*Fr.Ma*).

Παλαιότερα στον διάκοσμο του εργαστηρίου σε 4^ο βαθμό υπήρχε στα Άγια τών Αγίων το σχήμα A52 με τα τρία διαπλεγμένα τρίγωνα και το Ιοντ (') στο κέντρο που σε σύνολο έδιναν τον αριθμό 10.

Τα τρία αυτά τρίγωνα σχηματίζονται από την ένωση τών εννέα πρώτων σφαιρών ανά τρεις -σχήματα A144 και A152.

Εδώ έχουμε την πιό μεγάλη απόδειξη τής εμπλοκής τής Καμπαλά στην ουσιαστική και βαθύτερη σύνθεση τών τυπικών και τού διακόσμου τών εργαστηρίων. Ο Θεός είναι Ένας, αλλά εκδηλώνεται με διαφορετικό τρόπο ανάλογα με την κάθε περιοχή.

Είναι πάντα ο Ένας και Μοναδικός Θεός, αλλά με δέκα διαφορετικές Αρετές και φυσικά η κάθε Αρετή είναι ισοδύναμη και δεν είναι ούτε κατώτερη ούτε ανώτερη από τις άλλες.

Κάθε σφαίρα αναγνωρίζεται από πέντε διαφορετικά ονόματα :

- 1^{ον} Το Όνομα τού Θεού (ένα από τα ονόματα Του).
- 2^{ον} Το όνομα τής Σεφίρα αυτό καθ' εαυτό.
- 3^{ον} Το όνομα τού επικεφαλής τού Αγγελικού συστήματος (Αρχάγγελος).
- 4^{ον} Το όνομα τού Αγγελικού συστήματος.
- 5^{ον} Το όνομα ενός από τούς πλάνητες τού Ηλιακού μας συστήματος.

Έτσι κάθε σφαίρα περικλείει πέντε διακεκριμένα επίπεδα υπάρξεως και μπορούμε να καταλάβουμε την φύση τών διαφορετικών αυτών επιπέδων αν γνωρίζουμε

ότι αυτά αντιστοιχούν μικροκοσμικά στα εξής πέντε συστατικά στοιχεία και αρχές του ανθρώπου :

Το Πνεύμα, την ψυχή, την διάνοια, το αίσθημα και το φυσικό σώμα.

1^{ον} Το Θείο επίπεδο αντιστοιχεί με το ανθρώπινο Πνεύμα.

2^{ον} Εκείνο της κάθε σφαίρα αντιστοιχεί στην ανθρώπινη ψυχή.

3^{ον} Ο Αρχάγγελος του Αγγελικού συστήματος αντιστοιχεί στην διάνοια (νοητικό σώμα).

4^{ον} Το Αγγελικό σύστημα στον συναισθητικό φορέα (ψυχικό σώμα).

5^{ον} Ο Πλανήτης αντιστοιχεί στο φυσικό σώμα (υλικό).

Οι σφαίρες είναι τοποθετημένες σε τρεις στήλες οι οποίες παριστάνουν όλους τους δυνατούς τρόπους με τους οποίους το Πνεύμα εκδηλώνεται στην Δημιουργία - [☞ σχήμα A137].

Αντιπροσωπεύουν τις τρεις παγκόσμιες αρχές, σχήμα A150 :

1^{ον} της Ενεργητικότητας + (στήλη του Ελέους)

2^{ον} της Παθητικότητας - (στήλη της Αυστηρότητας) και

3^{ον} της Ισορροπίας ^ (μεσαία στήλη ή Συνειδησιακή)

Οι στήλες της Αυστηρότητας και του Ελέους παριστάνονται με τις δύο στήλες B* & J* του ναού του Σολομώντα. Κάθε στήλη, όπως στον Τεκτονικό ναό, φέρει τρία κέντρα ή σφαιρικά ρόδια - σχήμα A150. Τα δέκα σφαιρόθ του Δένδρου της Ζωής έχουν σημεία επαφής με κάθε ένα από τους τέσσερις Καμπαλιστικούς κόσμους.

α. Στον κόσμο των **Αρχετύπων** εκφράζονται μέσα από τα δέκα ιερά ονόματα του Θεού.

β. Στον κόσμο της **Δημιουργίας** εκδηλώνονται μέσω των δέκα Μεγάλων Αρχαγγέλων.

γ. Στον κόσμο της **Μορφοποίησης** εκφράζονται μέσω των δέκα Αγγελικών συστημάτων.

δ. Στον **Υλικό** κόσμο ενεργούν μέσω των δέκα ιερών δίσκων - κέντρων ενεργείας που στα Σανσκριτικά είναι γνωστοί ως τσάκρας (= τροχοί).

Αυτά τα κέντρα εισόδου και διανομής της ενεργείας παριστάνονται συμβολικά από την αρχική κίνηση, την σφαίρα του ζωδιακού τούς επτά πλανήτες και τα τέσσερα στοιχεία.

Στο σχήμα A151 φαίνονται τα δέκα αυτά κέντρα επάνω στο ενεργειακό αντίστοιχο (Ka) του ανθρώπινου σώματος. Εξ αυτών, τα επτά κατώτερα κέντρα μας παρουσιάζονται στην Αποκάλυψη του Ιωάννη, στον Καμπαλιστικό κόσμο της Ασία (υλικό κόσμο) ως **εκκλησιές**, δηλαδή συνάξεις – συναθροίσεις ενεργείας. Οι **δέκα** σφαίρες ή εκπορεύσεις επάνω στο δένδρο της ζωής απεικονίζουν τον τρόπο με τον οποίο η θεία ενέργεια, το αιώνιο Φως (Αϊν Σοφ Αούρ) προβάλλεται ως μία φωτεινή λάμψη.

Συνεπώς οι **δέκα** σφαίρες είναι τα « **Εργαλεία** » τού Θεού.

Στο κεφάλαιο περί τού ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ - ΘΕΟΥ αναλύσαμε τις τρεις καταστάσεις που ονομάζονται Αἶν, Αἶν Σοφ και Αἶν Σοφ Αούρ και εμφανίζονται πάνω στο Δένδρο τής Ζωής, πέραν τού Θείου κόσμου Ατζιλούθ να καλύπτουν το Στέμμα Κέτερ με μορφή τριών αψίδων.

Την Αρχή **Αἶν** (Αρνητική ύπαρξη) ἤ και **Μη - Ον** συναντήσαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο με την ονομασία **Μοναδική** και **Ενιαία Αρχή**.

Όπως σημειώνει η Καμπαλιστική φιλοσοφία, η έκφραση **Μη - Ον** πρέπει να νοείται όχι σαν **NON EST** (Μη υπάρχον) αλλά ως **NON ENS** (Μη - Ον).

Το **Αἶν** είναι το Μηδέν, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι στερείται υπάρξεως, αλλά ότι την αποκρύπτει. Είναι το Μηδέν σε σχέση με εμάς, αφού είναι το αδιανόητο, το ακατάληπτο, το απροσπέλαστο. Μακριά από τού να είναι η άρνηση τής υπάρξεως, το **Αἶν** είναι αντιθέτως η βεβαίωση τής πληρότητας τής ζωής και η ουσία τού **Όντος** και τής Πραγματικότητας.

Σύμφωνα με το Εβραϊκό Ζοχάρ, το **Αἶν** είναι το “ ακίνητον κινούν ” αλλά και η Πηγή όλων τών πηγών, η Εδέμ απο την οποία αναβλύζει ο ποταμός τής υπάρξεως.

Ένας ορισμός που δίνουν για το **Αἶν** (**ינ**) οι Καμπαλιστές τού 13^{ου} αιώνας είναι ο εξής :

« Το Απόλυτο Τίποτα υπάρχει μέσα στην έννοια τής ανυπαρξίας του και διαθέτει την μεγαλύτερη οντότητα από όλα τα όντα στον κόσμο, ωστόσο όντας ανύπαρκτο είναι απλό και εφόσον όλα τα απλά πράγματα είναι περίπλοκα σε σύγκριση με την απλότητα, έτσι και αυτό σε σύγκριση με την οντότητα τών άλλων πραγμάτων ονομάστηκε Τίποτα ἢ Απόλυτο Τίποτα ».

Το Σύμπαν, σαν συνολικό άθροισμα όλων τών πραγμάτων και τών ζωντανών πλασμάτων, θεωρείται ότι έχει την πρωταρχική πηγή του στο Άπειρο Διάστημα Αἶν, το Ουδέν ἢ την αναίτια Αιτία όλης τής εκδήλωσης.

Στο βιβλίο τού Ζοχάρ, αναφέρεται το εξής για το **Αἶν** :

« Προτού δώσει κάποιο σχήμα στον κόσμο, προτού δημιουργήσει κάποια μορφή.

Εκείνος ήταν μόνος, χωρίς μορφή, όμοιος με το τίποτε. Ποιός θα μπορούσε να Τον εννοήσει όπως ήταν τότε, πριν την δημιουργία, αφού δεν είχε μορφή ; »

Την διάκριση αυτή μεταξύ τού Απολύτου και Μονάδος δεν παραδέχθηκαν ομόφωνα όλες οι θρησκείες. Έτσι ο Καθολικισμός παραδέχεται την Μονάδα σαν σημείο εκκινήσεως, εις την οποία ανάγει την πρώτη Αρχή, τον πρωταρχικό **Θεό**, τον Πατέρα, τον Δημιουργό.

Αντίθετα η Ορθοδοξία τής Ανατολικής Εκκλησίας, με επικεφαλής τον Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη παραδέχεται προ πάσης εκδηλώσεως την Απόλυτο Αρχή την

οποία αποκαλεί **Θείο Γνόφο** (σκότος) γιά να σημάνει ακριβώς την ανεκδήλωτη και ακατάληπτη κατάσταση της.

Η λέξη **Αϊν**, *Εβρ.* : **ינ** συντίθεται από τρία γράμματα που αντιπροσωπεύουν τα τρία ανώτερα σεφίρόθ, η λέξη **Αϊν Σοφ** (**סופ ינ**) συντίθεται από έξη γράμματα που αντιπροσωπεύουν τα έξη πρώτα σεφίρόθ και η λέξη **Αϊν Σοφ Αούρ** (**ינ סופ אור**) συντίθεται από εννέα γράμματα που αντιπροσωπεύουν τα εννέα πρώτα από τα δέκα σεφίρόθ τού Δένδρου τής Ζωής.

Κάθε σφαίρα μεταβιβάζει την δική της φύση (το δικό της « Φως-Ενέργεια » καί ότι δέχθηκε από πίο πάνω) στις κατώτερες σφαίρες, μέσα από εννέα διαφορετικά στάδια καταλήγοντας να εκδηλωθεί στην Φυσική Δημιουργία, όπως ακριβώς το ένα κερί **ו** παίρνει το φως από το άλλο στην έναρξη τών εργασιών σε βαθμό μαθητή : Σεβ* **ו ו ו ו**, Α' Επ* **ו ו**, Β' Επ* **ו**, δάπεδο **ו ו ו ו** - σχήμα Α153.

Κάθε εκπόρευση έχει μικρότερη λαμπρότητα από την προηγούμενη της.

Έτσι το Σύμπαν πού βλέπουμε είναι ο εκδηλωθείς Θεός καί το τελικό και κατώτερο προϊόν είναι η **ύλη**, δηλαδή κάτι πού είναι **ατελές**.

Με βαθμιαία στάδια ανάπτυξης, όλο καί πίο μακριά από την πηγή, προβάλλουν οι Εξουσίες καί οι Δυνάμεις πού παίρνουν τα ονόματα τών Αρχαγγέλων, Αγγέλων, πλανητικών Πνευμάτων καί αυτών πού είναι οι φύλακες και βοηθοί τού ανθρώπου.

Ο Παχβέ λοιπόν, είναι το σύνολο των 10 εκπορεύσεων από την θεία πηγή, πού ονομάζονται **σεφίρόθ** ή « Φωνές από τον Ουρανό ».

Υπάρχουν διάφορες υποθέσεις σχετικά με το αν σημαίνουν 10 αριθμούς ή λέξεις ή ήχους.

Πάντως το γενικό συμπέρασμα είναι ότι αποτελούν Ουσιαστικές Αρχές, κέντρα δύναμης, μέσα από τις οποίες εκφράζεται η Συνείδηση τού Σύμπαντος ;

Ένα χαρακτηριστικό εδάφιο τού Ζοχάρ αναφέρει αλληγορικά τα εξής :

« Τα θαλάσσια ύδατα δεν έχουν όρια ούτε μορφή. Όταν όμως εξαπλώνονται επάνω στην Γη λαμβάνουν κάποιο σχήμα ... Η πηγή τών θαλασσιών υδάτων και η δύναμη που τα ωθεί να απλωθούν στην γη είναι δύο ξεχωριστά πράγματα. Τότε σχηματίζεται από τα ύδατα μια αχανής λεκάνη, σαν εκείνη που δημιουργείται όταν κάποιος σκάψει πολύ βαθιά. Τα νερά που εκπορεύονται από την πηγή γεμίζουν αυτήν την λεκάνη. Είναι η θάλασσα και από μόνη της μπορεί να θεωρηθεί σαν τρίτο πράγμα. Αυτή η τεραστία υδάτινη κοιλότητα χωρίζεται σε 7 κανάλια που είναι σαν μεγάλοι αγωγοί μέσα από τούς οποίους μεταφέρονται τα ύδατα.

Η πηγή, το εξαπλωτικό ρεύμα, η θάλασσα και τα 7 κανάλια σχηματίζουν μαζί τον αριθμό 10 ».

Το εδάφιο συνεχίζοντας εξηγεί ότι η πηγή, η πρωταρχική Αιτία όλων των πραγμάτων είναι το Κέτερ, η πρώτη **Σεφίρα**.

Το ρεύμα που εξαπλώνει από εκεί τα νερά, η αρχέγονη διάνοια, είναι το Χοχμά, η δεύτερη **Σεφίρα**, ενώ η θάλασσα είναι η Μεγάλη Μητέρα, η Μπινά, η τρίτη **Σεφίρα**.

Τα επτά κανάλια είναι τα επτά χαμηλότερα ή κατώτερα όπως αποκαλούνται **Σεφιρόθ**.

ΠΙΝΑΞ IV

ΣΕΦΙΡΑ	ΠΛΑΝΗΤΗΣ	ΟΝΟΜΑ	ΕΒΡΑΪΚΑ	ΛΑΤΙΝΙΚΑ	ΕΛΛΗΝΙΚΑ
1	☀	ΚΕΤΕΡ	כתר	KETHER	ΣΤΕΜΜΑ
2	☾	ΧΟΧΜΑ	חכמה	CHOKMACH	ΣΟΦΙΑ
3	♊	ΜΠΙΝΑ	בינה	BINAH	ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ
4	♈	ΧΕΣΕΝΤ	חסד	CHESED	ΕΛΕΟΣ
5	♉	ΓΚΕΒΟΥΡΑ	גבורה	GEBURAH	ΔΥΝΑΜΗ
6	♊	ΤΙΦΑΡΕΤ	תפארת	TIPHARETH	ΚΑΛΛΟΣ
7	♋	ΝΕΤΖΑ	נצח	NETZACH	ΝΙΚΗ
8	♌	ΧΟΝΤ	הוד	HOD	ΔΟΞΑ
9	♍	ΓΙΕΣΟΝΤ	יסוד	YESOD	ΘΕΜΕΛΙΟ
10	♎	ΜΑΛΚΟΥΤ	מלכות	MALKUTH	ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Ο πίνακας IV μας δίνει τα Εβραϊκά ονόματα των **Σεφιρόθ** και αντίστοιχα την απόδοση τους στα Λατινικά και στα Ελληνικά.

Τα ονόματα των τριών πρώτων προέρχονται από την Παλαιά Διαθήκη (Έξοδος κεφ. 31 : 3) : « *καὶ ἐνέπλησα αὐτὸν πνεῦμα θεῶν σοφίας καὶ συνέσεως καὶ ἐπιστήμης ἐν παντὶ ἔργῳ διανοεῖσθαι* » (σε ελεύθερη μετάφραση : πλήρωσα αυτόν με το Πνεύμα τού Θεού, με την Σοφία και την Κατανόηση και την Γνώση...).

Στο Σεφέρ Πετζιρά (Βιβλίο τής Δημιουργίας) τα λόγια αυτά εξηγούνται ως εξής :

« Το Πνεύμα τού Θεού » αναφέρεται στο Κέτερ, ενώ η « Σοφία » και η « Κατανόηση » στα δύο επόμενα **Σεφιρόθ** Χοχμά και Μπινά καθώς και στην τρίτη κρυμμένη σφαίρα Νταάτ, η οποία ακολουθεί τις δύο άλλες.

Τα ονόματα των 7 επόμενων **Σεφιρόθ**, Χέσεντ, Γκεβούρα, Τιφαρέτ, Νετζά, Χοντ, Γιεσοντ, Μαλκούτ, προέρχονται από το Α΄ Χρονικών τής Βίβλου - κεφ. 29 : 11 :

« σοί, Κύριε, ἡ μεγαλωσύνη (ἔλεος) καὶ ἡ δύναμις καὶ τὸ καύχημα (κάλλος) καὶ ἡ νίκη καὶ ἡ ἰσχύς (θεμέλιο), ὅτι σὺ πάντων τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς δεσπόζεις (βασιλείο), ἀπὸ προσώπου σου ταράσσεται πᾶς βασιλεὺς καὶ ἔθνος . παρὰ σοῦ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ δόξα... ».

Ο πρώτος κόσμος εἶναι πέραν ἀπὸ τὴν δυνατότητα τῆς ἀνθρώπινης ἀντίληψης. Ο Κόσμος αὐτός χωρίζεται ἀπὸ τοὺς κατωτέρους κόσμους με μιά συνειδησιακή Ἀβυσσο καὶ στὸν Τεκτονικό Ναό με τὴν Ανατολική θύρα - σχῆμα Α140.

Ἀβυσσος σημαίνει τὸ ἀγνώστο βάθος, τὸν χώρο χωρὶς ὅρια καὶ τέρμα.

Εἶναι ἐπίσης συμβολική ἐκφραση γιὰ μιά κατάσταση υπάρξεως ἀνευ σχέσεως πρὸς τὸν κύκλο ζωῆς καὶ υποδηλώνει τὴν κατάσταση τῆς ἀμορφῆς ὕλης πρὶν τὴν ἀνέλιξη τοῦ πνεύματος. Οἱ 3 πρώτες σφαῖρες ἀποτελοῦν τὴν Θεία Τριάδα, ἐνῶ οἱ υπόλοιπες 7 εἶναι σφαῖρες δομῆς.

Με διαδοχικές ἀντανακλάσεις οἱ ὁποῖες συνεχῶς ἐλαττώνονται σὲ λαμπρότητα φθάνουμε σὲ ἓνα ἐπίπεδο πού μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀντιληπτό ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο σὲ κατάσταση ὑψηλῆς πνευματικῆς ἐνόρασης.

Τα 10 σεφίρόθ ἀντιπροσωπεύουν λοιπὸν ἐπίπεδα πνευματικῆς πραγματικότη-
τας, τόσο στὸν κόσμο ὅσο καὶ στὸν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος ἔχει πλασθεῖ κατ' εἰκόνα
του, ἐπεὶδὴ μεταφορικά τὸ δένδρο, ὅπως καὶ ὁ Ναός τοῦ Σολομώντα ἢ ὁ Τεκτο-
νικός Ναός, εἶναι “ τὸ σῶμα τοῦ Θεοῦ ”.

Ἡ δεκάτη σφαῖρα πὺν συμβολίζει τὸ υλικὸ ἐπίπεδο, στὴν οὐσία ἀποτελεῖ τὴν
συμπύκνωση ὅλων τῶν ἰδιοτήτων τῆς πρώτης σφαῖρας Κέτερ - στέμματος
(10 = 1 + 0 = 1).

ΠΙΝΑΞ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΩΝ

ΣΕΦΙΡΟΘ - ΠΛΑΝΗΤΩΝ - ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ - ΜΕΤΑΛΛΩΝ

A/A	ΣΥΜΒΟΛΟ	ΣΕΦΙΡΑ	ΠΛΑΝΗΤΗΣ	ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΙ	ΜΕΤΑΛΛΟ
1		ΚΕΤΕΡ		ΜΕΤΑΤΡΟΝ	-
2		ΧΟΧΜΑ	ΖΩΔΙΑΚΟΣ	ΡΑΤΖΙΗΛ	-
3	♄	ΜΠΙΝΑ	ΚΡΟΝΟΣ	ΤΣΑΦΚΙΗΛ	ΜΟΛΥΒΔΟΣ
4	♅	ΧΕΣΕΝΤ	ΔΙΑΣ	ΤΣΑΝΤΚΙΗΛ	ΚΑΣΣΙΤΕΡΟΣ
5	♆	ΓΚΕΒΟΥΡΑ	ΑΡΗΣ	ΚΑΜΑΗΛ	ΣΙΔΗΡΟΣ
6	♇	ΤΙΦΑΡΕΤ	ΗΛΙΟΣ	ΜΙΧΑΗΛ	ΧΡΥΣΟΣ
7	♈	ΝΕΤΖΑ	ΑΦΡΟΔΙΤΗ	ΧΑΝΙΗΛ	ΧΑΛΚΟΣ
8	♉	ΧΟΝΤ	ΕΡΜΗΣ	ΡΑΦΑΗΛ	ΥΔΡΑΡΓΥΡΟΣ
9	♊	ΠΙΕΣΟΝΤ	ΣΕΛΗΝΗ	ΓΑΒΡΙΗΛ	ΑΡΓΥΡΟΣ
10	♋	ΜΑΛΚΟΥΤ	ΓΗ	ΟΥΡΙΗΛ	ΟΛΑ ΜΑΖΙ

Η με την μορφή κεραυνού ζιγκ-ζακ εκδήλωση των Θείων κατηγορημάτων - εκπορεύσεων παραπέμπει στο ξίφος τού Στεγαστού πού παλαιότερα είχε κυματοειδή μορφή (σαν φίδι).

Συμβόλιζε, όπως είπαμε, το Δημιουργικό Πυρ πού στην Γένεση εμφανίζεται με την φλεγόμενη και περιστρεφόμενη ρομφαία των Χερουβείμ με την οποία φύλαγαν την είσοδο τού Παραδείσου όταν διώχτηκαν οι πρωτόπλαστοι καί τού οποίου πυρός πρέπει να γίνουμε κύριοι γιά να επιτύχουμε την επιστροφή.

Είναι ο γνωστός μύθος τού Αρθούρου πού έγινε Βασιλιάς όταν τράβηξε το ξίφος μέσα από την πέτρα, δηλαδή έγινε Κύριος αυτού.

Στο σχήμα Α155 βλέπουμε το ξίφος αυτό να εισχωρεί μέσα στον **ακατέργαστο λίθο** πού δεν είναι άλλο από το σφαίρα ⑩ τής Υλικής Δημιουργίας (τα τέσσερα κοσμογονικά στοιχεία).

Έτσι στις Στοές Τελειοποίησης, ο Τρις Ισχυρός Διδάσκαλος, αντί για σφύρα φέρει σκήπτρο.

Η σταδιακή κυριαρχία επάνω στα στοιχεία συμβολίζεται με μία προοδευτική ελάττωση των εμποδίων, έως ότου ο μύστης τα κυριαρχήσει, οπότε ανοίγουν οι οφθαλμοί του και βλέπει το πραγματικό Φως, δηλαδή την αλήθεια - [♀ περεταίρω ανάλυση τού σκήπτρου και τού στέμματος γίνεται στο 16^ο κεφάλαιο ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΜΥΗΣΗΣ].

Τα τέσσερα κέντρα ④-⑤-⑦-⑧ σχηματίζουν μία βάση τετραγωνική, ενώ αν προεκτείνουμε το κέντρο ⑥ κατακόρυφα στον χώρο μορφοποιείται μια τετραγωνική πυραμίδα, ο γνωστός **κυβικός λίθος** τού Τεκτονισμού - σχήμα Α155.

Οι ατραποί καί οι σφαίρες, (σαν κέντρα ενεργείας), βρίσκονται μέσα σε κάθε άνθρωπο.

Επειδή όμως όπως είναι επάνω έτσι είναι καί κάτω σύμφωνα με τον νόμο της Αναλογίας, το σχέδιο ξεδιπλώσεως καί λειτουργίας τής Δημιουργίας ή το Δένδρο τής Ζωής, που ονομάζεται καί ΑΔΑΜ ΚΑΔΜΟΣ ή Αρχετυπικός άνθρωπος, απεικονίζεται καί με το Τετραγράμματο Όνομα τοποθετημένο σε κατακόρυφη θέση - [♂ σχήμα Α143].

Οι επτά τελευταίες σφαίρες συμβολίζουν καί τις επτά ημέρες τής Δημιουργίας στην Γένεση.

Σε κάθε σφαίρα αντιστοιχεί ένας πλανήτης, καθώς και ο Ήλιος και η Σελήνη - σχήμα Α152.

Ο αριθμός 9 πού κυριαρχεί στο βαθμό τού Μυστικού Διδασκάλου αντιστοιχεί στο κέντρο ⑨ τού δένδρου με το όνομα Γιεσόντ (θεμέλιο) καί σε αυτό αντιστοιχεί η Σελήνη πού είναι το πλησιέστερο ουράνιο σώμα προς το υλικό επίπεδο, την Γη.

Κατά σειρά αποστάσεων έρχονται ο Ερμής, η Αφροδίτη, ο Ήλιος, ο Άρης, ο Δίας και τέλος ο πλανήτης Κρόνος - σχήμα Α152.

Οι αρχαίοι Σοφοί δέχονταν την ύπαρξη **επτά** πλανητών πού, κατά την άποψη τους, δεν ήταν παρά επίπεδα ή ιδιότητες της Παγκόσμιας Δύναμης.

Έστω και αν υπήρχαν χιλιάδες πλανήτες στο ηλιακό μας σύστημα, αυτό δεν θα άλλαζε καθόλου τον τρόπο εκδήλωσης τού Δημιουργικού Φωτός.

Αυτές οι **επτά** διαφορετικές όψεις τού Δημιουργικού “ ρευστού ” έχουν πάρει τα ονόματα των **επτά** πλανητών και προέρχονται από μιά παλιά γραφή και μιά επιστήμη πολύ αρχαία.

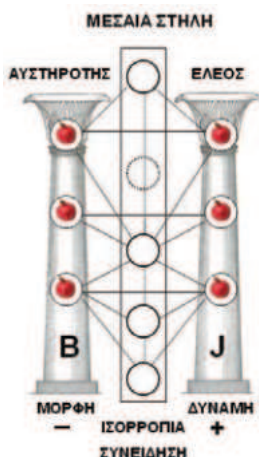
Διακοσμούν επίσης την οροφή και τον τοίχο τής Ανατολής τού Τεκτονικού Ναού.

Συμπληρώνοντας τον ορισμό που δώσαμε αρχικά για την έννοια τής **Συνείδησης**, την καθορίζουμε τώρα πιά λεπτομερώς, σε σχέση με το Δένδρο τής Ζωής ή τών Σεφίρθ, ως εξής :

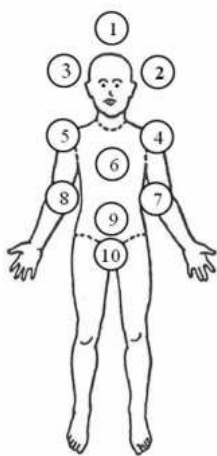
« Είναι η ικανότητα τού ανθρώπου να αντιλαμβάνεται και να ερμηνεύει τις ποικίλες δονήσεις και κραδασμούς (Δημιουργικές - νοητικές - ψυχικές - αισθησιακές - θερμικές - οπτικές -ηχητικές κ.α.) από τα διάφορα επίπεδα τής Δημιουργίας, όπως αυτά εκφράζονται μέσω τών 10 εκπορεύσεων ή σφαιρών και τών τεσσάρων Κόσμων τής Δημιουργίας στην Καμπαλά. »

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΤΗΛΕΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

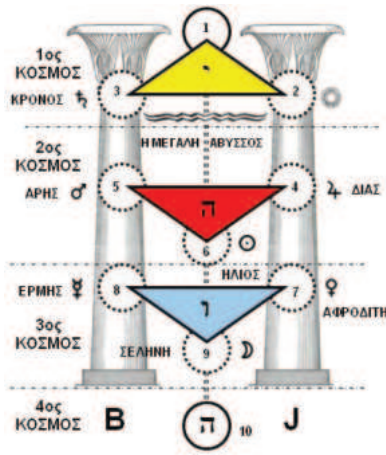
ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΓΩΝΑ

Α150

Α151

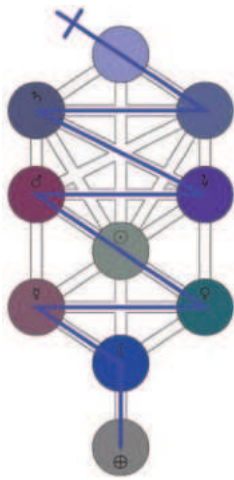
Α152

ΛΑΜΨΗ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

A153

ΦΛΕΓΟΜΕΝΟ ΞΙΦΟΣ

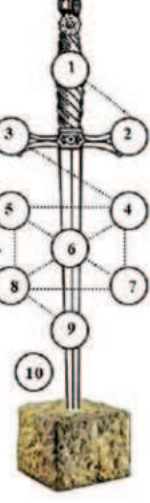
A154

ΚΥΒΙΚΟΣ ΛΙΘΟΣ

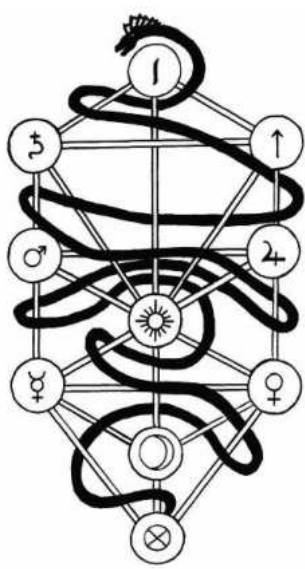

A155

ΕΞΚΑΛΙΜΠΟΥΡ

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΟΥ ΟΦΕΩΣ

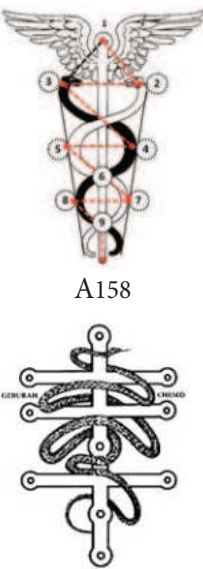
A156

ΤΑΠΗΤΑΣ ΕΤΑΙΡΟΥ

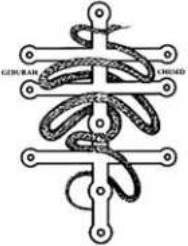

A157

ΔΕΝΔΡΟ - ΚΗΡΥΚΕΙΟ

A158

A159

Επάνω στο δένδρο υπάρχουν τρία “**μονοπάτια**” που περιλαμβάνουν ένα αριθμό ατραπών :

1. Το μονοπάτι της **Ρομφαίας - Λάμψη Αστραπής** στο οποίο αναφερθήκαμε - σχ. A153, 154.

2. Το **κεντρικό** ή **μονοπάτι τού Βέλους** το οποίο περιλαμβάνει τις σφαίρες ⑩-⑨-⑥-① που είναι μία άνοδος από το υλικό επίπεδο ⑩ μέχρι το Θείο επίπεδο ① - σχήμα A140 και A152.

Έτσι, σε κάθε μύηση ή αύξηση Φωτός (δηλαδή διεύρυνση της συνειδήσεως), ο μυούμενος τοποθετείται μεταξύ των δύο στηλών από όπου ξεκινά μία συμβολική κίνηση ανόδου στο μονοπάτι αυτό κατά τον νοητό άξονα Δύσης - Ανατολής, $\Delta \Rightarrow \Rightarrow \Rightarrow A$ - σχήμα A152.

✎ Η άνοδος αυτή γίνεται μέσω διαδοχικών φάσεων (μύσεων) ή σταδίων διευρύνσεως της συνειδήσεως, διότι μεταξύ των διαφόρων επιπέδων των τεσσάρων κόσμων που προαναφέραμε υπάρχουν **εμπόδια** ή **δρύφακτα** ή **πέπλα** σκότους που παρεμποδίζουν την συνειδησιακή όσο και την αυτοεπιγνωσιακή προσέγγιση.

Σημειώνουμε ότι αν προσθέσουμε τούς αριθμούς των κέντρων της μεσαίας στήλης στο μονοπάτι τού βέλους λαμβάνουμε τον αριθμό 26 ο οποίος είναι ο αριθμός τού ονόματος τού Γιαχβέ **יהוה** {Ιόντ = 10, Χε = 5, Βάου = 6, Χε = 5}.

Στον 4^ο βαθμό, στις Ελληνικές Στοές, έχει επικρατήσει κατά την εκφώνηση της ιεράς λέξης Ζιζόν να υψώνουν όλοι το χέρι με τον δείκτη προς τα άνω.

Στην εγκυκλοπαίδεια τού Μάκεϋ **ΕΦΜ**, αλλά και στο **Fr.Ma**, η λέξη αυτή σημαίνει δρύφακτο και κατά άλλους σημαίνει λάμψη (Ζιζά).

Είναι λοιπόν λογικό το σημείο με το χέρι να δείχνει προς τα άνω ένα τέτοιο συμβολικό κιγκλίδωμα (δρύφακτο) το οποίο και αποτελεί τον κεντρικό συμβολισμό τού μυητικού περιεχομένου τού 4^{ου} βαθμού - σχήμα A160.

Επίσης και στον Κεραμιστή τού **Ε.18^{ου}** βαθμού, στο σημείο της ερωτήσεως, ο Τέκτων σηκώνει το δεξί χέρι και διά τού δείκτου δείχνει προς τον ουρανό.

« Αυτό σημαίνει ότι υπάρχει κάποια ανωτέρα δύναμις προς κατανόηση της οποίας το Πνεύμα μας πρέπει να αρθεί υπεράνω της ύλης ».

A160

Σύμφωνα πάλι με το ίδιο τυπικό, κατά την εισδοχή εις τον 17^ο βαθμό, όλες οι λέξεις είναι Εβραϊκές ή Συριακές, τα δε σημεία παριστάνουν γράμματα τού Εβραϊκού αλφαβήτου.

Πάντως, σε κάθε περίπτωση, το χέρι προς τα επάνω δείχνει είτε το δρύφακτο (Zizon) το οποίο πρέπει να υπερβεί κανείς για να συντονιστεί με τον Πνευματικό κόσμο είτε το νοητό ακτινοβόλο κέντρο ⑥ τού Ηλίου (Ziza = λάμψη).

Συνεπώς, κατά βάθος, η αναφορά μας αφορά το το ίδιο πράγμα, γεγονός που μπορεί να συμβιβάσει και να δικαιολογήσει και τις δύο ονομασίες ταυτόχρονα.

3. Το μονοπάτι τού Όφεως.

Αγκαλιάζει μέσα στις σπείρες του και τις 22 ατραπούς - σχήματα A156, A159. Τα πέπλα - παραπετάσματα για τα οποία μιλήσαμε υπάρχουν μεταξύ όλων των επιπέδων.

Το πρώτο συνειδησιακό πέπλο βρίσκεται στην 32^η ατραπό κατά την συνειδησιακή άνοδο από το κέντρο ⑩ προς το κέντρο ⑨ και αφορά τις περιόδους της μύησης τού μαθητού.

Το δεύτερο πέπλο χωρίζει την φυσική σε εγρήγορση Συνείδηση από την συνείδηση τού ψυχικού κόσμου ή τής Μορφοποίησης (Γετζιρά - Μέσον Δώμα) πού βρίσκεται στο κέντρο ⑨.

Η κατάσταση αυτή τής Συνείδησης έχει σύμβολο τον Φωτοβόλο Αστέρα ★ – σύμβολο τού κέντρου ⑨ – “ το αίτιο τοσούτων θαυμασίων κόσμων ”, σύμφωνα πάντα με το **Σ.2^{ου}**.

Το τρίτο πέπλο, το μαύρο παραπέτασμα κατά την μύηση τού Διδασκάλου πού χωρίζει το Χικάλ από το Δεβίρ, βρίσκεται μεταξύ των σφαιρών ⑦ και ⑧.

Χωρίζει τις καταστάσεις τής ανθρώπινης συνείδησης, δηλαδή την φυσική ή σε εγρήγορση, την θυμική ή συναισθηματική, καθώς και την νοητική, από την ανώτερη Πνευματική Συνείδηση πού συμβολίζει ο Διδάσκαλος Χιράμ στο κέντρο ⑥.

Οι Καμπαλιστές θεωρούν τα δέκα σεφίρόθ και τις είκοσι δύο ατραπούς σαν μία αδιαίρετη ενότητα, η οποία σχηματίζει αυτό που ονομάζουμε Αδάμ Κάδμο ή Ουράνιο Άνθρωπο.

Μπορούμε να υποθέσουμε ότι τα δέκα Σεφίρόθ είναι οι κοσμικές αρχές που λειτουργούν στον Μακρόκοσμο (συμπαντικές) και κατά αντιστοιχία αντανakλώνται στον άνθρωπο και συγκεκριμενοποιούνται αφού, « όπως είναι Επάνω, έτσι και είναι Κάτω ».

Σε όσα ακολουθούν στο τμήμα αυτό τού κεφαλαίου, θα γίνει και μία απόπειρα συσχετισμού των Σεφίρόθ με τις αρχές τού ανθρώπου και μια προσπάθεια παραλληλισμού και αντιστοιχιών μεταξύ των διαφόρων συστημάτων μυστικιστικής ψυχολογίας.

Εάν ο αναγνώστης διατηρεί στη μνήμη του όλα όσα αναπτύχθηκαν σχετικά με το θέμα αυτό, δεν θα συναντήσει ιδιαίτερη δυσκολία στην κατανόηση όλων όσων ακολουθούν εδώ.

Θέτουμε λοιπόν ξανά το γνωστό, αλλά βασικό μας ερώτημα που προβληματίζει τον καθένα.

Τι είναι ο άνθρωπος ; Είναι απλώς, δέρμα, σάρκα, οστά και φλέβες ; Όχι βέβαια !

✋ Αυτό που αποτελεί τον αληθινό άνθρωπο είναι η Ψυχή, ο Θεός Σπινθήρας,

και όλα αυτά τα “ πράγματα ” που αποκαλούμε δέρμα και σάρκα, οστά και φλέβες (δερμάτινοι χιτώνες), αποτελούν απλά ένα πέπλο, ένα εξωτερικό “ κάλυμμα ”.

Είναι επενδύματα και όχι αυτός καθ’ Εαυτός ο πραγματικός Άνθρωπος.

Η αποχώρηση τού ανθρώπου με τον θάνατο, από το ορατό του περικάλυμμα, σημαίνει απέκδυση (αφαίρεση) όλων αυτών των φθαρτών επενδυμάτων - [♠ Β’ τόμος 28^{ος} βαθμός].

« Ωστόσο, τα οστά, οι τένοντες και τα διάφορα μέρη τού σώματος σχηματίστηκαν σύμφωνα με τα Μυστικά τής Θεϊκής Σοφίας και σύμφωνα με την Ουράνια εικόνα.

Το δέρμα απεικονίζει τούς ουρανούς που είναι άπειροι σε έκταση και καλύπτουν σαν ένδυμα όλα τα πράγματα... τα οστά και οι φλέβες συμβολίζουν τον Θεϊκό φορέα, τις εσωτερικές δυνάμεις τού ανθρώπου.

Όμως όλα αυτά δεν είναι παρά τα εξωτερικά του “ ενδύματα ”, επειδή στα εσωτερικά μέρη υπάρχει το Θεϊκό μυστήριο τού Ουράνιου Ανθρώπου ».

Το παραπάνω εδάφιο, από το Σεφέρ Χα Ζοχάρ, αποτελεί την βάση στην οποία έχει δομηθεί ένα σχετικό σύστημα ψυχολογίας ή “ πνευματολογίας ”, το οποίο ίσως αιφνιδιάσει εκείνους οι οποίοι δεν έχουν σχέση με τις γενικές ιδέες τού Εσωτερισμού και θεωρηθεί σαν κάτι το πραγματικά πολύ παράξενο.

Όμως η ιδέα ενός **εσωτερικού ανθρώπου** που χρησιμοποιεί τον νού, το συναίσθημα και το σώμα σαν όργανα για την απόκτηση εμπειρίας και συνεπώς Αυτοσυνείδησης ενυπάρχει σε κάθε μυστικιστικό σύστημα που έχει δει το φως τού Ηλίου.

Οι Καμπαλιστές κατά τις αναλύσεις τους διαπίστωσαν ότι, παράλληλα με το φυσικό σώμα, ο άνθρωπος διαθέτει και μια αυτόματη ή διαμορφωμένη από τις συνήθειες και τις επιθυμίες συνείδηση (υποσυνείδητο), η οποία τού δίνει ώθηση προς ορισμένες κατευθύνσεις.

Έκαναν παρατηρήσεις σε οργανικές λειτουργίες που σπάνια προσέχονται συνειδητά, όπως στην κυκλοφορία τού αίματος, στους κτύπους τής καρδιάς και τις ακούσιες κινήσεις του διαφράγματος κατά την λειτουργία τής αναπνοής.

Εξέτασαν επίσης την ικανότητα τής λογικής και τής κρίσης, δηλαδή τη δύναμη με την οποία ο άνθρωπος οδηγείται από την υπόθεση στο συμπέρασμα.

Και πάνω και πέρα από αυτά ήταν η Πνευματική οντότητα, που χρησιμοποιεί αυτό το σώμα, αυτήν την συνείδηση τής επιθυμίας και τής λογικής.

Ακόμη και σε μία συνηθισμένη ανάλυση γίνεται φανερό ότι στον άνθρωπο εμφανίζονται τρεις διαφορετικές “ μορφές ζωής ” ή τρία “ επίπεδα τής ψυχής ”.

13.1. Η ΣΥΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΜΠΑΛΑ

Αναπτύσσοντας με άλλο τρόπο τα όσα ειπώθηκαν στην προηγούμενη παράγραφο, θεωρούμε πως υπάρχει η ζωή του “ σώματος ” με τον θαυμάσιο σωματικό μηχανισμό.

Ύστερα υπάρχει η καθ’ εαυτό ψυχή.

Έδωσαν σε αυτή την όψη του ανθρώπου, την χοντροειδή αυτήν πλευρά του Πνεύματος ή αλύτρωτη ψυχή, το όνομα **Νεφές** (**נפֿש**) και περιλαμβάνει τις λειτουργίες με τις οποίες αντιλαμβανόμαστε, συναισθανόμαστε και γνωρίζουμε.

Είναι το κατώτερο, αλλά συνεχώς εξελισσόμενο εγώ μας.

Ακολουθεί το **Ρουάχ** (**רוּחַ**), που περικλείει τις αρετές και ιδιότητες του κυρίως Πνεύματος που θα μπορούσαμε να το ταυτίσουμε με την κατάσταση του Εγώ που ήδη έχουμε αναφέρει.

Τέλος έχουμε το **Νεσαμάχ** (**נֶשָׁמָה**), το αληθινό **Εγώ** (ανώτερο Εγώ), η πιο μεγάλη συνείδηση, η οποία υπερβαίνει και ταυτόχρονα περικλείει όλα αυτά και αποτελεί μια **τρι-ενότητα**.

Το **Νεφές** έχει μερικώς ερευνηθεί από από ψυχολόγους όπως ο Φρόϊντ, ο Άντλερ και ειδικά από τον Σουηδό Καρλ Γιούνγκ ο οποίος έκανε ορισμένες συσχετίσεις και με την Αλχημεία.

Πέραν όμως από τις διάφορες θεωρίες τους, τα γεγονότα της παρατήρησης τους φαίνεται να συμφωνούν με την παράδοση της Καμπολά.

Με το υλικό σώμα έχει ασχοληθεί και ασχολείται διεξοδικά η ιατρική επιστήμη.

Οι φιλόσοφοι έχουν ασχοληθεί περισσότερο με το Ρουάχ, το Πνεύμα, ενώ το Ανώτερο Εγώ φαίνεται δυστυχώς να έχει γενικώς παραμεληθεί.

Ο παραπάνω διαχωρισμός ονομάζεται « η τριπλή ταξινόμηση του ανθρώπου » και μοιάζει με την ορθόδοξη Χριστιανική ιδέα του σώματος της ψυχής και του Πνεύματος.

Επομένως σύμφωνα με τους Καμπολιστές, ο άνθρωπος αποτελείται από τρία ουσιώδη στοιχεία και ένα Ανώτερο που αντιστοιχεί στην Μονάδα, στο ΕΓΩ.

Αυτά είναι τα εξής :

1. Το NESCHAMAH (Νεσαμάχ : **נֶשָׁמָה**).

Ο **ΘΕΙΟΣ** σπινθήρας, το Ανώτερο στοιχείο, ο Αθάνατος άνθρωπος, η ΨΥΧΗ όλων των Ιδεαλιστών, το ΕΓΩ και το ΠΝΕΥΜΑ των εσωτεριστών.

Αποτελείται από την τριπλή ενότητα που συγκροτούν τα τρία ανώτερα Σεφίρθ :

❶ Κέτερ - ❷ Χοχμά - ❸ Μπινά. Αντιστοιχεί στο γράμμα ιόντ (**י**) του Τετραγράμματος.

Μεταφράζεται σαν ο « Μοναδικός » ή ο Αληθινός Εαυτός, ο οποίος είναι ο Αθάνατος Πνευματικός οδοιπόρος που ενσαρκώνεται από καιρού εις καιρόν.

Είναι το ουσιαστικό σημείο τής συνείδησης που κάνει τον άνθρωπο ταυτόσημο με κάθε άλλο σπινθήρα τής Θεότητας και ταυτόχρονα διαφορετικό όσον αφορά την ξεχωριστή του ιδεατή θεώρηση.

✋ Αυτή η ανώτερη τριάδα σχηματίζει μία σύνθετη και ολοκληρωμένη Τριενότητα.

Την ονομάζουμε φιλοσοφικά **Ανώτερο Εγώ** και την συμβολίζουμε με τον **Βασιλιά** τής **Τύρου Χιράμ** ο οποίος έστειλε στον Σολομώντα/προσωπικότητα τον αρχιτέκτονα Χιράμ.

Μεταξύ τού **Νεσαμάχ** και τών τριών άλλων στοιχείων που ακολουθούν παρεμβάλλεται ένα χάσμα, μία συνειδησιακή Άβυσσος (Abyss) που διέρχεται από την σφαίρα Νταάτ.

2. Το **RUACH** (Ρουάχ : Εβρ. רוח - Πνεύμα).

Το **Ρουάχ** αποτελείται από τις τρεις σεφίρόθ Χέσεντ ④, Γκεβούρα ⑤ και Τιφαρέτ ⑥.

Άπτεται όμως μερικώς τών δύο σεφίρόθ **Νετζά** ⑦ και **Χόντ** ⑧.

Αυτό το δεύτερο στοιχείο, αναφέρεται στις πνευματικές ικανότητες και είναι το όχημα μιας ανώτερης μορφής Συνείδησης που συμβολίζει ο Διδάσκαλος και αρχιτέκτων **Χιράμ**, δεδομένου ότι ένα από τα χαρακτηριστικά σημεία τού Εσωτερισμού είναι το αξίωμα ότι : « κάθε κατάσταση Συνειδήσεως συνίσταται από τον δικό της ιδιαίτερο τύπο ύλης ».

3. Το **NEPHESch** (Νεφές : Εβρ. נפח - ψυχή - το Αστρικό σώμα).

Εδώ αντιστοιχούν τα τρία σεφίρόθ **Νετζά** ⑦, **Χόντ** ⑧, **Γιεσόντ** ⑨.

Αποτελεί το ζωτικό στοιχείο που σχετίζεται με το σώμα και είναι η πηγή όλων τών ενστίκτων και εντόνων επιθυμιών (πάθη) τής φυσικής ζωής.

Είναι η ζωώδης πλευρά τής ψυχής, εκείνο το στοιχείο που έρχεται περισσότερο σε επαφή με τις υλικές δυνάμεις τού εξωτερικού πραγματικού σύμπαντος.

Είναι ένα συνεχώς μεταβαλλόμενο και ανήσυχο « εγώ » (η προσωπικότητα ή κατώτερο εγώ), το μέρος εκείνο τής ατομικοποιημένης συνείδησης μας με το οποίο αντιλαμβανόμαστε τα πράγματα, τα επιθυμούμε και προσπαθούμε να τα προσεγγίσουμε ώστε να τα γνωρίσουμε.

Συμβολίζουμε την προσωπικότητα αυτήν ή κατώτερο εγώ, με τον **Βασιλιά Σολομώντα**.

Είναι μία “ μηχανή ” που δημιουργήθηκε ή ανακαλύφθηκε και αναπτύχθηκε από το ανώτερο Εγώ για να ερευνήσει την φύση τού Σύμπαντος.

Είναι το μέρος εκείνο το οποίο αποτελείται από σκέψεις, αντιλήψεις διαισθήσεις, συγκινήσεις και επιθυμίες.

Να γιατί μόνον και οι τρεις μαζί μπορούν να προφέρουν το άφατο όνομα τού

Θεού 17¹, όπως θα δούμε στον 13^ο βαθμό της Βασιλικής Αψίδας.

4. Το **GUPH** (Γκούφ). Είναι ένα κατώτερο στοιχείο που δεν είναι το υλικό σώμα, εφ' όσον στην ουσία η ύλη δεν υπάρχει, αλλά που είναι η αρχή (το αιθερικό αντίστοιχο του υλικού σώματος ή Κα) που δίνει μορφή και συντηρεί την υλική μορφή.

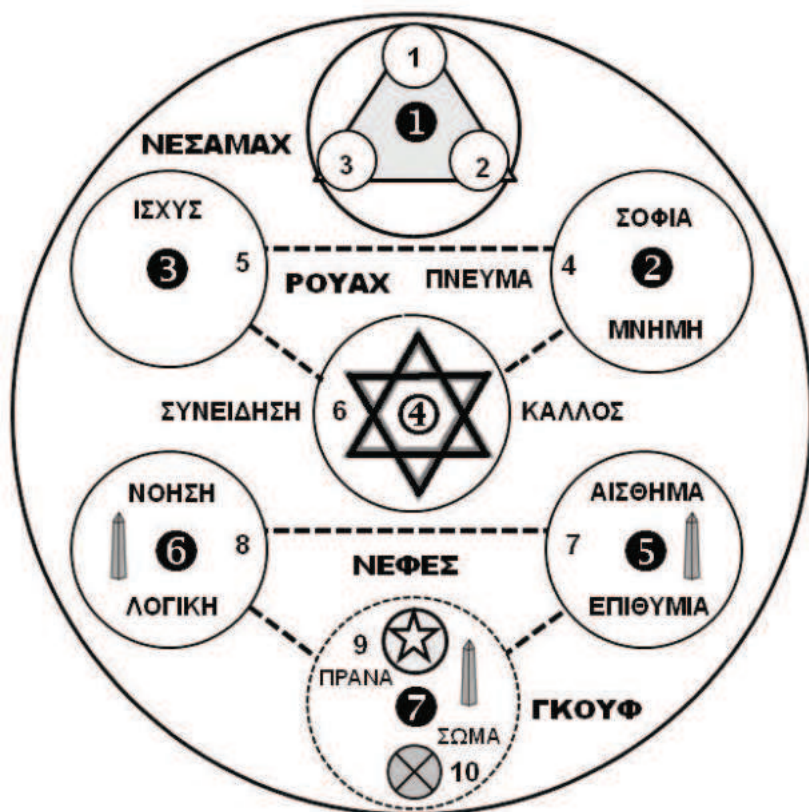
Εδώ αντιστοιχεί η σφαίρα ⑩ Μαλκούτ.

Το **Γκούφ** (αιθερικό σώμα) αποτελεί το πέπλο του **Νεφές**, το οποίο λειτουργεί σαν πέπλο του **Ρουάχ**, το οποίο και αυτό με την σειρά του αποτελεί το κάλυμμα (την συνειδησιακή άβυσσο) του **Νεσαμάχ**.

Τρεις λοιπόν είναι οι ουσιώδεις αρχές.

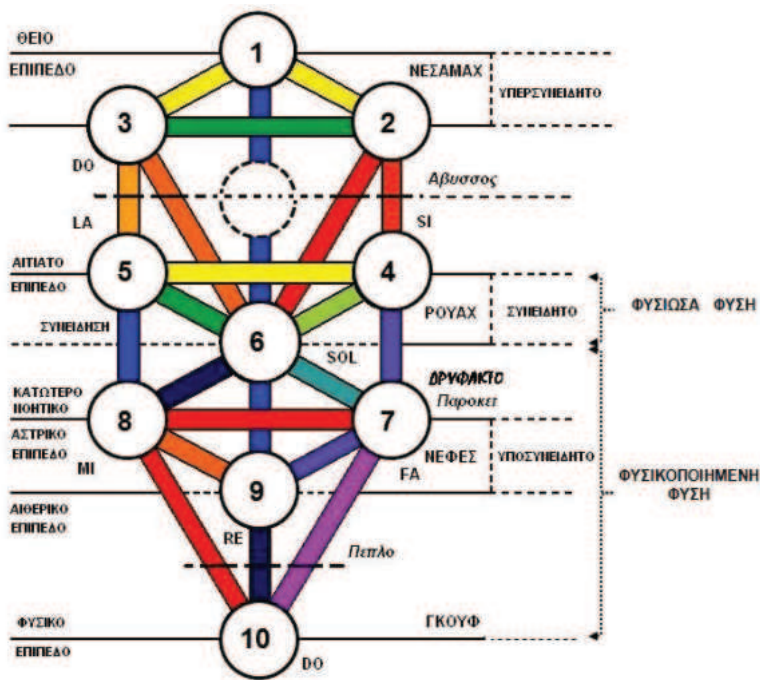
Είναι οι ύστατοι όροι στους οποίους καταλήγει κάθε ανάλυση, αλλά το κάθε ένα από τα στοιχεία αυτά αποτελείται επίσης από πολλά άλλα μέρη.

ΟΙ ΚΑΜΠΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΕΠΑΝΩ ΣΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

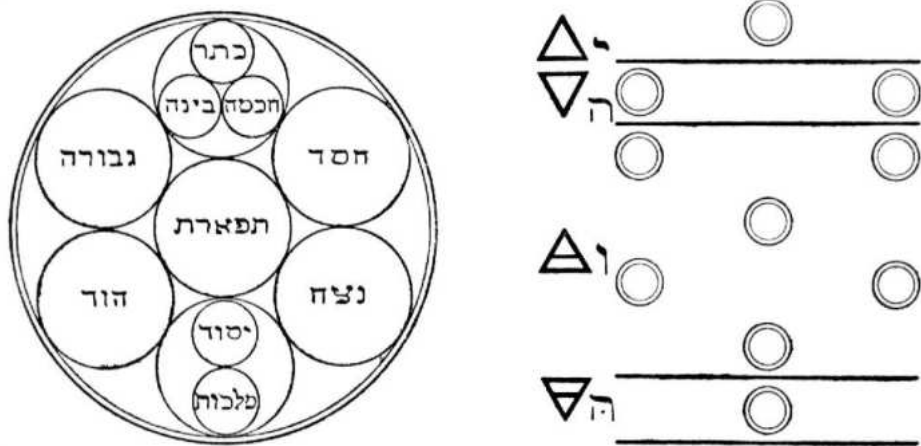
A161

ΤΑ ΚΟΣΜΙΚΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΕΠΑΝΩ ΣΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

A162

ΣΧΗΜΑΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

A163

ΠΙΝΑΚΑΣ V

A/A	ΟΝΟΜΑ ΣΕΦΙΡΑΣ	ΚΑΜΠΑΛΑ	ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΔΟΣΗ	ΘΕΟΣΟΦΙΑ	ΑΙΓΥΠΤΟΣ	ΧΑΘΑ ΓΙΟΓΚΑ
1	ΚΕΤΕΡ		ΜΟΝΑΔΑ	ΑΤΜΑ	ΚΑΜΠΣ	ΣΑΧΑΣΡΑΡΑ
2	ΧΟΧΜΑ	ΝΕΣΑΜΑΧ	ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΣ	ΒΟΥΔΙ	ΚΟΥ	ΑΖΝΑ
3	ΜΠΙΝΑ		ΔΙΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΕΑΥΤΟΣ	ΑΝΩΤΕΡΟ ΜΑΝΑΣ	ΑΜΠ	ΒΙΣΟΥΝΤΙ
4	ΧΕΣΕΝΤ					
5	ΓΚΕΒΟΥΡΑ	ΡΟΥΑΧ	ΠΝΕΥΜΑ	ΚΑΤΩΤΕΡΟ ΜΑΝΑΣ	ΣΕΕΜΠ	ΑΝΑΧΑΤΑ
6	ΤΙΦΑΡΕΤ					
7	ΝΕΤΖΑ					ΣΒΑΝΤΙΣΒΑΡΑ
8	ΧΟΝΤ	ΝΕΦΕΣ	ΑΣΤΡΙΚΟ ΣΩΜΑ ΠΡΑΝΑ	ΚΑΜΑ	ΜΠΑ	ΜΑΝΙΠΟΥΡΑ
9	ΓΙΕΣΟΝΤ					ΜΟΥΛΑΝΤΑΡΑ
10	ΜΑΛΚΟΥΤ	ΓΚΟΥΦ	ΑΙΘΕΡΙΚΟ ΣΩΜΑ	ΛΙΓΚΑ ΣΑΡΙΡΑ	ΚΑ	

Αυτά τα τρία στοιχεία συνθέτουν όμως την μονάδα του όντος, τόσο καλά, που θα μπορούσαμε να παρουσιάσουμε τον άνθρωπο σχηματικά με τρία σημεία (τα τρία στοιχεία) μέσα σε ένα κύκλο (το ΕΓΩ).

Εδώ πρέπει να τονισθεί ότι ο διαχωρισμός του Ρουάχ με το Νεφές γίνεται από ένα πέπλο συνείδησης ή δρύφακτο, που είναι μερικώς διαπερατό κατά την αλληγορία του 4^{ου} βαθμού.

Το πέπλο αυτό στην Καμπάλα ονομάζεται παροκέτ και ταυτίζεται με το μονοπάτι με αριθμό 27 μεταξύ των σφαιρών ⑦ και ⑧.

Κατά συνέπεια στον άνθρωπο, οι σφαίρες τής νόησης και του αίσθους άπτονται μερικώς και των δύο αυτών επιπέδων Συνείδησης.

Ο Φιλοσοφικός Τεκτονισμός του Α*Α*Σ*Τ* έχει ως αντικείμενο την μελέτη τής συνειδήσεως του επιπέδου του διδασκάλου και πέραν αυτού.

Η τετραγωνική πυραμίδα (κυβικός λίθος) εκφράζει την συνείδηση του επιπέδου του Διδασκάλου Χιράμ έχει ως βάση τις σφαίρες και κορυφή την σφαίρα ⑥ Τιφαρέτ. Έχουμε αριθμοσοφικά ④-⑤-⑥-⑦-⑧ = 30.

Όπως είπαμε, ο Α*Α*Σ*Τ* περιλαμβάνει 33 βαθμούς οι οποίοι κατατάσσονται σε 7 βαθμίδες ή ομάδες.

Στα τρία Φιλοσοφικά Εργαστήρια, τα οποία περιλαμβάνουν τις έξη από τις επτά βαθμίδες του συστήματος αυτού, έχουμε μνήσεις μέχρι τον 30° βαθμό και εάν προσθέσουμε και τους τρεις επομένους βαθμούς, που απονέμονται από το Ύπατο

Συμβούλιο τού 33^{ου} και αφορούν ειδικές μνήμες, έχουμε και πάλι τον αριθμό 33. Το **Ρουάχ** το οποίο αντιστοιχεί στο κοσμικό Εγώ, έχει κέντρο του την σφαίρα ⑥ Τιφαρέτ και εκφράζει την **Συνείδηση** διότι επικοινωνεί άμεσα μέσω “ διόδων ” με όλες τις άλλες σφαίρες εκτός από την σφαίρα ⑩ με την οποία επικοινωνεί έμμεσα μέσω της σφαίρας ⑨ τής βάσεως Πιεσόντ η οποία σχετίζεται με την ψυχή.

Οι ταξινομήσεις τής φύσεως τού ανθρώπου, που χρησιμοποιούνται από τις διάφορες μυστικιστικές σχολές, κατατάσσονται μερικώς στον Πίνακα V ο οποίος χρησιμοποιεί σαν σημείο σύγκρισης τα δέκα Σεφίρόθ.

Στο σχήμα A161 φαίνονται αυτές οι αρχές μαζί με τα Σεφίρόθ σε μια επταδική διαβάθμιση κατά τα αλληγορούμενα τών 7 πλανητών - [☛ τον 28^ο βαθμό].

Εδώ βλέπουμε την προέλευση τών τριών στηλών, της Σοφίας, της Ισχύος και τού Κάλλους (Νετζά-Χοντ-Πιεσόντ), οι οποίες είναι το κατώτερο τμήμα τών τριών στηλών τού Δένδρου τής Ζωής και στηρίζουν τον κυρίως Τεκτονικό ναό Χικάλ με την μορφή μικρών οβελίσκων.

Ο Σεβάσμιος και οι δύο επόπτες αντιστοιχούν στις ανώτερες σφαίρες (Χέσεντ-Γκεμπούρα-Τιφαρέτ). Αναλογικά όμως, μπορούμε να δεχτούμε ότι οι τρεις στήλες εκπροσωπούν συνολικά και τα τρία τρίγωνα τών επιπέδων τής Ψυχής : **Νεσαμάχ - Ρουάχ - Νεφές**.

Ο τάπητας τού Εταίρου δείχνει τον μινούμενο να ανέρχεται μία τέτοια ελικοειδή κλίμακα με επτά σκαλοπάτια - σχήμα A157.

Στον ναό τού Σολομώντος υπάρχει μία πόρτα η οποία οδηγεί με μία ελικοειδή κλίμακα από το Μέσο Δώμα στην συμπληρωματική πλευρική κατασκευή.

Εδώ, θα ξεκαθαρίσουμε μια για πάντα την σύγχυση που γενικά υπάρχει για το Μέσον Δώμα.

Ο Αλμπέρτος Πάϊκ είχε εκδώσει ένα παλιό χειρόγραφο που υπήρχε στα αρχεία τού Υπάτου Συμβουλίου τού Τσάρλεστον.

Αφορούσε τον 4^ο βαθμό τού ιπότη Ράμσεϊ με τίτλο « GRAND MAITRE ECOSSAIS » ή Μέγας Σκώτος Διδάσκαλος Ιππότης τού Αγίου Αντρέα.

Στον βαθμό αυτό εμφανίζονται Αλχημικά σύμβολα και συναντούμε τα έξης στον λόγο τού Ρήτορα :

« You see our great pre-eminence over the Masters of the Blue Order of St. John's Lodge, who are permitted to serve only in the Sanctuary or Middle Chamber of King Solomon's Temple. You see here the three divisions of the Temple, namely : the Outer Court, the Sanctuary, and the Sanctum Sanctorum ... ».

Σε μετάφραση :

« Βλέπετε την μεγάλη υπεροχή μας υπεράνω τών διδασκάλων τής Κυανής στοάς τού Αγίου Ιωάννη, οι οποίοι επιτρέπεται να εξυπηρετούν μόνο στα Άγια ή το Μέσον Δώμα τού ναού τού Σολομώντα.

Βλέπετε εδώ τις τρεις διαιρέσεις τού ναού, δηλαδή : το εξωτερικό τμήμα (Αιλάμ), το Άδυτο (τα Άγια - Χικάλ) και τα Άγια τών Αγίων (Δαβίρ ή Δεβίρ)... ».

Συνεπώς το Μέσον Δώμα είναι το μεσαίο και κεντρικό τμήμα τού ναού - σχήμα A140, A157.

Κατά την ιστορική περιγραφή τού ναού είδαμε ότι η συμπληρωματική τριώροφη κατασκευή αποτελούνταν στην ουσία από τρεις επάλληλους διάδρομους που περιέβαλλαν εκτός από τον πρόναο όλον τον υπόλοιπο οίκο.

Το πλάτος τού πρώτου διαδρόμου ήταν 5 πήχεις (~ 2,5 μ), τού δευτέρου διαδρόμου ήταν 6 πήχεις (~ 3,0 μ) και τού τρίτου 7 πήχεις (~ 3,5 μ).

Το ύψος κάθε διαδρόμου ήταν 5 πήχεις. Σχολιαστές αρχαιολόγοι θεωρούν τούς ορόφους αυτούς ως βοηθητικούς αποθηκευτικούς χώρους.

Όμως η κοινή λογική λέει ότι, το μήκος τών διαδρόμων, οι διαστάσεις και η ελικοειδής κλίμακα, κάθε άλλο παρά εξυπηρετούν τον σκοπό αυτό !

Από την είσοδο που ήταν στο μέσον περίπου τού ναού, για να μεταβεί κάποιος από την μοναδική αυτή κλίμακα που υπήρχε στον κάθε όροφο, από άκρου σε άκρο, θα έπρεπε να διανύσει $20 + 20 + 60 = 100$ πήχεις, δηλαδή τουλάχιστον 50 μ. και άλλα τόσα για να γυρίσει πίσω στην αρχή τής κλίμακας, επιπλέον δε να διανύσει το μήκος ανόδου - καθόδου τής κλίμακας.

Πουθενά επίσης δεν αναφέρεται να υπάρχουν παράθυρα όπως στον κυρίως ναό, όπου είναι απαραίτητα καθότι το φυσικό Εγώ λαμβάνει εμπειρίες από τον εξωτερικό κόσμο. Συνεπώς πρέπει να συμπεράνουμε ότι οι χώροι αυτοί ήταν τελείως **σκοτεινοί**, γεγονός που στερείται λογικής και φυσικά θα ήταν σε βάρος τής κάθε είδους λειτουργικότητας τών χώρων αυτών.

Επί πλέον οι εξωτερική αυτή κατασκευή δεν **στηριζόταν** και δεν ήταν ενσωματωμένη στο κυρίως οικοδόμημα τού ναού.

Πολύς διαλογισμός και σκέψη αφιερώθηκε επάνω στο θέμα αυτό.

Ευτυχώς όμως έχουμε σαν οδηγό την αλληγορική σημασία τού ναού, σαν συμβόλου τής προσωπικότητας το ανθρώπου.

Ήδη, πιό πριν, αναφερθήκαμε στις τρεις κατώτερες καταστάσεις τής προσωπικότητας τού ανθρώπου οι οποίες είναι η **νοητική**, η **αισθητική** και η **αιθερική**.

Οι καταστάσεις αυτές έχουν ως έδρα τους το υποσυνείδητο τού ανθρώπου.

Η εμφάνιση προς τα **έξω** τών τριών καταστάσεων, οι οποίες όπως αναλύθηκε στο σχετικό κεφάλαιο δεν είναι αυτόφωτες επειδή δεν αποτελούν αρχές, οφείλεται στην αλληλεπίδραση τών τριών αρχών **Πνεύμα-ψυχή-σώμα**, που συμβολίζονται από το Δαβίρ, Χικάλ και Αιλάμ. Η ύπαρξη τού καθενός από

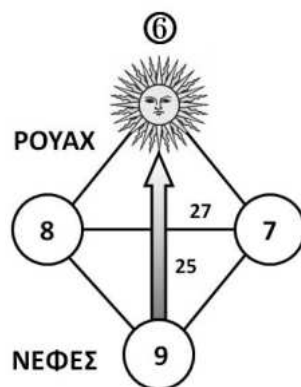
εμάς, σαν φαινομένου τής ζωής, βασιζεται στην ύπαρξη τών τριών καταστάσεων που μας εξυπηρετούν, πίσω όμως από τις οποίες κρύβεται το μη ορατό και **εσώτερο** κίνητρο, οι αρχές που τις δημιουργούν, όπως ακριβώς και η τριώροφη συμπληρωματική κατασκευή αποτελεί το περικάλυμμα τού οίκου (ναού) τον οποίο και εξυπηρετεί λειτουργικά. Οι καταστάσεις αυτές αποτελούν το **φυσικό εγώ** (Νεφές). Στην διαμόρφωση τους συμμετέχει το **κοσμικό Εγώ** (Χιράμ-Ρουάχ) και δέχεται επιδράσεις από τον Θείο Εαυτό μας με έδρα του το Δαβίρ. Έτσι εξηγείται το γεγονός ότι περιβάλουν γύρω-γύρω (κύκλωθεν) τον κυρίως ναό και το Άδυτο και η θύρα επικοινωνίας με το υποσυνείδητο μας, δηλαδή την « συμπληρωματική κατασκευή τού ναού » όπου έχουν σαν έδρα τους οι καταστάσεις αυτές, βρίσκεται στην περιοχή τού Ναού ή Μέσου Δώματος. Τα διαδοχικά δωμάτια (οι υποτιθέμενοι αποθηκευτικοί χώροι) συμβολίζουν τα ποικίλα συνεχόμενα επίπεδα τού υποσυνειδήτου, που δημιουργούνται κατά την διάρκεια τής ενσαρκώσεως, τών οποίων φυσικά δεν έχουμε άμεση επίγνωση (πρόσβαση) για αυτό και είναι σκοτεινά ή υποφωτισμένα.

Αν ανατρέξουμε στην αριθμοσοφία, τής οποίας ευρέως γίνεται χρήση και στο **Φρ.Μα.**, έχουμε με βάση το πλάτος τών διαδρόμων : $5+6+7 = 18 = 1+8 = 9$.

Το κέντρο όμως ⑨ είναι ακριβώς ο κόσμος τής Μορφοποίησης και η έδρα τού φυσικού Εγώ ή τού Μέσου Δώματος τού ναού τού Σολομώντα. Περαιτέρω οι 5 πήχεις τού ύψους φέρνουν στον νού μας τον πεντάκτινο αστέρα ☆, σύμβολο τής προσωπικότητας τού ανθρώπου, ενώ το άθροισμα και τών τριών υψών δίνει : $5+5+5=15 = 1+5=6$ όσο είναι αριθμοσοφικά και το άθροισμα τών κέντρων τού κόσμου τής Μορφοποίησης (έδρα τού Νεφές) ⑦-⑧-⑨ = $24 = 2+4 = 6$.

A165

A164

ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ

A166

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΤΟΜΗ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

A167

Παρατηρούμε ότι από τον πυρήνα της τριώροφης περιφερειακής κατασκευής, αναδύεται υπεράνω αυτής ο κυρίως ναός, το Μέσον Δώμα, με ύψος 25 πόδια - σχήμα A166.

Αν ανατρέξουμε στο σύμβολο του Δένδρου της Ζωής και απομονώσουμε την κεντρική περιοχή Νεφές, λαμβάνουμε το παραπάνω σχήμα A164.

Έτσι, στο σχήμα αυτό A164, βλέπουμε τον λόγο για τον οποίο προστέθηκε στον ναό η συμπληρωματική αυτή κατασκευή με βάση την παράδοση της Καμπαλά.

Επάνω δε στο Δένδρο τής Ζωής έχουμε τα τρία κέντρα ⑦ ⑧ ⑨ τού κυρίως ναού (κόσμος Γιετζιρά) και στην θέση τού ύψους την δίοδο με αριθμό 25 από το κέντρο ⑨ μέχρι το κέντρο ⑥ τού Ηλίου (Ρουάχ), όσοι είναι και οι βαθμοί του Δόγματος τής Τελειοποίησης.

Τώρα που γνωρίζουμε την άποψη των Καμπαλιστών για την σύσταση τού Ανθρώπου, ας πούμε λίγα λόγια για τις δύο επόμενες ερωτήσεις. Από πού έρχεται ;

Και πού πηγαίνει ;

Η Καμπαλά αναπτύσσει πολύ καλά αυτά τα δύο σπουδαία σημεία.

13.2. Η ΚΥΚΛΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ

✋ Ο Άνθρωπος προέρχεται από τον Θεό και επιστρέφει σε Αυτόν.

Πρέπει, λοιπόν, να θεωρήσουμε τρεις κύριες φάσεις σε αυτήν την κυκλική εξέλιξη :

1^ο - Το σημείο τής Αφετηρίας.

2^ο - Το σημείο τής Άφιξης, και

3^ο - Αυτό που συμβαίνει (εκτυλίσσεται) ανάμεσα στην Εκκίνηση και στην Άφιξη.

1. **Αφετηρία.** Η Καμπαλά διδάσκει πάντα το δόγμα τής Εκπόρευσης.

Ο Άνθρωπος λοιπόν εκπορεύεται πρωταρχικά από τον Θεό σε κατάσταση αγνού Πνεύματος. Κατ' εικόνα τού Θεού συνίσταται από **Αγάπη** και **Σοφία** (Χοχμά και Μπινά) δηλαδή απο το θετικό και το αρνητικό, που είναι ο αρσενικός και θηλυκός, ο Αδάμ και η Εύα, σχηματίζοντας κατ' αρχήν ένα μοναδικό Ον.

Κάτω όμως από την επιρροή τής “ πτώσης ” παράγονται δύο φαινόμενα :

α. Ο μερισμός τού ενός μοναδικού Όντος σε μια σειρά από όντα - ανδρόγυνα, Αδάμ - Εύα.

β. Η υλοποίηση και ο διαχωρισμός τού καθενός από αυτά τα ανδρόγυνα όντα σε δύο υλικά όντα και σε δύο φύλλα, έναν άνδρα και μια γυναίκα.

Αυτή είναι η γήινη μας κατάσταση.

Όμως κάθε άνδρας και κάθε γυναίκα εμπεριέχουν μια εικόνα τής πρωταρχικής τους ενότητας. Ο εγκέφαλος είναι Αδάμ (νόηση) και η καρδιά (αίσθος) είναι Εύα σε καθένα από εμάς.

2. **Από την Αφετηρία ► μετάβαση στην Άφιξη.** Ο υλοποιημένος άνθρωπος ο υποκείμενος στα πάθη οφείλει με την θέληση του και ελεύθερα να ξαναβρεί την πρωταρχική του κατάσταση, οφείλει να αναδημιουργήσει την χαμένη του αθανασία (Χιράμ). Γιά αυτό θα ξανά ενσαρκωθεί τόσες φορές, όσες του είναι αναγκαίο, έως ότου απολυτρωθεί με την βοήθεια τής **Αγάπης**, τής Παγκόσμιας Αρχής τής πίο παντοδύναμης ανάμεσα σε όλες τις άλλες, η οποία κατά το τυπικό τού Μαθητού είναι : « *Το Φως που ενώνει και συντονίζει πάσα την πλάση* ».

Η περαιτέρω πορεία του, εν Σοφία, ξεφεύγει από τις δυνατότητες αντίληψης που διαθέτουμε.

Η Καμπαλά, όπως και τα Ινδουϊστικά κέντρα, διδάσκει την μετενσάρκωση και συνεπώς την προϋπαρξη. Διαφέρει όμως τελείως από τα Ινδουϊστικά θεοσοφικά συμπεράσματα όσον αφορά το μέσον τής εξαγοράς (τής απολύτρωσης).

Θα λέγαμε ότι τα Ινδουϊστικά δόγματα φαίνονται πιο αληθινά από άποψη μεταφυσικής (Ex Oriente Lux - κατά το τυπικό του Διδασκάλου), ενώ τα Χριστιανικά δόγματα πιο αληθινά από άποψη συναισθηματική και ηθικής.

Πιο συγκεκριμένα, ο Χριστιανισμός, το Ζοχάρ και η Καμπαλά με το θαυμαστό συμβολισμό τους, αφήνουν αβεβαιότητα και κενό στην φιλοσοφική σκέψη, όταν για παράδειγμα παρουσιάζουν την πτώση ως πηγή τού κακού χωρίς να ορίζουν ούτε το ένα ούτε το άλλο, ενώ ο καθορισμός αυτός θα μπορούσε να δώσει μια τελείως διαφορετική διανοητική άποψη τού θέματος. Ο Ινδουϊστικός όμως πανθεισμός, είτε είναι ιδεαλιστικός είτε είναι υλιστικός, ανάλογα με την κάθε σχολή, κατορθώνει να παραλείπει, να παραγνωρίζει και να απομακρύνει κάθε συνείσθημα και ειδικότερα την Αγάπη με όλη την τεράστια μυστική και εσωτερική της αξία. Το ένα σύστημα μιλάει στην νόηση και το άλλο μιλάει στην καρδιά.

Δεν μπορούμε λοιπόν πλήρως να κατέχουμε το γενικότερο Θεοσοφικό Δόγμα παρά μόνο αν ερμηνεύουμε τον συμβολισμό τού ενός με την μεταφυσική τού άλλου.

Τότε και μόνο τότε οι δύο πόλοι ενεργοποιημένοι ο ένας από τον άλλον κάνουν να λάμπει, από την λαμπρότητα τού Θείου Κόσμου, ο απίστευτος πλούτος τής συμβολικής γλώσσας τής μόνης δυνατής να μεταδώσει στον άνθρωπο τούς παλμούς τής Απόλυτης Ζωής !

Προς επιβεβαίωση τών ανωτέρω, επανερχόμαστε και πάλι στον **Ε.32°** βαθμο, όπου συναντούμε τις εξής επισημάνσεις για τον 17° και 18° βαθμό :

« Αι διδασκαλίας τής Παλαιάς και τής Καινής Διαθήκης, η Ανατολική σοφία και η Δυτική δραστηριότης, συντήκονται προς μια ενότητα και προπαρασκευάζουν ούτω το θεμέλιο τού τρίτου ναού ».

3. Άφιξη. Ο άνθρωπος λοιπόν οφείλει κατ'αρχήν να συστήσει το πρωταρχικό του ανδρόγυνο γιά να ανασχηματίσει συνθετικά το πρώτο Ον που προήλθε από τον χωρισμό τού μεγάλου Αδάμ - Εύα (στην Αλχημική ορολογία το Rebis). Αυτά τα ανασυστημένα ανδρόγυνα όντα οφείλουν με την σειρά τους να συντεθούν μεταξύ τους έως ότου ταυτιστούν πλήρως με την προέλευση τους, τον Θεό.

Είναι το περιεχόμενο τών Χημικών γάμων τού Χριστιανού Ροδοσταύρου (Cristian Rosencreutz) με το οποίο αναβίωσε ο Ροδοσταυρισμός το 1459 μ.Χ.

Η Καμπαλά διδάσκει λοιπόν, καθώς και ο Ινδικός εσωτερισμός, την θεωρία τής εκδίπλωσης, τής εξέλιξης και τής τελικής επιστροφής στην Νιρβάνα κάτω που στην Τεκτονική ορολογία υποδηλώνεται με την φράση τών Διδασκάλων :

« Η ακακία (Αθανασία) μου είναι γνωστή ».

Τέλος σε αυτή την κατάσταση, το δημιούργημα δεν διαχωρίζεται πλέον από τον Δημιουργό.

Η ίδια σκέψη τούς φωτίζει, η ίδια θέληση τούς ωθεί.

Τελικά, όλα αυτά τα μεταφυσικά δεδομένα για την πτώση και την επάνοδο συνοψίζονται ακριβώς σε νόμους που συναντάμε κάθε μέρα στην πράξη εμπειρικά, νόμους που μπορούν να εκφραστούν με τρεις όρους :

- I. Η Μονάδα - Κέτερ - Στέμμα ☸ :
- II. Από την Μονάδα στην Πολλαπλότητα. Μονοπάτι Ρομφαίας - Λάμψη τής Αστραπής.
- III. Επιστροφή στην Μονάδα από το Κεντρικό μονοπάτι τού Βέλους :
 $\textcircled{10} \rightarrow \textcircled{9} \rightarrow \textcircled{6} \rightarrow \textcircled{1}$ - σχήματα A140, A152 και **μονοπάτι τού Όφεως S** - σχήματα A156, A159.

Στην Καινή Διαθήκη η ιδέα αυτή περιγράφεται με πολύ παραστατικό τρόπο στην παραβολή « τού Ασώτου υιού » ο οποίος μετά την απομάκρυνση του από την πατρική οικία (Νεσαμάχ) τρεφόταν με την τροφή των χοίρων (τα κατώτερα ψυχο-νοητικά στοιχεία τού Νεφές).

Επιστρέφει πίσω και ο Πατέρας του τον περιβάλλει με την στολή την πρώτη, το ένδυμα τής Ψυχής ^[17] και τού βάζει ένα δακτυλίδι στο χέρι (κύκλος) που συμβολίζει την Αιωνιότητα.

Ένα τέτοιο δακτυλίδι έχουμε και στην μύηση τού 13^{ου} - 14^{ου} καθώς και στον 33^ο βαθμό.

13.3. ΟΙ ΑΡΧΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΙΕΡΑΡΧΙΕΣ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Αφού μελετήσαμε τις Θείες Εκπορεύσεις και την προέλευση τού Σύμπαντος, είναι απαραίτητο να αναφερθούμε τώρα στα Πνευματικά όντα τών τεσσάρων Καμπαλιστικών κόσμων.

Στον πρώτο, τον αγνότερο και υψηλότερο κόσμο, τού Άτζιλούθ, διαμένουν μόνο τα πρωταρχικά Δέκα Σεφιρόθ τού Αδάμ - Οϊλάχ ή Αρχέτυπου, σε όλη την τελειότητα τους.

Στον δεύτερο κόσμο Μπριά διαμένουν Αρχάγγελοι που έχουν επικεφαλής τον **Μετατρόν**, ο οποίος σχετίζεται με την σφαίρα τού Κέτερ.

Ο Μετατρόν είναι το « ένδυμα » τού Έλ Σαντάϊ, τής ορατής εκδήλωσης τού Θεού. Σημαίνει Μεγάλος Δάσκαλος καί έχει μιά περίεργη ομοιότητα με τις Ελληνικές λέξεις μετά θρόνον, δηλαδή μετά ή παρά τον θρόνο τού Θεού, αλλά αυτή η προέλευση αμφισβητείται.

 [17] Αναφωνεί σχετικά ο ψαλμωδός : « τον νυμφώνα σου βλέπω κεκοσμημένον Κύριε μου και ένδυμα ούκ έχω να εισέλθω εις αυτόν... λάμπρυνον μου την στολή τής Ψυχής Φωτοδότα και σώσον με ».

Ο Μετατρόν εξουσιάζει τούς υπολοίπους Αρχάγγελους τού Σύμπαντος, πού με την σειρά τους κυβερνούν όλα τα ουράνια σώματα και επιβλέπουν την εξέλιξη τών κατοίκων τους.

Κατά τούς Καμπαλιστές αυτός είναι ο πραγματικός Θεός τής Γής μας, πού εκφράζεται με την Ελληνική λέξη **Δημιουργός**.

Σύμφωνα με τον ΜακΓκρέγκορ Μάδερς, οι υπόλοιποι Αρχάγγελοι είναι οι : Ραζήλ, Τζαφκίλ, Τσαντκίλ, Καμαήλ, Μιχαήλ, Ανιήλ, Ραφαήλ, Γαβριήλ καί Σανταλφόν - [♣ 46].

Στον τρίτο κόσμο Γιεζιράχ, υπάρχουν 10 στρατιές Αγγελικών όντων, μια για κάθε σφαίρα.

Είναι νοήμονες ασώματες υπάρξεις περιβεβλημένες με ένα “ένδυμα Φωτός” και τους έχει δοθεί η εξουσία επάνω στα διάφορα ουράνια σώματα, στους πλανήτες και στις στοιχειακές δυνάμεις, καθώς και επάνω στις εποχές, στις χρονικές περιόδους κ.λ.π.

Είναι οι βοηθοί τών μεγάλων Αρχαγγέλων.

Οι στρατιές τών Αγγέλων τών 10 Σεφιρόθ είναι : Χαγιόθ χα Καντές, Οφανείμ, Αραλείμ, Χασμαλείμ, Σεραφείμ, Μαλαχείμ, Ελοχείμ, Μπενί Ελοχείμ, Χερουβείμ και Ισμείμ πού είναι οι μακάριες Ψυχές τών ανδρών καί τών γυναικών.

Ο τέταρτος κόσμος, τής Ασσιά, είναι γεμάτος με τα κατώτερα όντα, τούς Κακούς Δαίμονες, (Kliphoth - Κλιφόθ).

Η Εβραϊκή λέξη Κλιφόθ, έχει ρίζα την Ελληνική λέξη Κέλυφος.

Το « Κέλυφος », είναι ένα Αστρικό περίβλημα χωρίς συνείδηση, όπου ο όρος « Αστρικό » αναφέρεται στον συναισθηματικό μας κόσμο, με άλλα λόγια είναι ένας δαίμονας ή δαιμόνιο, δηλαδή μία οντότητα χωρίς ψυχή και για την ακρίβεια χωρίς να φέρει τον Θεϊκό σπινθήρα.

Ένα κέλυφος μπορεί να αντιπροσωπεύει μια ψυχολογική κατάσταση ή μία αστρική οντότητα που φέρει κάποια συγκεκριμένα χαρακτηριστικά μιας σεφίρας. Συνήθως όμως χρησιμοποιείται για να δηλώσει μία αρνητική κατάσταση ή την σκοτεινή πλευρά κάποιας σεφίρας.

Ο λόγος που το κέλυφος έχει συνδεθεί με την « μαύρη » πλευρά τού καμπαλιστικού δένδρου είναι επειδή ένα κέλυφος, αντιπροσωπεύει, μία « αστρική οντότητα » χωρίς Αυτοκυριαρχία και Συνείδηση, που διακατέχεται από ένα σκοτεινό πάθος.

Πρόκειται, σύμφωνα με την ορολογία τών Ευαγγελίων, για ένα πνεύμα άλαλο και κωφό.

Σε αυτόν τον τέταρτο κόσμο ανήκουν οι άνθρωποι, τα Εγώ ή Ψυχές πού είναι φυλακισμένα σε γήινα ανθρώπινα σώματα.

Και αυτό το πεδίο έχει δέκα βαθμίδες, που όσο απομακρύνονται από τις ανώτερες δυνάμεις και ποιότητες, τόσο πιο σκοτεινές και ακάθαρτες γίνονται.

Πρώτη βαθμίδα είναι η Τόχου (tohu : תהו - άμορφη), δεύτερη η Βόχου (bohu

: כהן - κενό) και τρίτη η Χοσέκ (ChShK : חושק - σκοτάδι), τού τωρινού μας σύμπαντος (Γέν. κεφ.1 :2).

Από αυτές αναπτύχτηκε και υφίσταται ο κόσμος μας.

Έπειτα έπονται οι 7 Κολάσεις πού οι κάτοικοι τους είναι κακοποιά όντα πού αντιπροσωπεύουν όλες τις ανθρώπινες αμαρτίες με κυβερνήτες τον άγγελο τού θανάτου Σαμαέλ ή Σατάν και την Λιλίθ γυναίκα τών οργίων - [♠ τόμος Β' 18^{ος} βαθμός, 7 κεριά τόπος τών βασάνων].

Αυτό το ζευγάρι τών δαιμόνων ονομάζεται « το Θηρίο » (Ζοχάρ II 255- 259).

Ο Σαμαέλ έχει επίσης ένα απόκρυφο όνομα πού είναι η αντιστροφή τού ονόματος Πεχωβά, διότι ο Δαίμονας είναι ο « Θεός ανεστραμμένος » (DEMON EST DEUS INVERSUS).

Η Εβραϊκή λέξη Σαμαέλ - שםאל σημαίνει, η κακεντρέχεια / κακία τού Θεού.

13.4. ΤΑ ΚΛΙΦΟΘ (תליפות)

Είδαμε στο προηγούμενο μέρος ότι οι εκπορεύσεις όλων τών Σεφιρόθ κατέρχονται τελικά στο υλικό επίπεδο, στο Βασίλειο τού Μαλκούτ, εξισορροπημένες. Αυτή είναι μια βασική αρχή τού Σύμπαντος και κεντρική αρχή τής Καμπαλά, η αρχή τής Ισορροπίας τών εκπορεύσεων.

Τα ζεύγη τών αντιθέτων, οι πολικότητες, όλα πρέπει να βρίσκονται σε ισορροπία.

Κάθε μία σεφίρα εξισορροπεί την άλλη, το Έλεος και η Υπομονή τού Χέσεντ εξισορροπούν με την Δράση και την Ενεργητικότητα τού Γκεβούρα.

Η τεράστια έκλυση Δύναμης από την Χοκμά, εξισορροπείται από την τροχοπέδη τής Μπινά που είναι ο δωρητής τής μορφής άρα και τού θανάτου (Κρόνος) - [♠ τόμος Β' 28^{ος} βαθμός].

Στην σφαίρα τού Τίφαρετ, εξισορροπούν όλες οι εκπορεύσεις.

Τι συμβαίνει όμως, εάν η ισορροπία αυτή διαταραχθεί είτε προς την θετική είτε προς την αρνητική πλευρά ; Τι θα συμβεί, για παράδειγμα, εάν η δύναμη τού Χέσεντ δεν αντισταθμιστεί από το Γκεβούρα, εάν η Παθητικότης και η Υπομονή υπάρχουν σε πιο μεγάλο βαθμό από ότι το Θάρρος και η Ενεργητικότης;

Ας δούμε όμως μερικά απλά παραδείγματα από την ζωή.

Εάν η ακτινοβολία βρίσκεται μέσα σε ορισμένα επιτρεπτά όρια, μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την διάγνωση ασθενειών καθώς και για την αντιμετώπισή τους.

Εάν όμως η δόση της είναι μεγαλύτερη από το επιτρεπτό, μπορεί να προκαλέσει πολλές και σοβαρές ασθένειες και δυσλειτουργίες τού οργανισμού όπως είναι ο καρκίνος.

Ενας ήρεμος και υπομονετικός άνθρωπος σίγουρα μας κερδίζει με την συμπεριφορά του και πετυχαίνει σπουδαία πράγματα στη ζωή του.

Εάν όμως η αρετή του αυτή, της υπομονής και καρτερικότητας υπερβεί τα όρια μπορεί να καταλήξει σε αβουλία, απάθεια και νωθρότητα.

Από την άλλη μεριά ένας θαρραλέος και ενεργητικός τύπος που δεν διστάζει να συγκρουστεί για το καλό όλων, μπορεί να καταλήξει να ζει για άσκοπους καυγάδες και συγκρούσεις.

Η ανισόρροπη λοιπόν δύναμη, καταλήγει σε μια ζώνη για την οποία όλοι οι Καμπαλιστές μιλούν με αποτροπιασμό θεωρώντας την επικίνδυνη ακόμα και να την σκεφτεί κανείς.

Αν θέλουμε όμως να έχουμε μια κατά το δυνατόν σφαιρική περιγραφή της Καμπαλιστικής σκέψης, θα πρέπει αναγκαστικά να μιλήσουμε και για τα **Κλιφόθ**.

Ας προσπαθήσουμε να περιγράψουμε με συντομία το τι ακριβώς είναι τα Κλιφόθ και το πως φαίνεται ότι δημιουργήθηκαν.

Ο ενικός της λέξης είναι « κλίφα » και μεταφράζεται ως « κέλφος » αλλά και ως « πόρνη ». Αναφέρονται επίσης και ως εκπορεύσεις από το Αριστερό Χέρι τού Θεού σε αντίθεση με τα Άγια Σεφιρόθ που είναι εκπορεύσεις από το Δεξί Χέρι τού Θεού.

Στην πραγματικότητα, σύμφωνα με μερικούς Καμπαλιστές, τα Κλιφόθ είναι οι αρνητικές όψεις τών ιδίων τών Σεφιρόθ, η ανισόρροπη Δύναμη και αυτή φαίνεται να είναι η επικρατέστερη θεωρία.

Ας δούμε ένα συμβολικό παράδειγμα που θα βοηθήσει την κατανόηση μας.

Ας προσπαθήσουμε να φανταστούμε τα Σεφιρόθ ως δεξαμενές που γεμίζουν διαδοχικά. Έτσι το Κέτερ, η πρωταρχική δεξαμενή, αδειάζει στην Χοκμά και εκείνη με την σειρά της στην Μπινά κ.ο.κ.

Η ιδανική κατάσταση είναι εκείνη κατά την οποία μόλις « γεμίσει η μια δεξαμενή » αδειάζει το περιεχόμενό της στην επόμενη.

Εάν αυτή η διαδικασία ξεφύγει από τον κανονικό ρυθμό, τότε οι δεξαμενές γεμίζουν γρήγορα, τόσο, που δεν προλαβαίνουν να αδειάσουν το περιεχόμενό τους στην επόμενη, έτσι που μια σημαντική ποσότητα από το περιεχόμενο « χύνεται ή μένει έξω από την δεξαμενή ». Τότε, αυτό το ανισόρροπο πλεόνασμα, που θα λέγαμε ότι η στάση του είναι σαν να αντιδρά, να μην θέλει να συμμορφωθεί με το Θείο σχέδιο, είναι ότι θα αποκαλέσουμε **Κλιφόθ**.

Το Δαιμονικό Δέντρο, που περιγράφει και σχηματοποιεί τα Κλιφόθ, συνήθως απεικονίζεται να αντανακλάται μέσα από έναν καθρέφτη τοποθετημένο στην βάση τού Βασιλείου (Μαλκούτ), στην κατώτερη όψη τού οποίου λέγεται πως ακουμπούν τα Κλιφόθ.

Σε κάθε Κλίφα αντιστοιχεί ένας Αρχιδαίμονας, που είναι επικεφαλής συγκεκριμένων δαιμονικών ταγμάτων.

Το ζήτημα όμως δεν είναι και τόσο απλό όσο ίσως μερικοί να φαντάζονται.

Στην πραγματικότητα υπάρχουν δύο είδη Κακού, ας τα πούμε το Θετικό και το Αρνητικό.

Το Αρνητικό Κακό έχει δύο όψεις.

Η πρώτη όψη είναι η αρχή τής αντίστασης, δηλαδή ότι δεν συμμετέχει ή δεν χρησιμεύει ως αγωγός τού Θείου Σχεδίου.

Η δεύτερη όψη είναι ο Καταστροφικός ή καλυτέρα ο Μεταμορφωτικός παράγοντας, δηλαδή είναι εκείνη η Δύναμη που απομακρύνει οτιδήποτε άχρηστο και επιβλαβές αφήνει πίσω του το προελαύνον κύμα τής Εξέλιξης, ώστε να μην καταστεί εμπόδιο στην ίδια την εξέλιξη ή να συμμετάσχει σε αυτήν αναμορφωμένο.

Οι δύο αυτές όψεις, αποτελούν εκείνο που έχει επικρατήσει να ονομάζεται **Διάβολος** και φυσικά έχει κάποιο ρόλο να παίξει στην Εξέλιξη, ένα ρόλο ίσως αρκετά διαφορετικό από εκείνον που συνηθίζουμε να τού αποδίδουμε - [♪ Ο ΒΑΣΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ].

Το Θετικό Κακό, από την άλλη, έχει επίσης δύο όψεις.

Η αρνητική του είναι το **Χάος** και η ασυντόνιστη Δύναμη, που την ονομάζουν και **Έρεβος**.

Το **Έρεβος** είναι μια κατάσταση στην οποία κανείς δεν πρέπει να εισέρχεται !

Η θετική όψη είναι τα Κλιφόθ, που είπαμε ότι είναι η χωρίς αντιστάθμιση δύναμη που εκπορεύεται κατά την διάρκεια τής εκπόρευσης μιας Σεφίρα από την προηγούμενη, το διάστημα δηλαδή στο οποίο το ζεύγος τών Σεφίροθ δεν είναι εξισορροπημένο - [♫ σχήμα A168].

Στην περιοχή τών 10 Κλιφόθ πηγαίνει κάθε κακή σκέψη και πράξη ανάλογα με το είδος της, από την μικρότερη που επιφέρει την λιγότερη ανισορροπία έως και την χειρότερη που προκαλεί τα πλέον οδυνηρά αποτελέσματα και την μεγαλύτερη δυνατή ανισορροπία.

Εάν κανείς αναλογιστεί ολόκληρο το εύρος (φάσμα) αυτών τών πράξεων, κατά τις χιλιάδες χρόνων ύπαρξης τού ανθρώπινου είδους, μπορεί να συλλάβει έως ένα βαθμό το τι ακριβώς ενδέχεται να έχει μαζευτεί στα δέκα εκείνα είδη θετικού Κακού και ίσως τότε κατανοήσει τον τρόπο και την απέχθεια τών Ραββίνων όταν αναφέρονται σε αυτά - [♫ ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ].

Τα δέκα Κλιφόθ αναφέρονται στην Παλιά Διαθήκη, σύμφωνα με τον Μακ Γκρέγκορ Μάδερς, [♣ 46], ως Βασιλείς τής Εδόμ - [♣ Β' τόμος 19^{ος} βαθμός, καθώς και το κεφάλαιο 36 τής Γένεσης].

Τα Κλιφόθ ή Κελύφη, λοιπόν, δηλώνουν την αρνητική

A168

πλευρά κάθε μιας από τις συνειδησιακές καταστάσεις, είτε τού Μακροκόσμου είτε τού ανθρώπου, ως Μικροκόσμου, τις οποίες χρειάζεται να γνωρίσουμε και στην συνέχεια να κυριαρχήσουμε ή να τις ελεγχουμε με το να τις απομονώσουμε είτε εσωτερικά είτε εξωτερικά.

Δύσκολα πράγματα, αλλά αυτή είναι η οδός δια της οποίας ο άνθρωπος γίνεται ένας μικρός « Θεός ».

13.5. ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ

Είναι σε όλους γνωστή, στον A.A.S.R., η φράση *Ordo Ab Chao*, δηλαδή Τάξη από το Χάος.

Η Τάξις αυτή προωθείται και σηματοδοτείται με τις διάφορες μήσεις κατά τις οποίες έχουμε τις επίσης γνωστές σε όλους μας φράσεις, “ *Αύξηση Φωτός* ” ή “ *Αύξηση Μισθοδοσίας* ”, δηλαδή την εξέλιξη της Συνείδησης ή αύξηση τού βαθμού Επίγνωσης **εκείνου** πού μυείται.

Θα μπορούσε λοιπόν κανείς να υποθέσει, ότι η προοδευτική αύξηση της συνείδησης σε βαθμούς, πρέπει να ανταποκρίνεται με όμοιο τρόπο σε αυξημένη ηλικία για κάθε αντίστοιχο Τεκτονικό βαθμό.

Δεν συμβαίνει όμως έτσι, όπως δείχνει ενδεικτικά ο κάτωθι Πίνακας XI.

Είναι λοιπόν φανερό ότι αλλού πρέπει να αναζητήσουμε για τον συμβολισμό κάθε ηλικίας.

ΤΡΙΦΩΤΟΣ

ΕΝΝΕΑΦΩΤΟΣ ΛΥΧΝΙΑ

ΠΙΝΑΞ XI

4 ^{ος} βαθμός	3 x 27 = 81 ετών
5 ^{ος} βαθμός	1 + 7 = 8 ετών
6 ^{ος} βαθμός	2 x 5 = 10 ετών
14 ^{ος} βαθμός	3 x 3 x 3 = 27 ετών

Σε κάθε βαθμό μύησης, ο διάκοσμος τού Ναού περιλαμβάνει καί ορισμένο αριθμό φώτων υπό μορφή αστέρων (κεριών).

Στον βαθμό τού Μυστικού Διδασκάλου ο φωτισμός γίνεται από εννέα (3 x 3) φώτα, αλλά μπορεί να φωτίζεται καί από εννέα εννεάφωτα κηροπήγια.

Δηλαδή συνολικά ογδόντα ένα 81 φώτα τα οποία είναι και η ηλικία τού Μυστ. Διδασκάλου.

Από πού όμως προκύπτει στον 4^ο βαθμό αυτός ο περίφημος αριθμός ογδόντα ένα (81) ; Επανερχόμενοι στην Καμπαλά και στο Δένδρο τής Ζωής διαπιστώνουμε τα εξής :

1^{ον} .Το δρύφακτο μεταξύ τών σφαιρών ⑦ και ⑧ φέρει τον αριθμό 27 επάνω στο Δένδρο τής Ζωής και η μερική συνείδηση τού Ιεροβοάμ (ημιδιαφανές μαύρο πέπλο) προσεγγίζει τις τρεις σφαίρες ⑦-⑧-⑨ - [♠ τόμος Β' - 4^{ος} βαθμός]. Έτσι συμβολικά η ηλικία μπορεί να παρασταθεί με $3 \times 27 = 81$ έτη.

2^{ον}. Όπως αναφέραμε ένας από τούς στόχους της πρακτικής Καμπαλά είναι η κατασκευή Περιάπτων μέσω των λεγόμενων « Μαγικών τετραγώνων των πλανητών », στα εβραϊκά Καμέα. Ο Νέστωρ Λάσκαρις γράφει για το θέμα των μαγικών τετραγώνων - [♣ ΕΞΤ] :

« Οι Ερμητικοί φιλόσοφοι εκάλουν τα τετράγωνα αυτά “ πίνακες των πλανητών ” και τους απέδιδαν απόκρυφους ιδιότητες... τα μαγικά τετράγωνα και οι αριθμητικές των αξίαι χρησιμοποιήθηκαν εις τον συμβολισμό των αριθμών ανωτέρων τινών Τεκτονικών βαθμών ».

Στο αρχαίο κείμενο της Σεφέρ Γιεζιράχ βρίσκουμε την αντιστοιχία των γραμμάτων προς τούς πλανήτες. Από εκεί βγήκε το σύστημα της κατασκευής των περιάπτων ή των τάλισμαν, πού γράφονταν επάνω σε περγαμινή ή χαράζονταν σε μπρούντζο ή σε πολύτιμους λίθους.

✋ Εδώ πρέπει να αποβάλλουμε κάθε διαστρεβλωμένη άποψη ή προκατάληψη που μπορεί να έχουμε με τον όρο « Μαγεία ». Εκατοντάδες μαγικών πράξεων εξασκεί ο κάθε άνθρωπος καθημερινά (συνειδητά ή υποσυνειδητά) διότι βασικά η Μαγεία δεν είναι τίποτε άλλο παρά « Το αποτέλεσμα της Επενεργείας ή Δράσεως της ΒΟΥΛΗΣΕΩΣ επάνω στην ΦΑΝΤΑΣΙΑ δια μέσου της ΙΣΧΥΟΣ », θέμα που αναλύθηκε διεξοδικά στο κεφάλαιο περί των τριών Πνευματικών Αρετών και τού Εννεαδικού Πίνακα τού Πνεύματος - [♣ 5^ο κεφάλαιο] .

Δηλαδή, δεν είναι παρά μια μίμηση τού τρόπου με τον οποίον ο Μ*Α*Τ*Σ* ενεργεί και Δημιουργεί. Φυσικά είναι απαραίτητη η ορθή ΓΝΩΣΗ, μια Γνώση που πηγάζει από την ορθή προφορά ή χρήση τού λεγομένου ανέκφραστου Ονόματος τού Θεού Πιαχβέ יהוה.

Το κατά πόσο θα κάνει κανείς ορθή χρήση ή όχι (δηλαδή Λευκή ή Μαύρη) είναι κάτι που ισχύει για το κάθε τι που υπάρχει στην ζωή στο επίπεδο της δυαδικότητας στο οποίο ζούμε.

Ένα μαχαίρι μπορεί να χρησιμοποιηθεί τόσο για κοπή τροφής όσο και για διάπραξη φόνου.

ΜΑΓΙΚΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

37	78	29	70	21	62	13	54	5
6	38	79	30	71	22	63	14	46
47	7	39	80	31	72	23	55	15
16	48	8	40	81	32	64	24	56
57	17	49	9	41	73	33	65	25
26	58	18	50	1	42	74	34	66
67	27	59	10	51	2	43	75	35
36	68	19	60	11	52	3	44	76
77	28	69	20	61	12	53	4	45

ו	ה	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט
י	כ	ל	מ	נ	ס	ע	פ	צ
ק	ר	ש	ת	י	כ	ל	מ	נ
ס	ע	פ	צ	ק	ר	ש	ת	י
י	כ	ל	מ	נ	ס	ע	פ	צ
ק	ר	ש	ת	י	כ	ל	מ	נ
ס	ע	פ	צ	ק	ר	ש	ת	י
י	כ	ל	מ	נ	ס	ע	פ	צ
ק	ר	ש	ת	י	כ	ל	מ	נ

ΜΑΓΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ
ΗΛΙΟΥ

1	35	34	3	32	6
30	8	28	27	11	7
24	23	15	16	14	19
13	17	21	22	20	18
12	26	9	10	29	25
31	2	4	33	5	36

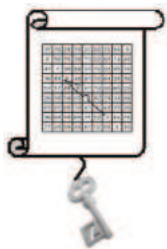
Μια αναλυτική εικόνα τού θέματος θα δοθεί στο κεφάλαιο περί **ΕΙΔΩΛΩΝ** που ακολουθεί.

Ένα « μαγικό τετράγωνο » είναι ένας αριθμητικός πίνακας πού διαιρείται σε διάφορα μικρότερα τετραγωνίδια με αριθμούς μέσα σε αυτά. Η εκπληκτική του ιδιότητα, που την αποκαλούμε “ μαγική ” είναι ότι αν προσθέσουμε τούς αριθμούς σε οποιαδήποτε διεύθυνση (κατακόρυφα, οριζόντια ή και διαγώνια) λαμβάνουμε πάντοτε το ίδιο άθροισμα - [♣ **ΕΦΜ**, 87].

ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΑ ΠΛΑΝΗΤΩΝ
ΑΡΙΘΜΩΝ-ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ

ΠΛΑΝΗΤΗΣ	ΑΡΙΘΜΟΣ	ΣΧΗΜΑ
Κρόνος	3	Τρίγωνο
Δίας	4	Τετράγωνο
Άρης	5	Πεντάγωνο
Ήλιος	6	Εξάγωνο
Αφροδίτη	7	Επτάγωνο
Ερμής	8	Οκτάγωνο
Σελήνη	9	Εννεάγωνο

ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ
ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ο αριθμός τών τετραγωνιδίων, κάθε πλευράς, καθορίζεται από τον αντίστοιχο κατά σειράν αριθμό τής σφαίρας τού Δένδρου τής Ζωής η οποία κυβερνάται από τον ανάλογο πλανήτη.

Η Σελήνη φέρει στο δένδρο τον αριθμό εννέα ⑨. Το μαγικό τετράγωνο τής Σελήνης αποτελείται από 9 x 9 = 81 τετραγωνίδια. Κάθε τετράγωνο έχει μια “ σφραγίδα ” πού είναι ένα γεωμετρικό διάγραμμα το οποίο διέρχεται από τούς αριθμούς κλειδιά τών τετραγώνων με ένα συγκεκριμένο τρόπο πού απορρέει από την χρήση τών τεχνικών τής Γκεμάτρια - [♣ **350**]. Η Διάνοια ή ο Άγγελος τού καθενός πλανήτη στην Καμπαλά θεωρείται ως μια καθοδηγητική οντότητα, ένα “ Φως ”, πού αποτελεί πηγή έμπνευσης γιά την εξελικτική και συνειδησιακή πορεία το υποψηφίου που θα εισέρθει διά τού δρυφάκτου, που είναι το σύνορο τού επιπέδου τού κόσμου τής Μορφοποίησης ή τής ψυχής και έχει ως σύμβολο την Σελήνη με κέντρο το ⑨ (9 φώτα ή 9 x 9 = 81 φώτα, 8 + 1 = 9) και τον Πεντάκτινο ★ ή Φωτοβόλο Αστέρα.

Η μέχρι στιγμής όμως ανάλυση ίσως να μην είναι πολύ διαφωτιστική για το θέμα μας τού αριθμού 81 και τών Μαγικών τετραγώνων και χρειάζονται κάποιες περεταίρω επεξηγήσεις.

Ένα μαγικό τετράγωνο είναι ένα σύμβολο.

Η λέξη σύμβολο υποδηλώνει « μια αλληγορική ιδέα ». Εάν επιθυμούμε να πάμε σε μια πιο βαθύτερη ανάλυση τής λέξεως, βλέπουμε ότι είναι ένας συνδυασμός τού « συν » και τού « βάλλω » που σημαίνει συμμετέχω σε κάτι.

Ο άνθρωπος επιδιώκει να διευκρινίσει τα απρόσιτα μυστήρια στο Πνεύμα του, αλλά είναι ανίκανος να βρει μια απλή φράση που μπορεί να εκφράσει την ιδέα αυτήν στην πλήρη της έκταση. Επομένως χρησιμοποίησε το σχήμα και τους αριθμούς προκειμένου να καταστούν αυτές οι ιδέες πιο συγκεκριμένες. Οι αρχαίοι σοφοί έκαναν χρήση συμβατικών σχημάτων, όπως ο κύκλος, το τρίγωνο, κ.λ.π. Αυτά τα σύμβολα έκαναν δυνατή την προσαρμογή των υψηλότερων Μυστηρίων στην ανθρώπινη αντίληψη. Εντούτοις οι Σοφοί κατείχαν το κλειδί της κατανόησής των συμβόλων, ένα κλειδί που έπρεπε να αποκτηθεί και αξιοποιηθεί μέσω της περισυλλογής και Διαλογισμού επάνω σε αυτά. Αλλά η δυνατότητα να αποκτήσουν την γνώση αυτών των μεγάλων μυστηρίων ήταν ανάλογη με το βαθμό της ικανότητας της κατανόησης της ιδέας και της Πνευματικής ανάπτυξης του μνημένου και εκπήγαζε από την μελέτη του συμβολισμού.

Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο ο συμβολισμός παίζει γενικώς έναν πολύ μεγάλο και πολύ βαθύ ρόλο στην Καμπολιστική και στην Εσωτερική Διδασκαλία και ειδικότερα στις Ιερές Γραφές των διαφόρων λαών.

Ποιά όμως είναι η ουσιαστική αξία των συμβόλων ;

Τα σύμβολα έχουν λάβει την αξία τους από τους αρχαίους σοφούς όλων των εποχών και περιέχουν πραγματική δύναμη.

Αυτό συμβαίνει επειδή οποιοδήποτε σχήμα ή αριθμός, που εκφράζει μια ιδέα, αν έχει γίνει αποδεκτό από ένα πολύ μεγάλο αριθμό ανθρώπων μιας ανώτερης Πνευματικότητας, οι οποίοι καθ' όλην την διάρκεια των αιώνων από το πιο μακρινό παρελθόν έως τα χρόνια μας διαμορφώνουν μια απέραντη αλυσίδα, τότε είναι το επίκεντρο μιας Δύναμης - [♀ Εγρηγορός].

Είναι μοναδικό και αναλλοίωτο και πρέπει αναγκαστικά να παρέχει πολύ μεγάλη δύναμη σε όλους εκείνους που τυχαίνει να το γνωρίζουν. Το σύμβολο συνιστά ένα σημείο εστίασης της Δύναμης και της εσωτερικής ζωής και φέρνει εκείνον που το έχει κατανοήσει σε επαφή με όλους εκείνους τους μνημένους που το γνώριζαν. Επιτρέπει τον καθορισμό των Πνευματικών Οντοτήτων και εφοδιάζει τις εργασίες των προσφάτως μνημένων, δια μέσου της Τελετουργίας, με την βοήθεια και τα φώτα των αρχαίων Σοφών Διδασκάλων.

Μια άλλη απόδειξη της υπάρξεως αυτής της μνητικής αλυσίδας, μέσω του συμβόλου, είναι το πραγματικό γεγονός της δύναμης ενός ενός Φυλακτού που έχει καθιερωθεί με βάση ένα παραδοσιακά αποδεκτό Τελετουργικό.

Μια συχνή ονομασία που συναντούμε για τα φυλακτά είναι το Τάλισμαν, Αραβικά Τάλασμι (*طالسم*), που έχει την ρίζα του στην ελληνική λέξη « Τέλεσμα » ή « Τέλισμα ». Στην τέχνη των φυλακτών, υπάρχει ακόμη ένα πολύ βασικό και σπουδαίο κεφάλαιο, αυτών των Συμφωνιών (Ουαφίκ - *أوراق*).

Αυτά βασίζονται στα μαγικά τετράγωνα των πλανητών και όχι μόνο.

Το φυλακτό χαράσσεται με σύμβολα από ένα αληθινά μνημένο που γνωρίζει την διαδικασία. Τα πρόσωπα στα οποία αφιερώνονται αυτά τα αντικείμενα αισθάνονται την επιρροή των Διδασκάλων. Τα σημάδια που είναι χαραγμένα επάνω τους ενεργοποιούν την συλλογική δύναμη τής μνητικής αλυσίδας, στην οποία ενώνεται ο μνημένος ή αυτός που προετοιμάζει τα φυλακτά ή τα Τάλισμαν και το γεγονός αυτό είναι που δίνει στα φυλακτά την πραγματική και ουσιαστική τους αξία.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με την Τεκτονική Τελετουργία και με στους πινάκες χαράξεως των βαθμών που ενσωματώνονται σε αυτήν σαν υποβοηθητικά εργαλεία κατανόησης.

Άλλωστε, δεν μπορούμε να βρούμε άλλο τρόπο εξήγησης τού λόγου που στο *FrMa* γίνεται αναφορά στο λεγόμενο Shem Ham Phorash ή στα 72 ονόματα των Αγγέλων τού Αστρικού.

Είναι γνωστό ότι προτού να αρχίσει ένας Μύστης τις επικλήσεις και τα τελετουργικά του, αυτός χαράσσει έναν κύκλο. Σίγουρα όλοι θα έχουν αναρωτηθεί, είτε το διάβασαν είτε το είδαν στον κινηματογράφο, το γιατί θεωρείται ότι είναι πανίσχυρος έτσι περικυκλωμένος.

Γιατί να ενεργοποιούνται τέτοιες ισχυρές δυνάμεις από ένα πρόσωπο που καλύπτεται από ένα απλό κύκλο ; Γιατί δεν μπορούν αυτές οι δυνάμεις να υπερνικήσουν ένα τέτοιο ασήμαντο πράγμα όπως ο κύκλος ; Η λογική των θετικιστών έχει μεγάλη δυσκολία να αποδεχτεί ότι αυτό είναι κάτι το πιθανόν. Παρά ταύτα, όταν ένας κύκλος έχει χαραχτεί από έναν μύστη, ο οποίος ξέρει τι κάνει και τον λόγο για τον οποίο το κάνει αυτό, από έναν που γνωρίζει καλά το σκοπό του και γνωρίζει την δύναμη που διανέμει παντού γύρω από αυτόν, τότε παράγεται μια δύναμη πολύ μεγάλης εντάσεως, μια υλοποιημένη δύναμη που προέρχεται από την αλυσίδα με την οποία αυτός συνδέεται με τον αόρατο. Είναι μια σύνδεση την οποία όλοι οι μνημένοι έχουν, διότι ένα Σύμβολο είναι μία επαφή μεταξύ τού ανθρώπου και τής Παγκοσμίου Ψυχής. Είναι μια σύμβαση που αφορά την σχέση τους, την ένωση και την επαφή τους.

Επειδή δε το σύμβολο είναι μια εικόνα ή ο τύπος τής έκφρασης μιας δύναμης, οπουδήποτε και αν αυτό χαράσσεται, θα εκφράζει την δύναμη αυτήν και έτσι με αυτόν τον τρόπο το σύμβολο θα επενεργήσει, πάντοτε βέβαια τηρουμένων ορισμένων προϋποθέσεων !

Ας δούμε ένα σύνηθες παράδειγμα.

Καταλαβαίνουμε ότι ένα έγγραφο, μια συνταγή, κ.λ.π., φαίνεται ότι έχει γραφτεί από ένα συγκεκριμένο πρόσωπο μέσω τής υπογραφής του.

Η αξία που δίνεται σε μια υπογραφή, σχετίζεται με τον βαθμό κατά τον οποίο αυτή προξενεί κάποια επίδραση. Για παράδειγμα, αν κάποιος είναι διαπρεπής

τραπεζίτης, η υπογραφή του θα έχει ουσιαστική αξία και ένα μόνο σημείωμα του που φέρει την υπογραφή του είναι σε θέση να μεταφέρει μεγάλα χρηματικά ποσά οπουδήποτε το όνομά του, ως τραπεζίτη, είναι γνωστό ή η τράπεζά του είναι αναγνωρισμένη. Η υπογραφή θα πιστοποιεί την δύναμή του και είναι η κοινωνία που καθορίζει την αξία της υπογραφής αυτής.

Μέσω συνεχούς ανταλλαγής που καθιερώνεται μεταξύ κάποιου και της υπογραφής του, αυτή η αξία αναγνωρίζεται.

Το ίδιο πράγμα συμβαίνει και στον τρόπο λειτουργίας ενός συμβόλου.

Η αξία του εξαρτάται από την αποκατάσταση σχέσεων μεταξύ της ανθρώπινης ψυχής και της Παγκόσμιας Ψυχής.

Δεδομένου ότι ο μνημένος δέχεται την αξία των συμβόλων, δεν πρέπει ποτέ να τα χαράσσει μάταια, γιατί μόνο όταν ένα σύμβολο χαράσσεται μαζί με την ιδέα που απεικονίζει μπορεί να αποκτήσει μια ουσιαστική αξία. Αυτό βεβαίως δεν σημαίνει ότι οποτεδήποτε χαράζουμε ένα κύκλο, αυτός είναι αρκετός να καταστήσει όλες τις δυνάμεις σχετικές και να τις προσελκύσουμε προς εμάς. Όλες οι γραπτές εργασίες της γεωμετρίας είναι γεμάτες από συμβολικά σχήματα, αλλά αυτά είναι απολύτως νεκρά. Αυτό που είναι απαραίτητο είναι ο σχεδιασμός αυτών των μορφών να συνοδεύεται από την ανάλογη Σκέψη - [♣ - **ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ**].

Ο μνημένος πρέπει να τα χαράσσει ή να τα χρησιμοποιήσει μόνον όταν και εφ' όσον απαιτείται διότι εάν χαράσσονται χωρίς οποιοδήποτε συγκεκριμένο λόγο μπορούν προκαλέσουν μεγάλη ζημιά, ιδίως κατά την διάρκεια τελετουργικών χειρισμών, και έτσι να περιορίσουν ή να καθυστερήσουν την εσωτερική του εξέλιξη.

Στο βαθμό τού μαθητή σχηματίζεται ο κύκλος της μυητικής αλύσου.

Εκεί κάθε φορά γίνεται η δήλωση-διαπίστωση ότι : « *υπεράνω των φροντίδων της υλικής ζωής υπάρχει το ευρύ πεδίο τού στοχασμού και της δράσεως* ».

Τι είδους όμως δράση υπονοεί η αναφορά αυτή - [♣ **50**] ;

Υπάρχουν δύο κατηγορίες συμβόλων. Αυτή των ιδεογραμμάτων και αυτή των χαρακτήρων.

Στην πρώτη, τα σύμβολα παρουσιάζουν την γενική σκιαγράφιση των αρετών, ικανοτήτων, δυνάμεων, κ.λ.π., τόσον τού ανθρώπου όσον και των όντων που είναι υπέρτερα από αυτόν. Στην δεύτερη κατηγορία, καθορίζουν πιο εξειδικευμένα την οντότητα που επικαλούμαστε.

Ο κύκλος, το τρίγωνο, το τετράγωνο, το πεντάγωνο, το εξαγωνο κ.λ.π. αποτελούν μέρος της πρώτης κατηγορίας.

Οι πλανητικοί χαρακτήρες, οι σφραγίδες, οι υπογραφές των Διανοιών (Genies) ή των Αγγέλων, που απεικονίζουν τα ονόματα, τις αρετές και τις ικανότητες ενός αόρατου όντος, ανήκουν στην δεύτερη κατηγορία.

Σε σχετικά εγχειρίδια Εσωτερισμού, μπορεί να δει κάνεις παραδείγματα τέτοιων συμβόλων. Η παρούσα παρένθεση δεν στοχεύει στην μελέτη τής δεύτερης κατηγορίας επειδή αφ' ενός θα εξειδίκευε πολύ το θέμα μας και αφ' ετέρου θα απαιτείτο μεγάλος όγκος πληροφοριών.

Θα αρκεστούμε σε μια περίληψη των βασικών ιδεογραμμάτων αρχίζοντας από τον κύκλο.

1. Ο κύκλος είναι το σύμβολο τού απεριόριστου και τής ενότητας. Είναι το ιδεογράμμα τού Μακρόκοσμου και τής Θεότητας. Δεδομένου ότι ο Θεός είναι μια άγνωστη, άπειρη ύπαρξη, χωρίς να έχει αρχή ή τέλος, μια κατ' εξοχήν απρόσιτη και απεριόριστη ύπαρξη πέρα από την κατανόηση τού ανθρώπου, δεν μπορεί να παρασταθεί με οποιονδήποτε άλλο τρόπο.

Είναι μόνον ο κύκλος εκείνος που μπορεί να συμβολίσει αυτήν την απεριόριστη ύπαρξη.

Οι μέγιστοι των μαθηματικών έχουν σταθεί μέχρι στιγμής ανίκανοι να μετρήσουν τον κύκλο με ακρίβεια. Ο τετραγωνισμός τού κύκλου παραμένει ακόμη το πιο απόκρυφο σημείο για να καταλάβει κάνεις, το δυσκολότερο πρόβλημα για να επιλύσει - [♣ 19^{ος} βαθμός].

Οι μαθηματικοί έχουν καταφέρει μόνο μια κατά προσέγγιση μέτρηση τού κύκλου, μέσω τού απειροστικού λογισμού, θεωρώντας τον ως ένα πολύγωνο με άπειρο αριθμό γωνιών.

Οι Διδάσκαλοι τής Καμπάλα διαβίβασαν σε εμάς τις ιδέες τους για το Θεό. Έχουμε λοιπόν την γνώση τους μέσω των διδασκαλιών τους και είμαστε σε θέση να έχουμε μια διαισθητική αντίληψη τού Μυστηρίου Του. Αλλά εμείς οι άνθρωποι ποτέ δεν μπορέσαμε να γνωρίσουμε ούτε και θα γνωρίσουμε το τι Είναι πραγματικά ο Θεός. Για αυτό ο κύκλος είναι το σύμβολο που προσφέρεται καλύτερα για να συλλάβουμε την έννοια τού Θείου, τού Απείρου και τής Μονάδος - [♣ ΘΕΟΣ ΑΝΕΚΦΡΑΣΤΟΣ - ΘΕΟΣ ΕΝ ΕΚΦΡΑΣΕΙ].

2. Ο σταυρός είναι το σύμβολο δύο αρχών, αιώνια αντιτιθεμένων η μια στην άλλη, που θυσιάζονται στην προσπάθεια να διατηρήσουν την ύπαρξη τής Δημιουργίας και την αρμονία.

Αυτό το σύμβολο έχει την αξία τής δυνάδας.

3. Το τρίγωνο είναι το σύμβολο που κάθε μνημένος συναντά πρώτα στο δρόμο του προς την θεία γνώση. Οι αρχαίοι σοφοί είπαν ότι συντίθεται από τις τρεις κύριες αρετές τής θεότητας, που απεικονίζονται από κάθε μια από τις κορυφές τού τριγώνου.

4. Το τετράγωνο εκφράζει το τετραδικό. Είναι ένα σύμβολο πιο ευδιάκριτο και πιο ακριβές από εκείνο τού σταυρού και παρουσιάζει το αποτέλεσμα τής δράσεως τής Ενεργητικής δυνάμεως επάνω στην Παθητική δύναμη. Από την ιδέα τού μέτρου αυτών των δύο δυνάμεων (επειδή οι γραμμές τού τετραγώνου

είναι οριοθετημένες) καταλήγουμε στο συμπέρασμα της προέλευσης των 4^{ων} στοιχείων - ένα συμπέρασμα που καθορίστηκε από τους Σοφούς.

5. Μετά τον κύκλο, το πεντάγραμμα (Πεντάκτινος Αστέρας), είναι το πιο ισχυρό και το πιο μυστηριώδες σύμβολο. Υπάρχουν πολλές θεωρίες σχετικά με αυτό το σύμβολο. Θα αναφερθούμε μόνο στο ότι ο Πεντάκτινος ☆ αντιπροσωπεύει το άτομο, το οποίο συντίθεται από τα τέσσερα στοιχεία και το Πνεύμα.

Είναι το απόλυτο σύμβολο της εικόνας τού ατόμου.

6. Το Εξάγραμμα (Εξάκτινος Αστέρας) απεικονίζει το μνημένο άτομο.

Είναι το άτομο που έχει ενσαρκώσει τον Πεντάκτινο αστέρα και που κατέχει πλέον δύναμη πάνω στον αόρατο.

Είναι το ιδεόγραμμα τού ατόμου εκείνου που έχει αποκτήσει νέα πνευματική ικανότητα και την οποία μπορεί στο εξής να χρησιμοποιήσει (τα δυο τρίγωνα ☆ μας δίνουν 3 + 3 ή 33°).

Τα παραπάνω σύμβολα μπορούν να χρησιμοποιηθούν στις εξής δύο γενικές περιπτώσεις :

1^{ον} Όταν ένας μεμνημένος επιθυμεί να πραγματοποιήσει ένα τελετουργικό, σύμφωνα με ένα ιδιαίτερο τυπικό για να επικοινωνήσει με αόρατες οντότητες, χρησιμοποιεί αυτά τα σύμβολα προκειμένου να επιτευχθούν τα αποτελέσματα που άλλοι μεμνημένοι πραγματοποίησαν με την χρησιμοποίησή τους.

Έτσι συνεχίζει και αυτός την μνητική παράδοση.

2^{ον} Μόλις ο μεμνημένος έχει επιτύχει ένα καθορισμένο και ικανοποιητικό αποτέλεσμα από τις δικές του τελετουργικές διεργασίες, χρησιμοποιεί κατόπιν τα σύμβολα αυτά των οποίων την δύναμη έχει ανυψώσει, ώστε να έρθουν προς βοήθεια του και επενεργεί, φυσικά, ηθικά και διανοητικά, επάνω σε πρόσωπα με την βοήθεια των φυλακτών. Όταν κάποιος, που δεν είναι μνημένος, κάνει ένα περίαπτο και το φοράει δεν έχει κανένα αποτέλεσμα, επειδή ένα τέτοιο φυλακτό είναι άνευ αξίας. Ένας μόνο σχεδιασμός ή ένα γράψιμο ενός συμβόλου δεν είναι αρκετό να παράγει ένα τάλισμαν. Αυτό είναι μια λανθασμένη πράξη. Εάν κάποιος, που δεν είναι πλήρως μνημένος, χαράζει την υπογραφή μιας ανώτερης δύναμης, τότε εκτελεί μια πράξη παρόμοια με εκείνην ενός παραχαράκτη, ο οποίος συμπληρώνει μια επιταγή με την υπογραφή ενός ακατανόητου προσώπου. Αυτή η πράξη μπορεί να προξενήσει κακοτυχίες.

Δεν πρέπει επομένως να γίνεται οποιαδήποτε χρήση των συμβόλων εφ' όσον δεν έχει κανείς κυριότητα ή είναι ακόμη σπουδαστής τού αστρικού πεδίου. Όταν καταφέρει κανείς να γνωρίσει τον τρόπο της ζωογόνησης και την αξία αυτών των συμβόλων, θα εκπλαγεί με την περιεκτική δύναμη που μπορεί να δώσει σε αυτά. Εδώ καμία πλαστογραφημένη επεξεργασία δεν είναι επιτρεπτή. Όσοι έκαναν φυλακτά θεωρώντας ότι μόνο το σχέδιο ορισμένων συμβόλων ήταν αρκετό να επιφέρει την επιτυχία ή την υπακοή υπέρτερων όντων, έχουν εξαπατηθεί.

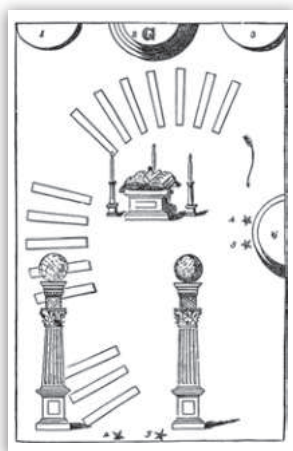
Για όλους τους παραπάνω λόγους, τα « μαγικά τετράγωνα » είναι ένα δύσκολο θέμα που έχει παραμείνει μέχρι τώρα άγνωστο.

Αυτό δεν είναι επειδή δεν ξέρουμε τι περιέχει ή τι υπονοεί αυτό το σύμβολο, αλλά επειδή δεν καταλαβαίνουμε την ταξινόμηση στο σχεδιάγραμμά του.

Πράγματι, υπάρχουν ορισμένα σύμβολα που εισήχθησαν, αλλά έχουν παραμείνει λίγο έως πολύ ελλιπώς γνωστά όσον αφορά στην φύση τους. Αυτό οφείλεται γεγονός ότι εκείνοι που τα εισήγαγαν δεν άφησαν κανένα ίχνος εξήγησης ως προς την προέλευση του σχηματισμού αυτών των συμβόλων. Μεγάλος αριθμός μνημένων επιδίωξε να βρεί τις αρχικές αιτίες αυτού του συμβόλου αλλά όλοι έχασαν το δρόμο τους στις δευτερεύουσες όψεις του θέματος ...

Όλοι έδωσαν περισσότερο ή λιγότερο σοβαρές ιδέες σχετικά με αυτό το αρκάνιο (σύνθετο συμβολικό σχήμα) αλλά αυτές ήταν όλες ατελείς, καθότι το θέμα και η ερμηνεία του ποτέ δεν εξετάστηκαν πλήρως. Σαν παράδειγμα ας πάρουμε το απλούστερο τετράγωνο, 3×3 , το αποκαλούμενο « Μαγικό Τετράγωνο του Κρόνου ». Εάν οι αριθμοί προστεθούν οριζόντια, κάθετα ή διαγώνια, δίνουν πάντα σαν άθροισμα τον ίδιο αριθμό, που στην προκειμένη περίπτωση είναι το 15. Ο αριθμός όμως 15 είναι η αριθμητική αξία των δύο πρώτων γραμμάτων π του ανέκφραστου ονόματος του Γιαχβέ : το $\pi = 10$ και το $\eta = 5$ - [π και 159].

Άλλωστε η ελικοειδής κλίμαξ που οδηγεί στον Θεό αποτελείται από $3+5+7=15$ σκαλοπάτια που συμβολικά είναι οι ηλικίες του μαθητή (3), του εταίρου (5) και του Διδασκάλου (7).

A169

2	7	6	→15					
9	5	1	→15					
4	3	8	→15					
15	↓	15	↓	15	↓	15	↓	15

A170

A171

Το άθροισμα των αριθμών $1+2+3+4+5+6+7+8+9$, είναι 45, που είναι η αριθμητική αξία της Αραβικής λέξεως Ζουχάλ = Κρόνος - [π ΕΦΜ].

Η ιδιαιτερη Λειτουργία που μας κάνει να θεωρούμε το Τετράγωνο αυτό ως Μαγικό είναι ότι αναπαριστά την ισόμορφη διάχυση προς όλες τις κατευθύνσεις της “ Μορφής ” τής Θείας Ενεργείας που συμβολικά αντιπροσωπεύει, η οποία στην περίπτωση μας είναι τα δυο γράμματα Ιόντ ' και Βάου π ($\pi + ' = 5 + 10 = 15$) - [♡ σχήμα A170].

Η διάχυση αυτή αφορά το Δημιουργημένο Σύμπαν που βρίσκεται κάτω από την σφαίρα του Κρόνου και την Άβυσσο επάνω στο Δένδρο τής Ζωής - [♡ σχήμα A140].

Οι μυημένοι θεώρησαν ότι αυτά τα φερόμενα ως « μαγικά τετράγωνα » μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε διάφορα φυλακτά (τάλισμαν - περίαπτα) όπως επίσης και σε διάφορα μαγικά τελετουργικά. Πολλοί είναι εκείνοι που έχουν δώσει εξηγήσεις σχετικά με την επιρροή τους, αλλά μέχρι τώρα κανένας κατ' ουσίαν, δεν έχει εξηγήσει την οποιαδήποτε αξία τους.

Προτού προχωρήσουμε στην καθ' εαυτό εξήγηση, πρέπει να σημειώσουμε ότι τα αρκάνια αυτά διαμορφώνονται βάσει τών αριθμών.

Είναι επομένως λογικό, προτού να αρχίσουμε οποιαδήποτε εξήγηση τής ομάδας αριθμών που συνθέτουν το εν λόγω τετράγωνο, ότι είναι απαραίτητο για μας να μελετήσουμε τα στοιχεία που το αποτελούν.

Επομένως θα μελετήσουμε την αξία του κάθε αριθμού σύμφωνα με τον τρόπο τής Καμπαλά.

Στα Αραβικά, ο αριθμός **1** γράφεται ως **١**. Στα Λατινικά, γράφεται ως **I**. Αυτό αμέσως μας δίνει λαβή για σκέψη. Να σημειώσουμε ότι ο αριθμός **1** σχηματίζεται από μια κατακόρυφη γραμμή και γράφεται λίγο πολύ από πάνω προς τα κάτω, όπως το συμβολικό ξεδίπλωμα τής Δημιουργίας. Μπορούμε να θεωρήσουμε ότι ο αριθμός αυτός είναι τρόπον τινά μια διαστρέβλωση (αλλαγή) του κεφαλαίου γράμματος **A** τής αρχαίας Ελληνικής γλώσσας που είναι το πρώτο γράμμα του ελληνικού αλφάβητου. Στην λατινική του έκδοση η γραμμή είναι πλήρως κάθετη και αποδεικνύει σε εμάς την εννοιολογική συμφωνία τής κάθε εκφράσεως.

Δεδομένου λοιπόν ότι έχουμε καθορίσει, κατά κάποιο τρόπο, την προέλευση του αριθμού **1**, ας αναρωτηθούμε εάν ίσως αυτός περιέχει κάποια κρυφή έννοια.

Φαίνεται ότι σίγουρα έχει και είναι ότι θα αποκαλέσουμε « *Επιστήμη τών αριθμών* » [♡ **31**].

Οι μεγαλύτερες εξηγήσεις σχετικά με αυτήν την Επιστήμη οφείλονται στον Κλαύδιο Σαίντ Μαρτέν. Ο Παπύς (Dr Gérard Encausse), ο οποίος έκανε και αυτός μια βαθιά μελέτη για το κάθε τι, έριξε επίσης κάποιο φως σε αυτήν την δύσκολη επιστήμη - [♡ **173**].

Επιστρέφουμε στον αριθμό **1**. Είδαμε ότι είναι το σύμβολο τής Μονάδος, το οποίο είναι η αρμονία όλων, η αρχή και το τέλος όλων, διότι η μονάδα είναι

η αρχή τής διαφοροποίησης, η οποία πρέπει αναγκαστικά να επιστρέψει στην Μονάδα. Θα σχηματίσει έτσι έναν κύκλο, που αρχίζει από το **1** και τελειώνει στο **1**. Συνεπώς, η Μονάδα έχει μια Καμπυλιστική αξία, εκείνην από την οποία όλα αρχίζουν και από την οποία όλα προέρχονται και μια άλλη κατά την οποία όλα τείνουν και καταλήγουν σε αυτήν - [Νόμος τής Επανόδου στην Μονάδα]. Μπορούμε έτσι να παρατηρήσουμε ότι ο αριθμός 1 κατέχει ένα σημαντικό μέρος στα Ιερά Βιβλία τών διάφορων θρησκειών.

Όταν ο Θεός μιλά αλληγορικά στην Αποκάλυψη, λέει :

« είμαι το **A** και το **Ω** ». Με άλλα λόγια αυτό θέλει να πει, ότι το A είναι η αρχή τών πάντων και το Ω πρόκειται να επακολουθήσει. Σημαίνει « Είμαι το Παν από το οποίο τα πάντα προέρχονται και στο οποίο όλα τείνουν ». Εδώ βρίσκεται η καταγωγή τού **1**. Η δραστηριότητα του παράγει τους υπόλοιπους αριθμούς 2, 3, 4... καθότι όλοι οι αριθμοί προέρχονται άμεσα από την Μονάδα. Μπορούμε να συγκρίνουμε την παραγωγή τών αριθμών 2, 3, 4, 5,... με το σχήμα που ακολουθεί . Προέρχονται από την Μονάδα που υποδιαιρείται στους διάφορους κλάδους και απεικονίζει μη αρμονικές διαφοροποιήσεις.

Αυτοί οι διάφοροι κλάδοι τείνουν να συγκλίνουν πάλι προς την Μονάδα από την οποία προήλθαν. Επομένως σημαίνει ότι η Μονάδα επανεμφανίζεται μέσα από την διαφοροποίηση και επομένως όλα τείνουν προς την Μονάδα.

Η Μονάδα λοιπόν αποτελεί την αρμονία τών διαφοροποιήσεων, είναι η αρχή τους και το τέλος τους. Το Παν συνεπώς διαμορφώνει ένα κύκλο αρχίζοντας από την Μονάδα και καταλήγοντας σε Αυτήν.

Σαν παράδειγμα, μπορούμε να πάρουμε την λειτουργία τών ταχυδρομείων.

Ο σκοπός τους είναι να θέσουν σε κυκλοφορία τις καταγεγραμμένες σκέψεις μεταξύ τών προσώπων.

Οι ταχυδρόμοι αφήνουν το κεντρικό γραφείο τους, διασκορπίζονται προς όλες τις κατευθύνσεις και επιστέφουν στην πηγή από την οποία « προήλθαν » και ξεκινούν ξανά από την αρχή.

Κατά συνέπεια ο αριθμός **1** είναι μια αλληγορία τής **Μονάδας**. Στον εσωτερισμό, όταν ένα άτομο επιθυμεί να σχεδιάσει μια πλήρη ιδέα, μια πράξη που επιθυμεί να πραγματοποιήσει στην ζωή, χρειάζεται μόνο να γράψει τον αριθμό **1**.

Όταν σχεδιάζει κάποιος αυτόν τον αριθμό σε ένα φυλακτό, τότε απεικονίζεται η πλήρης δράση τής ιδέας του ότι έχει συλλάβει.

Το πρώτο γράμμα τής αλφαβήτου είναι το Άλεφ **א** - (**הא**) - παρόμοιο με το γράμμα μας Α. Το Άλεφ απεικονίζεται ως κεφάλι βοδιού και σημαίνει συμβολικά την δύναμη ή τον Θεό, όπως όταν λέμε « ο Κύριος είναι η Δύναμή μου ».

Η λέξη Άλεφ συλλαβίζεται στα εβραϊκά :

א - Άλεφ = Κεφάλι Βοδιού/Θεός, **ל** - Λάμετ, που απεικονίζεται ως ράβδος ποι-

μένος και σημαίνει τον Ποιμένα/Αρχηγό και **η** - Πε που απεικονίζεται ως στόμα και σημαίνει να μιλήσει.

Η Εβραϊκή λέξη **EL** (**ל**) είναι μια πολύ κοινή λέξη για τον Θεό. Σε πολλά από τα αρχαία εβραϊκά εικονογράμματα, που ανακαλύπτονται από τους αρχαιολόγους, υπάρχει η εβραϊκή λέξη **EL**, το κεφάλι ενός βοδιού και η ποιμαντορική ράβδος. Έτσι, κάθε φορά που κάποιος αναφέρει το όνομα **EL**, είναι σαν να λέει, « ο Κύριος είναι ο Ποιμένας μου ».

Ο πληθυντικός είναι Elohim (Θεοί) και είναι το πρώτο όνομα για τον Θεό που συναντούμε στην Βίβλο - [♣ Γέν. κεφ.1 : 1].

Έτσι η έννοια του, ως ποιμένα, είναι ιδιαίτερα σημαντική.

Aleph (**א**)

א - ALEPH: Θεός/Δυναμη (κεφαλή βοδιού)		Ποιμν	
ל - LAMED: Καθοδήγη (Ράβδος Ποιμενός)			
ה - PEY: Ομιλώ (Στόμα)			
		El (Θεός)	Ομιλεί

Άρα, για την προέλευση τού αλφαβήτου, το μόνο που πρέπει να κάνουμε είναι να ρίξουμε ένα βλέμμα στο πρώτο γράμμα τού αρχαίου Εβραϊκού αλφάβητου, το γράμμα Άλεφ (**א**) που στην πραγματικότητα σημαίνει : ο Θεός (**EL**) ομιλεί.

Η δημιουργία τού αλφάβητου, λοιπόν, εμφανίστηκε όταν μίλησε αρχικά ο Θεός.

Ο αριθμός δύο γράφεται ως εξής : **II**, **2**, **Ų**.

Στην εσωτερική φιλοσοφία, ο αριθμός δύο παίζει μεγάλο ρόλο και για αυτό χρησιμοποιείται σε διάφορες διαδικασίες τού τυπικού.

Το **2** είναι το μισό από το **Ω**. Απεικονίζει την δυαδικότητα.

Το **A** και το **Ω** είναι το ενεργό και το παθητικό αντίστοιχα.

Από το Λατινικό **II**, καταλαβαίνουμε τους δύο Τεκτονικούς κίονες **J*** και **B***, δηλαδή την ενεργητικότητα και την παθητικότητα.

Στο Αραβικό **2**, βλέπουμε επίσης το μισό από το ανεστραμμένο **Ω**.

Ο αριθμός τρία γράφεται ως **3**, στα Λατινικά ως **III** και στα Αραβικά **٣**.

Στα σύμβολα **Ω Ω 2** βλέπουμε την εναρμόνιση τού ένα και τού δύο, η οποία οδηγεί στο τρία. Με άλλα λόγια, βλέπουμε την Μονάδα να συμπίπτει την δυάδα και έτσι ένα πλήρες αποτέλεσμα αρμονίας παράγεται.

Αυτό το αποτέλεσμα είναι η Τρίτη Αρχή.

Συμβολικά, αυτό το τρίτο αποτέλεσμα έχει έναν μεγάλο αριθμό εννοιών.

Όταν όμως χρησιμοποιείται σε ένα φυλακτό, έχει μια παντελώς διαφορετική έννοια.

Τότε υποδηλώνει την Τριαδική έκφραση τής Μονάδος (Θεότητας).

Ο αριθμός 4, ξ , είναι ο Παγκόσμιος αριθμός.

Ο συμβολισμός του βρίσκεται στο Σύμπαν.

Στον αριθμό 4, μπορούμε να βρούμε την προέλευση τής λέξης Πιεχωβά. Βρίσκουμε επίσης την ίδια έννοια με αυτήν τού 4 στο Αραβικό ξ στο οποίο βρίσκουμε τέσσερις ράβδους. Μέχρι τον αριθμό 4, μπορούμε να πούμε ότι έχουμε την Καμπαλιστική βάση των αριθμών.

Οι υπόλοιποι 5, 6, 7, κ.λ.π., μπορούν να θεωρηθούν ότι προέρχονται από τα τέσσερα πρώτα.

Από το 5 έως και το 9 βρίσκουμε απλά αριθμούς χωρίς οποιαδήποτε μυητική έννοια. Σύμφωνα με ορισμένους συγγραφείς, ο αριθμός 5 έχει συμβολικές αξίες και είναι σύνθεση.

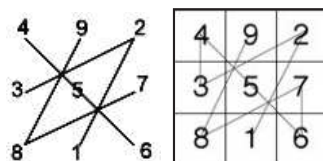
Για αυτό συναντούμε μόνο τους τέσσερις πρώτους αριθμούς στις μυητικές διαδικασίες και τα μαγικά τελετουργικά. Δεν θα βρούμε τους άλλους αριθμούς να χρησιμοποιούνται οπουδήποτε, με εξαίρεση μόνο τον αριθμό 7, ο οποίος κρατά μια ιδιαίτερη θέση στις Εξουσίες τού Θεού. Εκτός αυτού, ο αριθμός 7 συντίθεται από τον αριθμό 3 και τον αριθμό 4 ($3 + 4 = 7$).

Αλλά το 7 έχει πραγματική αξία, γιατί είναι η τριάδα επί τής τετράδος και συνιστά την Δόξα τού Θεού. Το 3, που συμπληρώνει το 4 προκειμένου να διαμορφωθεί το 7, είναι το στέμμα τής τετράδος - [b Παγκόσμιο Κλείδα].

Μέσω αυτής τής αρμονίας των αριθμών, οι λέξεις αποκτούν μεγάλη μυητική σημασία. Είναι ακριβώς μέσω αυτής τής εναρμόνισης που ο μυημένος προσπαθεί να έρθει σε επαφή με τον άορατο με έναν απόκρυφο τρόπο, δηλαδή μέσω τής Παγκοσμίου Ψυχής. Εντούτοις, η εναρμόνιση αυτή χρειάζεται ακόμα παρά πολλές διασαφηνίσεις διότι πρόκειται για μια ολόκληρη επιστήμη, αν και όχι με την απολύτως συνηθισμένη έννοια που δίνουμε στην λέξη αυτή. Επομένως, εναπομένει περεταίρω, το μυστήριο τής σύνθεσης των αριθμών ώστε να δει κάποτε η πλήρης επεξήγηση τους το φως τής δημοσιότητας.

Μπορούμε να παραγάγουμε τις σφραγίδες και τους χαρακτήρες των πλανητών από τα Μαγικά τετράγωνα.

Για παράδειγμα, μπορούμε παράγουμε μια πλανητική σφραγίδα από το τετράγωνο τού Κρόνου, όπως δείχνει το σχήμα A172 ενώνοντας τους αριθμούς αντιστοίχων τετραγωνιδίων.

A172

Ο Γερμανός Ιησουΐτης και φιλόσοφος Αθανάσιος Κίρχερ (1602 - 1680), μας έχει δώσει ένα μεγάλο αριθμό λεπτομερειών για αυτές τις συμβολικές απεικονίσεις, αλλά γενικώς η πραγματική τους ερμηνεία μας διαφεύγει ακόμα.

Στην παρακάτω εικόνα Α173, που οφείλουμε στον Κίρχερ, παρατηρούμε έκπληκτοι ότι στην κορυφή έχουμε το τριπλό τρίγωνο που βρίσκεται στα Άγια τών Αγίων τής Στοάς Τελειοποιήσεως σε 4^ο βαθμό. Η αρίθμηση που ξεκινά από το 1 και συνεχίζει δεξιόστροφα 4, 8, 2, 5, 9, 3, 6, 7 στις κορυφές τριών διαδοχικών τριγώνων ώστε να αποδίδονται σε κάθε τρίγωνο αντίστοιχα οι αριθμοί 1.2. 3. - 4. 5. 6. - 7. 8. 9. τής σφραγίδας τού Κρόνου τού σχήματος Α173.

Βλέπουμε ότι αυτοί οι αριθμοί σχηματίζουν το μαγικό τετράγωνο τού 3 (3x3) τού Κρόνου.

Α173

Προς άρσιν κάθε αμφιβολίας, αμέσως πιο κάτω, μια Αγγελική οντότητα κρατεί ένα Μαγικό τετράγωνο τού Κρόνου και στο μέσον τού κεντρικού Τρίγωνου - Δέλτα έχουμε τον Παντεπόπτη Οφθαλμό στην θέση τού αρχικού γράμματος Ιόντ (♫) τής Θεότητας - [♪ σχήμα A92].

Επί πλέον στις τρεις γωνίες έχουμε τα γράμματα ♪ ♫ το άθροισμα τών οποίων μας δίνει 15.

Η βάση τής εικόνας δείχνει τον φυσικό κόσμο με τους τέσσερις βασικούς αριθμούς 1.2.3.4. ένα βιβλίο με τον πεντάκτινο και τον εξάκτινο αστέρα και από επάνω τον ουρανό (οι ομόκεντρες σφαίρες με τις φτερούγες) και ένα γεωκεντρικό πλανητικό σύστημα περιβαλλόμενο από Αγγέλους, ο ρόλος τών οποίων είναι να διατηρούν την ισορροπία.

Το άνω μέρος τής εικόνας αυτής αποτελεί μια μερική απεικόνιση τού στρατοπέδου τού 32^{ου} βαθμού καθότι περιέχει στο κέντρο τον παντεπόπτη (κύκλος) το τρίγωνο και το εννεάγωνο, Ο Νόμος τού τρία (Πατήρ, Υιός και Άγιον Πνεύμα) διαδίδεται στα τρία Κοσμικά επίπεδα $3 + 3 + 3 = 9$, όπως καταφανώς δείχνουν οι ακτίνες που ξεκινούν λάμποντας από το εννεάγραμμο και διαχέονται, όπως και στο μαγικό τετράγωνο τού 3, σε ολόκληρη την Δημιουργία.

Υπάρχουν πολλά είδη τέτοιων σημείων, διάφορων μορφών, ανάλογα με την εφαρμογή για την οποία προορίζονται.

Αλλά είναι μάταιο να επιδιώξει κανείς να ανακαλύψει την αρχική καταγωγή τους, γιατί το πιθανότερο είναι ότι αυτή δεν πρόκειται ποτέ να αποκαλυφθεί.

Οι εξηγήσεις που δίνονται εδώ θα επιτρέψουν σε κάποιον, που το επιθυμεί, να αρχίσει την πορεία ερμηνεύοντας αυτά τα αρκάνια, που όταν χαράσσονται, παραχωρούν μεγάλη δύναμη σε αυτόν που είναι ικανός να τα ερμηνεύσει.

Εδώ σημειώνουμε ότι στα διάφορα δρύφακτα, δηλαδή ανακοινώσεις που αποστέλλουν τα Ύπατα Συμβούλια, συνηθίζεται στο πέρας των να κλείνουν παράλληλα με την υπογραφή τού συντάκτη, με την φράση : « **Δια τών ιερών αριθμών** », η φύση τών οποίων όμως συνήθως παραμένει για τους πιο πολλούς αδιευκρίνιστη.

Έχουμε αναφέρει επανειλημμένα για την εξέλιξη τού ανθρώπου, η οποία αφορά την σταδιακή συνειδησιακή του άνοδο.

Η διέλευση τού δρυφακτού σηματοδοτεί την ικανότητα ενός να ζει συνειδητά ή επικοινωνεί συνειδητά με τις μορφές ζωής τού Μέσου Δώματος κατά την Τεκτονική ορολογία, ή Αστρικού πεδίου κατά την νεώτερη έκφραση τών μυημένων τής Δύσης.

Το Αστρικό διαμορφωτικό πεδίο κατοικείται από οντότητες ανώτερες από το άτομο, μερικές από τις οποίες έχουν τεράστια δύναμη - [♪ ΤΟ ΑΣΤΡΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ].

Οι μεγάλοι μυημένοι, όπως και οι προφήτες, ήταν σε θέση να επικοινωνούν μαζί τους.

Υπάρχουν τρεις τρόποι επικοινωνίας με τον αόρατο :

- 1) Άμεση επικοινωνία
- 2) Έμμεση επικοινωνία και
- 3) Επικοινωνία μέσω Τελετουργίας.

Η άμεση επικοινωνία με τον αόρατο είναι αυτή που εφαρμόζεται από ένα άτομο που η Φύση το έχει προικοδοτήσει με μια προδιάθεση για αυτόν τον σκοπό (π.χ. οι προφήτες).

Η έμμεση επικοινωνία επιτυγχάνεται όταν ένα άτομο έχει καταφέρει, μέσω μιας συγκεκριμένης πρακτικής, να αναπτύξει και να ευαισθητοποιήσει ορισμένα αισθητήρια και εσωτερικά διανοητικά όργανα (ενεργοποίηση των ιερών κέντρων), τα οποία όλοι μεν οι άνθρωποι τα κατέχουν αλλά βρίσκονται στους περισσότερους σε υπολανθάνουσα κατάσταση.

Σχετική ανάλυση θα επιχειρήσουμε στον Β' τόμο και κυρίως στον 4^ο βαθμό τού Μυστ* Διδ*.

Τέλος, εκτός από τις ανωτέρω δύο μεθόδους, η επικοινωνία μπορεί να γίνει μέσω τής πρακτικής γνώσης τής μυητικής παράδοσης, με άσκηση ενός αποδεκτού τελετουργικού τύπου (τυπικού) που διαβιβάστηκε παραδοσιακά ή μέσω τού προσωπικού τελετουργικού το οποίο συνετέθη από ένα Μύστη και το οποίο φυσικά διαφέρει από τα άλλα.

Η Επιστήμη ή η Τέχνη που διδάσκουν τις μεθόδους αυτές ονομάζεται « Υψηλή Μαγεία ».

Δεν είναι βεβαία στην πρόθεση μας να θίξουμε εδώ αυτήν την απέραντη « Επιστήμη ». Θα αναφέρουμε μόνο ότι η « Υψηλή Μαγεία » είναι η πρακτική και πλήρης Καμπαλιστική Μύηση όπως καθορίστηκε και διαβιβάστηκε σε εμάς από τους Σοφούς τής αρχαιότητας.

Περιλαμβάνει τα πάντα : τα Μυστήρια τής γνώσης τού Θείου, την θεοσοφία, την μελέτη τής ανθρώπινης και Παγκοσμίου Ψυχής και τις δυνατότητες και πιθανότητες τής προσέγγισης τής μιας με την άλλη.

Έχει δύο τρόπους εκπλήρωσης εκ των οποίων ο ένας είναι « μαγικός », με τον οποίο ήδη ασχοληθήκαμε επιφανειακά και ο άλλος είναι η Θεουργία.

Η τελευταία είναι μια πορεία που είναι ασύγκριτα υψηλότερη και δυσκολότερη, μέσω τής οποίας ο μεμνημένος έρχεται διανοητικά σε επαφή με το αόρατο μέσω τής έμπνευσης.

Αυτή η πορεία, που είναι εξόχως μυστηριώδης και απόκρυφη, είναι κατά πολύ ανώτερη από όλες τις άλλες και επιτυγχάνεται σπάνια από κάποιον πολύ Εκλεκτό, όχι βέβαια εκλεγμένο.

Εννοείται ότι κανένα υλικό πείραμα, μέσω τής χρήσης των πέντε αισθήσεων, δεν μπορεί με απτά μέσα (υλικά) να αποδείξει την πραγματικότητά της.

Αλλά όταν κανείς εξοικειώνεται με την Καμπαλιστική Μύηση ή γενικότερα με την υψηλή Μύηση και έχει εξασκηθεί με κάποιο τελετουργικό, αποκτά ένα αιτιολογημένο λόγο και ίσως έπειτα μπορεί να διαμορφώσει κάποια ιδέα σχετικά με την Θεουργία.

Επαναλαμβάνουμε από το *MeDe* του Αλμπέρτου Πάϊκ, γιατί αξίζει τον κόπο, την φράση :

« Η αληθινή Φιλοσοφία, η οποία ήταν γνωστή στον Σολομώντα και ασκήθηκε από αυτόν, είναι η **βάση** στην οποία ο Τεκτονισμός θεμελιώθηκε »

Ένα βασικό στοιχείο για την χρήση των Μαγικών Τετραγώνων, ως φυλακτηρίων, είναι η μέθοδος τής αντιμετάθεσης των αριθμών και των γραμμάτων, η **Τεμουρά**, που ονομάζεται συμβολικά « Καμπαλά των Εννέα Διαμερισμάτων » και φαίνεται στον παρακάτω πίνακα.

Η ΚΑΜΠΑΛΑ ΤΩΝ ΕΝΝΕΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ

300	30	3	200	20	2	100	10	1
ש	ל	ג	ר	כ	ב	ק	י	א
Shin	Lamed	Gimel	Resh	Kaph	Beth	Qef	Yod	Aleph
600	60	6	500	50	5	400	40	4
מ	ס	ו	ת	נ	ה	ת	מ	ד
mem	Lamekh	Vav	kaph	Nun	Heh	Tau	Mem	Daleth
900	90	9	800	80	8	700	70	7
ז	צ	ט	פ	פ	ח	ן	ע	ז
tzaddi	Tzaddi	Teth	peh	Peh	Chet	nun	Ayin	Zain

Αυτή η διάταξη ονομάζεται Αϊκ Μπεκέρ (Aiq Bkr - **איך בכר**) και θεωρείται σημαντική για την κατασκευή σφραγίδων ή συμβόλων πλανητικών πνευμάτων. Σύμφωνα με την μέθοδο αυτή είναι απαραίτητο να μειωθεί η αριθμητική αξία των γραμμάτων των λέξεων, αφαιρώντας τα μηδενικά, ώστε να προκύψουν μεμονωμένοι αριθμοί από το ένα έως και το εννέα.

Στην μύηση του 28^{ου} βαθμού συναντούμε τον Αρχάγγελο τής Σελήνης Τσαφιήλ, ο οποίος κατά το **Ex.28^{ου}** δωρίζει σε κάθε άτομο που ενσαρκώνεται τον πόθο (ένστικτο) προς το ζην.

Ας δούμε λοιπόν σαν παράδειγμα πως κατασκευάζεται η πλανητική σφραγίδα του Τσαφιήλ.

Οι αριθμητικές αξίες των γραμμάτων του ονόματος Τσαφιήλ - *Exbr. לפי א* είναι :

$$\text{פ} = 900 - \text{ב} = 800 - \text{י} = 10 - \text{א} = 1 - \text{ל} = 30.$$

Εφαρμόζοντας το Aiq Beker λαμβάνουμε την σειρά των αριθμών 9-8-1-1-3 και

ενώνοντας τους στο μαγικό τετράγωνο της Σελήνης λαμβάνουμε την σφραγίδα του σχήματος Α174.

Η αρχή και το πέρας υποδηλώνεται αντίστοιχα από ένα μικρό κύκλο και μια παύλα.

ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΣΑΦΙΗΛ ΣΤΟ
ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

37	78	29	70	21	62	13	54	5
6	38	79	30	71	22	63	14	46
47	7	39	80	31	72	23	55	15
16	48	8	40	81	32	64	24	56
57	17	49	9	41	73	33	65	25
26	58	18	50	10	42	74	34	66
67	27	59	19	51	11	43	75	35
36	68	19	60	11	52	3	44	76
77	28	69	20	61	12	53	4	45

Α174

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ
ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

1	35	34	3	32	6
30	8	28	27	11	7
24	23	15	16	14	19
13	17	21	22	20	18
12	26	9	10	29	25
31	2	4	33	5	36

Α175

I = 10
H = 8
Σ = 200
O = 70
Υ = 400
Σ = 200
888

Οι Γνωστικοί Χριστιανοί προσδιόρισαν τον Ιησού ως τον Λόγο και τον Πνευματικό Ήλιο.

Δίδασκαν ότι το 888 συμβόλιζε την τελειότητα και αρμονία τού Πνευματικού Βασιλείου.

Ο Κλήμης ο εξ Αλεξανδρείας, αναφερόταν στον Ιησού ως τον Πνευματικό Ήλιο και εξηγούσε το πως δύναμη τού Λόγου Συντόνιζε τα ανόμοια στοιχεία σε μια μουσική αρμονία.

Ανατρέχοντας στις δηλώσεις του, κάνουμε την ενδιαφέρουσα παρατήρηση ότι στα μαθηματικά το 888 σχετίζεται με το αποκαλούμενο « Μαγικό τετράγωνο τού Ηλίου » - σχήμα Α175.

Στο Χειρόγραφο τού Φράνκεν, στον 4^ο βαθμό τού Μυστικού Διδασκάλου, συναντούμε το 888 όπου και γίνεται νύξη για το Τετράγωνο τού Ηλίου - [β 7^ο κεφάλαιο].

Το άθροισμα κάθε στήλης - σειράς και κάθε διαγώνιου δίνει τον αριθμό 111, ο οποίος αναλύμενος σε τρεις μονάδες 1 - 1 - 1 μπορούμε συμβολικά να πούμε ότι αποδίδει την τριαδικότητα τού εκδηλωμένου Θεού σαν Ηλιακού Λόγου.

Τα 12 τετραγωνίδια με τους σημειωμένους κύκλους σχηματίζουν ένα **X** που είναι το σημείο τού Χριστού - σχήμα Α175.

Το σύνολο τών αριθμών τού Μαγικού αυτού τετραγώνου (666) εάν προστεθεί στο σύνολο τών αριθμών τών 12 τετραγωνιδίων που σχηματίζουν το **X** (222) μας δίνει τον αριθμό 888

Χρησιμοποιώντας την αριθμοσοφία (Καμπαλιστική Γκεμάτρια [350, 356]) λαμβάνουμε :

Ιησούς (Λόγος - Απόκρυφος Ήλιος) = 10+8+200+70+400+200 = 888

Σχετικά με τον συμβολισμό τού αριθμού 666, τον οποίον αποδίδουν στον κομίστη τού φωτός Εωσφόρο, έχουμε ήδη σχετικά αναφερθεί.

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

**ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ**

14

ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ - ΣΤΟΙΧΕΙΑΚΑ

Κατά την μύηση του **§.4^{ου}** του Μυστικού Διδ.* και στην 1^η περιοδεία ο Τρις Ισχ.* Διδ.* λέει : « Δεν θα επινοήσητε ποσώς πλέον είδωλα, διά να ενεργήτε τυφλώς υπό την επιρροήν τούτων, αλλά θα είσθε υπεύθυνος σείς ο ίδιος διά τας πράξεις σας ... »

Η ανωτέρω πρόταση, εκ πρώτης όψεως, ακούγεται σε όλους μας υπερβολικά παράδοξη ! Σύμφωνα με τα ερμηνευτικά λεξικά : “ είδωλο είναι άυλος μορφή, πλάσμα τής φαντασίας, όπως και η δι’ αντανάκλασεως σχηματιζόμενη πραγματική ή φαινομενική εικόνα αντικειμένου ”

Ας δούμε προσεκτικά τι λέει ο Παράκελσος στο έργο του « DE VIRTUE IMAGINATIVA » : « Ο άνθρωπος έχει ένα ορατό εργαστήριο το οποίο είναι το σώμα του και ένα αόρατο πού είναι η φαντασία του... Η φαντασία διεγείρει αποτέλεσμα επί τής ίδιας αυτής σφαίρας και προκαλεί την γένεση μορφών από στοιχεία αόρατα. Όπως ο κόσμος ολόκληρος δεν είναι παρά αποτέλεσμα τής Φαντασίας τού Παγκοσμίου Πνεύματος, έτσι και η Φαντασία τού ανθρώπου μπορεί να δημιουργήσει αόρατες μορφές και να τις υλοποιήσει. Η Φαντασία έλκει όλη την δύναμη της από την επιθυμία. Υπάρχει προς κάθε κατεύθυνση ένας τεράστιος αριθμός ανθρωπίνων θυμάτων, με μοναδική αιτία την Φαντασία των ... »

Ας ενσκήψουμε όμως λίγο πιά προσεκτικά, σε αυτό που θεωρούμε ως προσωπικότητά μας.

Όπως το παχύλο υλικό σώμα αποτελείται από πολλά κύτταρα, οργανωμένα σε λειτουργικά σύνολα, το ίδιο και η προσωπικότητά μας συγκροτείται από αλληλοεξαρτημένα **ψυχονοητικά είδωλα**.

Τα κύτταρα, θα λέγαμε, τής **προσωπικότητας** ή τού **εαυτού** μας είναι ακριβώς, ένα προς ένα, τα **είδωλα** ή **κλισέ** πού εμείς δημιουργούμε και προεκτείνουμε σαν αποτέλεσμα τών σκέψεων, τών επιθυμιών και τών αδυναμιών μας.

Τα αποκαλούμε δε και **ψυχο-νοητικά** διότι είναι συνδυασμός φορτίσεως τών ενεργειών τής Σκέψεως και τής Επιθυμίας (είναι τα κέντρα ενεργείας ⑧ και ⑦ στο τρίγωνο τού Νεφές τού Καμπαλιστικού Δένδρου τής Ζωής).

Αν θελήσουμε να δούμε την περιοχή τού εαυτού μας, που αντιστοιχεί στις λειτουργίες αυτές, ξαναβρίσκουμε μπροστά μας τα δύο κατερχόμενα τρίγωνα τού **Ρουάχ** και τού **Νεφές**.

Ο Θεός, όπως είπαμε, είναι η Ζωή με χαρακτηριστικό του την Αυτάρκεια.

Γιά να γίνει όμως η Ζωή Έκφραση - Ευαρέσκεια και να εμφανισθούν τα **Φαινόμενα τής Ζωής** χρειάζεται να υπάρχει σαν Μέσον η **Θεία Ουσία** (G), η οποία δημιουργήθηκε με το **Γενηθήτω Φως**.

Τα ψυχονοητικά αυτά είδωλα συντίθενται από τις εκφράσεις τής **Θείας Ουσίας** στην Δημιουργία πού είναι τα τέσσερα στοιχεία τού πυρός, τού αέρος, τού ύδατος και τής γης, γι' αυτό δεν είναι άψυχα αντικείμενα, αλλά έχουν μιά δική τους ζωή, διότι και η **Θεία Ουσία Ζεί !**

Και όταν λέμε **Θεία Ουσία**, εννοούμε τις εκφράσεις τής **Παγκόσμιας Ψυχής** όπως είναι : η Νοητή Ύλη (ιδέες), η Νοητική Ύλη (σκέψεις), η Ψυχική Ύλη, η παχυλή Ύλη κ.ο.κ.

Επειδή δε τα είδωλα αυτά συντίθενται από τα **τέσσερα Στοιχεία**, είναι οι συνδυασμοί των, αποκαλούνται συνήθως στην μυητική ορολογία και **Στοιχειακά !**

Ειδικότερα σχετίζονται : στο μεν Δένδρο τής Ζωής με τον κόσμο τής Μορφοποίησης Γιετζιρά ή Χικάλ στον ναό τού Σολομώντος, στην δε την Τεκτονική ορολογία με το Μέσον Δώμα.

Κατά συνέπειαν μπορούμε να έχουμε τούς παρακάτω συσχετισμούς για το κατασκευαστικό δυναμικό που ο Σολομώντας χρησιμοποιεί σαν εγώ, υπό την κεντρική καθοδήγηση τού Χιράμ Αμπίφ (το Πνεύμα), για να κατασκευάσει τον ναό του, δηλαδή να δημιουργήσει και να πραγματοποιήσει την τριπλή Προσωπικότητα του - εικόνα Α18. Έτσι :

Εικ. Α18

1. Οι Διδάσκαλοι εκπροσωπούν την Νόηση και την Σκέψη.
2. Οι Εταίροι εκπροσωπούν το Συναίσθημα και την Επιθυμία.
3. Οι Μαθητές εκπροσωπούν το Υλικό Σώμα και το Σώμα ενεργείας.

✋ Κάθε τι πού υπάρχει στην Δημιουργία, είτε το βλέπουμε είτε όχι, ζει και έχει μιά μορφή.

Δεν υπάρχει τίποτε που να μην ζεί, γιατί αν υπήρχε κάτι τέτοιο μέσα στον Θεό, θα υπήρχε Μέσα Του η φθορά και ο Θάνατος. Δεν θα ήταν ο Θεός, το Απόλυτον Είναι, Αθάνατος.

Επομένως έννοια θανάτου ή εκμηδένισης δεν υπάρχει. Βέβαια αν εννοούμε με τον όρο εκμηδένιση την αλλαγή, την διαφοροποίηση τών καταστάσεων, ναι, αυτό σίγουρα υπάρχει. Όμως η παχυλή ύλη υφίσταται αλλαγές. Μπορεί από ύλη να γίνει ενέργεια και το αντίθετο.

Έτσι και τα **είδωλα** αυτά είναι ζωντανά. Έχουν μια ζωή, κάπως διαφορετική βέβαια από το δικό μας είδος ζωής στο οποίο είμαστε συνηθισμένοι, αλλά όπως είπαμε και η **Θεία Ουσία Ζεί**. DEUS NON FECIT MORTEM (ο Θεός δεν φτιάχνει θνητό). Ας διερωτηθούμε όμως.

Τι είναι αυτό πού σε τελική ανάλυση γνωρίζουμε σαν ζωή, τα Φαινόμενα δηλαδή τής Ζωής ;

Δεν είναι η συνειδητοποίηση πραγμάτων, καταστάσεων, εντυπώσεων, πού γίνεται μέσω τών διαφόρων εκφράσεων τής ουσίας αυτής (τα τέσσερα στοιχεία) πού εκπηγάζει από τον Θεό ;

Λέμε ότι τα είδωλα τα **επινοεί** ο άνθρωπος. Ναι, αλλά για ποιόν σκοπό ;
 Μα ασφαλώς για να τον εξυπηρετήσουν. Από την άμορφη Θεία Υπερουσία, ο άνθρωπος είναι σε θέση ότι κάνει ο Θεός Πατήρ να κάνει και αυτός (ο υιός). Δηλαδή να χρησιμοποιεί και να μορφοποιεί την Θεία Ουσία. Μορφοποιείται η θεία Ουσία ; Ναί !
 Στον ανώτερο και κατώτερο νοητικό Κόσμο η Θεία Ουσία έχει σαν χαρακτηριστικό τις μορφές, ενώ η ύλη πού αποκαλούμε ψυχική (αίσθημα) όπως και η παχυλή ύλη, δεν έχουν ως χαρακτηριστικό την μορφή, αλλά μορφοποιούνται.
 Τώρα τα **είδωλα**, πού αφορούν την ζωή τού ανθρώπου, πως γίνονται ;
 Πως μορφοποιούνται και πως προικίζονται με μία δική τους υπόσταση και ζωή ;
 Γιατί η ζωή τους είναι ανεξάρτητη από την ζωή τών ανθρώπων πού τα έχουν προεκτείνει !

Υπάρχουν δύο τρόποι με τούς οποίους οι άνθρωποι δημιουργούν τα ψυχονοητικά είδωλα.

Ξεκινούν δε και οι δύο από την ύπαρξη κάποιου ερεθίσματος μέσα στον κόσμο τής ύλης. Και άλλοτε μεν το ερέθισμα δημιουργεί μία τουλάχιστον επιθυμία, άλλοτε δε προηγείται μία σκέψη η οποία και προέχει.

Ετσι, στην πρώτη περίπτωση τα αποκαλούμε μορφές Επιθυμίας - σκέψης, ενώ στην δεύτερη περίπτωση μορφές Σκέψης - επιθυμίας.

Η Θεία Ουσία στον Ανωτερο Νοητικό κόσμο (οι ιδέες) και Νοητικό κόσμο (σκέψη) τούς δίνει την μορφή. Την ενέργεια ή η δύναμη την παίρνουν από το μορφοποιημένο μέρος τής Θείας Ουσίας πού ονομάζουμε ψυχικό κόσμο και την μορφή τους από τον αιθερικό κόσμο.

Αμέσως μόλις μας δονήσει μία επιθυμία ή ένα συναίσθημα, για να αποκτήσει ύπαρξη πρέπει να έχει μία ραχοκοκαλιά, καθώς και υλική υπόσταση. Η ραχοκοκαλιά τών Επιθυμιών – σκέψεων είναι η αχαλίνωτη επιθυμία και ζωή τους είναι ο παραλογισμός.

Με άλλα λόγια η σκέψη πού σκλαβώνεται-υποδουλώνεται στο συναίσθημα ή στην επιθυμία.

Το σώμα τους είναι λεπτοφυές - ενεργειακής φύσεως και για αυτό είναι αόρατα. Τα **είδωλα** αυτά τα ονομάζει πολύ εύστοχα ο Ιησούς “ **πνεύματα άλαλα και κωφά** ”, διότι καθώς δεν έχουν λογική μέσα τους μπορεί να θεωρηθούν ότι δεν ακούνε, ότι είναι κωφά.

Διαβάζουμε στην Καινή Διαθήκη ορισμένα λόγια που ηχούν εκ πρώτοις ως ακατανόητα :

« *ιδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν* » (Μάρκος κεφ. 9 : 17~25).

« *Ὑπέστρεψαν δὲ οἱ ἐβδομήκοντα (μαθητές) μετὰ χαρᾶς λέγοντες· Κύριε, καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου* » (Λουκάς κεφ. 10 : 17).

✎ Ας δούμε όμως τον μηχανισμό με τον οποίο δημιουργούνται αυτά τα είδωλα μέσα μας !

Κάποιος, σαν παρούσα προσωπικότητα, καλυμμένος με τα είδωλα επιθυμιών και σκέψεων τού παρελθόντος, πού είναι αποθηκευμένα στο υποσυνείδητο του, ανταμβάνεται κάτι μέσω των πέντε αισθήσεων - [♪ περιοδείες Εταίρου, σελίδες 148, 186]. Είναι βέβαια ανθρώπινο να θέλει να το γνωρίσει και αργότερα να θέλει να το αποκτήσει.

Βλέπει λοιπόν κάτι. Αυτό σημαίνει ότι οι αιθερικές δονήσεις τού φωτός διαβιβάζουν εικόνες και μορφές στα μάτια και δημιουργούν ένα ερεθισμό στο οπτικό νεύρο και κατόπιν στον εγκέφαλο, ο οποίος τις αποτυπώνει σαν βλέπω. Αμέσως έχει το είδωλο ή το κλισέ τού αντικειμένου μέσα του. Προσηλώνεται λοιπόν στο Κλισέ τού αντικειμένου, ενώ νομίζει ότι προσηλώνεται στο αντικείμενο.

Από την στιγμή αυτήν γεννιέται το είδωλο τού αντικειμένου μέσα του και εναπομένει τώρα να το εμποτίσει με ενέργεια, με δύναμη. Με ποιόν όμως τρόπο ; Εδώ ενεργοποιείται το θέλω !

Όχι μόνο να το γνωρίσω, αλλά να το έχω, να γίνει κτήμα μου.

Αρχίζει λοιπόν το νοητικό είδωλο να εμποτίζεται με την επιθυμία.

Ωστε τα άλαλα και κωφά πνεύματα έχουν σαν Ουσία ζωή τους την επιθυμία των ανθρώπων.

Μετά πρέπει να πάρουν επιπρόσθετη δύναμη, να ενεργοποιηθούν πίο πολύ από ότι έχουν ενεργοποιηθεί με την επιθυμία, ώστε να αποκτήσουν ένα πίο μόνιμο (πάγιο) χαρακτήρα.

Δηλαδή : Πως θα το έχω δικό μου... ; Πως θα το αποκτήσω... ; Πως θα το γνωρίσω... ; Και τότε υποτάσσεται ο **Νούς**, η **Σκέψη**, στο είδωλο πού αυτή δημιούργησε.

Και όταν η έντονη δύναμη και ζωή τού ειδώλου είναι η επιθυμία, η οποιαδήποτε επιθυμία, τότε έχουμε τα λεγόμενα « **πνεύματα, τα άλαλα και κωφά** », δηλαδή τις μορφές επιθυμιών- σκέψεων όπου ο Νούς θα επινοήσει τρόπους για να τα εξυπηρετεί και δεν θα είναι ο Κύριος.

Μην νομίζετε ότι αυτά, καθώς και όσα θα αναφερθούν πιο κάτω έχουν δόση φαντασίας ή είναι υπερβολικά. Μπορεί ο καθένας, πολύ εύκολα, διαλογιζόμενος και με λίγη ενδοσκόπηση να πειραματισθεί ώστε να διαπιστώσει τον τρόπο τού πως όλα αυτά λειτουργούν μέσα του.

Στην ουσία είναι μία αναπαράσταση τής φωτογραφικής διαδικασίας, η οποία μιμείται λειτουργίες τής Φύσεως. Το φως πού προσπίπτει μέσω τού φακού στο φωτογραφικό κλισέ, πού βρίσκεται σε ένα σκοτεινό περιβάλλον, είναι ανάλογο με το φως πού μέσω τού ματιού καταγράφει κάποιος το είδωλο ενός αντικειμένου στον εγκέφαλο του και κατόπιν στην μνήμη και στο υποσυνείδητο. Η αναπαγωγή από το Κλισέ των φωτογραφιών μέσω των υγρών εμφάνισης και στην

συνέχεια η έκθεση τους στο φυσικό φως αντιστοιχεί με τις προβολές των ειδώλων του υποσυνειδήτου μέσω της **επιθυμίας** (υγρά εμφάνισης) και της **σκέψεως** (είναι το φυσικό φως τού τελικού σταδίου τής εμφάνισης των φωτογραφιών).

Ένα απόσπασμα τού τυπικού τού τελευταίου βαθμού τού Α*Α*Σ*Τ* θέτει κάποια σοβαρά ερωτήματα, τα οποία έχουν άμεση σχέση με το θέμα μας !

Σύμφωνα με το απόσπασμα αυτό :

« Οι στύλοι τού νέου Ναού είναι η Ελευθερία, η Δικαιοσύνη, ο Ορθός Λόγος και η Αγάπη. Οι Τέκτονες διδάσκονται ότι η ελευθερία και μάλιστα η ελευθερία τής Συνειδήσεως, με όλες τις ελευθερίες που πηγάζουν εξ αυτής, είναι ο κύριος σκοπός τού τάγματος - [☞ Κατ.Χάρτης].

Διδάσκονται επίσης ότι η Δικαιοσύνη πρέπει να είναι το θεμέλιο κάθε ανθρώπινης κοινωνίας.

Μήπως όμως η ελευθερία και η δικαιοσύνη είναι μόνον κενές λέξεις, εάν ο άνθρωπος είναι έρμαιο τής ειμαρμένης (τού Μοιραίου) ;

Προς τι λοιπόν μιλούμε περί αρετής και περί ελαττώματος, περί προόδου και ευθύνης, που αποτελούν τις βάσεις τής Τεκτονικής ηθικής ; Δεν θα ήταν προτιμότερο να ζούμε και να απολαμβάνουμε χωρίς να μεριμνούμε και να ενδιαφερόμαστε για τον συνάνθρωπο μας ;

Πρέπει λοιπόν να θέσουμε στον εαυτό μας τα εν λόγω ερωτήματα και να προσπαθήσουμε να δώσουμε απάντηση σε αυτά, αλλιώς να παραιτηθούμε τής ανεγέρσεως των στύλων τού Ναού αυτού. Εκείνος ο οποίος κατά τις σκέψεις του εκκινεί από τα εξωτερικά φαινόμενα, εκ τής φύσεως, καταλήγει εύκολα στο συμπέρασμα ότι όλα τα όντα είναι ανδρείκελα τα οποία κινούνται με νήματα και πράττουν ότι θέλει ο χειριζόμενος τα τελευταία αυτά - ① {ο Θεός Αδοναϊ}.

Εκείνος όμως ο οποίος έχει σημείο εκκίνησης εκ τής σπουδής τού έσω, εκ τού συναισθήματος, εκ τής ψυχής, αναγνωρίζει ότι είμαστε ελεύθεροι και υπεύθυνοι γιά τις πράξεις μας.

Ποίος έχει δίκαιο ; Ποίος έχει άδικο ; Μήπως έχουν ταυτοχρόνα και οι δύο δίκαιο και άδικο ;

Η σύγχρονη ψυχολογία αποδίδει μεγάλη σημασία στην σκοτεινή, βαθειά περιοχή τού ανθρώπου, όπου σχηματίζονται οι σκέψεις και τα συναισθήματα. Το πλήθος των εσωτερικών αυτών ψυχικών φαινομένων, τα οποία λαμβάνουν χώραν στο **υποσυνείδητο** μας (μόνο μικρό μέρος εξ αυτών διέρχεται από το κατώφλι τής συνείδησης μας), δεν είναι μόνο οι εναποθηκευμένες εμπειρίες τού ανθρωπίνου γένους, αλλά και ο μυστηριώδης δεσμός που μας συνδέει με όλα τα άλλα όντα και με την Φύση. Στην περιοχή αυτή εδράζονται επίσης οι ρίζες των θρησκευτικών μας συναισθημάτων και τής περί τού Ιδεώδους αντίληψης μας. Επειδή δε όλα αυτά είναι αποτέλεσμα τής ενστικτώδους μας φύσεως, δεν είναι δυνατόν να γίνεται λόγος περί ελευθερίας.

Η εικόνα όμως αυτή μεταβάλλεται αμέσως μόλις εμφανιστεί η Συνείδηση » - [☞ **Ε:32^{οο}**].

Ας δούμε όμως καλύτερα το θέμα μας, βήμα προς βήμα, με ένα αναλυτικότατο παράδειγμα.

Ας υποθέσουμε ότι κάποιος βλέπει ένα αντικείμενο πού το θεωρεί πολύτιμο, ας πούμε ένα ωραίο περιδέραιο για το οποίο έχει μεγάλη επιθυμία - [εικόνα Α168]. Τι συμβαίνει τότε ;

Ψυχική ύλη (διότι τα πάντα είναι ύλη, σε διαφόρους βαθμούς πυκνότητας) μαζεύεται γύρω από την εικόνα τού περιδέραιου.

Με τον τρόπο αυτό σχηματίζονται οι λεγόμενες επιθυμίες.

Είναι ακριβώς η ψυχική ύλη πού κάνει δυνατή την γέννηση μιάς επιθυμίας η οποία ακολουθείται από σκέψεις για το πώς θα την ικανοποιήσουμε, δηλαδή στην περίπτωση μας να αποκτήσουμε το περιδέραιο. Η γνώση τής υπάρξεως και η επιθυμία για κατοχή τού περιδέραιου δεν είναι από μόνα τους επαρκή. Το άτομο υποσυνείδητα αρχίζει την διαδικασία τής « **οραματοποίησης** ». Ας υποθέσουμε ότι παίρνουμε αυτό το άτομο μακριά από το επιθυμητό περιδέραιο και τού ζητούμε να το φέρει στο μυαλό του. Πιθανότατα θα το αναπαραγάγει με την πιό μεγάλη λεπτομέρεια. Κάποιος άλλος πού είδε το ίδιο περιδέραιο, αλλά πού δεν εντυπωσιάστηκε από αυτό, δεν θα μπορέσει να το αναπαραγάγει στο νού του με τόση λεπτομέρεια.

Συνεπώς η συγκέντρωση και η επιθυμία, μας οδηγούν στην κατασκευή νοητικών εικόνων. Είναι αυτό πού ονομάζουμε σκέψη, δηλαδή η συμπύκνωση και κίνηση τής νοητικής ουσίας.

Αρχίζουμε να βλέπουμε το αντικείμενο μέσω τού νοητικού φωτός. Τώρα ας προσέξουμε ! Ποιά είναι τα αληθινά αντικείμενα πού έχουμε στην κατοχή μας ;

Είναι αυτά πού ο πολύς κόσμος θεωρεί ως πραγματικά ή είναι τα είδωλα πού έχουμε κατασκευάσει μέσα μας ;

Ας υποθέσουμε ότι κλειδώνουμε το περιδέραιο πού έχουμε σε ένα κρυφό χρηματοκιβώτιο.

Το είδωλο τού αντικείμενου είναι μέσα μας, είναι τμήμα τού εαυτού μας.

Υπάρχει στην αποθήκη τής μνήμης και μπορούμε να το επαναφέρουμε στο συνειδητό μας ότι ώρα επιθυμούμε.

Είναι δικό μας, έχουμε όμως την εντύπωση ότι δεν είναι πραγματικό.

Και όμως αν δεν θα μπορούσαμε να το επαναφέρουμε στην μνήμη μας, πως θα μπορούσαμε να έχουμε γνώση τού περιδέραιου πού βρίσκεται στο χρηματοκιβώτιο ;

Ας το θέσουμε όμως κάπως πιό διαφορετικά.

Ας υποθέσουμε ότι το ανωτέρω άτομο, το οποίο είναι πολύ πλούσιο και έχει βάλει στο κρυφό χρηματοκιβώτιο πολύτιμα είδη, παθαίνει αμνησία.

Κάθε τι που βρίσκεται μέσα στην μνήμη του καταρρέει και διαλύεται.

Ποιά αξία νομίζετε ότι θα μπορούσαν να έχουν τα αντικείμενα αυτά έξω από το μυαλό του ;

Εικ. Α19

Ας προσέξουμε, διότι αυτά τα σημεία χρειάζονται πολύ βαθειά μελέτη και προβληματισμό.

Τι είναι η ζωή στην πραγματικότητα από το να δεχόμαστε εντυπώσεις και να τις ερμηνεύουμε ; Ας δούμε τον κόσμο γύρω μας.

Μπορούμε να τον αντιληφθούμε χωρίς αυτά τα είδωλα ;

Τίποτε απολύτως δεν έχει καμιά αξία στον κόσμο των τριών διαστάσεων αν δεν έχει επίσης ανάλογη αξία μέσα μας. Για παράδειγμα, τι σημαίνει η φράση « **ύπαρξη ενδιαφέροντος** » ; Όταν ένα αντικείμενο έξω από εμάς δεν έχει το αντίστοιχο του μέσα μας, τότε είναι άνευ αξίας. Από πού όμως έχει προκύψει αυτή η κατάσταση, από το αντικείμενο ή από μέσα μας ;

Όλα είναι μέσα μας ! Ακόμη και όταν ένα υλικό αντικείμενο έχει καταστραφεί ή ένα γεγονός έχει παρέλθει, παραμένει στην μνήμη και στο υποσυνείδητο μας !

Όταν ένα είδωλο δημιουργείται η εικόνα του θα εμφανισθεί στην **νοητική μας οθόνη**, στην βάση της μύτης, σε ένα κέντρο περίπου μεταξύ των δύο ματιών, κάτι που εύκολα και άμεσα διαπιστώνουμε με μικρή προσπάθεια αυτοπαρατήρησης και συγκέντρωσης.

Στο σημείο αυτό τού μετώπου τίθεται στην μύση σε 4° βαθμό μικρός **αργυρούς γνώμονας**.

Την στιγμή που ένα **είδωλο** εξέρχεται από το ενεργειακό πεδίο τού υλικού σώματος (*Κα*), αρχίζει να αποκτά το φυσικό του μέγεθος.

Θα μετακινηθεί τότε στους ψυχικούς κόσμους και θα πραγματοποιήσει μιά κυκλική κίνηση $\mathcal{O}$, το μέγεθος της οποίας εξαρτάται από την δύναμη ή την ένταση της επιθυμίας. Η κίνηση αυτή οφείλεται στον νόμο της κυκλικής επανόδου στον οποίο έχουμε αναφερθεί. Κατόπιν θα επιστρέψει πίσω στο άτομο και θα εισέρθει από το κέντρο στην βάση της ρινός.

Κατά την Μυητική παράδοση, οι ψυχονοητικές επήρειες των τρίτων, εισέρχονται στο άτομο κυρίως από το πίσω μέρος τού κεφαλιού, από το ενεργειακό κέντρο της παρεγκεφαλίδας.

Από την γνώση αυτού τού μηχανισμού επήρειας επικράτησε στο παρελθόν η συνήθεια να καλύπτουν οι γυναίκες τον τράχηλο τους με μανδύλα για να προστατευτούν από την ενέργεια ψυχικών επιθέσεων, όπως ζηλοφθονίας, λαγνείας, κ.λ.π.

Εικ. Α20

Εικ. Α21

Συμβαίνει έτσι γιατί τέτοια είδωλα ψάχνουν για μιά νέα παράταση ζωής, με τον ίδιο τρόπο που ένα έμβρυο αναζητά τροφή.

Θα ξαναεμφανισθούν πάλι στο **ενεργειακό** (αιθερικό) κέντρο μεταξύ των δύο ματιών και θα ψάξουν για μιά έξοδο.

Οι ανάλογοι κραδασμοί τού ψυχικού σώματος θα ξαναρχίσουν.

Το άτομο θα ξαναθυμηθεί το αντικείμενο και τότε η επιθυμία του θα γίνει δυνατότερη. Το είδωλο θα αποσπαστεί για μία ακόμη φορά και θα κινηθεί στην κυκλική τροχιά του.

Ο κοινός άνθρωπος δεν αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει.

Το είδωλο τείνει να τον κυβερνήσει ! Μπορεί δε να γίνει τόσο ισχυρό ώστε ο άνθρωπος να μην μπορεί πλέον να το ελέγξει...

Στην περίπτωση αυτήν το άτομο είναι σκλάβος της επιθυμίας η οποία, μερικές φορές, μπορεί να είναι τόσο έντονη ώστε να οδηγηθεί σε άσυλο φρενοβλαβών. Πολλές άλλες αρρωστημένες καταστάσεις εμφανίζονται με την μορφή των **ειδώλων** αυτών, σαν αποτέλεσμα τού εγωισμού μας, όπως θυμός, επίδειξη, μίσος, αισθήματα ευθιξίας, φιλαρέσκειας κ.λ.π.

Να σημειώσουμε ότι και ο **Εγωισμός** είναι ο ίδιος ένα είδωλο πού ήδη έχει σχηματισθεί μέσα στην προσωπικότητα.

Είναι το προϊόν επαναλήψεως πολλών άλλων παρόμοιας φύσεως ψυχο-νοητικών ειδώλων. Είναι τόσο ευαίσθητο ώστε η παραμικρή πρόκληση το θέτει σε κίνηση και μπορεί να δημιουργήσει ποικιλία άλλων σχετιζομένων **ειδώλων**.

Ένας άλλος τρόπος ψυχικής επήρειας υποκινείται από την ρητορική δεινότητα ενός ατόμου (γόητα) που επιδρά οπτικοαουστικά και εντυπωσιάζει το άτομο.

Συνήθως βλέπουμε στις περιπτώσεις αυτές άτομα να χάσκουν με ανοικτό το στόμα ή να φέρνουν τα δάκτυλα ή την παλάμη στο στόμα, ως να θέλουν υποσυνείδητα να προστατευτούν.

Επειδή ο Δοκιμαστής, στον 4^ο βαθμό, συμβολίζει τον ελεγκτικό μηχανισμό της Συνείδησης, το σημείο της σιγής με το σφράγισμα των χειλιών με τα δύο δάκτυλα και η αντίστοιχη απάντηση των ελεγχόμενων θα μπορούσε ενδεχομένως να έχει και μια τέτοια βαθιά σημασία.

Όλοι ανεξαιρέτως δημιουργούν και προεκτείνουν **είδωλα**, είτε υποσυνείδητα είτε συνειδητά.

Υποσυνείδητα, θα λέγαμε, οι πιο πολλοί άνθρωποι προεκτείνουν πνεύματα άλαλα και κωφά.

« Ό,τι βγαίνει από τον άνθρωπο, εκείνο κάνει ακάθαρτο τον άνθρωπο. Γιατί μέσα από την καρδιά των ανθρώπων βγαίνουν οι διαλογισμοί οι κακοί, πορνείες, κλοπές, φόνοι, μοιχείες, πλεονεξίες, κακίες, δόλος, ασέλγεια, οφθαλμός κακός, βλαστήμια, υπερηφάνεια, αφροσύνη. Όλα αυτά τα κακά βγαίνουν από μέσα και κάνουν ακάθαρτο τον άνθρωπο » (Λουκάς κεφ.7 : 20).

Συνειδητά προεκτείνουν τα Εγώ - Πνεύματα, πού έχουν εξελιχτεί και χειρίζονται πλέον την Θεία Ουσία στον νοητικό κόσμο και στον ψυχικό κόσμο και μέσα από αυτούς δημιουργούν όχι **είδωλα** πνεύματα άλαλα και κωφά, αλλά **Σκέψεις Δημιουργικές**.

Να σημειώσουμε ότι όλα τα φαινόμενα ζωής μέσα στην Δημιουργία είναι Δη-

μιουργικές εκφράσεις Σκέψεων-επιθυμιών των Αρχαγγελικών Δυνάμεων, των Λειτουργών του Υψίστου.

Υπενθυμίζω την περιέργη περικοπή από το Ελληνικό τυπικό του μαθητή, η οποία αποκτά πλέον ένα νόημα : « *εἴθε αἱ ἀγαθαὶ καὶ πλήρεις ἀγάπης πρὸς τὸν νεόφυτο σκέψεις ἀπάντων ἡμῶν νὰ ἐπενεργήσουν ἐνεργητικῶς ἐπ’ αὐτοῦ* » - [♣ **Ε.1^{ov}**].

Με ποιόν όμως τρόπο ἢ μηχανισμό συντελούνται όλα αυτά ;

Ζούμε όλοι μέσα σε μια ψυχονοητική ατμόσφαιρα γύρω από τον πλανήτη μας περιβαλλόμενοι από διάφορα είδωλα, « *πνεύματα άλαλα και κωφά* ».

Είναι τα ψυχονοητικά καυσαέρια !

Έχουμε άραγε διανοηθεί πόσα τέτοια είδωλα δημιουργεί ο κόσμος γύρω μας καθημερινά ;

Αν ήταν σε θέση να δούν την μορφή των ειδώλων πού προεκτείνουν θα γέμιζαν με τρόμο. Είναι αυτό πού σε κάποιες περιπτώσεις ονομάζεται, κοινώς, κακό μάτι και βασκανία. Αυτά αποστέλλονται από άλλους ἢ είναι δικά μας κατασκευάσματα ἢ επίσης είναι πιθανό να τα έχουμε πάρει κατά την διάρκεια του ύπνου από τον ωκεανό των ειδώλων πού επιπλέουν στο ενεργειακό επίπεδο.

Παίρνουν σχήματα όπως φίδια, αρκούδες και άλλα παρόμοια ζώα.

Πολλές φορές τα μικρά παιδιά, πού είναι ελαφρώς ενορατικά, την νύκτα, στον ύπνο τους, βλέπουν αυτές τις εικόνες και σηκώνονται και φωνάζουν. Έχουν λέμε εφιάλτες !

Τα είδωλα μίσους και ζήλειας λαμβάνουν συνήθως σχήμα φιδιών γιατί στον δικό μας πολιτισμό έχουμε κάνει αυτή την σύνδεση, δηλαδή να τα θεωρούμε βλαβερά, ενώ δεν υπάρχει τίποτε το έμφυτο κακό στα φίδια ἢ στα υπόλοιπα ζώα.

Ο τρόπος πού εμφανίζεται ένα **είδωλο** εξαρτάται από την γλώσσα και τον τόπο τού καθενός.

Επειδή δε τα **είδωλα** είναι φορτίσεις ψυχονοητικής ενέργειας μπορούν να προσλάβουν κάθε σχήμα που εξαρτάται από αυτόν πού τα δημιουργεί.

Η επίδραση τώρα κάθε **ειδώλου**, πάνω σε αυτόν πού το στέλνουμε, εξαρτάται από την ψυχική του κατάσταση. Αν αυτός βρίσκεται σε κακή κατάσταση, τότε ένα είδωλο κακίας, λόγω συντονισμού, επιδρά επάνω του.

Αν όμως βρίσκεται σε πολύ υψηλές δονήσεις, γεμάτος από αγάπη, ομοιάζει να έχει ένα θώρακα και τότε το **είδωλο** δεν έχει καμιά επίδραση επάνω του.

Η επινόηση των τυπικών με την συχνή επανάληψη και η ψυχολογική των επήρεια βασίζεται στον μηχανισμό ενεργείας των **Κλισέ** (στο λεξικό, κλισέ = μεταλλική εγχάρακτος πλάκα).

Από όλα τα **είδωλα** γύρω μας στο μεγαλύτερο μέρος τους είναι πνεύματα, άλαλα και κωφά.

Τίθεται όμως το ερώτημα ;

Άραγε όλα είναι κακά ; Δεν μπορούμε βέβαια να το πούμε αυτό.

Θα τα δούμε σε διάφορους βαθμούς ποιότητας, από τα πολύ κακά μέχρι τα μη χρήσιμα. Υπάρχουν και **ψυχονοητικά είδωλα** που δημιουργούνται από τις ανάγκες του ανθρώπου και πρέπει να ξεχωρίσουμε την ανάγκη από την επιθυμία.

Αν η ανάγκη του ανθρώπου δημιουργεί μια επιθυμία και αν η ανάγκη είναι πιο μεγάλη από την επιθυμία και χρησιμοποιήσει τον Νόο σαν σκέψη, θα δημιουργηθεί ένα **είδωλο**.

Όμως αυτό δεν θα το πούμε άλαλο και κωφό και συνεπώς τα **είδωλα** αυτά, που έχουν σαν αρχή και σαν αιτία τις ανάγκες του ανθρώπου, είναι καλύτερης ποιότητας. Έπειτα έχουμε τα **είδωλα** τα οποία έχουν μια μικρή δόση επιθυμίας και πιο πολύ σκέψη, έντονη σκέψη.

Αυτά τα ονομάζουμε μορφές Σκέψεων-επιθυμιών (σκεπτομορφές).

Τώρα, ποιά από τα **είδωλα** που έχουμε περιγράψει έχουν την πιο πολλή δύναμη; Πρώτα έρχονται τα **είδωλα** Επιθυμίας-σκέψης, μετά εκείνα τα Ανάγκης-επιθυμίας σκέψης και τέλος των Σκέψεων-επιθυμιών.

Αλλά ας επανέλθουμε στις μορφές Επιθυμιών-σκέψεων.

Ο μνημένος σιγά-σιγά θα πρέπει να γνωρίσει και δαμάσει τις διάφορες επιθυμίες του.

Ποιές όμως επιθυμίες; Είναι μήπως όλες οι επιθυμίες κακές ή τυραννικές; Ασφαλώς όχι!

Αλλά θα πρέπει να τις ελέγξει. Να δει την ποιότητα τους, να δει τι δημιουργούν μέσα του υπό μορφή κραδασμών και τότε μέσω του Νού-Σκέψεως να τις κυβερνήσει.

Πώς να τις κυβερνήσει; Να είναι κάτω από την κυριαρχία του, να υπακούν στις διαταγές του και να μην αποτελούν ανεξάρτητες οντότητες.

Διότι τα πνεύματα, τα άλαλα και κωφά, που δημιουργούνται σαν επιθυμίες-σκέψεις είναι μεν εξυπηρετικά για τον άνθρωπο, αλλά είναι όμως ταυτόχρονα και τυραννικά για αυτόν.

Λαμβάνουν δε μιά δική τους ανεξάρτητη υπόσταση που δεν είναι πολύ εύκολο ο άνθρωπος να την αλλάξει ή να την ελέγξει, έχουν δε και μία υποσυνείδητη μορφή νοημοσύνης, παρόμοια με αυτήν εκείνου του ανθρώπου που τα έχει δημιουργήσει. « *καὶ εἰ ὁ ὀφθαλμός σου σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτόν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ* » (Ματθ. κεφ.18 : 9).

Ο Ιησούς σε μια περίπτωση είδε ένα συνάνθρωπο πεσμένο στο έδαφος που παρουσίαζε σημάδια επιληψίας. Όταν τον πλησίασε, το άτομο άρχισε να μιλά, εκφράζοντας τα στοιχειακά που ανέλαβαν τον έλεγχο : « *τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; ὀρκίζω σε τὸν Θεόν, μὴ με βασανίσῃς* » (Μάρκος κεφ. 5 : 7).

Αυτό σημαίνει ότι ακόμη και αυτά τα στοιχειακά έχουν άσχημα συναισθήματα.

Ήξεραν εκείνο το συναίσθημα του βασανισμού επειδή ήδη βασάνιζαν τον συνάνθρωπο μας εκείνον που τα οικειοποιήθηκε.

Δηλώνεται στην Βίβλο ότι είχαν ακόμη και « προτάσεις » : « *καὶ παρεκάλεσαν*

αὐτὸν πάντες οἱ δαίμονες λέγοντες· πέμψον ἡμᾶς εἰς χοίρους, ἵνα εἰς αὐτοὺς εἰσέλθωμεν... καὶ ἐπηρώτα αὐτόν· τί ὄνομά σοι ; καὶ ἀπεκρίθη λέγων· λεγεὼν ὄνομά μοι, ὅτι πολλοὶ ἔσμεν ».

Τοῦ εἶπαν λοιπόν ὅτι ἦσαν πολλοί, μια λεγεώνα που βασάνιζε εκείνον τον συνάνθρωπο μας.

Ο Ιησούς τους διέταξε να αφήσουν εκείνο το άτομο και να εισέρθουν σε ένα κοπάδι χοίρων.

Αλλά ακόμη και οι χοίροι τρελάθηκαν και δεν τους αποδέχτηκαν και έριξαν τους υλικούς των οργανισμούς από τον γκρεμό στην λίμνη όπου πνίγηκαν (Λουκάς κεφ.8 : 33).

Βλέπουμε λοιπόν, σε αυτόν τον έξυπνο συμβολισμό, ὅτι οὔτε και οι χοίροι, που κυλιούνται στον βούρκο και στις λάσπες, δεν επιθυμούσαν να δεχτούν τα εν λόγω δαιμόνια.

Έτσι, περιγράφονται πολύ καλά το τι είναι τα στοιχειακά και το τι είναι ικανά να κάνουν.

Σχετική είναι η περικοπή από την παραβολή τού Ασώτου υιού, σαν Εγώ, που με την πτώση του στο υλικό επίπεδο τρεφόταν με την τροφή τών χοίρων, δηλαδή τα στοιχειακά :

« καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ » (Λουκάς κεφ.12 : 15) .

Σήμερα, τι γνωρίζουμε ; Μην νομίζετε ὅτι τα πράγματα ἔχουν αλλάξει ! Κάθε ἄλλο ! Υπάρχουν πολλοὶ μεταξύ μας και γύρω μας, οι οποίοι κατέχονται από παρόμοια στοιχειακά.

Θεωρούν ὅτι αυτά είναι διάβολοι. Όχι βέβαια, διότι αυτά είναι τα δικά τους στοιχειακά, οι λεγόμενοι ανθρωποδαίμονες, και είναι ο άνθρωπος υπεύθυνος είτε για την δημιουργία τους είτε για την αναζωογόνηση τους από την ομάδα παρομοίων αδρανοποιημένων στοιχειακών.

« Ὅμοιος ὁμοίῳ αἰὲ πελάζει » λέει μια Ελληνική παροιμία (ο ὅμοιος πηγαίνει με τον ὅμοιο) .

Κανένα κακό στοιχειακό δεν μπορεί να εισέρθει και να βασανίσει ένα αθώο και εξαγνισμένο πρόσωπο ! Πρέπει να το λάβουμε αυτό σοβαρά υπ' ὄψιν μας !

Όταν ὅμως κανείς δονεῖται στον ρυθμό και στις συχνότητες τών δονήσεων αὐτῶν τών στοιχειακῶν τα προσελκύει, ὅπως ακριβῶς ἓνας μαγνήτης, και επιτρέπει σε αυτά να βρουν εἴσοδο και να εισέρθουν μέσω τών επτά κέντρων τῆς ζωτικότητας τού αιθερικού μας σώματος.

Παραθέτουμε μιά περικοπή από το Ευαγγεῖο τού Ματθαίου (κεφ. 12 : 43~46) η οποία, κατά την γνώμη μου, ἀπτεται και είναι ἀπόλυτα σχετική με το θέμα μας.

Πολύ δε θα επιθυμούσα να μπορούσε κάποιος να μας δώσει και μία άλλη πίο λογικοφανή ερμηνεία, κάτι όμως που μέχρι στιγμής, εξ όσων τουλάχιστον γνωρίζω, δεν κατέστη εφικτό.

✎ « Όταν δε το ακάθαρτο πνεύμα εξέλθει από τού ανθρώπου, διέρχεται διά ανύδρων τόπων ζητούν ανάπαυσιν και ούχ ευρίσκει· τότε λέγει εις τον οίκον μου επιστρέψω όθεν εξήλθον· και ελθόν ευρίσκει σχολάζοντα σεσαρωμένον και κεκοσμημένον· τότε πορεύεται και παραλαμβάνει μεθ' εαυτού **επτά** έτερα πνεύματα **πονηρότερα εαυτού και εισελθόντα κατοικεί εκεί και γίνεται τα έσχατα τού ανθρώπου εκείνου χείρονα τών πρώτων** ».

Τα **είδωλα** τα οποία δημιουργούνται από τις δονήσεις, τούς κραδασμούς μιάς συγκεκριμένης επιθυμίας, εκπέμπονται και πλανιούνται σε « **άνυδρους τόπους** ».

Δηλαδή σε χαμηλής κραδασμικότητας ψυχο-νοητικούς κόσμους, εκεί όπου οι επιθυμίες και οι σκέψεις είναι πολύ χαμηλές και εγωιστικές και δεν μπορούν να ριζώσουν και έτσι επιστρέφοντας φέρνουν μαζί τους πίσω στον άνθρωπο επτά (7) πονηρότερα πνεύματα. Γιατί επτά ;

Διότι θα εισέλθουν **μέσα** μας από τις επτά (7) πύλες - αιθερικά κέντρα και θα μας δονήσουν.

Το **μέσα** μας είναι το υποσυνείδητο και συμβολικά ο **τάφος** τού **Χιράμ**, ενώ το **δρύφακτο** καθορίζει το περιβάλλον όπου τα **ψυχονοητικά** αυτά **είδωλα** είναι περιχαρκαωμένα και πολύ δύσκολα μπορεί κανείς να τα ελέγξει - [♠ τόμος Β', 4^{ος} βαθμός]. Κάθε φορά πού στέλνουμε συνειδητά ή ασυνείδητα τα **κλισέ** αυτά, εκείνα πάλι επιστρέφουν. Και κάθε φορά πού έρχονται φέρνουν πίο πολύ ενέργεια και γίνονται αυτά τα πνεύματα γιά μας τυραννικά, όπως οι λεγόμενες **έμμονες ιδέες**, και τελικά με τις δονήσεις τους κάνουν τον άνθρωπο να μην έχει ανεξάρτητη δική του βούληση.

Πολλά **είδωλα** πού δονούνται στην ίδια συχνότητα έχουν μία τάση ομαδοποίησης, οπότε η δύναμη τους γίνεται πολύ μεγάλη.

Και όπως αναφέραμε, στα τού Ευαγγελίου, μιά τέτοια ομάδα **ειδώλων** ή Άνθρωποδαϊμόνων, πού είχε κάνει κατάληψη σε κάποιον, σαν έμμονες ιδέες, αποκαλύπτει στην ερώτηση τού Ιησού το όνομα της « **Λεγεών όνομά μοι, ότι πολλοί εσμέν** » (Μάρκος κεφ. 5 : 9).

Είναι ο νόμος τής Φύσεως (επάνοδος στον Δημιουργό) ότι μιάς και ένα **είδωλο** έχει προεκταθεί προς τα έξω, τελικά επιστρέφει στο υποσυνείδητο τού ανθρώπου πού το δημιούργησε.

Όπως δε ακριβώς από ένα φωτογραφικό κλισέ μπορούν να αναπαραχθούν ή να δούν το φως πολλά αντίτυπα, με όμοιο τρόπο τότε αναδύεται από τον ωκεανό τής μνήμης του στο συνειδητό μέρος τού εαυτού του, με σκοπό να πάρει νέα ενέργεια και να αποσυρθεί ξανά.

Ο ίδιος κύκλος επαναλαμβάνεται έως ότου τέτοια **είδωλα** επιτυγχάνουν

να παραμείνουν στο υποσυνείδητο τού ατόμου σε μία πιο μόνιμη βάση. Τότε απορροφούν ζωτικότητα από την ενέργεια τού υλικού σώματος και έτσι διατηρούν την ζωή τους.

Με αυτόν τον τρόπο τα πάθη, οι συνήθειες και μανίες όπως, η χαρτοπαιξία, το κάπνισμα και το πιστό σχηματίζονται.

Η τάση τών **ειδώλων** να επιστρέφουν στις πηγές τους είναι πού κάνει δυνατή την εφαρμογή τού νόμου τού αντιπεπονηθώτος.

Όλες οι επιθυμίες, παράλογες ή λογικές, τείνουν να εκπληρωθούν, αν όχι αμέσως, κάποτε. Γιατί κανένα ποτέ είδωλο δεν απενεργοποιήθηκε πριν ικανοποιήσει εκείνον πού το δημιούργησε και το έχει προεκτείνει.

Πρέπει λοιπόν να προσέχουμε το τι επιθυμούμε, το τι δημιουργούμε, αυτά πού αποκαλούμε μέταλλα, διότι εξαπατούμε τον εαυτό μας πιστεύοντας ότι απαλλαγίκαμε από αυτά, ενώ τοποθετούμε συνεχώς ογκόλιθους (δηλαδή μεγάλα εμπόδια) μπροστά στα πόδια μας.

Αυτό πού σήμερα μας γοητεύει, το θέλουμε και είναι το παν για εμάς, αύριο θα είναι τίποτε και θα έχουμε πλέον άλλες επιθυμίες.

Αλλά τότε θα το βρούμε ως ογκόλιθο μπροστά μας !

Θα βρούμε μπροστά μας την ικανοποίηση τών επιθυμιών εκείνων, οι οποίες τότε θα είναι εμπόδιο στην εξέλιξη μας. Αυτή είναι ουσιαστικά η κάθαρση τού **ύδατος** και τού **πυρός** πού συμβολικά υφιστάμεθα στη μύηση στον βαθμό τού μαθητή.

Οι Ηθικές εφαρμογές, από την αναφορά τού τυπικού και την ανάλυση πού ακολούθησε, αν κατανοηθούν και εφαρμοσθούν σωστά είναι τεράστιες.

Το θέμα αυτό πρέπει να κατανοηθεί διότι δεν μπορούμε να γίνουμε καλύτεροι με ευχολόγια.

Να ξέρουμε λοιπόν τι θέλουμε, τι πρέπει να επιθυμούμε και να γνωρίζουμε το μέλλον καθαρίζοντας το δρόμο μπροστά μας από τα στοιχειακά, τους ογκόλιθους που έχουμε σωρεύσει.

Διότι αλλιώς πώς θα επιτύχουμε το ύπατο αγαθό τών Τεκτόνων που, σύμφωνα με τον Καταστατικό Χάρτη τού Τεκτονισμού, είναι η Ελευθερία τής Σκέψεως και τής Συνειδήσεως ;

Μπορούμε να αντισταθούμε στην εμφάνιση νέων ή παλαιών **ειδώλων** ή να υποκύψουμε σε αυτά δημιουργώντας παρόμοια και ενισχύοντας τα παλιά.

Καλά όλα αυτά στην θεωρία, πως όμως είναι δυνατόν να αντιμετωπίσουμε τα **ειδώλα** αυτά ;

Πρώτα απ' όλα δεν πρέπει να αντιμετωπίζουμε τα είδωλα προσπαθώντας να τα πολεμήσουμε μέσα μας, διότι ο εχθρός είναι προορισμένος να μας νικήσει καθότι βρίσκεται στην περιοχή τού θηρίου (Νεφές - Γιετζιρά - κόσμος τής μορφοποίησης) και συνεπώς είναι αόρατος.

✎ Κάνοντας πόλεμο εναντίον τους αντί να τα νικήσουμε, αντιθέτως, τα επανε-
νεργοποιούμε.

Ο μοναδικός τρόπος γιά να αφαιρούμε από τα Είδωλα την δύναμη τους και να
τα εξουδετερώνουμε ή καλύτερα να αδρανοποιούμε, είναι να τα αγνοήσουμε,
όπως έπραξε ο Ιησούς με τον Διάβολο λέγοντας του : « *ύπαγε όπίσω μου σατανᾶ* »
(✎ 📖 Ματθαίος κεφ. 4 : 10) !

Με την αδιαφορία μας, τούς αφαιρούμε την δύναμη που, όπως είπαμε, είναι η επιθυμία ...
Δεν είναι τυχαία η προτροπή τού Θεανθρώπου που την βρίσκουμε στα Ευαγγέλια :
« *γρηγορεύτε και προσεύχεσθε, ίνα μή εισέλθητε εις πειρασμόν* » (✎ 📖 Ματθ.
κεφ.26 : 41).

« *Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἄπλοῦς ᾖ,
ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται· ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ
σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται. εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον ;*
(✎ 📖 Ματθ. κεφ.6 : 22 ~ 23).

Στην μνητική ορολογία τα είδωλα αυτά « αδρανοποιούνται δια τού πυρός » και
αποστέλλονται στο έρεβος δηλαδή στα βάθη τού υποσυνειδήτου και στην σκο-
τεινή πλευρά τής σελήνης. Η διαδικασία αυτή αποτελεί στην κυριολεξία μια θυ-
σία προς τον Μ*Α*Τ*Σ*, τών στοιχείων εκείνων που συνιστούν την ζωώδη μας
φύση, δηλαδή το κατώτερο μας εγώ.

Αναφέραμε ήδη το πώς συνήθως παρουσιάζονται, τα ψυχονοητικά αυτά είδωλα,
κατά την διάρκεια τού ύπνου, σαν άγρια ζώα, θηρία κ.λ.π.

Εδώ ίσως αποκτά νόημα η κατά το Δείπνο τών Ροδοσταύρων, αποκοπή τής κε-
φαλής τού αμνού (νόηση) και τών άκρων (αισθήσεις) και η καύση στην πυρά
σαν θυσία - [♣ σελίς 61].

Μπορούμε επίσης άνετα να αντιστοιχήσουμε την « αδρανοποίηση » αυτήν με
την διαδικασία τής καύσης σφαγίων που γινόταν στον βωμό τών ολοκαυτωμά-
των στον εξωτερικό περίβολο (περιβάλλον-υποσυνειδήτο) τού ναού τού Σολο-
μώντα (τής ανθρώπινης προσωπικότητας).

Ένας από τους μνητικούς άθλους τού Ηρακλή αφορά την θανάτωση τής Λερ-
ναίας ύδρας. Η ύδρα ήταν ένα τεράστιο φίδι με ογκώδες και άσχημο σώμα που
κατέληγε σε 9 κεφάλια.

Η κατοικία του ήταν ένα έλος κοντά στην πόλη Λέρνη της Πελοποννήσου.

Η ύδρα προξενούσε μεγάλη καταστροφή στα φυτά και στις συγκομιδές που
συμβολικά αντιστοιχούν στα προϊόντα τής πείρας που αποκτά ο άνθρωπος κατά
την διάρκεια τής ζωής του.

Ο Ηρακλής συνοδευμένος από τον Ιόλαο (υιό τού αδελφού τού Πρωτοκλή),
έφθασε στην Λέρνη και βρήκε το φίδι κοντά στην πηγή τού Αμυμώνη.

Εξανάγκασε το φίδι να αναδυθεί από το έλος χρησιμοποιώντας φλεγόμενα βέλη.

Όταν το φίδι εμφανίσθηκε προσπάθησε να το σκοτώσει με το ρόπαλο του, αλλά ματαίως.

Μετά προσπάθησε να το πράξει με το σπαθί του, αλλά στην θέση τού κάθε κεφαλιού που έκοβε, το τραύμα επουλωνόταν και δύο άλλα κεφάλια φύτρωναν.

Ένας τεράστιος κάβουρας ξεπήδησε από το έλος και δάγκασε το πόδι τού Ηρακλή και εκείνος συνέτριψε το κέλυφος του.

Τότε ο Ιόλαος άναψε φωτιά στο γειτονικό δάσος και έδινε στον Ηρακλή αναμμένους πυρσούς με τους οποίους καυτηρίαζε το σημείο τού κομμένου κεφαλιού πριν προλάβουν να εμφανισθούν τα καινούργια κεφάλια.

Έτσι θανάτωσε την Ύδρα κόβοντας όλα τα κεφάλια και και έθαψε το σώμα της βαθειά μέσα στο έδαφος, στο **έρεβος** (συμβολίζει την σιωπή και το βάθος τής νύχτας) μαζί με τα κομμένα κεφάλια - [♠ Β' τόμο - Δείπνο Ροδοσταύρων - κοπή κεφαλής αμνού].

Η ύδρα συμβολίζει τις ανεξέλεγκτες επιθυμίες (δηλαδή τα στοιχειακά τα άλαλα και κωφά).

Τα πολλαπλά κεφάλια τής Ύδρας συμβολίζουν τα παρά πολλά είδη τών επιθυμιών. Τέλος το έλος συμβολίζει το υποσυνείδητο όπου έχουν την έδρα τους τα στοιχειακά αυτά.

Ο Ηρακλής συμβολίζει το Εγώ - Πνεύμα Εαυτό μας ενώ ο **Ιόλαος** τον Φύλακα μας Άγγελο.

Η φωτιά συμβολίζει την λογική και οι φλεγόμενοι πυρσοί τις λογικευμένες μορφές σκέψεων - επιθυμιών, οι οποίες δίνουν τέλος στις ανεξέλεγκτες επιθυμίες και συναισθήματα. Υπενθυμίζουμε ότι στον 4° βαθμό ο μωυόμενος κρατά αναμμένο πυρσό, αλλά στο αριστερό του χέρι.

Το ξίφος συμβολίζει την θέληση τού μυημένου, οδηγούμενη από ορθή κρίση.

Οι εμφάνιση τών δύο κεφαλών υποδηλώνει ότι εκτός και αν η Λογική (το πυρ τής σκέψης) και η θέληση μαζί με την ορθή κρίση (το ξίφος- ρομφαία) επικρατήσει, η αναστολή μιας επιθυμίας έχει σαν αποτέλεσμα να αναφύονται καινούργιες επιθυμίες στην θέση της.

Ο κάβουρας συμβολίζει τον Εγωισμό τής προσωπικότητας που καιροφυλακτεί για να σταθεί εμπόδιο στο έργο τής ανόδου και τής συνειδησιακής εξέλιξης μας.

Ο έκτος άθλος αφορά τον καθαρισμό από την κοπριά τών στάβλων τού Αυγεία, τού βασιλιά τής Ήλιδας. Ο βασιλιάς Αυγείας είχε πολλά κοπάδια, μεταξύ τών οποίων και δώδεκα λευκά βόδια, ιερά ζώα αφιερωμένα στον Θεό Απόλλωνα, τον Θεό Ήλιο.

Αυτά τα δώδεκα βόδια ζούσαν επίσης σε τέσσερις στάβλους, όπου η κοπριά πολλών ετών είχε συγκεντρωθεί και ο Ηρακλής με διαταγή τού Ευρυσθέα έπρεπε να τούς καθαρίσει.

Για να το πετύχει αυτό, άλλαξε την ροή τών δύο ποταμών, τού Αλφειού και τού Πηνειού.

Έτσι κατεύθυνε το νερό προς τούς στάβλους τούς οποίους και καθάρισε.

Οι στάβλοι συμβολίζουν το υποσυνείδητο και τα ζώα μέσα σε αυτούς είναι τα σύμβολα των στοιχειακών. Οι δώδεκα ταύροι τού Θεού Ηλίου -Απόλλωνα συμβολίζουν την ποσότητα τής ενέργειας, την ζωικότητα - αιθερικότητα, που εκπορεύεται από τον Ήλιο κατά την διάρκεια των δώδεκα μηνών τού έτους.

Αυτή η ενέργεια παραμένει στο υποσυνείδητο τού ανθρώπου με την αγνή της μορφή, για να χρησιμοποιηθεί από τούς Αρχαγγέλους, κυρίους των στοιχείων, στο Δημιουργικό τους έργο.

Τα δύο ποτάμια, ο Αλφειός και ο Πηνειός, συμβολίζουν τα δύο ρεύματα τής αιθερικής ενέργειας τού ανθρώπινου σώματος και η πρώτη επαφή των μυημένων είναι η επαφή με τα δύο αυτά ρεύματα επάνω στο αιθερικό αντίστοιχο τού παχυλού υλικού σώματος.

Οι Ινδοί αποκαλούν τα δυο αυτά ρεύματα Ίντα και Πίνγκαλα (Ida και Pingala).

Αυτά τα δύο ρεύματα συμβολίζονται επίσης με τα δύο φίδια επάνω στο Κηρύκειο τού Ερμή. Οι μυημένοι γνωρίζουν πως μπορούν να ελέγξουν και πως πρέπει να κατευθύνουν τα δύο αυτά ρεύματα για να καθarisουν τους στάβλους (δηλαδή τα κέντρα ενέργειας επάνω στο Δένδρο τής Ζωής) επάνω στα αιθερικά αντίστοιχα των τριών σωματών τους.

Οι μυημένοι πρέπει να κατευθύνουν τα δύο ενεργειακά ρεύματα διά μέσου των κέντρων ενεργείας και να τα καθarisουν από τα κακά στοιχειακά, καθώς και από τα στοιχειακά που παραμένουν εκεί απενεργοποιημένα αλλά περιμένουν να δράσουν στην πρώτη ευκαιρία.

Ο Μύθος δεν κάνει αναφορά για την κεντρική στήλη (οι δύο ποταμοί σε μια κοινή συνδυασμένη πορεία) ... το οφιοειδές ή Ιερόν Πυρ γνωστό σαν Kundalini στους Ινδούς.

Αυτό το πανίσχυρο ρεύμα ήταν βεβαίως γνωστό στους Αιγύπτιους και Έλληνες (Ίωνες) Ιεροφάντες στα Μυστήρια των Δελφών και βλέπουμε τον ιπτάμενο Ερμή να κρατά μια ράβδο (το Ιερόν Πυρ) γύρω από την οποία κινούνται τα δύο αυτά ενεργειακά ρεύματα.

Η παρέμβαση όμως με άφρονα τρόπο στα δύο αυτά αιθερικά ρεύματα μπορεί να προξενήσει σοβαρή βλάβη σε υλικά όργανα, μερικές φορές σε μέγεθος μη αναστρέψιμο.

Επίσης η παρέμβαση στα ρεύματα αυτά καθώς και στα κέντρα ενέργειας, χωρίς ο άνθρωπος να έχει διδαχθεί τον ασφαλή τρόπο χειρισμού των, μπορεί να οδηγήσει στην παράνοια.

Ο καθαρισμός των στάβλων τού Αυγεία, συμβολίζει τον καθαρισμό που γίνεται από το Εγώ Πνεύμα - Εαυτό πάνω στο υποσυνείδητο τής προσωπικότητας, ώστε να απομακρυνθούν και τα υπολείμματα από απενεργοποιημένα στοιχειακά.

Διότι αλλιώς υπολείμματα από επιθυμίες, που « κοιμούνται », ενέχουν την πιθανότητα επανενεργοποίησης από στοιχειακά δονούμενα κατά παρόμοιο τρόπο. Χαρακτηριστικό είναι ότι τέτοια υπολείμματα, που επανενεργοποιούνται, συμβολίζουν οι Σαμαρείτες, οι εχθροί των Ισραηλιτών, οι οποίοι όπως αναφέρεται στο Rit_1801 κ.λ.π. , αρνήθηκαν να προσφέρουν θυσία στον Γιαχβέ, κατά την ανέγερση τού 2^{ου} ναού τού Ζουροβάβελ, με συνέπεια αυτοί να ζητήσουν την βοήθεια τού βασιλιά Δαρείου, ο οποίος εξέδωσε επιστολή σχετική με το Διάταγμα τού βασιλιά Κύρου - [♣ τόμος Β' - 16^{ος} βαθμός].

Την σημασία των σφαγίων - ολοκαυτωμάτων, σαν προσφορά προς τον Θεό, την αναλύσαμε πιο επάνω σαν την αδρανοποίηση από το Εγώ δια τού πυρός (τής λογικευμένης Σκέψεως) των « τερατόμορφων » αυτών στοιχειακών που μας καταταλαιπωρούν.

Διαβάζουμε επίσης : « *ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ ... οὗτος σώσει αὐτήν* » (Μάρκος κεφ. 8 : 35).

Η ψυχή ενός ανθρώπου μπορεί να συνδέεται με ένα κατώτερο ἢ με ένα ανώτερο επίπεδο.

Ο άνθρωπος πρέπει να χάσει την ψυχή του και την σύνδεση της με το κατώτερο επίπεδο μέσα του, για να την βρει σε ένα υψηλότερο επίπεδο.

Μόνο αν κατανοήσει το διπλό νόημα τής φράσης « *χάνω την ψυχή μου* » μπορεί να κατανοήσει και όλα τα άλλα πού αναφέρουν τα Ευαγγέλια για την ψυχή.

Πάρτε σαν παράδειγμα την φράση : « *τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἔὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ;* » (Μάρκος κεφ. 8 : 36).

Στην γλώσσα των Ευαγγελίων η έννοια τής ψυχής είναι ταυτόσημη με την προσωπικότητα.

Κερδίζοντας ολόκληρο τον κόσμο, έχοντας το νού του μόνο στα ανθρώπινα, χάνει την ψυχή του (την επίτευξη τής αποκρυστάλλωσης τής προσωπικότητας), με το νόημα ότι χάνει την δυνατότητα να εξελιχτεί εσωτερικά και επομένως να ξεφύγει από τα νύχια τού 2^{ου} θανάτου.

Να μην ξεχνάμε ότι τα πάντα στα Ευαγγέλια έχουν σχέση με μια εσωτερική εξέλιξη, πού καταλήγει στην επίτευξη τής βασιλείας των Ουρανών, η οποία βρίσκεται εντός ημών.

Η ψυχή τής κάμπιας δεν βρίσκεται στο επίπεδο τής πεταλούδας και για αυτό πρέπει να χάσει την ψυχή της για να την ξαναβρεί.

Αν παραμείνει, όπως λέμε συμβολικά σκουλήκι, σώζει μεν την ψυχή τού σκουληκιού, αλλά την χάνει με την άλλη της έννοια , δηλαδή χάνει την ευκαιρία τής μεταμόρφωσης.

Με το να προσηλώνεται στον εαυτό του, έτσι όπως είναι, χάνει την δυνατότητα

να γίνει κάτι άλλο. Όμως ο άνθρωπος είναι ακόμα ικανός για μεταμόρφωση ή για την δεύτερη γέννηση.

Για αυτό η ψυχή του ανθρώπου, με αυτήν την έννοια, είναι διπλή.

Μπορεί να την κρατήσει και να μείνει έτσι όπως είναι, αλλά, κρατώντας την, χάνει τον πραγματικό προορισμό του.

Η την χάνει, εάν αρνηθεί να μείνει έτσι όπως είναι, οπότε θα την ξαναβρεί σε ένα άλλο επίπεδο της ίδιας της εσωτερικής εξέλιξης.

Για αυτό η ψυχή (Nephesh) είναι μιά δυνατότητα.

Δεν είναι δηλαδή κάτι το στατικό, αλλά τόσο εκείνο που είναι ο άνθρωπος, όσο και εκείνο που έχει την δυνατότητα μελλοντικά να γίνει.

Ο άνθρωπος μπορεί να αρχίσει να ζει διαφορετικά, να αισθάνεται διαφορετικά, να επιθυμεί διαφορετικά και να Αγαπά διαφορετικά.

Μπορεί δηλαδή να αλλάξει με τέτοιο τρόπο η σχέση του με τον εαυτό του, ώστε όλα όσα κάποτε νόμιζε για αληθινά και που αισθανόταν σαν καλά να αλλάξουν.

Και αν συμβεί κάτι τέτοιο τότε ο άνθρωπος αποκτά εσωτερικά μιά διαφορετική σχέση με τον εαυτό του και η ζωή μέσα του αρχίζει να αλλάζει.

Τι εννοούσε ο Χριστός όταν έλεγε :

« οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν. ἦλθον γὰρ διχάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς· καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ ».

Αυτό δεν έχει ένα εξωτερικό ή κυριολεκτικό νόημα, αλλά σημαίνει μία εσωτερική αναστάτωση. Μια αλλαγή σε ολόκληρη την ψυχολογία του ανθρώπου και στο κάθε τι μέσα του, που είναι για αυτόν « μητέρα », « πατέρας », « θυγατέρα », « νύμφη », « πεθερά » και τα παρόμοια ψυχολογικά, που δεν είναι πάρα τα στοιχειακά με τα οποία είναι συνδεδεμένος.

Όλες οι σχέσεις με τον εαυτό του πρέπει να αλλάξουν και αυτό σημαίνει ότι πρέπει να αλλάξουν όλες οι ιδέες που έχει για τον εαυτό του, καθώς και το τι νιώθει ως εαυτόν του.

Οικιακοί σημαίνει όλα όσα βρίσκονται μέσα στον άνθρωπο, όχι βεβαία στο σώμα του αλλά η ψυχολογία του, οι « οικιακοί » όλων των διαφορετικών πλευρών της προσωπικότητας του.

Όλες οι ιδέες του, όλες οι τάσεις που ήταν ο « πατέρας » και η « μητέρα » των σκέψεων του, των γνώμων και απόψεων του και όλες οι σχέσεις που απορρέουν από αυτά πρέπει να αλλάξουν μπροστά στην ρομφαία, που είναι η δύναμη της Αλήθειας μιας υψηλότερης τάξης.

Αν ο άνθρωπος συναντήσει αυτό το ανώτερο είδος της Αλήθειας, δεν μπορεί πιά να μείνει ικανοποιημένος με αυτό που είναι.

Αναγκάζεται να σκεφτεί με ένα νέο τρόπο και κανένας δεν μπορεί να σκεφτεί

με νέο τρόπο απλώς προσθέτοντας ή συσσωρεύοντας γνώσεις σε αυτά που ήδη σκέπτεται.

Ολόκληρος ο άνθρωπος πρέπει να αλλάξει, δηλαδή πρώτα από όλα ολόκληρος ο νούς του.

Ο άνθρωπος που με την Διδασκαλία του Λόγου, που για αυτόν είναι προς το παρόν Απολεσθείς, δηλαδή με την Αλήθεια που ανήκει σε υψηλότερο επίπεδο, αρχίζει να σκέπτεται με καινούργιο τρόπο, δεν μπορεί πια να δέχεται όλα όσα σκεπτόταν, αισθανόταν, επιθυμούσε και επεδίωκε στην προηγούμενη κατάσταση του (το κατώτερο εγώ ή την προσωπικότητα).

Οι « οικιακοί » του, δηλαδή ο εαυτός του και τα στοιχειακά που έχει προεκτείνει, πρέπει να υποστούν μια αναστάτωση.

Δεν μπορεί πια να βρίσκεται σε αρμονία με τον εαυτόλη του, δηλαδή με το κατώτερο εγώ.

Ο άνθρωπος πρέπει να χάσει την προηγούμενη σχέση με τον εαυτό του και αυτό σημαίνει να χάσει την ψυχή του που είναι σαν σύνολο η ζωή του και που συνδέεται μαζί του εσωτερικά.

Για αυτό « δίνω την ζωή μου » σημαίνει ότι παύω να ζω όπως ζούσα πιά πριν και αρχίζω να ζω με διαφορετικό τρόπο, δεδομένου ότι πρέπει να χαθεί η ψυχή, διότι αλλιώς δεν μπορεί να μεταμορφωθεί.

Στην πραγματικότητα, σημαίνει ακριβώς το αντίθετο, δηλαδή ότι αρχίζω να ζω, διότι εδώ η ψυχή σημαίνει το κατώτερο εγώ ή την προσωπικότητα στην οποία προσκολλάται ο νούς και η επιθυμία, και το Εγώ ταυτιζόμενο με αυτήν την θεωρεί ως τον αληθινό της εαυτό.

Όταν ο Ιησούς ενημέρωσε τους μαθητές του για τα μαρτύρια που θα έπρεπε να υποστούν, όταν θα δίδασκαν τον Λόγο, τους είπε : « *ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται* » (Μάρκος κεφ.13 : 13).

Η λέξη υπομονή σημαίνει ίσταμαι όπισθεν, που μπορεί να ερμηνευτεί με την έννοια ότι δεν παρασύρεται κανείς από τις επιθυμίες του.

Έτσι, ο άνθρωπος, μπορεί μεν να χάσει την ψυχή του (όχι την Ψυχή του) σε ένα επίπεδο και να την ξαναβρεί σε ένα άλλο, υψηλότερο.

Από όσα είπαμε ως τώρα, γίνεται φανερό ότι ο άνθρωπος μέσω της ψυχής έχει την δυνατότητα, δηλαδή με τις δικές της δυνάμεις, να συνδέεται με ένα χαμηλότερο ή με ένα υψηλότερο επίπεδο μέσα του - [περί ψυχής και οι ιδιότητες της].

Για να επιτευχθεί όμως αυτό πρέπει να μεταλλάξει την ψυχή του, δηλαδή να υποστεί μια κάθαρση και να απαλλαγεί από τα στοιχειακά, τα πνεύματα άλαλα και κωφά που δημιουργήσε.

Από όλα αυτά, αρχίζει να διαφαίνεται ότι η ψυχή του ανθρώπου δεν είναι κάτι

το ωραίο ή το έτοιμο, αλλά κάτι που διαμορφώνεται μέσα του ανάλογα με τον τρόπο της ζωής του.

Και ότι, στην πραγματικότητα, η ψυχή είναι ολόκληρη η ζωή του σαν ένα σύνολο εικόνων ή καταγραφών του κάθε τι που σκέπτεται, που συναισθάνεται και που πράττει.

Ας δούμε όμως μια άλλη άποψη που σχετίζεται με το Καμπαλιστικό Δένδρο και τα Είδωλα.

Έχουμε αναφερθεί στον **Πύργο της Βαβέλ** και περισσότερα να αναλυθούν σε κάποιους βαθμούς όπως είναι ο 16^{ος} - Πρίγκιψ της Ιερουσαλήμ και ο 21^{ος} - Νωα-χίτης ή Πρώτος Ιππότης.

Στο Δένδρο της Ζωής ο Πύργος βρίσκεται στο κέντρο της διόδου με αριθμό 27, μεταξύ των δυο σεφίρόθ Χοντ ⑧ - Νετζά ⑦ και Τιφαρέτ ⑥ - Πιεσόντ ⑨ και αντιστοιχεί στο Εβραϊκό γράμμα Πε ⑤, ιδεόγραμμα του στόματος και αρχικό του ονόματος Πελέγκ ή Φαλέγκ (*Εβρ.* : **פֶּלֶג** = διαίρεση), αρχιτέκτονα του Πύργου της Βαβέλ - [♣ σχήματα A140, A176].

Ο Πύργος που συνδέει την σφαίρα Χοντ, που συμβολίζει την νόηση, με την σφαίρα Νετζά, που συμβολίζει το συναίσθημα, δεικνύει την δραματική ένταση που διανέμεται μεταξύ των δύο αυτών κέντρων, διά της συνειδησιακής διόδου 27 και μας παρουσιάζεται σαν πέπλο σκότους.

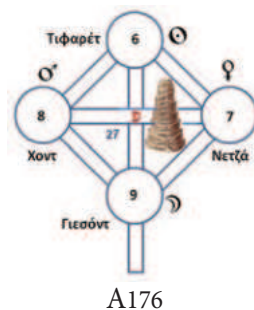
Η σχέση των σκέψεων κάποιου με τα συναισθήματα του είναι, όπως είδαμε, συχνά δυσαρμονική, προκαλώντας σαν συνέπεια την καταστροφή του Πύργου ανόδου από το κέντρο συνείδησης ⑨ της Σελήνης, προς το κέντρο συνείδησης ⑥ του Ηλίου, όπου έχει την έδρα της η Συνείδηση του Χιράμ.

Η δυσαρμονία αυτή, αν μελετηθεί ορθά, μπορεί να χρησιμοποιηθεί από τον μεμνημένο προκειμένου να εργαστεί για να κτίσει μέσα του την ισορροπία, εναρμονίζοντας τις σκέψεις με τα συναισθήματα και τις επιθυμίες του, ένα ιδεατό Πύργο μιας μοναδικής γλώσσας και όχι απλώς έναν ακόμη άστοχο Πύργο της Βαβέλ. Σχετική με το κτίσιμο αυτό και με την παραγωγή ουσιαστικού έργου είναι η φύση των αριθμών ένα (1) και μηδεν (0).

Ένας χαρακτηριστικός ορισμός που μπορεί να δοθεί, για την ανοησία ή την επιπολαιότητα για τον τρόπο του σκέπτεσθαι της πλειονότητας των ανθρώπων, ακόμη και μνημένων, είναι :

« *το να προσπαθεί κάποιος ή να νομίζει, ότι μπορεί να παράγει διαφορετικά αποτελέσματα χρησιμοποιώντας πάντα την ίδια μέθοδο* ».

Μια τέτοια μέθοδος, η ίδια πάντα, είναι το να νομίζουμε ότι θα προχωρήσουμε

στον δρόμο τής εξέλιξης χρησιμοποιώντας Στοιχειακά Επιθυμιών – σκέψεων που παράγονται από αντικείμενα και καταστάσεις έξω από εμάς.

Αυτό όμως δεν γίνεται ! Είναι Αδύνατον !

Σύμφωνα με τις έννοιες που αναπτύξαμε πιο πριν, όλα όσα βρίσκονται έξω από εμάς, καθώς και τα υλικά αντικείμενα των επιθυμιών μας, που συνήθως αποκτούμε ή αποθησαυρίζουμε, δεν έχουν στην πραγματικότητα καμία ουσιαστική αξία (για εμάς).

Και εκείνοι που θέλουν να θεωρούν τούς εαυτούς των επιτυχημένους, τι πέτυχαν στην πραγματικότητα έως τώρα ; Να μαζέψουν χαρτιά, χρώματα, πολυκατοικίες ; Όλα είναι χρώματα ...

« ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτί τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἡτοίμασας τίνι ἔσται ; οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν » (Λουκάς κεφ.12 : 20~21).

Μπορούμε συνεπώς να τα χαρακτηρίζουμε, ως άνευ ουσιαστικής αξίας, με τον αριθμό **0**.

Κάθε άνθρωπος είναι μια μοναδική και ανεπανάληπτη οντότητα που έχει ανεκτίμητη αξία. Έτσι, πραγματική αξία είμαστε εμείς οι ίδιοι και όλα όσα κατέχουμε μέσα μας, ως Εγώ-συνειδήσεις, για αυτό ως μονάδες μπορούμε να αντιστοιχίσουμε τον εαυτό μας με τον αριθμό **1**.

Όσο παράγουμε στοιχειακά επιθυμιών - Σκέψεων ή πνεύματα άλαλα και κωφά, είναι σαν να παραθέτουμε μηδενικά μπροστά από την Μονάδα, τον Εαυτό μας. Αλλά $0+1$ δίνει πάντα **1**.

Είναι η λανθασμένη μέθοδος επιλογής των υλικών για την ανέγερση τού Πύργου τής Βαβέλ.

Όταν όμως αρχίσουμε να παράγουμε Δημιουργικά Στοιχειακά Σκέψεων-επιθυμιών, τα οποία έλκουν την πηγή τους από το εσωτερικό μας, σαν προϊόντα συνειδητής επεξεργασίας με την ορθή χρήση τής Μονάδος μας, ως αποτέλεσμα τού Γνώθι Σ' Αυτόν, τότε τα πράγματα αλλάζουν και έχουμε παραγωγικά αποτελέσματα. Διότι τότε το μηδέν τοποθετείται μετά από την Μονάδα και συνεπώς έχουμε : $1 + 0 = 10$, $10 + 0 = 100$, $100 + 0 = 1000$ και ούτω καθεξής...

Η εξελικτική αυτή παραγωγική διαδικασία ονομάζεται στην Αλχημεία Πολλαπλασιασμός.

Η Μέθοδος μάς δόθηκε από τον ίδιο τον $M^*A^*T^*\Sigma^*$, κατά την κατασκευή τού Κόσμου, με την χρήση των δυο στηλών $J^* = 1$ (Πνεύμα) και $B^* = 0$ (προθύλη - Χάος), όπου η δράση (συνδυασμός – συνένωση) τής Ενεργητικής Αρχής επάνω στην Παθητική παρήγαγε το **10**, την απώτερη σφαίρα τής Δημιουργίας που στην Καμπαλά αναφέρεται σαν σφαίρα Μαλκούτ ή αλλιώς Βασίλειο.

Η αλήθεια αυτή περικλείεται επίσης και στην Πυθαγόρειο Τετρακτύ.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟ ΧΩΡΟΥ

Στην Χριστιανική πρακτική υπάρχει, πλην τών άλλων, και μια ειδική προσευχή Καθαρισμού τού Χώρου και προστασίας από τα « δαιμονικά » αυτά στοιχειακά κ.λ.π.

Και όπως αναφέρει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος (Ματθ. κεφ. 11 : 22) :

« Πάντα όσα εάν αιτήσητε εν τη προσευχή πιστεύοντες, λήψετε ».

Η ειδική αυτή καθαρτήριοσ προσευχή έχει ως ακολούθως :

« Εν τω Ονόματι Σου Κύριε Ιησού Χριστέ και διά τής Χάριτος τού Σταυρού Σου σταυρώνω τον χώρο τούτο τής οικίας μου και κάθε ενυπάρχουσα ενέργεια προερχομένη είτε εκ βασκανίας ή μαγγανίας ή ζηλοτυπίας ή καταλαλίας ή κατάρας ή οιασδήποτε άλλης αιτίας, μη προερχομένης εκ τού νόμου τής Αγάπης Σου, αποσυνθέτω, διαλύω και διασκορπίζω αυτή μακρά τού οίκου μου, παρ' οιουδήποτε και αν εξεπορεύθη είτε ζώντος εν σαρκί πνεύματος ή εν τω αύλω χώρω ευρισκομένω, οιασδήποτε ισχύος ή έντασης ή σύνθεσης και αν είναι, είτε προήλθε και εξεπορεύθη εκ λόγων ή σκέψεων ή συναισθημάτων μη αγαθών, ως επίσης διαλύω και αποσυνθέτω κάθε σχηματισθείσα άβιο εικόνα εν τώ χώρω τούτω ή εν τη διανοία μου ή εν τη σκέψει μου με σκοπό να με εκφοβίσει ή να με παραπλανήσει και να με απομακρύνει από κοντά Σου.

Ακόμη σφραγίζω τον οίκο μου διά τής δύναμης τού Τίμιου και Ζωοποιού Σταυρού Σου και εν τω Ονόματι Σου και όλες **τις εισόδους και εξόδους** αυτού και απαγορεύω την είσοδο εντός τού χώρου τούτου εις παν πνεύμα, όπερ δεν Σε αναγνωρίζει και δεν Σε προσκυνά ως ΘΕΟΝ φανερωθέντα εν σαρκί, Σταυρωθέντα και Αναστάντα, ως εγώ σε προσκυνώ ευχαριστών Σε διά την Χάρη και την Προστασία Σου.

Κύριε, πάσαν τυχόν δρώσα **πνευματική αρνητική υπόσταση** εν τω χώρω τής οικίας μου Σταυρώνω και διά τής Δύναμης τού Ζωοποιού Σου Σταυρού και εν τω Ονόματί Σου καθλώνω και τους αφαιρώ κάθε δύναμη και εξουσία, την οποίαν τυχόν έχουν και διά τών Αρχαγγέλων Σου Μιχαήλ και Γαβριήλ και τών Αγγέλων αυτών τους παραδίδω εις την Δικαιοσύνη Σου Κύριε, ίνα δώσουν λόγο τών πράξεών τους και παρακαλώ σε Κύριε ίνα θέσεις φρουρά εξ Αγγελικών σου δυνάμεων εν τω χώρω τούτω ίνα επιστατούντες φρουρούσι τον οίκο τούτο, τους εν αυτό οικούντες και τους εν αυτό εισερχομένους » - Αμήν.

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

**ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ**

15

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

15.1. Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΛΩΡΡΑΙΝΗΣ

Εικ. Α22

Ο 32^{ος} βαθμός τού Α*Α*Σ*Τ* φέρει την ονομασία « Πρίγκιπας τού Βασιλικού Μυστικού ».

Επίσης ένα ιδιαίτερο σύμβολο τών κατεχόντων τον 33^ο βαθμό είναι το κόσμημα (καρφίτσα $\neq$) στο πέτο, το οποίο έχει την μορφή τού σταυρού τού ζωγραφικού πίνακα τής εικόνας Α22 ή Α23, Α24, το οποίο ονομάζεται **Σταυρός τής Λωρραίνης** (Cross of Lorraine) - [♣ 16].

Αρχικά τα δυο οριζόντια σκέλη ήταν ισομήκη, σχήματα Α23, Α24, ενώ αργότερα το άνω μειώθηκε, σχήμα Α25, Α27 για να συμβολίσει το άνω τμήμα τού σταυρού τού μαρτυρίου, στο οποίο ο Πιλάτος διέταξε να τεθεί πάνω από το κεφάλι τού Ιησού επιγραφή με το Ι.Ν.Ρ.Ι. « Iesus Nazareus Rex Iudaeorum » - σχήμα Α25 (Ιωάννης κεφ.19 : 19-20).

Στην δεύτερη αυτή περίπτωση ονομάζεται και Πατριαρχικός Σταυρός (Patriarchal Cross).

Ονομάζεται επίσης και αληθής Σταυρός (Crux vera).

Εικ. Α2

Εικ. Α24

Εικ. Α25

Εικ. Α26

Εικ. Α27

Για να διακρίνεται ως σύμβολο $\ddagger$ των Υπάτων Μεγάλων Γενικών Επιθεωρητών 33°, η κατακόρυφη γραμμή λαμβάνει την προς τα δεξιά κεκλιμένη θέση (διαγώνιο) του σχήματος A24.

Αρχικά ο Δούκας τής Λωρραίνης Γοδεφρίγος ντε Μπουιγιόν (Godefroy de Bouillon) χρησιμοποίησε τον σταυρό αυτό στο έμβλημα του όταν έλαβε μέρος στην εκστρατεία τής κατάληψης τής Ιερουσαλήμ.

Στην συνέχεια ο σταυρός αυτός πέρασε και στους διαδόχους του.

Όταν στην Γαλλία τα διάφορα μέλη τού οίκου τού Ανζου σχεδίασαν να ανατρέψουν την δυναστεία τών Valois τής Γαλλίας (1328-1589), το σύμβολο τών συνωμοτών ήταν ο σταυρός τής Λωρραίνης, που είναι το ιπποτικό έμβλημα και οικόσημο τού René d' Ανζου.

Ο Ρενέ ντ' Ανζού ήταν μονάρχης τής δυναστείας Angevin και κατά την διάρκεια τής Αναγέννησης ξεκίνησε, χωρίς την βοήθεια κανενός, μια αναβίωση τού Ερμητισμού στην Ευρώπη.

Ο Ρενέ έπεισε τον Cosimo de Medici, κυβερνήτη τής Φλωρεντίας, να μεταφράσει για πρώτη φορά αρχαία κείμενα, όπως το Corpus Hermeticum, στις διάφορες Ευρωπαϊκές γλώσσες.

Όταν το Corpus Hermeticum δημοσιεύθηκε αρχικά στην Γαλλία, αφιερώθηκε στην Marie de Guise, σύζυγο τού Ιακώβου Στιούαρτ V, μητέρα τής βασίλισσας Μαρίας τής Σκωτίας καθώς και απόγονο τού Ρενέ ντ' Ανζού.

Η Marie de Guise υιοθέτησε επίσης τον σταυρό τής Λωρραίνης ως προσωπικό της σύμβολο.

Η δυναστεία Angevins ήταν από τους πρώτους υπερασπιστές τού Ερμητισμού ή τής Βασιλικής τέχνης, μια παράδοση η οποία σύμφωνα με το μύθο πέρασε στην ανθρώπινη φυλή μέσω τών λεγομένων πεπτοκότων Αγγέλων.

Προφανώς ο Σταυρός τής Λωρραίνης, σύμβολο τού 33°, είναι ένα σύμβολο που ενσωματώνει το κεντρικό ιδανικό τού Ερμητισμού, όπως αυτό περιγράφεται στον Σμαράγδινο Πινάκα.

Όπως είναι τα άνω έτσι είναι και τα κάτω, σύμφωνα με το Ερμητικό Γνωμικό.

Είναι ενδιαφέρον ότι ο **Σταυρός τής Λωρραίνης** έχει μια παράξενη, όπως θα δούμε, εννοιολογική ομοιότητα με το σύμβολο τού Μπαφομέ που λέγεται ότι χρησιμοποιούσαν οι Ναΐτες.

Ο Μπαφομέ απεικονίζεται από τον Ελιφάς Λεβί ως ένας ερμαφρόδιτος Μενδήσιος Τράγος και σχετίζεται με το εβραϊκό γράμμα Αγιν **א** (Ayin) - [♀ ΑΛΧΗΜΕΙΑ και **197**].

Το δεξιό χέρι τού Μπαφομέ δείχνει προς τα επάνω τον Ήλιο και το αριστερό χέρι προς τα κάτω την Σελήνη, όπως ακριβώς και οι δαδούχοι σε εικόνες τού Μίθρα και στον 28° βαθμό.

Η λέξη Αγιν (Ayin - eye - *Εβρ.* : עין) σημαίνει « οφθαλμός », « βλέπω » και κατ' επέκταση, καταλαβαίνω και υπακούω (Ιερεμίας κεφ. 5 : 21 και Ησαΐας κεφ. 6 : 10).

Το Άγιν αντιπροσωπεύει περαιτέρω το αρχέγονο φως, δηλαδή το Πνευματικό Φως τού Θεού που αναφέρεται στην Γένεση (κεφ.1 : 3 σε διάκριση με τα ουράνια φώτα που αναφέρονται στην Γένεση κεφ. 1 :14~18).

Κατά την εβραϊκή Midrash (Ραβινική φιλολογία) το Θείο αυτό Φως είναι πολύ μεγαλύτερο από το φως που προέρχεται από τον ήλιο και τα αστέρια.

Παρόλο που είναι κρυμμένο στο Τορά (Torah είναι ο γραπτός Νόμος τής Εβραϊκής Βίβλου Tanakh), εν τούτοις, ο πνευματικός οφθαλμός μπορεί να παρατηρήσει την παρουσία αυτής τής ακτινοβολίας, αλλά μόνο με την βοήθεια τού εσωτερικού οφθαλμού που ενεργοποιείται από το Ruach Ha Kodesh, δηλαδή το Άγιον Πνεύμα - [♣ Β' τόμος 4^{ος} βαθμός - Γνώμων].

Το Άγιν περιγράφεται μερικές φορές ότι συμβολίζει τα δύο μάτια που συνδέονται με ένα κοινό « οπτικό νεύρο » που οδηγεί στον εγκέφαλο και στην έδρα τής βούλησης.

Τα δύο μάτια αντιπροσωπεύουν την επιλογή μεταξύ τών αντίθετων με την επιλεκτική παρέμβαση τής βούλησης - σχήμα A177.

Μπορούμε να επιλέξουμε να χρησιμοποιήσουμε, για να αντιληφθούμε τα πράγματα, είτε το καλό μάτι είτε το κακό μάτι.

Όπως επίσης μπορούμε να επιλέξουμε να δούμε ένα ποτήρι να είναι κατά το ήμισυ πλήρες ή κατά το ήμισυ άδειο.

Ολόκληρος ο μηχανισμός τών Ειδώλων - Στοιχειακών που εξετάσαμε στο αντίστοιχο κεφάλαιο, αν θέλουμε να είναι Δημιουργικά και όχι άλαλα και κωφά, πρέπει να στηρίζεται στον μηχανισμό τής ορθής επιλογής τής Βούλησης και όχι σε μηχανικούς αυτοματισμούς.

Το Άγιν (עין), όπως το γράμμα Αλεφ (א), είναι ένα σιωπηλό γράμμα.

Λέγεται ότι το Άγιν « βλέπει » αλλά δεν μιλά, επομένως αντιπροσωπεύει την στάση τής ταπεινής συμπεριφοράς.

Όταν το μάτι είναι κακό, γίνεται κανείς σκλάβος στους σκοπούς τής αμαρτίας !

« Ο λύχνος τού σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἄπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται· ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται. εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον ; »

(Ματθαίος κεφ.6 : 22~23).

Επανερχόμενοι στην έννοια τού Μπαφομέ επισημαίνουμε ότι κατά τους

A177

αρχαίους αλχημιστές, σήμαινε στην κυριολεκτική του έννοια κάτι το « πολύ δηλητηριώδες », αλλά φυσικά η πραγματική σημασία τού συμβόλου αυτού έχει πολύ βαθύτερες εσωτερικές προεκτάσεις.

Για Αυτούς, το δηλητήριο, αντιπροσώπευσε έναν παράγοντα μετασχηματισμού, ένα μέσον για την εναρμόνιση τών αντιθέτων ή για την ένωση τών κάτω (ύλη) με τα άνω (Πνεύμα) - (η Γνώση, Βίωση και ορθή χρήση τής Συνειδησιακής ανόδου τού Ιερού Πυρός).

Το ίδιο μέσον αναζητούσαν και οι αρχαίοι γνήσιοι Ροδόσταυροι - [♀ Β' τόμος 18^{ος} βαθμός].

Και υπάρχει ένας αλχημικός μύθος για ένα δηλητήριο που για τα περισσότερα άτομα είναι εξαιρετικά θανάσιμο, ενώ στους εκλεκτούς όπως πιθανόν είναι θεωρητικά οι κατέχοντες τον 33^ο βαθμό παρέχει την Κυριαρχία και την απόλυτη δύναμη. Η ιδέα αυτή εμφανίζεται και στις διάφορες πτυχές τής παράδοσης τού Αγίου Δισκοπότηρου.

Φαίνεται ότι η έννοια που έδωσαν οι αλχημιστές στο σύμβολο αυτό είναι η ίδια που ο Σταυρός τής Λωρραίνης είχε για τον Ρενέ ντ' Ανζού.

Είναι πολύ λίγο γνωστό, αλλά υπάρχει βάσιμος ισχυρισμός ότι ο Σταυρός τής Λωρραίνης ήταν επίσης το επίσημο έμβλημα τών ιπποτών τού Ναού (Knights Templars).

Αν και οι Ναΐτες συνδέονται πιο συχνά με το σύμβολο τού κόκκινου ισοσκελούς σταυρού, το αληθινό σύμβολό τους ήταν πρώτα από όλα ο σταυρός τής Λωρραίνης και πολλοί από αυτούς, καθώς ανέμεναν το θάνατο, σχεδίασαν το έμβλημα στους τοίχους τών κελίων τους.

Είναι ενδιαφέρον να επισημάνουμε ότι ακόμη και το λιγότερο παρουσιαζόμενο να έχει εσωτερική σημασία σύμβολο τού σταυρού, που χρησιμοποίησαν οι Ναΐτες, έχει στην ουσία την ίδια σημασία.

Δηλαδή εκείνην τής συνένωσης τών αντίθετων ή τής συνένωσης τών αρσενικών και των θηλυκών αρχών ή τής αλληλοδιείσδυσης τής Δημιουργικής και τής καταστροφικής Δυνάμεως.

Είναι ένα θεμελιώδες εσωτερικό σύμβολο και περισσότερο σαφές στις απεικονίσεις του.

Διότι τόσο η άνω οριζόντια γραμμή όσο και η κάτω οριζόντια γραμμή, ως αντανάκλαση τής, είναι και οι δυο συμμετρικά προσηρτημένες σε μια κατακόρυφη γραμμή που παρέχει αντιστάθμισμα και ισορροπία.

Πρόκειται για την εναρμόνιση στην οποία οφείλεται ο Παγκόσμιος Ρυθμός.

Θα εξετάσουμε στην συνέχεια το εξαιρετικά αυτό ενδιαφέρον, από μυητικής πλευράς, θέμα τής εναρμόνισης τών αντίθετων σχετίζοντας το με τον Σταυρό τής Λωρραίνης.

15.2. Η ΕΝΑΡΜΟΝΙΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΘΕΤΩΝ ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΩΝ

Οι τέκτονες είναι πολύ καλά εξοικειωμένοι από τις μυήσεις με την έννοια της τριαδικότητας.

Αυτό δεν είναι τυχαίο διότι σύμφωνα με όλες τις εσωτερικές διδασκαλίες, υπάρχει πίσω από όλα τα πράγματα ένας ύστατος νόμος.

Είναι ο Νόμος των τριών δυνάμεων της Δημιουργίας.

Ο κόσμος κυβερνάται από δυο αρχέγονες δυνάμεις, από τις οποίες η μια είναι Δημιουργική και η άλλη Καταστρεπτική (στην ουσία ο Μεταμορφωτικός Παράγων).

Η μεταξύ των ισορροπία συνιστά μια τρίτη δύναμη και η ένωση των τριών αποτελεί εκείνο που συνήθως θα μπορούσαμε να ονομάσουμε στο επίπεδο της κατανόησης μας Θεό ... **יהו**.

Έτσι οι τρεις γραμμές που συνιστούν τον σταυρό της Λωρραίνης παριστάνουν την αληθινή φύση της Τριαδικότητας - [**δ** κεφάλαια Ουσία και Υπόσταση και ο Ναός του Σολομώντος από Μυητικής πλευράς].

Οι μικρότεροι σταυροί που συνήθως εμφανίζονται στις άκρες των τριών ράβδων του σταυρού συμβολίζουν την διάδοση της ιδέας αυτής στα τέσσερα σημεία του ορίζοντος.

Κάθε εκδήλωση μέσα στο Σύμπαν είναι το αποτέλεσμα τού συνδυασμού τριών δυνάμεων.

Αντιλαμβανόμαστε αυτές τις δυνάμεις, με τον συνήθη τρόπο σκέψης μας, την 1^η ως Ενεργητική δύναμη (δράση **J***), την 2^η ως Παθητική δύναμη (αντίδραση **B***) και την 3^η, ως δύναμη Εξουδετέρωσης ή Εξισορρόπησης ή συσχέτισης ή συνδετική (θυσανωτός κόρυμβος).

Στην επιστήμη η ιδέα διαφορετικών δυνάμεων υπάρχει, σαν θετικές και αρνητικές, αλλά η ιδέα της τρίτης δυνάμεως συσχετισμού ή εξισορρόπησης δεν είναι ακόμη αρκούντως σαφής.

Την τρίτη δύναμη το κοινό μυαλό του ανθρώπου δεν δύναται να την αντιληφθεί.

Την Δράση και την αντίδραση, μπορούμε όλοι να τα καταλάβουμε, αλλά και την αιτία και το αποτέλεσμα μπορούμε να τα δούμε κατά το μάλλον ή ήττον.

Η θεώρηση όμως της τρίτης δύναμης είναι πολύ δύσκολο να κατανοηθεί.

Παρά ταύτα όμως, ήταν γνωστή σε όλα τα αρχαία συστήματα Εσωτερισμού και Μυήσεως.

Στην Φύση βλέπουμε τις δυο αυτές δυνάμεις να μην ισορροπούν ποτέ.

Ο δε διαρκής ανταγωνισμός των δυο τούτων « αντιμαχομένων » άκρων να προκαλεί είτε τον πρόσκαιρο θρίαμβο τού ενός επί τού άλλου, είτε την εναλλασσόμενη και ταχεία υπεροχή της μιας των δυνάμεων επί της άλλης, φαινόμενο το οποίο ονομάστηκε από την επιστήμη παλμική δόνηση, η οποία είναι η γενέτειρα κάθε ζωής και κάθε κινήσεως.

Στα ουσιαστικά επίπεδα, πέραν τής υλικής Δημιουργίας, το γεγονός ότι τρεις δυνάμεις δημιουργούν σημαίνει ότι τρεις ΒΟΥΛΗΣΕΙΣ Δημιουργούν και βρίσκουμε την ιδέα αυτήν στις θρησκείες, όπως π.χ. στην σύλληψη τής Αγίας Τριάδος (Πατήρ, Υιός και Άγιον Πνεύμα).

Εδώ κρύβεται όλο το μυστήριο τής έννοιας τού Απολεσθέντος Λόγου στην Τεκτονική παράδοση τον οποίον γνώριζαν μόνο τρεις αλλά έπρεπε να προφέρεται ταυτόχρονα από όλους.

Όταν δε εις εξ αυτών, ο Χιράμ Αμπίφ, φονεύτηκε τότε η ορθή προφορά τής Λέξης χάθηκε !

Αναφέρεται στην Σοφία Σειράχ (κεφ. 42 :24, ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟ) : « πάντα δισά, εν κατέναντι τού ενός » (δηλαδή όλα είναι δίπλα, το ένα εναντίον τού άλλου).

Τι σημαίνει όμως ότι ένα πράγμα είναι διπλό ;

Σημαίνει ότι στο κάθε τι υπάρχει ένα ενάντιο ή αντίθετο διάμεσου τού οποίου υπάρχει και δια τού οποίου αντιτίθεται ή εναντιώνεται.

Για παράδειγμα, η χαρά και η λύπη είναι ενάντια αλλά μαζί αποτελούν ένα « πράγμα » που είναι διπλό, που θα μπορούσαμε να το ονομάσουμε « χαρά - λύπη ».

Αυτό που πρέπει να δούμε είναι ότι, η χαρά και η λύπη μολοντί τόσο ενάντιες, σχηματίζουν ένα πράγμα, που το ονομάζουμε « χαρά - λύπη » και είναι αχώριστες.

Με άλλα λόγια, παρόλο που η μια είναι εναντίον τής άλλης, δεν μπορούμε να έχουμε την μια κατάσταση χωρίς την άλλη, όπως δεν μπορούμε να έχουμε ένα ραβδί με μια μόνο άκρη.

Πως θα μπορούσε να συνειδητοποιήσει κανείς την έννοια τού φωτός αν δεν υπήρχε σκότος ;

Την έννοια τού καλού αν δεν υπήρχε το κακό ;

Την έννοια τής Αληθείας αν δεν υπήρχε το ψεύδος ή την Καλοσύνη αν δεν υπήρχε η κακία ;

Πρέπει να πούμε ότι δεν είναι καθόλου εύκολο να καταλάβουμε τις ενάντιες δυνάμεις καθώς εργάζονται μέσα ή έξω από εμάς, που είναι πάντα διπλές και απαιτούν έτσι διπλή σκέψη.

Σκεπτόμαστε ένα πράγμα συγκρίνοντας το με ένα άλλο.

Δεν σκεπτόμαστε δυο πράγματα ταυτόχρονα ή με όρους δύο δυνάμεων.

Σκεπτόμαστε με όρους μιας δυνάμεως, το βρίσκουμε δύσκολο να σκεφτούμε με όρους δύο δυνάμεων και μας είναι σχεδόν αδύνατο να σκεφτούμε με όρους τριών δυνάμεων.

Πάρα ταύτα όλα τα φαινόμενα, όλα τα πράγματα λαμβάνουν χώρα μεταξύ εναντίων δυνάμεων ή αντίθετων πόλων. Μπορούμε συνεπώς να πούμε ότι κάθε τί είναι αποτέλεσμα δύο αντιτιθεμένων δυνάμεων οι οποίες τείνουν να ισοσταθμίσουν και έτσι να παράγουν ισορροπία σε όλα τα πράγματα.

Είναι γνωστό ότι στο Αρχαίο Μαντείο των Δελφών υπήρχαν δυο επιγραφές.

Η μια είναι πασίγνωστη από τις περίφημες λέξεις « Γνώθι Σ' Αυτόν », ενώ η δεύτερη αλλά λιγότερο γνωστή, ήταν το « Μηδέν Άγαν » που σημαίνει τίποτε σε υπερβολή. Ας προσέξουμε την σειρά των δυο αυτών αφορισμών (ρητών).

Πρώτα ο άνθρωπος πρέπει να γνωρίσει τον Εαυτό του.

Κατόπιν δεν πρέπει να παίρνει ακραίες θέσεις.

Η γνώση τού εαυτού μας υπονοεί, μεταξύ άλλων πραγμάτων, την γνώση των εναντίων μέσα μας, δηλαδή να γίνουμε συνειδητοί τής ύπαρξης αυτών των καταστάσεων μέσα μας.

Τότε κανείς μπορεί να αρχίσει να αντιλαμβάνεται και να εφαρμόζει τον δεύτερο αφορισμό « τίποτα σε υπερβολή » (μεσαία θέση).

Την θέση τού μινουμενου μπορούμε να την παραβάλουμε με το παράδειγμα ενός σχοινοβάτη που κρατά ισορροπία ταλαντευόμενος πότε δεξιά και πότε αριστερά. Βεβαίως ξέρι ήδη πως να το επιτύχει μετά από μακρόχρονη εκπαίδευση (Γνώθι Σ' Αυτόν).

Χωρίς γνώση και εμπειρία που σημαίνει αυτοπαρατήρηση και ύπαρξη συνείδησης, δεν θα μπορούσε να τα καταφέρει.

Ας υποθέσουμε ότι κάποιος τού κάνει την ερώτηση τού Πιλάτου « Τι είναι η Αλήθεια »; Βρίσκεται προς τα « δεξιά » ή προς τα « αριστερά » ;

Και αυτός απαντούσε ότι είναι και τα δυο, η λογική μας για την αλήθεια θα προσβαλλόταν, επειδή όλοι φανταζόμαστε ότι η αλήθεια πρέπει να είναι στέρα και ανελαστική.

Στην σφαίρα τής δικής μας ψυχολογίας, ο χώρος που είμαστε συνειδητοί, χωρίς να έχουμε πραγματική Αυτοεπίγνωση, είναι σαν να περπατάμε στο ένα πόδι, θεωρώντας την αλήθεια ως κάτι το αμετάβλητο.

Νομίζουμε ότι γνωρίζουμε το τι είναι σωστό και τι λάθος, καλό και κακό, και για αυτό δεν γνωρίζουμε το τι είναι να κρατήσουμε ισορροπία μέσα μας.

Δεν βλέπουμε τα ενάντια μέσα μας πέραν τής εννοίας ότι αυτό είναι κακό και εκείνο καλό.

Την ίδια στιγμή ταλαντευόμαστε μόνιμα από τα γεγονότα τής ζωής, που κατευθύνονται από τον Βασικό Νόμο τής Ζωής και συνεχώς μεταβάλλονται εξωτερικά αλλά αγνοούμε το κάθε τι που δεν ανταποκρίνεται στις απόψεις μας.

Ότι δεν συμφωνεί με τις απόψεις μας είναι για μας ο Διάβολος.

Έτσι βαδίζουμε πάντα στο ένα πόδι ή όπως ένας χωλός στην μύηση τού 1^{ου}.

Παρόλα αυτά μπορούμε να αντιληφτούμε ότι είναι λάθος για τον σχοινοβάτη να θεωρεί το προς τα αριστερά σαν τον διάβολο και το δεξιά ως το μόνο επιθυμητό αλλά πρέπει να γέρνει αριστερά ή δεξιά, κάτι που αποτελεί τον μόνο τρόπο για να προχωρήσει προς τα εμπρός !

Στα περισσότερα αρχαία κείμενα, που ασχολούνται με την τρίτη δύναμη που

οργανώνει, λέγεται ότι την ψυχή - που ψυχολογικά μιλώντας είναι η διοργανώτρια αρχή στον άνθρωπο - την έχει σχεδόν καταβροχθίσει η ύλη κατά την κάθοδο της στο σώμα (ενσωμάτωση).

Και έτσι παραμένει σε λανθάνουσα κατάσταση, φονευμένη μέσα μας, η πραγματική Συνείδηση, όχι βέβαια η συνείδηση που αποκτούμε από ότι έχουμε ακούσει από τους άλλους ή γνωρίσαμε από το εξωτερικό περιβάλλον.

Οι Αλχημιστές αποκαλούσαν αυτήν την φυλακισμένη δύναμη που οργανώνει και που είναι θαμμένη μέσα μας **Ερμή** και είτε ενσώματη, είτε ψυχολογική, υπάρχει σε όλα τα πράγματα.

Αυτή η Τρίτη Δύναμη επιζητεί να κτίσει μέσα από διαδοχικά στάδια διαχωρισμού κάτι διαφορετικό από εκείνο στο οποίο είναι εγκλωβισμένη, ώστε στην περίπτωση μας τα λεπτότερα στοιχεία (όπως αρετές) να πηγάζουν από τα βαρύτερα, από τα πιο χαοτικά και ανοργάνωτα.

Είναι αυτή η Τρίτη δύναμη που αναζητά να φέρει εξέλιξη σε όλα τα πράγματα, καθώς και την ψυχή, με το να βρεί νέους και καλύτερους συνδυασμούς και σχέσεις μεταξύ των Ενεργητικών και Παθητικών δυνάμεων που συνιστούν την Ύλη και την ψύχη, που σαν αντίθετες δυνάμεις δεν μπορούν να παράγουν από μόνες τους και έτσι αντιπαραβάλλονται με το Χάος.

Το Πνεύμα που οργανώνει, που φέρνει την Τάξη από το Χάος, η τρίτη δύναμη που είναι θαμμένη στο Χάος τής Ύλης εργάζεται συνεχώς για κάτι νέο και για να ελευθερωθεί οριστικά.

Είναι αυτό που έχουμε συνέχεια μπροστά μας και το ονομάζουμε Παγκόσμιο Ρυθμό, αλλά παρά ταύτα ούτε να τον αντιληφτούμε μπορούμε ούτε να εναρμονίσουμε τους εαυτούς μας.

Οι δυνάμεις στο αρχικό επίπεδο τής Δημιουργίας είναι όλες συνειδητές, αλλά καθώς προχωρούμε κατερχόμενοι την κλίμακα τής Δημιουργίας όλων των πραγμάτων, γίνονται σταδιακά μηχανικές, όσο πιο μακρύτερα βρεθούν από το Απόλυτο, καλυπτόμενες από πέπλα σκότους.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον οι τρεις δυνάμεις δεν μπορούν να μελετηθούν θεωρητικά και ο μόνος πρακτικός τρόπος για να μελετηθούν είναι μέσα μας, ψυχολογικά, διότι μια δύναμη είναι ένα πράγμα αόρατο και η πιο άμεση επαφή με κάτι το αόρατο είναι με την έννοια τής αυτοπαρατήρησης.

Όπως λέμε, με άλλα λόγια, ο τάφος τού Χιράμ βρίσκεται μέσα μας.

Ζούμε πολύ λίγο στον εξωτερικό κόσμο που στην πραγματικότητα είναι ξένος για μας και ενώ είμαστε συνεχώς ενήμεροι για αυτό πολύ λίγο αντιλαμβανόμαστε την ουσία.

Έτσι για παράδειγμα μπορεί να περάσουμε από την ίδια τοποθεσία πάμπολλες φορές αλλά δεν είμαστε σε θέση να την περιγράψουμε με ακρίβεια.

Έχουμε όμως μεγαλύτερες ευκαιρίες να παρατηρήσουμε τον εαυτό μας από ότι τον εξωτερικό κόσμο βασιζόμενοι στον νόμο των αναλογιών και στο ότι τα άνω είναι όμοια με τα κάτω.

Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι προσπαθώντας να μελετήσουμε το ζήτημα των δυνάμεων, δεν μελετούμε υλικά αντικείμενα.

Μια επιθυμία είναι μια δύναμη και όχι ένα αντικείμενο.

Για παράδειγμα, μια ιδέα ή μια σειρά σκέψεων είναι δύναμη και όχι ένα πράγμα.

Η Ενεργητική δύναμη, ψυχολογικά, μπορεί να ληφθεί σαν :

Τι ο καθένας από εμάς επιθυμεί.

Η παθητική δύναμη μπορεί να ληφθεί σαν : ότι εναντιώνεται στο τι ο καθένας μας επιθυμεί. Αυτό είναι το σημείο μέχρι το οποίο πρέπει να προχώρηση κανείς κατ' αρχάς.

Είναι αδύνατο να αντιληφτεί κανείς την 3^η δύναμη έως ότου αντιληφτεί την πρώτη και την δεύτερη δύναμη, διότι είναι η 1^η δύναμη που κάνει την 2^η δύναμη να εμφανιστεί.

Αν δεν επιθυμεί κανείς τίποτα, τότε δεν υπάρχει 2^η δύναμη.

Και είδαμε, στο σχετικό κεφάλαιο των Ειδώλων, πως αυτό που εμφανίζεται πρώτα σαν εξωτερικό ή εσωτερικό ερέθισμα είναι που ενεργοποιεί την σκέψη για να κάνει να εξυπηρετήσει την επιθυμία αυτήν.

Το όλο θέμα είναι ότι η 2^η δύναμη είναι στην φύση όλων των πραγμάτων και δεν είναι ένας κακός θεός αλλά μια συνιστώσα του με την οποία πρέπει να παλέψουμε για να βελτιωθούμε.

Όταν παλεύουμε με την μηδενικότητα μας (την ασυνειδησία μας) και συνεπώς προσπαθούμε να συμπεριφερθούμε πιο συνειδητά τότε παλεύουμε με την 2^η δύναμη μέσα μας.

Πως μπορούμε να περιμένουμε, αν έχουμε δημιουργηθεί σαν όντα που επιδέχονται αυτοβελτίωση, ότι θα μπορούσαμε να βελτιωθούμε αν το κάθε τι πηγαίνει όπως θα θέλαμε να πάει ;

Η τρίτη δύναμη βρίσκεται μεταξύ των εναντίων και μπορούμε να την τοποθετήσουμε συμβολικά στο μέσον ενός εκκρεμούς.

Αν αποσυνδέσουμε την αίσθηση του ΕΓΩ και από τις δυο πλευρές τού εκκρεμούς τότε δεν αισθανόμαστε τον εαυτό μας ταυτιζόμενο με την μια ή την άλλη πλευρά των εναντίων.

Εδώ στο μέσον είναι η θέση που βρίσκεται το πραγματικό ΕΓΩ.

Το πραγματικό ΕΓΩ, ο ΑΦΕΝΤΗΣ πηγάζει από Επάνω, δηλαδή από ένα ανώτερο επίπεδο.

Δεν μπορούμε να το προσεγγίσουμε από την σκοπιά τού ενός ή τού άλλου αντιθέτου σημείου, κάτι που πολύ καλά αντικατοπτρίζεται από την μεσαία στήλη τού Δένδρου τής Ζωής.

Για αυτό πολύ συχνά σε αρχαία σύμβολα, σε αναπαραστάσεις των μυστηρίων τής Αναγέννησης, βρίσκουμε τα δυο εναντία στις δυο πλευρές και την τρίτη δύναμη στο Μέσον.

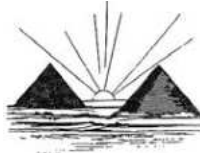
Το να επιτύχουμε επαφή με το πραγματικό ΕΓΩ σημαίνει συμβολικά να ξαναγεννηθούμε. Για παράδειγμα, υπάρχει ο Χριστός επάνω στον σταυρό μεταξύ των δυο κλεφτών κάτι που αποτυπώνεται πολύ καλά στην μύηση του 18^{ου} βαθμού με τους δυο σταυρούς εκατέρωθεν.

Στα μυστήρια του Μίθρα, βρίσκουμε τον Ταύρο να θανατώνεται μεταξύ των δυο εναντίων. Σε αρχαία μετάλλια και σφραγίδες υπήρχε ο Ήλιος-Χιράμ να ανατέλλει μεταξύ δυο λόφων.

Η ίδια ιδέα αυτή εκφράζεται στην Πατερική ράβδο των Επισκοπών με τα δυο αντικριστά φίδια, στον δικέφαλο αετό, καθώς και στο Κηρύκειο του Ερμή - σχήματα A178, A179, A180.

A178

A179

A180

✎ Τα ενάντια είναι κλέφτες, διότι ότι κτίζεται επάνω στο ένα υπονομεύεται από το άλλο, γι' αυτό πρέπει να θανατωθούν (τα κρανία στους σταυρούς) και να σπάσουν τα κόκκαλα στα σκέλη (η βάση στήριξης) όπως υποδεικνύει η στιχομυθία των ληστών επάνω στον σταυρό.

Έτσι στο Ροδοσταυρικό δείπνο αποκόπτονται πλην των άλλων και τα κάτω άκρα του αμνού.

Η μια όμως πλευρά που συμβολίζει την αντίληψη της αληθείας είναι προορισμένη να σωθεί.

Σχετικά, διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο του Λουκά (☞ κεφ. 23 : 39 ~ 44) τα εξής :
« Εἶς δὲ τῶν κρεμασθέντων κακούργων ἐβλασφήμει αὐτὸν λέγων· εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος ἐπετίμα αὐτῷ λέγων· οὐδὲ φοβῆ ἰσὺν τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ ; καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε. καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· μνησθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ... »

Αλλά ότι συνειδησιακά κτίζεται στο κέντρο, στην μεσαία στήλη, δεν μπορεί κανείς να το πάρει από εμάς και οδηγεί στην ανάσταση (αφύπνιση) και την αθανασία της προσωπικότητας.

Ἦν δὲ ὥσῃ ὥρα ἔκτῃ καὶ σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης, τοῦ ἡλίου ἐκλείποντος, καὶ ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ μέσον » (☞ Λουκάς κεφ. 23 : 44 ~ 47).

Για τον Αλβέρτο Πάϊκ, η ισορροπία αντιπροσωπεύει το Βασιλικό Μυστικό και είναι η κεντρική αρχή επάνω στην οποία ο κόσμος είναι διατεταγμένος.

Η συγκεκριμένη επισήμανση τού Πάϊκ για την ισορροπία, ως Βασιλικό Μυστικό, είναι ιδιαίτερα σημαντική επειδή όπως προηγουμένως αναφέρθηκε ο Ερμητισμός ήταν γνωστός παραδοσιακά ως Βασιλική Τέχνη και η κεντρική του αρχή είναι ουσιαστικά αυτή τής ισορροπίας.

Όταν ο Αλβέρτος Πάϊκ καθορίζει την ισορροπία ως το Βασιλικό Μυστικό, δεν μιλά μεταφορικά, αλλά όντως κυριολεκτεί.

Ο Ερμής, σύμφωνα με το μύθο, ήταν ο μόνος αποδέκτης τού μυστικού δόγματος τού προκατακλυσμιαίου κόσμου, τον οποίο αναβίωσε μετά από την πλημμύρα και το μεταβίβασε κάτω στους Βασιλιάδες. Όπως είπαμε, θεωρείται ότι αυτήν την μυστική γνώση την διδάξαν στους ανθρώπους μια φυλή θεών ή πεπτωκότων Αγγέλων και κρατήθηκε μυστική επειδή πιθανώς θεωρήθηκε ότι δεν ήταν για όλους αλλά μόνον για λίγους εκλεκτούς, επειδή αναμφίβολα θα επέφερε την καταστροφή τους λόγω τής αλόγιστης (κακής) χρήσης της.

Αυτό φέρνει στον νού μας την έννοια τού αλχημικού δηλητήριου που προαναφέραμε. Οι Βασιλείς και οι αριστοκράτες θα καταλάβαιναν πώς να χειριστούν και να εφαρμόσουν το μυστικό αυτό δόγμα διότι θεωρήθηκε ότι στην πραγματικότητα ήταν οι απόγονοι, σάρκα και αίμα, τής λησμονημένης φυλής που είχε κατέλθει για να πάρει τις γυναίκες τών ανθρώπων.

Δεν προξενεί εντύπωση, ότι τοποθετήθηκε επικεφαλής τού Σκωτικού Τύπου ο Φρειδερίκος ;

Παρατηρούμε ότι στα άκρα τού Σταυρού υπάρχουν ισάριθμα μικρά σταυρουδάκια. Αυτά όταν τοποθετούνται στον συνήθη Χριστιανικό σταυρό συμβολίζουν την μετάδοση τών Ευαγγελίων στις τέσσερις άκρες τού κόσμου. Πρόκειται συνεπώς για ένα Αποστολικό σύμβολο : « *πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη...* » (Ματθαίος κεφ. 28 : 19).

Κάτι αντίστοιχο συμβαίνει και με τους Υπάτους Μεγάλους Γενικούς Επιθεωρητές 33°, οι οποίοι κατά το Σύνταγμα τού 1784 είναι οι προστάτες και συντηρητές τού θεσμού. Ο αριθμός τών μικρών σταυρών που περιέχονται στα άκρα τού τριπλού Σταυρού είναι : $8 \times 4 = 32$, συν 1 που είναι το καθ' εαυτό σώμα τού σταυρού μάς δίδουν συνολικά 33. Οι αναφορές σε αυτήν την λησμονημένη φυλή τών Εκλεκτών εμφανίζονται επανειλημμένα στις πολυάριθμες θρησκευτικές και τις μυθολογίες σε ολόκληρο τον κόσμο.

Τα δόγματά τους έχουν διατηρηθεί στον μύθο, σε θρύλους και σε πολλά θρησκευτικά σύμβολα, τα οποία παρατηρούν μεν πολλοί, αλλά αναγνωρίζονται μόνον από ελαχίστους.

Είναι και θα παραμείνουν, το Βασιλικό μυστικό ή η χρήση τού Τετραγράμματος Ονόματος.

Ο Σταυρός τής Λωρραίνης είναι ένα ιδεόγραμμα εκείνου τού Βασιλικού Μυστικού ή τού Δόγματος εκείνων που έχουν λησμονηθεί - [♠ και στον Β' τόμο - 18^{ος} και 32^{ος} βαθμός].

15.3. Ο ΤΡΙΠΛΟΥΣ ΣΤΑΥΡΟΣ (ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ SALEM)

Το σχήμα A181 δείχνει το κόσμημα τού Υπάτου Μεγάλου Ταξάρχου 33°. Το κόσμημα αυτό είναι ο Σταυρός τής Λωρραίνης στον οποίον όμως έχει προστεθεί στο κέντρο μια ακόμη οριζόντια γραμμή και φυσικά υπάρχουν στις άκρες οκτώ μικρά σταυρουδάκια.

A181

Όπως έχει λεχθεί, για το Καμπαλιστικό σύμβολο τού Δένδρου τής Ζωής, η μεσαία στήλη ⑩->⑨->⑥->① συμβολίζει την πορεία τής επιστροφής τού ανθρώπου προς το Θεϊόν με εναρμόνιση τής Συνειδησιακής και Αυτοεπιγνωσιακής του φύσεως.

Μεταξύ τών κέντρων ⑦ - ⑧ βρίσκεται δίοδος 27 ή πέπλο Παροκέτ (το σκότος) και μεταξύ τών κέντρων ⑨ (ώρα ένατη) και ⑥ (ώρα έκτη), βρίσκεται η δίοδος 25.

Από αυτές τις δυο διόδους σχηματίζεται ένας $\mathbf{+}$, και εδώ έχουμε την 1^η σταύρωση και την 1^η ανάσταση που αφορά το ψυχικό επίπεδο ή το λεγόμενο Μέσο Δώμα και σχετίζεται με τον Μέλανα Ναό τού 18^{ου} βαθμού - [♣ τόμος Β' σχήμα B_2 σελίδος 14 και σχήμα $\Sigma_{33-180s}$] !

Μεταξύ τών κέντρων ④-⑤ και ⑥-① (δίοδοι 19 - 13) έχουμε ένα δεύτερο $\mathbf{+}$, την 2^η σταύρωση και την 2^η Ανάσταση η οποία αφορά το Πνευματικό επίπεδο και φυσικά σχετίζεται με τον Ερυθρό Ναό τού 18^{ου} βαθμού :

« μακάριος καὶ ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν » (Αποκάλυψη κεφ.20 : 6).

Τέλος, η τρίτη Ανάσταση γίνεται στην βάτο την καιόμενη και μη φλεγόμενη, που είναι η παρεγκεφαλίδα, δηλαδή μεταξύ τών κέντρων ②-③ και ⑥-① (δίοδοι 13 και 14) όπου εκεί έχουμε έναν τρίτο $\mathbf{+}$, που συμβολίζει την 3^η σταύρωση και την 3^η Ανάσταση ή την Θέωση !

Οι τρεις αυτοί σταυροί απεικονίζονται στο κόσμημα τού πέτου τού Υπ. Μεγ. Ταξiarχη 33°.

Το εβραϊκό γράμμα Σάμεχ - σημαίνει υποστηρίζω και προστατεύω - [♣ τόμος Β' σελίς 7].

Στα αρχαία Φοινικικά και Εβραϊκά κείμενα, το ιδιόγραφο τού Σάμεχ , μοιάζει με το κόσμημα (καρφίτσα) αυτό τού πέτου τών Υπάτων Μεγάλων Ταξiάρχων 33°, που όπως είπαμε είναι οι προστάτες και συντηρητές τού Α*Α*Σ*Τ*, δηλαδή τον υποστηρίζουν.

Είναι ο λεγόμενος Παπικός σταυρός, όπως φαίνεται στα σχήματα A182, A183 και αντικατοπτρίζει τις φάσεις τής εξέλιξης και τού φωτισμού καθώς επίσης και το Καμπαλιστικό Δένδρο τής Ζωής - σχήμα A184 - το οποίο ως γνωστόν έχει 32 μονοπάτια όσα σε σύνολο οι $8 \times 4 = 32$ μικροί σταυροί τού κοσμήματος.

Στο σχήμα A185, ο Αλμπέρτος Πάϊκ με τον τριπλό σταυρό.

Ο ΠΑΠΑΣ

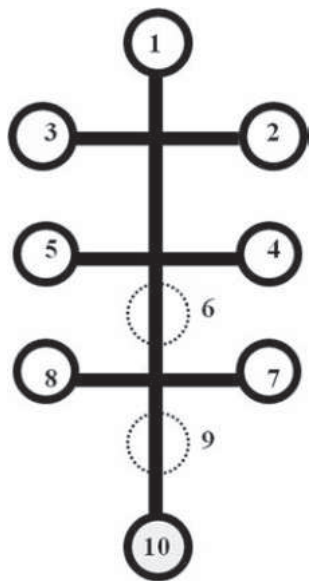
A182

ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΙΠΛΟ ΣΤΑΥΡΟ

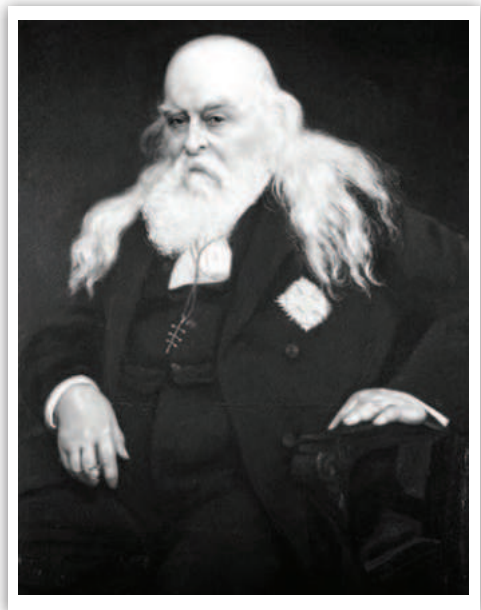
A183

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

A184

Ο ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΠΑΙΚ
ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΙΠΛΟ ΣΤΑΥΡΟ

A185

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ

16

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΑΛΧΗΜΕΙΑ

Στο ελληνικό τυπικό του 32^{ου} βαθμού, που παλαιότερα αποτελούσε τον 25^ο και τελευταίο βαθμό του Δόγματος της Τελειοποίησης, διαβάζουμε τα εξής :
« *Η Αλχημεία και η Καμπαλά συνέπραξαν και εις αυτάς οφείλουμε την άλληγορία του Απολεσθέντος Λόγου, ο οποίος θα παράσχει εις ημάς την Γνώσιν* ».

Θα πρέπει ίσως να τεθεί η ερώτηση, γιατί στις απαρχές του 21^ο αιώνα επιθυμούμε να ξαναστρέψουμε την προσοχή μας στην Αλχημεία, η οποία από την πλειονότητα της ανθρωπότητας θεωρείται ως μια σειρά από φαντασιοπληξίες, υπερβολές και δεισιδαιμονίες, έχοντας επανειλημμένα θεωρηθεί από έδρας, από τις σύγχρονες επιστημονικές αρχές, ως τέτοια.

Σε εκείνους που έχουν μια ανεπιφύλακτη πίστη στο αλάθητο της σύγχρονης επιστήμης δεν έχουμε να προσφέρουμε σαν απάντηση τίποτε.

Αλλά στον μη προκατειλημμένο ερευνητή απαντάμε ότι η Αλχημεία, εάν κατανοηθεί πλήρως, είναι μια επιστήμη που ενσωματώνει τις υψηλότερες αλήθειες που ένας πνευματικά φωτισμένος άνθρωπος μπορεί ενδεχομένως να προσεγγίσει και ότι μια πρακτική γνώση τους είναι εξαιρετικά σημαντική για την αιώνια ευημερία του και την πρόοδο της ανθρωπότητας.

Όντας μια Πνευματική επιστήμη είναι επίσης και μια “ θρησκεία ”.

Διότι επιστήμη σημαίνει γνώση γεγονότων. Και δεν μπορεί να υπάρξει κανένα υψηλότερο γεγονός από εκείνο που αφορά την υψηλότερη κατάσταση που ένα άτομο ενδεχομένως μπορεί να επιτύχει, με το οποίο επίσης ασχολείται και η θρησκεία.

- Στην πρώτη και υψηλότερη θεώρηση της, η λέξη θρησκεία σημαίνει την πρακτική εφαρμογή της σοφίας, μέσω της οποίας το θείο στοιχείο που εν δυνάμει εμπεριέχεται στην σύσταση του ανθρώπου, αφυπνίζεται σε Αυτοεπίγνωση (το Γνώθι Σ’ Αυτόν) και ξαναενώνεται ως συνειδητή πλέον δύναμη στην Θεία Ισχύ από την οποία αρχικά απέρρευσε.

Διότι η θεωρητική γνώση δεν μπορεί να γίνει ποτέ πραγματική γνώση χωρίς την ύπαρξη και μια ανάλογης πρακτικής εμπειρίας.

- Στην δεύτερη σημασία της σημαίνει την θεωρητική γνώση της ουσιαστικής σύστασης του ανθρώπου, της σχέσης που υπάρχει μεταξύ του ανθρώπου και της πηγής από την οποία αυτός και κάθε άλλο τι στην Φύση έλκει την αρχική καταγωγή και τον τελικό προορισμό του. Εδώ είναι το πεδίο μάχης των φιλοσόφων, των θεολόγων και άλλων θεωρητικών, όπου επιδιώκεται η κυριαρχία διαφορετικών και αντικρουόμενων αντιλήψεων, η οποία προκλήθηκε από μια αντανάκλαση και μια διαστροφή της Αλήθειας στον νού των ατόμων.

- Στην τρίτη σημασία της, η θρησκεία είναι ένα σύστημα τύπων, τελετών και πρακτικών με τις οποίες κάποια υποτιθέμενη εξωτερική θεότητα λατρεύεται ή κατευνάζεται.

Εδώ εδράζεται η σφαίρα επιρροής των σχισματικών διαφορών, των φανατικών οπαδών της προλήψεως, της τυφλής πίστεως, καθώς και της αγνοίας.

Εδώ λατρεύεται η **Μορφή**, η οποία διατηρείται ως ιερή, ενώ η **Αρχή** της αγνοείται. Αυτοί που είναι οπαδοί μιας τέτοιου είδους θρησκείας απευθύνονται στα ανθρωπίνα πάθη και δημιουργούν αντιπαλότητες και διαμάχες.

Αυτό το είδος δεν έχει να κάνει σε τίποτε με την πραγματική θρησκεία αλλά στην πραγματικότητα αντιτίθεται σε αυτήν.

Σε αυτήν την παρανόηση της **Μορφής** έναντι της **Αρχής** (δηλαδή της ιδέας) εκ μέρους εκείνων που την ακολουθούν, οφείλεται σε μεγάλο μέρος η αιτία του υλισμού της εποχής μας.

Διότι οι τάξεις των όσων σκέπτονται, ενώ είναι αρκετά έξυπνες ώστε να δουν ότι οι μορφές είναι κενές, δεν σκέπτονται αρκετά σοφά ώστε να συλλάβουν την **Αρχή** την άνευ **Μορφής**.

Δεν μπορεί να υπάρξει θρησκεία και υψηλότερη επιστήμη από εκείνη που σχετίζεται με την Αλήθεια των υψηλότερων Μυστηρίων τού Θείου Στοιχείου στην Φύση, που ένας τρόπος για να γίνουν οι αλήθειες αυτές γνωστές είναι μέσω της Αλχημείας και εν μέρει μέσω της Τεκτονικής Μυσταγωγίας - [♁ τόμος Β', 18^{ος} βαθμός, η Αληθής Επιστήμη των Ροδοσταύρων].

Αλλά φυσικά, μπορεί κανείς να θέσει εύλογα ένα ερώτημα.

Γιατί οι « φιλόσοφοι », οι θεολόγοι και οι επιστήμονες δεν γνωρίζουν τίποτε για αυτό ;

16.1. Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΚΑΤΩΦΛΙΟΥ

Η απάντηση είναι ότι ο **Φύλαξ** τού **Κατωφλίου** φυλά την πόρτα τού Ναού της Αληθείας και πρέπει κανείς να τον κατακτήσει ή εξουδετερώσει πριν να μπορέσει να εισέλθει εντός !

Ο Φύλακας είναι ένα πολύτιμο εργαλείο, ιδίως για την ερμηνεία τού 15^{ου} και 16^{ου} βαθμού.

Υπάρχει μια περιγραφή του σε ένα Ροδοσταυρικό διήγημα, στο **Ζανόνι**, όπου ένας αμήνητος κατά την προσωρινή απουσία τού Μύστη εισβάλλει στο εργαστήριο του και ωθούμενος από την περιέργεια του να μάθει τα απαγορευμένα μυστήρια τού τελευταίου λαμβάνει ένα ελιξίριο και τρομοκρατείται από την εμφάνιση ενός φοβερού οράματος, το οποίο από τότε έγινε ένας ανεπιθύμητος σύντροφος στην ζωή του. Όταν όμως αυτός ενδίδει στις απαιτήσεις της κατώτερης του ζωής και σε αισθησιακές απολαύσεις τότε ο « δαίμονας » εξαφανίζεται.

Αλλά οποτεδήποτε επιχειρεί να ανυψωθεί και πάλι πάνω από αυτό το επίπεδο

τότε ο Δαίμων αυτός βαδίζει μπροστά του και με τα γεμάτα μίσος μάτια του και αναζητά να τον σύρει με τα μακριά του δάκτυλα στην κρύα αγκαλιά του - [♣ 273].

Ποιός όμως είναι ή τι κρύβεται σε αυτήν την αλληγορία τού « **Φύλακα τού Κατωφλίου** » ;

Ο Φύλακας εμφανίζεται σε εμάς με πολλές μορφές. Είναι ο Κέρβερος που φυλά την είσοδο στον Άδη. Ο δράκοντας που ο Αρχάγγελος Μιχαήλ (δηλαδή η πνευματική δύναμη τής Βούλησης) σκοτώνει. Ο όφης που έβαλε σε πειρασμό την Εύα και τού οποίου το κεφάλι θα συντριβεί από την Ουράνια Ιερουσαλήμ που κατέρχεται, κ.λ.π. - [♣ τόμος Β' - 19^{ος} βαθμός].

Είναι, συμβολικά, ο « Βασιλιάς τού κακού » που δεν θα επιτρέψει μέσα στο βασίλειο του να μεγαλώσει ένα « παιδί », ένα αγόρι, το οποίο μπορεί να τον ξεπεράσει σε Ισχύ.

Είναι ο **Ηρώδης** μπροστά στην οργή τού οποίου το θείο βρέφος Ιησούς (η Ψυχή) πρέπει να καταφύγει σε μια ξένη χώρα (η Αίγυπτος) και δεν επιτρέπεται να γυρίσει στον οίκο του έως ότου ο Βασιλιάς (η φιλοδοξία, υπερηφάνεια, ματαιοδοξία, κ.λ.π.) εκθρονίζεται ή πεθαίνει. Πολλές φορές ο Ιησούς φεύγει μακριά από τον Ηρώδη αλλά δεν μπορεί ποτέ να επανέλθει, επειδή ο Ηρώδης ζει και κυβερνά έως ότου “ ο οίκος τής ζωής ” ή ο 3^{ος} ναός, καταστραφεί.

Αν ανατρέξουμε στην Βίβλο θα βρούμε ότι και ο **Ιεροβοάμ**, της αλληγορίας τού 4^{ου} βαθμού, καταφεύγει στην Αίγυπτο προκειμένου να σωθεί από την οργή τού βασιλιά Σολομώντα !

Πολλοί εορτάζουν την γέννηση ενός εξωτερικού Χριστού, σαν ένα γεγονός που λέγεται ότι έλαβε χώρα πριν από 20 περίπου αιώνες, ενώ συνεχώς διώχνουν τον ζώντα Χριστό από τις καρδιές τους με την δύναμη τού Ηρώδη !

Λίγοι μόνον αναγνωρίζουν τον Αληθινό Χριστό και τού επιτρέπουν να εισέλθει. Οι προηγούμενοι κολακεύουν τους εαυτούς των ότι εκείνα που πιστεύουν είναι ορθά, ενώ οι τελευταίοι απολαμβάνουν την ορθή Πίστη και Γνώση.

Όλες αυτές οι αφηγήσεις είναι αλληγορίες, που αντιπροσωπεύουν μια πραγματική Αλήθεια, τής οποίας η Γνώση είναι μέγιστης σπουδαιότητας γιατί είναι η αρχή τού **Μεγάλου Έργου**. Και εκείνος που δεν ξέρει πώς να αρχίσει το Έργο αυτό δεν πρόκειται να επιτύχει πολλά.

Ο Φύλακας τού Κατωφλίου, ο Δράκος τού μεσαιωνικού συμβολισμού, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μόνο ο δικός μας χαμηλότερος ημι-ζώδης, κτηνώδης ή ίσως ακαλλιέργητος εαυτός μας, εκείνος ο συνδυασμός υλικών και ημι-υλικών αρχών που διαμορφώνουν το κατώτερο εγώ, το οποίο η μεγάλη πλειοψηφία τών ατόμων τυφλά και στοργικά αγκαλιάζει και χαϊδεύει επειδή αυτά όλα αυτά τα άτομα αγαπούν τον εαυτούλη τους.

Το άτομο εφόσον προσκολλάται σε αυτές δεν βλέπει τις αληθινές του ποιότητες

που αλλιώς, εάν έχει ηθική συνείδηση, όλα αυτά ίσως θα τον έκαναν να ντρέπεται και να αηδιάζει !

Αλλά όταν προσπαθεί να διαπεράσει τις πύλες του Παραδείσου της Ψυχής, δηλαδή το δρύφακτο που οδηγεί στον τάφο του Χιράμ ή Πνεύματος και η συνείδηση του αρχίζει να επικεντρώνεται στον Ανώτερο Εαυτό του (Νεσαμάχ), τότε ο Φύλακας του Κατωφλίου γίνεται αντικειμενικός για αυτόν και τότε - ως κατώτερος εαυτός - μπορεί να τρομοκρατηθεί με την ασχήμια και με την διαστροφή της προσωπικότητας του που αντικατοπτρίζεται στον Δράκο.

Για να υπερβεί κανείς το δρύφακτο που τον κράτα προσωρινά απομονωμένο από τον τάφο του Χιράμ, ώστε να αναστηθούν σε αυτόν οι λειτουργίες του Πνεύματος που προς το παρόν είναι νεκρές διότι υπολανθάνουν ή υπολειτουργούν, πρέπει να επιλεγεί ως άξιος ώστε να του δοθεί το λευκό κλειδί από ελεφαντοστό για να ανοίξει. Η προσέγγιση επιτυγχάνεται με την σταδιακή μυητική εξέλιξη, εξ ου και οι περιοδικές επισκέψεις του τάφου από τον Ιεροβοάμ και τους υπολοίπους έξι επιλεγμένους διδασκάλους της αλληγορίας του 4^{ου} βαθμού.

Όπως γίνεται κατανοητό ο Φύλακας και το δρύφακτο συμβολίζουν ένα και το αυτό πράγμα.

Αν εξετάσουμε το περιεχόμενο του ημιζώδους αυτού εαυτού μας, που εδρεύει στο υποσυνείδητο, θα δουμε ότι είναι η έδρα των ζωικών ενστίκτων και παθών τα οποία είναι εξωτερικές εκφράσεις εσωτερικών ψυχικών δραστηριοτήτων που η κάθε μια από αυτές παραγάγει στην Εσωτερική όραση και μια αντίστοιχη μορφή - [♣ ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ, ημιζώδεις μορφές].

Εδώ κατοικούν οι ζωδεις αισθήσεις και η μαθηματική διάνοια, με όλη την πανουργία, την σοφιστεία και την επιτηδειότητα της, καθώς και οι προσωπικές μας επιθυμίες και η αγάπη των παραισθήσεων, χαρακτηριστικά γνωρίσματα του Εωσφορικού στοιχείου μέσα μας.

Σύμφωνα με τα δόγματα των Ροδοσταύρων η προσωπική διάνοια και η βούληση του ατόμου είναι μόνον μια αντανάκλαση του αιώνιου και καθολικού Πνευματικού Ηλίου της Σοφίας (της Πνευματικής Συνείδησης), που ενεργεί μέσα στην περιορισμένη σφαίρα του Εαυτού μας με την ρίψη, ας πούμε, μιας ακτίνας φωτός στον καθρέφτη του νού των ανθρώπων.

Σαν το φως του Ηλίου που τροποποιείται με την αντανάκλαση του επάνω στο φεγγάρι, έτσι και η Γη κατά την διάρκεια της νύχτας αντί της θερμής και ζωογόνου ηλιακής ακτινοβολίας δέχεται μόνον το κρύο και απατηλής προέλευσης φως της Σελήνης.

Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, ο υλικός και επιφανειακά φυλακισμένος άνθρωπος βλέπει κατά την περίοδο της νύχτας (δηλαδή της άγνοιας του) μόνον το κρύο λαθραίο φεγγαρόφως της διαστρεβλωμένης διάνοιας του και το συγχέει με τον Ήλιο της αιώνιας Αλήθειας.

Περήφανος για την υποτιθέμενη κατοχή από αυτόν του αληθινού φωτός παραμελεί να επιδιώξει να ερευνήσει βαθύτερα και καθώς αναπαύεται ικανοποιημένος στην επίκτητη και ψεύτικη μάθηση του και πέφτει θήραμα στον Δράκο, τον Φύλακα του Κατωφλίου.

Δεν μπορεί να υποτάξει τον Φύλακα του Κατωφλίου και ούτε επιθυμεί να πραγματοποιήσει κάτι τέτοιο, επειδή στην πραγματικότητα αυτός ο ίδιος είναι ο Φύλακας και είναι ερωτευμένος με αυτόν, δηλαδή με τον μικρούλη και κατ' ουσίαν ασήμαντο εαυτό του.

Δεν θέλει να εισέρθει στο ναό και το πιθανότερο είναι ότι δεν ξέρει καν ότι ο ναός υπάρχει.

Για να γίνουμε όμως καλύτερα κατανοητοί, ας καλέσουμε **ενόραση** το Φως που προέρχεται άμεσα από τον **Λόγο**, τον Μεγάλο Πνευματικό Ήλιο τής Σοφίας, και το οποίο εμφανίζεται στην Συνείδηση μας μέσω μιας κάποιου είδους διανοητικής λειτουργίας του εγκεφάλου μας.

Προκαλείται αρχικά μόνο από μια ακτίνα Πνευματικού Φωτός στο σκοτάδι τής άγνοιας.

Άλλωστε τι άλλο θα μπορούσε να υποδηλώνει η κατά τα άλλα παράλογη φράση στο ελληνικό τυπικό τού 28^{ου} βαθμού σύμφωνα με την οποίαν « η καταλληλότερη ώρα για τις εργασίες μας είναι η νύκτα καθ' ότι ο Ήλιος είναι τότε εν πλήρη Μεσημβρία » ;

Την ημέρα, όταν λάμπει ο ήλιος, δεν απαιτείται φυσικά το τεχνητό φως τού φεγγαριού.

Το πρώτο Φως, που είναι το λευκό φως, αντιπροσωπεύει αυτήν την ακτίνα στην αγνότητα της ενώ το τελευταίο, έτσι όπως έχει γίνει χρωματισμένο μέσα από το πρίσμα τού ψυχισμού μας, είναι διαστρεβλωμένο ή αντεστραμμένο μέσα στην ατομική σφαίρα τού εαυτού μας.

Εάν ήταν συνεχώς ημέρα στην ψυχή μας, αν η ατμόσφαιρά της δεν ήταν καλυμμένη με σύννεφα, αν ζούσαμε σε εκείνη την καθαρή αιθέρια κατάσταση στην οποία κάποιος είναι σε θέση να δει το φως τής Σοφίας με πληρότητά και χωρίς καμιά αμφιβολία, δεν θα χρειαζόταν να χρησιμοποιούμε την διάνοια μας με σκοπό την εύρεση και γνώση τής Αλήθειας.

Η « **φωνή τής ενόρασης** » θα ήταν τόσο σαφής ώστε θα ήταν αδύνατο να παρανοηθεί και θα γνωρίζαμε ότι επιθυμούμε γιατί θα το αντιλαμβανόμασταν άμεσα χωρίς να χρειάζεται να κάνουμε υποθέσεις για αυτό.

Αλλά δυστυχώς ο Πατήρ Αδάμ και κατ' επέκταση ο άνθρωπος, έχει βυθιστεί στην ύλη. Ένα μέρος εκείνης τής Θείας ακτίνας που διαμορφώνει το άτομο, έχει διαφοροποιηθεί τόσο πολύ ώστε να είναι χοντροειδές υλικό και να έχει χάσει την ικανότητα του να δει το καθαρό Φως τού Πνευματικού Ηλίου, τού **Ορθού Λόγου**.

Η συνέπεια είναι ότι πρέπει απαραίτητα να προσφεύγουμε στο αδύναμο σελη-

νόφως τής υλικής λογικής μας, για να μας βοηθήσει να ψηλαφήσουμε προς τα μπρός στο σκοτάδι που μας περιβάλλει. Όμως ένα μέρος μας που δεν έχει γίνει ακόμα ολοκληρωτικά υλικό, ο ανώτερος Εαυτός μας, βλέπει ακόμα το φως τού Ηλίου, ακούει τον **Λόγο** και μπορεί να τον διαβιβάσει στον κατώτερο εαυτό μας, εάν φυσικά ο τελευταίος είναι διατεθειμένος να τον ακούσει.

« Ως το Φώς, το οποίον δεν βλέπετε ει μὴ ατελώς, οὕτω και η Αλήθεια είναι το Φως, το οποίον είναι προσιτό εις πάντα άνθρωπο, εφ' όσον θέλει να ανοίξει τούς **ψυχικούς και πνευματικούς οφθαλμούς** και να παρατηρήσει » - [♣ 6.4^{ov}].

Ο Ήλιος θα είναι πάντα για εμάς σε πλήρη μεσημβρία όταν αντιληφτούμε μέσα μας το βαθύ σκοτάδι τής άγνοιας και τών ιδιοτελών παθών από όπου πρέπει να ξεκινήσει η εργασία μας.

Αλλά όσο περισσότερο ο κατώτερος εαυτός μας προσκολλάται στη σφαίρα τών φαινομένων και τού αισθησιασμού, τόσο περισσότερο θα χωρίζεται από τον ανώτερο Εαυτό μας και όλο και περισσότερο το φως τής διαίσθησης και ενόρασης θα γίνεται δυσδιάκριτο και αβέβαιο.

Για αυτό όλο και περισσότερο η επιφανειακή κρίση μας θα γίνεται πιο εξαρτώμενη από την ατομική λογική τής διάνοιας μας που θα είναι υπερήφανη τής απατηλής της δύναμης, που φυσικά δεν έχει καμία σχέση με τον **Ορθό Λόγο**, έως ότου πέσει ως θήραμα στον Δράκο.

Στον 28^ο βαθμό η ιερή λέξη είναι Stibium που σημαίνει Αντιμόνιο και για τους αλχημιστές αποτελούσε την πρώτη ύλη καθώς συμβόλιζε την ζωική φύση ή άγριο πνεύμα τού ατόμου.

Το αντιμόνιο, ένα γκρίζο μέταλλο, δημιουργεί **σκληρές ενώσεις** όταν είναι ενωμένο με τον μόλυβδο (η τραχιά πνευματική φύση ή ακατέργαστος Λίθος) και τον κασσίτερο (η νόηση καί ιδίως η μνήμη). Το συμβόλιζαν συνήθως με ένα **γκρίζο Λύκο** και σε αλχημικές εικόνες τον συναντούμε να καταβροχθίζει έναν Βασιλιά που συμβολίζει τον ανώτερο Εαυτό μας.

Είναι μια άλλου είδους απεικόνιση τού τρομερού Δράκου - Φύλακα τού Κατωφλίου, της τραχιάς εκείνης πρώτης ύλης τού υποσυνείδητου μας που πρέπει να υποστεί επεξεργασία.

Ένας άλλος συμβολισμός τού Φύλακα αυτού είναι τα Χερουβίμ στη μύηση του 28^{ov} βαθμού.

Επομένως η σύγχρονη υλιστική επιστήμη δεν μπορεί ποτέ να γίνει Πνευματική Επιστήμη, διότι είναι συνδεδεμένη με την σφαίρα τών φαινομένων και ασχολείται μόνον με αυτά.

Για να εξοικειωθεί ουσιαστικά το άτομο με την δεύτερη, την Πνευματική Επιστήμη, πρέπει πρώτα να αναπτύξει τις εσωτερικές αισθήσεις του (κέντρα) - [♣ τόμος Β', 4^{ος} βαθμός]. Χωρίς όμως την απόκτηση τής ικανότητας να μπορούν να γίνουν αντιληπτές οι εσω-

τερικές καταστάσεις του ανθρώπου, μια τέτοια Επιστήμη, η λεγόμενη Αληθής Επιστήμη των Ροδοσταύρων, θα ήταν απλά ένα αντικείμενο μόνο για υποθέσεις και θεωρίες. Η ίδια γραμμή συλλογισμού μπορεί να εφαρμοστεί για την Βούληση.

Το άτομο φαντάζεται ότι έχει μια δική του βούληση. Αλλά η ζωή του και η βούληση του, που είναι μόνο μια ακτίνα της Καθολικής Ζωής και Βούλησης του Αιωνίου, ενεργώντας μέσα στην σφαίρα τού εαυτού του διαστρέφεται και διαστρεβλώνεται καθώς χρωματίζεται από τις προσωπικές και εγωιστικές επιθυμίες και τα στοιχειακά με τα οποία έχει περιβληθεί. Η ακτίνα της Βούλησης τού Αιωνίου, ενεργώντας μέσα στην εξολοκλήρου ανιδιοτελή ψυχή τού ατόμου, είναι ο νόμιμος υιός που γεννιέται από τον Αβραάμ (εκ τού Αμπιράμ), ο οποίος λάμπει στην μήτρα της Σάρας που σημαίνει την καθαρή και ανόθευτη πηγή της αλήθειας.

Η ίδια όμως ακτίνα που ενεργεί και μέσα στην άλλη του γυναίκα την Αγάρ την οποία όμως μολύνουν εγωιστικές επιθυμίες (Αγάρ σημαίνει ξένη   Γένεση κεφ. 16 : 3), παράγει το υιό της παλλακίδας, τον Ισμαήλ, ο οποίος πρέπει να σταλεί μακριά στην αγριότητα για να λιμοκτονησει και να χαθεί ή όπως στα περί τού Κάϊν και τού Άβελ, ο Άβελ να φονευτεί.

Μικρή πράγματι θα ήταν η αξία της Βίβλου ή οποιουδήποτε άλλου ιερού κειμένου, εάν οι ιστορίες που περιλήφθηκαν εκεί ήταν μόνο οι απολογισμοί γεγονότων στις ζωές ορισμένων προσώπων άγνωστων σε εμάς που έζησαν μερικές εκατοντάδες χρόνια πριν.

Οι Βιβλικές προσωπικότητες είναι αλληγορίες, που αντιπροσωπεύουν ορισμένες απόκρυφες δυνάμεις και η ιστορία τους αντιπροσωπεύει ορισμένες απόκρυφες/εσωτερικές διαδικασίες.

Το Βιβλίο της Γένεσης, αν κατανοηθεί πλήρως, είναι μια ιστορία της πνευματικής εξέλιξης. Η ανθρώπινη εγωιστική αγάπη, η θέληση, η σκέψη, η φαντασία, κ.λ.π., είναι όλα μόνο προσωρινά και απατηλά αποκτήματα, τα οποία θα έπαυαν να υπάρχουν εάν έπαυε να λάμπει ο αιώνιος Ήλιος τού Πνεύματος τον οποίον οι Τέκτονες αλληγορούν με τον Χιράμ Αμπίφ.

Επιπλέον, στο τέλειο σκοτάδι, όλα τα αντικείμενα είναι τού ίδιου χρώματος. Μόνο όταν το φως λάμπει τότε το καθένα από αυτά εμφανίζεται στο κατάλληλο χρώμα του αντανakλώντας το Παγκόσμιο Φως, σύμφωνα με τις ιδιαίτερες ιδιότητες που ανήκουν στην σύσταση του.

Αλλά ποίο θα είναι το όφελος μας εάν κατακτήσουμε τον Δράκο - Φύλακα τού Κατωφλίου ;

Όταν ο Αδάμ, το υλικό άτομο με όλες τα πάθη και τις επιθυμίες του και τα ζωικά ένστικτα, πεθάνει και εξαφανιστεί κατά την διάρκεια της φυσικής ζωής επάνω στην γη, το πνευματικό άτομο, ο Χιράμ, εμφανίζεται σε όλη του την δόξα. Αυτό το γεγονός δεν πρέπει να αναμένεται να πραγματοποιηθεί μετά από το φυσικό

θάνατο, αλλά πρέπει να πραγματοποιηθεί κατά την διάρκεια τής ζωής μας.

Το Πνεύμα - Χιράμ χρειάζεται την κατώτερη ζωή, σαν κλίμακα, για να αναρριχηθεί επάνω και να επιτύχει την ανώτερη ζωή - [♣ τόμος Β΄, 30^{ος} βαθμός].

Σε αυτήν την πνευματική αρχή στηρίζεται η πνευματική ζωή, δηλαδή η πνευματική γνώση, η πνευματική δύναμη και η πνευματική Συνείδηση.

Η θέληση και η φαντασία της είναι ένα με την Βούληση και την Φαντασία τής Παγκόσμιας Δύναμης, η οποία Δημιούργησε όλες τις μορφές τού κόσμου από την ίδια την ουσία της.

Η λέξη δημιουργία, που σημαίνει κάτι που έρχεται σε ύπαρξη από το τίποτα, μπορεί να αναφέρεται μόνον στην μορφή, η οποία αυτή καθ' εαυτή δεν είναι τίποτα παρά ένα σχήμα από κάτι που προϋπήρξε τής μορφής (η ιδέα) η οποία αποτελεί μια ψευδαίσθηση.

Καθώς θα είναι, φύσει, ένα με την Θεία δύναμη και θα έχει επιτύχει το Γνώθι Σ' Αυτόν, θα γνωρίζει όλα τα μυστήρια τής Φύσεως από άμεση αντίληψη και χωρίς την αργή διανοητική διαδικασία τής Νόησης και τής Σκέψης.

Και καθώς θα είναι ένα με τον Μ*Α*Τ*Σ* θα μπορεί να δημιουργήσει τις μορφές ή και να τις καταστρέψει με την δύναμη τής Πνευματικής του Βούλησης, όπως για παράδειγμα στην θεραπεία ασθενειών με διάλυση κακοήθων όγκων κ.λ.π.

Έχουμε πει ότι το άτομο είναι ένας μικρόκοσμος, στον οποίο περιλαμβάνονται εν δυνάμει ή εν σπέρματι όλες οι δυνάμεις, οι ουσίες και οι αρχές που περιλαμβάνονται στο μακρόκοσμο.

Ένα άτομο δεν μπορεί να γνωρίζει πραγματικά τίποτα άλλο εκτός από ότι υπάρχει μέσα του. Ο Ουρανός και η κόλαση, ο Θεός, οι άγγελοι, τα στοιχειακά και οι διάβολοι είναι μέσα του και οτιδήποτε περιλαμβάνεται στην σύσταση του μπορεί να βελτιωθεί και να αναπτυχθεί.

Η επιστήμη τής Αλχημείας διδάσκει στο πνευματικά φωτισμένο άτομο πώς να μεταχειριστεί αυτές τις αόρατες αρχές και δυνάμεις οι οποίες εντούτοις, αν και είναι αόρατες, είναι ουσιαστικές διότι η Ύλη και το Πνεύμα είναι ένα και το αυτό.

Διότι και τα δύο είναι εκδηλώσεις μιας και μοναδικής αρχικής Δύναμης.

Την εκδήλωση αυτής τής Δύναμης στα εξωτερικά και ορατά αποτελέσματα της αποκαλούμε Ύλη και την αόρατη δραστηριότητα της, σαν αίτιο, αποκαλούμε Πνεύμα.

Ένα άτομο που γνωρίζει πλήρως τον εαυτό του, ξέρει όλη την Φύση και ένα άτομο που μπορεί να κυβερνήσει τον εαυτό του με Θεία Σοφία δεν υπόκειται σε καμία άλλη δύναμη.

Είναι θεός μέσα στην σφαίρα επιρροής του και καθώς είναι ένα με την δύναμη που κυβερνά τον κόσμο, η δύναμη του μπορεί να επεκταθεί μέχρι τού σημείου αυτού.

Επομένως θα δούμε ότι η αληθινή επιστήμη της Αλχημείας δεν απαιτεί για την πρακτική της μια σειρά δαπανηρών χημικών ουσιών, αποστακτήρων, λίθων, φιαλών και δοχείων, αλλά τα υλικά με τα οποία ασχολείται μπορούν να υπάρχουν παντού και άνευ κόστους και είναι προσιτά στον καθένα, ακόμη και στον φτωχότερο.

Η Δύναμη που χρησιμοποιείται στην πρακτική αλχημεία είναι η δύναμη τού Πνεύματος και μόνο εκείνοι που κατέχουν αυτή την δύναμη μπορούν να ασκήσουν αυτήν την Τέχνη.

Για εκείνους που δεν την κατέχουν, η μελέτη της θα είναι απλά και μόνον ένα θέμα υποθέσεων, όπως συμβαίνει και για πλείστα τόσα άλλα.

Είναι γνωστόν ότι υπάρχουν διάφορα είδη δυνάμεων προσιτά σε πρακτικές εφαρμογές :

1^ο Η μηχανική δύναμη, που ενεργεί μόνο στην επιφάνεια των πραγμάτων είναι η πιο αργή από όλες. Ο καθένας που δεν είναι παράλυτος κατέχει αυτήν την δύναμη, διότι αλλιώς δεν θα μπορούσε να το ξέρει, ούτε θα μπορούσε να περιγραφεί ικανοποιητικά σε αυτόν.

2^ο Η χημική δράση είναι πολύ ισχυρότερη, επειδή διαπερνά το εσωτερικό των αντικειμένων και παράγει μοριακή αποσύνθεση. Οι οργανισμοί, που αντιστέκονται στην μηχανική δύναμη, μπορούν να διαλυθούν αν υποβληθούν σε αυτήν. Εκείνοι που δεν είναι εξοικειωμένοι με την χημεία ξέρουν πολύ λίγα όσον αφορά τα θέματα της για αυτό και οι απόψεις τους σχετικά με την τελευταία στερούνται πρακτικής σημασίας.

3^ο Η μοριακή δύναμη, η οποία δρα βραδέως κατά την μεταστοιχείωση και πολύ ταχύτερα όταν επέμβει το χέρι τού ανθρώπου.

Ελάχιστοι μπορούν να την χρησιμοποιήσουν και ελέγξουν συνειδητά και είναι ένα από τα θέματα με τα οποία ασχολείται η Πνευματική Αλχημεία.

Η Πνευματική δραστηριότητα είναι η ισχυρότερη όλων, επειδή διαπερνά το ίδιο το κέντρο και σαν ουσία των πραγμάτων αλλάζει την φύση τους και τα εμποτίζει με την ζωή.

Όπως και οι προηγούμενες είναι μια δύναμη που είναι γνωστή πολύ καλά σε εκείνους που την κατέχουν, αλλά άγνωστη σε εκείνους που δεν την κατέχουν, όσο μορφωμένοι και αν είναι οι τελευταίοι σε άλλους τομείς της επιστήμης.

Εντούτοις την στιγμή αυτήν, στην υλιστική εποχή μας, αυτοί που την κατέχουν είναι πολύ λίγοι επειδή είναι οι Πνευματικά φωτισμένοι, εκείνοι που άνοιξαν τούς *ψυχικούς και πνευματικούς οφθαλμούς* τους, δηλαδή οι Μύστες ή άτομα κάθε κατηγορίας που έχουν περάσει μέσω της διαδικασίας της Πνευματικής Αναγέννησης.

Είναι οι άνθρωποι στους οποίους η Πνευματική ψυχή έχει αυξηθεί και αναπτυχθεί, διαπερνώντας ολόκληρο το φυσικό σώμα με την δύναμή της, ώστε να επιτρέψει σε αυτούς να θεραπεύουν τις ασθένειες με το άγγιγμα τών χεριών τους και να διαβιβάζουν την ζωή σε αυτούς.

Τους επιτρέπει επίσης να βυθίζονται στην Συνείδησή τους στον νού τών άλλων ατόμων και να διαβάζουν τις σκέψεις τους, ώστε να αντιληφθούν με την διόραση πράγματα που είναι κρυμμένα στην εξωτερική θέαση και να εκτελούν πλείστα φαινόμενα που οι ανίδεοι αποκαλούν θαύματα επειδή είναι θαυμαστά για αυτούς και πέραν από την δύναμη τής κατανόησής τους.

Ξέρετε τι σημαίνει η έκφραση Πνευματική αναγέννηση ;

Εάν δεν το ξέρετε και ρωτήσετε κάποιον σύγχρονο επιστήμονα, θα απαντήσει πιθανώς όπως και ο Νικόδημος απάντησε στον Ιησού για τον γέροντα (Ιωάννης κεφ. 3 : 4) :

« λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Νικόδημος· πῶς δύναται ἄνθρωπος γεννηθῆναι γέρων ὢν ;
μὴ δύναται εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ δευτέρον εἰσελθεῖν καὶ γεννηθῆ-
ναι ; »

Μπορείτε να ρωτήσετε και έναν ιερέα ο οποίος, εάν δεν έχει περάσει μέσω εκείνης τής διαδικασίας και δεν έχει γίνει ειδικός, το πιθανότερο είναι ότι θα έχει μόνο μια πολύ ασαφή ιδέα.

Εάν ανήκει σε κάποιο χριστιανικό Δόγμα, πιθανόν θα πει ότι η πνευματική αναγέννηση συντελείται όταν τελούνται οι τελετές τού βαπτίσματος και τού Χρίσματος.

Ότι με αυτόν τον τρόπο μια πνευματική δύναμη κατεβαίνει δια μέσου τών χεριών του πάνω στον υποψήφιο ο οποίος κατά συνέπεια αναγεννιέται.

Θα μας πει ότι η δύναμη για να παρέχει αυτό το πνεύμα, τού δόθηκε με την χειροτονία του. Αλλά ο ίδιος δεν γνωρίζει αυτήν την δύναμη, ούτε έχουμε δεί ποτέ μας καμία περίπτωση στην οποία ένα πρόσωπο, μετά από την υποβολή του σε τέτοιες τελετές, να έχει γίνει μύστης και να προσφέρει την δύναμη αυτή για θεραπείες ή για πραγματοποίηση θαυμάτων.

Ούτε είναι λογικό να υποθεθεί ότι το παγκόσμιο Πνεύμα, γνωστό σαν Άγιο Πνεύμα, θα μπορούσε να μονοπωληθεί από οποιαδήποτε κατηγορία ανθρώπων ή από τις ποικιλόμορφες ανά τον κόσμο θρησκείες και να γίνει ένα είδος εμπόριου ή ότι η ανθρώπινη πνευματική εξέλιξη θα μπορούσε να εξαρτηθεί από την βούληση και την ευαρέσκεια ενός άλλου ανθρώπου.

Διότι όλα στην Φύση πραγματοποιούνται σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους.

Τα δέντρα και τα ζώα αυξάνονται όταν δίνονται οι απαραίτητες προϋποθέσεις.

Η Διανοητική ανάπτυξη απαιτεί τα ανάλογα φύσης διανοητικά τρόφιμα.

Η πνευματική ανάπτυξη απαιτεί την « αύξηση » και στερέωση τού Πνεύματος.

Κανένας δεν μπορεί να προσφέρει σε έναν άλλον κάτι που ο ίδιος δεν κατέχει. Ένα αληθινά θείο πρόσωπο πρέπει να κατέχει θείες δυνάμεις και δεν μπορεί να κατέχει και να χρησιμοποιεί τέτοιες δυνάμεις χωρίς να έχει επίγνωση αυτών.

Ένας φωτισμένος Ιερωμένος και πράγματι υπάρχουν τέτοιου είδους λειτουργοί σε κάθε θρησκεία και κάθε δόγμα, είναι πραγματικά θείος και είναι ένας αληθινός Πνευματικός οδηγός.

Αλλά το να είσαι αληθινός Πνευματικός οδηγός απαιτεί περισσότερο από την συζήτηση μόνο για τα πνευματικά πράγματα, τα οποία κάποιος έχει μάθει μόνο διότι τού τα μετέδωσαν και δεν ξέρει σχεδόν τίποτα πρακτικά.

Ο γνωστός Παράκελσος αναφέρει σχετικά τα εξής :

« Η ένδυση με ένα μαύρο παλτό (αυτό που λέει ο λαός, ότι το ράσο δεν κάνει τον παπά) ή η κατοχή ενός κομματιού χαρτί που υπογράφεται από κάποια ανθρώπινη αρχή δεν καθιστά ένα άτομο θείο το οποίο θα ενεργεί σοφά, επειδή η Σοφία προέρχεται από τον Θεό.

Η γνώση που οι ιερείς μας κατέχουν δεν προέρχεται από τον **Πατέρα**, αλλά την μαθαίνουν μεταξύ τους. Αυτός που επιθυμεί να μάθει την αλήθεια πρέπει να είναι σε θέση να την δει και να μην ικανοποιείται με τις περιγραφές της που έχει δεχθεί από άλλους. Η υψηλότερη δύναμη της διάνοιας, αν δεν φωτίζεται από την Σοφία, είναι μια μόνον αρίστης ποιότητας ζωική διάνοια που θα χαθεί κατά την διάρκεια τού χρόνου. Αλλά η διάνοια που ζωντανεύει από την Αγάπη τού Υπέρτατου Όντος, είναι ο διάνοια τών Αγγέλων και θα ζήσει στην αιωνιότητα ».

Λέει επίσης ο μεγάλος Χριστιανός μυστικιστής Ιάκωβος Μπαίμε :

« Προσποίηση και υποκρισία, φώναζε, τραγούδα, κήρυξε και δίδασκε όσο σε ευχαριστεί.

Αλλά εάν το πνεύμα μέσα σου δεν είναι ζωντανό, όλος ο θόρυβος που κάνεις θα καταλήξει σε ένα τίποτα. Ένας Χριστός δεν ανήκει σε καμία σέκτα και δεν χρειάζεται καμία τεχνητή εκκλησία. Φέρνει την εκκλησία του μέσα στην ψυχή του. Δεν μαλώνει ή φιλονικεί με άλλους για οποιαδήποτε διαφορά γνώμης, δεν επιθυμεί τίποτε άλλο παρά μόνον τον Θεό του ».

Υπάρχουν εντούτοις ακόμη, στην υλιστική εποχή που ζούμε, άτομα που έχουν περάσει ή περνούν μέσω αυτής της πνευματικής αναγέννησης για την οποία η Βίβλος λέει ότι κανείς δεν μπορεί να εισέρθει στην Βασιλεία τού Θεού εκτός και αν αναγεννηθεί εκ Πνεύματος.

Λέγεται ότι η Πνευματική αναγέννηση ή η Μύηση ακολουθεί τρία στάδια.

1^{ον} Το σπέρμα, για την ανάπτυξη τού εσωτερικού πνευματικού ατόμου, δημιουργείται με τον πρώτο σπινθήρα μιας εσωτερικής σκέψης, η οποία διαπερνά το κέντρο της ψυχής και ξυπνά την Πνευματική Συνείδηση τού ατόμου.

Εάν ο νεογέννητος Λόγος ή αντίστοιχα ο Χιράμ, μέσα μας, τροφοδοτείται συνεχώς με την κατάλληλη ψυχική τροφή και οδηγείται μακριά από τον Ηρώδη ή τους αχρείους εταίρους θα αυξηθεί - [♣ τόμος Β' 17^{ος} βαθμός - το άρρεν τέκνο του 12^{ου} κεφαλαίου τής Αποκάλυψης].

Μια νέα εσωτερική ζωή (άγνωστη πιό πριν) θα τεθεί σε δράση και θα διαπεράσει όλα τα μέρη τού φυσικού σώματος. Ορισμένες μυστηριακές διαδικασίες, που δεν μπορούν να μεταβιβαστούν στον αμύητο, πραγματοποιούνται και σε αυτό συνίστανται το αληθινό βάπτισμα με το ύδωρ τής Αλήθειας ή τής επίτευξης τής Πνευματικής Συνείδησης, που δεν έχει καμία σχέση με οποιαδήποτε εξωτερική τελετή ή χορήγηση τού νερού με το ράντισμα, το βύθισμα ή άλλως πως. Συνίσταται στο ότι, το μη φυσικό άτομο γίνεται πλέον φυσικό με το να φέρει την Βούληση και την Φαντασία του (σαν Σκέψη) σε αρμονία με αυτήν τού Παγκοσμίου Πνεύματος και να γίνει ικανό να αναγνωρίσει την Αλήθεια με άμεση εσωτερική αντίληψη.

2^{ον} Γίνεται η στερέωση τού Πνεύματος όταν η εσωτερική ζωή γίνεται σταθερή μέσω τής Δύναμης τού Λόγου, μια διαδικασία κατά την διάρκεια τής οποίας ορισμένες φυσιολογικές αλλαγές πραγματοποιούνται μέσα στον οργανισμό τού σώματος.

3^{ον} Είναι το Βάπτισμα τού Πυρός μέσω τού οποίου ο υποψήφιος για την αθανασία γίνεται ικανός να ασκήσει την Πνευματική Δύναμη κατά Βούληση.

Κατόπιν θα είναι σε θέση να ελέγξει τις οργανικές λειτουργίες τού σώματός του (ακούσιες λειτουργίες), επειδή θα είναι ο Κύριος επάνω στις λειτουργίες τής ψυχής του, ενώ ο φυσικός οργανισμός είναι απλά και μόνον μια εξωτερική έκφραση τών πρώτων - [♣ **Σ.2^{ον}** : « οι 5 αισθήσεις είναι όργανα τού σώματος και δυνάμεις τής ψυχής. Η ψυχή όμως δεν έχει ορισμένο αριθμό αισθήσεων ... »].

Θα είναι τότε σε θέση να ενεργήσει από το εσωτερικό του προς στο εξωτερικό, από το κέντρο προς στην περιφέρεια.

Ενώ, οι ανεκπαίδευτοι σπαταλούν την δύναμη τους σε άχρηστες προσπάθειες για να αντιστρέψουν αυτήν την διαδικασία.

Για να ασκήσει όμως κάποιος την Αλχημεία και να εξασκήσει την δύναμη τού Πνεύματος, πρέπει πρώτα να αναπτυχθεί Πνευματικά - [♣ τόμος Β', 32^{ος} βαθμός : Συνείδηση, Ελευθερία, Βασιλικό Μυστικό].

Το πρώτο βήμα σε αυτή την ανάπτυξη είναι η κατάκτηση τού « **Φύλακα τού Κατωφλίου** ».

Το κλειδί για αυτήν την θέση είναι να αντικαταστήσουμε την αγάπη για το Εαυτό μας με εκείνην τού Αιώνιου Θεού, κάτι που βρίσκει την έκφρασή του στην καθολική αδελφοσύνη τής ανθρωπότητας, η θεμελιώδης αρχή επάνω στην οποία στηρίζεται η κοινωνία τών Τεκτόνων.

16.2. ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

Πρέπει να τονίσουμε ευθύς εξ αρχής ότι η ανάλυση που ακολουθεί δεν αποτελεί με κανένα τρόπο μια συστηματική εμβάθυνση στο αντικείμενο τής Αλχημείας.

Φιλοδοξεί μόνο στο να ενημερώσει τον αμήτο, εκείνον που αντιμετωπίζει το θέμα για πρώτη φορά, ώστε αυτός να μπορέσει να εισέρθει στο εσώτερο και βαθύτερο νόημα ορισμένων βαθμών τού Α*Α*Σ*Τ*.

Η Αλχημεία, παραδόξως, είναι ένα θέμα για το οποίο έχουν γραφτεί τόσα πολλά και όμως γνωρίζουμε πολύ λίγα.

Είναι αλήθεια ότι η Τέχνη τής Αλχημείας μάς είναι κυρίως γνωστή από τα έργα των Ευρωπαίων που ασχολήθηκαν με αυτήν.

Η Αλχημεία όμως δεν είναι αποκλειστικότητα τού Δυτικού πολιτισμού. Πολύ σημαντική είναι η γνώση που απέκτησαν οι Ευρωπαίοι από τα βιβλία τού Ισλαμικού κόσμου.

Στην Ινδία και στην Κίνα η Αλχημεία αποτελούσε μια γνώση που καλλιεργούσαν συστηματικά για αιώνες, είχε οργανική σχέση με τις κυριαρχούσες θρησκευτικές αντιλήψεις και βασιζόταν σε ένα βαθύ φιλοσοφικό υπόβαθρο.

Είναι πολύ δύσκολο να απαντήσουμε που γεννήθηκε η Αλχημεία.

Αίγυπτος, Κίνα, Ελλάδα ή Μέση Ανατολή ;

Το δεύτερο συνθετικό της , η λέξη Κέμετ, στα Αιγυπτιακά σημαίνει « μαύρη γη », ήτοι η επιστήμη τής μαύρης γης ή τής πρώτης ύλης.

Η λέξη αναφέρεται στην μαύρη γόνιμη γη από την οποία πηγάζουν οι σοδειές που μας δίνουν τροφή ώστε να διατηρούμαστε στην ζωή.

Από κοσμογονικής πλευράς, η λέξη αναφέρεται στο σκοτεινό μυστήριο τής πρώτης ύλης από την οποίαν προήρθε η Δημιουργία, ενώ από εσωτερικής πλευράς με την επιστήμη τού μετασχηματισμού που είναι η Αλχημεία.

Η πρώτη ύλη ταυτίζεται επίσης με την Συνείδηση και ιδίως με το υποσυνείδητο.

Η παράδοση ανάγει την Ερμητική Τέχνη στον προ τών Φαραώ Θεό και Βασιλιά Ερμή.

Σε αυτόν αποδίδονται πολλά αλχημικά κείμενα μεταξύ τών οποίων είναι και η περίφημη « Σμαραγδένια Πλάκα » ή Σμαράγδινος Πίνακας, που χωρίς αμφιβολία είναι η πιο σύντομη περιγραφή τού Μεγάλου Έργου.

Συμπερασματικά λοιπόν, μπορούμε να πούμε ότι, όσον αφορά την περιοχή μας και την λεκάνη τής Μεσογείου η προέλευση τής Αλχημείας χρονολογείται προς τα πίσω τουλάχιστον μέχρι την αρχαία Αίγυπτο.

Εκτός από την Αίγυπτο αλχημιστικά κείμενα συναντούμε στην Ταοϊστική παράδοση και πιο πρόσφατα στην Αλεξάνδρεια με τον Ζώσιμο (αρχές τού 4^{ου} αιώνα

μ.Χ.). Από την Αλεξάνδρεια μεταφέρθηκε στο Βυζάντιο (5^{ος} αιώνας μ.Χ.), πριν περάσει στους Άραβες.

Από τον 7^ο έως τον 11^ο αιώνα η Αλχημεία εισήχθη σε όλες τις χώρες που είχαν κατακτήσει οι Άραβες και ειδικά στην Ισπανία, η οποία έγινε ένα από τα μεγαλύτερα ερμητικά Κέντρα.

Πολλοί υποστηρίζουν ότι η Αλχημεία είναι η μνήμη μιάς επιστήμης πριν από τον κατακλυσμό και σαν τέτοια αποτελεί μικρά κομμάτια μιας λησμονημένης γλώσσας βυθισμένης στο συλλογικό ασυνείδητο, ικανής να ξανανθίσει μέσω ορισμένων εμπνευσμένων απεσταλμένων ατόμων όπως για παράδειγμα είναι οι **E*A*Διδ*** - [♠ τόμος Β' - 32^{ος} βαθμός].

Οι περισσότερες από τις αλχημικές αρχές, που ήταν γνωστές στην αρχαία Αίγυπτο, κρατήθηκαν μυστικές από τους απλούς ανθρώπους και εκφράστηκαν δημόσια μόνο στις μυστικές γραφές, τα ιερογλυφικά ή στην αρχιτεκτονική των ιερών κτηρίων.

Η παράδοση αυτή συνεχίστηκε και συναντούμε το αποκορύφωμα της Αλχημείας κατά την περίοδο του Μεσαίωνα με την δυσνόητη ορολογία, τα σύμβολα και τα κρυπτογραφημένα κείμενα των αλχημιστών και επίσης στην αρχιτεκτονική των καθεδρικών ναών.

Οι σύγχρονοι αρχαιολόγοι έχουν αποδείξει ότι οι ιεροί ναοί της Αιγύπτου και οι καθεδρικοί ναοί του Μεσαίωνα βασίστηκαν στις ανθρώπινες αναλογίες και σχεδιάστηκαν για να αντιπροσωπεύσουν συμβολικά το άτομο.

Στην πραγματικότητα, η ανθρώπινη μορφή που ενσωματώνεται στην ιερή αρχιτεκτονική είναι συμβολική του τελειοποιημένου ατόμου, η τελική φάση της ανθρώπινης εξέλιξης και της τελικής « ένωσης » του με το Θείο.

Οι Άραβες προσέθεσαν στην λέξη Κέμετ (χημεία) την λέξη Αλ που σημαίνει Θεός (**الكيمياء**). Άρα μπορούμε να ορίσουμε την αλχημεία και σαν την Επιστήμη της Συνειδητοποίησης του Θεού. Αναφέρεται επίσης και σαν το Βασιλικό μονοπάτι επιστροφής στον Θεό ή Βασιλική Τέχνη, όρος προσφιλής στον Τεκτονισμό, χωρίς όμως να έχει γίνει βαθύτερα κατανοητός.

✎ Όλες οι Τεκτονικές Μνήμες και ειδικότερα των υψηλότερων βαθμών δεν είναι παρά ένα **Τυπολόγιο Αλχημείας** και **Καμπαλά** και ο στόχος τους προσδιορίζεται άμεσα και μόνο από το γεγονός ότι όλες οι εργασίες πάντα ανοίγουν και κλείνουν εις Δόξαν του M*A*T*Σ* !

Αν και αυτή η Ιερή επιστήμη της Ψυχής είναι διαχρονικά γνωστή και εμφανίζεται κάτω από διαφορετικά ονόματα, δυστυχώς είναι πρώτιστα παρανοημένη εξ αιτίας του όρου Αλχημεία.

Έτσι, για τους περισσότερους, η Αλχημεία δεν έχει κανένα σαφή καθορισμό.

Για μερικούς η Αλχημεία, στον σύγχρονο πολιτισμό μας, έχει γίνει ένας όρος

κάπως σχετικός με την χημεία ή θεωρείται σαν προσπάθεια « να μετατρέψουμε τον μόλυβδο σε χρυσό ».

Όμως στην πραγματικότητα ο μετασχηματισμός τού μόλυβδου, δηλαδή τής άγνοιας, σε χρυσό ή σε φωτισμό, είναι μια συνοπτική απόδοση τής μεταφορικής αυτής έκφρασης.

 Ως Ψυχή, στο κείμενο που ακολουθεί, ορίζεται ο Θεός Σπινθήρας που εκδηλώνεται μέσω τού φυσικού σώματος, ενώ με τον όρο ψυχή υποδηλώνεται το ψυχικό μας σώμα ή το σύνολο τών συναισθημάτων και επιθυμιών μας ή η προσωπικότητα τού ανθρώπου.

Η Αλχημεία, λόγω τής έμφυτης δύναμης της, ήταν πάντα μια ιδιαίτερα περιφρουρούμενη μυστική Επιστήμη προκειμένου προφυλάξει τον σπουδαστή από βλαβερές συνέπειες αλλά και για να προστατεύσει τις ιερές αλήθειες και πρακτικές από την κακή χρήση εκ μέρους τών βεβήλων (αμυήτων και τών επονομαζόμενων φυσητών).

Κατά την διάρκεια τού Μεσαίωνα, η Αλχημεία καλύφθηκε επιπροσθέτως για να προστατευθεί ο μνημένος από τις διώξεις τής επικρατούσης θρησκείας.

Έτσι η κρυμμένη αυτή πτυχή τής Αλχημείας έχει συμβάλλει στην απουσία στοιχείων που να επιτρέπουν τον καθορισμό της και στην δημιουργία σύγχυσης. Ακόμη και σήμερα, η Αλχημεία συνεχίζει να συγκαλύπτεται από μυστήριο, αντιφατικότητα και εικασίες. Τα πράγματα όμως έχουν σαφώς αλλάξει.

Οι αλχημιστές ήταν μοναχικοί τύποι.

Ο καθένας λέει τα δικά του και με τον δικό του τρόπο.

Σπάνια είχαν μαθητές ούτε και είχαν μυστικούς κύκλους και η παράδοση φαίνεται πως είναι πενιχρή. Ο καθένας τους δούλευε μόνος στο « εργαστήριο » του. Αυτό ίσως να οφείλεται στο ότι η αληθινή Αλχημεία, ποτέ δεν υπήρξε επιχείρηση ή σταδιοδρομία, αλλά ένα πραγματικό έργο που ο άνθρωπος το εκτελούσε με μια σιωπηλή εργασία αυταπάρνησης.

Φυσικά υπάρχουν καλοί και κακοί συγγραφείς στην αλχημική φιλολογία, όπως και σε κάθε άλλη. Υπάρχουν επίσης θεαματικά έργα, όπως και έργα ανισόρροπα και παραπλανητικά.

Εύκολα ξεχωρίζει κανείς αυτά τα “ κατώτερα κείμενα ” από τις άφθονες συνταγές τους, την απρόσεκτη και χονδροειδή σύνταξή τους, την μυστικοπάθειά τους, τις φοβερές ανοησίες τους και την αναίσχυντη επιμονή τους στην κατασκευή τού κοινού (μεταλλικού) χρυσού.

Τα καλά βιβλία ξεχωρίζουν από την επιμέλεια, την φροντίδα, τον ευγενή στόχο και την φανερή νοητική ακεραιότητα τού συγγραφέα.

Διάσημοι Αλχημιστές υπήρξαν ο Αλμπέρτος Μάγνος, ο Ρογήρος Βάκων, ο Φουλκανέλλι, ο κόμης τού Αγίου Γερμανού, ο Αρνάλδος ντε Βιλλανόβα, ο Ρεμούνδος

Λούλλος, ο Ζώσιμος, ο Παράκελσος, ο Βαλεντίνος, ο Νίκολας Φλαμέλ, ο Ευγένιος Φιλαλήθης και πλήθος άλλων.

Μια πλήρης ανάλυση των αρχών και των πρακτικών τής Αλχημείας είναι πέραν από τους σκοπούς τού παρόντος συγγράμματος. Παρόλα αυτά θα γίνει προσπάθεια να σκιαγραφήσω τον σκελετό αυτού τού εξαιρετικά περίπλοκου συστήματος. Οι περισσότεροι παλαιοί αλλά και νεώτεροι αλχημιστές, πιθανόν δεν θα διαφώνουσαν στις παρακάτω επτά βασικές αρχές :

1. Ολόκληρο το Σύμπαν θεωρείται ότι αποτελεί μια ενιαία ύπαρξη (ένα μόνο Πράγμα).
2. Υπάρχει ένα κάποιο είδος επταπλής κοσμικής κλίμακας που ενώνει τον επουράνιο κόσμο με τον φυσικό κόσμο επάνω στην Γη.
Οι Ψυχές των ανθρώπων είναι ικανές να κινούνται προς τα πάνω ή προς τα κάτω σε αυτήν την κλίμακα - [♁ Β' τόμος 28^{ος} και 30^{ος} βαθμός].
Η κίνηση από την μία βαθμίδα στην άλλη αναφέρεται σαν εκπόρευση.
Κάθε βαθμίδα τής κλίμακος συνδέεται με έναν από τούς 7 πλάνητες, που είναι ορατοί με το μάτι, καθώς και με έναν μουσικό τόνο στην επταδική Πυθαγόρειο κλίμακα - [♪ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΕΠΤΑ].
3. Υπάρχει κάποιου είδους αντιστοιχία μεταξύ των ουρανίων και των γήινων αντικειμένων που εκφράζεται με το αλχημικό αξίωμα « όπως είναι επάνω έτσι είναι και κάτω ».
4. Η ενδοσκόπηση που αφορά, τόσο τον ενσυνείδητο εαυτό (όπως π.χ. μέσω διαλογισμού) όσο και το μέρος εκείνο που βρίσκεται σε μη συνειδητή περιοχή, όπως το υποσυνείδητο και έχουμε επαφή μέσω ονείρων, οραμάτων κ.λ.π., αποτελούν πολύτιμες πηγές Γνώσης.
5. Η μεταστοιχείωση, δηλαδή ο μετασχηματισμός των ανθρώπων για να επιτύχουν υψηλότερες καταστάσεις συνείδησης και βαθμούς πνευματικότητας είναι μεταφορικά ανάλογη με την μεταστοιχείωση των βασικών μετάλλων σε μέταλλα μιας πιο λεπτής υποστάσεως.
Τέτοιες μεταστοιχειώσεις όχι μόνον είναι δυνατές, αλλά πρέπει να αποτελούν τον στόχο για όλους τους ανθρώπους. Αυτές οι μεταστοιχειώσεις γίνονται σύμφωνα με τον νόμο τού τρία και με τον νόμο τού επτά.
6. Η μυστική παράδοση με οδηγίες για την επίτευξη μιας τέτοιας μεταφυσικής γνώσεως και υψηλότερων καταστάσεων συνείδησης θα πρέπει κυρίως να παρέχεται είτε με προφορικό τρόπο είτε σε εμπειρική βάση. Διότι εξ αιτίας τής φύσεως των περισσότερων μεταφυσικών αρχών και ιδεών, για τις οποίες η ανθρωπότητα στην πλειοψηφία της δεν είναι ακόμη προετοιμασμένη, δεν είναι δυνατόν να τεθούν σε γραπτά κείμενα παρά μόνον μέσω τής χρήσεως δυσνόητων αλληγοριών και συμβολικών εικόνων, όπως γίνεται στον Τεκτο-

νισμό. Μόνο εξαιρετικώς άξια και ηθικά άτομα πρέπει να λαμβάνουν αυτήν την γνώση, την οποία κατέχουν πολύ λίγες Μυητικές αδελφότητες που υπάρχουν ακόμη επάνω στην Γη.

7. Όλοι οι υπάρχοντες Πολιτισμοί τής Γης προέρχονται από ένα και μοναδικό Αρχαίο Πολιτισμό που υπήρξε σε μια περίοδο, την οποία μεταφορικά ονομάζουμε « Χρυσή Εποχή ».

Στην Ευρώπη, κατά την διάρκεια του Μεσαίωνα, δεν ήταν ασφαλές και νοητό να εκφράσει κανείς ιδέες διαφορετικές από εκείνες που ήταν τότε αποδεκτές από την εκκλησία.

Προκειμένου λοιπόν μερικοί μυημένοι να αποτυπώσουν ιδέες χωρίς να θεωρηθούν αιρετικοί και να υποστούν δίωξη, άρχισαν να γράφουν με την χρησιμοποίηση των αρχαίων συμβόλων.

Σήμερα τα σύμβολα αυτά ίσως φαίνονται αρκετά εύκολο να ερμηνευθούν, όχι όμως και να εφαρμοστεί τόσο εύκολα στην πράξη η ιδεολογία που περικλείουν, δηλαδή το Μεγάλο Έργο.

Αλλά σε εκείνους τούς πρόωρους χρόνους, ήταν αρκετά καλυμμένα ώστε να πείσουν την εκκλησία ότι η πρόθεσή τους ήταν να ασχοληθούν με καθαρά χημικές και φυσικές διεργασίες.

Ενώ η χημεία εξετάζει επιστημονικά τα επαληθεύσιμα φαινόμενα, η αλχημεία διδάσκει μια κρυμμένη πραγματικότητα που είναι η ουσία τής κάθε αλήθειας και όλων των θρησκειών.

Οι αλχημιστές έγραψαν με την χρησιμοποίηση συμβόλων.

Οι μεγάλες αλήθειες έχουν εκφραστεί συχνά με την χρησιμοποίηση τού συμβολισμού, των παραβολών ή τής αλληγορίας.

Τα σύμβολα μπορούν να ερμηνευθούν σε πολλά επίπεδα και καθώς αυξάνει η ικανότητα κατανόησης τού άτομου η ερμηνεία κάθε συμβόλου επιτυγχάνεται σε ένα μεγαλύτερο βάθος.

Λέμε ότι μια εικόνα αξίζει όσο χίλιες λέξεις και το ίδιο πράγμα ισχύει για ένα σύμβολο, μια παραβολή ή μια αλληγορία.

Στο **Σ. 4^{ον}** βαθμού περιλαμβάνεται η παρακάτω πρόταση :

« Τα μυσταγωγικά σύμβολα αποτελούν μέρος τού Τεκτονικού Μυστικού και δια τούτο δεν επιτρέπεται να αλλιωθούν. Η ερμηνεία των, όμως, δεν είναι προσδεμένη εις ουδένα σταθερόν κανόνα . Αντιθέτως οφείλει αυτή να προσαρμόζεται προς την εκάστοτε εξέλιξιν τού πνευματικού και ηθικού πολιτισμού, εάν επιθυμεί να παραμείνει ζώσα και πάντοτε σύγχρονος ».

Τα Δυτικά Αλχημιστικά κείμενα μπορούν να χωριστούν σε δύο κατηγορίες :

- α) Βιβλία γραμμένα από τους ίδιους τους αλχημιστές που είναι πολύ λίγα.
- β) Σχόλια και ερμηνείες τών μη αλχημιστών τα οποία είναι και τα πιά πολυπληθή.

Ο κανόνας τής προστασίας των αλχημιστών επέβαλε την ανάγκη τού μυστικού. Τα αυθεντικά αλχημικά κείμενα αποκαλύπτουν κάτι σε εκείνον που ήδη γνωρίζει το κλειδί τής ανάγνωσης, με το οποίο γίνονται κατανοητά τα μηνύματα που είναι κρυμμένα πίσω από σύμβολα και εκφράσεις, προφανώς παράλογες και ακατανόητες. Γράφει ένας αλχημιστής σχετικά :

« ...Φτωχέ ανόητε ! Είσαι τόσο αφελής να πιστεύεις ότι σου διδάσκουμε ανοιχτά και ξεκάθαρα το πιό μεγάλο και πιό σπουδαίο των μυστικών ; Εγώ σε διαβεβαιώνω ότι όποιος θελήσει να ερμηνεύσει αυτό, που οι Φιλόσοφοι έγραψαν κατά λέξη, θα βρεθεί χαμένος στους μαϊανδρους ενός λαβυρίνθου από τον οποίο δεν θα μπορέσει να βγεί, γιατί δεν θα έχει τον μίτο τής Αριάδνης να τον οδηγήσει στην έξοδο ». Εντούτοις το να βρει κανείς το επιθυμητό νήμα τής Αριάδνης, παρά τις δυσκολίες, είναι δυνατό. Αρκεί βέβαια να ξέρει πού και πως να ψάξει !

Όλες οι εξωτερικές διαδικασίες έχουν μια εσωτερική αντιστοιχία και έτσι περιέγραψαν τις εσωτερικές διαδικασίες καθώς επίσης και εκείνες στο εξωτερικό χημικό εργαστήριο με τις ίδιες λέξεις. Αυτό είναι βασισμένο στον ερμητικό νόμο :

« Όπως τα άνω έτσι και τα κάτω - όπως τα έξω έτσι και τα μέσα ».

Η Αλχημεία διδάσκει την αύξηση των δονήσεων, δηλαδή την δυνατότητα να μετατραπεί ή να αλλαχτεί η « ύλη » σε ένα υψηλότερο επίπεδο ύπαρξης.

Επομένως η Αλχημεία είναι το Μεγάλο Έργο τής Φύσεως που τελειοποιεί την « ύλη », είτε αυτή εκφράζεται ως φυσικός Κόσμος είτε ως ανθρώπινη Ψυχή.

Οι αλχημιστές διδάσκουν ότι ο πρώτος στόχος είναι να βρεθεί η Φιλοσοφική Λίθος ή το Ελιξίριο τής ζωής, κάτι που αποτελεί το κλειδί για την αθανασία.

Ο Άγγλος μοναχός Ρογήρος Βάκων γράφει σχετικά :

« Η Αλχημεία είναι η επιστήμη που διδάσκει την παραγωγή μιάς ουσίας ή ελιξιρίου (*elixir*), που όταν προβάλλεται πάνω σε ευτελή μέταλλα τα μεταβάλλει σε πολύτιμα (χρυσός), την ίδια στιγμή τής προβολής. Ο στόχος τού Μεγάλου Έργου τής Αλχημείας, που αποκαλείται επίσης **Τέχνη**, είναι η “ **Φιλοσοφική Λίθος** ” ».

Πά ποιο όμως πράγμα πρόκειται ;

Η λίθος αντιμετωπίσθηκε ως μαγική λύδια λίθος που θα μπορούσε αμέσως να τελειοποιήσει οποιαδήποτε ουσία ή κατάσταση. Η φιλοσοφική λίθος έχει συνδεθεί με το άλας τού κόσμου, το αστρικό σώμα, το ελιξίριο τής ζωής και ακόμη με τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Το ελιξίριο των αλχημιστών έχει ουσιαστικά την ίδια δυνατότητα να τελειοποιήσει οποιαδήποτε ουσία.

Όταν εφαρμόζεται στον μόλυβδο ή στον ίδιο τον άνθρωπο, τον μετατρέπει σε χρυσό ή τού δίνει την αθανασία. Όταν το ελιξίριο εφαρμόζεται στο ανθρώπινο σώμα, θεραπεύει τις ασθένειες και αποκαθιστά την νεότητα. Μια από τις σημαντικότερες αρχές που χρησιμοποίησαν οι αλχημιστές καθώς και οι Ροδόσταυροι έχει να κάνει με αυτήν τής δυαδικότητας στο Σύμπαν. Η μέθοδος τής διαδικασίας

για να επιτύχουν την Φιλοσοφική Λίθο είναι η εναρμόνιση τής δυαδικότητας αυτής. Να ξεκαθαρίσουμε όμως ότι η Αλχημεία δεν είναι μια θρησκεία.

Δεν είναι πρώτιστα κάτι θεολογικό, ούτε κάτι μεταφυσικό ή ηθικό.

Κοιτάζει το παιχνίδι τών δυνάμεων τής ψυχής από άποψη καθαρώς κοσμολογική και μεταχειρίζεται την **ψυχή** (το ψυχονοητικό μας σώμα ως μια « ουσία » που πρέπει να καθαριστεί, να διαλυθεί και να κρυσταλλωθεί εκ νέου. Παρόλα αυτά μπορεί να βρεθεί στις ιερές γραφές, για όποιον έχει καθαρά μάτια.

Υπάρχουν εκείνοι που υποστηρίζουν ότι ένα από τα παραδείγματα αυτά είναι εκείνο τού Tubal Cain (**תובל קין** - η λέξη τών Διδ* και απόκρυφη παράδοση τού Γ' βαθμού), που αναφέρεται στην Γένεση.

Είναι ένας απόγονος τού Κάϊν, το όνομα τού οποίου μεταφραζόμενο από τα Αραμαϊκά, σημαίνει την ορυκτή αρχή και τα μέταλλα.

Περιγράφεται ως εκπαιδευτής τού κάθε τεχνίτη στον ορείχαλκο και τον σίδηρο. Ήταν πεπειραμένος στην τέχνη τών μετάλλων. Είναι το πρώτο πρόσωπο στην Βίβλο που περιγράφεται με αυτόν τον τρόπο. Σαφώς, η Αλχημεία ισχύει σε δύο διαφορετικά επίπεδα : το εξωτερικό ή φυσικό και το εσωτερικό ή Πνευματικό. Σε αυτήν την ανάλυση, θα εξετάσουμε το εξωτερικό κατά τρόπο συνοπτικό και θα υπογραμμίσουμε το εσωτερικό, το οποίο είναι σχετικό με τον σκοπό μας. Οι αλχημιστές θεώρησαν ότι υπάρχουν τέσσερα στοιχεία : **γη, νερό, αέρας** και **πυρ**. Απαιτήθηκε επίσης επιπλέον κάτι, που αποκάλεσαν **Πεμπτουσία**, το οποίο μπορεί να θεωρηθεί ως η Δύναμη τής Ζωής και η πηγή τών υπολοίπων τεσσάρων.

Αυτά τα τέσσερα στοιχεία είναι η Τετρακτύς τών αρχαίων, τα τέσσαρα στοιχεία ή ριζώματα κατά τον Πυθαγόρα και την Ορφική - Πυθαγόρεια Παράδοση, δηλαδή οι σπόροι από τους οποίους όλη η φυσική Δημιουργία προέρχεται.

Η διαδικασία τής μεταστοιχειώσεως ανήκει στην γνώση τής Τετρακτύος και τής Τετραγράμματος φόρμουλας τού Ονόματος τού Θεού.

Με την μέθοδο αυτή διευκολύνεται η διέλευση από το φυσικό και ορατό πεδίο στο μυστικό τής υψηλής νόησης τών αιωνίων, άφθαρτων, αγέννητων και αθάνατων Πλατωνικών Ιδεών.

Δίπλα στους πραγματικούς Αλχημιστές, που ονομάζονται Μνημένοι (Adepti) και Καλλιτέχνες (Artisti - δηλαδή εκείνοι που κατείχαν την Τέχνη), υπήρξαν δύο άλλες κατηγορίες ανθρώπων που προσπαθούσαν να μεταλλάξουν τα μέταλλα. Αυτοί ήταν αρχικά οι puffers ή φυσητές και στην συνέχεια οι σύγχρονοι αλχημιστές. Στην μια άκρη τής Μεγάλης Τέχνης οι puffers αποτελούσαν μια κατώτερη τάξη στην οποία υπήρχαν τσαρλατάνοι, τρελοί, απατεώνες, μάγοι, κ.λ.π. και κυρίως εκείνοι οι ανόητοι υπηρέτες τού εργαστηρίου (laboratory) που νόμιζαν ότι είχαν κλέψει από τους αλχημιστές μέρος από τα μυστικά τους.

Στην άλλη άκρη, οι αλχημιστές μιμούμενοι την Φύση στην αργή της εξέλιξη προχωρούσαν σε ατελείωτες διαδικασίες που διαρκούσαν μήνες ή και χρόνια.

Οι φυσητές, άνθρωποι ξεδιάντροποι σπρωγμένοι από την μισαρή δίψα τού χρυσού, δεν μπορούσαν να παραδοθούν σε τόσο μεγάλη αναμονή.

Στην άγνοιά τους νόμιζαν ότι μπορούσαν να αντικαταστήσουν την αργή δράση τού χρόνου με την υπερβολική θέρμανση τών φούρνων τους και έτσι συχνά μιά έκρηξη ερχόταν να τελειώσει άδοξα την προσπάθειά τους.

Να ποιό είναι το μυστικό τής Αλχημείας κατά τον Fulcanelli από το βιβλίο του Φιλοσοφικοί Οίκοι (« Dimore Filosofali ») :

« Υπάρχει ένα μέσον χειρισμού τής ύλης και τής ενέργειας κατά τρόπον ώστε να παραχθεί αυτό που οι σημερινοί επιστήμονες θα ονόμαζαν ένα “ πεδίο δυνάμεων ”. Αυτό το πεδίο επιδρά επάνω στον παρατηρητή και τον θέτει σε μια πλεονεκτική θέση απέναντι στο σύμπαν. Από αυτή την πλεονεκτική θέση έχει πρόσβαση σε πραγματικότητες που ο χωροχρόνος, η ενέργεια και η ύλη μάς αποκρύβουν συνήθως. Αυτό είναι εκείνο το οποίο εμείς ονομάζουμε **Μεγάλο Έργο**.

Αλλά η Φιλοσοφική Λίθος και η παρασκευή τού χρυσού ;

Αυτές δεν είναι παρά εφαρμογές, ειδικές περιπτώσεις.

Το ουσιαστικό δεν είναι η μετάλλαξη τών μετάλλων, αλλά αυτή τού ίδιου τού πειραματιζόμενου » - [♣ 18^{ος} βαθμός, το πυρ INRI].

Ένας ανάλογος αφορισμός ανήκει στον Παράκελσο (1493-1541), φαρμακοποιό, αλχημιστή και Ροδόσταυρο : « η αλχημεία χρησιμεύει για να διαχωρίσουμε το αληθινό από το ψεύτικο ».

Σκοπός τής Αλχημείας είναι η επίτευξη τού λεγομένου Μεγάλου Έργου.

Το **Μεγάλο Έργο** τής Αλχημείας είναι να επιταχυνθεί η ανωτέρω φυσική διαδικασία τής τελειοποίησης και να αναστηθεί η Πνευματική ουσία τού ατόμου η οποία βρίσκεται παγιδευμένη μέσα στην ύλη.

Να τι αναφέρει ο 32^{ος} βαθμός, σε μια περικοπή του, για την Φιλοσοφική Λίθο κ.λ.π. :

« Όπισθεν τής σταυροφορίας, που σκοπό έχει την κατάκτηση τών Ιερών τόπων, διακρίνεται η αιωνία τάσις τών ανθρώπων να προχωρήσουν προς μία αιωνία Αλήθεια, ήτις κρύπτεται από τους οφθαλμούς των. Άπασαι αί μνήσεις οφείλουν να τελώνται διά πράξεως υπέρ τής Ιεράς υποθέσεως την οποίαν ησπάσθη το Τάγμα μας, δηλαδή τής ανθρωπίνης εξελίξεως προς συνεχώς υψηλότερα Πνευματικότητα, ήτις δέν δύναται να επιτευχθεί εί μή διά τής Ελευθερίας τού πνεύματος. Όταν ιδρύθηκε το σύστημα τών Υπέρτατων Πριγκίπων τού Βασιλικού Μυστικού, οι προπάτορες μας εννόησαν, υπό το σύμβολο τής σταυροφορίας προς απελευθέρωση τών Αγίων Τόπων, την προσπάθεια να βρουν την **Φιλοσοφική**

Δίθο καί να την απαλλάξουν από το υλικό περίβλημα. Μόνον έτσι νοούνται αφενός η μορφή τής κατασκευνώσεως σε γεωμετρικά σχήματα και αφετέρου ο κόρακας, ο φοίνικας, η περιστέρα, ο ταύρος, ο λέοντας, ο αετός και η καρδιά άνθρωπος... ».

Αληθινός άνθρωπος είναι εκείνος που έχει απελευθερωθεί από τα δεσμά του (Free mason).

Συνεπώς το Μεγάλο Έργο είναι πριν από όλα η δημιουργία τού ιδίου τού ατόμου, δηλαδή :

- 1^{ov} - Πλήρης και τέλεια ανάπτυξη τών (εν δυνάμει) ικανοτήτων του και κυριαρχία σε αυτές.
- 2^{ov} - Τέλεια χειραφέτηση και έλεγχος τής Βούλησης του !
- 3^{ov} - Επίτευξη τής απόλυτης εξατομίκευσης (δημιουργία εξελιγμένης προσωπικότητας).

Κάθε άνθρωπος συμμετέχει στην αλχημική διαδικασία, είτε με τρόπο συνειδητό (μέσω τής ηθελημένης εργασίας για τελειοποίηση και εκδήλωση τής ανώτερης φύσης του) είτε μέσω τής σύγχυσης, των βασάνων και των εμπειριών τής κοινωνικής ζωής που τον οδηγεί τελικά, αν και πολύ βραδέως, σε αναγκαστική αφύπνιση και σε αυξημένη κατάσταση συνειδήσεως. Αυτή η μέθοδος, η Τέχνη, η Επιστήμη ή όπως αλλιώς και αν επιλέξουμε να την αποκαλέσουμε, επιδιώκει απλά να αποκαταστήσει τα πρόνομια τού πρωταρχικού Παραδείσου ώστε να επιτρέψει στα άτομα, εάν φυσικά το επιθυμούν, να κατοικήσουν σε ένα κόσμο λαμπρότητας και χαράς.

Οι αλχημιστές και γενικά η Εσωτερική Φιλοσοφία ισχυρίζονται ότι υπάρχει μια τέτοια πειραματική διαδικασία και ότι υπάρχουν αρκετοί που το έχουν επιτύχει ... Γίνεται λοιπόν φανερό ότι τα πειράματα τών αλχημιστών σχετίζονται στην πραγματικότητα όχι με την μεταστοιχείωση τών μετάλλων που αποτελεί μια μερική και κατώτερη εφαρμογή, αλλά με την μεταστοιχείωση τού εαυτού τους καθώς και όλου τού κόσμου. Εξ άλλου η λέξη εργαστήριο Laboratory προέρχεται από το Λατινικό Laborare = εργάζομαι και Orare = προσεύχομαι.

Εκτός από την αλληγορία τών μετάλλων θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε ένα άλλο, οποιοδήποτε παράδειγμα για να περιγράψουμε τις φάσεις τής αυτοπραγμάτωσης. Π.χ. : μια συνταγή μαγειρικής όπου ακατέργαστα υλικά μετατρέπονται σε ένα εύγευστο έδεσμα, τους 12 άθλους τού Ηρακλή ή την μυητική περιπλάνηση τού Οδυσσέα, την Θεογονία τού Ησίοδου, τα στάδια τής εξόδου από το Σπήλαιο τού Πλάτωνα και όσα άλλα παραδείγματα.

Ολόκληρη η αρχαιοελληνική μυθολογία μπορεί να διαβαστεί ως ένα μυητικό βιβλίο αυτογνωσίας και αλχημικής αυτουπέρβασης, κάτι που εμφανίζει εξαιρετικά μεγάλη σπουδαιότητα.

Το Μεγάλο Έργο παρόλο που είναι μια μοναδική ενιαία διαδικασία χωρίζεται,

για διδακτικό σκοπό, σε επτά στάδια τα οποία εμπίπτουν σε τρεις περιόδους αυτογνωσιακής πραγμάτωσης.

16.3. ΤΟ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΓΟΥ

Όπως είπαμε, ο Ερμητισμός ή η Αλχημεία των Φιλοσόφων είναι η μεταστοιχείωση ή ο μετασχηματισμός του κοινού θνητού σε πλήρως εξελιγμένο άτομο.

Ο κοινός θνητός είναι το πρόσωπο που όλοι μας ξέρουμε από την καθημερινή μας ζωή. Μεγάλωσε στην κοινωνία μας ως ένα συνηθισμένο πρόσωπο, απληροφόρητο για το ποιός ή τι στην πραγματικότητα είναι.

Η μεταστοιχείωση συνίσταται στο να ενημερωθεί για τις διάφορες συνιστώσες της ύπαρξης του, όπως είναι το υλικό σώμα και οι διάφοροι τομείς του, οι σκέψεις και τα συναισθήματα του και πως θα προσεγγίσει (Γνώθι Σ' Αυτόν) το ανώτερο του Εγώ (Νεσαμάχ) ώστε στην συνέχεια να προχωρήσει στην κάθαρση του σώματος, των συναισθημάτων και των σκέψεων.

Αυτή η διαδικασία του εξαγνισμού θα επιτρέψει στο ανώτερο Εγώ να εκδηλωθεί πλήρως στην φυσική πραγματικότητα παίρνοντας τον έλεγχο σε όλες αυτές τις υποστατικές καταστάσεις. Πρόκειται δηλαδή για την συνειδητοποίηση και ενεργοποίηση της Θείας μας φύσεως.

Ο κοινός άνθρωπος είναι σαν να είναι κοιμισμένος, ενώ το αυτοσυνειδητοποιημένο άτομο είναι όπως εκείνος που έχει πλήρως αφυπνιστεί από την περίοδο του ύπνου κατά την οποία ζούσε μέσα στα όνειρα του.

Το Μεγάλο λοιπόν Έργο των αλχημιστών αφορά την ικανότητα απόκτησης αυτοεπίγνωσης.

Αυτό είναι όλο το μυστικό των αλχημικών διεργασιών και είναι πολύ απλό σαν σύλληψη.

Ο αμύητος όμως, που είναι απληροφόρητος για τις διάφορες πτυχές του ανθρώπου, μπορεί να έχει δυσκολία στο να καταλάβει αυτήν την πρακτική διαδικασία του μετασχηματισμού.

Έτσι οι αλχημιστές προσπάθησαν να δώσουν κάποιες επεξηγήσεις σε συμβολική γλώσσα.

Η χημική ορολογία δεν ήταν ο μόνος τρόπος, που προσπάθησαν να εξηγήσουν, για το περί τίνος περίπου πρόκειται.

Έχουμε πει ότι ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται αναλυτικά με την νόηση και συνθετικά με την αίσθηση.

Μερικές ψυχολογικές έννοιες μεταφέρονται ευκολότερα με την βοήθεια εικόνων και έτσι αυτός που θα ασχοληθεί με την κατανόηση της αλχημείας πρέπει να μελετήσει τις συμβολικές εικόνες και τα έργα ζωγραφικής όχι μόνο προσπαθώντας να τις αποκρυπτογραφήσει κατανοώντας νοητικά το συμβολικό

τους περιεχόμενο, αλλά να τις προσεγγίσει και με το συναίσθημα που τού εμπνέουν.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυτός που θέλει να μνηθεί στην αλχημεία κάνει μια ψυχολογική σύνδεση με τα αρχέτυπα τών εικόνων αυτών - [β κεφάλαιο 3.2, 3.3].

Οι αλχημιστές χρησιμοποίησαν επίσης αλληγορικές σκηνές που προέρχονται από την Ελληνική Μυθολογία.

Συνεπώς κάποιος πρέπει να γνωρίζει τις ιστορίες αυτές προκειμένου να γίνει κατανοητή η συμβολική τους έννοια αναφορικά με τις διαδικασίες τού εσωτερικού μετασχηματισμού μέσα του.

Σαν έννοια, η ουσία τού « Μεγάλου Έργου » είναι σαφής και απλή.

Όπως είπαμε, έχει να κάνει με την ικανότητα και τον βαθμό τής Επίγνωσης μας.

Οι αλχημικές εικόνες δείχνουν ότι το Μεγάλο Έργο είναι τόσο προσωπική όσο και Πνευματική διαδικασία και όχι εργαστηριακή χημεία.

Στην πράξη όμως τα πράγματα δεν είναι καθόλου απλά και υπάρχουν πολλές ψυχογονητικές πρακτικές γύρω από το θέμα μας.

Αλλά η βάση τους παραμένει πάντα η ίδια και είναι η αποβολή τών ανεπιθύμητων συναισθημάτων και σκέψεων με τον έλεγχο τών ειδώλων (στοιχειακών) τα οποία αποτελούν την παρούσα προσωπικότητα μας και εδρεύουν στο υποσυνείδητο μας.

Χωρίς την αποβολή αυτή, η οποία συνήθως χαρακτηρίζεται με τον όρο **καθάρσεις**, η οποιαδήποτε πρακτική προσπάθεια μέλλει να αποτύχει.

Οι καθάρσεις αυτές αποτελούν το συμβολικό αντικείμενο τού Α' βαθμού μύησης (μαθητής), σαν δοκιμασία τής Γης (σώμα), τού Ύδατος (αισθήματα), τού Αέρος (σκέψεις) και τού Πυρός (φωτισμός).

Είναι πολύ δύσκολο να έχουμε επίγνωση για τον κόσμο σκέψεων μας.

Ας δούμε ένα παράδειγμα. Πρώτα από όλα θα διαπιστώσουμε ότι και σε κάθε στιγμή τής ημέρας, οι σκέψεις μας τρέχουν ασταμάτητα.

Περιστρέφονται άσκοπα πάνω σε οποιοδήποτε θέμα.

Κατά την διάρκεια μιας περισυλλογής ή διαλογισμού, όταν η προσοχή μας επικεντρώνεται στο εσωτερικό μας, γινόμαστε ενήμεροι για όλες αυτές τις σκέψεις που πάνε και έρχονται χωρίς διακοπή.

Η πηγή τους μάλλον εδράζεται στο υποσυνείδητο και λειτουργούν συνήθως ως συνειρμοί, που μεταπηδούν από το ένα θέμα στο άλλο. Η τεχνική είναι να σταματήσουμε την ροή τους. Θα διαπιστώσουμε όμως ότι μόλις αποβάλουμε μια σκέψη αμέσως μια άλλη παρουσιάζεται. Έτσι δεκάδες σκέψεις εμφανίζονται μέσα στα λίγα λεπτά περισυλλογής που προσπαθούν να μας σηκώσουν ή να

μας αποπροσανατολίσουν από το αντικείμενο επάνω στο οποίο αποφασίσαμε να συγκεντρωθούμε !

Ανακαλύπτουμε δε ότι υπάρχουν διαφορετικά επίπεδα ή στρώματα σκέψεων.

Στην επιφάνεια βρίσκονται οι σκέψεις για ότι συνέβη στο πρόσφατο παρελθόν, τα πράγματα που είπαμε ή που θα θέλαμε να πούμε σε κάποιον.

✋ Είμαστε χειροπόδαρα δέσμοι σε ένα κύκλο μιας ημισυνειδητής μηχανικής διαδικασίας με κέντρο της τους συνειρμούς.

Όταν είμαστε σε θέση να αποβάλουμε όλα αυτά, αρχίζουμε να σκεπτόμαστε για πιο σοβαρά θέματα τής ζωής. Μέρος τής αλχημικής διαδικασίας είναι στο να είμαστε συνεχώς ενήμεροι για αυτές τις σκέψεις καθώς και για τις επιθυμίες που δημιουργούν τα ανάλογα συναισθήματα και να τα εξαλείφουμε ή να τα παρατηρούμε χωρίς να είμαστε προσκολλημένοι σε αυτά.

Όλα αυτά απαιτούν ένα πράγμα που είναι απολύτως αναγκαίο, την πλήρη Αυτοεπίγνωση.

Όσο περισσότερο μάς καταλαμβάνουν οι τυχαίες σκέψεις, τόσο λιγότερη Αυτοεπίγνωση έχουμε.

Δυστυχώς όλοι έχουμε την τάση να ολισθαίνουμε συνεχώς πίσω σε μια υποσυνειδητη ονειροπόλο κατάσταση, κάτι που αποτελεί το μεγαλύτερο εμπόδιο σε οποιαδήποτε μορφή περισυλλογής.

Διότι όλες εκείνες τις τυχαίες σκέψεις δεν τις χρειαζόμαστε πραγματικά και είναι ένα εμπόδιο για να εκφραστεί ο αληθινός μας Εαυτός.

Είναι κάτι που, αν δεν το βιώσουμε, δεν περιγράφεται εύκολα με λέξεις.

Όταν κατευθύνουμε την προσοχή στο εσωτερικό μας θα ανακαλύψουμε ότι έχουμε ένα εσωτερικό κόσμο, όπου έχουν την έδρα τους και κυκλοφορούν τα συναισθήματα και οι σκέψεις. Όμως όλα αυτά δεν είμαστε Εμείς, ο αληθινός μας εαυτός, αλλά αποτελούν προσωρινές δραστηριότητες τής παρούσας προσωπικότητας, διότι όλα αυτά αλλάζουν συνεχώς.

Έτσι σιγά - σιγά αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε τον πραγματικό μας εαυτό.

Αυτό στην αρχή εμφανίζεται λίγο ασαφές αλλά γίνεται όλο και πιο σαφές όσο περισσότερο κανείς εξαγνίζεται και τείνει να βελτιώνει την Αυτοεπίγνωση του.

Η επίτευξη όμως τής **Αυτοεπίγνωσης**, ήτοι τής καθαρής κατάστασης 'Υπαρξης, η οποία αλληγορείται στον Τεκτονισμό με τον Χιράμ Αμπίφ, προς το παρόν δεν διατηρείται για πολύ !

Διότι είναι ακόμη περιορισμένη χρονικά και μας παρουσιάζεται με την μορφή μικρών αυτοεπιγνωσιακών εκλάμψεων, κάτι που όμως δεν είναι καθόλου αρκετό.

Συνεπώς κάποιος πρέπει να είναι σε θέση για να την διατηρήσει σε μια πιά μόνη βάση.

Για αυτό και συναντούμε στον 9^ο βαθμό μια πολύ διαφωτιστική στιχομυθία, την εξής :

« Πέθανε ο Διδάσκαλος Χιράμ ; Χιλιάκις πέπτει κάτω από τα πλήγματα.

Κάθε ημέρα διαπράττεται το έγκλημα μπροστά στα ματιά μας ».

Επαναλαμβάνουμε, για μια ακόμη φορά, ότι πρόκειται για την αλληγορία τού Ιεροβοάμ και των έξη Διδασκάλων τού 4^{ου} βαθμού που περιοδικά επισκέπτονται, εντός τού δρυφάκτου, την κοιμισμένη Αυτοεπίγνωση που παριστάνεται συμβολικά από τον Τάφο τού Χιράμ.

Κατά το στάδιο τής έρευνας, για την ανεύρεση τού σημείου ταφής, αναφέρει το τυπικό τού Διδ^α ότι αντελήφθησαν τον τάφο από την « *ήρεμο τέφρα* » που βρισκόταν επάνω από αυτόν.

Αυτό, όπως θα δούμε πιά κάτω, αναφέρεται στο αλχημικό στάδιο τής σήψης ή Putrefaction.

Αρχικά η αφύπνιση λαμβάνει χώρα, όλο και περισσότερο, κατά την διάρκεια τής περιόδου τής περισυλλογής.

Όταν όμως κάποιος, μετά από την περισυλλογή, γυρνάει πίσω στην καθημερινή ζωή πρέπει να διατηρήσει αυτήν την καθαρή μορφή Συνείδησης.

Στην συνέχεια αυτή η αφύπνιση προχωρεί όλο και περισσότερο στην καθημερινή ζωή, μέχρις ότου η καθαρή συνειδητοποίηση τού Θείου σπινθήρα - τού Ανώτερου Εγώ ή τού Χιράμ^T (τής Τύρου) μέσα μας - και η μέσω αυτού εκδήλωση κάθε δραστηριότητας και ο συντονισμός προς το περιβάλλον (ηθική συμπεριφορά) θα αποκτήσει μια σταθερή και μόνιμη βάση.

Αυτό είναι ο λεγόμενος Φωτισμός ή η διέλευση δια τού Πυρός.

Χρειάζεται πραγματικά πολύ μεγάλη θέληση και πειθαρχία προκειμένου να επιτευχθούν τα παραπάνω αποτελέσματα, κάτι που η διαβίωση μας σε μια κοινωνία καθώς και ο Βασικός Νόμος τής Ζωής, δεν το κάνουν καθόλου ένα εύκολο εγχείρημα - [β 7^ο κεφάλαιο].

Ο σκοπός τών αλχημικών εικόνων είναι διπλός και για αυτό μας είναι αρχικά απαραίτητη, για την κατανόηση τής αλχημικής διαδικασίας, μια προσπάθεια βασικής ερμηνείας τών συμβόλων και τών αλληγοριών.

Κατόπιν, με την συγκέντρωση μας σε μια εικόνα προσπαθούμε να προσλάβουμε την αίσθηση αυτού που υπονοεί.

Με τον τρόπο αυτό, οι αλληγορικές εικόνες και παραστάσεις μας επιτρέπουν να έρθουμε σε επαφή με την ιδέα αυτού που αντιπροσωπεύουν.

Το θέμα όμως αυτό χρήζει περεταίρω ανάλυσης για καλύτερη εμβάθυνση.

16.4. ΤΟ ΕΓΡΗΓΟΡΟΣ

Σύμφωνα με τον Εσωτερισμό, ένα κάποιο είδος **Μορφής - Σκέψεως** δημιουργείται και διατηρείται εξ αιτίας τής συγκλίνουσας προσοχής μιας ομάδας ανθρώπων που έχει έναν κοινό σκοπό, προς τον οποίο τείνουν με πάθος.

Η μορφή αυτή γίνεται μια δονητική ενέργεια που μπορεί να επηρεάσει τα ζωντανά όντα και τα πράγματα, σαν ένα είδος τηλεκινήσεως.

Όταν οι άνθρωποι σχηματίζουν μια εικόνα, είτε στο μυαλό, είτε σε χαρτί, ή συμμετέχουν σε μια πρακτική όπως η άλυσος, μια ψυχονητική μορφή διαμορφώνεται, που την αποκαλούμε στην μνητική γλώσσα « **εγρηγορός** », η οποία εμποτίζεται με τις πληροφορίες για εκείνο το ιδιαίτερο θέμα ή την πρακτική. Όσοι περισσότεροι είναι οι άνθρωποι που συμμετέχουν σε εκείνη την πρακτική ή έχουν χρησιμοποιήσει εκείνες τις εικόνες για να διαμορφώσουν τις έννοιες ή να επιτύχουν την κατανόηση τους, τόσο περισσότερο ο ενεργειακός αυτός τομέας, η ομαδική αυτή μορφή Σκέψεως- επιθυμίας, φορτίζεται και φορτώνεται με τις πληροφορίες.

Είναι ο ίδιος μηχανισμός που λειτουργεί κατά την πραγματοποίηση τής Τεκτονικής αλύσου ώστε αυτή να ενεργεί δυναμοποιημένη και να παράγει το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

Το να σχηματίζουμε « Τεκτονική Άλυσος » σημαίνει να δημιουργήσουμε ένα μαγνητικό ρεύμα, το οποίο γίνεται τόσο ισχυρότερο όσο η άλυσος είναι σε μεγαλύτερη ένταση.

Πράγματι, κάθε ενθουσιασμός που διαδίδεται σε μια κοινωνία με μια σειρά πράξεων συγκεκριμένων, όπως συμβαίνει και με τα τυπικά, παράγει μαγνητικό ρεύμα, το οποίο διατηρείται ή ενισχύεται με την επανάληψη των ιδίων πρακτικών, οσοδήποτε απλές και αν είναι αυτές.

Την δύναμη αυτή αποκαλούν στον Εσωτερισμό « **Εγρηγορός** ».

Η ισχύς τού νόμου τής μαγνητικής ή τής Τεκτονικής αλύσου στηρίζεται στο παλιό γνωμικό « η Ισχύς εν τη Ενώσει ».

Με τον τρόπο αυτό, εάν ένα πρόσωπο, αντί να αφεθεί μόνο στις δίκες του δυνάμεις, εισέρθει είτε υλικά, είτε νοερά, σε μια πνευματική κοινωνία τής οποίας οι ιδέες εναρμονίζονται προς τις προσπάθειες του, η δύναμη τού προσώπου αυτού θα αυξηθεί από την δύναμη ολόκληρης τής ομάδος.

Ο συνδυασμός λοιπόν των κοινών προσπαθειών, δίνει γένεση σε ένα μαγνητικό ενεργειακό ρεύμα, σε μια συλλεκτική ψυχή ή μια ομαδική μορφή Σκέψεως-επιθυμίας (στοιχειακό) που αποκαλέσαμε « **Εγρηγορός** » από την ελληνική λέξη εγρήγοροι (= παρατηρητές), το οποίο συνήθως εικονίζεται με ένα σύμβολο ή με ένα έμβλημα.

Η ισχύς του είναι τόσο πιο μεγάλη, όσο ο αριθμός αλλά και η πίστη των με-

λών, καθώς και η αρχαιότητα τού εν λόγω κύκλου είναι μεγαλύτερη.

Κατά κανόνα λοιπόν, το άνοιγμα και το κλείσιμο τών εργασιών τών Στοών είναι κάθε άλλο παρά μια τυπική και άνευ ουσίας πρακτική.

Και όσο τα άτομα είναι πιο συγκεντρωμένα τόσο καλύτερο είναι το αποτέλεσμα στην ενδυνάμωση και συντήρηση τού εγρηγορότος τού Τάγματος, έμβλημα τού οποίου είναι στον Συμβολικό Τεκτονισμό ο Γνώμων επάνω στον Διαβήτη και στον Φιλοσοφικό Τεκτονισμό τού Α*Α*Σ*Τ* ο Δικέφαλος Αετός.

Επειδή το διαμορφωτικό επίπεδο είναι ο ενδιάμεσος Καμπαλιστικός κόσμος Πιετζιρά ή το Μέσον Δώμα, η άλυσος ονομάζεται πολλές φορές Αστρική.

Αφού δημιουργηθεί από μια ομάδα ανθρώπων, προφυλάσσει και υπερασπίζεται τόσο τα ιδανικά τής ολότητας όσο και κάθε μέλος τού κύκλου χωριστά.

Προσελκύει όλες τις αρμόνικες δυνάμεις προς την ιδεολογία τού ομίλου εκείνου και έχει ως στόχο την ενδυνάμωση τής πίστεως τών μελών για το κοινό έργο αλλά και την προστασία στο αόρατο και λαμβάνει θέση προκαλύμματος από ξένες επιβουλές και επεμβάσεις απωθώντας κάθε αντίξοχη επίδραση (κακόβουλα στοιχειακά).

Έτσι βλέπουμε, πριν από την έναρξη τής μύησης στον Α' βαθμό, την παρακάτω παραίνεση τού Σεβασμίου : « *Συνιστώ υμίν, Αδελφοί μου, βαθυτάτην σιγήν κατά την διάρκεια τών δοκιμασιών (περισυλλογή και συγκέντρωση). Είθε αί αγαθαί και πλήρεις αγάπης προς τον νεόφυτο σκέψεις απάντων ημών (ομαδική σκέψη-εγρηγορός) να επενεργήσουν ευεργετικώς έπ' αυτού, ίνα η μύηση του αποβεί πραγματική και αποδώσει το προσδοκώμενο έργο » - [**Ε.1^{ου}**].*

Διάφορα εμβλήματα όπως ο Σταυρός τών Χριστιανών, το Λάβαρο τού Κωνσταντίνου, ο αγκυλωτός σταυρός τής Γερμανίας, ο Πεντάκτινος και Εξάκτινος Αστέρας κ.α. δεν είναι άλλο από υλικά σύμβολα τής δημιουργηθείσης Πνευματικής αλύσου εκ μέρους μιας ισχυρής προσωπικότητας, στην οποία πίστεψαν μέγας αριθμός έως και εκατομμύρια ανθρώπων.

Το « Εγρηγορός » λοιπόν το οποίο είναι μια ζώσα οντότης, η οποία διαπλάσσεται εκ μέρους Δημιουργικής Σκέψεως, διατρέφεται από αυτήν και διατηρείται στην ζωή λόγω τής σκέψης τών οπαδών.

« Αποθνήσκει » ή καλύτερα αποσύρεται (αδρανοποιείται) όταν σταματήσει να “ τρέφεται ” και όταν κάθε πνευματική κίνηση σταματήσει - [**ΤΑ ΕΙ-ΔΩΛΑ**].

Δεδομένου δε ότι όλα στον κόσμο είναι ζωντανά, από τους βράχους, τα φυτά, τα ζώα, τους ανθρώπους και τα άλλα όντα, αυτοί οι ιδιαίτεροι « ενεργειακοί μορ-

φογενετικοί τομείς » ή « Εγρηγορότα », είναι επίσης ζωντανοί και συνεχίζουν να υπάρχουν στο αόρατο επίπεδο.

Σε αυτό εδράζεται το μυστικό των πολιτικών, θρησκευτικών και εσωτερικών κινήσεων, οι οποίες επί αιώνες μετά την πρώτη ώθηση, εξακολουθούν να ζούν.

Εδώ επίσης έγκειται το μυστικό τής δυνάμεως ορισμένων λατρειών, των οποίων « οι θεοί » έχουν προ πολλού εξαφανιστεί και εν τούτοις η δημιουργική δύναμη τού εγρηγορότος είναι τόσο ισχυρή, ώστε παραμένουν κατά κάποιο τρόπο « εν ζωή » στην συνείδηση των οπαδών.

Εάν τα λάβουμε όλα αυτά υπόψη μας, τα αλχημικά σύμβολα και οι εικόνες θα γίνουν πολύ πιό κατανοητά.

✎ Με την συγκέντρωση λοιπόν στις εμβληματικές εικόνες συνδέεται κανείς με αυτούς τους ενεργειακούς τομείς και οι πληροφορίες τους θα εισρεύσουν μέσα στο μυαλό του.

Είναι όπως ακριβώς συμβαίνει με την διαίσθηση και με την έμπνευση.

Εισρέουν μέσα μας και ξαφνικά ξέρουμε και καταλαβαίνουμε, χωρίς λέξεις, παρόλο που το μυαλό μας είναι δυνατόν να αποδώσει το γεγονός με συγκεκριμένες σκέψεις.

Κατά συνέπειαν πρέπει κανείς να συγκεντρωθεί στις εικόνες ή στα εμβλήματα αυτά και να τις αφήσει κατά κάποιο τρόπο να « μιλήσουν » μέσα του.

Το αποτέλεσμα μπορεί να είναι πολύ σαφές ή πολύ αόριστο ανάλογα με την ευαισθησία τού καθενός, αλλά έτσι μπορεί κανείς να κερδίσει την κατανόηση με ένα αρκετά άμεσο τρόπο.

Όποιος θέλει να ασκήσει την Πνευματική Αλχημεία πρέπει να ξέρει ότι αποτελεί ένα τρόπο Ζωής διότι είναι ένας μετασχηματισμός ολόκληρης τής ύπαρξης του. Δεν είναι μόνο ένα καθημερινό ημίωρο περισυλλογής, διαλογισμού και συγκέντρωσης.

Πρέπει κανείς να αλλάξει την νοοτροπία του, τα συναισθήματα του, την δράση του, ακόμη και τη διατροφή του, επειδή όλα αυτά έχουν επιπτώσεις στην αποτελεσματικότητα τής συγκέντρωσης και τής περισυλλογής.

Στην πράξη δεν είναι απαραίτητο να αποβληθούν όλες οι σκέψεις, αλλά να φθάσουμε στην κατάσταση εκείνη τού να είμαστε πλήρως συνειδητοποιημένοι, όπου δεν θα υπάρχει καμία τυχαία σκέψη, αλλά το πότε θα σκεφτούμε θα γίνεται μόνο εάν πράγματι το επιθυμούμε.

Με άλλα λόγια να ελέγχουμε τις σκέψεις και τα συναισθήματα, αντί αυτά να μας ελέγχουν και να καθορίζουν την συμπεριφορά μας.

16.5. ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Συνήθως το Μεγάλο Έργο, όπως προαναφέρθηκε, διαιρείται συνοπτικά σε τρία

στάδια ή άλλες φορές και σε τέσσερα, σύμφωνα με τα χρώματα : μαύρο, άσπρο, κίτρινο και κόκκινο.

Το μαύρο χρώμα δείχνει την απουσία φωτός και την περίοδο της νύκτας και τού πένθους.

Το λευκό είναι το χρώμα τού φωτός, ο κόσμος τών δυνατοτήτων, μια λευκή σελίδα μπροστά στον συγγραφέα. Επίσης συμβολίζει την αγνότητα.

Το κίτρινο ή το χρυσαφί χρώμα συμβολίζει το νοητικό σώμα και την πνευματικότητα.

Το κόκκινο είναι ένα βασικό χρώμα, το χρώμα τού πυρός, της θερμότητας, της ζωής, τού ενθουσιασμού και τού κινδύνου. Είναι το μόνο χρώμα που γίνεται πιο δυνατό όταν είναι κορεσμένο. Όλα τα άλλα χάνουν σε λαμπρότητα.

Το κόκκινο δείχνει κίνηση και εξαπλώνεται προς όλες τις κατευθύνσεις, παριστάνοντας την εξιδανίκευση τής ύλης, την νοημοσύνη και την αγάπη (αφοσίωση).

Ειδικά η απόχρωση Ροζ, έχει, ιδίως σε ψυχο-νοητικά γυμνάσματα, σχέση με το ψυχικό μας σώμα και με την εξιδανίκευση τών συναισθημάτων (χρώμα τής καρδιάς και τής Αγάπης).

Ένα άλλο χρώμα, το μπλε, είναι το χρώμα τού νερού και τού ουρανού.

Από όλα τα χρώματα είναι εκείνο που ξεκουράζει πιο πολύ και παριστάνει ότι είναι εξυψωμένο και αιθεροποιημένο. Έχει δε σχέση με τον ψυχο-νοητικό κόσμο ή Μέσον Δώμα και την πνευματική συγκέντρωση (contemplation).

Τέλος το βαθύ πράσινο-σμαραγδί, εντοπιζόμενο κυρίως στην θέση τού ηλιακού πλέγματος, έχει σχέση με την ζωικότητα-αιθερικότητα τού ανθρωπινού οργανισμού.

Αντιστοίχως το βιολετί εντοπίζεται στην θέση τής σπλήνας και το βαθύ κόκκινο στο συκώτι.

Τα τρία πρώτα χρώματα είναι τα θεμελιώδη στην ψυχολογία τών χρωμάτων.

Στην πραγματικότητα το λευκό χρώμα (που περικλείει όλα τα υπολοιπα χρώματα) και το μαύρο δεν είναι κυρίως χρώματα αλλά υποδηλώνουν αντίστοιχα την παρουσία ή την έλλειψη τού φωτός.

Καμία φορά ονομάζονται « αχρωματικά » ή « χρώματα χωρίς χρώμα ».

Το λευκό περιέχει όλα τα υπόλοιπα χρώματα ενώ στο μαύρο αυτά απουσιάζουν.

Το κόκκινο ή το πορφυρό από μόνο του είναι ένα χρώμα υπεροχής - [♣ 18^{ος}, 33^{ος} βαθμός].

Σε μερικές πρωτόγονες φυλές είναι το μόνο χρώμα που έχει όνομα, ενώ στα Εβραϊκά συναντούμε την ίδια ρίζα στην λέξη κόκκινο, άνθρωπος (Αδάμ) και Γη (**אדמה** - **אדם** - Ανταμά).

Ο Αλμπέρτος Παϊκ, στο *MaDa* και συγκεκριμένα στον 19^ο βαθμό, αναφέρει ως πρωτεύοντα χρώματα το κόκκινο, το κίτρινο και το μπλε και σαν δευτερεύοντα

το πράσινο, το πορτοκα-λί, το βιολετί και το λουλακί τα οποία εμφανίζονται στο ουράνιο τόξο - [♀ 5.32^{ου}].

Το πορτοκαλί, σε ψυχο-νοητικά γυμνάσματα, εντοπίζεται στην θέση τού μήλου τού Αδάμ.

Το πράσινο = μπλε+κίτρινο, το πορτοκαλί = κόκκινο + κίτρινο και βιολετί = κόκκινο+μπλε.

Ένα ιδιαίτερο χρώμα που συναντάμε σε κάποιους βαθμούς τού Α*Α*Σ*Τ*, όπως στον διάκοσμο τού 18^{ου} - Ιππότης Ροδόσταυρος και 33^{ου} βαθμού, είναι το πορφυρό (βαθύ κόκκινο).

Στα εβραϊκά το **πορφυρό** αποδίδεται με την λέξη Αργκαμάν (Argaman - Εβρ. אֶרְגָּמָן). Σύμφωνα με την Καμπαλά αργκαμάν είναι τα αρχικά τών ονομάτων τών πέντε αρχαγγέλων :

U = Uri el – R= Rafa el – G = Gabri el – M = Macha el – N = Nuri el
που σχετίζονται με το περιεχόμενο τού I.N.R.I. - [♀ τόμος Β', 18^{ος} βαθμός].

16.6. ΟΙ 7 ΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΓΟΥ-ΤΑ 7 ΜΕΤΑΛΛΑ-ΟΙ 7 ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Πιο συγκεκριμένα, οι τρεις (ή σπανίως οι τέσσερις τον αριθμό) αναφερόμενες φάσεις τού Μεγάλου Έργου ή Magnum Opus είναι περιληπτικά οι εξής :

1. Nigredo : Μαύρισμα. Είναι η κάθοδος στην κατώτερη σφαίρα όπου η πρώτη ύλη γίνεται μαύρη ή σάπια (putrefaction). Αυτή η φάση συμβολίζεται με το κρανίο, το κοράκι [♀ 21^{ος} και 28^{ος} βαθμός] και με την ταφή ενός νεκρού σώματος στην γη (ταφή τού Χιράμ στην μύηση τού 3^{ου} βαθμού ή τού Φαλέγκ στον 21^ο βαθμό).
2. Albedo : Λεύκανση. Εξαγνισμός. Η σάπια ή μαύρη ουσία γίνεται λευκή ή αγνή και συμβολίζεται με την μετατροπή τού κόρακος σε λευκό περιστέρι ή σε κύκνο – [♀ στον Β' τόμο - διάκοσμος 28^{ου} βαθμού]. Το Θήλυ στοιχείο, η Σελήνη.
- 3*. Citrinitas : Ξάνθωση. Εκπνευμάτωση – Φωτισμός. Άρρεν στοιχείο. Συνήθως η φάση αυτή δεν αναφέρεται ως ξεχωριστή αλλά την ενσωματώνουν στο Rubedo.
3. Rubedo : Ερύθρωση. Ο Ήλιος. Η φάση τού κόκκινου χρώματος, η οποία συμβολίζει την ένωση τού ανθρώπου με τον Θεό, τού περιορισμένου με το απεριόριστο.

Παράλληλα όμως με το τριπλό σύστημα διαίρεσης τού Μεγάλου Έργου υπάρχει και ένα άλλο σύστημα και αυτό είναι τα 7 μέταλλα και οι 7 πλανήτες.

Τίποτε δεν προκαλεί πιο μεγάλη σύγχυση από τα επτά αυτά μέταλλα στην Αλχημεία.

Σε μερικά χειρόγραφα τα μέταλλα χρησιμοποιούνται παράλληλα με άλλα σύμβολα.

Μερικές φορές τα μέταλλα περιγράφονται λίγο λεπτομερέστερα αλλά συχνά

είναι δύσκολο να κατανοήσει κανείς εάν πρόκειται για εργαστηριακή ή για καθαρά συμβολική εργασία.

Έτσι οι πλανήτες στον ουρανό αντιστοιχούν με τα μέταλλα στην γη.

Στο λεξικό της Ερμητικής, τού Dom Pernety, η χρήση των επτά μετάλλων στην αλχημεία περιγράφεται ως εξής : « Όταν οι σοφοί συζητούν για τα μέταλλα, δεν εννοούν αυτά τα αντικείμενα που είναι σε λειτουργία στην καθημερινή ζωή ... οι φάσεις είναι 7 σε αριθμό, όπως υπάρχουν 7 πλανήτες και 7 κοινά μέταλλα και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο αποδίδουν το σύστημα της εργασίας τους στους 7 πλανήτες, οι οποίοι κυβερνούν την κάθε φάση και κάθε φάση κυριαρχίας εκδηλώνεται μέσα από ένα διαφορετικό χρώμα ... ».

Οι Ερμητικοί φιλόσοφοι ήταν επίσης εξοικειωμένοι με την ελληνική μυθολογία επειδή ήταν η πρωταρχική πηγή τους για την κατανόηση της ανθρωπίνης κατάστασης και της αντίληψης τους για τον κόσμο.

Είχαν καταλάβει ότι οι μύθοι αυτοί ήταν συμβολικοί και αλληγορικοί.

Μερικοί αλχημιστές αντιστοιχούν από ένα πλανήτη σε κάθε διαδοχικό στάδιο του Μεγάλου Έργου. Κατά την διάρκεια της όλης διαδικασίας, ο αλχημιστής ανέρχεται, (με συμβολικούς όρους), από τον πλανήτη Κρόνο προς τον πλανήτη Ερμή. Ο Κρόνος είναι, ο πιο κρύος και πιό βαρύν πλανήτης, παραδοσιακά ο Θεός του χρόνου και τού θανάτου και πρόξενος κακών.

Ο Ερμής είναι ο πιό ελαφρύν πλανήτης και βρισκόμενος δίπλα στον Ήλιο λούζεται συνεχώς στο φως και την ζεστασιά του.

Έτσι, όταν ο αλχημιστής διέρχεται διαδοχικά από όλους τους πλανήτες, μετασχηματίζει τα χαρακτηριστικά τους μέσα του, διότι ο κάθε πλανήτης αντιστοιχίζεται με ορισμένα ψυχολογικά χαρακτηριστικά της προσωπικότητας τού ανθρώπου - [♀ Β' τόμος 28^{ος} βαθμός].

Η κατανόηση των μετάλλων και οι διαδικασίες που έχουν επιπτώσεις σε αυτά είναι ζωτικής σημασίας στην εργασία των αλχημιστών.

Όχι μόνο για την υλική, χημική επεξεργασία τους, αλλά και για την αναπόσπαστη με αυτήν κατανόηση των Πνευματικών αρχών που συμβολίζονται από την εργασία.

Τα σημαντικότερα μέταλλα, με τα οποία ασχολούνται, είναι επίσης σύμβολα για τις πνευματικές ιδέες και τις αστρολογικές αναφορές, που χρησιμοποιήθηκαν επειδή σχεδόν όλος ο Δυτικός κόσμος εξοικειώθηκε με την έννοια και τις ερμηνείες αυτών των συμβόλων.

Ο μόλυβδος είναι ένα μέταλλο ατελές. Αντιπροσωπεύεται αστρολογικά από τον Κρόνο (♄). Οι αλχημιστές διδάσκουν ότι όλα τα μυστικά βρίσκονται στον Κρόνο.

Να επισημάνουμε επίσης, ότι ο Κρόνος ή ο μόλυβδος, είναι βαρύν, χαοτικός και συμβολίζει το μη εξελιγμένο άτομο, στην χαμηλή, την ζωώδη κατάσταση του,

όπως επίσης αντιπροσωπεύει και την άρρωστη εσωτερική κατάσταση του μη εξελιγμένου ατόμου.

Ο μόλυβδος του ατόμου είναι απολύτως ουσιαστικός στο Μεγάλο Έργο και αποτελεί επίσης το βασικό υλικό, την πρώτη ύλη (materia prima), γιατί είναι το άτομο που πρέπει να μετατραπεί σε χρυσό ή να φωτιστεί.

Αντιπροσωπεύει τον θάνατο που αφορά την πρώτη γέννηση, τον θάνατο του γήινου - χωματένιου εαυτού και συμβολικά την ανάπαυση.

Αυτό βοηθά στην εξήγηση πολλών ιστορικών περιγραφών από την Παλαιά Διαθήκη όπου ενώ θα έπρεπε, σύμφωνα με τον Εβραϊκό νόμο, να κληρονομήσει ο πρωτότοκος υιός, δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο (η παραβολή του ασώτου).

Γιατί είναι αυτό που θα γεννηθεί δεύτερο ή το επίπεδο της Πνευματικής Συνείδησης που θα κληρονομήσει την Βασιλεία των Ουρανών - [♁ Β' τόμος 19^{ος} βαθμός - Μέγας Ποντίφιξ].

Η αλχημική διαδικασία μπορεί να αντιπροσωπευθεί συμβολικά από τα εξής στάδια :

16.6.1. ΠΡΩΤΟ ΣΤΑΔΙΟ -ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΕΡΓΟ -ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

1. Κρόνος – Μόλυβδος – Χρώμα μαύρο ♄

2. Δίας – Κασσίτερος – Χρώμα γκριζο ♃

3. Σελήνη – Ασήμι – Χρώμα Άσπρο ☾

Αυτή η διαδικασία είναι η εξιδανίκευση των συναισθημάτων και των επιθυμιών.

Όχι το τι επιθυμώ, αλλά το τι πρέπει να επιθυμώ.

Όταν ολοκληρωθεί η φάση αυτή, το χρώμα είναι το καθαρό λευκό.

Η σελήνη ή τα εξυψωμένα αισθήματα, αποτελούν το θήλυ στοιχείο ή την νύφη στο χημικό γάμο που πρόκειται να γίνει.

Ας κρατήσουμε μια σημείωση για το είδος των ιδιογραμμάτων των συμβόλων που χρησιμοποιούνται για την διαδικασία αυτήν.

Παρατηρούμε ότι στο Μικρότερο Έργο τα σύμβολα των πλανητών έχουν κοινό το σύμβολο της Σελήνης (☾) σε συνδυασμό με τον σταυρό (+) ή τελείως μόνο του.

Στην πρώτη φάση του πρώτου σταδίου το φεγγάρι είναι κάτω από τον σταυρό ♄, ο οποίος αντιπροσωπεύει τις τέσσερις καταστάσεις του ενσαρκωμένου ατόμου - [♄ 11^ο κεφάλαιο].

Αυτό δείχνει ότι σε αυτήν την φάση, το αισθησιακό άτομο είναι υποταγμένο στην επήρεια των ταπεινών επιθυμιών και συναισθημάτων.

Στην δεύτερη φάση το φεγγάρι είναι δίπλα και πάνω από τον σταυρό (♃) που δείχνει ότι οι επιθυμίες και τα συναισθήματα είναι εξυψωμένα. Τέλος στην τρίτη φάση απουσιάζει ο σταυρός και έχουμε μόνο το σύμβολο της Σελήνης (☾),

A186

δηλαδή η ποιότητα των εξυψωμένων συναισθημάτων και επιθυμιών υπερνικά το επίπεδο του αισθησιακού ατόμου το οποίο απελευθερώνεται από τις επιρροές των χαμηλότερων παθών και επιθυμιών.

16.6.2. ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΤΑΔΙΟ-ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΡΓΟ-ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

1. Αφροδίτη – Χαλκός – Χρώμα κιτρινοπράσινο ♀
2. Άρης – Σίδηρος – Χρώμα κοκκινωπό της σκουριάς ♂, ♂
3. Ήλιος – Χρυσός – Βαθύ κόκκινο χρώμα ☉

Στο Μεγαλύτερο Έργο έχουμε στα σύμβολα των πλανητών κοινό το σύμβολο του Ηλίου, (☉), σε συνδυασμό με τον σταυρό (+) ή τελείως μόνο του.

☞ Αν ανατρέξουμε στην Ορφική αστροσοφία, που αποτελεί μέρος της παράδοσης των Ροδοσταύρων της Ανατολής, θα διαπιστώσουμε τα εξής ενδιαφέροντα :

α . Μακροκοσμικά, σε πλανητικό επίπεδο, η Σελήνη και κυρίως η νυκτερινή, είναι ένα είδος κεραίας που βρίσκεται σε διαρκή επικοινωνία με τις δονήσεις της Γης και άλλων πλανητών.

Έχει σαν σκοπό το να συλλαμβάνει και να διατηρεί τις ισχυρές δονήσεις που φτάνουν μέχρι την Γη, ώστε να μην επέλθει καμία αλλοίωση ή διαταραχή στην κίνηση της Γης.

Μετά αφού συγκρατήσει αυτές τις δονήσεις και ασκήσει πάνω τους κάποια ενέργεια τις εκτοξεύει ξανά πάνω στην Γη. Με αυτόν τον τρόπο παράγει έμμεσα μερικές επήρειες οι οποίες οπωσδήποτε θα εκπεμπόταν από τους διάφορους πλάνητες όταν αυτοί λόγω της θέσεως της τροχιάς τους και της θέσεως της Γης στην εκλειπτική θα βρισκόταν σε επικοινωνία μαζί της, λόγω της γειτνιάσεως, (κυρίως όταν οι πλάνητες αυτοί βρίσκονται στο περιήλιο τους).

β . Η Σελήνη είναι κακός αγωγός (δεν συλλαμβάνει) τις δονήσεις της Αφροδίτης και του Ερμή διότι είναι ημερήσιοι πλανήτες και συλλαμβάνει μερικώς τις δονήσεις του Άρη.

Στην πρώτη φάση του δεύτερου σταδίου αντί για το φεγγάρι ο Ήλιος βρίσκεται επάνω από τον σταυρό ♀. Στην δεύτερη φάση ο Ήλιος βρίσκεται κάτω από τον σταυρό ♂, ♂.

Στα περίπτα της Ορφικής αστροσοφίας, συναντούμε το σύμβολο του Άρη να παριστάνεται με τον κύκλο και από πάνω του τον σταυρό ♀, με την σελήνη να βρίσκεται κάτω δεξιά στο οριζόντιο σκέλος. Τέλος στην τρίτη φάση του δεύτερου σταδίου απουσιάζει ο σταυρός και υπάρχει μόνο ο Ήλιος. Αυτή η παρατήρηση ταιριάζει πολύ καλά, από την πλευρά της προόδου « φωτισμού », με το Μεγαλύτερο έργο που είναι η διαδικασία της ενσωμάτωσης του Πνεύματος. Είναι η ανάπτυξη της Διανοητικής συνείδησης και το αποτέλεσμα της

Θείας Χάριτος ώστε να είναι αντάξια (η συνείδηση) να ενσωματωθεί μέσα της το Άγιον Πνεύμα.

Όταν ολοκληρώνεται το στάδιο αυτό το χρώμα είναι πορφυρό.

Ο Ήλιος, ο νούς ή η διάνοια, είναι το αρσενικό στοιχείο ή ο νυμφίος (γαμπρός) στον χημικό γάμο που πρόκειται να γίνει.

Τα παραπάνω είναι μια συμβολική αντιπροσώπευση τού μικρότερου και μεγαλύτερου έργου και ένας από πολλούς τρόπους να υποδιαιρεθούν οι διαδικασίες τής Πνευματικής αλχημείας.

Μπορεί να φανεί ότι υπεραπλοποιεί τις σχετικές διαδικασίες, αλλά είναι ένας σύντομος τρόπος για να αναπαρασταθούν και να γίνει κατανοητό το τι περιλαμβάνει η κάθε μια φάση.

Παρατηρούμε ότι κάθε μια Αλχημική φάση αντιπροσωπεύεται από ένα χρώμα. Αυτά τα χρώματα μπορούν να δημιουργηθούν με την μεταλλουργική όψη τής αλχημείας και προέρχονται από τις διαδικασίες που εφαρμόζονται στον μετασχηματισμό των μετάλλων.

Το μαύρο είναι η απουσία τού φωτός ενώ το λευκό είναι το αδιαίρετο φως που δεν έχει αναλυθεί σε χρώματα.

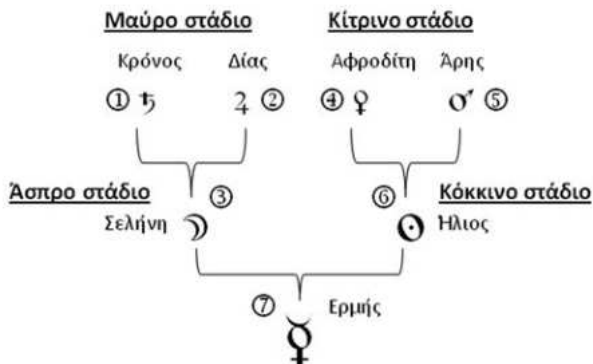
Είναι ένα χρώμα το οποίο βρίσκεται στην μέγιστη έντασή του.

Όλα τα υπόλοιπα χρώματα αντιπροσωπεύουν τις ενδιάμεσες διαφορετικές καταστάσεις τής πνευματικής ανάπτυξης. Με αυτήν την λογική οι βαθμοί τού Α*Α*Σ*Τ* θα πρέπει να κατατάσσονται, από απόψεως περιεχομένου τής Συνειδησιακής φάσεως που αναπαριστούν, σύμφωνα με το χρώμα τού διακόσμου τών Εργαστηριών.

- Το Μικρότερο έργο είναι η εκπεύματωση τού σώματος, μια ανύψωση υπεράνω τού σαρκικού - αισθησιακού ατόμου. Είναι μια μετακίνηση ανόδου ↑.
- Το Μεγαλύτερο έργο ενσωματώνει το Πνεύμα.

Είναι ο ερχομός τού Αγίου Πνεύματος για να ενσωματωθεί στο καθαρισμένο πλέον σώμα και είναι μια μετακίνηση καθόδου ↓.

Συνοπτικά για τον συμβολισμό τών 7 μετάλλων και τις αντιστοιχίες τους έχουμε τα εξής :

16.6.3. ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΑΛΧΗΜΙΚΟ ΕΡΓΟ

①. Μόλυβδος, ο πλανήτης Κρόνος ♄ :

Η αρχή τής κατάστασης τής Μαύρης φάσεως.

Η ύλη σαπίζει και διαλύεται.

Είναι το συνθετικό σύμβολο τής αδιαμόρφωτης (ακατέργαστης) πνευματικής φύσεως όπου δεν υπάρχει κατανόηση τών πνευματικών πραγμάτων.

Είναι η συνείδηση στο χαμηλότερο στάδιο ανάπτυξής της. Αφορά την σκέψη και τα πάθη τού υλικού κόσμου, το χάος. Συμβολίζεται με το κοράκι ή το κρανίο.

Σε αυτήν την φάση η συνείδηση πρέπει να αποσυρθεί από τις αισθήσεις και να γυρίσει προς τα μέσα, προς το εσωτερικό.

Στο σύμβολο τού Κρόνου ♄, ο σταυρός τής ύλης (†) είναι επάνω από την σεληνιακή ημισέληνο τής ψυχής (☾).

Η ψυχή είναι βυθισμένη στην ύλη και κρυμμένη από το φως.

Την διαδικασία που απαιτείται για να περάσει κανείς αυτό το στάδιο οι αλχημιστές αποκαλούν νέκρωση, που συμβολίζεται στην Βίβλο από το θάνατο τού πρωτότοκου και την Έξοδο τών Ισραηλιτών από την Αίγυπτο (Κέμετ = μαύρη Γη), ως και τα τού Γολγοθά.

②. Κασσίτερος, ο πλανήτης Δίας ♃ : Είναι το γκρίζο χρώμα που εμφανίζεται στο τέλος τής διαδικασίας τής μαύρης φάσεως, όταν καθαριστεί η ύλη και έχει ένα σχεδόν τέλειο λευκό χρώμα. Ο Δίας είναι ο υιός τού Κρόνου, επομένως αντιπροσωπεύει το επόμενο στάδιο.

Τώρα η ημισέληνος, η ψυχή, έχει υψωθεί έξω από την ύλη και βρίσκεται στον οριζόντιο βραχίονα τού σταυρού. Έχει υψωθεί επάνω και έξω από την Γη.

Ο Δίας, αντιπροσωπεύει το πρώτο βήμα τής απελευθέρωσης τής ψυχής από τα στοιχειώδη ζεύγη τών αντιθέτων.

Είναι η ανάπτυξη τής δεκτικότητας τής ψυχής. Οι αλχημιστές το κάλεσαν Sublimation ή εξάχνωση. Στη Βίβλο συμβολίζεται με την περιπλάνηση τών Ισραηλιτών στην έρημο για 40 έτη, όπου επιδιώκουν την μεγαλύτερη κατανόηση τών όσων ο Θεός θέλει από αυτούς.

③. Ασήμι, το Φεγγάρι : Το άσπρο χρώμα, που αντιστοιχεί στην κατάσταση τής λευκότητας.

Η ύλη έχει καθαριστεί εντελώς. Στην μυθολογία συμβολίζεται από την Θεά Άρτεμη. Είναι το Αστρικό, η συνεχώς μεταβαλλόμενη ουσία που είναι ο φορέας τής συνειδήσεως.

Είναι η τελική φάση τού Μικρότερου έργου και αφορά την εκπνευμάτωση και εξαγνισμό τών συναισθημάτων και επιθυμιών.

Αντιπροσωπεύει την αναγέννηση τής θήλειας πλευράς τού ατόμου.

Εδώ η ημισέληνος ☾ στέκεται μόνη, ελεύθερη από την ύλη, ανεξάρτητη από

τον σταυρό των στοιχείων και η λανθάνουσα ικανότητα της ψυχής έχει καθαριστεί από το αρχικό Χάος τού θανάτου (Κρόνος) και τώρα έχει αναπτυχθεί πλήρως και έχει ενωθεί σε μια κατάσταση της καθαρής δεκτικότητας. Πρόκειται για την τελειοποίηση της συναισθηματικής μας φύσης, της “ καρδιάς ”. Είναι η νύφη που αντιπροσωπεύεται από το φεγγάρι και είναι αναγεννημένη από το νερό.

16.6.4. ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΑΛΧΗΜΙΚΟ ΕΡΓΟ

- ④. Χαλκός, ο πλανήτης Αφροδίτη ♀ : Χρώμα κίτρινο. Η Αφροδίτη είναι το επόμενο στάδιο, επειδή γεννήθηκε όταν οι όρχεις τού Δία, που κόπηκαν από τον πατέρα του τον Κρόνο, έπεσαν στην θάλασσα.

Δείχνει την αρχή της επαφής με το Άγιον Πνεύμα.

Το πολύ πιο υψηλό επίπεδο τού ανθρώπου, το $\dagger$, είναι τώρα ικανό να φθάσει μέχρι το χαμηλότερο επίπεδο τού Πνεύματος (Θ).

Οι αλχημιστές αποκαλούν αυτήν την διαδικασία Ζύμωση ή Κρυστάλλωση.

Είναι η γέννηση τού Χριστού, η Ανατολή τού εσωτερικού Ήλιου, κάτι το οποίο είναι δυνατόν μόνον μετά από την προετοιμασία τού Μικρότερου Έργου.

Η νέα όμως αυτή δημιουργία δεν έχει τελειοποιηθεί, είναι ακόμα ασταθής και χονδροειδής, επειδή είναι ακόμα συνδεμένη με τις δυνάμεις των αντιθέτων που περιλαμβάνονται συμβολικά στον σταυρό των τεσσάρων στοιχείων.

- ⑤. Σίδηρος, ο πλανήτης Άρης ♂ : Ο Άρης εξουσιάζει το δεύτερο στάδιο τού μεγαλύτερου έργου. Το χρώμα είναι το πορτοκαλί ή το κόκκινο της σκουριάς, όπως το φως της αυγής.

Είναι η φάση κατά την διάρκεια της οποίας η ύλη αρχίζει να γίνεται κόκκινη.

Αυτό αποκαλείται από τούς αλχημιστές Απόσταξη.

Δείχνει την ενεργό κάθοδο τού πνεύματος στα χαμηλότερα επίπεδα της ανθρώπινης συνσυνείδησης. Το ίδιο το σώμα διαπερνάται εντελώς από πνευματικές δυνάμεις από ψηλά.

Αυτή η νέα δημιουργία δεν είναι ακόμα τέλεια, διότι ο Πνευματικός ήλιος, που αντιπροσωπεύεται στο σύμβολο σαν κύκλος, δεν έχει αποσυνδεθεί ακόμα από τον σταυρό των στοιχείων, τον υλικό άνθρωπο. Αυτός ο μετασχηματισμός είναι εκείνος ο τού σώματος, το οποίο αποκτά Πνευματική μορφή.

Ο Κρόνος ♄ και ο Άρης ♂ είναι αντίθετοι, ο ένας απέναντι στον άλλο, κάτι που βλέπει κανείς στο ιδεόγραμμα τους, όπου ο σταυρός που βρίσκεται στο επάνω μέρος, την μια φορά εξουσιάζει την ημισελήνο της ψυχής και την άλλη την σφαίρα τού Πνεύματος.

Και οι δύο αντιπροσωπεύουν μια εξάλειψη κατωτέρων καταστάσεων και ενώ ο Κρόνος συμβολίζει την χαοτική κατάσταση τού θανάτου, ο Άρης είναι μια ενεργός και κατευθυνόμενη κάθοδος τού Πνεύματος στα χαμηλότερα επίπεδα τής ανθρώπινης συνείδησης.

⑥. Χρυσός, ο Ήλιος :

Είναι η τελευταία φάση, το κόκκινο χρώμα, ο Θεός τού Ηλίου Απόλλων, το αναγεννημένο Εγώ.

Είναι ο δίδυμος αδελφός τής Αρτέμιδος, Θεάς τής Σελήνης.

Είναι η τελική φάση τού Μεγάλου έργου.

Αντιπροσωπεύει την ολοκλήρωση τής ενσωμάτωσης τού Πνεύματος.

Είναι το πιο υψηλό επίπεδο τής διάνοιας ή τού άρρενος στοιχείου.

Οι αλχημιστές κάλεσαν την φάση αυτή « η ολοκλήρωση τού Μεγάλου Έργου ».

Ο Ήλιος ή το Πνεύμα έχει τώρα ενσωματώσει όλες τις συνιστώσες τής χαμηλότερης, τής υλικής διάνοιας. Αυτό είναι το κόκκινο, το πυρ.

Η ολοκλήρωση αυτής τής διαδικασίας είναι το βάπτισμα τού Πυρός.

Είναι ο Νυμφίος και συμβολίζεται στην Βίβλο με την Ανάσταση – σχήμα Σ_1 -Αλχ. :

« ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ **Πνεύματος** , οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ » - (Ἰωάννης κεφ. 3 : 5)

Σ_1 - Αλχ.

(18^{ος} βαθμός - Ιππότης Ροδόσταυρος)

Σ_2 - Αλχ.

Εικόνα από το Rosarium Philosophorum

16.6.5. ΤΟ ΤΕΛΙΚΟ (ΜΕΤΕΠΕΙΤΑ) ΑΛΧΗΜΙΚΟ ΕΡΓΟ

⑦. Υδράργυρος, ο Ερμής : Η « ουσία », η ύλη επάνω στην οποία πρέπει να εργαστούμε.

Αρχικά πρέπει να ανακαλύψουμε το τι είναι. Για τούς Ερμητικούς αλχημιστές, η πρώτη ύλη είμαστε Εμείς οι ίδιοι, δηλαδή το σώμα μας, τα συναισθήματα μας και οι σκέψεις μας και φυσικά η Θεία μας φύση.

Ο Ερμής, τον οποίον αναπαριστά στις μνήμες ο κάθε υποψήφιος, είναι παρών και συμμετέχει σε όλες τις φάσεις τού Μεγάλου Έργου.

Μέσα στο σύμβολο τού Ερμή ο Ήλιος παριστάνεται με ένα κύκλο και η Σελήνη με ένα ημικύκλιο. Πά να δείξουν λοιπόν ότι αυτός ο συνδυασμός, αυτή η ευφυής συνένωση τών δύο αρχών, παρήγαγε τον Ερμή οι Μύστες παρέστησαν τον Ερμή σαν τον Ήλιο πού έχει επάνω του την Σελήνη και οι δύο ενώνονται με το σημείο † πού είναι επίσης, το σύμβολο τής Γής.

Το συμπέρασμα που εξάγεται είναι ότι όλο το έργο είναι ένας συνδυασμός τών δύο αρχών. Το σύμβολο τού Ερμή δεν αντιπροσωπεύει ένα χωριστό στάδιο τής εργασίας αλλά είναι το κλειδί για το σύνολο διότι ο Ερμής είναι ο αγγελιοφόρος τών Θεών (τής πνευματοποίησης).

Οι αλχημιστές διδάσκουν στις πραγματείες τους ότι, γιά να αποκτήσει κανείς την Φιλοσοφική Λίθο η οποία συμβολίζεται από τον Ερμή, πρέπει να αρχίσει την εργασία του με τον Ήλιο και την Σελήνη. Για να αποκτήσουν αυτό το « μαγικό συστατικό » οι αλχημιστές έπρεπε να εργαστούν πρωτίστως και με τις δυο Αρχές τού Πνεύματος, την Φαντασία και την Βούληση.

Εκτεταμένη ανάλυση έχει γίνει στον εννεαδικό πίνακα λειτουργιών τού Πνεύματος και περί τής ψυχής, τής φαντασίας και τής βουλήσεως - [β κεφάλαιο 5.2.].

Όπως είδαμε, όταν οι αλχημιστές λένε ότι εργάζονται με τον Ήλιο και την Σελήνη υπονοούν τις δύο αρχές, αρσενική και θηλυκή, την βούληση και τις υποσυνείδητες συλλήψεις τής φαντασίας (στοιχειακά) και χάρις σε αυτή την εργασία, κατορθώνουν να μετατρέψουν την ίδια τους την ύλη και να γίνουν συμβολικά, ακτινοβόλοι όπως ο Ήλιος και αγνοί όπως η Σελήνη.

Κάι δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι ο Άρης και η Αφροδίτη εμφανίζονται στην μυθολογία ως εραστές. Γιατί όταν ο αλχημιστής εργάζεται με τον Ήλιο και την Σελήνη, έχει σαν σκοπό να εξιδανικεύσει την Δημιουργική αναπαραγωγική ενέργεια, που συμβολίζεται με την Αφροδίτη και την δυναμική και δραστική ισχύ τής Βούλησης που συμβολίζεται με τον Άρη που είναι υιός τού Δία, ώστε να αποκτήσει όλες τις πνευματικές δυνάμεις πού συμβολίζονται από τον Ερμή, την Μαγική Ενέργεια, τον Μεγάλο Μαγικό Παράγοντα.

Μαγεία είναι ο χειρισμός των μη σταθμητών δυνάμεων της Φύσεως και του ανθρώπου.

✎ Οι Ναϊτες, στους οποίους είναι αφιερωμένος ο 30^{ος} βαθμός, παρίσταναν αυτήν την ενέργεια με τον Baphomet (Μπαφομέ), μιά εικόνα με τερατώδη εμφάνιση πού έκανε μερικούς να πιστέψουν ότι οι Ιππότες του Ναού προσέφεραν λατρεία στον Διάβολο - σχήμα Σ₃, 4- Αλχ.

Λέγεται ότι αυτή η λέξη ίσως προέρχεται από την παλιά Γαλλική λέξη Mahomet που είναι η διαστρέβλωση του ονόματος του προφήτη Μωάμεθ (Mohammed), ενώ άλλοι ισχυρίζονται ότι προέρχεται από την Αραβική Abufihamet που σημαίνει « Πατέρας της Κατανόησης ».

Το πιθανότερο είναι ότι προέρχεται από το Barhe που σημαίνει αναδύομαι και το Mete που σημαίνει γνώση - [✎ 15, 106, 438 κεφάλαιο περί Baphomet].

Αν διαβάσουμε την λέξη κατά τον εβραϊκό τρόπο ανάγνωσης, δηλαδή Tem.o.h.p.ab, λαμβάνουμε την Λατινική πρόταση « TEMPLI OMNIUM HOMINUM PACES ABBAS » που σημαίνει :

« ο Πατήρ του Ναού της Ειρήνης όλων των ανθρώπων ».

Δημιουργώντας το σύμβολο του Ερμή, οι Μύστες θέλησαν να διδάξουν στους ανθρώπους πως να εργασθούν με την Βούληση και την Φαντασία επάνω στην σεξουαλική δύναμη, για να αποκτήσουν υπερβατικές δυνάμεις.

Γιατί η πραγματική « δύναμη, η πιό δυνατή από όλες τις δυνάμεις », για την οποία μιλάει ο Τρισμέγιστος Ερμής στον πίνακα του, είναι η Αγάπη.

Μόνον η Αγάπη δίνει την Ζωή και δεν υπάρχει τίποτε πάνω από την Ζωή.

Αυτή είναι στην Αρχή των πάντων.

Σ_{3α}- Αλχ.

Σ_{3β}- Αλχ.

Σ₄- Αλχ.

Ο Θεός μας έδωσε την δύναμη τής Αγάπης γιά να μάθουμε πως να την εξιδανικεύουμε μετατρέποντας την σε Ζωή, σε μία ζωή έντονη, ώστε να αποκτήσουμε υπερβατικές ικανότητες και την παντοδυναμία. Με λίγη από την συνήθη φαντασία μας, αν αφαιρέσουμε από το σύμβολο τού Ερμή την Σελήνη, τότε εμφανίζεται το σύμβολο τής Αφροδίτης (♀), η Αγάπη.

Στο σύμβολο τού Ερμή, η Σελήνη, πού παριστάνει τις συλλήψεις τής φαντασίας (όχι ως Φαντασίας Αρχής τού Πνεύματος) που αναδύονται από το υποσυνείδητο στο συνειδητό, είναι εκεί σαν ένα δοχείο γεμάτο νερό.

Πράγματι η Σελήνη, η θηλυκή αρχή, συνδέεται με το νερό.

Από κάτω βρίσκεται ο Ήλιος (ἡ Πνεύμα), η πυρά, πού θερμαίνει το είδος αυτό τών κατώτερων εκδηλώσεων – συλλήψεων τής φαντασίας προς μία ειδική κατεύθυνση.

Και ακόμη πιά κάτω η Γη, σύμβολο τής πραγματοποίησης στο φυσικό επίπεδο. Αυτός πού κατορθώνει να κατανοήσει απόλυτα αυτό το σύμβολο, αν υπάρξουν οι κατάλληλες συνθήκες, μπορεί να γίνει παντοδύναμος γιατί έχει κατανοήσει το ουσιώδες : την εργασία τής Βούλησης πάνω στην Φαντασία.

Όπως η γυναίκα έχει την δυνατότητα να συμπυκνώνει την ζωή μέσα στη μήτρα της, η Σελήνη (η φαντασία) έχει τη δύναμη να συγκεκριμενοποιεί, να υλοποιεί τα πράγματα, να τα μετατρέπει σε γη, δηλαδή να τα πραγματοποιεί στο φυσικό επίπεδο.

Πρέπει να αρχίσουμε να κυριαρχούμε στην Σελήνη, στην φαντασία, πού είναι αχώριστη με την ηδυπάθεια, με εξαίρεση όλους αυτούς πού έχουν αντιληφτεί την Δημιουργική της όψη, όπως είναι οι γνήσιοι δημιουργοί : σοφοί, φιλόσοφοι, καλλιτέχνες, μύστες, πού δίνουν άλλη κατεύθυνση στην φαντασία τους. Όποιος αφήνει την φαντασία του να καλπάζει παντού τότε αυτή γίνεται σαν μια πόρνη.

Ένας μυημένος δεν πρέπει να αφήνει την « γυναίκα » του, την φαντασία του, να τριγυρνάει και να « συνευρίσκεται » με τον κάθε τυχόντα, ώστε να φέρνει στον κόσμο με κακή χρήση τής βούλησης δαιμονικές οντότητες.

Κρατάει την φαντασία, την « γυναίκα » του για τον εαυτό του.

Πρέπει να προσπαθούμε να δίνουμε στην φαντασία μας, μέσω τής Βούλησης, μια συγκεκριμένη εργασία για να μπορεί πάντα να παράγει τις πιά ωραίες, τις πιά φωτεινές, τις πιά παραγωγικές και τις πιά ευγενικές δημιουργίες και όχι « πνεύματα άλαλα και κωφά » (κατά Μάρκον Θ' - 17).

 Να συγκρατήσουμε από αυτές τις λίγες λέξεις, ότι πρέπει να μάθει κανείς να εργάζεται με την Σελήνη, την φαντασία, αλλά διατηρώντας την σε αγνότητα με το φως και την φωτιά τού Ηλίου, με την ανιδιοτελή Αγάπη τής Αφροδίτης και τέλος με την Δικαιοσύνη τού σταυρού τής Γης, για να πετύχει την τέλεια

πραγμάτωση. Ο Ερμής είναι το σύμβολο τού τέλειου όντος, στο οποίο η κυκλοφορία των δύο ρευμάτων γίνεται σε τέτοια Ισορροπία, τέτοια αρμονία, ώστε γίνεται ένα ακτινοβόλο κέντρο, ικανό να παρασύρει προς το καλό.

Η Σελήνη είναι ευάλωτη σε κάθε είδους επιρροή, δεν κάνει επιλογές (είναι ετερόφωτη). Οποιοσδήποτε και οτιδήποτε μπορούν να εκδηλωθούν μέσα από αυτήν. Είναι σαν το νερό πού παίρνει την μορφή τού δοχείου όπου το χύνουμε. Το νερό, η Σελήνη και η φαντασία είναι περίπου το ίδιο πράγμα. Εάν ο Ήλιος δεν ασχοληθεί με την Σελήνη, με την φαντασία, αυτή μπορεί να αντανakλά ακόμη και την Κόλαση. Έτσι, στην εικόνα τού Μπαφομέ, το αριστερό χέρι κατευθυνόμενο προς τα κάτω ☿ δείχνει μια σκοτεινή (μαύρη) Σελήνη, ενώ το δεξί χέρι κατευθυνόμενο προς τα άνω ☽ δείχνει μια φωτεινή (λευκή) Σελήνη (το Albedo).

Τέλος ο σταυρός στο σύμβολο τού Ερμή εκφράζει την γη, είναι ο κυβικός λίθος δηλαδή η τελειοποιημένη απόδοση στο υλικό επίπεδο τής εργασίας τού Ηλίου επάνω στην Σελήνη.

Η εργασία των Μυστών με τον Ήλιο και την Σελήνη, την Βούληση τού Πνεύματος και τις υποσυνειδητές προβολές τού υποσυνειδήτου σαν συλλήψεων τής φαντασίας, είναι απολύτως βασική, γιατί η έκφραση τής Βούλησης σας θέληση (Λόγος) και η έκφραση τής Φαντασίας σαν Σκέψη, είναι δύο αρχές θεμελιώδεις στον άνθρωπο.

Για αυτό στα βιβλία τής αλχημείας βρίσκουμε συχνά εικόνες όπως : τον Ήλιο και την Σελήνη, τον Βασιλιά και την Βασίλισσα ...κ.ο.κ.

Κάτω από όλες τις μορφές, δεν υπάρχει παρά μόνο ο Ήλιος και η Σελήνη, ο άνδρας και η γυναίκα πού δημιουργούν ένα βασιλικό παιδί, την φιλοσοφική Λίθο, το ελιξήριο τής αθάνατης ζωής, την παγκόσμια Πανάκεια, την Μαγική ράβδο, το Κηρύκειο τού Ερμή.

Η αποστολή τού ανθρώπου είναι να πραγματώσει τον Ουρανό στην Γη, να μοιάσει στον Ουράνιο Πατέρα του, τον Δημιουργό. Αλλά για να πραγματοποιήσει το μεγαλείο μιας τόσο απόμακρης αποστολής πρέπει να γνωρίζει τούς δύο απαραίτητους παράγοντες για αυτή την εργασία : τις δύο αρχές, ενεργητική και παθητική, αυτήν πού εκπέμπει και αυτήν πού δέχεται, την αρσενική καί θηλυκή, τον Ήλιο και την Σελήνη, την Βούληση και την Φαντασία, για να εμψύσησει στην Σελήνη ότι ευγενικό και φωτεινό περιέχει ο Ήλιος, γιατί έτσι θα καταφέρει να αντανakλάσει και να προβάλλει τις ιδιότητες τού Ηλίου, τού Πνεύματος.

Είτε το Πνεύμα μας εργάζεται επάνω στην ψυχή μας ή η Βούληση στην Φαντασία, είτε ο Ήλιος γονιμοποιεί την Σελήνη, ή ο άνδρας γονιμοποιεί την γυναίκα, το αποτέλεσμα είναι πάντα η δημιουργία ενός τέκνου.

Και ποίο είναι αυτό το τέκνο, αυτή η δύναμη ;

Όταν βάζουμε την φωτιά (Ήλιο) κάτω από ένα δοχείο νερό (Σελήνη), το νερό

μεταμορφώνεται σε ατμό και αυτός ο ατμός είναι μια φανταστική δύναμη - [☞ σχήμα A109].

Είναι « η δύναμη η πιό δυνατή από όλες τις δυνάμεις ».

Ο Ήλιος και η Σελήνη χωριστά δεν μπορούν να κάνουν σπουδαία πράγματα. Χωριστά το ένα από το άλλο, η φωτιά κατακαίει και το νερό πλημμυρίζει. Ενωμένα όμως παράγουν μια δύναμη ικανή για όλες τις πραγματοποιήσεις : την Φιλοσοφική Λίθο πού έχει την δύναμη να μεταμορφώνει όλα τα μέταλλα σε χρυσό. Πιά αυτήν την δύναμη λέει ο Σμαραγδένιος Πίναξ :

« Ο Ήλιος είναι ο Πατέρας της, η Σελήνη η Μητέρα της, ο Άνεμος (η κίνηση της δράσης) την έφερε στην κοιλιά της (της Σελήνης) και η Γή (ο κυβικός λίθος) είναι η τροφός της ».

16.7. ΤΟ ΚΗΡΥΚΕΙΟ ΤΟΥ ΕΡΜΗ

Στον Συμβολικό Τεκτονισμό, το διάσημο τού Ελεονόμου είναι το Κέρας της Αμάλθειας και συμβόλιζε στους Αρχαίους την αφθονία των καρπών και την γονιμότητα της Γης.

Στην στοά Τελειοποιήσεως τού Φιλοσοφικού Τεκτονισμού, το διάσημο τού Ελεονόμου είναι το Κηρύκειο τού Ερμή μέσα σε ένα χρυσό τρίγωνο, το οποίο είναι σύμβολο τού Πνεύματος.

Η λέξη κατά τον Πλάτωνα προέρχεται μάλλον από το αρχαίο ρήμα « είρω » = αναγγέλλω.

Το Κηρύκειο ως σύμβολο Πνευματικής γονιμότητας και ζωτικής ενεργείας, είναι κατά την Ομήρου Οδύσσεια : « *Ράβδος χρυσή, τριπέτιλος, περικαλλής, δίδουσα όλβον και πλούτη, διά αυτής ο Θεός θέλγει τα όμματα των ανδρών ων εθέλει, τούς δε αύτε και υπνώττοντας εγείρει* ».

Ο Ερμής είναι ο Διαγγελέας των Θεών. Αλλά ποίοι είναι οι θεοί ή μάλλον τι αντιπροσωπεύουν οι Θεοί ; Στην Μύηση, στην Ερμητική επιστήμη, στην Καμπαλά και στον Τεκτονισμό, είτε μιλάμε για 7 πλάνητες, είτε για τα 7 κατώτερα Σεφίρόθ, είτε για τούς 7 Διδάσκαλους που αξιώθηκαν να αντικαταστήσουν τον Χιράμ, αναφερόμαστε σε ένα και το αυτό πράγμα.

Στο κεφάλαιο της αλχημείας είδαμε την συμβολική αναπαράσταση τού Σμαράγδινου Πίνακα τού Ερμή τού Τρισμέγιστου, με τούς επτά πλάνητες - θεούς (Ήλιο, Σελήνη, Άρη, Κρόνο, Αφροδίτη, Δία, Ερμή) και το γνωστό μας V.I.T.R.I.O.L. - [☞ Σ₂₂-Αλχ. τού Διασκεπτηρίου].

Η Φιλοσοφική Λίθος (Χιράμ) ανυψώνεται από μια σύζευξη τού Ερμή, που φέρει μέσα του το απόσταγμα των πλανητικών δυνάμεων - θεών (διαγγελέας των θεών) και τού VITRIOL :

- **Visita Interiora Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem** -
δηλαδή της μεθόδου για την επίτευξη τού αποτελέσματος.

✚ Επανερχόμενοι στον συσχετισμό των πλανητών, με τον συμβολισμό τους στον διάκοσμο μιας συνήθους Στοάς τού συμβολικού (κυανού) Τεκτονισμού, διαπιστώνουμε ότι στον θόλο τού κυρίως ναού (Χικάλ) τοποθετούνται προς Ανατολάς ο Δίας, προς Δυσμάς η Αφροδίτη, ο Άρης και ο Κρόνος, ενώ στα Άγια των Αγίων (Δαβίρ) στον τοίχο εκατέρωθεν τής έδρας τού Σεβασμίου, ο Ήλιος και η Σελήνη. Περί το μέσον τοποθετείται ο αστερισμός τού Ωρίωνος, οί Πλειάδες, οί Υάδες, ο Λαμπαδίας (Aldebaran), ο Βασιλίσκος (Regulus), η Μεγάλη Άρκτος, ο Αρκτούρος, ο Στάχυς, ο Αντάρης (Andares) καί ο Φαμαλάουτ (Fomalhaut). Ο Λαμπαδίας, ο Βασιλίσκος, ο Αντάρης και ο Φαμαλάουτ στους προϊστορικούς παρατηρητές αποκάλυπταν την κοσμική κίνηση με την περιστροφή των άστρων γύρω από τον Πόλο. Βλέποντας τον ουρανό να κινείται περιστρεφόμενος τον θεώρησαν σαν τον παγκόσμιο κινητήρα, την πηγή τής κάθε ζωής. Αλλά όπως η θερμότητα συνοδεύει την ζωή, συνέλαβαν την ιδέα ενός ζωοποιού πυρός το οποίο εκπορευόταν από τον περιστρεφόμενο σταυρό (σβάστικα) που σημειωνόταν στον ουρανό από τα τέσσερα αυτά λαμπερά άστρα - σχήμα Σ^5 - Αλχ.

Παρατηρούμε τα εξής : Ο Ήλιος και η Σελήνη δεν βρίσκονται στο υποτιθέμενο τμήμα τού ουράνιου θόλου, αλλά στο κατακόρυφο τμήμα τής Ανατολής (Δαβίρ). Οι πλάνητες - Θεοί, Κρόνος, Δίας, Αφροδίτη και Άρης εμφανίζονται στην οροφή τού κυρίως Ναού (Χικάλ).

Υπάρχουν συνολικά επτά πλάνητες γνωστοί στους Αρχαίους (συμπεριλαμβανόμενου τού Ηλίου και τής Σελήνης) αλλά μόνο οι έξη από αυτούς παριστάνουν τις φάσεις τού έργου.

Το θέμα τού Ηλίου και τής Σελήνης, που πολύ παρεξηγημένα θεωρούνται ότι συμβολίζουν ουράνια σώματα παρόλο που τοποθετούνται στον κατακόρυφο τοίχο τής Ανατολής και όχι στην οροφή τού κυρίως ναού, έχει εξαντλητικά διευκρινιστεί ύστερα από την μέχρι τώρα ανάλυση.

Ο ρόλος τους συνοψίζει όλο το Μεγάλο Έργο τής Αλχημείας.

Λέμε ότι στον μινούμενο, ο οποίος τίθεται πάντα σε κάθε περιοδεία ή εξελικτικό συνειδησιακό στάδιο μεταξύ των δύο στηλών B^* και J^* χορηγείται αύξηση φωτός (Ήλιος) κάτι που κάνει όλο και πίο φωτεινό το σκοτεινό μέρος του (την Σελήνη).

Ο πλανήτης Ερμής απουσιάζει παντελώς. Κάνοντας σύγκριση με την παραπάνω συμβολική αναπαράσταση τού πίνακα τού Ερμή, αντιλαμβανόμαστε ότι είναι συμβολικές παραστάσεις που δεν έχουν καμιά σχέση με πραγματικούς πλάνητες τού στερεώματος.

Στην πραγματικότητα τον ρόλο τού Ερμή παίζει ο μινούμενος βρισκόμενος στο κέντρο τής μεσαίας στήλης και ο όποιος πρέπει να αναπτύξει ικανότητες και δυνάμεις που υποκρύπτονται κάτω από το συμβολικό όνομα των Πλανητικών

- θέων. Για όσους έχουν μελετήσει την Ερμητική επιστήμη και την Καμπαλά θα έχουν διαπιστώσει ότι οι λεγόμενοι ΘΕΟΙ δεν είναι τίποτε άλλο από δυνάμεις που και αυτές δεν είναι τίποτε άλλο από συνδυασμούς των στοιχειακών ιδιοτήτων των τεσσάρων στοιχείων τού ΠΥΡΟΣ - ΑΕΡΟΣ - ΥΔΑΤΟΣ και ΓΗΣ.

Ο ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΘΟΛΟΣ

Σ5- Αλχ.

Δηλαδή τα στοιχεία είναι Δονητικές καταστάσεις - Αρετές τού ΑΙΘΕΡΟΣ ① {ορίζουμε ως Αρετή την ικανότητα για την εκτέλεση τού προσήκοντος στο καθένα από αυτά έργου}.

Το σύμβολο τού Ερμή αποτελείται από την Σελήνη με τον Ήλιο από κάτω, που εκφράζονται μέσω τής Γης συμβολιζόμενης από τον σταυρό. Ο Ήλιος συμβολίζει το Πυρ. Η Σελήνη συμβολίζει το ύδωρ. Ο Ερμής ☿ συμβολίζει το ΠΥΡΩΔΕΣ ΥΔΩΡ, κάτι που εκ πρώτης όψεως φαίνεται αντίθετο και οξύμωρο. Το Πυρ = διαστολή/επέκταση και το Ύδωρ = συστολή/συμπύκνωση. Το πυρ όταν επενεργεί στο ύδωρ ή όταν η επέκταση επενεργεί στην συμπύκνωση, μπορεί να περιγράψει σαν μια δύναμη που επενεργεί πάνω σε μια άλλη δύναμη ή κατάσταση εν ισχύει. Με άλλα λόγια το να κάνουμε κάτι να εκπηγάσει μέσα από κάτι που βρίσκεται εν δυνάμει, όπως ακριβώς το φυτό, το οποίο βρίσκεται εν δυνάμει μέσα στον σπόρο και με κατάλληλη ενέργεια τού πυρός (Ήλιος) και τού νερού αναπτύσσεται ο σπόρος και φυτρώνει.

☞ Η περιγραφή αυτή ταιριάζει στο ανθρώπινο Πνεύμα. Το Πνεύμα με την δυνατότητα τής μνήμης που διαθέτει (φύσεως τού παρελθόντος - ΥΔΩΡ - συμπύκνωση) και τών δυνατοτήτων του να ενεργεί συνδυάζοντας την γνώση

τού παρελθόντος, που είναι μια δυνητικότητας ή κατάσταση εν ισχύει, παράγει νοητικά μορφολογήματα (σκέψεις) τα οποία στην συνέχεια υλοποιεί (φύσεως μελλοντικής - ΠΥΡ - επέκταση) ή εξαγάγει συμπεράσματα πάνω στην κρυμμένη φύση των πραγμάτων (ύδωρ - συμπύκνωση) και λέμε ότι βρίσκει την Αλήθεια (Α = στερητικό και λήθη = η λησμονία) γεγονός που οδηγεί στην απόκτηση Συνειδήσεως. Κατά συνέπεια ο μινούμενος - Ερμής, χρησιμοποιώντας το Κηρύκειο αφυπνίζει δυνάμεις ή αν θέλετε επεκτείνει το συνειδησιακό του πεδίο γινόμενος αγγελιαφόρος, κανάλι των θεών.

Με άλλα λόγια γίνεται σκεύος έκφρασης νέων άγνωστων δυνάμεων και ιδιοτήτων που αποδίδονται συνήθως με το όνομα θεϊκές.

Το Κηρύκειο αποτελεί μια άλλη μορφή απεικόνισης τού δένδρου τής ζωής και θα το συναντήσουμε προσεχώς στον 28° βαθμό - σχήμα Σ₁₁, 13- Αλχ.

Τα πρώτα δύο βήματα σε κάθε στάδιο περιλαμβάνουν το σύμβολο + που είναι ο άνθρωπος.

Αυτές οι δύο διαδικασίες δεν είναι απαραίτητως διαδοχικές.

Συχνότερα προχωρούν δίπλα-δίπλα γιατί συσχετίζονται μεταξύ τους.

Όταν οι δύο φάσεις τού Έργου επιτευχθούν, τότε η νύφη, η τελειοποιημένη συναισθηματική φύση (αίσθος), η καρδιά, το **Λευκό**, ενώνεται με τον νυμφίο, την τελειοποιημένη Διάνοια, το **Κόκκινο**.

Αυτό είναι εν τέλει ο **Χημικός Γάμος** και η έννοια τού **Μυστικού Ρόδου**.

Οι αλχημιστές αντιπροσώπευσαν αυτήν την αρχή ως άνδρα - γυναίκα, το συμβολικό ανδρόγυννο Rebis, με πρόσωπο μισό αρσενικό και μισό θηλυκό (όπως ο διπρόσωπος θεός Ιανός).

Είναι επίσης ο γάμος τού κόκκινου με το άσπρο - [σχήμα Σ₆- Αλχ. και τόμος Β', 18° βαθμός].

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΡΟΔΟ

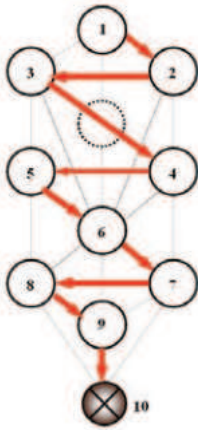
Σ₆- Αλχ.

REBIS

Σ₇- Αλχ.

ΚΑΘΟΔΟΣ
ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

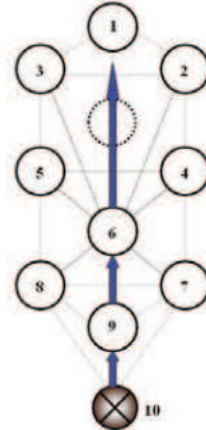
Σ_8 - Αλχ.

ΛΑΜΨΗ
ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

Σ_9 - Αλχ.

ΑΝΟΔΟΣ
ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Σ_{10} - Αλχ.

ΚΗΡΥΚΕΙΟ - ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Σ_{11} - Αλχ.

ΚΗΡΥΚΕΙΟ - ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Σ_{12} - Αλχ.

Σ_{13} - Αλχ.

Θα δούμε, ότι πολλές κλασικές ιστορίες περιέχουν αναφορές στο κόκκινο και στο λευκό. Το πρόσωπο που έχει φωτιστεί Πνευματικά, έχει στην πραγματικότητα επιτύχει μια ισορροπία τού Πνεύματος και τής ψυχής, τού νού και τής “ καρδιάς ”, τής διάνοιας και τού συναισθήματος, τής Φαντασίας και τής Βούλησης.

Στην Καμπαλά έχει εναρμονίσει την στήλη του Ελέους και τής Αυστηρότητας διά τής ισορροπίας τής Μεσαίας συνειδησιακής στήλης και στον Τεκτονισμό ισορροπεί μεταξύ των δυο στηλών B* και J*, μια προοπτική που θα τού επιτρέψει να προσεγγίσει τα Άγια των Αγίων.

Από τον συνδυασμό αυτό παρασκευάζεται η Φιλοσοφική Λίθος του Μεγάλου Ελιξίριου.

Με αυτό το τελικό προσόν εξασφαλίζεται ο τελικός σκοπός.

Επιτυγχάνεται ο Φωτισμός τής Ψυχής και όπως αναφέρει ο Σμαράγδινος Πίνακας του Ερμή « *όλα τα υπόλοιπα θα προστεθούν* » - [♁ ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΟΥ ΕΡΜΗ].

16.8. ΤΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ ΑΤΟΜΟ - Ο ΧΗΜΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Έχουμε αναφέρει μερικά από τα σύμβολα που χρησιμοποιούν οι αλχημιστές για να εκθέσουν την φιλοσοφία τους.

Υπάρχουν μερικά ακόμη που πρέπει να εξηγηθούν και έπειτα μπορούμε να ερμηνεύσουμε και να κατανοήσουμε ένα διάσημο αλχημικό σχέδιο αποκαλούμενο ανδρόγυνο, το Rebis.

Το φιλοσοφικό αυγό χρησιμοποιήθηκε για να αντιπροσωπεύσει το σώμα του ανθρώπου.

Το ανθρώπινο σώμα αποκαλείται επίσης και **Αθάνωρ** (εκ τού νούρ = πυρ στα Εβραϊκά ή atanur = κλίβανος, φούρνος, πηγή πυρός στα Αραβικά) και χρησιμοποιείται συνήθως στους χημικούς και μεταλλουργικούς χειρισμούς.

Είναι συμβολικά ο « φούρνος » μέσα στον οποίο το ελιξίριο προετοιμάζεται.

Είτε το ονομάσουμε φούρνο, είτε αυγό, η έννοια όσον αφορά το Μεγάλο Έργο είναι η ίδια. Αφορά μια Εργασία η οποία πρόκειται να γίνει μέσα μας.

Το περισσότερο σημαντικό στοιχείο στον φούρνο είναι το πυρ (Φιλοσοφικό πυρ).

Για την πνευματική εργασία, αυτό είναι αγάπη με πάθος - που ανυψώνεται και πνευματοποιείται. Το πυρ αντιστοιχεί στην Δημιουργική δύναμη - [♀ Β' τόμος 18^{ος} - 25^{ος} βαθμός].

Πρέπει πρώτα να ανυψωθεί και έπειτα να καθυποταχτεί ή να ελεγχθεί.

Για τον λόγο αυτόν οι αλχημιστές έχουν προειδοποιήσει πάντα για το βίαιο ή ασταθές πυρ.

Ένα άλλο σύμβολο με το οποίο περιγράφουν την ίδια αυτή έννοια είναι το Φίδι ή ο Δράκος. Αυτό είναι το Φίδι που πρέπει να ανυψωθεί, όπως το παρουσίασε ο Μωυσής στην έρημο. Αυτό είναι ο Δράκος που πρέπει να υπερνικηθεί όπως παρουσιάζεται στο μύθο των ιπποτών του Κάμελοτ του βασιλιά Αρθούρου - σχήμα Σ₁₉- Αλχ.

Είναι η ίδια δύναμη με την Δημιουργική δύναμη του Θεού, κατ' εικόνα τού οποίου το άτομο έγινε. Μερικές φορές η αντιπροσώπευση γίνεται από δύο φίδια, ένα κόκκινο και ένα λευκό ή βιολετί. Το κόκκινο αφορά το αρσενικό, τον Ήλιο και το λευκό, το θηλυκό, την Σελήνη.

Συμπλέκονται σπειροειδώς επάνω στην ράβδο και αντιπροσωπεύουν την αρμονική ένωση και την ισορροπία των αντιθέτων στον κόσμο της χωριστικότητας. Στο Κηρύκειο του Ερμή διευθύνονται πάντα προς τα επάνω για να δείξουν ότι έχουν ανυψωθεί και Πνευματοποιηθεί. Αυτό το πυρ, όπως ακριβώς το φυσικό πυρ, χρειάζεται αέρα που στην περίπτωση μας, είναι η εισπνεόμενη ποσότητα ζωτικότητας - αιθερικότητας, είτε με την αναπνοή, είτε μέσω ψυχονοητικών γυμνασμάτων, ώστε το Δημιουργικό πυρ να καίει με τον κατάλληλο τρόπο.

Σ14- Αλχ.

Σ15- Αλχ. Micael Maier-1618

Στην Βίβλο βρίσκουμε πολυάριθμες αναφορές για την ζωογόνο πνοή :

« και ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν » (Γένεση κεφ. 2 : 7).

« ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσι ὕδατος ζῶντος » (Ιωάννης κεφ. 7 : 38).

Τέλος ο κύκλος ή η σφαίρα είναι ένα τέλειο σύμβολο για να περιγράψει την εξισορρόπηση όλων των πτυχών και ιδιοτήτων που πραγματοποιούνται σε ένα πνευματοποιημένο άτομο.

Το σχήμα Σ16, 26- Αλχ., που οφείλεται στον Βασίλειο Βαλεντίνο, είναι μια σύνοψη τού Έργου.

Ολόκληρη η μορφή καλύπτεται μέσα σε ένα αυγό. Αυτό όπως είπαμε είναι το σώμα και έτσι ξέρουμε ότι όλα τα πράγματα που περιλαμβάνονται στην εικόνα είναι εσωτερικές διαδικασίες που κάθε ένας από εμάς πρέπει να επιτύχει για να ολοκληρώσει το Μεγάλο Έργο.

Το όνομα αυτής της μορφής είναι Rebis και προέρχεται από τις Λατινικές λέξεις Res Bina που σημαίνουν το διπλό πράγμα (δίπραγμα).

Το ισόπλευρο τρίγωνο με τον αριθμό τρία και το τετράγωνο με τον αριθμό τέσσερα παριστάνουν ολόκληρη την Δημιουργία, εκδηλωμένη και ανεκδήλωτη. Το τρία (3) και το τέσσερα (4), προστιθέμενα μαζί, μας δίνουν τον αριθμό επτά (7) που είναι ο αριθμός της τελειότητας κάτι που αποτυπώνεται στα συνήθη περιζώματα των Τεκτόνων.

Επάνω στην σφαίρα κάθεται ένας δράκος ο οποίος από την αναπνοή του ξερνάει Πυρ, αλλά προφανώς είναι αβλαβής.

Να σημειώσουμε επίσης ότι ο δράκος είναι πτερωτός.

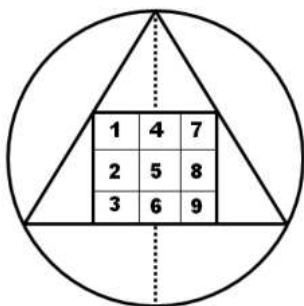
Αυτό πρέπει να σημαίνει ότι τα φυσικά πάθη έχουν ανυψωθεί επιτυχώς ή Πνευματοποιηθεί.

Το πρόσωπο ανεβασμένο επάνω στον δράκο αντιπροσωπεύει τον Ήλιο και την Σελήνη μέσα σε τέλεια αρμονία και την ισορροπία τής νόησης (σκέψη) και τής καρδιάς (συναίσθημα). Αυτή είναι η έννοια τής μορφής που απεικονίζεται ως μισό θήλυ και μισό άρρεν, με το θήλυ να κρατά τον γνώμονα και το άρρεν τον διαβήτη, που αυτά είναι και σύμβολα ολόκληρης τής Δημιουργίας και εδώ εμφανίζεται ότι η ψυχή έχει επιτύχει μια κατανόηση και των δύο.

Στην δεξιά πλευρά απεικονίζονται οι τρεις πλανήτες που αντιπροσωπεύουν το μικρότερο έργο, την θηλυκή πλευρά, τον Κρόνο, τον Δία και την Σελήνη.

Στην αριστερή πλευρά είναι οι τρεις πλανήτες που αντιπροσωπεύουν το Μεγαλύτερο Έργο, την αρσενική πλευρά, την Αφροδίτη, τον Άρη και τον Ήλιο.

Τελικά από επάνω είναι το σύμβολο για τον Ερμή ή Θώθ που αντιπροσωπεύει την θέληση και αποτελεί το κλειδί σε ολόκληρη την διαδικασία.

Σ17- Αλχ.

Σ18- Αλχ.

Σ16- Αλχ. Basil Valentine

Το τετράγωνο και το τρίγωνο περιβάλλονται από την περιφέρεια τού φτερωτού κύκλου, ο οποίος αντιπροσωπεύει την ψυχή και το όλο σύμβολο παραπέμπει στην Παγκόσμια Κλείδα και στην γεωμετρική αναπαράσταση τής Φιλοσοφικής Λίθου - σχήματα A135, A136, Σ17- Αλχ.

Στην εικόνα Σ20- Αλχ., τού Μιχαήλ Μάγιερ, ο αλχημιστής εκτελεί τον τετραγωνισμό τού κύκλου μέσω τού νόμου τών Αναλογιών που συμβολίζεται με τον Διαβήτη μετατρέποντας με αυτόν τον τρόπο τα δύο φύλλα σε ένα.

Η εικόνα επαναλαμβάνει ένα ρητό από το αλχημικό κείμενο τού « Rosarium Philosophorum » (το Κομπολόι τών Φιλοσόφων), όπου αναφέρονται τα εξής :

« *κάντε ένα κύκλο γύρω από ένα άνδρα και μια γυναίκα και εξάγετε από αυτόν ένα τετράγωνο και από το τετράγωνο ένα τρίγωνο, μετά ένα κύκλο και θα έχετε την Φιλοσοφική Λίθο* ».

Ο συμβολισμός αυτός δεν είναι τόσο δύσκολος όσο μπορεί κατ' αρχάς να εμφανιστεί.

Ο μικρότερος κύκλος, στο κέντρο, συμβολίζει τον αλχημικό γάμο ή την ένωση τού νού και τής ψυχής, τα οποία ταυτόχρονα εκφράζουν και την διπολικότητα στην Δημιουργία.

Το τετράγωνο, γύρω από αυτόν τον μικρότερο κύκλο, αντιπροσωπεύει το κοσμικό επίπεδο καθώς και τα τέσσερα στοιχεία πυρ, γη, αήρ και ύδωρ που ενσωματώνονται στην διαδικασία.

Το τρίγωνο που περιβάλλει το τετράγωνο δείχνει την τριαδική σύσταση τού Πνεύματος δια τών τριών Πνευματικών αρετών τής Φαντασίας, Βούλησης και Ισχύος. Ταυτόχρονα δείχνει την τριάδα τού σώματος, τής ψυχής και τού Πνεύματος και την επίπτωση τού αποτελέσματος αυτής τής αρμονική ένωσης που υποδηλώνεται με την κορυφή (απόγειο) τού τριγώνου.

Τέλος, ο κύκλος που εσωκλείει ολόκληρο το διάγραμμα αντιπροσωπεύει έναν μετασχηματισμό τού νού και τής ψυχής μέσω τού σώματος σε τέτοια πληρότητα, που ο άνδρας γίνεται γυναίκα και η γυναίκα γίνεται άνδρας. Χωρίς τον άνδρα ή τον νού και την γυναίκα ή την καρδιά, τα δύο να γίνονται ένα, δεν θα υπήρχε η Χιραμική Συνείδηση ή το σημαντικότερο αποτέλεσμα, ο Φωτισμός. Το αποτέλεσμα, αυτού τού Ιερού γάμου τής ψυχής και τού Νού, είναι η αρχή τής οικοδόμησης ενός πραγματικού δεύτερου σώματος (αποκρυστάλλωση τής προσωπικότητας), ενός Πνευματικού σώματος όπου η Συνείδηση Χριστού θα κατοικήσει.

Σε ένα τέτοιο Πνευματικό σώμα, θα ανοικήσει σε καθένα από εμάς ο **Λόγος** και θα τού επιτρέψει να φθάσει στην αθανασία εφόσον θα προχωρούμε σε αυτό το στάδιο τής εργασίας.

Στην ανωτέρω σχηματική μορφή τής Φιλοσοφικής Λίθου διακρίνουμε τέσσερις συνιστώσες.

1^{ov} **Εν το Παν**. Ο Μεγάλος κύκλος. Όλα σε Ένα. Θεός - Συνείδηση - Κόσμος.

2^{ov} Η **Δυναδικότητα** τού Θεού (Σοφία - Αγάπη) και τής ύπαρξης (Πνεύμα - Ύλη).

Στον Μακρόκοσμο είναι η κατακόρυφη διάστικτη γραμμή στο σχήμα τής Παγκοσμίου Κλειδός και στον Μικρόκοσμο, ο άνδρας και η γυναίκα στο έμβλημα τού Μιχ. Μάγιερ.

3^{ov} Η **Τριαδική** εκδήλωση τού Θεού - το Πνεύμα (το τρίγωνο) και τού ανθρώπου σαν Πνεύμα - ψυχή - σώμα.

4^{ov} Οι **Τέσσερις** καταστάσεις τής ύλης και τού ανθρώπου - το τετράγωνο - η Μορφή.

Οι Δημιουργίες τού Πνεύματος εκδηλώνονται μέσω εννέα (9) διαδοχικών σταδίων ή φωτεινών εκπορεύσεων (τα αντίστοιχα Σεφίρόθ στην Καμπαλά).

Πυρ (νόηση, σκέψη – το κεφάλι του δράκοντα)
 Αήρ (ενέργεια, ζωικότης – τα φτερά του δράκοντα)
 Ύδωρ (συναίσθημα, επιθυμία – η ουρά του δράκοντα)
 Γη (σώμα, μορφή – το κορμί και τα πόδια του δράκοντα)

Όλα τα ανωτέρω έχουν αναλυθεί σε ικανοποιητικό βαθμό και με αρκετές λεπτομέρειες σε όσα μέχρι στιγμής έχουν εκτεθεί στα αντίστοιχα κεφάλαια του βιβλίου που έχουν προηγηθεί.

Σ19- Αλχ. - ο Ήλιος και η Σελήνη σκοτώνουν τον Δράκο

Σ20- Αλχ. - ο Δράκος

Το Μεγάλο Έργο μπορεί να βρεθεί στο σύνολο του και στον αιγυπτιακό μύθο για τον Όσιρι.

Ο Όσιρις, ήταν ο Θεός- Βασιλιάς που κλειδώθηκε σε ένα κιβώτιο από τον αδελφό του Σεθ.

Ο Σεθ είναι το σύμβολο των δυνάμεων της αποσύνθεσης, το πυρ που προκαλεί την σήψη. Το κιβώτιο είναι το αλχημικό αγγείο ή δοχείο (αθάναρ- σώμα) - [♁ τόμος Β΄, 4^{ος} βαθμός].

Έκλεισαν το κιβώτιο με καρφιά και μόλυβδο που είναι μέταλλο του Nigredo ή της μαυρίλας.

Κατόπιν, ο Σεθ έριξε το κιβώτιο στον Νείλο. Ο νερό του ποταμού είναι το αλχημικό νερό ή το δεύτερο στάδιο του Μεγάλου Έργου όταν η γη ανάγεται σε νερό. Το ίδιο το νερό είναι και ένα σύμβολο της πρώτης ύλης (materia prima).

Το κιβώτιο ξεβράστηκε τελικά στην ξηρά κάτω από ένα δέντρο. Η Ίσις, η σύζυγος του Όσιρι, βρίσκει το κιβώτιο και το φέρνει πίσω στην Αίγυπτο.

Αυτό είναι το στάδιο της πήξης μετά την συνπύκνωση.

Από τις μαγικές δυνάμεις της είναι σε θέση να λάβει τον σπόρο του Όσιρι και γεννά τον υιό της, τον ηλιακό Θεό Ωρο. Εδώ ο αλχημικός σπόρος της ύλης έχει βρεθεί και μια νέα γέννηση πραγματοποιείται, δηλαδή η κατάσταση της καθαρής Συνείδησης (ο Χιράμ).

Επίσης, όταν ο Σεθ βρίσκει το κιβώτιο με το νεκρό Όσιρι, (σαν σύμβολο του κοινού θνητού που έχει πεθάνει), τεμαχίζει το σώμα του σε κομμάτια και τα διασκορπίζει τριγύρω.

Αυτό επίσης αναφέρεται στην αλχημική αποσύνθεση και την εξάχνωση, η οποία πρέπει να συμβεί επανειλημμένως, έως ότου όλα να καθαριστούν.

Η Ίσις ψάχνει και βρίσκει όλα τα κομμάτια και τα θάβει σε ένα σημείο (η σταθεροποίηση). Μόνο ο φαλλός του Όσιρι δεν βρέθηκε επειδή ένα ψάρι, ο οξύ-ρυγχος, τον είχε καταπιεί.

Αυτό ερμηνεύεται με το γεγονός ότι η σεξουαλική ενεργεία (ιερών Πυρ) έχει μετασχηματιστεί σε μια υψηλότερη ενέργεια και δεν θα εκφραστεί πότε πιά σε ένα χαμηλότερο επίπεδο.

Λέγεται ότι η χαμηλότερη έκφραση τής σεξουαλικής ενέργειας δεσμεύει το άτομο στον φυσικό κόσμο ή στον κόσμο τού σκοταδιού (ο Βασικός νόμος τής Ζωής).

Ο φαλλός (δηλαδή συμβολικά η συνήθης λειτουργία τής αναπαραγωγικής ενεργείας) δεν είναι πλέον απαραίτητος επειδή ο Όρος, που είναι επίσης ο αναστημένος Όσιρις και αντιπροσωπεύει το αναγεννημένο άτομο, έχει συλληφθεί και αντιστοιχεί με το αγόρι Ερμή.

Με αλχημικούς όρους, ο παλιός Βασιλιάς έχει πεθάνει και ο νέος Βασιλιάς γεννιέται.

Ο Όσιρις είναι επίσης η καθολική αρχή τής Ζωής.

Είναι ο σπόρος, όπως ο σπόρος τού σίτου.

Οι Αιγύπτιοι έσπερναν σπόρους σίτου στις μούμιες, ώστε να βλαστήσουν, συμβολίζοντας έτσι την αναζωογόνηση τών νεκρών. Ο Όσιρις ήταν επίσης Θεός τής γονιμότητας και έτσι είχε το όνομα « Ο Μεγάλος Πράσινος ». Το χρώμα τού δέρματος ήταν συχνά χρωματισμένο πράσινο. Οι αλχημιστές μιλούσαν για τον « πράσινο σπόρο » στην φύση, που είναι η πρώτη ύλη, ή τον πράσινο δράκο, η γονιμοποιός ενέργεια τής Ζωής (πράνα) που τα διαπερνά όλα.

Δεδομένου ότι οι ερμητικοί φιλόσοφοι εξοικειώθηκαν καλά με την αρχαία μυθολογία και άντλησαν πολλά για τον συμβολισμό τους από αυτήν, είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι η αλληγορική χρήση τών επτά πλανητών, ως μια περιγραφή τής προοδευτικής εξέλιξης τού Μεγάλου Έργου, έχει ένα θαυμάσιο παραλληλισμό στις Γνωστικές Διδασκαλίες - [♀ 600].

Οι Γνωστικοί θεωρούσαν ότι το άτομο, εδώ στην Γη, ζεί βασικά σε ένα πνευματικό σκοτάδι.

Μέσω τής Μύησης ο άνθρωπος ανέρχεται μέσω επτά επιπέδων/κόσμων που δημιουργούνται από τους Άρχοντες για να φθάσουν τελικά στην σφαίρα οκτώ όπου ο μεμνημένος θα λάμψει σε όλη τη θεία δόξα του.

Έτσι οι 7 σφαίρες συνδέθηκαν με τους 7 παραδοσιακούς πλανήτες και η κάθε μια

Ο ΟΣΙΡΙΣ ΒΛΑΣΤΑΝΩΝ

Σ21- ΑΛΧ. - Ανάγλυφο από τον ναό τής Ίσιδος στο Φιλαί τής Αιγύπτου

ήταν ένα εμπόδιο στην πνευματική πρόοδο του άτομου - [☞ 28^{ος} βαθμός]. Είναι αξιοθαύμαστο το ότι και οι αλχημιστές μίλησαν επίσης για το πέρασμα μέσω των επτά σταδίων του Μεγάλου Έργου, καθένα από τα οποία συνδέσαν με έναν από τους επτά παραδοσιακούς πλανήτες και τα οποία στάδια αναφέρονται σε αρχαίες και σύγχρονες μυστικές μεθόδους που χρησιμοποιούνται για να επανασυνδεθεί η ατομική συνείδηση του ανθρώπου με την Κοσμική Συνείδηση.

Δηλαδή να πετύχουν την απολύτρωση του ανθρώπινου πνεύματος ή του Διδασκάλου Χιράμ, καθ' ότι σύμφωνα με τα περιγραφόμενα στο **Σ.9^ο** βαθμού :

« ο θάνατος του Χιράμ συμβολίζει

την υποδούλωση του ανθρώπινου Πνεύματος ».

Το ακρώνυμο V.I.T.R.I.O.L. που χρησιμοποιείται στην αλχημική λογοτεχνία είναι τα αρχικά της Λατινικής φράσης *Visita Interiora Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem*, ή « επισκέψου το εσωτερικό της γης και εκεί καθαιρώντας θα βρεις την απόκρυφη Λίθο ».

Κατά συνέπεια, καλούμαστε να κατεβούμε στην γη, στον κάτω κόσμο ή στο ασυνείδητο.

Η Γη (♁) είναι φυσικά το σύμβολο του φυσικού ατόμου.

Το άτομο πρέπει να γίνει συνειδητό του εσωτερικού του κόσμου, ποιός είναι, τι κάνει, ποιά είναι τα κίνητρά του, κ.ο.κ.

Μόλις η προσοχή κατευθυνθεί προς το εσωτερικό μας, ένας ολόκληρος νέος κόσμος ανοίγεται, ο κάτω κόσμος, ο Άδης, η σκοτεινή σφαίρα των σκιών και των τεράτων.

Η κάθοδος αυτή καλείται επίσης « *Regressus ad Uterum*

= επιστροφή στην μήτρα », όρος που χρησιμοποιούν συχνά οι τελετές μύησης. Στον Τεκτονισμό είναι το προστάδιο της μνήσεως, ο Σκοτεινός Θάλαμος ή Διασκεπτήριο.

Πρόκειται για μια συμβολική επιστροφή σε μια ιδιαίτερης πρωταρχικής σπουδαιότητας κατάσταση ύπαρξης που κάθε άτομο φέρνει στο συλλογικό του ασυνείδητο.

Διότι βαθιά μέσα στο άτομο ή στο σκοτάδι της ψυχής του (υποσυνείδητο - βάθος της συνειδήσεως) υπάρχουν οι αιτίες και η προέλευση των ανθρώπινων ενεργειών.

Επομένως το « *Regressus ad Uterum* » είναι μια απαραίτητη προϋπόθεση για να εισέρθει στον φεγγαρόφωτο τομέα του θανάτου (Μέσον Δώμα - Αστρικό επίπεδο) και στην συνέχεια να ζήσει την εμπειρία της αναγέννησης.

Σ₂₂- Αλχ.

Οι πρωτόγονοι άνθρωποι εκτελούσαν τις μήσεις τους στο σκοτάδι (μαύρο χρώμα) ή κάτω από το έδαφος, όπως στις σπηλιές.

Στην Αίγυπτο οι μήσεις γινόντουσαν στις πυραμίδες ή στις υπόγειες κρύπτες τών ναών, ενώ τα μυστήρια τού Μίθρα γινόταν σε υπόγειους ναούς.

Στην ελληνική μυθολογία ο Ορφέας κατήλθε στον Άδη για να ψάξει την Ευρυδίκη, σύμβολο τής χαμένης ψυχής του. Ο Ινδικός Θεός Κρίσνα κατέβηκε στις κολάσεις για να ψάξει τους έξη αδελφούς του (τα έξη ιερά κέντρα – τσάκρας – ιεροί δίσκοι, ενώ ο Κρίσνα κατέχει την θέση τού 7^{ου} κέντρου).

Μήπως αυτό μας θυμίζει τον Ιεροβοάμ και τους έξη Διδάσκαλους που επισκεπτόταν περιοδικά και φρόντιζαν τα εργαλεία στον τάφο τού Χιράμ - [♣ & 4^{ου}] ;

Ποιό όμως άτομο είναι ικανό να μπει σε αυτή την διαδικασία μεταμόρφωσης ;

Ποιά προσόντα πρέπει να έχει ; « Η μοναδική ιδιότητα που πρέπει να διαθέτει ο νους κάποιου, για να τολμήσει την μεταμόρφωση, είναι η συνειδητοποίηση ότι σε ολόκληρη την ζωή του δεν υπάρχει τίποτα το αξιόλογο και το σπουδαίο.

Εάν πιστεύει ότι στην ζωή του υπάρχει ακόμα κάτι το αξιόλογο ας μην αρχίσει αυτό το περιπετειώδες και επικίνδυνο ταξίδι.

Εάν πιστεύει ότι υπάρχει μια γυναίκα ή ένας άντρας, που τον περιμένει σε κάποιο μέρος για να τον κάνει ευτυχισμένο ή ότι η καλή του τύχη μπορεί να τού χαρίσει μια πλούσια και ευχάριστη ζωή, τότε είναι καλύτερα να περιμένει πρώτα να διαλυθούν αυτές οι ψευδαισθήσεις.

Έως ότου ελπίζει σε κάποιο μελλοντικό συμβάν, δεν είναι στον σωστό δρόμο.

Τότε μόνον θα είναι έτοιμος για το Αλχημικό Έργο, όταν δει ότι η ζωή που ζει κάθε ήμερα, στον δρόμο ή μέσα σε ένα πολυτελές αυτοκίνητο, είναι ανόητη, χυδαία και ασήμαντη.

Το μόνο κατάλληλο άτομο για να ξεκινήσει ένα τέτοιο ταξίδι είναι εκείνο που κατάλαβε ότι δεν έχει πια τίποτε να χάσει.

Οτιδήποτε μπορεί να καταστραφεί δεν έχει καμιά σημασία !

Πρέπει επίσης να γνωρίζει ότι από την στιγμή που θα εισχωρήσει στην εμπειρία (και όχι απλά στην θεωρία) δεν μπορεί να επιστρέψει πίσω.

Ή θα ξεπεράσει την Άβυσσο που ανοίγεται ή χάνεται μέσα της και τον καταπίνει ».

Στην αλχημεία, η είσοδος στον ασυνείδητο συμβολίζεται με την είσοδο σε σπηλιές, με αναφορές για ταξίδια στον κάτω κόσμο ή σε παράξενα μέρη τού κόσμου.

Μια άλλη σημαντική αναπαράσταση είναι ο Βασιλιάς που παίρνει ένα λουτρό.

Το συνειδητό είναι ο Βασιλιάς και το λουτρό ή το νερό τού λουτρού (aqua permanens ή υδράργυρος) είναι το ασυνείδητο.

Η κάθοδος στον ασυνείδητο δεν είναι χωρίς κινδύνους.

Για παράδειγμα, με την ψυχολογική έννοια, μπορεί να οδηγήσει στην σχιζοφρένια.

Στην μυθολογία ο ήρωας διαπερνά τον κάτω κόσμο για να παλέψει με τα τέρατα και τους δαίμονες. Στο πιο κάτω σχήμα Σ₂₄- Αλχ. , βλέπουμε στον εξωτερικό κύκλο το ακρώνυμο από την συντετμημένη Λατινική φράση V.I.T.R.I.O.L.

Ο ήλιος και το φεγγάρι είναι τα αντίθετα στο άτομο που πρέπει να ενωθούν.

☞ Ο κύλικας είναι το αλχημικό δοχείο και είναι σύμβολο τού σώματος - [☞ Σ₄₈- Αλχ.].

Τα σημεία των πλανητών αντιπροσωπεύουν τα διάφορα στάδια τής αλχημικής διαδικασίας. Ο Λέων είναι το **θείον**, ο δικέφαλος αετός είναι ο **υδράργυρος** και το αστέρι είναι το **άλας**, τα τρία συστατικά τής διαδικασίας.

Η αριστερή σφαίρα με τα σύννεφα είναι ο Μικρόκοσμος και η δεξιά σφαίρα με τα άστρα ο Μακρόκοσμος.

Το « Rectificando » στην μέση τού V.I.T.R.I.O.L. σημαίνει, βέβαια με την ηθική έννοια, « να βάλει δεξιά », δηλαδή να ξαναεγκαταστήσει την αληθινή φύση.

Πρόκειται να ισιώσει ότι έχει γίνει στραβά κατά την διάρκεια τής ζωής μας και να καθαριστεί από όλο τον ρύπο και τα διάφορα απορρίμματα.

Τα μέταλλα ή δώρα των πλανητών πρέπει να καθαριστούν από όλα τα εξωτερικά ακάθαρτα και φθοροποιά στοιχεία - [☛ Β' τόμος 28^{ος} βαθμός].

Σ₂₃- Αλχ. Solomon Trismosinus 1708

Σ₂₄- Αλχ. Το Ανδρόγυνο Ηλίου και Σελήνης

Ως μέταλλα, μπορούν εδώ να θεωρηθούν οι σκέψεις, τα συναισθήματα και οι διάφορες επιθυμίες. Είναι η γνωστή έκφραση τού τυπικού έναρξης των εργασιών τού Α' Συμβ^α βαθμού :

« Αφήσαμε τα μέταλλα προ τής θύρας τού ναού ».

Έτσι ο καθαρισμός αφορά την απαλλαγή από τις αρνητικές σκέψεις και συγκινήσεις κ.ο.κ.

Αν και οι αλχημιστές κατέβαλαν μεγάλο κόπο για να κρύψουν την αληθινή διάταξη των επτά διαδοχικών σταδίων για την παραγωγή τής Φιλοσοφικής Λίθου (βλέπε και 28^ο βαθμό), η σωστή διάταξη σύμφωνα με τον νόμο τού Τρία και τού Επτά πρέπει να είναι η ακόλουθη :

1. Calcination = Πυράκτωση ή Καθαρισμός εν θερμώ
2. Sublimation = Εξάχνωση (ή Dissolution)
3. Coagulation = Πήξη (ή Conjunction)
-
4. Fermentation = Ζύμωση (ή Crystallization)
5. Distillation = Απόσταξη
6. Coagulation = Πήξη
-
7. Coniunctio = Συνένωση τών αντιθέτων

Τα στάδια αυτά παραμένουν τα ίδια στους πίο πολλούς από τους σημαντικότερους συγγραφείς αλχημικών κειμένων, αλλά είναι αρκετά ασυμβίβαστα με την σειρά ή και τα ονόματα.

Επίσης μερικές πηγές χρησιμοποιούν την νέκρωση αντί τής πυράκτωσης και κά-ποιοι χρησιμοποιούν την διάλυση αντί τής εξάχνωσης και την συνένωση αντί τής πήξης κ.ο.κ.

Τέλος, μερικές φορές, η κρυστάλλωση χρησιμοποιείται αντί τής ζύμωσης.

Ίσως αυτό να γίνεται σκόπιμα για να παραπλανηθούν οι αμήνητοι, αλλά κατά βάση οι έννοιες στο πνευματικό τους περιεχόμενο παραμένουν οι ίδιες, ανεξάρτητα από τα ονόματα που εφαρμόζονται για να περιγράψουν τις διαδικασίες ή ακόμα την σειρά διαδοχής που ακολουθείται για την κάθε μια φάση.

Πολλοί συγγραφείς αλχημικών κειμένων καταπιάνονται με τις διάφορες διαδικασίες ταυτόχρονα και μερικές φορές υπάρχει επικάλυψη και επανάληψη.

Έτσι, στην πραγματικότητα, πιθανότατα η σειρά δεν έχει σημασία.

Από πλευράς στοιχείων έχουμε την έξης κατάταξη :

1. Χειρισμός τού Πυρός = Πυράκτωση
2. Χειρισμός τού Ύδατος = Διάλυση
3. Χειρισμός τής Γης = Πήξη
4. Χειρισμός τού Αέρος = Εξάχνωση
5. Χειρισμός τού Αιθέρος = Συνένωση (Συνεύρεση)

Φάση	Nigredo	Albedo	Rubedo
Σχέση στον Άνθρωπο	Εγώ	Εσύ	Εμείς
Συμβολική Ουσία	Πρωτη Υλη (Prima materia)	Άσπρη Λίθος	Κόκκινη Λίθος
Μέταλλο	Μόλυβδος	Ασήμι	Χρυσός
Αντικείμενο Ολοκλήρωσης	Σκιά (κατώτερη λειτουργία)	Anima/Animus	Εγώ/Εαυτός
Αλχημική Λειτουργία	Πυράκτωση Διάλυση - Διαχωρισμός	Συνένωση - Ζύμωση	Απόσταξη - Πήξη
Κοσμικό σύμβολο	Γη	Σελήνη (Luna)	Ήλιος (Sol)
Ζωικό σύμβολο	Κοράκι	Κύνος	Λέων
Ανθρώπινο σύμβολο	Ανθρώπινη Οντότητα	Βασίλισσα	Βασιλιάς

Σ25- Αλχ. L' Azoth des Philosophes, Basil Valentine - 1624

Σ26- Αλχ. Basil Valentine

Οι αλχημιστές πίστευαν ότι ο παγκόσμιος τύπος που περιλήφθηκε στον σμαραγδένιο πίνακα ήταν η βάση για μια « Πνευματική Τέχνη » που εισήχθηκε στην ανθρωπότητα για πρώτη φορά στην αρχαία Αίγυπτο πριν από 10.000 έτη περίπου. Αυτός ο τύπος αποτελείται από επτά διαδοχικές διαδικασίες που εκτελούνται επάνω στην « πρώτη ύλη » και οι οποίες είναι φυσικού, ψυχολογικού ή πνευματικού χαρακτήρα.

Για να βοηθηθούμε στην κατανόηση τής διαδικασίας αυτής, θα χρησιμοποιήσουμε σαν εργαλείο διάφορες αλχημικές εικόνες και εμβλήματα και ειδικότερα ένα έμβλημα που χρησιμοποιήθηκε στην πράξη από τους αλχημιστές σαν μια εικόνα για διαλογισμό.

Αυτό το μεσαιωνικό έμβλημα δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά από το θρυλικό Γερμανό αλχημιστή Βασίλειο Βαλεντίνο, ως μια διαφωτιστική εικονογράφηση και επεξήγηση αναφορικά με το περιεχόμενο τού βιβλίου του *L' Azoth des Philosophes* (το Αζώθ των Φιλοσόφων).

Η λέξη « Azoth » στον τίτλο τού βιβλίου είναι ένα από τα πολλά συμβολικά ονόματα για το Ένα και Μόνο Πράγμα που αναφέρεται στον Σμαράγδινο Πίνακα τού Ερμή.

Το « Α » και το « Ζ », στην λέξη, αφορούν το Ελληνικό Άλφα και Ωμέγα, την αρχή και το τέλος όλων τών πραγμάτων.

Κάτι παρόμοιο θα συναντήσουμε κατά την ανάλυση τού 19^{ου} βαθμού - Μέγας Ποντίφιξ.

Η λέξη προορίζεται να συνοψίσει την πλήρη έννοια τού Ενός και μοναδικού πράγματος, το οποίο είναι ταυτόχρονα η χαοτική πρώτη ύλη στην αρχή τού έργου αυτού αλλά και η τελειοποιημένη Λίθος, που προκύπτει σαν αποτέλεσμα, με το πέρας του.

Στο κέντρο αυτού τού εντυπωσιακού σχεδίου είναι το πρόσωπο ενός γενειοφόρου αλχημιστή στην αρχή τής εργασίας.

Σαν να κοιτάμε μέσα σε ένα καθρέφτη, αυτό είναι το σημείο που ο μνημένος επικεντρώνει την προσοχή του για να διαλογιστεί επάνω στο έμβλημα.

Μέσα στο τρίγωνο που δείχνει προς τα κάτω και τοποθετείται πάνω στο πρόσωπο τού αλχημιστή είναι ο στόχος τής εργασίας, το Θείο άτομο στο οποίο οι άνθρωποι και κάτωθεν δυνάμεις έχουν ενωθεί. Κάθε ένα από τα επτά διαδοχικά αριθμημένα σημεία στο αστέρι που προεκτείνεται από τον αλχημιστή αντιπροσωπεύει μια λειτουργία στο αλχημικό Μεγάλο Έργο : Πυράκτωση – Διάλυση – Συνένωση – Ζύμωση – Απόσταξη – Πήξη – Σύζευξη και περιέχει τον κώδικα αποκρυπτογράφησης για το αντίστοιχο μέταλλο.

Το σχηματιζόμενο σώμα τού αλχημιστή (το τέκνο) είναι το αποτέλεσμα τού γάμου μεταξύ τού Ηλίου, τού αρχετυπικού Βασιλιά που κάθεται πάνω

σε ένα λιοντάρι σε έναν λόφο (στα δεξιά του) και της Σελήνης, τής αρχε-
τυπικής Βασίλισσας που κάθεται πάνω σε ένα μεγάλο ψάρι επάνω στο νερό
(στα αριστερά του).

« Πατέρας του είναι ο Ήλιος » λέει ο Σμαράγδινος πίνακας και « Μητέρα του το
Φεγγάρι ».

Ο χαμογελαστός Βασιλιάς κρατάει σκήπτρο και μια ασπίδα δείχνοντας έτσι την
εξουσία και την δύναμή του πάνω στον ορθολογικό ορατό κόσμο, αλλά ο πύ-
ρινος δράκος τού υποσυνειδήτου ο οποίος έχει αποδοκιμαστεί περιμένει σε μια
σπηλιά κάτω από αυτόν έτοιμος να επιτεθεί εάν αυτός γίνει υπερβολικά υπερό-
πτης. Το σκηνικό μας θυμίζει τον πίνακα χαράξεως και τον διάκοσμο κατά την
μύηση τού 9^{ου} βαθμού - [♠ τόμος Β' - σχήμα Σ_{2-90s}].

Η μελαγχολική εσωστρεφής Βασίλισσα κατευθύνει με ηνία ένα μεγάλο ψάρι,
συμβολίζοντας έτσι μια μορφή έλεγχου στις υποσυνειδητές εκείνες δυνάμεις που
απειλούν τον Βασιλιά.

Από πίσω της βλέπουμε ένα στάχυ σίτου, που συμβολίζει την σχέση της με την
γονιμότητα και την ανάπτυξη. Κρατεί στον αριστερό της βραχίονα, όπως η θεά
Άρτεμις, τόξο και βέλος.

Με απλούστερους όρους, ο Βασιλιάς και η Βασίλισσα αντιπροσωπεύουν τα ακα-
τέργαστα υλικά τής εμπειρίας μας - τις σκέψεις και τα συναισθήματά μας - με τα
οποία ο αλχημιστής εργάζεται.

Ο Βασιλιάς συμβολίζει την δύναμη τής σκέψης και η Βασίλισσα αντιπροσωπεύει
την επιρροή των συναισθημάτων και των επιθυμιών.

Ο εν πολλοίς προσδοκώμενος « γάμος » τού Βασιλιά και τής Βασίλισσας παράγει
μια κατάσταση Συνείδησης, η οποία γίνεται καλύτερα κατανοητή αν θυμηθούμε
την ενοποιημένη αρχή **↑Σοφία↓ ^ ↓Αγάπη↓**, που αποτελεί το **Είναι** τού **Θεού**, η
οποία μπορεί να αυξηθεί και να καθαριστεί για να παραγάγει την κατάσταση τής
τέλειας διαίσθησης και μιας άμεσης γνώσης τής πραγματικότητας - [♠ ΑΡΕΤΕΣ
ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ].

Μας λέει ο Σμαράγδινος Πίνακας για αυτήν την τελειοποιημένη κατάσταση τού
Νού :

*« Θα αποκτήσεις έτσι, την δόξα ολόκληρου τού κόσμου
και κάθε σκότος θα πετάξει μακρινά από σένα »*

Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι, ο στόχος τής Αλχημείας είναι να καταστεί αυτή η
χρυσή στιγμή μόνιμη, σε μια κατάσταση τής συνείδησης που καλείται Φιλοσο-
φική Λίθος και αυτό αρχίζει με την ένωση τών αντιθέτων μέσα μας (οι χημικοί
γάμοι τού Χριστιανού Ροδόσταυρου).

Στο σχέδιό μας, το σώμα τού αλχημιστή αποτελείται από τα τέσσερα κοσμογο-
νικά στοιχεία.

Τα πόδια του προεξέχουν από πίσω από το κεντρικό έμβλημα. Το ένα είναι στην γη και το άλλο στο νερό. Στο δεξιό του χέρι κρατά ένα αναμμένο πυρσό και στο αριστερό να φτερό, που συμβολίζει τον αέρα. Μεταξύ των ποδιών του αιωρείται ο κυβικός λίθος με την ονομασία Corpus που σημαίνει σώμα. Τα πέντε αστέρια που τον περιτριγυρίζουν υποδηλώνουν επίσης ότι η λίθος περιέχει κρυμμένο και ένα πέμπτο στοιχείο, την αόρατη πεμπτουσία, της οποίας η έμφυτη δύναμη τελειοποιείται αν μετατραπεί σε Γη.

Εκεί όπου πρέπει να είναι το κεφάλι τού αλχημιστή, υπάρχει μια παράξενη φτερωτή καρικατούρα που ερμηνεύεται ποικιλοτρόπως, ως καρδιά, κράνος ή ακόμα και ο κωνοειδής αδένας στο κέντρο τού εγκεφάλου.

Το σύμβολο εξελίχθηκε από το φτερωτό δίσκο τού Ανκένατον και έγινε η κορυφή τού Κηρυκείου, η μαγική ράβδος τού Ερμή, όπου οι αντιτιθέμενες ενέργειες συγχωνεύονται για να παραγάγουν τα θαύματα.

Αυτό το εξόγκωμα αντιπροσωπεύει την ανερχόμενη ουσία, την ουσία των ψυχών μας, που υψώνονται στο πιο υψηλό επίπεδο τού σώματος, στον εγκέφαλο, όπου γίνεται ένα κινητό κέντρο συνείδησης ικανό να αφήσει το σώμα και να ταξιδέψει σε άλλες διαστάσεις (εκσωμάτωση ή μεταφορά τής συνειδήσεως σε άλλα επίπεδα πέραν τού υλικού επιπέδου).

Στην αριστερή πλευρά τού σχεδίου τα φτερά τού Κηρυκείου αγγίζουν μια σαλαμάνδρα που περιβάλλεται από φλόγες και στην δεξιά πλευρά ένα όρθιο πουλί.

Κάτω από την σαλαμάνδρα βρίσκεται η επιγραφή Anima (ψυχή) και κάτω από το πουλί είναι η επιγραφή Spiritus (πνεύμα). Η σαλαμάνδρα, ως σύμβολο τής ψυχής, προσελκύεται και εκτίθεται στο λαμπερό πυρ τού Ηλίου.

Επιπλέον, το πουλί τού Πνεύματος προσελκύεται στην ψυχρότητα τού φεγγαριού και αντανakλάται σε αυτήν. Αυτό είναι μια λεπτή υποδήλωση των θεμελιωδών διπολικών ενεργειών που οδηγούν στην αλχημεία τού μετασχηματισμού.

Το Πνεύμα (Spiritus), η ψυχή (Anima) και το σώμα (Corpus) διαμορφώνουν ένα μεγάλο τρίγωνο που στέκεται πίσω από το κεντρικό έμβλημα - [♁ τόμος Β', τόμοι 28^{ος} βαθμού].

Μαζί συμβολίζουν τις τρεις αρχετυπικές ουράνιες δυνάμεις που οι αλχημιστές αποκάλεσαν θείον, υδράργυρο και άλας, που λέγεται ότι βρίσκονται πίσω από κάθε πραγματικότητα. Τονίζουμε ξανά ότι, αυτές οι ουσίες που φαινομενικά παρουσιάζονται ως χημικές, δεν είναι καθόλου χημικές ουσίες, αλλά στον άνθρωπο εκδηλώνονται σαν νόηση (σκέψεις), σαν ψυχή (συναισθήματα) και σαν σώμα (αιθερική ενέργεια τού οργανισμού).

Μια παρόμοια διάταξη συναντούμε στην παρακάτω εικόνα Σ_{27} - Αλχ. τού Johann Mylius.

Σ27- ΑΛΧ. Philosophia reformata, Johann Mylius, 1622

Αυτή η χάραξη παρουσιάζει ένα έμβλημα που επικεντρώνεται επάνω στο Δέντρο τής Ψυχής ή τής Ζωής κάτω από το οποίο ένας ηλικιωμένος φιλόσοφος καθοδηγεί έναν νεαρό ιππότη. Σηκώνουν το αριστερό τους χέρι σε χαιρετισμό, δείχνοντας τον βαθύτερο σκοπό τής συνάντησης τους (το αριστερό υποδηλώνει την πλευρά των εσωτερικών-κρυμμένων πραγμάτων). Αυτός ο φιλόσοφος είναι το Ανώτερο μας Εγώ ενώ ο νεαρός άνδρας συμβολίζει την πτυχή τής ψυχής που καθώς ερευνά επιδιώκει το φωτισμό και αποζητά την σοφία τού Πνεύματος. Ο ηλικιωμένος στηρίζεται επάνω σε ένα ραβδί που αντιπροσωπεύει την μακροχρόνια εμπειρία του ενώ ο νεαρός άνδρας σαν ένας ιππότης φέρει ένα ξίφος, το όπλο τής διάνοιας, ώστε να είναι οπλισμένος στην εξερεύνησή του ④ {ράβδο οδοιπορίας έχουμε στον 18° βαθμό}.

Μεταξύ των δύο αυτών εικόνων ορθώνεται το Δέντρο Ψυχής, που περιέχει τον ήλιο, το φεγγάρι και τους πέντε πλανήτες που παρουσιάζονται ως εξάκτινα αστέρια. Αυτό είναι ο τομέας όπου η ύπαρξη τού αλχημιστή πρέπει να διεισδύσει, οι

επτά σφαίρες των πλανητικών δυνάμεων τής Ψυχής που πρέπει να τις διασχίσει και να τις ενσωματώσει σε ένα ενιαίο σύνολο.

Πρέπει επίσης να συνενώσει τα αρχέτυπα τού Βασιλιά και τής Βασίλισσας, δηλαδή των ανδρικών και γυναικείων δυνάμεων τής Ψυχής.

Γύρω από το δέντρο βλέπουμε την σημαντικότερη πτυχή αυτού τού εμβλήματος που είναι μια αντιπροσώπευση τής εσωτερικής διαδικασίας που πραγματοποιείται στα επτά στάδια.

Ο Βουδισμός διδάσκει επίσης τον καθασμό.

Ο άνθρωπος μπορεί να φθάσει στην σωτηρία με την αποσύνδεση του από τα πρόσκαιρα πράγματα που τον κάνουν απομακρύνεται από την αληθινή πορεία.

Βλέπει ότι η ζωή του είναι πρόσκαιρη και από μόνη της δεν τον ικανοποιεί διότι οι επιθυμίες του είναι απεριόριστες.

Πρέπει συνεπώς να αποδεσμευθεί από τις επιθυμίες του.

Το να εισέρθει κανείς στο υποσυνείδητο του σημαίνει επίσης να εισέρθει στο συλλογικό ασυνείδητο που όλοι μοιραζόμαστε.

Στην ελληνική μυθολογία υπήρξε ο Τάρταρος, ένα όνομα που χρησιμοποιήθηκε αρχικά για ολόκληρο τον κάτω κόσμο.

Ο Τάρταρος είναι ο ψυχικός κόσμος βαθιά μέσα στο άτομο, εκεί όπου έχουν την έδρα τους όλα τα δυσάρεστα συναισθήματα και επιθυμίες, όπως : η σφοδρή επιθυμία για την δολοφονία και την καταστροφή, η δίψα για το αίμα, ο πόθος για τα υλικά αγαθά, η εκδίκηση, ο φόβος, το μίσος, η σφοδρή επιθυμία για εξουσία, η μελαγχολία κ.ο.κ.

Δεν είναι εύκολο να το αναγνωρίσει κανείς στον εαυτό του, αλλά όλα κατοικούν μέσα μας και επειδή αισθανόμαστε απέχθεια, έχουμε αποκοπεί από το να θέλουμε να γνωρίσουμε την σκοτεινή αυτήν σφαίρα.

Έχουμε καταστείλει όλα μας τα σκοτεινά συναισθήματα σε αυτήν την βαθιά σφαίρα που αποκαλούμε Τάρταρο και αυτό είναι η κληρονομιά τού ατόμου που χρονολογεί από τα αρχαία χρόνια.

Ο στόχος λοιπόν τού ατόμου είναι να αισθάνεται και να είναι υπεύθυνος για όλα τα συναισθήματα του και όχι να τα απωθεί, αλλά να τα αλλάζει και να τα μετατρέπει σε ανωτέρα συναισθήματα (καλύτερης ποιότητας).

Διότι το να καταπνίγει κανείς τα συναισθήματα του τον αλυσοδένει στα ίδια τα αντικείμενα τής καταστολής και μόνο ο καθαρισμός θα τα μετατρέψει σε θετικά στοιχεία που θα τον φέρουν πιο κοντά στην αληθινή του ουσία.

Εφ' όσον δεν ξεκινούμε το Μεγάλο Έργο, ο πόνος και η δυστυχία θα συνεχίσουν να διαταράσσουν τις ζωές μας.

Κατ' αρχήν πρέπει κανείς να απαλλαγεί από όλες τις συνθήκες, τα ήθη, τα έθιμα

και τις ομαδικές αλήθειες που είναι δυνατόν να εμποδίζουν την ελεύθερη εκδήλωση τής σκέψης του.

Στην συνέχεια πρέπει να αντιμετωπίσουμε τα μυθικά τέρατα στα βάθη τού ασυνειδήτου μας και να ρίξουμε φως σε αυτά. Δεδομένου δε ότι αυτά είναι μέρος τής ανθρωπίνης ύπαρξης δεν μπορούμε να τα απορρίψουμε, αλλά μπορούμε να τα ελέγξουμε, να κυριαρχήσουμε επάνω τους, να μάθουμε από αυτά και να τα μετασχηματίσουμε ώστε να μην είναι πλέον υπηρέτες τού ζηλόφθονου θεού Αδοναϊ. Τα τέρατα δεν είναι τέρατα από μόνα τους, αλλά πρόκειται για χαρακτηριστικά τής ανθρωπίνης φύσης τα οποία όμως έχουν διαστρεβλωθεί :

« και ἦν ἐκεῖ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἡμέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ σατανᾶ, καὶ ἦν μετὰ τῶν θηρίων, καὶ οἱ ἄγγελοι διηκόνουν αὐτῷ » (Μάρκος κεφ.11 : 3).

Αυτός ο στόχος δεν είναι για τον κάθε εν δυνάμει μυημένο.

Είναι μόνο για τον γενναίο που τολμά να αντιμετωπίσει το σκοτάδι τής ψυχής του.

Πολλοί χάνουν το κουράγιο τους και εγκαταλείπουν την προσπάθεια.

Συνεπώς ο μυημένος δεν ακολουθεί μια εύκολη πορεία, δεδομένου ότι ο κόσμος τής επιθυμίας παύει να υφίσταται για αυτόν.

Έχει επιλέξει την πορεία τής αρετής που τον οδηγεί σε πολλούς κινδύνους και δύσκολες ατραπούς, στην μοναξιά και την στέρηση, αλλά τελικά γίνεται αθάνατος.

Αυτός που θα « χάσει » την ζωή, αυτός και θα την κερδίσει :

« ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπωλέσει αὐτήν, καὶ ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει αὐτήν » - (Ιωάννης, κεφ. 12 :25).

Αναλύοντας το έμβλημα τού Βασίλειου Βαλεντίνου και τού Γιόχαν Μίλιους, παρατηρούμε ότι στα 7 σταδία τού αλχημικού έργου αντιστοιχούν στην πρώτη εικόνα τα επί μέρους εικονίδια μεταξύ τών αιχμών ενώ στην δεύτερη τα εξάκτινα αστέρια επάνω στο δένδρο ως εξής :

1^η φάση - το Μεγαλύτερο έργο - που περιλαμβάνει στο κατώτερο τμήμα τούς πλανήτες

Κρόνο ♄, Δία ♃ και την Σελήνη ☾.

2^η φάση - το Μικρότερο έργο - που περιλαμβάνει στο ανώτερο τμήμα τούς πλανήτες

Αφροδίτη ♀, Άρη ♂ και τον Ήλιο ☉.

3^η φάση - το Μετέπειτα έργο - Τελευταία φάση έχουμε τον Ερμή ☿.

Την πρώτη φάση μπορούμε συμβολικά να την αντιστοιχίσουμε με τον βαθμό τού Μαθητή, την επόμενη με τον βαθμό τού Εταίρου και την τελευταία με τον βαθμό τού Διδασκάλου.

Όλα τα στάδια του Αλχημικού έργου μπορεί να επιτευχθούν μέσω διαφόρων ψυχογονητικών γυμνασμάτων που περιλαμβάνουν και τούς συμβολικούς άθλους του Ηρακλή σε συνδυασμό με το καμπαλιστικό δένδρο ή το σύμβολο της ζωής του Αγίου Ιωάννη, γνωστών στην αρχαία Αίγυπτο, που περιλαμβάνουν επίσης την έντονη προσευχή, την επιθυμία για μυστική ένωση, καθώς και βαθιά περι-συλλογή.

✋ Ο Τεκτονισμός βέβαια δεν ασχολείται με γυμνάσματα πρακτικών εφαρμογών όπως ενδοσκοπήσης, διαλογισμού, ενεργοποίησης ιερών δίσκων, ανόδου του ιερού πυρός, κ.λ.π.

Μάς δίνει μόνον συμβολικά, μέσα από την συνολική Μυητική διαδικασία των διαφόρων βαθμών, ένα θεωρητικό υπόβαθρο.

Εάν δε κάποιος αποφασίσει να ασχοληθεί βαθύτερα και με πρακτικές εφαρμογές, τότε τον αφήνει ελεύθερο να επιλέξει την μέθοδο που του ταιριάζει.

Τα υποκεφάλαια 15.9.1 έως 15.9.5 μπορούν σε πρώτη φάση να μην αναγνωστούν από τους αρχάριους σε θέματα αλχημείας καθότι περιέχουν βαθιά και δύσκολα ψυχολογικά νοήματα.

16.9.1. Η ΜΑΥΡΗ ΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ (Nigredo - Μελάνωση)

Αντιστοιχεί στον χειμώνα και την σπορά. Ο σπόρος πρέπει να πεθάνει στην γη για να βλαστήσει νέο φυτό. Ας θυμηθούμε ότι σώμα είναι παραφθορά της λέξης σήμα (= τάφος, δηλαδή τάφος της ψυχής). Ο τάφος, από το γράμμα T = στάση (το σημείο T του Χιράμ στο τυπικό του Διδ*) και το Φάος = φως.

Δηλαδή η κρυστάλλωση του φωτός (Πλάτωνος Κρατύλος).

Συμβολίζεται με το μαύρο κοράκι καθώς και με τον θάνατο του κοινού ανθρώπου ο οποίος παριστάνεται με ένα σκελετό ή με μια νεκροκεφαλή (Caput Mortum).

Η φράση του 28^{ου} « η καταλληλότερη δια τας εργασίας μας ώρα είναι όταν η νύξ καλύπτει την γην διότι τότε ο Ήλιος είναι δι' ημάς εν πλήρη Μεσημβρία », βρίσκει εδώ μια εξήγηση της.

Αντιστοιχεί επίσης στον άθλο του Ηρακλή, στον υδροχόο, που καθάρισε την κοπριά από τους σταύλους του Αυγεία.

Αυτήν την φάση μπορούμε να την διαιρέσουμε σε δυο στάδια :

1. Calcination (Mortification) = Πυράκτωση - εν θερμώ καθαρισμός / ασβεστοποίηση .

Το λεξικό ερμηνεύει την λέξη ως μετατροπή σε τέφρα - [☛ 6.3^{ου} : ήρεμος τέφρα] .

Στοιχείο : Γη. Χρώμα : το Πορφυρό. Μέταλλο : ο Μόλυβδος

Ο Κρόνος, όπως και ο θάνατος, παριστάνεται να κρατά στο ένα χέρι ένα δρεπάνι και στο άλλο χέρι μια κλεψύδρα ☼ , δηλαδή ο θάνατος στον χρόνο και η αναγέννηση στο άχρονο.

Από ψυχολογικής πλευράς, είναι η καταστροφή τού « εγώ » με την έννοια τού εγωκεντρισμού, τών προσκολλήσεων στον υλικό κόσμο και στην απόκτηση και κατοχή υλικών αγαθών.

Στο άτομο, αυτό αναφέρεται στο υλικό, μη-Πνευματικό μέρος μας που πρέπει να απομακρυνθεί, προκειμένου να βρεθεί το Πνευματικό ή η ψυχή που παραμένει. Είναι ο θάνατος στον παλιό τρόπο τής ζωής, στις παλιές ιδέες.

Ένας « θάνατος στον κόσμο » που πρέπει να συμβεί, εάν πρόκειται να προχωρήσουμε στην πνευματική πορεία, διότι καθώς μεγαλώνουμε, εξαιτίας τής δράσης τού Βασικού Νόμου τείνουμε να χάσουμε την επαφή με τον εσωτερικό Πνευματικό εαυτό μας.

Πρέπει να γυρίσουμε πίσω, στο εσωτερικό μας, για να βρούμε την καθαρή κατάσταση τής περιόδου τής νεότητας μας, διότι το άτομο μπορεί να γνωρίσει τον πραγματικό του Εαυτό μόνον όταν αρνηθεί όλα όσα είναι φθαρτά ή πλασματικά.

Ήταν κοινότυπο ότι οι αρχαίες μυήσεις περιέλαβαν τον συμβολικό θάνατο, τον ενταφιασμό και την αναζωογόνηση τού νεοφύτου.

Αυτές οι αρχαίες μυήσεις περιέλαβαν συχνά το θάνατο τού Μύστου (Χιράμ) ή τού Θεού (Άδωνις, Όσιρις κ.λ.π.), ο οποίος σκοτώθηκε και συχνά διαμελίστηκε.

Ο Χιράμ και ο Όσιρις είναι ένα παράδειγμα που θα δούμε πιό αναλυτικά.

Η θυσιαστική εμπειρία τού θανάτου τού θεού επρόκειτο να πιστοποιήσει ότι ο θάνατος αφορά μόνο το θνητό μέρος, ότι ο Θεός μέσα μας δεν πέθανε, αλλά παρέμεινε αθάνατος, άχρονος και αδιαίρετος.

Αυτό το πυρ τής πυράκτωσης πρόκειται να χρησιμοποιηθεί για να εκθέσει τα βαθιά στρώματα τής ουσίας μας προκειμένου να αποκαλυφθεί ο αληθινός Εαυτός μας.

Χωρίς επιμελή προσπάθεια, είναι πάρα πολύ εύκολο να βυθίσουμε τον εαυτό μας στον υλικό κόσμο και να μην έχουμε ποτέ τον χρόνο για αυτήν την εσωτερική εργασία.

Εάν δεν εφαρμόσουμε αυτήν την θερμότητα (κάθαρση τού Πυρός), με τον τρόπο τής Αγάπης που ο Θεός εργάζεται, για να αποβάλουμε τον άσχετο - εξωτερικό και υλιστικό μικρό εαυτό μας που ονομάζουμε « εγώ », τότε αυτό θα το κάνουν για εμάς οι εμπειρίες που αποκτούμε στον κόσμο. Συνήθως, στους ανθρώπους, αυτό είναι μια βραδεία διαδικασία καθ'ότι τους καταβάλλουν οι δοκιμασίες και τα βάσανα τής ζωής (ο Βασικός Νόμος τής Ζωής).

Έως ότου το επιτύχουμε, η ζωή μας μπορεί να είναι μια κόλαση.

Αυτοί που αποφασίζουν να κάνουν την απαραίτητη εργασία, ώστε η ανώτερη ζωή να εκδηλωθεί μέσα τους, αρχίζουν σε αυτή την φάση να αισθάνονται κάθε είδους ταραχές, σαν να βρίσκονται σε αναβρασμό.

Λέμε τότε ότι η ύλη αποσυντίθεται και πεθαίνει, αλλά στην συνέχεια ανασταίνεται.

Κατά την διάρκεια τής διαδικασίας αυτής, οι υπερβολές και οι παραισθήσεις που

έχουμε οικοδομήσει κατά την διάρκεια τής ζωής μας αποβάλλονται.

Η κατοχή υλικών αγαθών δεν αποτελεί το πραγματικό μας πρόβλημα.

Το πρόβλημα είναι η σημασία που τους δίνουμε.

Αυτό συμβολίζεται σε πολλούς μύθους οι οποίοι μιλούν για το θάνατο τού βασιλιά, δηλαδή τού « εγώ » ή τής προσωπικότητας, προκειμένου να ωφεληθούν οι υπήκοοι τού Βασιλείου, τα υπόλοιπα μέρη μας.

Εδώ εύλογα εμφανίζονται στον καθένα μας πάρα πολλά ερωτήματα.

Πώς θα ξέρουμε πόσο έλεγχο « το εγώ μας » ή « ο βασιλιάς » έχει ακόμα επάνω μας ;

Πόση ενέργεια ξοδεύουμε για την υπεράσπιση του ; Στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα παράσιτο και κάτι επιζήμιο για τον αληθινό εαυτό μας ;

Στενοχωρούμαστε εύκολα ; Κατηγορούμε συχνά άλλους για τα προβλήματα ; Αυτές είναι όλες ενέργειες τού « εγώ », δηλαδή τού εγωισμού της προσωπικότητας, που παρεμποδίζουν τον αληθινό μας Εαυτό με την συγκέντρωση τής προσοχής μας και την σπατάλη τής ενέργειάς μας στα ασήμαντα πράγματα.

Πώς όμως μπορούμε να αποβάλουμε « τον εγωισμό μας » ;

Ένας πολύ καλός τρόπος είναι μέσω διαλογισμού ή ειδικών προσευχών.

Διά μέσου μιας ποικιλίας γυμνασμάτων ενδοσκόπησης και αξιολόγησης τού εαυτού μας, μπορεί να επιτευχθεί ο έλεγχος και ο περιορισμός τού έμφυτου εγωισμού - αλαζονείας και τού αισθήματος τού έκκτησθαι που μας διακατέχει.

Στον Συμβολικό Τεκτονισμό μιλούν αντίστοιχα για μια κάθοδο στο βάθος τής συνειδήσεως.

Είναι η τέχνη τής στροφής στο εσωτερικό μας για να έρθουμε σε επαφή με την ουσία τού αληθινού Εαυτού μας. Για τους αλχημιστές, ο διαλογισμός είναι περισσότερο από μια απλή επίτευξη τής ηρεμίας τού μυαλού (δηλαδή να σιγήσουν οι σκέψεις). Περιλαμβάνει επίσης την χρησιμοποίηση τής Δημιουργικής Φαντασίας για να φέρει στην επιφάνεια εικόνες που θα μας οδηγήσουν έπειτα στην πηγή τους, παράγοντας πολύτιμα στοιχεία αυτογνωσίας.

Οι αλχημιστές χρησιμοποίησαν πολλά σύμβολα για να αντιπροσωπεύσουν αυτήν την διαδικασία. Αυτά τα σύμβολα περιέχουν υποσυνείδητα μηνύματα που μιλούν άμεσα στο ασυνείδητο ή το υποσυνείδητο.

Ο διάσημος ψυχολόγος και αλχημιστής Καρλ Γιούνγκ (Carl Jung), ανακάλυψε ότι αυτές οι αλχημικές εικόνες μεταβιβάζουν παγκόσμιες αρχετυπικές έννοιες.

Οι εικόνες τής Πυράκτωσης περιλαμβάνουν κρανία, το καθαρτήριο, βασανιστήρια, κοράκια και δράκους. Το πυρ τής πυράκτωσης οδηγεί σε μια εξυψωμένη αυτοεπίγνωση που συνδυάζει το σώμα, τον νού και την ψυχή με ένα νέο τρόπο (Ερμής-οι τρεις Πνευματικές αρετές).

Αυτή η εξυψωμένη συνείδηση είναι από τις ισχυρότερες δυνάμεις για τον μετασχηματισμό.

Η διαδικασία τής πυράκτωσης είναι ο λόγος για τον οποίο οι αλχημιστές ήταν μερικές φορές γνωστοί με το όνομα φιλόσοφοι τού πυρός.

Αλληγορικά, επιδίωξαν να καταναλωθούν στις πνευματικές φλόγες προκειμένου να βρουν τον αληθινό, καθαρό και ουσιαστικό εαυτό τους.

Κατά τον Μεσαίωνα, οι Αλχημιστές και Ροδόσταυροι, έκρυψαν την μελέτη τής απόκρυφης σύστασης τού ανθρώπου παρουσιάζοντας τα όργανα τού ανθρωπινού σώματος με τη μορφή αποστακτήρων και αλχημικών δοχείων. Ο φούρνος ή ο Αθάνωρ ήταν το ανθρώπινο σώμα, όπου οι σκέψεις και οι συγκινήσεις, τα μέταλλα, επρόκειτο να θερμανθούν στο ερμητικά σφραγισμένο δοχείο τού μυαλού μέχρι να εξαχνιστούν. Η πύρινη κάθαρση αρχίζει στο κέντρο τής βάσης τής σπονδυλικής στήλης, στην περιοχή τού κόκκυγα ή στο ιερόν οστούν.

Η καμινάδα ήταν η σπονδυλική στήλη δια τής οποίας οι ατμοί (η πύρινη ενέργεια) ανέρχονται για να υποστούν απόσταξη στον εγκέφαλο.

Αλλά αυτά είναι μόνο η πρώτη διαδικασία.

2. Sublimation (Dissolution) = Εξάχνωση/ Διάλυση / αποσύνθεση (Decomposition)

Στοιχείο : Αέρας . Χρώμα : το Ανοικτό μπλε ή το γκρι.

Μέταλλο : ο Κασσίτερος.

Το δεύτερο στάδιο τής αλχημικής διαδικασίας είναι εξάχνωση, διάλυση ή χωρισμός και το αντιπροσωπεύει ο Δίας.

Το λεξικό καθορίζει την εξάχνωση ως την αλλαγή ενός στερεού σε μια αερώδη κατάσταση χωρίς να περάσει από μια ενδιάμεση υγρή κατάσταση.

Το αντιμόνιο (Stibium - πρώτη ύλη) - Ιερή λέξη τού 28^{ου} βαθμού - δημιουργεί **σκληρές ενώσεις** όταν είναι ενωμένο με τον μόλυβδο (σύμβολο τής τραχείας πνευματικής φύσεως τού ανθρώπου ή ακατέργαστος λίθος) και τον κασσίτερο (νόση και ιδιαιτέρως η μνήμη).

Η ονομασία του είναι ελληνικής προέλευσης : “ αντί ”+ “ μόνος ”, δηλαδή “ ποτέ μόνος ” επειδή ποτέ δεν βρισκόταν καθαρό, αλλά μαζί με άλλα στοιχεία και κυρίως με το αρσενικό.

Το αντιμόνιο συμβολίζει την ζωική φύση ή το άγριο πνεύμα τού ατόμου και συμβολίστηκε συχνά με ένα γκρίζο Λύκο που σε αλχημικές εικόνες τον συναντούμε να καταβροχθίζει έναν Βασιλιά ο οποίος συμβολίζει τον ανώτερο Εαυτό μας (Νεσαμάχ) - σχήμα Σ_{18} -Αλχ.

Από ψυχολογικής πλευράς, αντιπροσωπεύει μια περαιτέρω διάλυση τών τεχνητών και προσθέτων ψυχικών δομών με μια ολοκληρωτική κάθοδο στο υποσυνείδητο.

Κατά την διάρκεια της ο συνειδητός νούς επιτρέπει την ανάδυση « θαμμένου » υλικού. Μόλις η πρώτη ύλη ή το άτομο αβεστοποιηθεί και όλες οι αρνητικές συγκινήσεις έχουν μετατραπεί ή έχουν αντικατασταθεί από θετικές και υγιείς,

τα υπολείμματα είναι οι στάχτες. Αυτές οι στάχτες πρέπει είτε να εξαϋλωθούν είτε να διαλυθούν στο νερό και έπειτα το επιθυμητό υλικό μπορεί να χωριστεί και να εξαχθεί.

Αυτό αναφέρεται στις αρνητικές συγκινήσεις που πρέπει να αντικατασταθούν, προκειμένου να βρούμε το αληθινό Πνευματικό μέρος μας ή την Ψυχής μας. Πρέπει όμως να αντιμετωπίσουμε τις εσωτερικές συναισθηματικές αποσκευές που έχουμε φέρει στο φως με την πρώτη φάση, την Πυράκτωση.

Αυτή είναι μια περιοχή του υποσυνειδήτου όπου έχουμε κρύψει τις μνήμες, τις σκέψεις και τις επιθυμίες που επιθυμούμε να ξεχάσουμε.

Η διαδικασία περιλαμβάνει περαιτέρω θέρμανση, φιλτράρισμα και ταξινόμηση.

Η θέρμανση αναφέρεται στην Αγάπη η οποία απαιτείται να συνυπάρχει μαζί με την θέληση.

Αγάπη για το Μεγάλο Έργο της Πνευματικής ανάπτυξης όπως επίσης Αγάπη και υπομονή καθώς και συγχώρεση για τον εαυτό μας και για τους άλλους.

Αυτή είναι η διαδικασία που συμβαίνει μετά από την προσπάθεια της πρώτης φάσεως. Παίρνει κομμάτια από την ζωή μας και ταξινομεί ότι είναι χρήσιμο και πραγματικά σημαντικό από εκείνο που δεν είναι.

Είναι πιθανό να περάσουμε από μια τέτοια διαδικασία περισσότερο από μία φορά. Κάθε φορά που απελευθερωνόμαστε λίγο περισσότερο από το « εγώ » και τα υλικά και παροδικά πράγματα στα οποία δίνει αξία, ερχόμαστε πιό κοντά σε εκείνες τις πνευματικές αξίες που διαρκούν και μας φέρνουν κοντά στην ευτυχία και την πληρότητα.

Η διαδικασία όμως αυτή μπορεί να είναι επίπονη καθώς την περνάμε.

Αλλά, όταν ξανακοιτάζουμε από μια απόσταση, συχνά αναγνωρίζουμε ότι αυτή η εμπειρία είναι σημαντική και έχει ένα μόνιμο θετικό αντίκτυπο μέσα μας.

Τα σύμβολα αυτού του χωρισμού ή του φιλτραρίσματος περιλαμβάνουν εικόνες εργαλείων όπως μαχαίρια, τσεκούρια και ξίφη, τα οποία μπορεί να χρησιμοποιηθούν στο να διαχωρίσουν πράγματα, καθώς και διαμελισμό, ακρωτηριασμό και αποκεφαλισμό (Decapitation) - που συναντούμε για παράδειγμα στον 9^ο και στον 10^ο βαθμό του A* A* Σ* T*.

Είναι μια διαδικασία ταξινόμησης και διάσωσης εκείνων των στοιχείων του εσωτερικού μας εαυτού που είναι αντάξια της Φωτισμένης οντότητας που προσπαθούμε να βελτιώσουμε.

16.9.2. Η ΛΕΥΚΗ ΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ (Albedo)

3. Coagulation (Conjunction) = Πήξη / Συνένωση

Στοιχείο : Υδωρ. Χρώμα : Τυρκουάζ, Πλανήτης : Σελήνη. Μέταλλο : Άργυρος. Το τρίτο στάδιο είναι πήξη ή συνένωση και αντιπροσωπεύεται από το εξυψωμένο φεγγάρι.

Το λεξικό ορίζει την πήξη ως την διαδικασία που προκαλεί στο να μετατραπεί μια μαλακή ή παχύρρευστη μάζα σε μια συμπαγή ένωση.

Αφ' ότου η πνευματική ουσία έχει ταξινομηθεί, πρέπει να ενωθεί με την καρδιά η οποία, ως αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας καθαρίσματος, είναι πλήρης Αγάπης και Ευσπλαχνίας.

Το χρώμα είναι το ασημένιο ή το άσπρο.

Η φάση τής Σελήνης είναι η Παρθένος επειδή είναι αναμάρτητη, πεντακάθαρη και αθώα.

Αυτή η τελειοποιημένη θήλεια πλευρά ή η καρδιά είναι το αποκορύφωμα τής σκληρής μας εργασίας και φέρνει σε κάποιον ειρήνη και χαρά με μια εξυψωμένη κατάσταση συναισθημάτων, που βρίσκεται πέραν από τις αντιθέσεις και την δυαδικότητα τού φυσικού κόσμου.

Το μέγιστο τών ψυχικών δυνατοτήτων έχει αναπτυχθεί και έχει έρθει στο φως καθώς έχουμε αποβάλλει όλα τα αρνητικά μας συναισθήματα.

Είναι η ολοκλήρωση τού Μικρότερου Έργου και μετακίνηση ανόδου καθώς φθάνουμε στα πιά υψηλά επίπεδα ψυχικής ανάπτυξης.

Από ψυχολογικής πλευράς, είναι ενδυνάμωση τών αληθινών εαυτών μας, η ένωση τής αρσενικής και θηλυκής πλευράς τής προσωπικότητας μας σε ένα νέο σύστημα αρχών ή σε μια διαισθητική κατάσταση τής συνείδησης.

Οι αλχημιστές αναφέρονται σε αυτό σαν την μικρότερη λίθο και αφού αυτό επιτευχτεί ο μνημένος είναι σε θέση να διακρίνει σαφώς το τι πρέπει να κάνει για να πετύχει τον διαρκή Φωτισμό, ο οποίος είναι ένωση με τον ανώτερο Εαυτό του.

Από φυσιολογικής πλευράς, η ένωση αυτή χρησιμοποιεί την σεξουαλική ενέργεια τού σώματος για τον προσωπικό μετασχηματισμό και λαμβάνει χώρα στον ιερό δίσκο τής καρδιάς.

Το τρίτο στάδιο ολοκληρώνει την αρχική διαδικασία τού καθαρισμού τών συναισθημάτων και επιθυμιών για να προετοιμαστεί για το στάδιο που ακολουθεί.

Είναι το Μικρότερο Έργο, το βάπτισμα τού ύδατος, που προετοιμάζει για το Μεγαλύτερο έργο ή βάπτισμα τού πυρός.

Στον 26° βαθμό θα συναντήσουμε την περιτομή που είναι ένας άλλος εσωτερικός συμβολισμός ταυτόσημος με το βάπτισμα. Το ότι η περιτομή δηλώνει την αγνότητα είναι εμφανής, διότι υπό την εσωτερική της έννοια υποδηλώνει την αφαίρεση και το καθαρίσμα εκείνων τών πραγμάτων που εμποδίζουν και κηλιδώνουν την ουράνια αγάπη και που οφείλεται στην φύση τών ισχυρών επιθυμιών και ειδικά τής εγωιστικής αγάπης για τον εαυτό μας και τών αρνητικών καταστάσεων που απορρέουν από αυτήν - [♣ 184].

Ο λόγος για τον οποίο αποδίδεται στον συμβολισμό της περιτομής αυτή ερμηνεία, είναι ότι τα όργανα της αναπαραγωγής και στα δύο φύλλα αντιπροσωπεύουν την ουράνια Αγάπη.

Τώρα, θα εξετάσουμε το Μεγαλύτερο έργο που καλύπτει τα επόμενα τρία στάδια.

Δεδομένου ότι με το μικρότερο έργο έχουμε καθαρίσει και έχουμε ανυψώσει τα συναισθήματά μας (το θηλυκό ή δεκτικό μέρος της προσωπικότητας), με την ολοκλήρωση στην τελική φάση της εξυψωμένης Σελήνης, τώρα πρέπει να επιστρέψουμε στην αρχική ύλη, συγκεκριμένα στον νού ή στην υλική διάνοια (το αρσενικό μέρος) και να το Πνευματοποιήσουμε.

Ο φωτισμένος νούς θα ενσωματώσει έπειτα το Πνεύμα και μαζί με τα εξαγνισμένα (φωτισμένα) συναισθήματα, θα χτίσει ένα Πνευματικό Σώμα, ένα κατάλληλο ναό για την Ψυχή.

16.9.3. Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ (Citrinitas)

4. Fermentation (Crystallization) = Ζύμωση

Στοιχείο : Πυρ. Χρώμα : κίτρινο. Πλανήτης : η Αφροδίτη. Μέταλλο : Χαλκός. Η τέταρτη φάση ή το πρώτο στάδιο τού Μεγαλύτερου Έργου της αλχημικής διαδικασίας είναι η ζύμωση και αντιπροσωπεύεται από την Αφροδίτη.

Είναι η έγχυση της Πνευματικής ενέργειας από ένα υψηλότερο επίπεδο.

Το λεξικό ορίζει την ζύμωση ως αποσύνθεση των σύνθετων μορίων στις οργανικές ενώσεις.

Αυτό είναι η αποσύνθεση της σύνθετης διανοίας στα συστατικά της έτσι ώστε οι ουσιαστικές Πνευματικές πτυχές να μπορούν να ανακαλυφτούν και να διαχωριστούν.

Το πρώτο μέρος της ζύμωσης είναι η σήψη (Putrefaction).

Είναι όταν η ύλη πρόκειται να σαπίσει και να αποσυντεθεί (Solve).

Είναι ένα απαραίτητο προκαταρκτικό βήμα για να μπορέσει ο νούς να Πνευματοποιηθεί.

Οι ακαθαρσίες τού νού, όπως έγινε με εκείνες των διαφόρων συναισθημάτων, πρέπει να χωριστούν. Η ζύμωση ακολουθεί στην συνέχεια.

Σε αυτήν την διαδικασία πρέπει κανείς να περιφρουρήσει τον εαυτό του από την κατάθλιψη, διότι η διορατικότητα που κερδίζεται από την εξύψωση των συναισθημάτων μας επιτρέπει να αναγνωρίσουμε/διαπιστώσουμε τις έμφυτες ανεπάρκειες και ατέλειες μας. Αυτό αναφέρεται μερικές φορές ως « η σκοτεινή νύχτα της ψυχής » ή « η κοιλάδα της σκιάς τού θανάτου ».

Αλλά βαθμιαία, καθώς επιμένουμε, το άσπρο φως της ανάστασης αρχίζει να εμφανίζεται, όπως το φως στο τέλος ενός τούνελ.

Εδώ όμως υπάρχει ο κίνδυνος της υπεροψίας.

Είναι απολύτως απαραίτητο να αποφύγει κανείς αυτήν την παγίδα γιατί μπορεί να καταστρέψει την εργασία. Εάν επιτύχουμε, το κατώτερο εγώ (η προσωπικότητα) μετουσιώνεται και γίνεται βαθμιαία πρόθυμο να παραχωρήσει τον έλεγχο στην εξελισσόμενη Ψυχή.

Αυτό είναι το κίτρινο στάδιο και δείχνει ότι πλησιάζουμε πράγματι τον “ χρυσό ” που είναι ο στόχος μας. Όπως το πυρ, στο πρώτο στάδιο της πυράκτωσης, προέρχεται από τα ακατέργαστα συναισθήματα και πάθη, η κίτρινη ζεστασιά της ζύμωσης οφείλεται στην έμπνευση που προέρχεται από επάνω και ενώνεται με την φαντασία του αναπτυσσόμενου κατώτερου νού.

Κατά την διάρκεια της ζύμωσης αυξάνουμε την σκοτεινή συνείδηση του ζωικού σώματος μέσω ατομικής περισυλλογής και διαλογισμού.

Στο σώμα, η ζύμωση, είναι μια άνοδος της ζωτικής ενέργειας που θεραπεύει και ζωοποιεί.

Η ζύμωση είναι μια ζωντανή έμπνευση από κάτι που συνολικά είναι πιο πέρα από εμάς.

Αυτό το στάδιο ολοκληρώνεται μέσω της εμπνευσμένης φαντασίας που απαιτεί το άνοιγμα σε αυτές τις υψηλότερες σφαίρες και την διατήρηση μιας κατάστασης αποδοχής σε αυτές τις πνευματικές δυνάμεις. Η άφιξη της ζύμωσης αναγγέλλεται από μια λαμπερή εμφάνιση χρωμάτων και οραμάτων με σημαντικά νοήματα που την αποκάλεσαν « ουρά του Παγωνιού ».

Τα σύμβολα αυτού του σταδίου περιλαμβάνουν σκάλες, κεραυνούς και αστραπές - [♣ 19^{ος}].

Ενώ το μικρότερο έργο περιλαμβάνει την θήλεια πλευρά (τα συναισθήματα), αυτό το πρώτο βήμα στο μεγαλύτερο έργο αρχίζει να περιλαμβάνει την αρρενα πλευρά. Είναι η πρώτη φάση της μεταστοιχείωσης της διάνοιας .

5. Distillation = Απόσταξη

Ουσία : Θείον. Χρώμα : Πορτοκαλί. Πλανήτης : ο Άρης. Μέταλλο : Σίδηρος.

Η απόσταξη αντιπροσωπεύεται από τον Άρη και το πορτοκαλί χρώμα.

Το λεξικό ορίζει ότι η απόσταξη σημαίνει τον βρασμό και έπειτα την συμπύκνωση του ατμού που προκύπτει. Διαδικασία χωρισμού, συγκεντρώσεως ή καθαρισμού του υγρού με βρασμό και στην συνέχεια συμπύκνωση σε υγρό.

Το καθαρτήριο Πυρ (η Αγάπη) καθαρίζει και τις ακαθαρσίες που αποχωρίστηκαν κατά την διάρκεια της τέταρτης φάσεως, της λειτουργίας της ζύμωσης.

Το Πνεύμα, που έχει αρχίσει να κατεβαίνει κατά την φάση της ζύμωσης στο σώμα, τώρα σε αυτήν την λειτουργία έχει εισέρθει εντελώς.

Ο Άρης είναι ο Θεός του πολέμου και αντιπροσωπεύει εδώ τον « θάνατο ».

Αυτός ο θάνατος είναι εκείνος της υλικής, της « πρωτότοκης » συνείδησης που πρέπει να δώσει τόπο στην πρόσφατα εξελισσόμενη πνευματική συνείδηση.

Δεδομένου ότι η Αφροδίτη αντιπροσωπεύει σε αυτήν την εργασία την θηλυκή πλευρά ή την πτυχή της καρδιάς, έτσι ο Άρης αντιπροσωπεύει την αρσενική πλευρά ή διανοητική πτυχή.

Ο Ήλιος που δύνει αντιπροσωπεύει το Πνεύμα που περιβάλλεται από την γη.

Ο Ήλιος που ανατέλλει αντιπροσωπεύει το Πνεύμα που επιστρέφει από την γη ή το φυσικό επίπεδο, έξω από το σκοτάδι αναγεννημένος και στο φως.

Οι ηλιακές ακτίνες είναι οι ακτίνες τού Πνεύματος που εμποτίζουν το σώμα. Όλα στον συμβολισμό αυτής της διαδικασίας επαναλαμβάνουν την ενσωμάτωση τού Πνεύματος.

Ο Ήλιος ακόμη βυθίζεται (στο φυσικό σώμα) και όμως υπάρχει μια έναρξη τού φωτισμού, που είναι το ξύπνημα της Συνείδησης.

Κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου θα έχουμε εμπειρίες που θα μας αναγκάσουν να γυρίσουμε πίσω στις δικές μας γνώσεις όπου θα μάθουμε να εξαρτιόμαστε από την δική μας εσωτερική καθοδήγηση.

Αυτή η εμπειρία μπορεί να μην είναι ευχάριστη αλλά θα συμβάλλει στο ξύπνημα τού Ηλίου μέσα μας ή της αρσενικής μας πλευράς, ακριβώς όπως η Σελήνη ή το θηλυκό μας στοιχείο αφυπνίστηκε στα τρία πρώτα στάδια της αλχημικής διαδικασίας.

Δεδομένου ότι αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε το Φως, αν και κάπως αμυδρά στην αρχή, μπορούμε να το χρησιμοποιήσουμε για να βοηθήσουμε στην ανατροπή της επιρροής που ασκείται στην Ψυχή (Neshamach) από το κατώτερο εγώ (Nephesh).

Έτσι αυτή η λειτουργία όχι μόνο μπορεί να είναι επίπονη αλλά συνήθως είναι και αργή.

Η διαδικασία αυτή είναι η επανεύρεση και η ανάκληση τών στοιχείων που απορρίφθηκαν προηγουμένως από το θετικό, το λογικό μέρος τού νού μας. Είναι, ως επί το πλείστον, μια συνειδητή διαδικασία στην οποία αναθεωρούμε το κρυμμένο υλικό τού παρελθόντος και αποφασίζουμε τι να απορρίψουμε και τι να επανεντάξουμε στην καθαρισμένη προσωπικότητά μας.

Ένα μεγάλο μέρος από αυτό το σκιερό υλικό είναι πράγματα για τα οποία νιώθουμε ντροπή ή μας έχουν δασκαλέψει οι γονείς, οι θρησκείες η εκπαίδευση και το περιβάλλον να τα κρατάμε κρυφά (αποτελούν δηλαδή μέρος της πλαστής μας προσωπικότητας).

Η απόσταξη επιτρέπει στο να βγούμε από αυτούς τους αυτοεπιβαλλόμενους περιορισμούς και να επανέλθουμε στην αληθινή μας φύση ώστε να λάμψουμε μέσα από αυτήν.

Αλλά αυτή η διαδικασία της απόσταξης πρέπει να επαναληφθεί πολλές φορές προτού να φθάσουμε σε έναν υψηλότερο επίπεδο.

Είναι ένα στάδιο προς την επίτευξη μιας Αληθούς προσωπικότητας - [β κεφάλαιο 6.4].

Με αλχημικούς όρους, καθώς η θερμότητα αυξάνεται, η υγρασία (αναφερόμεθα στην γη ή την ύλη) εξατμίζεται.

Αυτό που παραμένει είναι η ξηρότητα (αναφερόμεθα στον ήλιο ή τον ουρανό). Το απόσταγμα ή το παραμένον/εναπομένον υλικό σταθεροποιείται ή στερεοποιείται.

Αυτό καλείται Πήξη (Coagula) και συμβολίζει την ανάγκη για την σταθερότητα και την στερεότητα. Η ανάγκη εδώ είναι να συνεχιστεί η πνευματική μας ανάπτυξη, για να μην μας αποθαρρύνουν τα αρνητικά ή επίπονα συναισθήματα, έως ότου συλλάβουμε « το πυρ » και έχουμε την δύναμη τού αναστημένου Ηλίου.

Το άσπρο φως τής Σελήνης αλλάζει βαθμιαία στο χρυσό φως τού Ηλίου.

Πρόκειται για την μετατροπή τού ασημιού σε χρυσό ή όπως λέμε το κιτρίνισμα τής Σεληνιακής Συνείδησης.

Τα άνω ενώνονται με τα κάτω.

Το σώμα διαπερνιέται από το « άφλεκτο θείο » (Sulphur).

Ας θυμηθούμε παρακάτω, στην μύηση τού 9^{ου} βαθμού, τον όρο « άφλεκτο » σε αντιστοιχία με την βάτο την φλεγόμενη και μη καιόμενη τού Μωυσή.

Ενώ η θερμότητα τής πυράκτωσης τής πρώτης φάσης προέρχεται από τον ψυχισμό και τα συναισθήματα, η θερμότητα τής απόσταξης προέρχεται από την έμπνευση εκ των άνω και την φαντασία εκ των κάτω.

Από ψυχολογικής πλευράς, η απόσταξη είναι η διεργασία τού σπασίματος των δεσμών που εμποδίζουν την πρόσβαση μας στην Αληθινή μας φύση και αποκλείουν το εσωτερικό Φως από το να λάμψει. Η συνείδηση τού κατώτερου εγώ (Νεφές), που βρίσκεται στο κατώτερο Αστρικό επίπεδο ή Μέσον Δώμα (κοινός υδράργυρος), διαχωρίζεται από το πυκνό φυσικό σώμα (Άλας) και ανέρχεται στο ανώτερο Αστρικό επίπεδο (δεύτερη εκσωμάτωση).

Μια παρόμοια αλλαγή κατάστασης είναι η φυσική κατάσταση στην οποία περιπίπτουν οι περισσότεροι άνθρωποι μετά από τον θάνατο τού φυσικού σώματος (πρώτος θάνατος).

Αυτή η κατάσταση αποτελεί μια μερική μόνο διεύρυνση τής συνείδησης και παραμένει μέσα σε στενά προσωπικά όρια όσο ενεργεί κανείς σε αυτό το κατώτερο Αστρικό επίπεδο και δεν έχει επιτευχθεί ο αλχημικός ή μνητικός ή φιλοσοφικός θάνατος, που είναι η μετάλλαξη τής προσωπικότητας.

..... Φυσιώσα Φύση (ανώτερος Αστρικός Κόσμος - Πνευματικός)

..... Απόσταξη ή Διαχωρισμός

..... Φυσιμοποιημένη Φύση (κατώτερος Αστρικός Κόσμος - Ψυχικός)

Από φυσιολογικής πλευράς, ο διαχωρισμός αφορά την αύξηση της ενεργητικότητας του σώματος, της ψυχής και του πνεύματος και σχετίζεται με το κέντρο της κοιλιάς (το ηλιακό πλέγμα), την αναπνοή, την νέα ενέργεια στο σώμα και την ανανέωση.

Αλλά αυτό είναι μόνο το πέμπτο στάδιο.

Υπάρχουν ακόμα δύο διαδικασίες ή δύο στάδια που ακολουθούν.

Αυτή η « νέα δημιουργία » δεν είναι ακόμα τέλεια, διότι ο Ήλιος ή το Πνευματικό πυρ περιέχεται ακόμα μέσα στο γήινο σώμα.

6. Coagulation = Πήξη

Ουσία : Άλας . Χρώμα : Χρυσίζον. Πλανήτης : Ήλιος. Μέταλλο : Χρυσός.

Αυτή η λειτουργία καλείται πήξη (Coagula). Αντιπροσωπεύεται από τον ήλιο και το κόκκινο χρώμα. Το λεξικό αναφέρει ότι η πήξη είναι η διαδικασία μετατροπής ενός υγρού σε μια μαλακή, ημισταθερή μάζα. Σε αυτό το στάδιο, όλες οι συνιστώσες της ζωής μας γίνονται περισσότερο σταθερές και εύκαμπτες, χωρίς όμως να υπόκεινται σε περεταίρω μεταβολές.

Όταν αυτό το στάδιο ολοκληρωθεί επιτρέπει τον αλχημικό γάμο της Σελήνης και του Ηλίου, της εξαγνισμένης καρδιάς και του φωτισμένου νου.

Το αποτέλεσμα αυτού του γάμου είναι η « Φιλοσοφική Λίθος ».

Είναι ο βασιλιάς (Ήλιος) και η βασίλισσα (Σελήνη) που ενώνονται από κοινού.

Είναι επίσης το « ανδρόγυννο » που υπενθυμίζει σε μας ότι αυτός ο γάμος είναι εσωτερικός. Οι φυσιολογικές και ψυχολογικές διαδικασίες της Πήξης δημιουργούν σαν εμπειρία το δεύτερο σώμα από χρυσό λαμπερό φως, που αναδύεται μέσω του στέμματος ή ιερού δίσκου της κεφαλής που είναι ένα μόνιμο όχημα συνείδησης, το οποίο ενσωματώνει τις πιο υψηλές ενατενίσεις.

Είναι το φτιάξιμο της Φιλοσοφικής Λίθου ή Διαμαντένιου σώματος :

« σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν. ἔστι σῶμα ψυχικόν καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν... ἀλλ' οὐ πρῶτον τὸ πνευματικόν, ἀλλὰ τὸ ψυχικόν, ἔπειτα τὸ πνευματικόν ».

(προς Κορινθίους επιστολή Παύλου κεφ. 15 : 44).

Το μικρότερο και μεγαλύτερο έργο ενώνονται σε αυτό το σημείο και ενώνονται με αρμονία. Δεν είναι ότι κάποιο από αυτά είναι λιγότερο σημαντικό από το άλλο ή ευκολότερο, αλλά η εργασία πρέπει να αρχίσει με την καρδιά ή το θήλυ στοιχείο διότι εκεί είναι η πηγή της επιθυμίας και στην συνέχεια να προχωρήσει για να καλύψει το άρρεν, το μυαλό και το σώμα.

Αυτό είναι η ένωση των αντιθέτων σε όλα τα επίπεδα.

Μπορεί να ειπωθεί ότι μέσω της συμφιλίωσης ή του γάμου αυτών των δύο αρχικά φαινομενικά εχθρικών δυνάμεων εξαφανίζεται η αντίθεση μεταξύ των

« ανωτέρω » και τών « κατωτέρω » και το σκοτάδι διαλύεται από το φως.

Η Πήξη ενσαρκώνει και απελευθερώνει την ύστατη ύλη (ultima materia) της ψυχής, το αστρικό σώμα, το οποίο οι αλχημιστές ανέφεραν επίσης σαν **Φιλοσοφική Λίθο**.

Χρησιμοποιώντας οι αλχημιστές αυτήν την μαγική λίθο θεώρησαν ότι μπορούσε να συνυπάρχει το Εγώ συνειδητά σε όλα τα επίπεδα τής πραγματικότητας - [♣ τόμος Β' 32^{ος} βαθμός].

Από ψυχολογικής πλευράς , είναι ο εξευγενισμός τών ψυχικών δυνάμεων που είναι απαραίτητος για να διασφαλίσει ότι δεν θα υπάρξει καμία « ακαθαρσία » από τον εγωκεντρισμό που θα ενσωματωθεί στην επόμενη και τελική φάση.

Η φάση αυτή αποτελείται από ποικίλες τεχνικές ενδοσκόπησης, οι οποίες ανεβάζουν τα ενδοψυχικά περιεχόμενα στο ανώτατο δυνατό επίπεδο, ελεύθερα από ευσυγκινησίες και συναισθηματισμούς.

Από φυσιολογικής πλευράς, η δύναμη τής Ζωής αυξάνεται επανειλημμένα από τις κατώτερες περιοχές τού σώματος προς στον εγκέφαλο, κάτι που οι ασιάτες αλχημιστές το ονόμασαν κυκλοφορία τού φωτός, όπου τελικά μετατρέπεται σε μια θαυμάσια κρυσταλλοποιημένη δύναμη ενεργείας.

Η Πήξη κορυφώνεται στην περιοχή μεταξύ τών αδένων τής υπόφυσης και τής επίφυσης στην περιοχή τού τρίτου ματιού, στο μέτωπο, στο κέντρο μεταξύ τών φρυδιών.

Σε αυτό το στάδιο, από φυσιολογικής πλευράς, απελευθερώνεται το Ελιξίριο (ειδική μορφή ζωικότητας) στο αίμα με συνέπεια την αναγέννηση τού σώματος.

Λέγεται ότι απελευθερώνεται μια εγκεφαλική αμβροσία μέσα από την αντίδραση τής επίφυσης - κωνοειδής αδένας (♂) και τής υπόφυσης (♀).

Η ουράνια αυτή τροφή, καταφέρει να τρέφει και να ζωογονεί όλα τα κύτταρα τού σώματος χωρίς να παράγονται οποιαδήποτε προϊόντα αποβλήτων ..

16.9.4. Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ (Rubedo)

Ερχόμαστε τώρα στην τελευταία φάση τής αλχημικής διαδικασίας, την κόκκινη (Rubedo).

Τα τρία πρώτα στάδια, που αντιπροσωπεύουν την άνοδο και τον καθαρισμό τού εσωτερικού ή συναισθηματικού μας εαυτού, κατέληξαν στην Σελήνη που εκπροσωπεί σαν σύμβολο την τελειοποιημένη θηλυκή (παθητική) μας πλευρά.

Τα αποκαλέσαμε « το Μικρότερο Έργο ».

Τα επόμενα τρία στάδια, αντιπροσωπεύουν την κάθοδο τού Πνεύματος η οποία οδηγεί στον καθαρισμό τού εξωτερικού μέρους τού εαυτού μας ή τού σώματος και τής συνήθους σε εγρήγορση συνείδησης με αποκορύφωμα το μεσουράνη-

μα του Ηλίου (στην μεσημβρία) σαν συμβόλου της τελειοποιημένης αρρενος (ενεργητικής) μας πλευράς.

Τα αποκαλέσαμε « το Μεγαλύτερο Έργο ».

Αυτά τα 6 στάδια έχουν χαρακτηριστεί εδώ ως : Πυράκτωση, Εξάχνωση, Πήξη, Ζύμωση, Απόσταξη και Πήξη.

Θα παρατηρήσουμε ότι κάτω από αυτήν την ονοματολογία η πήξη εμφανίζεται δύο φορές, μία φορά ως ολοκλήρωση του Μικρότερου έργου και ξανά ως ολοκλήρωση των σταδίων του Μεγαλύτερου Έργου.

Οι περισσότεροι συγγραφείς υποδεικνύουν επίσης και επί μέρους διαδικασίες ή στάδια μέσα σε κάθε μια από τις έξη σημαντικές κατηγορίες.

Μόλις ολοκληρωθούν τα έξη στάδια, οπωσδήποτε και αν επιλεγεί να τα αποκαλέσουμε, η έβδομη λειτουργία είναι η ένωση αυτών των δύο συνιστωσών, Σελήνη και Ήλιος, σε αυτό που οι αλχημιστές ονομάτισαν « χημικό γάμο ».

Το αποτέλεσμα αυτής της συνένωσης καλείται « Φιλοσοφική Λίθος » ή απλώς « η Λίθος ». Αυτό είναι η αληθινή ενοποίηση, η αληθινή πληρότητα, ο ιερός γάμος του μυαλού ή της συνείδησης με την καρδιά ή το υποσυνείδητο σε μια συνολικά συνειδητή συνύπαρξη.

16.9.5. Η ΤΕΛΙΚΗ ΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

7. Conjunction (Coniunctio) = Συνένωση / Συνεύρεση.

Ουσία : Υδράργυρος. Χρώμα : Ασημί. Πλανήτης : Ερμής.

Μέταλλο : Υδράργυρος.

Η μετέπειτα εργασία ή τρίτο στάδιο σχεδόν δεν συζητείται ποτέ.

Το αποκορύφωμα αυτού του τρίτου σταδίου είναι ο Φωτισμός. Χρησιμοποιώντας τους ανωτέρω συμβολισμούς για την διπολικότητα του Κόσμου θα χρησιμοποιήσουμε το πυρ για την ενεργητική πλευρά και το ύδωρ για την παθητική. Έτσι το πυρ αντιπροσωπεύει τη διάνοια, το πνεύμα και το άρρεν. Το νερό αντιπροσωπεύει τα συναισθήματα, τον ασυνείδητο, την καρδιά και το θήλυ.

Αυτός ο ίδιος συμβολισμός μπορεί να βρεθεί στην ιστορία της Δημιουργίας στην Γένεση.

« και Πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος ». Είναι απαραίτητο να ενωθούν και τα δύο μαζί για να συντελεσθεί η Δημιουργία, ώστε να παρέχουν την σύνθεση όλων των στοιχείων. Το ισόπλευρο τρίγωνο με την κορυφή να δείχνει προς τα πάνω, χρησιμοποιείται ως σύμβολο για το πυρ. Το ίδιο ισόπλευρο τρίγωνο αλλά με την κορυφή να δείχνει προς τα κάτω είναι ένα σύμβολο για το ύδωρ. Όταν τα δύο ενώνονται, όπως στην σφραγίδα του Σολομώντα ή στο άστρο του Δαβίδ [♣ 28^{ος} βαθμός], τα δύο συνδυασμένα τρίγωνα αντιπροσωπεύουν την ένωση των αντιθέτων και μέσα στο άτομο και έξω στο Σύμπαν - σχήμα Σ_{26} - Αλχ. και Σ_{27} - Αλχ.·

Σ26- Αλχ.

Σ27- Αλχ.

Αυτά τα δύο τρίγωνα ▽ ▲ μπορούν να είναι σύμβολα και με έναν άλλον τρόπο επίσης.

Το τρίγωνο με την κορυφή του που δείχνεται προς τα πάνω ▲ αντιπροσωπεύει το άτομο.

Το χαμηλότερο επίπεδο τού τριγώνου είναι το φυσικό ή ζωικό άτομο και το σώμα. Αυτό σχετίζεται με το επίπεδο τού μεγαλύτερου μέρους τής ανθρωπότητας και είναι η αφετηρία στο Μικρότερο Έργο.

Το δεύτερο επίπεδο αυτού τού τριγώνου είναι το επίπεδο επιθυμίας.

Αφορά τις ορέξεις και τις μέχρι τώρα μη αναγεννημένες επιθυμίες τής σάρκας. Είναι η καρδιά ή τα συναισθήματα.

Το τρίτο επίπεδο τού τριγώνου είναι το μέχρι τώρα μη φωτισμένο επίπεδο τής κοινής διάνοιας. Είναι η σφαίρα τής συγκεκριμένης σκέψης. Αντιπροσωπεύει το μυαλό. Αυτές οι τρεις συνιστώσες αποτελούν το θνητό, το μη αναγεννημένο άτομο σαν **σώμα, ψυχή και νόηση**.

Όπως είναι φανερό τα τρία αυτά δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι τρεις δολοφόνοι τού Χιράμ.

Αν πρόκειται να φθάσουμε στον πνευματικό Φωτισμό το τρίγωνο πρέπει να αναστραφεί ▽.

Η κορυφή τού πρώτου τριγώνου γίνεται το κατώτατο σημείο τού δεύτερου.

Το μυαλό τώρα στο πρώτο επίπεδο πρέπει να αλλάξει και να γίνει αναγεννημένο και ικανό για περισσότερη αφηρημένη σκέψη.

Γίνεται το ανώτερο νοητικό που εμποτίζεται με τα υψηλότερα ιδανικά.

Αυτός είναι ο 1^{ος} βαθμός. Το δεύτερο επίπεδο, η καρδιά ή η φύση τών επιθυμιών αρχίζει να καθαρίζεται και μέσω τής υψηλής ποιότητας τών επιθυμιών και συναισθημάτων φθάνει στο σημείο τής κοινωνίας με τις Ιεραρχίες (διαίσθηση - ενόραση κ.α.). Αυτός είναι ο 2^{ος} βαθμός.

Τέλος στο 3^ο επίπεδο, ο πλήρως αναγεννημένος ή φωτισμένος νούς και η καρδιά επιτρέπουν την αναγέννηση του θνητού σε αθάνατο.

Αυτός είναι ο 3^{ος} βαθμός και ο αληθινός Εαυτός.

Είναι η Ουράνια Ιερουσαλήμ που συνθλίβει την επίγεια Ιερουσαλήμ και τον δράκο όπως θα δούμε στον Β' τόμο κατά την ερμηνεία του 19^{ου} βαθμού και στην ανάλυση που ακολουθεί.

16.10. Ο ΔΡΑΚΟΣ

Στην αλχημεία ο δράκος αντιστοιχεί πολύ με εκείνο που ο ψυχολόγος Καρλ Γιούνγκ έχει αποκαλέσει σκιά - σχήμα Σ_{28} - Αλχ.·

Η σκιά είναι ένα όνομα για ένα σύνολο χαρακτηριστικών και παρορμήσεων που θα μπορούσαν να είναι συνειδητά αλλά που δεν τα αναγνωρίζουμε όσον αφορά τον εαυτό μας ενώ την ίδια στιγμή τα αναγνωρίζουμε και τα βλέπουμε σε άλλους ανθρώπους.

Μερικά παραδείγματα τής σκιάς είναι ο εγωισμός, η τεμπελιά, οι δολοπλοκίες, οι φαντασιώσεις, η αδιαφορία, το να μας βασανίζουν έμμενες ιδέες για χρήματα και υλικά αγαθά, κ.λ.π.

Σ_{28} - Αλχ. ο αναστημένος αλχημιστής
εξέρχεται από την σκιά στο φως

Σ_{29} - Αλχ. ο Γκρίζος λύκος (Stibium)
καταβροχθίζει τον Βασιλιά

Η σκιά είναι η κατώτερη ύπαρξη μέσα μας που επιθυμεί ότι δεν επιτρέπουμε στους εαυτούς μας επειδή είναι απολίτιστο, επειδή είναι ασυμβίβαστο με τους κανόνες τής κοινωνίας και με την εικόνα τής ιδανικής μας προσωπικότητας. Είναι όλα για όσα αισθανόμαστε ντροπή.

Υπάρχουν διάφορες συνιστώσες σε αυτήν την ολοκλήρωση τής πληρότητας.

Μια από αυτές είναι ότι μαθαίνουμε να αγκαλιάζουμε την σκιά μας γιατί η « Λίθος » αποτελείται και από φως αλλά και από σκιά.

Στο τέλος διαπιστώνουμε ότι οφείλουμε να αγκαλιάσουμε την σκιά μας γιατί τα χρειαζόμαστε και τα δύο και την σκουριά μας καθώς επίσης και το Φως.

Ο δράκος κατοικεί πάντα στις σπηλιές, δηλαδή στη γη, στον κάτω κόσμο και το ασυνείδητο.

Όταν ο δράκος αφήνει την σπηλιά του καταβροχθίζει παρθένες.

Είναι ο εσωτερικός δράκος των συναισθημάτων μας, διότι όταν εμφανίζεται στο συνειδητό εκφράζοντας την αρνητικότητα, όπως τον φθόνο, την ζηλοτυπία, μίσος κ.ο.κ καταστρέφει την παρθένα συνείδησή μας.

Ο δράκος δεν ικανοποιείται ποτέ. Θέλει πάντα περισσότερους θησαυρούς και περισσότερες παρθένες.

Είναι αυτό ή όχι μια αληθινή εικόνα τού κοινού θνητού εαυτού μας ;

Η συνείδηση και η επαγρύπνηση γοητεύονται από το δράκο.

Ο μυθολογικός δράκος έχει την δύναμη να γοητεύει με την φωνή του τον γενναίο ιππότη που τόλμησε να τον προκαλέσει !

Ο δράκος μπορεί επίσης να προβάλει γρίφους στους οποίους ο ιππότης χάνεται.

Εάν θέλουμε να σώσουμε την αγνότητα τής συνείδησης ή τής ψυχής (τής παρθένου), τότε ο δράκος πρέπει να σκοτωθεί.

Στην πραγματικότητα η έκφραση αυτή δεν είναι αρκετά ακριβής.

Σε μερικές ιστορίες όπου ο δράκος κατακτιέται και γίνεται ήμερος, διαπερνιέται από μια λόγχη με σιδερένια μύτη.

Ο σίδηρος θεωρήθηκε πάντα ως ένα ειδικό μέταλλο καθ' ότι βρεθηκε στους μετεωρίτες.

Σαν μέταλλο που συνδέεται με τον Άρη, ο σίδηρος έχει μια ενεργό καταστρεπτική δύναμη. Η **λόγχη**, ως φαλλικό σύμβολο, είναι το αλχημικό « μυστικό πυρ ».

Η διείσδυση μιας λόγχης στο σώμα (εδώ ο δράκος) είναι η διείσδυση τού αλχημικού πυρός στο φυσικό σώμα - [♀ Β' τόμος, το δείπνο των Ροδοσταύρων].

Με τον ίδιο τρόπο ο ελληνικός θεός τού ηλίου Απόλλων διαπέρασε τον πύθωνα τών Δελφών με τα βέλη του και τον άφησε να σαπίσει μακριά δίπλα στο ναό.

Πρόκειται για την σήψη, το Putrefaction, που είναι μια από τις φάσεις τού Μεγάλου Έργου.

Από τότε η Ιέρεια τών χρησμών τού ναού ονομάστηκε Πυθία.

Ο νεκρός δράκος υποβάλλεται σε μια μεταστοιχείωση.

Ο νεκρός δράκος δεν είναι το τέλος, αλλά η αρχή τού Μεγάλου Έργου.

Από το νεκρό δράκοντα προκύπτουν ατμοί και πτητικές ουσίες που συχνά βλέπουμε στις αλχημικές εικόνες.

Με άλλους όρους, η γη μετασχηματίζεται εν μέρει στο νερό το οποίο ανέρχεται ως ατμός. Μερικές πηγές λένε ότι στο κεφάλι τού δράκου είναι μια πέτρα, κάτι που είναι μια σαφής αναφορά στον « ακατέργαστο λίθο » ή την materia prima (=πρώτη ύλη - ο αμύητος).

Η δολοφονία τού δράκου αναφέρεται επίσης και σε ένα κοσμικό συμβάν. Είναι η διείσδυση στην *prima materia* ως πρωταρχικού ωκεανού ή πρωταρχικού χάους από το Μυστικό πυρ ή το Θείο Πνεύμα.

Από αυτό το πύρινο φίδι προήλθε το πυρ και το φως στα πρωταρχικά ύδατα. Όταν ο δράκος ή το ερπετό « σκοτώνεται », τότε το αρχικό χάος σταμάτησε και άρχισε η διαδικασία τής κοσμικής εξέλιξης - [♁ Β' τόμος 19^{ος} βαθμός]. Στην ελληνική μυθολογία η Λερναία Ύδρα ήταν επίσης ένα είδος δράκου με ένα παρόμοιο συμβολισμό.

Ο Ηρακλής σκότωσε την Ύδρα στον δεύτερο από τους δώδεκα άθλους του. Η Λερναία Ύδρα ζούσε σε ένα έλος που είναι η κατοικία τών πρωτόγονων ενστίκτων, τών παθών, τών σφοδρών επιθυμιών και τής λαγνείας. Καθένας που αναμιγνύεται με αυτές τις επιθυμίες μπαίνει σε ένα έλος στο οποίο πνίγεται.

Επομένως ο Ηρακλής εξακόντισε τα πύρινα βέλη (το αλχημικό πυρ) για να την βγάλει από την θέση που κρυβόταν.

Πρώτα έκοψε τα κεφάλια τής Ύδρας, αλλά αυτά ξαναβγήκαν.

Όλα αυτά δείχνουν ότι μια ενεργητική προσέγγιση δεν είναι ο σωστός τρόπος.

Κατόπιν ο ανιψιός του, ο **Ιόλαος**, έρχεται να τον βοηθήσει.

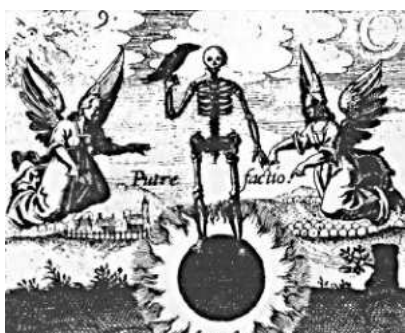
Αρχίζει να καπαλίζει τα κομμένα τμήματα με φλεγόμενους πυρσούς δέντρων, ώστε να μην μπορούν να ξαναβγούν τα νέα κεφάλια.

Συνεπώς απαιτείται με υπομονή μια συστηματική και σχολαστική προσπάθεια.

Όταν στην συνέχεια οι αλχημιστές μιλούν για τον πράσινο δράκο μιλούν για το καθολικό πνεύμα που είναι παρόν σε όλα και δεν είναι το ίδιο με το δράκο τού κάτω κόσμου.

16.11. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΧΡΩΜΑ

Το Nigredo ή η μαυρίλα, με την αλχημική έννοια, σημαίνει αποσύνθεση ή « Putrefaction ».

Σ₃₀- Αλχ. Philosophia
Reformata - Johann Mylius

Σ₃₁- Αλχ. Azoth - Basilius
Valentinus, 1659

Λόγω τής διείσδυσης τού εξωτερικού πυρός (νοητική διεργασία), το εσωτερικό πυρ ενεργοποιείται και το σώμα αρχίζει να σαπίσει.

Το σώμα ανάγεται στην πρωταρχική του ουσία από την οποία προέκυψε αρχικά. Αυτή η διαδικασία αποκαλείται επίσης και « μαγείρεμα ».

Η μαύρη γη κλείνεται μέσα σε ένα δοχείο ή μια φιάλη και θερμαίνεται.

Την διαδικασία αυτή παρατηρούμε στην παραπάνω εικόνα που οφείλεται στον αλχημιστή Βασίλειο Βαλεντίνο.

Εδώ έχουμε ξανά, όπως στο αυγό με το Rebis, στην δεξιά πλευρά να απεικονίζονται οι τρεις πλανήτες που αντιπροσωπεύουν το μικρότερο έργο, την θηλυκή πλευρά, τον Κρόνο, τον Δία και το Φεγγάρι.

Στην αριστερή πλευρά έχουμε τους τρεις πλανήτες που αντιπροσωπεύουν το Μεγαλύτερο έργο, την αρσενική πλευρά, την Αφροδίτη, τον Άρη και τον Ήλιο.

Τελικά από επάνω έχουμε το σύμβολο τού Ερμή ή Θωθ που αντιπροσωπεύει το κλειδί και την σύνοψη σε ολόκληρη την διαδικασία.

Το σώμα πρόκειται να αποσυντεθεί, το οποίο σημαίνει ότι : κάποιος μετατοπίζει την Συνείδηση του προς τα μέσα, στον εσώτερο του εαυτό.

Οι πλανήτες είναι τόσο τα στάδια αυτής τής διαδικασίας όσο και οι ενέργειες τού σώματος που πρέπει να μετατραπούν. Το αστέρι τού Κρόνου είναι μαύρο καθότι ο Κρόνος εξουσιάζει την μαύρη φάση (Nigredo). Ο ήλιος και το φεγγάρι είναι τα αντίθετα που ενώνονται και το πυρ και ο αέρας είναι τα στοιχεία που υποκινούν την αποσύνθεση.

Ο μαύρος κόρακας είναι ένα άλλο σύμβολο για την μαύρη φάση.

Τα δύο πουλιά που βγαίνουν από το σώμα είναι η ψυχή και το πνεύμα.

Πρέπει κάποιος να είναι ενήμερος για την ψυχή και το πνεύμα του.

Ο κύκλος τονίζει την ιδέα τής ένωσης ή τής ενοποίησης.

Το « Putrefaction » είναι τόσο αποτελεσματικό που καταστρέφει την παλαιά φύση και την μορφή τών σωμάτων που σαπίζουν. Τα μετατρέπει σε μια νέα κατάσταση ύπαρξης και τα αποδίδει με την μορφή ενός ολοκληρωτικά νέου καρπού.

Σε μυθολογικό επίπεδο το Nigredo υποδηλώνει τις δυσκολίες που το άτομο πρέπει να υπερνικήσει στο ταξίδι του δια μέσου τού κάτω κόσμου.

Ο Ηρακλής έπρεπε να ολοκληρώσει δώδεκα σχεδόν αδύνατους άθλους.

Ο υποψήφιος αντιμετωπίζει παραδοσιακά σκιές, τέρατα και δαίμονες και στα Αρχαία Μυστήρια επίπονες και ακόμα επικίνδυνες δοκιμασίες.

Ένα από τα σύμβολα τής μαύρης φάσεως Nigredo, είναι « το κεφάλι τού κορακιού » - Caput corvi - και επίσης αποκεφαλισμός, το - decapitation - το σημείο τού μαθητή ή σημείο τής ποινής σε μερικά Τεκτονικά συστήματα - Σ₃₂- Αλχ.

Σ₃₂- Αλχ.

Αυτά τα σύμβολα αναφέρονται στο θάνατο τού κοινού θνητού, στον θάνατο τού εσωτερικού του χάους καθώς και στην αμφιβολία που τον διακατέχει επειδή είναι ανίκανος να βρεί την αλήθεια μέσα του. Είναι ο καθαρισμός όλων τών ακαθάρτων (ψυχο-νοητικών) στοιχείων που υπάρχουν μέσα μας.

Το Nigredo είναι η ψυχολογική διαδικασία για να αρχίσει να αποκτά κανείς Αυτοεπίγνωση. Η πλήρης προσοχή δίνεται σε ένα πρόβλημα όταν αναγόμεστε στην ουσία του.

Ειδικότερα αυτό δεν γίνεται κυρίως με διανοητικό τρόπο αλλά μέσω τών αισθημάτων και τών συναισθημάτων μας. Με το να διεισδύσουμε στην ουσία ενός προβλήματος προκαλούμε την σήψη, δηλαδή αποσύνθεση εκείνου στο οποίο ήμασταν σταθερά προσκολλημένοι.

Όμως, η αντιμετώπιση τής εσωτερικής πραγματικότητας είναι συχνά επίπονη και μπορεί να οδηγήσει σε κατάθλιψη.

Μόλις όμως στο βάθος τού σκοταδιού ανακαλύπτεται ο σπόρος τού προβλήματος, ο σπόρος τής πρώτης ύλης, το άσπρο φως γεννιέται, το Albedo, η λευκότης που είναι η επόμενη φάση τού Αλχημικού Έργου. Μια κατάσταση ανάπαυλας προκύπτει. Έτσι με την συναισθηματική επεξεργασία έχει κερδηθεί η εσωτερική όψη τού προβλήματος και προκύπτει η γνώση για το πώς να το χειριστεί κανείς με ένα πιό θετικό τρόπο και να δημιουργήσει μια πιό αγνή και καθαρή τοποθέτηση.

Οι αλχημιστές μίλησαν για το ξεμπέρδεμα τού « μίγματος » (δηλαδή ο άνθρωπος με όλες τις περιπλοκότητες του) προκειμένου να επιστρέψουν στο σπέρμα. Δηλαδή :

« εκείνο από το οποίο ένα πράγμα γίνεται με φυσικό τρόπο, μέσα από ο ίδιο αυτό πράγμα πρέπει μέσω τής κατάστασης τής διάλυσης να επιστρέψει στην δική του φύση. Όλα πρέπει να διαλυθούν και να αναχθούν στην μορφή εκείνη από την οποία προέκυψαν » (Α. J. Kirchweger).

Κάποιος πρέπει να πάει στο κέντρο τών προβλημάτων του, στο κέντρο τών συναισθημάτων του, στο κέντρο τού εαυτού του.

Εκεί υπάρχει η δύναμη τού μετασχηματισμού.

Ο Κρόνος είναι ο πλανήτης που κυβερνά το Nigredo και ως αλχημικό σύμβολο χρησιμοποιείται, ως σύμβολο τού χάους, η πρώτη ύλη σαν ακατέργαστη και σαν Φιλοσοφική Λίθος.

Αυτά όλα είναι σύμβολα για το άτομο στην αρχή τής αλχημικής διαδικασίας.

Ο Κρόνος είναι ο μόνυβδος τού φιλοσόφου.

Ο Κρόνος, με το παραδοσιακό του δρεπάνι και την κλεψύδρα του, είναι ο θεός τού θανάτου και της σήψης από τον οποίο η νέα ζωή θα προκύψει, μπορεί δε να προκαλέσει μελαγχολικά και διαβολικά οράματα.

Η Μελαγχολία είναι ένας άλλος όρος για το Nigredo.

Καθώς η μελαγχολία μπορεί να προκύψει όταν κανείς εργάζεται με τον αληθινό τρόπο, οι αλχημιστές συμβούλεψαν την χρήση της μουσικής για να ανυψώσουν την ψυχή.

Το δρεπάνι είναι ένα άλλο εργαλείο για την διείσδυση, όπως είναι η λόγχη και το ξίφος.

Ο Κρόνος είναι επίσης Θεός της γονιμότητας.

Επομένως, « η μαύρη μας γη είναι μια εύφορη γη » είναι μια αλχημική έκφραση για να εκφράσει το μετασχηματισμό τού θανάτου στην νέα ζωή, η οποία επίσης σαφώς απεικονίζεται στην δέκατη τρίτη κάρτα τού Ταρό.

Η Σήψη είναι μια απαραίτητη φάση για να ξεκινήσει μια νέα αρχή.

Η ίδια η ζωή δεν είναι παρά ένας κύκλος θανάτου και γέννησης, που δημιουργεί συνεχώς νέα ζωή, δίνοντας στο άτομο την ευκαιρία να εργαστεί με τον εαυτό του και να αγωνιστεί για να βελτιώσει την κατάσταση του.

Οι αλχημιστές λένε ότι το Nigredo διαρκεί σαράντα ημέρες που έχουν μια συμβολική αξία. Ο Ιησούς νήστεψε για σαράντα ημέρες στην έρημο και έχουμε επίσης σαράντα ημέρες της νηστείας μεταξύ τού Πάσχα και της ημέρας της Ανάληψης στον ουρανό.

Επίσης οι Ισραηλίτες μετά την έξοδο τους περιπλανήθηκαν για σαράντα ημέρες στην έρημο.

Η Cauda Pavonis ή ουρά τού Παγωνιού ή το ίδιο το Παγώνι, είναι μια φάση στην οποία πολλά χρώματα εμφανίζονται – σχ. Σ₃₃- Αλχ.

Οι αλχημιστές τοποθετούν την φάση αυτήν πριν από το Albedo, την Λευκότητα, αν και μερικοί από αυτούς μετά από αυτήν.

Τα χρώματα αναφέρονται στα στάδια τού Μεγάλου Έργου με το Rubedo ή την ερυθρότητα να αποτελεί το τελευταίο στάδιο.

Το σύμβολο της ουράς ενός παγωνιού επιλέχτηκε λόγω των πολλών ζωηρού χρώματος και λαμπερών « ματιών » που εμφανίζει.

Λέγεται ότι αρχικά ήταν τα μάτια ενός Έλληνα που ονομαζόταν Άργος ο Πανόπτης, όνομα που σημαίνει αυτός που τα βλέπει όλα.

Ο Άργος ήταν ένας πολύ ισχυρός γίγαντας με εκατό μάτια, από τα οποία τα πενήντα ήταν πάντα ανοικτά ενώ τα υπόλοιπα πενήντα κοιμόνταν (πολυόμματα).

Ο Άργος αποκεφαλίστηκε από τον Ερμή και η Θεά Ήρα τοποθέτησε τα μάτια του στην ουρά τού αγαπημένου της πουλιού που είναι το παγώνι.

ΑΠΟΣΤΑΣΗ

Σ₃₃- Αλχ.

Η Ορθόδοξη Χριστιανική εικονογραφία εμφανίζει τα Χερουβίμ ως « πολυόμματα », δηλαδή ως Αγγελική μορφή περιτριγυρισμένη με πολλά μάτια (ονομασία των αξιωματικών σε 28°).

Αναφέρονται μάλιστα συχνά ως « πολυόμματα Χερουβείμ », σε αντίθεση με τα « εξαπτέρυγα Σεραφείμ » : « προηγοῦνται δὲ τούτου οἱ Χοροὶ τῶν Ἀγγέλων μετὰ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, τὰ πολυόμματα Χερουβείμ καὶ τὰ εξαπτέρυγα Σεραφείμ, τὰς ὄψεις καλύπτοντα καὶ βοῶντα τὸν ὕμνον • Ἀλληλούϊα » (Χερουβικός Ὕμνος τῆς Θείας Λειτουργίας πριν από την έξοδο των Τιμίων Δώρων). Τα πολυόμματα μας δείχνουν την ικανότητα μιας διευρυμένης Συνείδησης (υπερσυνείδητη Αυτοεπίγνωση) μέσω λήψης πολλαπλών παραστάσεων και εμπειριών.

Η φάση των πολλών χρωμάτων συμβολίστηκε επίσης με το ουράνιο τόξο ἢ την θεά του ουράνιου τόξου, την Ἴριδα, αγγελιοφόρο των Θεών ειδικά μεταξύ του Δία και των θνητών.

Η ουρά του παγωνιού μπορεί να έχει δύο έννοιες στο Μεγάλο Έργο.

Η πρώτη έννοια είναι το σύνολο όλων των χρωμάτων που περιέχονται στο άσπρο φως.

Το άσπρο φως αναφέρεται στο δεύτερο στάδιο, το Albedo ἢ Λευκότητα.

Από αυτήν την άποψη στα αρχαία χρόνια θεωρούσαν το παγώνι ως Βασιλικό πουλί το οποίο αντιστοιχούσε με τον Φοίνικα.

Σε ένα ορισμένο σημείο τῆς φάσης τῆς απόσταξης θα εμφανιστεί η « ουρά του παγωνιού ». Η δεύτερη έννοια είναι ότι αντιπροσωπεύει την αποτυχία τῆς αλχημικής διαδικασίας.

Όταν το συνειδητό εισέρχεται στο ασυνείδητο « κάθε μέρος μιας σκέψης μπορεί να πάρει σχήμα και να γίνει ορατό με χρώμα και μορφή ».

Κάποιος αρχίζει να βλέπει όλα τα είδη μορφών που φαίνονται πραγματικά και που μοιάζουν ως να έχουν μια ανεξάρτητη ζωή.

Αλλά δεν μπορεί κάποιος να συνεχίσει με τον τρόπο αυτό καθώς οδηγεί στην δυσαρμονία του μυαλού και ενδεχομένως στην σχιζοφρένια.

Ο αλχημιστής επιδιώκει την ενότητα που εκφράζεται στο άσπρο φως.

Είναι γνωστό ότι κατά την διάρκεια τῆς περισυλλογῆς έντονα συναισθήματα και ασυνήθιστες παρατηρήσεις μπορούν να συμβούν.

Στην ουσία υπάρχουν δύο είδη παρατηρήσεων.

Η πρώτη είναι ότι κάτι προσπαθεί να σηκώσει το άτομο από την περισυλλογή με παραισθήσεις, που προβάλλει επάνω στην πραγματικότητα, προκειμένου να ξεφύγει από την κατεύθυνση τῆς περισυλλογῆς.

Παραδείγματος χάριν, το αντικείμενο τῆς περισυλλογῆς αρχίζει να ακτινοβολεί με ένα θαυμάσιο φως ἢ ένα χρώμα ἢ διαστέλλεται και συστέλεται ρυθμικά.

Κάποιος αρχίζει να αισθάνεται ότι είναι ελαφρύτερος ή βαρύτερος ή αισθάνεται ευχάριστες ενέργειες να περνούν από το σώμα του. Όλα τα είδη τών συναισθημάτων μπορεί να βιωθούν. Πολλοί που διαλογίζονται αποσπώνται εύκολα εξαιτίας αυτών τών φαινομένων διότι δείχνουν για τα αυτά μεγαλύτερο από ότι πρέπει ενδιαφέρον παραμελώντας έτσι τον πραγματικό σκοπό τής περισυλλογής τους. Όλα αυτά πρέπει να τους είναι γνωστά.

Μια δεύτερη αιτία απόσπασης τής προσοχής είναι μια αλλαγή στην συνείδηση κατά την οποία εξετάζουμε τον κόσμο με ένα διαφορετικό τρόπο από ότι κάναμε στο παρελθόν.

Αυτό μπορεί να είναι ένας αρκετός κλονισμός που έχει αντίκτυπο στο ψυχικό ή το σωματικό επίπεδο. Τα συναισθήματα που συνοδεύουν μπορεί να είναι αρκετά θαυμάσια. Πολλοί σοφοί άνθρωποι και μύστες έχουν επισημάνει αυτό το είδος τού κινδύνου και δίνουν την συμβουλή να μην τα αντιμετωπίζουμε σοβαρά και να συνεχίζουμε απερίσπαστοι την περισυλλογή μας.

Τα οράματα επίσης αποσπούν την προσοχή και πρέπει κάνεις με ολόκληρη την δύναμή του να αποστασιοποιείται από αυτά και να τα εξετάζει με καχυποψία.

Αυτά τα οράματα τού φωτός καθώς και εκείνα όπως τών Αγγέλων και τών μεγάλων Διδασκάλων ακόμη, πάντα δημιουργούν ένταση και για αυτό πρέπει να απορριφτούν επειδή εμποδίζουν την εσωτερική πρόοδο.

Αυτά σαν ένα μικρό παράδειγμα ενημέρωσης διότι η περεταίρω ανάλυση ξεφεύγει τού σκοπού μας που είναι η κατανόηση τού συμβολικού περιεχομένου τών μυήσεων τού Α.Α.Σ.Τ.

16.12. Η ΛΕΥΚΟΤΗΤΑ (*Albedo*)

Καθώς ο Αλχημιστής βρίσκεται βαθιά μέσα στο Nigredo ένα « άσπρο φως » εμφανίζεται. Έχουμε φθάσει στο δεύτερο στάδιο τής μεγάλης εργασίας που είναι το Albedo ή λευκότητα.

Ο αλχημιστής έχει ανακαλύψει μέσα σε αυτόν την πηγή από την οποία πηγάζει η ζωή του. Η πηγή τής ζωής από την οποία το νερό τής ζωής ρέει εμπρός δίνοντας την αιώνια νεότητα.

Η πηγή είναι μια. Το αρσενικό και το θηλυκό είναι ενωμένα και πολλές φορές σε αλχημικές εικόνες συναντούμε μια πηγή από την οποία δύο ρεύματα νερού ρέουν σε μια λεκάνη.

Το Albedo είναι η ανακάλυψη τής ερμαφρόδιτης φύσης τού ατόμου.

☞ Με την Πνευματική έννοια κάθε ένα άτομο είναι ερμαφρόδιτο.

Μπορούμε επίσης να το δούμε αυτό στην πρώτη εμβρυική φάση τού εμβρύου, διότι δεν υπάρχει κανένα φύλο μέχρι ορισμένες εβδομάδες ύστερα από την σύλληψη. Όταν ένα άτομο κατεβαίνει στον φυσικό κόσμο, το σώμα του εισάγεται σε ένα κόσμο δυαδικότητας.

Στο σωματικό επίπεδο αυτό εκφράζεται από τα δυο φύλλα, αλλά το Πνεύμα του είναι ακόμα « ανδρόγυνο », περιέχει την δυαδικότητα σε ενότητα.

Η ενότητά του δεν είναι δεσμευμένη από τον χώρο, τον χρόνο και την ύλη.

Η δυαδικότητα είναι μια έκφραση τής ενότητας στον φυσικό μας κόσμο.

Είναι κάτι χρονικά προσωρινό και θα πάψει στο τέλος να υφίσταται.

Όταν η αρσενική και η θηλυκή φύση ενώνονται πάλι σε κάποιον, τότε αυτός θα αποκτήσει την εμπειρία τού αληθινού του Εαυτού.

Συνειδητό και ασυνειδητό είναι καθολικά ενωμένα.

 Το albedo συμβαίνει όταν ο Ήλιος ανατέλλει τα Μεσάνυχτα - [♀ τόμος Β' 28^{ος} βαθμός].

Είναι μια συμβολική έκφραση τής έναρξης τής αύξησης τού φωτός στο βάθος τού σκότους.

Είναι η συμβολική γέννηση τού Χριστού στο μέσον τού Χειμώνα (Χειμερινό ηλιοστάσιο).

Με άλλα λόγια, στο βάθος μιας ψυχολογικής κρίσεως μιά θετική αλλαγή συμβαίνει.

Το Albedo συμβολίζεται από την θεά Αυρορα, την Ρωμαϊκή θεά τής αυγής, το πρωινό αστέρι (Venus-Αφροδίτη) και από τον ήλιο που ανατέλλει πάνω από την θάλασσα τού φιλοσόφου.

Η Αφροδίτη έχει μια ειδική θέση στο Μεγάλο Έργο.

Στους αρχαίους χρόνους ο Εωσφόρος (Lucifer) ταυτίστηκε με τον πλανήτη Αφροδίτη.

Αρχικά ο Εωσφόρος, αν εξετάσουμε τα πράγματα ευρύτερα και χωρίς θρησκευτικές ή άλλου είδους προκαταλήψεις, είχε μια θετική έννοια.

Στην Β' επιστολή τού Πέτρου βρίσκουμε :

« ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάζῃ καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν ».

Στην Αποκάλυψη τού Ιωάννη, κεφ. 22 : 16, ο Ιησούς λέει :

« ἐγώ εἰμι ἡ ρίζα καὶ τὸ γένος Δαυὶδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς ὁ πρωϊνός ».

Εδώ Χριστός προσομοιάζει τον εαυτό του με το πρωινό άστρο !

Βρίσκουμε το ίδιο πράγμα στην απόκρυφη λογοτεχνία.

Στους αρχαίους χρόνους ο Εωσφόρος θεωρείτο ότι ήταν μια ύπαρξη θετικού φωτός.

Ήταν ένα μόνο άτομο που τα άλλαξε όλα αυτά, ο Ιερώνυμος, βασιζόμενος στην φράση τού Ησαΐα (κεφ.14 :12) :

« πῶς ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἑωσφόρος ὁ πρωῒ ἀνατέλλων ;

συνετρίβη εἰς τὴν γῆν ὁ ἀποστέλλων πρὸς πάντα τὰ ἔθνη ».

Όμως ο Ησαΐας μιλά σε ένα αμαρτωλό βασιλιά τής Βαβυλώνας όπως σαφώς πιο κάτω διαπιστώνεται : « οἱ ἰδόντες σε θαυμάσονται ἐπὶ σοὶ καὶ ἐροῦσιν· οὗτος ὁ ἄνθρωπος ὁ παροξύνων τὴν γῆν, ὁ σείων βασιλεῖς ; » (κεφ. 14 : 16).

Ο Ιερώνυμος χρησιμοποίησε αυτήν την φράση για να ταυτίσει τον Εωσφόρο με τον δράκο που ρίχτηκε από τον ουρανό από τον Μιχαήλ.

Από την ερμηνεία αυτή, ενός και μοναδικού ατόμου, τού Ιερωνύμου, ο Εωσφόρος μετατράπηκε από λαμπρό φως στην σκοτεινότερη και πιο διαβολική ύπαρξη στον κόσμο.

Στην αλχημεία βρίσκουμε τον Εωσφόρο να συνδέεται με τα πιο ακάθαρτα μέταλλα που μολύνονται από το τραχύ θείο (πνεύμα).

Αυτό σημαίνει ότι η ελαφριά ύπαρξη « Εωσφόρος » μέσα μας μολύνεται από αυτά που οι αλχημιστές αποκαλούν « πλεονασμούς » ή « απορρίμματα » και τα οποία φυσικά προκαλούνται από το ίδιο το άτομο.

Ο Υδράργυρος και ο Εωσφόρος (Lucifer) είναι « ένα και το αυτό ».

Κάποιος μιλάει για τον υδράργυρο όταν είναι καθαρός, είναι το άσπρο θείο, το πυρ από τον ουρανό που δίνει ζωή.

Σαν « Πνεύμα τής Σοφίας » διδάσκει στον αλχημιστή το Μεγάλο Έργο.

Ο Εωσφόρος είναι ο ακάθαρτος υδράργυρος, είναι το πρωινό αστέρι που έπεσε από τον Ουρανό, είναι ο υδράργυρος ο οποίος αναμινύεται με τα ακάθαρτα στοιχεία.

Κατέβηκε στην γη και είναι τώρα παρών μέσα σε όλους τους ανθρώπους.

Διαλύθηκε « στο θείο και το άλας » και είναι περιτυλιγμένος με δεσμά και σκοτεινιασμένος με μαύρη λάσπη.

✎ Να έχουμε βέβαια υπόψη μας ότι όλα αυτά αναφέρονται πάντα για την συνείδησή μας !

Ο Εωσφόρος αντιπροσωπεύει την καθημερινή συνείδησή μας, δηλαδή όλα τα σύνθετα σύνολα συναισθημάτων (ψυχολογικά και άλλα - κατώτερο Αστρικό) που έχουν καλύψει την καθαρή συνείδησή μας που την ονομάζουμε **υδράργυρο**. Το φως τού υδραργύρου που εμφανίζεται σε εμάς ως Εωσφόρος, λόγω τής διαστρέβλωσης που προκαλείται από τις ακαθαρσίες, δίνει την εντύπωση εκείνου που οι αλχημιστές κάλεσαν « κόκκινο θείο ».

Το κόκκινο θείο - Εωσφόρος, ως παραδοσιακός Διάβολος, είναι στην πραγματικότητα μια παραίσθηση. Δεν υπάρχει από μόνος του επειδή είναι μόνο μια εικόνα, μια διαστρεβλωμένη εικόνα τού υδραργύρου.

Οι ίδιοι προκαλέσαμε τις ακαθαρσίες, την μαυρίλα που καλύπτει σαν πέπλο το αληθινό φως τής Ύπαρξης μας. Το κόκκινο θείο είναι αυτό που αποκαλούν στις Ανατολικές φιλοσοφίες Μάγια (Maya = Ψευδαίσθηση).

Η Μάγια είναι ο κόσμος τών παραισθήσεων ή το πέπλο που μας αποτρέπει από το να δούμε και να βιώσουμε την αληθινή πραγματικότητα στην οποία βρίσκεται το αιώνιο Φως.

Οι ακαθαρσίες τής Μάγια, έχουν καταστήσει το άτομο αδαές ώστε να έχει ξεχά-

σει την προέλευσή του θεωρώντας ότι βρίσκεται στον κόσμο τής πραγματικότητας, κάτι που όμως είναι μια παραίσθηση.

Όπως αναφέραμε ανωτέρω η Αφροδίτη, ως αστέρι του πρωινού, είναι μια κεντρική εικόνα για την φάση Albedo του Μεγάλου Έργου.

Η Αφροδίτη γεννήθηκε από τον αφρό που προέκυψε όταν τα γεννητικά όργανα του Ουρανού, που κοπήκαν από τον Κρόνο από το μίσος και την ζηλοτυπία, έπεσαν στην θάλασσα.

Η κοπή των γεννητικών οργάνων αντιπροσωπεύει την απωθημένη και βασανισμένη αγάπη.

Εντούτοις, η θάλασσα σύμβολο τής ψυχής, θα εμφανίσει την Θεά τής Αγάπης.

Η απελευθέρωση θα συμβεί όταν γίνουμε και πάλι συνειδητοί τού περιεχομένου τής ψυχής. Δεδομένου ότι η Αφροδίτη γεννιέται από την θάλασσα, αυτή είναι ο οδηγός μέσω τού φοβερού κόσμου τού ασυνειδήτου (το ασυνείδητο είναι η θάλασσα ή ο κάτω κόσμος).

Ο αλχημιστής κατεβαίνει σε αυτά τα βάθη για να βρεί την “ prima materia ”, η οποία επίσης αποκαλείται « πράσινο λιοντάρι ».

Το πράσινο χρώμα αναφέρεται στις πρωταρχικές δυνάμεις τής ζωής.

Η Αφροδίτη έχει επίσης το πράσινο χρώμα.

Ένα σημαντικό χαρακτηριστικό τής Αφροδίτης είναι ότι μας βοηθά στις ανθρώπινες ανεπάρκειές μας. Δίνει τα ιδανικά και τα όνειρα που πρέπει να εκπληρωθούν.

Αλλά δίνει επίσης και εικόνες που ενδεχομένως εκφοβίζουν προκειμένου να καταςτεί το άτομο ενήμερο για την κατώτερη φύση του.

Η απελευθέρωση αυτή μπορεί να συμβεί μόνο αν γίνουμε συνειδητοί τής κατώτερης φύσης μας και τού τρόπου πως να την μετατρέπουμε.

Στην ψυχολογία τού Καρλ Γιούνγκ, η Αφροδίτη είναι το αρχέτυπο τής Anima.

Στην αλχημεία επίσης είναι « η λύπη » ή « η σύζυγος » τού αλχημιστή.

Η anima είναι η συλλογική εικόνα τής γυναίκας σε έναν άνδρα.

Είναι μια εικόνα που μολύνεται ειδικά από την πρώτη επαφή του με την μητέρα του.

Η anima αντιπροσωπεύει όλες τις θηλυκές τάσεις στην ψυχή ενός ατόμου, όπως συναισθήματα, συγκινήσεις, διαθέσεις, διαίσθηση, δεκτικότητα για το παράλογο και ατομική αγάπη. Ανάλογα με την ανάπτυξη τού ατόμου μπορεί επίσης η anima να είναι η σαγηνεύτρια που τον δελεάζει στην αγάπη, την απόγνωση, την αποτυχία, ακόμη και την καταστροφή.

Για την γυναίκα έχουμε αντιστοίχως την Animus.

Άλλες αλχημικές εικόνες για το Albedo είναι το βάπτισμα και το άσπρο περιστέρι που και τα δύο προέρχονται από τον Χριστιανισμό.

Το βάπτισμα συμβολίζει τον καθαρισμό τού σώματος και τής ψυχής από το « ζων ύδωρ ». Το « ζων ύδωρ », πέραν τής Αλήθειας, θεωρήθηκε ως η Δημιουργική Δύναμη τού Θείου.

Επέτρεψε στην ψυχή να γίνει αποδεκτή στην κοινότητα τού Αγίου Πνεύματος. Κατά συνέπεια το βάπτισμα επιτρέπει στην καθαρισμένη ψυχή να προωθήσει την ανάσταση τού Χριστού μέσα μας.

Αυτό είναι ο « ιερός γάμος » μεταξύ τής ψυχής και τού Χριστού.

Εδώ ο Χριστός αντιπροσωπεύει τον θείο σπινθήρα μέσα μας, την εσωτερική θεία ουσία μας.

Υπάρχουν και πολλά άλλα σύμβολα στην Αλχημεία για την δεύτερη φάση ή Albedo όπως, ο άσπρος κύκνος, το λευκό ρόδο, η λεύκη Βασίλισσα και ούτω καθ'εξής.

Δεδομένου ότι ο μολύβδος είναι το μέταλλο τού Nigredo, το ασήμι είναι το μέταλλο για το Albedo, που προέρχεται συμβολικά από την μετατροπή τού μολύβδου.

Δεδομένου ότι το ασήμι είναι το μέταλλο τού φεγγαριού, το φεγγάρι ήταν επίσης ένα σύμβολο για το Albedo.

Όλα αυτά βασικά σημαίνουν το ίδιο πράγμα αν και κάποιος για να τα καταλάβει πρέπει να βρεθεί κάτω από το πρίσμα τού περιβάλλοντος στο οποίο γράφτηκαν.

Στο παρακάτω σχήμα Σ_{34-ALX} βλέπουμε την ένωση τού Ερμή με την Αφροδίτη.

Πρόκειται για μια κατάσταση τής συνειδησίας μεταξύ τών κέντρων ⑦ και ⑧ τής δίοδου 27 ή δρυφάκτου τού Καμπαλιστικού Δένδρου τής Ζωής - [♁ τόμος Β' 4^{ος} βαθμός].

Το φεγγάρι βρίσκεται πάνω από τον αποστακτήρα, δείχνοντας ότι αυτό είναι το στάδιο τού Albedo, ενώ ο ήλιος πιο πάνω είναι το επόμενο στάδιο τού Rubedo.

Συγχρόνως ο ήλιος και το φεγγάρι είναι πάλι τα αντίθετα που ενώνονται.

Η Αφροδίτη φέρει δύο πυρσούς.

Κάτι παρόμοιο συμβολίζουν οι δυο δαδούχοι τού Μίθρα που συναντούμε στον 28^ο βαθμό.

Ο ένας πυρσός, που δείχνει κάτω, αντιπροσωπεύει τα χαμηλότερα πάθη που μετατρέπονται ενώ ο ανυψωμένος πυρσός είναι οι καθαρισμένες ενέργειες.

Η Αφροδίτη στέκεται πάνω σε μια τριγωνική πυραμίδα, το τέλειο τρισδιάστατο σώμα, διότι όλες του οι κορυφές απέχουν εξίσου μεταξύ τους με συνέπεια να υπάρχει έλλειψη έντασης.

Το Albedo είναι μια φάση τής οποίας η έννοια κρατήθηκε μυστική για πολλούς

Σ₃₄- Αλχ. Les Rudiments de la Philosophie
Nicolas de Losques, Paris 1665

Σ₃₅- Αλχ. Το Δίπραγμα - Rebis

αιώνες, ενώ η έννοια τής τρίτης αλχημικής φάσης τού Rubedo ή Ερυθρώσεως είναι ακόμη περισσότερο μυστική και όχι τόσο εύκολο να εξηγηθεί ή να γίνει κατανοητή - [♣ τόμος Β', 18^{ος} βαθμός].

Επειδή το rubedo είναι η συνέχεια τού albedo συχνά βλέπουμε το ένα να είναι συνδεδεμένο με το άλλο, όπως η **Λευκή Βασίλισσα** και ο **Κόκκινος Βασιλιάς** - [♡ σχήμα Σ₆- Αλχ.].

Μόλις ανακαλυφθεί το εσωτερικό φως αυτό πρέπει να γίνει η μόνη πραγματικότητα για την συνείδησή μας.

Αφού έχουμε κατέβει στο ασυνείδητο, στο σκοτάδι, στον κάτω κόσμο, βρήκαμε το φως, βρήκαμε το πτητικό πνεύμα.

Τώρα αυτό το πτητικό πνεύμα, πρέπει να σταθεροποιηθεί ή να πηχτεί.

Αυτό σημαίνει ότι η προσοχή μας, πρέπει να διαπεράσει εντελώς το υποσυνείδητο ή τον ψυχισμό ή όλα όσα βρίσκονται κρυμμένα μέσα μας.

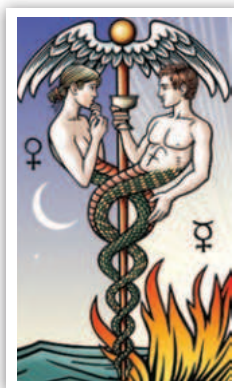
Κάνοντας το αυτό, σταθεροποιούμε (φέρνουμε στο συνειδητό) το πτητικό (το υποσυνείδητο) και το καθιστούμε στερεό (δηλαδή αντικείμενο τής συνείδησης).

Με άλλα λόγια, όταν όλα μέσα μας καθαριστούν και εμφανιστεί το φως τής αυτοεπίγνωσης, πρέπει να σταθεροποιηθούν ώστε να τα γίνουν ανθεκτικά ώστε να έχουν μόνιμη παρουσία.

Στο παρακάτω σχήμα, τού Johann Mylius, βλέπουμε την ένωση τού Κόκκινου Βασιλιά με την Λευκή Βασίλισσα, σύμβολο τής ένωσης τού ανδρογύνου (Rebis), Albedo - Rubedo.

Σ₃₆- Αλχ. Philosophia reformata, Johann Mylius

Σ₃₇- Αλχ.

Σ₃₈- Αλχ.

Σ₃₉- Αλχ.

Ύστερα από την επίτευξη τού Albedo (την ανακάλυψη τού Θεϊού φωτός μέσα μας), πρέπει να σταθεροποιηθεί το « Πνεύμα » (ο αετός που κατεβαίνει), καταλήγοντας στο Rubedo.

Τα δύο λιοντάρια με το ένα κεφάλι δηλώνουν την ενοποιημένη φύση που έχει επιτευχθεί.

Από το στόμα τους ρέει το « ύδωρ τής Ζωής » - [☿ σχήμα Σ₃₆- Αλχ.].

Στις Ανατολικές φιλοσοφίες το Rubedo αντιστοιχεί με το σχηματισμό του « σώματος από διαμάντι », που είναι ένας όρος που αρμόζει στην αγνή και μόνιμη « Λίθο των Φιλοσόφων ».

Αντιστοιχεί με το « incorruptibile corpus » - το άφθαρτο σώμα της Δυτικής Αλχημείας - και επίσης με το « Corpus Glorificationis », το δοξασμένο σώμα της Χριστιανικής παράδοσης.

Στον Χριστιανισμό, αντιστοιχεί με την Ανάσταση του Χριστού.

Ο Ιησούς εγκατέλειψε το παλιό του σώμα και έφερε στην συνείδησή του τον εσώτερο ή θείο εαυτό του, το φωτεινό ένδυμα-σώμα του Χριστού και το έκανε πραγματικότητα.

Αυτό που ο Ιησούς έκανε πριν 2.000 έτη μπορεί και ο καθένας από εμάς να το κάνει, επειδή όλοι είμαστε τέκνα του Θεού και φέρνουμε την Θεία ουσία ή σώμα του Χριστού μέσα μας.

Στις παραδόσεις της Γιόγκα, το Rubedo αντιστοιχεί με την ενοποίηση του ατομικού πνεύματος, που αποκαλείται Άτμαν (Atman), με τον Βράχμαν (Brahman), που είναι η Ψυχή των πάντων, η αναπνοή ή η ενέργεια που μας διατρέχει και μας δίνει την ζωή και την συνείδηση.

Όταν το Rubedo συνειδητοποιηθεί ο αλχημιστής έχει δεχτεί την πνευματική κληρονομιά του. Έχει αντιληφτεί την Θεία ουσία του ενώ ακόμη βρίσκεται μέσα στο φυσικό του σώμα.

Είναι ότι ήταν πάντα, αλλά δεν το είχε συνειδητοποιήσει ποτέ πιο πριν.

Έχει γίνει Βασιλιάς και είναι Κύριος του εαυτού του τόσο στον φυσικό όσο και στον ψυχικό και στον Πνευματικό κόσμο.

16.13. Ο ΧΡΥΣΟΣ

Η επίτευξη του Rubedo, συμβολίζεται επίσης από την μεταστοιχείωση σε χρυσό. Οι Αλχημιστές μιλούν συχνά για τον « ζωντανό ή πόσιμο χρυσό » που στην πραγματικότητα είναι η Αυτοεπίγνωση ή η καθαρή μορφή Συνείδησης - [♁ B' τόμος, 28^{ος} βαθμός, ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ, όπου εκ κακής αντιγραφής το rotatable = πόσιμος έγινε portable].

Μερικές φορές οι Αλχημιστές αναφέρονται σε τρία είδη χρυσού.

Ο πρώτος είναι ένας Αστρικός χρυσός, το κέντρο του οποίου είναι στον ήλιο, ο οποίος τον μεταφέρει με τις ακτίνες του και με το φως του συγχρόνως σε όλους τους πλανήτες.

Είναι μια « πύρινη ουσία » και μια σταθερή εκπόρευση από τα άστρα, η οποία διαπερνά ολόκληρο τον κόσμο, ενώ το μεσοαστρικό διάστημα των πλανήτων και αυτοί οι ίδιοι οι πλανήτες είναι γεμάτοι από την ουσία αυτήν.

Συνεχώς απορροφούμε αυτόν τον « Αστρικό χρυσό ή πόσιμο χρυσό » με την αναπνοή μας.

Στην συνέχεια, οι συνιστώσες αυτής τής Αστρικής ουσίας από « χρυσό » διαχέονται σε ολόκληρο τον οργανισμό μας - [♠ τόμος Β', 28^{ος} βαθμός - ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ].

Αυτή η περιγραφή ταιριάζει πολύ καλά με αυτό που οι Ανατολικές φιλοσοφίες ονομάζουν « prana » ή ζωικότητα - αιθερικότητα.

Το δεύτερο είδος είναι ο στοιχειώδης χρυσός.

Όλα τα ζωντανά όντα τών τριών βασιλείων τής φύσης έχουν αυτόν τον ανεκτίμητο στοιχειώδη χρυσό μέσα σε τους.

Καλείται επίσης το κεντρικό πυρ τής Γης, εκεί που κατά την απόκρυφη παράδοση ο Χιράμ οδηγήθηκε από τον Τουμπαλκάιν.

Οι αλχημιστές επίσης λένε ότι ο στοιχειώδης χρυσός (η καθαρμένη Συνείδηση) είναι η Λίθος τών Φιλοσόφων που γίνεται καθαρή και τελειοποιείται από το Μεγάλο Έργο.

Τέλος, το τρίτο είδος χρυσού είναι το γνωστό σε όλους μας πολύτιμο μέταλλο.

16.14 Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ (Lapis Philosophorum)

Από το 12^ο αιώνα οι αλχημιστές μιλούσαν για ένα « παράγοντα » που είναι απαραίτητος για την μεταστοιχείωση.

Αυτός ο παράγοντας είχε πολλά ονόματα αλλά το πιο γνωστό είναι « Φιλοσοφική Λίθος ».

Άλλα ονόματα είναι : η Φιλοσοφική σκόνη, το Μεγάλο ελιξίριο και η Πεμπτουσία.

Γενικά η « Φιλοσοφική Λίθος » είναι το Παγκόσμιο Πνεύμα που είναι παρόν μέσα σε όλα τα πράγματα που έχουν δημιουργηθεί, όπως επίσης και μέσα στον ίδιο τον αλχημιστή.

Είναι ένα σύμβολο τού τέλειου ατόμου, το τελικό αποτέλεσμα τής φιλοσοφικής εργασίας.

Η λίθος, αν και συνδέεται συχνά με τον υδράργυρο και το θείο, είναι δύσκολο να περιγραφεί με λέξεις, διότι δεν έχουμε την κατάλληλη γλώσσα για αυτό.

Κανείς δεν ήταν σε θέση ποτέ να καταλάβει, από τα κείμενα τους, τι εννοούσαν οι αρχαίοι αυτοί Αλχημιστές φιλόσοφοι με τον όρο Φιλοσοφική Λίθος.

Μόνο η ψυχολογία τού ασυνειδήτου μπορεί να εξηγήσει αυτό το μυστικό.

Επομένως οι εργασίες τών αρχαίων Αλχημιστών αποκαλύπτουν πολύ λίγα πραγματά για το μυστικό τής Αλχημείας.

Πρέπει επίσης να λάβουμε υπ' όψιν ότι οι αλχημιστές χρησιμοποίησαν συμβολική γλώσσα για να μεταβιβάσουν πληροφορίες.

Αλλά απαιτείται μια διαφορετική νοητική προσέγγιση μέσω τής κατανόησης,

κάτι το οποίο είναι δύσκολο για τον τρόπο τού σκέπτεσθαι τής σύγχρονης (εξωτερικής) κοινωνίας μας.

Εδώ θα μπορούσαμε να δώσουμε, από Μυητικής σκοπιάς, τον παρακάτω γενικό ορισμό.

Η Φιλοσοφική Λίθος είναι ένα αρχαίο σύμβολο τού τελειοποιημένου και αναγεννημένου ανθρώπου τού οποίου η Θεία φύση λάμπει μέσω μιας σειράς εξαγνισμένων και απελευθερωμένων σωμάτων (η Στολή τής Ψυχής).

Δεδομένου ότι το τραχύ διαμάντι, όταν αρχικά αφαιρείται από τον μαύρο άνθρακα, είναι θαμπό και άψυχο έτσι και η Πνευματική φύση τού ατόμου, στην κατάσταση τής πτώσεως του, αποκαλύπτει ελάχιστα ή ενδεχομένως τίποτε από την έμφυτη φωτεινότητα του.

Ακριβώς όπως στο χέρι τού επιδέξιου τεχνίτη η άμορφη πέτρα μετασχηματίζεται σε ένα πολύτιμο σπινθηροβόλο λίθο, από τις έδρες τού οποίου εκπηγάζουν ρεύματα πολύχρωμου φωτός, έτσι και μέσα στο εργαστήριο τού Θείου Λιθοξόου, τού $M^*A^*T^*\Sigma^*$, που είναι η Φυσική Δημιουργία, η ψυχή τού ατόμου αλέθεται και στιλβώνεται έως ότου να απεικονίσει σε κάθε μόριο της την Δόξα τού Δημιουργού της ($E^*\Delta^*T^*M^*A^*T^*\Sigma^*$).

Η τελειοποίηση αυτή τής « διαμαντένιας Ψυχής » μέσω τής φιλοσοφικής - αλχημικής τέχνης ήταν το κρυφό αντικείμενο τής Αληθούς Επιστήμης τών Ροδοσταύρων - [♣ 18^{ος} βαθμός].

Αυτός που κατέχει την Φιλοσοφική Λίθο κατέχει την Αλήθεια, που είναι ο μεγαλύτερος από όλους τους θησαυρούς και είναι αθάνατος επειδή ο Λόγος αδιαφορεί για τον θάνατο καθότι θεραπεύεται από την άγνοια, την πιο αποκρουστική όλων τών ασθενειών.

Συμπερασματικά :

Η Φιλοσοφική Λίθος είναι ένας όρος που χρησιμοποιείται για να καταδείξει την ανώτατη Σοφία, την ένωση τής Θείας Συνείδησης ή τής Πάνσοφης Ηλιακής Αρχής μέσα στο Άτομο (ο Χιράμ Αμπίφ) με την χαμηλότερη συνείδηση ή αλλιώς προσωπικότητα τού ανθρώπου.

Η ένωση αυτή είναι ο στόχος τών Μυστηρίων

και τών μεμνημένων όλων τών εποχών.

Στην σύγχρονη γλώσσα, η Φιλοσοφική Λίθος είναι ένα σύμβολο τής άφθαρτης Σοφίας που συντελείται με την ένωση και τών δύο τρόπων απόκτησης Συνείδησης από τον άνθρωπο, αφενός μέσω τής Ανάλυσης (Solve) και αφετέρου μέσω τής Σύνθεσης (Coagula), δηλαδή :

- α) Της **Νόησης** ή **Διανοητικής Σκέψης** (ορθολογική - αρσενική ή θετική, δεξιά δραστηριότητα τού εγκεφάλου – Od) ...
- β) Της **Διαισθητικής** γνώσης ή **Αίσθους** (διαισθητική - θηλυκή ή παθητική, αριστερή δραστηριότητα τού εγκεφάλου – Ob).

16.15. ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΣΤΗΝ ΑΛΧΗΜΕΙΑ

Στα αλχημικά κείμενα συναντάμε μια πολλαπλότητα ζωικών συμβόλων που φαινομενικά προξενούν σύγχυση.

Αυτά είναι κόκκινα λιοντάρια, άσπροι αετοί, μονόκεροι, φτερωτοί δράκοι και φίδια κ.ο.κ. Αν και σε μια πρώτη, αρχική, ματιά όλη αυτή η σύνθετη μάζα τού συμβολισμού φαίνεται συγκεχυμένη, υπάρχει ένας εσωτερικός ειρμός σε αυτά τα σύμβολα, τα οποία οι αρχαίοι αλχημιστές χρησιμοποίησαν με συγκεκριμένους τρόπους που απεικονίζουν το εσωτερικό περιεχόμενό τους.

Μια ιδιαίτερα συνεκτική ομάδα τέτοιων ζωικών συμβόλων είναι ορισμένα πουλιά.

Αυτά είναι το μαύρο Κοράκι, ο άσπρος Κύκνος, το Παγώνι, ο Πελεκάνος και ο Φοίνιξ, και περιγράφουν ορισμένα σταδία τής αλχημικής διαδικασίας.

Φυσικά θα ήταν λανθασμένο να προταθεί ο ισχυρισμός ότι υπάρχει σταθερή και άκαμπτη ερμηνεία όσον αφορά τις έννοιες που περικλείουν τα σύμβολα αυτά.

Αρχικά, ας εξετάσουμε τα σύμβολα γενικά.

Τι επιθυμούσαν οι αλχημιστές να συμβολίσουν με τα πουλιά ;

Το ουσιώδες πράγμα με τα πουλιά είναι ότι αυτά, καθώς έχουν την περιοχή τους στο στοιχείο τού αέρα, διαμεσολαβούν μεταξύ τής γήινης σφαίρας και τού κόσμου τού ουρανού. Γνωρίζουμε ότι τα πουλιά συμβολίζουν την ικανότητα που έχει η σκέψη τού να ίπταται.

Εν τούτοις, ο συμβολισμός αυτός δεν αφορά μόνον τα πουλιά, αλλά γενικά όλα τα φτερωτά πλάσματα, όπως τους αγγέλους.

Τα φτερά δείχνουν συνήθως την διαίσθηση, τις πνευματικές δυνατότητες και την συνείδηση εκείνη που υπερβαίνει τα όρια τού εαυτού μας.

Ο αλχημιστής παρατηρώντας την πτήση τών πουλιών, αναγνωρίζει σε αυτά μια εικόνα τής ανθρώπινης ψυχής που υφίσταται την Πνευματική ανάπτυξη.

Η ψυχή ανέρχεται προς τα πάνω, πετώντας χωρίς τους περιορισμούς τής γης που δεσμεύουν το σώμα, ώστε να επιδιώξει την φώτιση.

Πρέπει όμως να επιστρέψει πάλι, μετά από την περισυλλογή, στην συνήθη γήινη συνείδηση, κάτι που οι αλχημιστές συμβόλισαν με το πουλί.

Κατά συνέπειαν, στην αλχημεία, τα σύμβολα πουλιών απεικονίζουν την εσωτερική εμπειρία τής ψυχής, την ανύψωση τής ψυχής απαλλαγμένης από το συνδεδεμένο με την γη σώμα και τις φυσικές αισθήσεις. Η ψυχή, κατά τον χρόνο τής περισυλλογής, αγγίζει τον πνευματικό κόσμο και ξαναφέρει πίσω στην εξωτερική ζωή κάποια στοιχεία που συνέλεξε από αυτόν.

Τα πουλιά, ως σύμβολα που μεσολαβούν μεταξύ τού φυσικού και τού Πνευματικού κόσμου, απεικονίζουν ορισμένες αρχετυπικές εμπειρίες που αντιμετωπίζει

η ψυχή στην ανάπτυξή της δια μέσου τής αλχημικής διαδικασίας. Αυτά τα σύμβολα χρησιμοποιήθηκαν με δύο τρόπους.

Κατ' αρχήν στα κείμενα, σαν μια περιγραφή για κάθε μια φάση τής αλχημικής διαδικασίας.

Έτσι ο αλχημιστής, για παράδειγμα, μπορεί με την έκφραση « η φάση τού Πελεκάνου » να υπονοεί μια συγκεκριμένη εσωτερική διαδικασία και να περιγράφει συγκεκριμένες όψεις τής φάσεως αυτής χρησιμοποιώντας ενδεχομένως και άλλα αλχημικά σύμβολα.

Κατά δεύτερο λόγο, τα σύμβολα τών πουλιών μπορούν να χρησιμοποιηθούν σαν αντικείμενο διαλογισμού και με τον τρόπο αυτό να συνδεθεί κανείς ψυχικά με την ουσιώδη εμπειρία αυτού τού συγκεκριμένου σταδίου τής αλχημικής διαδικασίας τής ψυχής.

Όμως καλύτερα, ας τα εξετάσουμε όλα αυτά λίγο πιό λεπτομερειακά.

Μια συνήθης σειρά, που συναντούμε σε διάφορες αλχημικές πηγές και κείμενα, είναι η εξής : ο μαύρος Κόρακας ➔ ο άσπρος Κύκνος ➔ το Παγώνι ➔ ο Πελεκάνος ➔ και ο Φοίνιξ.

Τα πουλιά αυτά αποτελούν μια αντιστοιχία σε μια αναπτυσσόμενη εσωτερική εμπειρία, η οποία περιλαμβάνει ένα σταδιακό κατέβασμα στο βάθος τού υποσυνειδήτου το οποίο έχει να κάνει με την εσωτερική πνευματική διά-

σταση τής ύπαρξής μας. Ο μαύρος κόρακας είναι η αρχή τού Μεγάλου Έργου τής Αλχημείας τής ψυχής.

Αυτό δείχνει τα αρχικά στάδια τής σύγκρουσης τού αλχημιστή με τον εσωτερικό του κόσμο, εξαιτίας τής απόσυρσης του από τον εξωτερικό κόσμο τών αισθήσεων, μέσω περισυλλογής και τής εισόδου του, εκεί που αρχικά βρίσκεται ο σκοτεινός εσωτερικός κόσμος τής ψυχής.

Αυτό το στάδιο αναφέρεται επίσης στα αλχημικά κείμενα ως μαύρισμα ή εμπειρία Nigredo.

Απεικονίζεται συχνά ως μια διαδικασία θανάτου όπως στο Caput Mortuum ή κεφάλι τού θανάτου, ενώ μερικές αλχημικές εικόνες δείχνουν να πεθαίνει ο αλχημιστής μέσα σε μια φιάλη.

Κατά συνέπεια, κατά την φάση που συμβολικά αντιπροσωπεύει το μαύρο κοράκι έχουμε να περιηγηθούμε συνειδητά έξω από τον κόσμο τών φυσικών αισθήσεων τού οποίου οι περιορισμοί μάς δεσμεύουν Συνειδησιακά στο φυσικό μας σώμα.

Το επόμενο στάδιο παρουσιάζεται συχνά ως λευκός Κύκνος.

Τώρα ο αλχημιστής αρχίζει να έχει εμπειρία από τον εσωτερικό του κόσμο σαν μια φωτεινή πλήρωση που είναι μια αρχική εσωτερική φωτεινότητα την οποία συχνά λανθασμένα μπερδεύουν με τον αληθινό Φωτισμό.

Αυτό είναι μια πρώτη αντιμετώπιση με τον αιθέριο κόσμο και σε σύγκριση με την εμπειρία των φυσικών αισθήσεων είναι για πολλές ψυχές τόσο υπέρτερη έτσι ώστε να απεικονίζεται ως άσπρο φωτεινό φως. Η αλχημική παράδοση αναγνώρισε αυτό και συμβόλισε το στάδιο αυτό με τον λευκό Κύκνο.

Ο κύκνος είναι ένα πουλί που το συναντούμε σπάνια σε πτήση, αλλά μάλλον να κολυμπά επάνω στην λίμνη ή στον ποταμό. Δηλαδή με ψυχικούς όρους να κινείται χαριτωμένα στην επιφάνεια του ύδατος, στην επιφάνεια της ψυχής η οποία είναι η ενδιάμεση αιθερική επιφάνεια σύνδεσης με το φυσικό επίπεδο.

Στο στάδιο του Παγωνιού, ο αλχημιστής εισέρχεται και αποκτά εσωτερική εμπειρία του αστρικού κόσμου, ο οποίος εμφανίζεται αρχικά ως μια συνεχής αλλαγή χρωματιστών σχεδίων.

Αυτή η εμπειρία συμβολίζεται συχνά στην αλχημεία από την κατάλληλη εικόνα της ουράς του παγωνιού με τα θαυμάσια ιριδίζοντα χρώματα της. Από την άποψη αυτής της σειράς των πέντε σταδίων, η κρίσιμη καμπή επιτυγχάνεται με το Παγόνη. Μέχρι αυτό το σημείο ο αλχημιστής έχει δοκιμάσει τις πτυχές της ύπαρξής του για τις οποίες ήταν στο παρελθόν ασυνείδητος, δηλαδή οι αιθερικές δυνάμεις και το αστρικό σώμα. Στην συνέχεια προκειμένου αυτός να προχωρήσει πρέπει να αρχίσει να εργάζεται επάνω στην εσωτερική ύπαρξή του.

Αυτή η ενεργός εργασία με τις δυνάμεις της ψυχής (τα 7 κέντρα) απεικονίζεται τέλεια με τον Πελεκάνο.

Ο Πελεκάνος με το μακρύ ράμφος του, που φθάνει κάτω από πέραν από το στήθος του, θεωρήθηκε εσφαλμένα στους μεσαιωνικούς χρόνους να διαπερνά το στήθος του με το ράμφος του, ταΐζοντας έτσι τα νεογνά με το αίμα του.

Αυτό όμως που στην πραγματικότητα συμβαίνει είναι ότι το πουλί αναμασά την τροφή που έχει πιάσει νωρίτερα και τα νεογνά στο έδαφος δαγκώνουν τα τεμάχια τα οποία πέφτουν επάνω στο στήθος του πελεκάνου και έτσι εμφανίζεται σαν το στήθος του να αιμορραγεί.

Κατά την διάρκεια του Μεσαίωνα αυτός ο μύθος της θυσιαστικής πράξης του πελεκάνου, στην σίτιση των νεογνών του με το αίμα του, ήταν ισχυρότερος από την πεζή πραγματικότητα και έτσι ο πελεκάνος έγινε ένα σύμβολο για την σταυρική θυσία του Χριστού που έχυσε το αίμα του προς χάριν των ανθρώπων.

Ο πελεκάνος λοιπόν μας παρουσιάζεται να διαπερνά το στήθος του με το ράμφος του και να τρέφει τα νεογνά του με το αίμα του.

Έτσι και ο αλχημιστής πρέπει να εισαγάγει ένα κάποιο είδος σχέσης θυσίας με την εσωτερική ύπαρξή του. Πρέπει να θρέψει τις δυνάμεις της ψυχής του, δηλαδή το αναπτυσσόμενο Πνευματικό έμβρυο μέσα του.

Καθένας που έχει κάνει την αληθινή πνευματική ανάπτυξη ξέρει καλά αυτήν την εμπειρία.

Η εικόνα τού εαυτού πρέπει να αλλάξει, να μετασχηματιστεί, να θυσιαστεί για τον αναπτυσσόμενο Πνευματικό Εαυτό.

Αυτό είναι, σχεδόν αμετάβλητα, μια βαθειά επίπονη εμπειρία, η οποία δοκιμάζει τις εσωτερικές πηγές κάποιου. Από αυτό θα προκύψει τελικά ο Πνευματικός εαυτός, μετασχηματισμένος μέσω τής εμπειρίας τού πελεκάνου.

Ο Πελεκάνος ήταν, κάτω από αυτήν την πνευματική έννοια, μια εμπεριστατωμένη εικόνα τής εμπειρίας τού Χριστού και χρησιμοποιήθηκε ως τέτοια από τους πρώτους αλχημιστές (18^{ος} βαθμός - Πρίγκιψ τού Αετού και τού Πελεκάνου).

Ο Φοίνικας ολοκληρώνει αυτήν την διαδικασία τής ανάπτυξης τής ψυχής.

Ο Φοίνιξ χτίζει τη φωλιά του που είναι συγχρόνως η νεκρική της πυρά όπου αποτεφρώνεται.

Αλλά μετασχηματίζεται και αναδύεται εκ νέου από τις στάχτες.

Εδώ έχουμε συλλάβει την εμπειρία τών αλχημιστών προς την Πνευματοποίηση.

Έχει ολοκληρώσει την ύπαρξή του σε τόσο μεγάλο βαθμό, ώστε δεν εξαρτάται πλέον από το φυσικό σώμα του σαν θεμέλιο για την ύπαρξή του.

Στέκεται πλέον πάνω σε μια ακλόνητη πνευματική βάση και με αυτή την έννοια έχει πετύχει την κατασκευή τής Φιλοσοφικής Λίθου, δηλαδή τον Πνευματικό πυρήνα τής ύπαρξής του.

Κατά συνέπεια μπορούμε να σκιαγραφήσουμε συνοπτικά, στον πίνακα διαδοχικών φάσεων που ακολουθεί, τις εξελικτικές αλχημικές φάσεις τής ολοκλήρωσης, τού καθαρισμού και τής μεταστοιχείωσης τής ψυχής, όπως αυτή απεικονίζεται σε αυτήν την σειρά τών πέντε συμβολικών πτηνών τού σχήματος Σ_{40} - Αλχ.

Η ουρά τού παγωνιού είναι η κεντρική εμπειρία σε αυτή την διαδικασία, το σημείο τού εσωτερικού μετασχηματισμού, ο οποίος προκύπτει από μια πραγματική συνειδητοποίηση τού αστρικού σώματος. Σημειώνουμε επίσης ότι τα άλλα στάδια αντανακλούν το ένα στο άλλο. Συνεπώς ο μαύρος Κόρακας και ο Φοίνικας συσχετίζονται ως αρχή και τέλος τής διαδικασίας, αλλά υπό μια βαθύτερη έννοια και τα δύο συνδέονται με την διαδικασία τού θανάτου.

Ο θάνατος τών αισθήσεων τού μαύρου σταδίου τού κόρακος μετασχηματίζεται τελικά στο θρίαμβο πάνω στην διαδικασία τού φυσικού θανάτου, ο οποίος εικονίζεται με τον Φοίνικα. Υπάρχει μια περαιτέρω αντανάκλαση τού άσπρου σταδίου τού Κύκνου και τού Πελεκάνου.

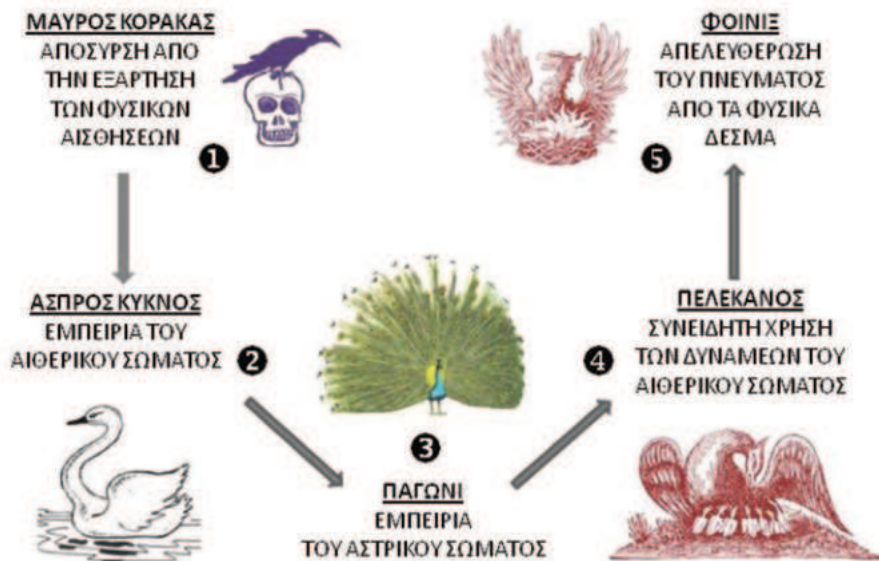
Ο άσπρος κύκνος είναι η εμπειρία τών αιθερικών δυνάμεων μέσα στον άνθρωπο κάτι που στην συνεχεία μετασχηματίζεται σε ένα συνειδητό έλεγχο και εξωτερική έκφραση αυτών τών δυνάμεων τής ζωής (το σώμα *Ka*).

Το στάδιο τής ουράς τού Παγωνιού ή η συνειδητή εμπειρία τού αστρικού σώματος, παρουσιάζεται σε αυτήν την απεικόνιση τής διαδικασίας μόνο του, αν και μερικές φορές, στα κείμενα κάποιων αλχημιστών χωρίζεται σε δύο όψεις.

ΠΙΝΑΞ ΔΙΑΔΟΧΙΚΩΝ ΦΑΣΕΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΘΟΔΟΣ ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ ΜΕΤΑΣΤΟΙΧΕΙΩΣΗ

ΣΗΜΕΙΟ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ - ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ

Σ₄₀- Αλχ.

Έτσι στην αρχική επαφή κάποιου με το αστρικό του σώμα, οι αρνητικές διαστρεβλωμένες πτυχές που υπάρχουν μέσα του μπορεί να επικρατήσουν και για αυτό απεικονίζονται σαν ένας φτερωτός δράκος, αλλά τελικά μέσω τού καθαρισμού τής ψυχής, το πλήρες ομορφιάς και λαμπρότητας αστρικό σώμα φανερώνεται συμβολικά στην ουρά τού παγωνιού.

Στα νεώτερα αλχημικά κείμενα, αυτή η εικόνα τής αλχημείας τής ψυχής αναπτύσσεται παράλληλα με περιγραφές ευαίσθητων φυσικών διαδικασιών - [♡ Rosarium Philosophorum].

Έτσι η εξέλιξη τής ψυχής τού αλχημιστή περιγράφεται παράλληλα με μια πραγματική φυσική διαδικασία ή χειρισμό, οι λεπτομέρειες τής οποίας δεν έχουν χαθεί πλήρως.

Αυτή η διαδικασία περιλαμβάνει χρώμα και αλλαγές μορφής μέσα σε μια σφρα-

γισμένη φιάλη, όμοιες σε μορφή με τις εσωτερικές αλλαγές τής Αλχημείας τής ψυχής, που περιγράφονται από τα σύμβολα αυτά τών πουλιών.

Βλέπουμε λοιπόν ότι έχουμε μια φυσική διαδικασία που περιλαμβάνει ένα μαύρισμα, μια λεύκανση, ένα γρήγορο ιριδισμό τών χρωμάτων, ένα κυκλικό στάδιο απόσταξης, όπως και ένα τελικό στάδιο εξευγενισμού με την πραγματοποίηση τής συμπύκνωσης.

Μέρος τών στόχων τής σύγχρονης Αλχημείας πρέπει να είναι το να ανακαλυφθεί πάλι αυτή η φυσική διαδικασία και να ερευνηθούν τα περαιτέρω παρακλάδια και οι εφαρμογές της.

16.16. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΛΧΗΜΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ : ΘΕΙΟΝ – ΥΔΡΑΡΓΥΡΟΣ – ΑΛΑΣ

Ο 1^{ος} νόμος τής Αλχημείας είναι ο νόμος τής Μονάδος : « Εν το Παν ».

Ο 2^{ος} νόμος είναι ο νόμος τής Δυάδας - η διπολικότητα. Ο διαχωρισμός τού Ενός σε μια λεπτότατη (πνευματοποιημένη) ενέργεια και μια πυκνή (υλική) ενέργεια. Το Ένα Πράγμα, ο Θεός, η Μοναδική και Ενιαία Αρχή, διαχωρίζεται σε Πνεύμα και Ύλη.

Συνήθως σήμερα τα αποκαλούμε κοινώς Ενέργεια και Ύλη, κάτι που είναι το ίδιο πράγμα.

Μια πληρέστερη ανάλυση έγινε στο κεφάλαιο που αφορά τον ναό τού Σολομώντα.

Η Χρυσή Αλυσίδα τού Ομήρου (Golden Chain of Homer) [47], ένα βιβλίο που γράφτηκε περί το 1730 μ.Χ. και που εκτιμήθηκε ιδιαίτερα από διάφορες γενεές αλχημιστών, ονόμασε την διεισδυτική - θετική μορφή ενέργειας « Ουράνιο Νίτρο » (Celestial Niter) και την περικαλυπτική - παθητική ενέργεια « Ουράνιο Αλας » (Celestial Salt). Αυτοί οι δύο τρόποι τής εκδήλωσης τού Ενός εκφράζουν επίσης μια έμφυτη πολικότητα. Αποκαλούμε αυτές τις δυο μορφές « πτητική ουσία » (volative) και « σταθερή ουσία » (fixed) - [☞ σχήμα Σ_{47-ALX}].

Θα αναλύσουμε τώρα, πιά εξειδικευμένα, τις τρεις αλχημικές αρχές με βοήθεια την Γένεση.

Το σημείο εκκινήσεως τής Δημιουργίας είναι το πρωταρχικό Χάος, το οποίο πρόκειται να οργανωθεί σε Κόσμο. Το Χάος αυτό είναι μιά απροσδιόριστη “ μάζα ”, η πρωταρχική Ύλη, καί γιά αυτό χαρακτηρίζεται συμβολικά σαν « **ύδατα** » καί « **άβυσσος** ».

Στην συνέχεια ο Λόγος τού Θεού Δημιουργεί το πρωταρχικό “ **Φως - Πυρ** ”, το οποίο συμβολίζεται με τον **εξάκτινο** δηλαδή με δύο τρίγωνα πού αλληλοεισδύουν καί το οποίο περιέχει εν δυνάμει τα τέσσερα στοιχεία - [☞ σχήμα Σ_{41-ALX}]. Ακολουθεί η διάκριση τού άνω από το κάτω, τού Πνευματικού καί τού Κοσμικού επιπέδου με την δημιουργία τού **στερεώματος - ουρανού**, η μεγάλη έκρηξη τής φυσικής επιστήμης Big - Bang. Η μετάφραση τών **Θ'** απέδωσε με την λέξη

ουρανός τον εβραϊκό όρο **Σαμαϊμ**, πού σημαίνει **πυρ** καί **ύδωρ** - πυρώδες ύδωρ, ένα ύδωρ πυροπνευματικό, το οποίο έγινε ο φορέας τής Ψυχής του Κόσμου.

Με την « συμπύκνωση » ή την « στερέωση » του πυρώδους αυτού ύδατος, δημιουργήθηκε η ύλη των κόσμων όπου διαβιούμε .

Η πρώτη αυτή εκδήλωση του Θεού χαρακτηρίζεται στην Βίβλο ως ποταμός πού εκπηγάει από την Πνευματική Δημιουργία και διαχέεται σε τέσσερις κατευθύνσεις (Γέν. κεφ. 2-10).

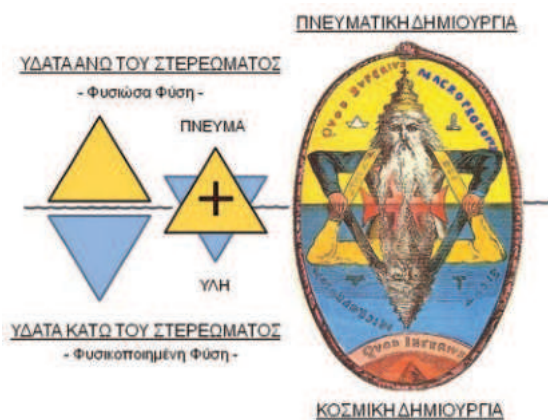
- Ποταμός δε εκπορεύεται εξ Εδέμ, ποτίζει τον παράδεισον .

εκείθεν αφορίζεται εις τέσσαρας αρχάς -

Πρόκειται για πρωταρχικές καταστάσεις **Ύλο - Ενεργείας**, οι οποίες δεν έχουν καμία σχέση με τα γνωστά μας χημικά στοιχεία, κάθε μια από τις οποίες έχει τα δικά της μοναδικά χαρακτηριστικά - σχήμα **Σ₄₁- Αλχ.**

Άλλωστε τα τέσσερα στοιχεία σχηματίζουν στην εβραϊκή γλώσσα διά τών αρχικών τους το ακρώνυμο **I.N.R.I.** του 18^{ου} βαθμού :

Iammim = Ύδωρ - Nour = Πυρ - Ruach = Αήρ - Iebeschah = Γη.

Σ₄₁- Αλχ.

Σ₄₂- Αλχ.

Περί το 500 π.Χ. οι Αρχαίοι ονόμασαν τις καταστάσεις αυτές « τα τέσσερα Στοιχεία » και τα θεώρησαν ως τις ουσιώδεις ποιότητες μέσω τών οποίων η Φύση σχηματίζεται και ενεργεί.

Το στοιχείο του Πυρός : αντιστοιχεί με τις ποιότητες τής ακτινοβολίας, τής επεκτάσεως, τής θερμότητος και τού φωτός, γνωστές στους αρχαίους σαν ποιότητες τού θερμού και στεγνού.

Το Πυρ στο ψυχολογικό επίπεδο αντιστοιχεί με τον **υπερσυνείδητο νού**.

Το στοιχείο τού **Αέρος** : αντιστοιχεί με τις ποιότητες τής κινητικότητας, τής διείσδυσης και τής διάχυσης και έχει σαν ποιότητες το θερμό και το υγρό - [☞ σχήμα Σ_{43} - Αλχ.].

Στο ψυχολογικό επίπεδο αντιστοιχεί με τον **Συνειδητό νού**.

Το στοιχείο τού **Υδάτος** : αντιστοιχεί με τις ποιότητες τής συστολής, τής μεταβλητότητας και τής αλλαγής και έχει σαν ποιότητες το ψυχρό και το υγρό - [☞ σχήμα Σ_{43} - Αλχ.].

Στο ψυχολογικό επίπεδο αντιστοιχεί με το **Υποσυνειδητό**.

Το στοιχείο τής **Γης** : αντιστοιχεί με τις ποιότητες τής αδρανείας, τής σταθερότητας και τής στερεότητας και έχει σαν ποιότητες το στεγνό και το ψυχρό - σχήμα Σ_{43} - Αλχ.

Αντιστοιχεί με το **υλικό σώμα** και την αρχή τών υλικών μορφών.

Ένα άλλο σύμβολο είναι ο οδοντωτός κόρυμβος πού περιβάλλει το Μωσαϊκό δάπεδο και

είναι σύνθεση τών τεσσάρων στοιχείων - θύσανοι στις τέσσερις γωνίες - αποτελείται δε από εναλλάξ λευκά και μαύρα τρίγωνα, δηλαδή μείξη Πνεύματος και Ύλης - σχήμα Σ_{42} - Αλχ.

Οι τέσσερις στοιχειακές καταστάσεις αλληλεπιδρούν καί εκδηλώνονται στους ανθρώπους σαν σκέψη καί νόηση, συναισθήματα καί επιθυμίες καί σαν υλικές μορφές.

Στην μύηση τού μαθητή, με τις περιοδείες οι οποίες εκτελούνται γύρω από το Μωσαϊκό δάπεδο, έχουμε συμβολικά τις επαφές με τα στοιχεία καί τις αντίστοιχες σε αυτά καθάρσεις.

Καθώς λοιπόν εισέρχεται το πρωταρχικό **Πυρ-ενέργεια** στον κόσμο τής **χωριστικότητας** (διπολικότητας) διαχωρίζεται στις δύο συστατικές του μορφές που είναι - σχήμα Σ_{44} - Αλχ. :

1^{ον}. Η “ **Πύρινη-Ηλεκτρική** ” (ξηρό & θραύσιμο) πού συμβολίζεται με τον “ **Ήλιο** ”.

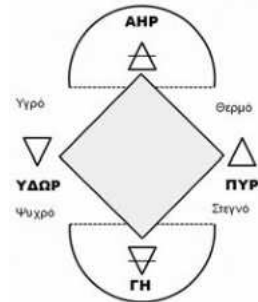
2^{ον}. Η “ **Υδάτινη-Μαγνητική** ” (ρευστό & ελαστικό) πού συμβολίζεται με την “ **Σελήνη** ”.

Η “ **Θετική** ” Διεισδυτική μορφή Ενεργείας (ο **Ήλιος** - ☼) εκφράζεται με δύο συνιστώσες. Μιά συνιστώσα “ ενεργητική ”, το “ **Πυρ** ” (δυνάμεις κεντρόφυγες ή ακτινοβόλες) καί μία συνιστώσα “ παθητική ”, την “ **Γη** ” (δυνάμεις έλξεως).

Η “ Γη ” περιέχει έγκλειστο το “ Πυρ ” - [☞ σχήμα Σ_{45} - Αλχ.].

Η “ **Αντιθετική** ” Περικαλυπτική μορφή Ενεργείας (η Σελήνη - ☾) εκφράζεται επίσης με δύο συνιστώσες - [☞ σχήμα Σ_{46} - Αλχ.].

ΟΙ ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

Σ_{43} - Αλχ.

Μια συνιστώσα “ ενεργητική ”, τον “ **Αέρα** ” (δυνάμεις απώσεως) καί μιά άλλη συνιστώσα “ παθητική ” το “ **Υδωρ** ” (δυνάμεις κεντρομόλες).

Με τον τρόπο αυτόν σχηματίζονται τα τέσσερα « γνωστά » μας Κοσμογονικά στοιχεία.

Τα στοιχεία “ **Πυρ** ” και “ **Αήρ** ” αλληλεπιδρούν και σχηματίζουν την Πνευματική αρχή πού **διευθύνει** καί στην Αλχημεία ονομάζεται **Θείον** (Πνεύμα). Το “ **Υδωρ** ” και η “ **Γη** ” επίσης αλληλεπιδρούν καί σχηματίζουν την αρχή πού **συνθέτει** την δομή τής ύλης καί **συντηρεί** τις μορφές καί στην Αλχημεία ονομάζεται **Άλας** (μορφή - σώμα) - σχήματα $\Sigma_{47-Αλχ.}$, $\Sigma_{48-Αλχ.}$.

Η ονομασία αυτή λήφθηκε από το γεγονός ότι αναλογικά το φυσικό αλάτι (Γη) είναι συστατικό τού θαλασσίου ύδατος καί συντηρεί τις τροφές (βλέπε σύμβολα στο διασκεπτήριο).

Τέλος με αμοιβαία επίδραση μεταξύ τού Πνεύματος καί τής Ύλης, μεταξύ τού **Θείου** καί τού **Άλατος** διά μέσου τών στοιχείων τού Αέρος και τού Ύδατος που αντίστοιχα περιέχουν, δημιουργήθηκε στην ενδιάμεση θέση μιά αρχή - ένας “ **πλαστικός διάμεσος** ” - ο οποίος τα “ εξισορροπεί ” καί ο οποίος ονομάζεται **Ερμής ή Υδράργυρος** - σχήματα $\Sigma_{47-Αλχ.}$, $\Sigma_{48-Αλχ.}$.

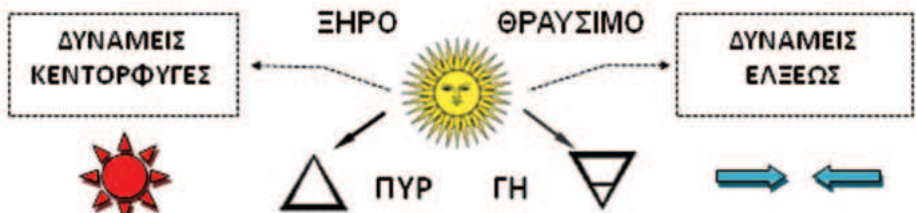
Η διαδικασία αυτή περιγράφεται ως Solve et Coagula, δηλαδή « Διαχωρισμός και Ένωση » και είναι κάτι που εξακολουθητικά συναντούμε στα διάφορα κείμενα τής Αλχημείας.

Το σύμβολο τού Ερμή, τού Αγγελιοφόρου τών Θεών, αποτελείται από τον κύκλο τού Ηλίου ☉, από τον μηνίσκο τής Σελήνης ☾ και από τον σταυρό **+**, δηλαδή τα τέσσερα στοιχεία.

$\Sigma_{44-Αλχ.}$

ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΦΥΣΕΩΣ “ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ”

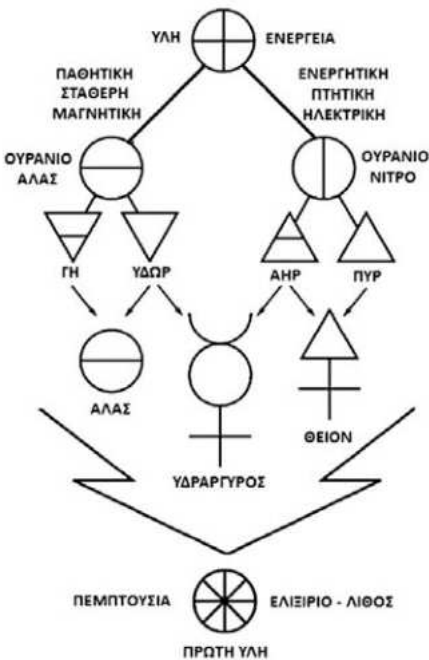
Σ45- Αλχ.

ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΦΥΣΕΩΣ “ ΜΑΓΝΗΤΙΚΗΣ ”

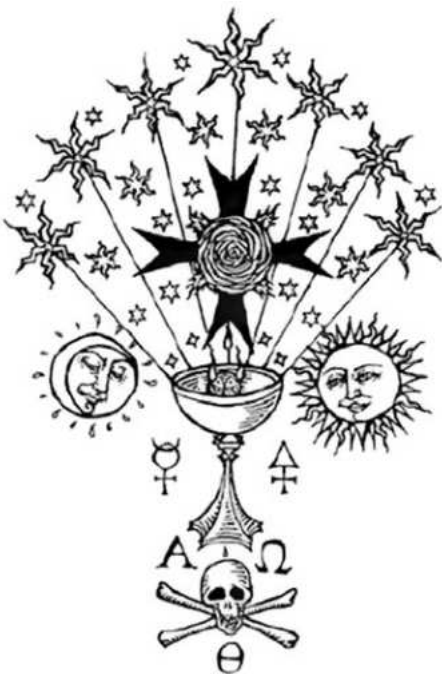
Σ46- Αλχ.

ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΥΧΙΑ
ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

Σ47- Αλχ.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ
ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΙΣΜΟΣ

Σ48- Αλχ.

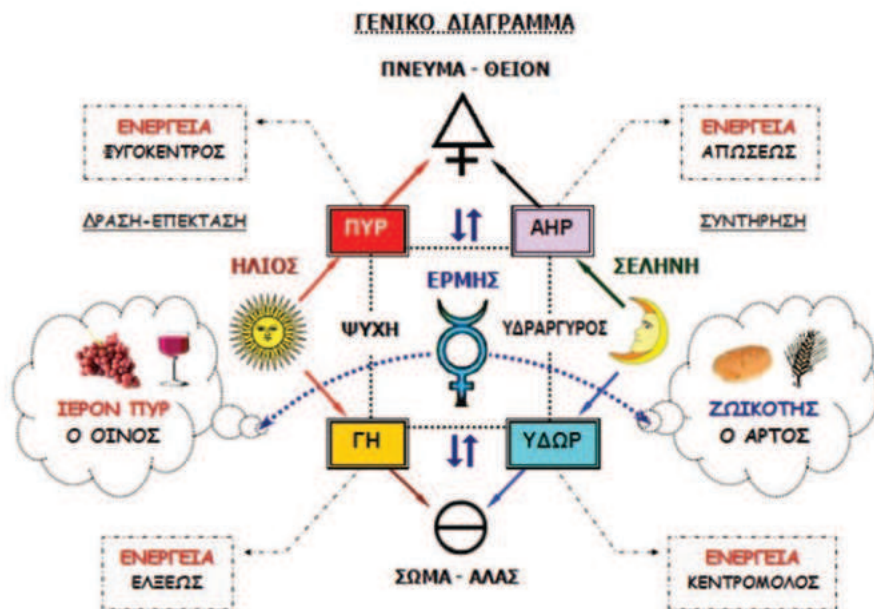
- Το **Άλας** (Salt), είναι εκείνο που παρέχει την δομή, την μορφή και την σταθερότητα και φέρνει στην ύπαρξη τα διάφορα φαινόμενα τής Ζωής.
 - Ο **Υδράργυρος** (Quicksilver), είναι ψυχρός και δεκτικός, η ρευστή ένωση των άνω με τα κάτω, (ενώνει όλα τα πράγματα). Η ζωικότητας – αιθερικότητας, η Ενέργεια τής Ζωής.
 - Το **Θείο** (Sulphur), είναι το πανταχού παρόν Πνεύμα τής ζωής και η ουσία τής συνειδησης. Είναι θερμό, διεισδυτικό και δίνει ζωή σε όλα τα πράγματα.
- Οι ενέργειες τού « Ουράνιου Νίτρου » συχνά εξομοιώνονται με την δύναμη « Κουνταλίνι ».

Η λέξη στα Σανσκριτικά σημαίνει την οφιοειδή ενέργεια, την εσωτερική Πνευματική μας ενέργεια σύμφωνα με την φιλοσοφία των Ινδιάνων και των Ανατολικών λαών η οποία έχει την έδρα της στην περιοχή τού ιερού οστού στον κόκκυγα.

Στην αλχημεία αυτό αναφέρεται ως « η μυστική φωτιά » ή το **Ιερόν Πυρ** στο άτομο.

Οι ενέργειες τού « Ουράνιου Άλατος » συχνά εξομοιώνονται με την δύναμη Prana ή δύναμη τής Ζωής (ζωικότητα - αιθερικότητα) που μεταφέρεται από τον αέρα που αναπνέουμε και από τις τροφές - σχήμα Σ₄₉- Αλχ.

Το σχήμα αυτό αποκαλύπτει το βαθύτερο νόημα τής Κοινωνίας τού άρτου και τού οίνου τού δείπνου των Ροδοσταυρικών εργασιών τού 18^{ου} βαθμού.

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ

17

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΜΥΗΣΗΣ

ΗΜύηση, παρά την συνοπτική διατύπωση ότι έχει ως σκοπό την ηθική και Πνευματική βελτίωση τού ατόμου, είναι ένα θέμα εξαιρετικά δύσκολο και για να γίνει κάπως κατανοητό απαιτούνται ορισμένες αρκετά εκτεταμένες προκαταρκτικές γνώσεις τις οποίες ήδη διεξήρθαμε κατά το εφικτόν στα περιορισμένα όρια που διαθέτουμε.

Όπως έγινε αντιληπτό, η μύηση δεν είναι φιλοσοφία, δεν είναι μελέτη ούτε μόνο γνώση. Δεν πουλιέται ούτε αγοράζεται στα βιβλιοπωλεία ούτε διδάσκεται στα πανεπιστήμια.

Αν ήταν μόνο γνώση τότε θα ήταν σχετικά εύκολο για τον κάθε ένα εραστή τής μύησης να την μελετήσει και να την κατακτήσει.

Και όπως συμβαίνει με όλες τις άλλες γνώσεις, προ πολλού θα είχε τυπωθεί σε ωραία βιβλία και θα στόλιζε τις βιβλιοθήκες μας.

Η ατομική προσπάθεια για την απόκτηση γνώσεων καθώς και η ατομική θέληση σίγουρα συμβάλλουν αλλά δεν είναι διόλου επαρκή - [♡ Περεταίρω Εμβάθυνση – Βιβλιογραφία].

Ας δώσουμε όμως τρεις, έστω και ατελείς ορισμούς, για το τι μπορεί να περιλαμβάνεται στην θεωρητική διαδικασία τής μύησης :

1. Η Μύηση είναι η « Γνώση » τής Αληθείας.
2. Η Μύηση είναι η « Γνώση » τών απόκρυφων και μύχιων νόμων τής σύστασης και λειτουργίας τού ανθρώπου, τής Φύσεως και τής Δημιουργίας.
3. Η Μύηση είναι η « Γνώση » τών ορατών και αόρατων νόμων τού Πνευματικού κόσμου.

Γίνεται αντιληπτό ότι οι ορισμοί αυτοί δεν διευκρινίζουν και δεν ρίχνουν πλήρες φως στο περιεχόμενο τής μύησης για αυτό θα προσπαθήσω να δώσω πίο συγκεκριμένες εξηγήσεις.

Η μύηση είναι η διαδικασία πού εξυπηρετεί δύο σκοπούς ή καλύτερα δύο φάσεις :

- α. Να γνωρίσει στον άνθρωπο το μέρος τής αληθείας πού είναι ανάλογο με την φύση του.
- β. Να δώσει στον άνθρωπο τα μέσα με τα οποία θα προκαλέσει μία αισθητή μεταμόρφωση στον εαυτό του, τόσο από υλικής όσο από ηθικής και Πνευματικής απόψεως.

Πρόκειται για μία επέκταση τής συνειδήσεως, η οποία επιτυγχάνεται με μυσταγωγική τελετή μέσω τυπικού και στην συνέχεια με πρακτικές ασκήσεις (κυρίως ψυχογονητικά γυμνάσματα ελέγχου τού υποσυνειδήτου) πού αποβλέπουν στην εμπράγματη επέκταση αυτής.

Η μεταμόρφωση αυτή χαρακτηρίζεται ως μία δεύτερη γέννηση ή ως αναγέννηση. Η μύηση λοιπόν είναι η διδασκαλία και η πρακτική (θεωρητικό και πρακτικό μέρος) που μεταμορφώνει τον άνθρωπο και τον φέρνει κοντά στην πηγή του, στο αιώνιο Φως, δηλαδή τον Μ*Α*Τ*Σ* προς τον Οποίον « το παν τείνει » σύμφωνα με το τυπικό τού μαθητή.

Η μύηση είναι μία ιδιάζουσα ζωή Γνώσεως, εξαγνισμού, καθάρσεων και συμπεριφοράς.

Είναι μία διαδικασία η οποία γονιμοποιεί τον μούμενο βάζοντάς τον σε μία ατραπό στην οποία, μέσα από την κατάκτηση ανώτερων επιπέδων συνείδησης, έρχεται στην γνώση τού εαυτού του, τού Θεού και τού Σύμπαντος, δίνοντας απαντήσεις στα πανάρχαια ερωτήματα « ποιός είμαι, από πού έρχομαι και πού πηγαίνω ».

✎ Η διαδικασία αυτή αλληγορείται κατά την εισδοχή στον Κυανό Τεκτονισμό, με τις τέσσερις περιόδους.

Διαβάζουμε σε παλιό τυπικό τού 1^{ου} βαθμού, τού μαθητή, τού 19^{ου} αιώνα :

Ο δοκιμαστής κατά την τελετή τής μύσεως τοποθετεί είδος θυρεού - [✎ σχήμα Α186].

A186

A187

Ο Σεβάσμιος λέει στον υποψήφιο προς μύηση :

« Βλέπετε ήδη γεγραμμένας επί τού θυρεού αυτού τας λέξεις, Γη, Αήρ, Ύδωρ, Πυρ, δηλαδή τα τέσσερα στοιχεία τών αρχαίων. Άλλοτε ο υποψήφιος υφίστατο τρομερές δοκιμασίες διά τών τεσσάρων αυτών στοιχείων. Το αρχαίο αυτό σύστημα τής μύσεως έγινε δεκτό παρ' ημών ως συμβολική παράδοσις, εικονίζουσα τον νεόφυτο εν τη πάλη με τα στοιχεία τής φύσεως.

Η Γη, ο θάλαμος τών συλλογισμών ... Το πρώτον συμβολικόν ταξείδιον εξετελέσατε διά τού αέρος ... Κατά το δεύτερον συμβολικόν ταξείδιον εκαθαρίσθητε δια τού ύδατος.

Κατά το τρίτον συμβολικόν ταξείδιον διήλθατε διά τών φλογών »...

Τα τέσσερα αυτά είδη εκδήλωσης ή καταστάσεις τής πρωταρχικής ουσίας στο κοσμικό επίπεδο, η Παράδοση τις παριστάνει με τα ονόματα τών τεσσάρων στοιχείων τών Αρχαίων :

ΠΥΡ (Πνευματική ουσία), ΥΔΩΡ (ψυχική και αισθαντική ουσία),

ΑΗΡ (νοητική και νευρική ουσία) και ΓΗ (υλική ουσία)

Στην τυπική μύηση τού μαθητή, με την κάθοδο στον σκοτεινό θάλαμο, στην Γη, και με τις τρεις περιόδους οι οποίες εκτελούνται γύρω από το Μωσαϊκό δάπεδο, έχουμε συμβολικά τις επαφές με τα τέσσερα στοιχεία και τις αντίστοιχες σε αυτά καθάρσεις.

Σκοπός και το τέρμα τής Μύησης είναι να κυριαρχήσει κανείς πάνω στα τέσσερα στοιχεία.

Αυτό προϋποθέτει να ξεπεράσει ο κάθε ένας μας την γοητεία πού ασκούν επάνω του και πού συμβολίζεται στις τρεις περιόδους με τα διάφορα συμβολικά εμπόδια και θορύβους.

Η σταδιακή κυριαρχία επάνω στα στοιχεία, συμβολίζεται με μιά προοδευτική ελάττωση τών εμποδίων έως ότου ο μνημένος κυριαρχήσει επ' αυτών, όποτε αποκαλύπτονται οι οφθαλμοί του καί βλέπει το πραγματικό Φως, δηλαδή την αλήθεια.

Γίνεται **Βασιλιάς** και κάτοχος τής **Βασιλικής Τέχνης**

Ο όρος εμφανίζεται σε πάρα πολλά σημεία τής εισαγωγής τού Τεκτονικού Συντάγματος τού Ιακώβου Άντερσον τού 1723.

Λέγεται ότι η λέξη Βασιλιάς ετυμολογικά προέρχεται από το “ βάση ” καί λας ή λάας και φαίνεται να σημαίνει “ ο βαίων επί τού λίθου ”, δηλαδή υποδηλώνει τον κυρίαρχο τής υλικής Δημιουργίας καί τών τεσσάρων στοιχείων από τα οποία αυτή συντίθεται.

Η έννοια αυτή τού Βασιλικού αξιώματος παρέμεινε κρυμμένη στα μάτια τών βεβήλων στο έμβλημα τής Βασιλικής εξουσίας το οποίο αποτελεί το κύριο συστατικό στοιχείο τού στέμματος καί τού σκήπτρου, δηλαδή μιά σφαίρα με ένα σταυρό επάνω της - [σχήμα A188].

Το έμβλημα αυτό αποτελείται από το σύμβολο τού ορυκτού βασιλείου, το οποίο κατ' επέκταση παριστάνει την υλική Δημιουργία, έχοντας στο επάνω μέρος ένα σταυρό, πού υποδηλώνει την Εκπνευμάτωση, την Εξέλιξη, την Τελειοποίηση.

Με λίγα λόγια την κυριαρχία τού Πνεύματος επάνω στην ύλη.

Το ίδιο νόημα έχουν τα τέσσερα σκαλοπάτια πού οδηγούν στην Ανατολή δηλαδή στην χώρα τού Πνεύματος. Ο μύστης πρέπει να ανεβεί τέσσερα σκαλοπάτια δηλαδή να γίνει κύριος τής ύλης και τών καταστάσεων της.

A188

Τα τεσσάρα στοιχεία ευρίσκονται σε όλα τα επίπεδα (κόσμους) τού Σύμπαντος ! Όπως αναλύσαμε πιο πριν, ο Συνδυασμός τών τεσσάρων στοιχείων, μέσω τών Δονήσεων, οργανώνει την πρωθύλη και δίδει την ύλη τών Κοσμικών συστημάτων επί τών οποίων διαβιούμε - [♪ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ - κεφάλαιο 10.2.4.

Επαναλαμβάνω εκείνο που αναφέραμε στο κεφάλαιο για την « Η ΧΑΛΚΙΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ » (Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΨΥΧΗ), ότι τα ονομαζόμενα « Πυρ », « Αήρ », « Ύδωρ » και « Γη », δεν είναι στην πραγματικότητα τα στοιχεία τού φυσικού τύπου πού είμαστε συνηθισμένοι.

✎ Τα τέσσερα στοιχεία είναι ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ - ΝΟΜΟΙ και όχι φυσικά πράγματα !
« ΟΛΕΣ ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΣΥΝΔΙΑΣΜΟΙ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ, ΠΕΡΑΝ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΜΙΑ ΑΛΛΗ ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΕΝΟ ΣΥΜΠΑΝ »

ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ : πηγή και ζωή τών τεσσάρων στοιχειακών νόμων

ΠΥΡ	: είναι η ιδιότητα τής διαστολής - επεκτάσεως		Ακοή
ΑΗΡ	: είναι η ιδιότητα τής κινητικότητας		Όραση
ΥΔΩΡ	: είναι η ιδιότητα τής συστολής - συμπυκνώσεως		Όσφρηση
ΓΗ	: είναι η αδράνεια - σταθερότητα		Γεύση
			Αφή

Στην μύηση τού 17^{ου} και 19^{ου} βαθμού θα δούμε μια πιο προωθημένη προσέγγιση μέσα από την Αποκάλυψη τού Ευαγγελιστή Ιωάννη - [♠ τόμος Β' - 17^{ος} και 19^{ος} βαθμός].

Τα υλικά στοιχεία πού έχουμε υπ' όψιν μας με τα ως άνω ονόματα, είναι μακρινή αντανάκλαση και απόδοση στο επίπεδο πού ζούμε τών πρωταρχικών αυτών στοιχειακών νομών - ιδιοτήτων.

Το Σύμπαν δεν είναι μια νεκρή μηχανή από αλληλο-συγκρουόμενα άτομα.

Τα τέσσερα στοιχεία κάθε άλλο παρά αντιπροσωπεύουν νεκρή ύλη - [♠ τόμος Β', 18^{ος}].

Πά αυτόν τον λόγο οι Μύστες τής αρχαιότητας και οι Πατέρες τής Εκκλησίας έδωσαν ονόματα στις Διάνοιες πού κυβερνούν αυτά τα στοιχεία.

Ονόμασαν τούς Κυρίους τής φωτιάς Macha el (Μιχαήλ) και έδωσαν τα ονόματα Gavir el (Γαβριήλ), Rafa el (Ραφαήλ) και Uri el (Ουριήλ) στα άλλα στοιχεία.

Πατί όμως να δώσουν στα στοιχεία αυτά τέτοια ανθρωπομορφικά ονόματα ;

Ίσως για να τονίσουν ότι στην πραγματικότητα τα στοιχεία είναι νοήμονες οντότητες και όχι τυφλοί καί χωρίς ζωή νόμοι.

Είναι η νοημοσύνη πού κρατά την Φύση σε ισορροπία.

Η κοινή δε σε όλους κατάληξη, δηλαδή το El, σημαίνει Θεός.

Μόνο οι προχωρημένοι Διδάσκαλοι μπορούν να επιβεβαιώσουν αυτήν την αρχή, όταν κάποια ημέρα θα έρθουν σε ενσυνείδητη επαφή με τις οντότητες αυτές πού τις ονομάζουμε Αρχαγγελικές τάξεις ...

“ *Εάν ταις γλώσσαις τών ανθρώπων λαλώ και τών Αγγέλων...* ”, αναφέρει ο Παύλος στην προς Κορινθίους επιστολή του (κεφ. 13 : 1).

Επειδή δε τα πάντα στο σύμπαν είναι δονήσεις, η επαφή αυτή είναι ο γνωστός σε όλους από την φυσική όρος τού συντονισμού τών δονήσεων ή με άλλα λόγια η λεγόμενη στον Τεκτονισμό εναρμόνιση με τον **Παγκόσμιο Ρυθμό**.

Διότι κάθε **φαινόμενο τής ζωής** (όχι η ίδια η Ζωή - αίτιο αυτή καθ' εαυτή) δεν είναι τίποτε άλλο από « **συστήματα κραδασμών που τείνουν να κρατήσουν ένα σύνολο σε ύπαρξη** ».

Η χρήση και το άναμμα κεριών στην Στοά δεν είναι τόσο απλή και άνευ σημασίας, όσον εκ πρώτης όψεως δείχνει, διότι στην πραγματικότητα κάνουμε επαφή με τα τέσσερα στοιχεία.

Το ίδιο το κερί που είναι στερεό παριστάνει το στοιχείο τής Γης.

Όμως ολίγον κατ' ολίγον το κερί λιώνει και μια μικρή λίμνη υγρού σχηματίζεται που είναι το στοιχείο τού ύδατος.

Ο αέρας είναι πάντοτε παρόν και τον αντιλαμβανόμαστε, ακόμη και αν δεν είναι ορατός στα μάτια μας, με το τρεμούλιασμα τής φλόγας.

Όταν όλη η Στοά φωτίζεται δημιουργείται ο Κόσμος, μέσω τών κεριών που αναπαριστούν την ενεργοποίηση τών τεσσάρων στοιχείων και τής λειτουργίας των με την μετάδοση τού πρωταρχικού Φωτός από το μεσαίο κερί τού τρικήρου τού Σεβασμίου, τον Αστέρα.

Σε κάθε ένα από τους τέσσερις Καμπαλιστικούς κόσμους ένα από τα τέσσερα στοιχεία επικρατεί αλλά περικλείει και τα υπόλοιπα τρία.

Περιέχονται δε σαν δομικά στοιχεία στο Τετραγράμματο Όνομα (φόρμουλα) **יהוה**.

Το στοιχείο τής φωτιάς για παράδειγμα στον ψυχικό κόσμο σε συνδυασμό με το στοιχείο τού ύδατος κάνει δυνατούς διαφόρους τύπους συναισθημάτων, όπως ο θυμός, η επιθετικότητα, η ζήλια κ.λ.π.

Μπορεί κάποιος να ρωτήσει, τι απόδειξη έχουμε ότι τέτοια συναισθήματα συσχετίζονται με την φωτιά και το νερό ;

Μπορούμε να παρατηρήσουμε το αποτέλεσμα τέτοιων συναισθημάτων στα στοιχεία πού απαρτίζουν το υλικό σώμα.

Κάτω από την επίδραση δριμύτατου θυμού λέμε ότι το αίμα κάποιου βράζει.

Τα αποτελέσματα τού θυμού αυξάνουν την θερμοκρασία τού σώματος και βλέπουμε συνήθως το πρόσωπο να γίνεται κατακόκκινο που είναι μια εκδήλωση τού στοιχείου τής φωτιάς.

Την ίδια στιγμή η καρδιά μας αρχίζει να κτυπά βίαια και το αίμα να κυκλοφορεί πιο γρήγορα, μιὰ εκδήλωση τού στοιχείου τού αέρος.

Η φωτιά κάνει επίσης δυνατό το στοιχείο τού αυθορμητισμού πού είναι ένας τρόπος δημιουργικής ενέργειας.

Αν καθίσουμε κάτω να σκεφθούμε και να συγκεντρωθούμε, τι νομίζετε ότι θα μας συμβεί ;

Η θερμοκρασία τού σώματος θα ανέβει. Το στοιχείο τής φωτιάς στον νοητικό κόσμο κάμνει δυνατό σε εμάς να συλλογιζόμαστε και συγκεντρωνόμαστε.

Όταν δε λέμε σκέψη δεν εννοούμε μόνο την δημιουργία νοητικών εικόνων, αλλά επίσης και την γνώση εννοιών, καταστάσεων, ιδεών και φαινομένων έκστασης.

Όλα αυτά είναι εκφράσεις τού αέρα και τής φωτιάς και έχουν πάντα αποτέλεσμα στο σώμα.

Η ουσιαστική μήση μέσω των περιοδίων είναι το να εξετάσει κανείς τα στοιχεία αυτά και να εξακριβώσει την δύναμη και την αξία τους και τον τρόπο με τον οποίο μπορούν να χρησιμοποιηθούν δημιουργικά.

Πρέπει επίσης να γνωρίζουμε την ζημία πού μπορούν να προξενήσουν και να προσπαθήσουμε να την αποφύγουμε.

Γιά παράδειγμα, ένας συγκεκριμένος συνδυασμός των στοιχείων τού νερού και τής φωτιάς στον νοητικό και ψυχικό κόσμο δημιουργεί το φαινόμενο τού εγωισμού και ναρκισσισμού.

Πρέπει να μελετήσουμε και να αναλύσουμε τέτοιες καταστάσεις ώστε να μπορέσουμε να πετύχουμε μέσω τής γνώσεως και τής βουλήσεως μας, τις καθάρσεις μέσα μας.

✋ Όλα τα στοιχεία μέσα στον κόσμο των αντιθέσεων, δηλαδή στο Μωσαϊκό δάπεδο όπου γίνονται οι περιοδείες, δημιουργούν δύο καταστάσεις :

Δημιουργία και καταστροφή.

Στην πραγματικότητα η καταστροφή είναι μιὰ φαινομενική κατάσταση με σκοπό την δημιουργία νέων συνθηκών γιά να υπάρξουν νέες τελειότερες δημιουργίες.

Ο πραγματικός μνημένος πρέπει να φθάσει στο σημείο να υπερβεί την γοητεία τους...

Αυτό στην μυητική γλώσσα ονομάζεται *Coincidentia Oppositorum*, δηλαδή εναρμόνιση των αντιθέτων

Έτσι η κάθε περιοδεία περατώνεται μεταξύ των δύο στηλών όπου θεωρείται ότι επέρχεται η εξισορρόπηση των στοιχείων, τα οποία απέρρευσαν από της δύο αυτές στήλες J* και B*, το Πνεύμα και την πρωταρχική ύλη (*prima materia*) διά τής αλληλοεπιδράσεως και εναρμονίσεως των οποίων παρήχθη η Ψυχή τού Κόσμου και στην συνέχεια τα Σύμπαντα.

✎ Κανείς πρέπει να εργασθεί βαθμιαία για να κατανοήσει αυτές τις ουσιαστικές αλήθειες.

Διότι η μύηση δεν είναι απλά μία τελετή κατά την οποία οι διδάσκαλοι τοποθετούν ένα ξίφος στο κεφάλι του υποψήφιου και του ψιθυρίζουν λίγες λέξεις, αλλά μία διαδικασία η οποία μπορεί να διαρκέσει πολλά χρόνια ή και αιώνες από Πνευματική εξέλιξη.

Ο Τεκτονισμός μάς δίνει μια γεύση αυτής της μυστηριακής αλήθειας μέσω των συμβολικών μύσεων χωρίς όμως να προσδιορίζει τις συγκεκριμένες μεθόδους (τεχνικές - γυμνάσματα) στο πως να επεξεργασθούμε το βαθύτερο περιεχόμενο των μύσεων αυτών.

Όμως για κάθε ένα από τα τέσσερα στοιχεία υπάρχουν διάφορες ουσιαστικές μύσεις :

1^{ov}. Η πρώτη μύηση ανήκει στο στοιχείο της Γης, δηλαδή στον τρόπο διαβίωσης μας.

Εστιάζεται στην κοινωνική μας Διαθήκη με τα καθήκοντα, με τις υποχρεώσεις και με την αλλαγή του τρόπου της ζωής μας (Διασκεπτήριο).

Εστιάζεται επίσης στην εξέλιξη του χαρακτήρα, την απόκτηση αρετών και στην πρώτη σοβαρή προσπάθεια να υπερβούμε την γοητεία της ύλης, τα λεγόμενα μέταλλα. Περαιτέρω συνεπάγεται την αναγνώριση της αναμφίβολης αλήθειας ότι ο καθένας από εμάς είναι μια θεία Μονάδα, μια Ψυχή αθάνατη που απορρέει από το Απόλυτον ΕΙΝΑΙ Θεόν.

Ο όρος έχουμε Ψυχή δεν είναι πιά δόκιμος, διότι εμείς είμαστε η Ψυχή και έχουμε σώματα ! Κατά την διάρκεια της πρώτης μύησης ο μύστης αποκτά διάφορες αρετές όπως ανοχή, υπομονή, να κυβερνά το σώμα και την προσωπικότητα, να αποβάλει τα πάθη, τις κακίες και τα ελαττώματα και να ξεπερνά την οργή.

Ακόμη αποκτά συνείδηση της ανάγκης να υπηρετεί τον πλησίον, κάτι που αποτελεί έργο των ιπποτών του Τεκτονισμού - [♣ 30^{ος} βαθμός].

2^{ov}. Η δεύτερη μύηση περιέχει το πρώτο βήμα για την απόκτηση ικανοτήτων και δυνάμεων.

Εδώ ο μουούμενος προσπαθεί να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ της προσωπικότητας και του Εγώ - [♣ τόμος Β' , 32^{ος} βαθμός στρατόπεδο].

Η μύηση αυτή έχει σχέση με το ενεργειακό επίπεδο (μύηση του αέρα) και την αιθερική ενέργεια (αιθερικό σώμα) του ανθρώπινου οργανισμού και με τις διάφορες λειτουργίες του.

Εδώ τα τέσσερα στοιχεία εμφανίζονται υπό την μορφή νόμων - λειτουργιών - ιδιοτήτων των οποίων προσπαθεί να γίνει Κύριος, δηλαδή να επιτύχει όχι μόνον την γνώση τους αλλά και τον ενσυνείδητο χειρισμό τους !

Αυτοί οι νόμοι - λειτουργίες και ιδιότητες είναι οι εξής :

α. **Γη** : Είναι εκείνη η έκφραση της Ενέργειας του ποταμού της Ζωής που

κάνει δυνατή την δημιουργία τής μορφής του παχυλού υλικού σώματος (σκελετός κ.λ.π.).

β. Ύδωρ : Είναι η έκφραση τής Ενέργειας του ποταμού τής Ζωής που κάνει δυνατή την βίωση τής εμπειρίας των αισθημάτων, των συναισθημάτων και των αισθήσεων.

γ. Αήρ : Είναι εκείνη η έκφραση τής Ενέργειας του ποταμού τής Ζωής που κάνει δυνατή την διατήρηση τής μορφής (του σώματος). Επίσης κάνει δυνατή την κίνηση, δηλαδή την ροή του αίματος, κτύπους τής καρδιάς, παλμούς των πνευμόνων, μεταβολισμός και γενικά όλες οι εκούσιες καί ακούσιες κινήσεις του οργανισμού.

δ. Πυρ : Είναι η έκφραση τής Ενέργειας του ποταμού τής Ζωής που κάνει δυνατή την λειτουργία του Νού, τής σκέψης, τής μνήμης και του υποσυνειδήτου (τάπητας).

3^{ον}. Η τρίτη μύηση (μύηση του ύδατος) έχει σχέση με το ψυχικό επίπεδο, τον ψυχισμό μας.

Στον ψυχικό κόσμο το στοιχείο που επικρατεί είναι το ύδωρ.

Στα πρώτα στάδια τής μύησης αυτής αποκτούμε μεγαλύτερη ικανότητα καθόδου στο υποσυνειδητό μας όπου συντελούνται οι ψυχικές καθάρσεις καί προετοιμαζόμαστε να μεταφέρουμε την συνειδητότητα μας στους ψυχονητικούς κόσμους (2^η εκσωμάτωση), στο ονομαζόμενο συμβολικά στον 3^ο βαθμό Μέσον Δώμα.

Σε παλιό τυπικό τής στοάς Φοίνιξ Κερκύρας του 1871, που είναι η πρώτη στοά η οποία λειτούργησε στην Ελλάδα, μετά την δεύτερη περιοδεία ο Σεβάσμιος λέει κάτι που από μόνο του μας λέει πολλά : “ *Η τριπλή αυτή πλύσις συμβολίζει την κάθαρση τής Ψυχής”* - [*β ΠΙΝΑΞ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΩΝ* :

αισθητικότης ⇔ ψυχικό ρεύμα ⇔ αισθήματα].

4^{ον}. Η τετάρτη μύηση (μύηση του πυρός) έχει σχέση με το νοητικό επίπεδο και με την ορθή λειτουργία τής σκέψης και αποκτούμε μεγαλύτερες ικανότητες συγκεντρώσεως, σκέψεως, κατανοήσεως και δυνάμεως τής θελήσεως.

Στα πρώτα στάδια τής μύησης αυτής αναπτύσσουμε ικανότητες όπως το άπλωμα τής συνειδήσής μας σε πιο μεγαλύτερη περιοχή (3^η εκσωμάτωση) γιά να αποκτήσουμε εμπειρία από το κάθε τι καί να γνωρίσουμε την Αλήθεια.

Η τέταρτη μύηση είναι η κατάσταση και το αποτέλεσμα τής περεταίρω εξέλιξης και αρμονικής συλλειτουργίας των τριών προηγούμενων και οδηγεί στον “ Φωτισμό ” όπως υποδηλώνει και η αφαίρεση του καλύμματος (καλύπτρας) των οφθαλμών.

✋ Είναι άραγε η σειρά των μύσεων του αέρος ανώτερη από τις μύσεις του ύδατος ;

Ο Ιησούς είπε :

“ *μακάριοι οί πτωχοί τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν* ”

Με αυτό δεν εννοούσε βέβαια τούς βλάκες και τούς ηλιθίους, αλλά όλους εκείνους πού δεν έχουν μέσα τους πονηριά και κατεργαριά.

Δεν είναι ούτε η εξυπνάδα ούτε η συσώρευση γνώσεων πού θα μας οδηγήσει στην αυτοεπίγνωση, αλλά η καθαρή καρδιά, δηλαδή το Φως τής Αγάπης που ενώνει και συντονίζει όλη την Δημιουργία.

Ο Χριστός είπε επίσης και κάτι άλλο (Ματθαίος κεφ. 5 : 8) :

“ μακάριοι οί καθαροί τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται ”.

Χωρίς την ενεργοποίηση τής καθαρότητας τής καρδιάς, πού επιτυγχάνεται με την τελευταία μύηση, δεν μπορούμε να γνωρίσουμε τον Θεό.

Ίσως τώρα αποκτούν ουσιαστικό νόημα οι φράσεις από το Ελληνικό τυπικό τού Μαθητού :

“ Κύριε, αι φλόγες αίτινες περιέβαλλον υμάς, επεράτωσαν τας δοκιμασίας .

είθε αύται να θερμάνουν την καρδίαν υμών εν τῇ προς τον πλησίον Αγάπη ”.

Όταν η καλύπτρα τών οφθαλμών αφαιρείται, ουσιαστικά και όχι μόνον κατά την τυπική διαδικασία τής μύησης, εκείνο πού πρόκειται να αντικρίσει ο μνημένος δεν είναι άλλο από το Φως μιάς Αλήθειας που προκύπτει από την απόκτηση ενός διαφορετικού τρόπου κατανόησης τής πραγματικότητας πού μας περιβάλλει .

 Παρόλα αυτά το **Ε. 1^{ου}** τού μαθητού κάνει κάποιες υποδείξεις για το πρακτικό μέρος και την ατομική μέθοδο για να προσεγγίσει κανείς τις ακτίνες τού φωτός - [κεφάλαιο 6.2].

Στο παρακάτω σχήμα Α189 φαίνονται τα τέσσερα στοιχεία στον διάκοσμο τού ουράνιου θόλου σε Τεκτονικό Εργαστήριο τής Θεσσαλονίκης που συναντήσαμε στα σχήματα Α15, Α16.

A189

17.1. ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΜΗΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ 28^{ου} ΒΑΘΜΟΥ

Στην Διδασκαλία τού 23^{ου}/28^{ου} βαθμού από το χειρόγραφο τού Φράνκεν (*FrMa*)
αλλά και το *Rit.*, συναντούμε την παρακάτω στιχομυθία σε Αλχημική - Κα-
μπαλιστική ορολογία :

Ερ : Τι συμβολίζουν οι 7 πλανήτες ;

Απ : Είναι τα φώτα τού ουρανίου στερεώματος από την επήρεια τών οποίων
υπάρχει κάθε ουσία στην επιφάνεια τής Γης και στο στερέωμα.

Ερ : Από τι σχηματίζεται η γήινη σφαίρα ;

Απ : Από την ύλη που σχηματίζεται από την συνεργασία τών τεσσάρων στοιχείων,
τα οποία παριστάνονται από τα τέσσερα τρίγωνα ... σχήματα $\Sigma_{42, 43, 45, 46}$ - Αλχ.

Ερ : Ποιά είναι τα ονόματα τών 7 πλανητών ;

Απ : ο Ήλιος, η Σελήνη, η Αφροδίτη, ο Άρης, ο Δίας, ο Ερμής και ο Κρόνος.

Ερ : Ποιά είναι τα τέσσερα στοιχεία ;

Απ : ο Αέρας, το Πυρ, η Γη και το Ύδωρ.

Ερ : Ποιά είναι η επίδραση τών 7 πλανητών επάνω στα τέσσερα στοιχεία ;

Απ : Οι τρεις γενικές Ουσίες (Αρχές) από τις οποίες συντίθενται όλα τα σώ-
ματα : το Πνεύμα, το Σώμα και η Ζωή.

Με άλλα λόγια, το Θείον, ο Υδράργυρος και το Άλας.

Ερ : Τι είναι η Ζωή ή το Άλας (Salt) ;

Απ : Η Ζωή που χορηγείται από το Απόλυτο Είναι Θεό ή από τους 7 πλάνητες,
τους παράγοντες της Φύσεως ① {τα 7 κατώτερα Σεφίρόθ – λαμπτήρες}.

Ερ : Τι είναι το Πνεύμα ή το Θείον (Sulphur) ;

Απ : Μιά αμετάβλητη Ουσία που είναι το αίτιο διαφόρων εκδηλώσεων (φαινο-
μένων).

Ερ : Τι είναι το Σώμα ή ο Υδράργυρος (Quicksilver) ;

Απ : Ουσία εν επαφή, η οποία τελειοποιείται ⁽¹⁾ στην μορφή της από την ένωση
τού Άλατος (Salt) και τού Θείου (Sulphur) ή η συμφωνία τών τριών που
κυβερνούν την Φύση.

Ερ : Μπορεί η (Αλχημική) Τέχνη να τελειοποιήσει ένα μέταλλο όπως το κάνει
η Φύση ;

Απ : Ναι, αλλά με την προϋπόθεση ότι πρέπει κανείς να έχει επακριβή Γνώση
τής Φύσης.

Ερ : Τι θα βοηθήσει στο να επιτευχτεί αυτή η Γνώση ;

Απ : Μία « Ουσία » η οποία έχει ⁽¹⁾ τελειοποιηθεί και την οποία αναζητούμε,
κάτω από το όνομα τής « Φιλοσοφικής Λίθου » - [$\Sigma_{32^{ου}}$] !

17.2. ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΜΟΥ ΣΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟ

ιαβάζουμε στο τυπικό ενός από τούς Ανωτέρους Περιστευλιακούς βαθμούς τα εξής :

« Ο Τεκτονισμός είναι χώρος ανοικτός σε κάθε αίσθημα αγαθό, σε κάθε ευγενή ιδέα και σκέψη και σε κάθε πόθο με στόχο την προαγωγή τού ανθρώπου. Είναι προπύργιο τής προόδου και τού πολιτισμού. Αλλά για να γίνει η διδασκαλία του πιο αποτελεσματική την περιέβαλε με σύμβολα και αλληγορίες και τη διαίρεσε σε τάξεις και βαθμούς ώστε να εισχωρήσει καλύτερα στο πνεύμα των οπαδών του και να δώσει σε κάθε έναν από αυτούς την ανάλογη προς τις δυνατόμεις του παιδεία. Η μέθοδος υπήρξε απλούστατη. Αναγνώρισε από την αρχή την ανάγκη να διδάξει ολόκληρη την ιστορία τής Ανθρωπότητας, όχι τις πράξεις της, αλλά την επίδραση των φιλοσοφικών και θρησκευτικών πεποιθήσεων επάνω στην διανοητική και ηθική της ανάπτυξη. Χρησιμοποίησε ένα απλό αλλά προνοητικό μέσον, δια τού οποίου να μπορεί να προσφέρει σε αυτούς βαθμηνόν τις γνώσεις πού έχουν ανάγκη να αποκτήσουν χωρίς να απαιτούνται επίπονες σπουδές. Ο Τεκτονισμός γεννήθηκε και ζει εν μέσω λαών των οποίων οι θρησκευτικές πεποιθήσεις είχαν την ιστορική τους πηγή στις Βιβλικές παραδόσεις και άντλησε από τα Εβραϊκά βιβλία τα σύμβολα τούς μύθους και τις παραδόσεις του.

Αναγνωρίζει την Ύπαρξη ενός και μόνο Θεού υπό το όνομα “*Μέγας Αρχιτέκτων Τού Σύμπαντος*” (M*A*Τ*Σ*) και την αθανασία τής Ψυχής και χωρίς καθόλου να παρεκκλίνει από τον δρόμο αυτό, παρακολουθεί σε όλες τις Φιλοσοφικές και Θρησκευτικές εκδηλώσεις την ανθρώπινη Διάνοια, η οποία κατέληξε στην καθαρή Φιλοσοφία, δηλαδή στον Ορθό Λόγο.

Ο Τεκτονισμός επιθυμεί να συντελέσει όπως διατηρηθεί στους οπαδούς του ο Πνευματικός Βίος τής ανθρωπότητας, από την εποχή κατά την οποία η ιστορία είναι γνωστή, μόνο μέσα από μερικές αβέβαιες αναλαμπές, μέχρι τις ημέρες μας. Για τον λόγο αυτό έχει διαιρέσει την διδασκαλία του σε βαθμούς και σε διακεκριμένες χρονικές περιόδους » - [♣ **Ε.18^{ov}**].

Σύμφωνα λοιπόν με τα ανωτέρω, ο Τεκτονισμός είναι ένα σύστημα που έλκει τους συμβολισμούς του από ποικίλες πηγές και παραδόσεις - [♡ Πίνακα Ι κεφάλαιο 2.1.].

Οι Τέκτονες ιστορικοί χωρίς περιστροφές αποδέχονται φιλοσοφικές και συμβολικές διασυνδέσεις μεταξύ των Ελευθέρων Τεκτόνων και των Επαγγελματιών οικοδόμων των καθεδρικών ναών, των Ιπποτών τού Ναού (Ναϊτών), τής Ερμητικής παράδοσης, των Αλχημιστών, των Καμπαλιστών, κ.λ.π., αλλά η σύνδεση μεταξύ Ελευθεροτεκτονισμού και των διαφόρων Γνωστικών Σχολών αποσιωπείται συχνά, ακόμα και αν είναι ίσως η πιό εμφανής.

Εντούτοις στο **δ.32^{ου}** βαθμού, τού Βασιλικού Μυστικού, συναντούμε την έξης πρόταση :

« *Εις τους κάτοχους τού 31^{ου} βαθμού ετονίσθη ότι καθήκον των είναι να καλλιεργούν και να διαφυλάσσουν την Διδασκαλία τών Γνωστικών* »

Ο Γνωστικισμός είναι κυρίως ένα Φιλοσοφικό σύστημα και ένα σύστημα σκέψης, μολονότι κάποιοι θεωρούν ότι είναι μια θρησκεία ή ότι αποτελεί μια αίρεση. Αρχικά αναπτύχθηκε στον αρχαίο κόσμο και τον ασπάστηκαν πολλοί φιλόσοφοι όπως ο Πυθαγόρας.

Συνέβαλε δε αργότερα στην ανάπτυξη τού πρώιμου Χριστιανισμού, όπου ένας χριστιανός θα μπορούσε με την « Γνώση » να επιτύχει την άμεση επίγνωση τού Θείου.

Για αυτούς « Γνώση » σήμαινε μια μυστική και υψηλότερη ερμηνεία τών Ευαγγελίων, διαφορετική από την κοινή αντίληψη και τα πιστεύω τών απλών Χριστιανών. Ισχυρίζονταν ότι έλαβαν την αποκάλυψή τους από μια μυστική παράδοση μέσω τών μαθητών από τον ίδιο τον Ιησού και διαφύλαξαν ζηλότυπα την γνώση τους από τους αμύητους.

Ο Ιησούς εμφανίζεται στα Ευαγγέλια να έχει πεί :

« *γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς* »

(Ιωάννης, κεφ. 8 : 32).

Για ποιά όμως Γνώση τής Αληθείας μιλούσε ;

Είναι προφανές ότι δεν αναφερόταν σε εκείνα που δίδασκε στα πλήθη με παραβολές, διότι όταν κάποτε τον πλησίασαν οι μαθητές και τον ρώτησαν γιατί μιλά στα πλήθη με παραβολές, τότε Εκείνος αποκρίθηκε και τους είπε :

« *Γιατί σε εσάς έχει δοθεί να γνωρίσετε τα Μυστήρια τής Βασιλείας τών Ουρανών, αλλά σε εκείνους δεν έχει δοθεί ... Γι' αυτό με παραβολές τους μιλάω, γιατί ενώ βλέπουν, δε βλέπουν, και ενώ ακούν, δεν ακούν ούτε καταλαβαίνουν* » (Ματθαίος, κεφ. 13 : 10).

Και αλλού επίσης στα κείμενα αναφέρεται : « *Και με τέτοιες πολλές παραβολές τούς μιλούσε τον λόγο τού Θεού, καθώς μπορούσαν να ακούνε. Και χωρίς παραβολή δεν τους μιλούσε, αλλά ιδιαιτέρως στους μαθητές του τα επέλυε όλα* » (Μάρκος, κεφ. 4, 33 : 34).

Η « Γνώση » σημαίνει την Θεία Γνώση που θα μπορούσε να επιτευχθεί μέσω τής μελέτης τής Φύσης, τής προσωπικής μύησης και τής Θείας Αποκάλυψης. Μυητικές σχολές ιδρύθηκαν από τους Γνωστικούς προκειμένου να συμβάλουν στην μελέτη και την μύηση και για να επιτύχουν την μέθεξη στην Σοφία.

Η τάση αυτή για μέθεξη στην Σοφία είναι ο έρωτας για την Σοφία, η φιλότητα που οδηγεί στην σοφία (φιλοσοφία) και είναι δημιουργημα τού ελληνικού πνεύματος τής αρχαιότητας.

Ο όρος « φιλοσοφία » είναι και αυτός δημιούργημα των αρχαίων Ελλήνων διανοουμένων, εκείνων που πρώτοι ασχολήθηκαν με την θεραπεία τής φιλοσοφίας και έλαβαν πρώτοι το υπέρλαμπρο τίτλο τού φιλοσόφου, οι Προσωκρατικοί, ο Πυθαγόρας κ.λ.π.

Μάλιστα θεωρείται ότι την πατρότητα τού όρου « φιλοσοφία » την έχει ο Πυθαγόρας, τού οποίου η σχολή αναγνωρίζεται από κάποιους ιστορικούς ερευνητές ότι συνδέεται με μια αρχαία μορφή Γνωστικισμού.

Να μην μας διαφεύγει ότι ο Τεκτονισμός τού Α*Α*Σ*Τ* χαρακτηρίζεται και Φιλοσοφικός.

Ο Γνωστικισμός ερεύνησε και παρουσίασε την σύνδεση μεταξύ Θεού και Φύσης και η συμβολή του για την διαμόρφωση των καλουμένων εσωτερικών επιστημών, όπως τής Αλχημείας και τής ιερής γεωμετρίας, υπήρξε μεγάλη και καθοριστική.

Κάποιοι ερευνητές θεωρούν τον Γνωστικισμό ως την προμετωπίδα διαφόρων φιλοσοφικών σχολών τής αρχαιότητας που απετέλεσαν την ιδεολογική βάση τού Ερμητισμού.

Είναι αληθές ότι ο Γνωστικισμός συνέβαλε αποτελεσματικά στην διαμόρφωση τού Ερμητισμού και διαμόρφωσε πολλές από τις θεμελιώδεις αρχές του.

Η επιρροή τού Γνωστικισμού στον Ερμητισμό, ο οποίος θα εξετασθεί στην συνέχεια, καθώς και στα άλλα αποκρυφιστικά κινήματα των παλαιότερων χρόνων, είχε σαν αποτέλεσμα την διείσδυσή του και σε κάποια χριστιανικά ρεύματα τής πρώιμης εποχής τού Χριστιανισμού και από εκεί την είσοδό του πρώτα στο Βυζάντιο και μέσω αυτού στην Δύση όπου επηρέασε διάφορα αποκρυφιστικά και φιλοσοφικά κινήματα μεταξύ των οποίων και τον Τεκτονισμό.

Αυτήν ακριβώς την επιρροή θα προσπαθήσουμε τα ανιχνεύσουμε και να περιγράψουμε...

Ο Γνωστικισμός αναφέρεται συχνά στους μυητικούς βαθμούς τού Σκωτικού Τεκτονικού τύπου και μπορούμε να πούμε ότι υπεισέρχεται και σε άλλους Τεκτονικούς τύπους ή « δόγματα » μολονότι αναφέρεται σπάνια από αυτά.

Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι ο Γνωστικισμός θεωρείται γενικώς ως μια μορφή θρησκείας και επειδή ο Ελευθεροτεκτονισμός δέχεται στις τάξεις του ανθρώπους από όλες τις θρησκείες, τα δόγματα και τις ομολογίες, είναι σημαντικό για αυτόν να μην παρανοηθεί και δοθεί προς τα έξω μια λανθασμένη εντύπωση ότι ο ίδιος αποτελεί ένα είδος Γνωστικής θρησκείας.

Πάντως, ιδέες που συνδέονται με τον Γνωστικισμό μπορούν να βρεθούν σε πολλές θρησκείες και από αυτή την άποψη μπορεί να υποστηρίξουμε ότι ο Γνωστικισμός είναι περισσότερο μια εσωτερική μορφή φιλοσοφίας που ενώνει τους

ανθρώπους των διαφόρων θρησκειών και πολιτισμών, παρά ότι ο ίδιος είναι θρησκεία όπως υποστηρίζει μια μερίδα ερευνητών.

Η πραγματικότητα όμως είναι ότι ο Γνωστικισμός έχει αναπτύξει μια επιρροή πάνω σε όλες σχεδόν τις θρησκευτικές φιλοσοφίες που άνθησαν μεταξύ της Αιγύπτου και τού Θιβέτ. Βεβαίως οι διάφορες σχολές τού Γνωστικισμού ποικίλουν στις λεπτομέρειες, αλλά το βασικό δόγμα είναι στην ουσία το ίδιο.

Είναι λοιπόν σημαντικό να ερευνήσουμε μερικές από τις ιδέες τού Γνωστικισμού και να διαπιστώσουμε κατά πόσον και σε ποιάν έκταση αυτές αφορούν και τον Τεκτονισμό, σύμφωνα πάντοτε με το ανωτέρω παρατεθέν απόσπασμα από το **§.18^{ου}** για τις κάθε είδους επιρροές.

Πολλοί μελετητές θεωρούν ότι ο Γνωστικισμός είναι μια μορφή δυϊσμού στην οποία υπάρχει ο Θεός τού Φωτός και ο Θεός τού Σκότους που μάχονται για τις ψυχές των ανθρώπων.

Αυτή η άποψη είναι μάλλον μια υπεραπλούστευση τής πραγματικότητας και προέρχεται από τις πολεμικές των διαφόρων Χριστιανικών ομολογιών κατά των Γνωστικών.

Ακόμη πρέπει να λάβουμε υπ όψη μας ότι η πολεμική αυτή κατά των Γνωστικών διδαχών, διαμορφώθηκε από την αντιμετώπιση από μέρους τής Εκκλησίας μιας συγκεκριμένης Γνωστικής σχολής, των λεγόμενων Καθαρών, προτού γίνει προσιτή η Γνωστική φιλολογία στην έκταση που την γνωρίζουμε σήμερα. Μια πιό σωστή άποψη για τον Γνωστικισμό είναι εκείνη που τον παρουσιάζει ως παραδεχόμενο την ύπαρξη ενός μόνο Θεού, ο οποίος όμως εκδηλώνεται με δύο αντίθετες μορφές.

Σε κάτι τέτοιο μπορεί να οδηγήσει ο Βασικός Νόμος τής Ζωής αν παρανοηθεί. Αυτές οι δύο αντίθετες μορφές εκδήλωσης τού Θεού, κατά την αντίληψη πάντα των Γνωστικών, μπορούν να χαρακτηριστούν ως Πνεύμα και Ύλη, Ουσία και Υπόσταση, Φως και Σκότος, αλλά πάντα με τελική υπεροχή τής θετικής μορφής εκδήλωσης τού Θείου.

Ο Γνωστικισμός θεωρεί ότι ο κόσμος τού Πνεύματος κατευθύνει αοράτως τον κόσμο τής ύλης προς την κατεύθυνση τής ανύψωσής και τής τελειοποίησής του, ειδικά δε βοηθάει όλα τα όντα που κατέχουν συνείδηση στο να γίνουν πνευματικότερα (η πορεία προς το Φως).

Έτσι η κατανόηση των νόμων τού Θεού, όσον αφορά την λειτουργία τού Πνεύματος μέσα στην ύλη, θα μπορούσε να βοηθήσει κάποιον να επιτύχει μια καλύτερη αντίληψη τού Θεού.

Αυτή η συνειδητοποίηση τού Έργου τού Θεού είναι ότι αποκαλούμε « Γνώση ». Οι Γνωστικές σχολές θεωρούσαν ότι αυτή η Θεία Γνώση ήταν απαραίτητη για την σωτηρία τού ανθρώπου και την αντιπροσώπευαν με το « Φως ».

Μετά από όλα αυτά μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι η « Γνώση » στην οποία αναφερόμαστε είναι κάτι παρόμοιο με την « Αποκάλυψη » και τον « Φωτισμό » ή την « Νιρβάνα » - [♪ Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ].

Συνεπώς, από την σκοπιά των Γνωστικών, ήταν γελοίο να λατρευτεί οτιδήποτε είχε ως βάση την ύλη δεδομένου ότι πρόκειται απλά και μόνον για την σκιά ενός φαινομένου, λόγω της επιδράσεως του « Φωτός » ή του Πνεύματος το οποίο αποτελεί την μόνη πραγματικότητα.

Η αναζήτηση της τελειοποίησης και σωτηρίας της ψυχής θεωρήθηκε από τους περισσότερους Γνωστικούς ότι μπορεί να πραγματοποιηθεί μέσα από αλληπάλληλες μετενσαρκώσεις.

Συνεπώς η μάχη μεταξύ των δύο Θεών, Δημιουργικός και καταστρεπτικός ή μεταμορφωτικός παράγων, είναι για την ανθρώπινη ψυχή μια συμβολική μεταφορά της εσωτερικής μάχης που συμβαίνει μέσα σε κάποιον από την εστίαση του στην γήινη ζωή και τις αντιλήψεις της.

Στην ουσία πρόκειται για μια μάχη μεταξύ της άγνοιας και της επίγνωσης του Θείου σχεδίου.

Η κατοχή της Γνώσης είναι η πραγματική ζωή σε αντιδιαστολή με την άγνοια η οποία είναι ο θάνατος : « ο Τεκτονισμός ουδέν όριον θέτει στην αναζήτηση της Αληθείας » - [♣ & 1^{ov}].

Ο άνθρωπος της Γνώσης πρέπει να απελευθερωθεί από την ψευδαίσθηση της ύλης και το σκοτάδι του υλικού κόσμου και να ενωθεί με το Θείο φως, να αναστηθεί περνώντας από την άγνοια στην Γνώση.

Όμως η ανάσταση αυτή, μέσω της Γνώσης του Θεού, δεν απαιτεί την μεσολάβηση κάποιου ιερέα ως μεσάζοντα για την αποκάλυψη του Θεού.

Για τον λόγο αυτόν οι Γνωστικοί θέσπισαν μια σειρά « ενάρξεων » (initiation) ή μύσεων που βοηθούσαν στην ανάπτυξη της Συνείδησης και που οδηγούσαν προς την Γνώση.

Αυτές οι μύσεις συνδέθηκαν συμβολικά και με τα στάδια ανάπτυξης της Ψυχής μέσα από την μετάβαση της από αυτήν την ζωή στον θάνατο και πριν από κάθε νέα ενσάρκωση της.

Σε αυτό το μεσοδιάστημα (Μέσον Δώμα), μέσα στο οποίο συντελείται η τελειοποίηση της Ψυχής, αντιστοιχούν τα μνητικά ξεκινήματα (ενάρξεις) ή μύσεις του Γνωστικισμού, τα οποία προετοιμάζουν τους « πιστούς » για την τελειοποίηση τους.

Οι ενάρξεις ή βαθμοί μύησης των Γνωστικών αρχικά περιστράφηκαν γύρω από τα κλασσικά γνωστά τέσσερα στοιχεία και τους επτά πλανήτες που αναγνωρίστηκαν στην αρχαιότητα - [♪ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΜΗΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ του 28^{ov} βαθμού].

Θεωρήθηκε ότι τα τέσσερα κλασσικά στοιχεία της αρχαιότητας, η Γη, το Ύδωρ, ο Αήρ και το Πυρ αντιπροσώπευαν τα στάδια Φωτισμού της Συνείδησης, με την Γη να αντιπροσωπεύει την συνείδηση που εγκλωβίστηκε από τα πάθη και που υποδουλώθηκε από την ύλη.

Σχετική στην Ελευθεροτεκτονική μύηση του Μαθητή είναι η πριν από την 1^η περιοδεία της Γης παραμονή του νεοφύτου στον Σκοτεινό θάλαμο ενώ η 3^η περιοδεία του Πυρός, με την οποία ολοκληρώνεται η μύηση αυτή, αντιπροσωπεύει την ελεύθερη Συνείδηση που λάμπει με το Φως του Θεού - [♪ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΜΥΗΣΗΣ].

Συνεπώς ο μνημένος ξεκινώντας από την συνήθη κατάσταση έμαθε να κυριαρχεί στο σώμα του με την μύηση της Γης, στα πάθη του με την μύηση που συνδέθηκε με το βάπτισμα στο νερό, στην διάνοια με την μύηση του αέρα και στο πνεύμα του με την μύηση που συνδέθηκε με το βάπτισμα του πυρός.

Υπήρχε ακόμη συνήθως και ένας συμβολικός θάνατος του παλαιού κατωτέρου υλικού ανθρώπου και μια ανάσταση του νέου ανωτέρου πνευματικού ανθρώπου που διαμορφώθηκε από τις μυσίες.

Με το βάπτισμα του πυρός, του ουρανίου Φωτός, ο άνθρωπος γινόταν πεφωτισμένος και αποκαλείτο « τέκνο του φωτός ».

Στους οπαδούς του Μάνη, του Ουαλεντίνου και στους Μανδαίους, οι πεφωτισμένοι με το Θείο Πυρ αποκαλούνται « υιοί της χήρας » - [♣ 3^{ος} βαθμός – τέκνα της χήρας].

Προφανώς αυτή η ορολογία είναι κάτι που μας φέρνει στο νού τον Ελευθεροτεκτονισμό.

Οι διάφορες μύσεις των Γνωστικών έχουν ως σκοπό στο να κατανοήσει η Ψυχή πως έγινε η κάθοδός της (πτώση της) στην γη και με πιο τρόπο θα ανέλθει ξανά στον υπέρτατο ουρανό και πως σε κάθε σημείο της προς τα άνω πορείας της θα υφίσταται τον θάνατο του αιτίου (αδυναμίας) που την κρατά στον δεδομένο κόσμο της στιγμιαίας ύπαρξής της, για να αναστηθεί σε ένα ανώτερο και τελειότερο κόσμο μιας υψηλότερης σφαίρας Αυτογνωσίας.

Σύμφωνα με την Γνωστική Διδασκαλία τα πνεύματα που κατοικούν στον υπέρτατο ουρανό ερωτεύονται από δική τους επιλογή την ύλη και ψύχονται δια της καθόδου στις κατώτερες κοσμικές σφαίρες υφιστάμενα συνεχώς και πιο παχυλές υλοποιήσεις - [♣ 28^{ος} βαθμός].

Έτσι τα ουράνια πνεύματα γίνονται ψυχές που ενσαρκώνονται σε όλο και πιο μεγαλύτερης υλικότητας σώματα, κάτι που με παραστατικό τρόπο περιγράφεται σε ένα αρχαίο Γνωστικό κείμενο για την εξορία των Φωτεινών Ψυχών μέσα στα φυσικά σώματα :

« Η Ψυχή από την στιγμή που στράφηκε προς την ύλη, την ερωτεύθηκε και

φλεγόμενη από επιθυμία να γνωρίσει τις απολαύσεις τής σάρκας, δεν θέλησε πλέον να την αποχωρισθεί.

Έτσι γεννήθηκε ο κόσμος. Από την στιγμή εκείνη η Ψυχή ξέχασε ποιά ήταν. Ξέχασε τον αρχικό τόπο τής κατοικίας της, το πραγματικό της κέντρο, την αιώνια υπόστασή της ».

Εδώ έρχεται στον νού μας το γνωστό ανεξήγητο και παρεξηγημένο εδάφιο από την Γένεση :

« και ἐγένετο ἡνίκα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοὶ γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς καὶ θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς { ① - μάλλον είναι οι **ζωάνθρωποι** τών σπηλαίων οι στερούμενοι Πνεύματος}.

Ιδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ ① { οι **Ψυχές** } τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων

① { η σωματική **υλική υπόσταση**, η Ίσις η σύζυγος τού Όσιρι που συμβολίζει την Γη } ὅτι καλαὶ εἰσίν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας

① { **υλικά σώματα** } ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο » (Γέν. κεφ.6).

Η επάνοδος, στην αρχική κατάσταση τής υπέρτατης πνευματικότητας, γίνεται όταν η Ψυχή αντιληφθεί την ματαιότητα τής υλικότητας και αποβάλλοντας σταδιακά τα διάφορα πάθη τής ύλης κ.λ.π. θα ανέλθει σταδιακά στις ανώτερες σφαίρες περνώντας από την πύλη τής κάθε σφαίρας και δίδοντας στον φύλακα τής κάθε πύλης τον αναγκαίο κωδικό διέλευσης - [6 ΦΥΛΑΚΑΣ τού ΚΑΤΩΦΛΙΟΥ και Β΄ τόμος 28^{ος} βαθμός, διέλευση διά τών Μαλακίμ].

Ακριβώς αυτή την ικανότητα διέλευσης από την κάθε πύλη προς ένα ανώτερο κόσμο εξασφαλίζει ο Γνωστικισμός με τις μυήσεις που εφοδιάζουν την Ψυχή με την ικανότητα για την διαφυγή από την υλικότητα προς τους ανώτερους κόσμους τής αγιότητας.

Μερικές σχολές Γνωστικών διδάσκουν ότι η Ψυχή δεν θα μπορούσε να ανέλθει σε ένα ανώτερο κόσμο αν προηγουμένως δεν είχε υποστεί μετά τον θάνατο τον καθαρισμό της από τις ακτίνες τού καθαρτηρίου πυρός.

Σε μερικές σχολές Γνωστικών όπως οι Μανδαίοι υπήρχαν μυστικές ψηλαφήσεις τών χεριών και βηματισμοί που συνδέονταν με τα διάφορα στάδια τής μύησης. Στον Τεκτονισμό υπάρχουν ανάλογες διαδικασίες, μυήσεις, ψηλαφίσεις και βηματισμοί. Ακόμη γίνεται συμβολική χρήση τής διέλευσης από το νερό, τον αέρα και την φωτιά.

Με όμοιο τρόπο ο κάθε Τέκτων, τόσο στον 1^ο όσο και στον 3^ο συμβολικό βαθμό πρέπει να περάσει από ένα συμβολικό θάνατο προκειμένου να εισέλθει σε μια νέα ανώτερη ζωή.

Στο Χριστιανικό Γνωστικισμό, ο οποίος επικεντρώνει την προσοχή του στην ζωή και τα πάθη τού Ιησού Χριστού και την εξαγωγή από αυτά χρησίμων διδαγμάτων, βρίσκουμε συμβολισμούς που συναντάμε και στους διάφορους βαθμούς τού Τεκτονισμού.

Ο Χριστιανικός Γνωστικισμός αρχίζει την συμβολική του από την Παλαιά Διαθήκη από την οποία λαμβάνει πολλά στοιχεία μυητικού χαρακτήρα, όπως ο Βασιλιάς Σολομώντας και ο Χιράμ Αμπίφ, που έχουν στον Χριστιανικό Γνωστικισμό την ίδια ακριβώς συμβολική σημασία με εκείνην που έχουν και στον Τεκτονισμό.

Πριν όμως συνεχίσουμε καλό θα είναι να λάβουμε υπ' όψη μας την γενική παράδοση περί θεού-σωτήρα, αλλά και τού ήρωα ή μύστη που βρίσκεται διαδεδομένη στις διάφορες θρησκείες τού αρχαίου κόσμου. Ο Ράμα, ο Κρίσνα, ο Ίνδρας, ο Μίθρας, ο Δίας, ο Απόλλων, ο Διόνυσος, ο Προμηθέας, ο Όντιν, ο Βούδας, είναι λίγο ή πολύ επανάληψη τής ίδιας παράδοσης για μια υπέροχη και θεία προσωπικότητα που σώζει την ανθρωπότητα από το κακό.

Η παράδοση αυτή με τις διάφορες πτυχές της είναι ένα παγκόσμιο φαινόμενο που έχει ενσωματωθεί και στην Γνωστική Διδασκαλία.

Οι περισσότερες Γνωστικές σχολές δίδασκαν ότι υπήρχαν τέσσερις καταστάσεις συνείδησης τού ανθρώπου και τρεις μνήμες για την άνοδο, από την κατώτερη τής Γης, στην ανώτατη τού Πυρός.

Ο κατώτατος τύπος που αντιπροσωπεύθηκε από την γη περιλαμβάνει τους ανθρώπους τών οποίων η συνείδηση υποτάχτηκε ολοκληρωτικά από τον υλικό κόσμο και τις φυσικές αισθήσεις που κατέκτησαν το εγώ τους.

Αυτές οι προσωπικότητες αναφέρονται ως « υλικές » και ο πρώτος Γνωστικισμός δίδασκε ότι προσδιορίζονταν από το φυσικό σώμα το οποίο θεωρείται ψεύτικο (Μάγια) σε σχέση με το πραγματικό Πνευματικό σώμα.

Αυτό το φυσικό σώμα οι Γνωστικοί το ονόμαζαν « είδωλο » και τους ανθρώπους που θεωρούσαν ότι έχουν ένα τέτοιο σώμα τους αποκαλούσαν « τυφλούς » ή « κοιμώμενους », επειδή δεν μπορούσαν να αντιληφθούν την πνευματική αρχή τών όντων και επειδή αγνοούσαν ότι το αληθινό σώμα τους ήταν Πνευματικό και όχι υλικό.

Στον Τεκτονισμό ο « τυφλός » ή ο « κοιμώμενος » τού Γνωστικισμού καλείται « βέβηλος » και είναι ο αμήντος που αγνοεί παντελώς τις διδασκαλίες τών διαφόρων μυητικών βαθμών.

Στο Γνωστικισμό οι άνθρωποι που υποτάχθηκαν από το κατώτερο τους εγώ συμβολίζονται με έναν γαίδαρο, ζώο που χαρακτηρίζεται για το πείσμα του.

Η υπέρβαση αυτού τού πεισματικού μας εγώ, τής κατώτερης φύσης μας, επιτυγχάνεται από τον άνθρωπο που οδηγεί τον γαίδαρο και συμβολίζεται από τον Χριστό που εισήλθε στα Ιεροσόλυμα « επί πώλου όνου » (Ιωάννης κεφ. 12 : 12~16).

Η καθοδήγηση τού γαιδάρου από κάποιο ιερό πρόσωπο ως συμβολισμός τής

υπέρβασης τής κατώτερης ανθρώπινης φύσης υπάρχει και σε άλλες θρησκείες, στις παραδόσεις των οποίων ιερά πρόσωπα επιβάλλονται σε ζώα, όπως για παράδειγμα ο Μίθρας - [♀ ΜΙΘΡΑΪΣΜΟΣ].

Επομένως η αποκατάσταση των ανθρώπων τής ύλης στην πνευματική πορεία υπαινίσσεται ως « αποκατάσταση τής όρασης στον τυφλό » και αργότερα ως « ανάσταση των νεκρών ».

Αυτό υπονοούσε και ο Ιησούς, για τον άνθρωπο τους βυθισμένους στην ύλη που αποτελεί και τον συμβολικό τάφο τους, όταν έλεγε « Άφες τούς νεκρούς θάψαι τούς εαυτών νεκρούς » (Ματθαίος κεφ. 8 : 22).

Φυσικά εννοούσε τους ζωντανούς νεκρούς, δηλαδή αυτούς που διαβιούν σαν νεκροί, σε ένα μνήμα που είναι το υλικό τους σώμα και η υποδουλωμένη στην υλικότητα προσωπικότητα !

Σε ολόκληρη την Βίβλο, οι τόποι σκλαβιάς ή δουλείας αντιπροσωπεύουν, συνήθως, αυτήν την κατάσταση τής υλικής υποδούλωσης.

Μερικά παραδείγματα αποτελούν η Γη πριν από τον κατακλυσμό τού Νώε, η σκλαβιά στην Αίγυπτο και η αιχμαλωσία στην Βαβυλώνα, κάτι που μπορούμε να δούμε να αντιπροσωπεύεται καθαρά σε μερικούς Τεκτονικούς βαθμούς.

Μόλις κάποιος έχει μια εμπειρία τής Θείας φύσης τού κόσμου, όπως λέμε μια μεταστροφή τής καρδιάς, έχει επιτύχει την συνειδητοποίηση κάποιου φωτός το οποίο οι περισσότερες αγγλικές εκδόσεις τής Βίβλου χαρακτηρίζουν σαν αλλαγή στα πιστεύω ή « μεταμέλεια », αν και η ελληνική λέξη που συνδέεται με αυτήν είναι « μετάνοια ».

Μετάνοια δεν σήμαινε ότι πρέπει να εξομολογηθεί σε έναν ιερέα ή να προσχωρήσει σε μια εκκλησία ή να απολογηθεί στον Θεό για « την αστοχία », όπως πολύ προσφιλώς συχνά αποδίδεται η λέξη αμαρτία, αλλά μάλλον ότι απλά άλλαξε την καρδιά του και εστιάστηκε προς την προσπάθεια να κατανοήσει τον σύνδεσμο του με τον Θεό και συνεπώς έγινε Ελεύθερος με την πιο αληθή έννοια.

Είναι το πρώτο βήμα στο Πνευματικό ξύπνημα και στον Τεκτονισμό συμβολίζεται από το αιχμηρό αντικείμενο που πιέζεται στην καρδιά τού υποψήφιου στην μύηση τού 1^{ου} βαθμού.

Το στάδιο τής αρχικής αφύπνισης τού ανθρώπου συμβολίζεται με την συνειδητοποίηση τής κατάστασης, ότι ζει στην φυλακή τού μυαλού του ή σε ένα τάφο και την έξοδο του από την κατάσταση αυτή μέσω τού βαπτίσματος « διά τού ύδατος » το οποίο καλείται « καθαρμός ».

Αντιστοίχως, ο Τεκτονισμός εισάγει τον υποψήφιο προς μύηση σε ένα μικρό σκοτεινό θάλαμο (Διασκεπτήριο ή θάλαμος συλλογισμών), που έχει ψωμί και ύδωρ όπως μια φυλακή, καθώς επίσης και τα σύμβολα που δείχνουν τον τρόπο τής εξόδου από εκείνη την φυλακή.

Η έξοδος τού υποψηφίου από τον θάλαμο αυτόν αποτελεί την έναρξη τής μύησης που τον καθιστά Ελεύθερο Τέκτονα.

Ο υποψήφιος γίνεται αδελφός και με τις ενέργειες αυτές παύει πλέον να είναι « τυφλός ».

Οι ουσιαστικές λεπτομέρειες είναι μάλλον οι ίδιες με τις ιεροτελεστίες τών Γνωστικών.

A190

A191

Η 1^η φάση τής Γνωστικής μύησης αφορά γενικά την Ηθική και την καθυπόταξη τών παθών.

Κλήθηκε « ψυχικό » στάδιο από τους πρώιμους Γνωστικούς και ήταν ένα στάδιο στο οποίο ο μεμνημένος ανακάλυπτε ότι δεν ήταν απλά και μόνον ένα φυσικό σώμα.

Η έμφαση που δίνεται στην Βίβλο για το ύδωρ και η υπερνίκηση τού σταδίου αυτού, μπορεί συμβολικά να αποδοθεί με γεγονότα όπως ο κατακλυσμός τού Νώε και το περπάτημα τού Ιησού επάνω στο νερό.

Το πρώτο στάδιο τής Γνωστικής μύησης, που ασχολείται με την υποταγή τών παθών και την ανάπτυξη τής Ηθικής, καλείται από τους Γνωστικούς « ψυχικό » στάδιο.

Το επόμενο στάδιο τού Γνωστικισμού συμβολίζεται με τον αέρα και ο μυνόμενος διδάσκεται την σχέση ανθρώπου - Θεού που στηρίζεται στην αγάπη, μέσω τής οποίας αποκαθίσταται η ενότητα ανθρώπου και Θεού.

Στον Αιγυπτιακό Γνωστικισμό τα διάφορα μέλη τού σώματος τού νεκρού Όσιρη συμβολίζουν τις πτυχές τής θείας πραγματικότητας και συλλέγονται από την αγάπη τής Ίσιδος.

Για την κατανόηση τών πτυχών τής θείας πραγματικότητας οι Γνωστικοί μελετούν

τις επιστήμες και τις τέχνες και μυνούνται στα μυστήρια τής δυαδικότητας, ύλη - Πνεύμα, Θεός - άνθρωπος, αρσενικό - θηλυκό κ.λ.π..

Κάτι το αντίστοιχο είδαμε και για τους Ροδοσταύρους.

Άλλωστε το πρώτο που συναντά κανείς στους Τεκτονικούς ναούς είναι οι στήλες B* και J*.

Ο συμβολικός θάνατος τού υποψηφίου, στον « τρίτο βαθμό » μύησης τού Τεκτονισμού, μας πηγαίνει πίσω στα μυστήρια τής αρχαίας Αιγύπτου μέσω τής Χριστιανικής Γνωστικής ερμηνείας τού θανάτου και τής ανάστασης τού Λαζάρου από τον Χριστό. Το όνομα Λάζαρος στα Εβραϊκά είναι Ελεάζαρ ή Ελ -Αουζάρ.

Ελ (El) στα Εβραϊκά σημαίνει Θεός και Αουζάρ στα Αιγυπτιακά σημαίνει Όσιρης, ο οποίος είναι ο θνήσκων Θεός.

Τα γεγονότα τού θανάτου και τής ανάστασης τού Λαζάρου λαμβάνουν χώρα στην πατρίδα του την Βηθανία.

Στα Εβραϊκά η Βηθανία λέγεται « Μπεθανού », η οποία κατά τους Γνωστικούς είναι σύνθετη λέξη αποτελούμενη από τις λέξεις « Μπεθ » και « Ανού ».

Η λέξη Μπεθ είναι εβραϊκή και σημαίνει οικία, ενώ Ανού στα αρχαία Αιγυπτιακά σημαίνει την διαμονή τών νεκρών.

Άρα Βηθανία ή Μπεθανού σημαίνει η « κατοικία τών νεκρών ».

Η γνωστική ερμηνεία τού Λαζάρου θυμίζει τον θάνατο τού Όσιρη και η ανάστασή του από τον Χριστό ή την μύηση τού ανθρώπου που γίνεται φίλος (εταίρος) με τον Θεό σε μια ανώτερη ζωή, πράγμα που μας οδηγεί στον τρίτο βαθμό τού Τεκτονισμού. Και κάτι ακόμα σχετικό με το όνομα Λάζαρος ή Ελ - Αουζάρ (Εβρ. **עזר אל** - **עזר** = βοηθώ).

Αν αλλάξουμε την σειρά τών δύο ονομάτων τότε έχουμε Αουζάρ - Ελ, τον άγγελο τού θανάτου, γνωστόν και ως Αζραέλ (**עזראל** - Azrael = εκείνος που ο Θεός βοηθά) - [♣ 154].

Ακόμα και σήμερα στην παράδοση τών Μανδαίων Γνωστικών τού Ιράκ (εκ τού Μαντάγνα = Γνώσις) ή Σαβαίων ή Ζαβίρ (= Βαπτιστές), ένα από τα ονόματα τού Θεού είναι Αουζάρ.

Οι Μανδαίοι είναι μια εθνότητα περίπου 35.000 ατόμων που ζεί στο Ιράκ από τον 1° αιώνα μ.Χ., τα μέλη τής οποίας πιστεύουν ότι ο αληθινός Μεσσίας είναι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής.

Η Μανδαϊκή θρησκευτική διδασκαλία είναι ανατρεπτική κυρίως για τον Χριστιανισμό, αλλά και για τον Ιουδαϊσμό, μολονότι οι Μανδαίοι θεωρούνται Εβραϊκής καταγωγής.

Στον απόκρυφο Μανδαϊσμό τελούνται μυστήρια εντός τών Μανδαϊκών άντρων, όπου οι διδάσκονται άκρως ανατρεπτικές για τον Χριστιανισμό απόκρυφες Μανδαϊκές παραδόσεις.

Μετά την κατάκτηση του Ιράκ από τους Αμερικανούς, το Μανδαϊκό άντρο στην περιοχή τής Βασόρας έκλεισε από κατολίσθηση και ο λαός τών Μανδαίων, λόγω τών διώξεων από την νέα πολιτική κατάσταση, στην πλειοψηφία του ζήτησε άσυλο στην Συρία και το Ιράν.

Ο Ιησούς Χριστός κάλεσε τους ανθρώπους να ελευθερωθούν από τα ανθρώπινα δεσμά και να ξεπεράσουν την ανθρώπινη φύση.

Ενδίδοντας στην σταύρωση ο Ιησούς έδειξε, για όσους το επιθυμούν, τον δρόμο προς την σωτηρία.

Διότι αυτός που θα σωθεί θα πρέπει να καθαριστεί από κάθε σαρκική επιθυμία και να ελευθερωθεί από οτιδήποτε τον κρατά δεμένο με τον κόσμο τής ύλης και τα πράγματα.

Στους Γνωστικούς ο Σταυρός συμβολίζει τα φυσικά βάρη τής ζωής και τον παγκόσμιο διωγμό, αλλά πάνω απ' όλα συμβολίζει τις σφοδρές πνευματικές αγωνίες και την κούραση από τα εγκόσμια.

Ο ίδιος συμβολισμός, από ηθικής σκοπιάς, συναντάται στους Ροδόσταυρους με το Ρόδο επί τού Σταυρού, κάτι που πολύ εύστοχα θέτει ο Ιησούς προς τους μαθητές του :

« εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἄράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι » (Ματθαῖος κεφ.16 : 24).

Μόνον όταν φθάνει κανείς σε τέτοιο σημείο, όταν η ανθρώπινη ύπαρξη έχει απογυμνωθεί τελείως, μπορεί να απελευθερωθεί η « Γνώση » - [ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΑΛΧΗΜΕΙΑ].

Έπειτα ο « Ζωντανός Χριστός » εισέρχεται μέσα στην Ψυχή και το Πνεύμα ξυπνά και εξαγνίζεται, μετατρέποντας τον αναζητητή σε δοχείο (κύλιξ) που δέχεται το Άγιον Πνεύμα.

Ήδη από όλα όσα αναφέρθηκαν είναι φανερό ότι υπάρχουν αρκετά κοινά σημεία στους συμβολισμούς και τα τελετουργικά μεταξύ τού Γνωστικισμού και τού Ελευθεροτεκτονισμού. Οι αναφορές αυτές έγιναν για να δείξουμε ότι ακόμη και σήμερα η παρουσία τής Γνωστικής σκέψης και πρακτικής είναι ζωντανή.

Εκείνο που επιδιώξαμε, στην παρούσα σύντομη ανάλυση, χωρίς να δίνουμε μεγαλύτερη βαρύτητα από εκείνη που πρέπει να τής αναλογεί, είναι να κάνουμε κατανοητό ότι ένα μέρος τού Τεκτονικού συμβολισμού μπορεί να ερευνηθεί μέσω τής παράδοσης τών Γνωστικών, η οποία και πρέπει να είναι αντικείμενο μελέτης από τους Τέκτονες ερευνητές τής Αληθείας.

Τα όσα στοιχεία παραθέσαμε, για την επίδραση τής φιλοσοφίας και τών διδασκαλιών τών Γνωστικών στον Τεκτονισμό είναι ένας σχετικά μικρός αριθμός τεκμηρίων, μπροστά στο σύνολο τών αποδείξεων που υπάρχουν για αυτήν την επιρροή, εκ τών οποίων μέρος είναι διεσπαρμένο στις σελίδες τού παρόντος διτομου συγγράμματος...

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ

18

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟΝ ΜΙΘΡΑΪΣΜΟ

18.1. ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΜΙΘΡΑ

Ο Μιθραϊσμός είναι μια σύνθεση πολλών συστατικών. Το θεμέλιό του βασίζεται στην αρχαία πίστη του Ιράν, τον Μαζδαϊσμό, όπου επέδρασαν οι Σημιτικές δοξασίες της Βαβυλώνας καθώς επίσης και οι τοπικές πίστεις της Μικράς Ασίας (ο Αχούρα-Μάζντα συγχωνεύτηκε με τον Μπελ, η Αναχίτα με την Ιστάρ και ο Μίθρα έγινε ο Σαμάς, ο Ήλιος).

Ο Μίθρα είναι υιός του Αχούρα-Μάζδα, μεσίτης μεταξύ του Ανώτερου και των ανθρώπων. Κατέβηκε στην γη για να σώσει τους ανθρώπους από το πνεύμα του κακού, τον Αριμάν.

Η λατρεία του Μίθρα έχει διαρκέσει πάνω από 3.500 έτη και συνεχίζεται ακόμη και σήμερα. Για πάνω από 500 έτη, η θρησκεία αυτή συναγωνίστηκε με τον Χριστιανισμό για την κυριαρχία στην Ρώμη στον τότε γνωστό κόσμο, που εκτείνεται από το βόρειο τμήμα της Αγγλίας ως την Περσία, την Ινδία και τις Ρωσικές στέπες.

Το όνομα του ποικίλλει λίγο ανάλογα με την εντοπιότητα όπως :

Μίτρα στην Ινδία , Μίθρα στην Περσία και γενικότερα Μίθρας και τον ανεγνώριζαν επίσης οι Ζωροάστρες, οι Μανιχαίοι κ.λ.π.

Τα Μυστήρια του Μίθρα απετέλεσαν κατά τους πρώτους αιώνες του Χριστιανισμού, τρόπον τινά, τον κύριο θρησκευτικό αντίπαλο της νεοϊδρυθείσας τότε Χριστιανικής εκκλησίας. Μέχρι και τον 3^ο μ. Χ. αιώνα είχαν κερδίσει αρκετό έδαφος στον Δυτικό κόσμο και έτειναν να γίνουν η κυρίαρχη μυστηριακή θρησκεία της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.

Ποιός όμως ήταν ο Μίθρας από πού ήρθε και ποιό είναι το μήνυμά του για εμάς σήμερα ;

Υπάρχει ένας βαθμός διαφωνίας μεταξύ των ερευνητών κατά πόσο ο Μίθρας των Ρωμαίων είναι ο ίδιος με τον Μίτρα των Ινδών ή αποτελεί την έκφραση μιας διαφορετικής εξέλιξης.

Η ρίζα της λέξεως προέρχεται από την Ινδοευρωπαϊκή λέξη Μιχίρ, που σημαίνει « φίλος » καθώς και « επαφή ή σύμβαση ». Στα Αραβικά Μαχάρα σημαίνει επαφή. Στα αρχαία Περσικά « Μερ » σημαίνει **مهر**, φιλία και αγάπη.

Στα Σανσκριτικά και στην γλώσσα των Ινδιάνων σημαίνει Ήλιος ή Ηλιακή Θεότητα.

Είναι σημαντικό να συνειδητοποιηθεί ότι αυτές οι λέξεις δεν είχαν τότε την ίδια έννοια που έχουν σήμερα, άλλα μάλλον αντιπροσώπευαν περισσότερο μιας ρύθμιση, η οποία ήταν μια διπλής κατεύθυνσης σχέση μεταξύ του Θεού και του ζηλωτή με καθήκοντα και υποχρεώσεις και στις δύο πλευρές και ως εκ τούτου « η σύμβαση » !

Και στις δύο παραδοσιακές μορφές είναι ο προστάτης Θεός των « συμβολαίων » δηλαδή της « συμμαχίας », τής φιλίας μεταξύ θεών και ανθρώπων, ο υπερασπιστής τής αλήθειας και άσπονδος εχθρός τού ψεύδους ταυτιζόμενος πολλές φορές και με αυτόν τον Αχούρα – Μάζδα ή Ωρομάσδη.

Ως μεσίτης μεταξύ τού ουρανού και τής γης, ενέχει ήδη το σπέρμα τού θεού σωτήρα, δεδομένου μάλιστα ότι θεωρείτο ήδη εκπρόσωπος τού θείου νόμου, τής τάξης και τής δικαιοσύνης.

Ο Μίθρας ήταν η προσωποποίηση όχι τού Ηλίου, αλλά τής διά τού Ηλίου συμβολιζόμενης Πνευματικής θεότητας.

Οι αρχαίοι λαοί μόνο εξωτερικώς εμφανίζονται να λατρεύουν, ζώα, αστέρια, δένδρα κ.ο. κ.

Εσωτερικώς όμως οι μύστες διδασκόταν ότι κάτω από το σύμβολο εκείνο έπρεπε να αναζητήσουν την βαθύτερη έννοια τής “ ενεργού Θείας δυνάμεων ”, τού μύχιου εσωτερικού νόμου τής Φύσεως (αναλογία), ο οποίος εκδηλώνεται μέσω αυτών.

Επομένως όταν αναφερόμαστε στον Ήλιο δεν εννοούμε τον ορατό Ήλιο αλλά τον Πνευματικό, το Φως που φωτίζει τον κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο, δια τού φωτός τού οποίου παρέχονται τα μέσα και οι δυνάμεις στην Ψυχή για να εισέρθει σε πιο Θείους Κόσμους.

Περαιτέρω ο Μίθρας, ως θεός - ήλιος, ως θεία δηλαδή πνευματική οντότητα, ως Υιός τού Αχούρα Μάζδα, ως φωτεινή εκδήλωση τού απροσπέλαστου και μη γνωρίσιμου Πατρός, επενδύεται όπως είπαμε το κατηγορήμα τού « Μεσίτη », τού εσχατολογικού Σωτήρα τού ανθρωπίνου γένους, ο οποίος πρόκειται μελλοντικά να κατανικήσει τον Αριμάν και να απολυτρώσει τον άνθρωπο και τον κόσμο από το κακό.

Χαρακτηριστικό τής « ενδιάμεσης » αυτής θέσεως τού Μίθρα, μεταξύ Θεού και ανθρώπου, είναι ότι τού ήταν αφιερωμένη η 16^η ημέρα τού μήνα, δηλαδή η μεσαία ημέρα τού μήνα.

Για να δράσει όμως ως μεσίτης-λυτρωτής πρέπει η ενδιάμεση αυτή θέση μεταξύ Θεού και ανθρώπου να τονισθεί και πραγματωθεί και για αυτό έπρεπε να ενσαρκωθεί στην ανθρώπινη μορφή.

Ο σχετικός μύθος αναφέρει τον Μίθρα να γεννιέται (εξέρχεται) από ένα βράχο, για αυτό ονομαζόταν και « θεός εκ πέτρας ».

Η παράδοση έλεγε περεταίρω, ότι αυτή η « γενεσιουργός λίθος », τής οποίας παραστάσεις ή απεικονίσεις τιμούσαν σε κάθε ναό, έδωσε στον Μίθρα την ζωή κοντά στην όχθη ενός ποταμού, υπό την σκιά ενός ιερού δένδρου, την δε άφιξη του στον κόσμο ορισμένοι ποιμένες προ καιρού ανέμεναν και αντιλήφθηκαν.

Παρακολούθησαν πως αυτός εξερχόταν από την μάζα τού βράχου, με το κεφάλι καλυμμένο με τον φρυγικό σκούφο, να κρατά στο ένα του χέρι μαχαίρι και στο άλλο χέρι μια αναμμένη δάδα, προς διάλυση τού σκότους – [Σ_4 -Μιθ.]. Στο σχήμα Σ_2 -Μιθ. ο αναδύομενος από την πέτρα Μίθρας κρατεί ένα τσαμπί από σταφύλι το οποίο στην Δύση συμβολίζει το Περσικό ποτό τής Αθανασίας Χαόμα. Ποία να είναι άραγε η συμβολική έννοια τής “γενεσιουργού εκείνης λίθου”; Πιθανόν αυτή η λίθος να είναι η Γή είναι η Παρθένος Υλη, η πρώτη ύλη τών Ερμητιστών από την οποία τα πάντα προήλθαν, η Μεγάλη Μητέρα τών Παραδόσεων.

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΙΘΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΡΑΧΟ

Σ_2 -Μιθ.

Σ_3 -Μιθ.

Σ_4 -Μιθ.

Στα ανωτέρω συνδυάζεται και το γεγονός ότι η ιερή λέξη τού 28^{ου} βαθμού τον οποίον κατά βάση αφορά όλη η παρούσα ανάλυση είναι Stibium (αντιμόνιο) που κατά την Διδασκαλία τού βαθμού συμβολίζει για τους αλχημιστές την πρώτη ύλη όλων τών πραγμάτων.

Ηδη εξετάσαμε πιο επιστάμενα τον συμβολισμό τού λίθου, σαν σύμβολου τής αληθείας, στο κεφαλαίο « Η ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΩΝ ».

Ο Μίθρας ήταν επίσης πολεμιστής, αλλά πολεμιστής για το Φως και όχι απλά για συνήθειες κατακτήσεις. Με το δυνατό άρμα του, που σύρεται από τέσσερα άλογα – σχήμα $\Sigma_{3-M\theta}$, και διακοσμείται με πολλά τρομακτικά όπλα, αποσκοπούσε να παλέψει το κακό, διατηρώντας την αλήθεια και την δικαιοσύνη - [♁ τόμος Β', 28^{ος} βαθμός].

Με βάση τα κατηγορήματα αυτά τού Θεού Μίθρα και τών μυστηριακών αληθειών που απορέουν από αυτά, ήταν επόμενο να ιδρυθούν με τον χρόνο ανάλογες μνητικές τελετές που είχαν ως σκοπό την τελείωση τών εκλεκτών Ψυχών και στην επαφή τους με το Πνεύμα αυτό τής αληθείας.

Το ποίος υπήρξε ο πρωταρχικός ιδρυτής τών Μιθραϊκών μυστηρίων μάς είναι άγνωστο, αν καί η επέμβαση τού Ζωροάστρη δεν φαίνεται να είναι ασήμαντη.

Ασφαλώς οι πρώτες καταβολές υπήρχαν πολύ πριν από Αυτόν, διότι γενικώς θεωρείται ότι η ίδρυση μυστηρίων και μνητικών τελετών δεν είναι έργο ανθρωπίνου, άλλα η φωτεινή προσωπικότητα τού αναμορφωτή εκείνου δεν είναι δυνατόν να στάθηκε αδιάφορη εμπρός στο κεντρικότερο σημείο μιας παραδοσιακής μορφής πολιτισμού όπως είναι τα Μυστήρια.

Φαίνεται ότι μεταξύ τών άλλων έργων, τα οποία ο Ζωροάστρης επιτέλεσε, ήταν κυρίως και προπαντός η αναζωπύρωση και συμπλήρωση τής αρχαίας μνητικής Ιρανικής παράδοσης και η ολοκλήρωση τών Μιθραϊκών Μυστηρίων.

Το μεγαλύτερο μέρος τής περιορισμένης γνώσης μας για τον Μιθραϊσμό έχει προέλθει από την Ρωμαϊκή αυτοκρατορία και είναι γνωστό ότι αποτέλεσαν ένα από τα μυστηριακά σχολεία τής Ρώμης, σχεδόν στην ίδια περίοπτη θέση με εκείνο τής Ίσιδος.

Μάλιστα ως καθαρά οργανωμένη με στρατιωτικό τρόπο και ανδροκρατούμενη θρησκεία ευνοείτο και από το Ρωμαϊκό κατεστημένο.

Για κάποιο διάστημα φάνηκε ότι θα γινόταν η κυρίαρχη θρησκεία στην Ρώμη έως ότου υπερίσχυσε ο Χριστιανισμός, κυρίως λόγω τής « δόλιας » τακτικής εκ μέρους μερίδας τών οπαδών του. Όπως δε είπε ο Μάρκος Αυρήλιος :

« αν κάποιο θανάσιμο αμάρτημα σταματούσε την ανάπτυξη τού Χριστιανισμού, ο κόσμος θα γινόταν Μιθραϊκός ».

Εύλογα αναρωτιέται κανείς πως θα ήταν σήμερα ο Δυτικός κόσμος αν ο Μιθραϊσμός είχε τότε καθιερωθεί ως επίσημη θρησκεία τού κράτους.

Τα μυστήρια τού Μίθρα προερχόμενα από την Ανατολή, όπως και ο Χριστιανισμός, είχαν ορισμένα χαρακτηριστικά που τα έκαναν να μοιάζουν πολύ με τις

χριστιανικές τελετουργίες, γεγονός το οποίο πρόσεξαν οι χριστιανοί απολογητές και οι πρώτοι εκκλησιαστικοί πατέρες, και προσπάθησαν ο καθένας να το ερμηνεύσει με τον τρόπο του !

Οι ερμηνείες που δόθηκαν για αυτές τις ομοιότητες και τις τρανταχτές αντιστοιχίες μεταξύ των Χριστιανικών και των Μιθραϊκών Τελετουργιών ήταν πάντοτε μεταφυσικής φύσεως.

Σύμφωνα με αυτές ο διάβολος είχε εμπνεύσει στους λάτρεις τού Μίθρα μια μίμηση των χριστιανικών μυστηρίων προκειμένου να παρασύρει τους ανθρώπους μακριά από την εκκλησία.

Συνεπώς τα Μιθραϊκά τελετουργικά δεν ήταν τίποτε άλλο από δαιμονικές απομιμήσεις των χριστιανικών και απευθύνονταν σε πονηρά πνεύματα (;).

Οι θέσεις αυτές δείχνουν καθαρά τον πόλεμο που είχε τότε ξεσπάσει μεταξύ τής νεοϊδρυθείσας εκκλησίας και τής πολύ δυναμικής την εποχή εκείνη Μιθραϊκής Μυστηριακής λατρείας.

Μετά την ήττα τού Μιθραϊσμού και την καταστροφή των ναών και των λατρευτικών κειμένων του πολλά στοιχεία από το τελετουργικό τής Μιθραϊκής λατρείας χάθηκαν.

Έχοντας γνώση αυτού τού κενού και βασιζόμενοι σε όσα στοιχεία έφεραν στο φως οι αρχαιολογικές ανακαλύψεις και οι ανασκαφές, θα προσπαθήσουμε στην συνέχεια να ανασυνθέσουμε εκείνη την Ανατολική μυστηριακή λατρεία που περιελάμβανε πάμπολλα στοιχεία αστρονομίας και αστρολογίας και που διαδόθηκε ευρύτατα για κάποιους αιώνες στην Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, αποτελεί δε συστατικό στοιχείο τού **§.28^{ov}** βαθμού.

Για να δώσουμε μια πλήρη εικόνα τής μυστηριακής λατρείας τού Μίθρα θα ξεκινήσουμε από την αρχαία Περσική θρησκεία και μυθολογία όπου βρίσκονται και οι ρίζες της.

Η λατρεία τού Μίθρα χρονολογείται από τις αρχές τής εμφάνισης τού Ινδό - Ιρανικού λαού. Στο πανάρχαιο Βεδικό πάνθεο όπως και στην Μηδο-περσική θρησκεία, καθώς και σε εκείνη τού Αβέστα (Ιερή Βίβλος Ζωροαστρισμού), ο Μίθρας έχει την θέση του πότε δίπλα στον Βαρούνα και πότε δίπλα στον Αχούρα - Μάζδα σαν ένας Θεός τού φωτός και τής Αλήθειας. Όπως δε είπαμε, στην προ-Αβέστα θρησκεία τής Περσίας, ο Μίθρας καταλαμβάνει την θέση τού μεσολαβητή μεταξύ τού ανώτερου και φωτεινού κόσμου στον οποίο κυριαρχεί ο Αχούρα - Μάζδα (Ορμούζ) και τού κατώτερου κόσμου στον οποίο ασκεί την ολέθρια δραστηριότητα του ο Άνγκρα Μαϊνίου (Αριμάν).

Την περίοδο των Αχαιμενιδών, ο Μίθρας και η θεά Αναχίτα, μαζί με τον Αχούρα - Μάζδα, είναι οι κυρίαρχες θεότητες.

Οι Πέρσες βασιλείς τιμούσαν ιδιαίτερα τον Μίθρα, με τον οποίον μοιράζονταν

την βασιλική δόξα, αφού τον επικαλούνταν μάρτυρα στους όρκους τους και υπερασπιστή τους στις μάχες.

Ωστόσο, η θρησκεία των αρχαίων Περσών, υπέστη τροποποιήσεις στην Μεσοποταμία και εμποτίστηκε βαθιά από την αστρολογία λόγω της επιρροής των Χαλδαίων σοφών.

Μετά την κατάρρευση της Περσικής αυτοκρατορίας, η θρησκεία αυτή διατηρήθηκε υπό την νέα μορφή της σε μερικά βασίλεια της Μικράς Ασίας και τότε είναι που σημαδεύτηκε από την Ελληνική επίδραση.

Στην Μικρά Ασία ολόκληρο το Περσικό θρησκευτικό πάνθεον εξελληνίσθηκε και μαζί με αυτό και ο Μίθρας, τού οποίου η εικόνα περνά ασυζητητί σε πρώτο πλάνο.

Την εποχή τού εξελληνισμού τους όμως κατά την οποία ο Ορμούζ ταυτίσθηκε με τον Δία, ο Αριμάν με τον Άδη και οι άλλες εικόνες τού Περσικού πανθέου αντιστοίχησαν τόσο πολύ με το ελληνικό, ο Μίθρας διατήρησε το όνομα του επειδή ο χαρακτήρας του και το αξίωμα του δεν είχαν ένα αντίστοιχο τους μεταξύ των ελληνικών θεοτήτων.

Εκείνη ακριβώς είναι η στιγμή κατά την οποία δημιουργείται το μεγάλο σύμβολο αυτής τής μετοικισμένης θρησκείας που είναι ο « **Ταυροκτόνος Μίθρας** », διατηρώντας ωστόσο τον βασικό του μύθο και την λατρεία του.

Ανώτατος θεός παραμένει ο θεός Ορμούζ, όμως ο Μίθρας παραμένει ο θεϊκός ήρωας επισκιάζοντας τον Ορμούζ τού οποίου την θρησκεία οικειοποιήθηκε.

Έτσι ο Μιθραϊσμός εξελίχτηκε σε μυστική αδελφότητα, μια εξ' ολοκλήρου μυστηριακή λατρεία μόνο για μνημένους.

Απο την άποψη αυτή, τα κλειστά Μιθραϊκά Μυστήρια μοιάζουν με τον αρχέγονο Χριστιανισμό με τους αυστηρούς αποκλεισμούς του και με μια λατρεία εξ' ολοκλήρου μυστική.

Αλλά η οργάνωση των Μιθραϊκών αδελφοτήτων ήταν πολύ πιο αυστηρή από ότι εκείνη των Χριστιανικών κοινοτήτων, προσηλύτιζαν τα μέλη τους μόνον από τις γραμμές των ανδρών (όπως στον Τεκτονισμό), μη έχοντας κάποια μύηση και για τις γυναίκες.

Σε ελάχιστες περιπτώσεις που η συμμετοχή κάποιων γυναικών στην θρησκευτική ζωή τής κοινότητας είχε έναν χαρακτήρα πιο ιδιαίτερο, δέχονταν και αυτές έναν μνητικό τίτλο, τής « Ύαινας » ή τής « Λέαινας ».

Οι γυναίκες κρατήθηκαν μακριά από τα Μυστήρια και δεν είχαν ποτέ ένα ενεργό ρόλο στην τέλεση των θρησκευτικών τελετουργιών, οι οποίες βρισκονταν στα χέρια των ιερέων, των πριγκίπων και των ηγετών των οικογενειών.

Δεν μας κάνει λοιπόν εντύπωση ότι η μύηση τού 28^{ου} βαθμού κάνει νύξη μόνο για τους άνδρες όταν αναφέρει ότι το δώρο τού πνευματικού άρχοντα τής Αφρο-

δίτης είναι « ο έρωτας τής γυναικός » - [♣ Β' τόμος 28^{ος} βαθμός].

Η επιλογή των τόπων λατρείας του Μιθραϊσμού είναι απόδειξη τής πολύ παλιάς καταγωγής.

Τα ιερά του Μίθρα ήταν κάποια σπήλαια.

Ο προσανατολισμός τους ήταν από την Ανατολή προς την Δύση (όπως στον Τεκτονισμό). Υπήρχαν επίσης ακόμα μερικά οικοδομήματα τα οποία ποτέ δεν ήταν ψηλά και τών οποίων το κύριο δωμάτιο ήταν πάντοτε μια κρύπτη, μια αψιδωτή κάμαρα που αναπαριστούσε, όπως λέγεται, το στερέωμα αλλά η οποία ονομαζόταν « σπήλαιο » ή « άντρο ».

Με άλλα λόγια επιδιωκόταν ο ναός να αποτελεί συνέχεια του βραχώδους εκείνου σπηλαίου, όπου στις αρχές υπήρχε το ιερό του Μίθρα.

Και αυτό το χαρακτηριστικό έχει την καταγωγή του στην πανάρχαια περίοδο τής Ιρανικής θρησκείας.

Οι πρώτοι λάτρες του Μίθρα τελειοποίησαν τα τελετουργικά τους σε τέτοιους απομονωμένους τόπους.

Μια τέτοια επιλογή τού ιερού τόπου ίσως να μπορεί να εξηγηθεί από εκείνα που διηγείται ο Κικέρων περί τών μάγων τής Περσίας (De Legibus I, 10), οι οποίοι ισχυρίζονταν ότι οι θεοί δεν δέχονταν να τους χτίσουν ναούς όπου κάποιος θα τους έκλεινε μέσα.

Προς χάριν αυτής τής αρχής, οι θιασώτες τών Μυστηρίων άργησαν να αρχίσουν την κατασκευή ναών αφιερωμένων στον Μίθρα έχοντας κάποιους χώρους λατρείας οι οποίοι θύμιζαν σπήλαιο, το πρωταρχικό ιερό τού θεού τους.

Το « σπήλαιο » δεν ήταν ποτέ ένας ναός μεγάλων διαστάσεων, επειδή αποτελούσε την έδρα μιας μικρής επί μέρους αδελφότητας.

Το Μιθραϊκό ιερό (Μιθραϊό) περιλάμβανε έναν προθάλαμο με ένα μικρό σκευοφυλάκιο και μετά ακολουθούσε το κύριο δωμάτιο, η κρύπτη, στην οποία κατέβαινε μια σκάλα.

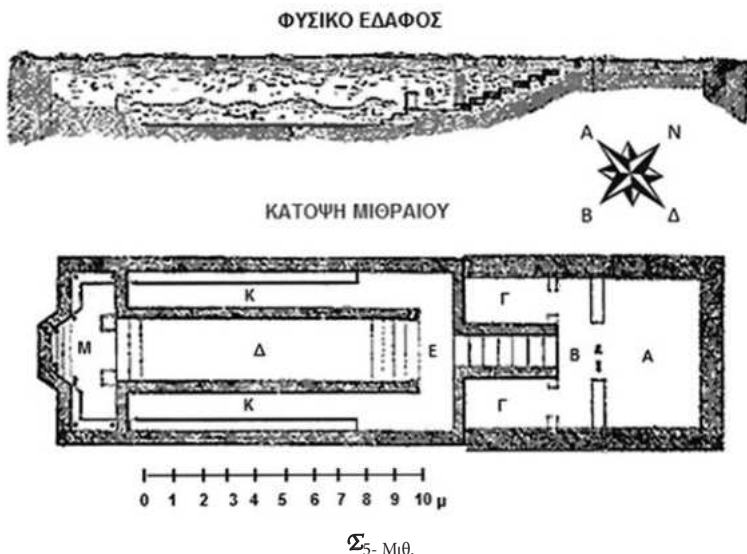
Η κρύπτη ήταν χωρισμένη κατά μήκος σε τρία μέρη, ένα κεντρικό διάδρομο που είχε ένα μέσο πλάτος 2,5 μέτρα, που κατέληγε στον βωμό τών ιεροτελεστιών και στις δύο πλευρές του βρισκόταν έδρανα τοποθετημένα κατά μήκος τών πλαγίων τοίχων - [♡ σχήμα Σ_{6-Μιθ}].

Στο βάθος τού ιερού ήταν συνήθως διαρρυθμισμένη μια υπερυψωμένη θολωτή αψίδα στην οποία ήταν τοποθετημένη κατά κανόνα η αγαλματένια απεικόνιση τού « Μίθρα ταυροκτόνου », συνοδευμένη κάποτε και από άλλες θεϊκές απεικονίσεις.

Μπροστά από αυτήν ήταν τοποθετημένα τα θυσιαστήρια στα οποία έκαιγε η ιερή φλόγα.

Η παρουσία απεικονίσεων τού Μίθρα τού ταυροκτόνου στο βάθος τών Μιθραίων,

ΜΙΘΡΑΙΟ ΠΟΥ ΑΝΑΚΑΛΥΦΤΗΚΕ ΣΤΟ HEDDERHEIM

Α = πρόναος - Β = είσοδος στην κλίμακα - Γ = σκευοφυλάκιο - Ε = προθάλαμος
 Δ = χώρος για τις μνήμες - Κ = καθιστικοί πάγκοι - Μ = αψίδα με τις ιερές εικόνες

μάς αποκαλύπτει τον πρωταρχικό μύθο αυτής της θρησκείας και πιθανώς, εξ' ίσου, την πιο επίσημη μεταξύ των θυσιών του καθώς και την σχέση μεταξύ του μύθου, της τελετουργίας και του δείπνου των μυστών.

Σε ένα Μιθραίο το πέτρινο ανάγλυφο στο οποίο παριστάνεται ο Μίθρας, σκοτώνοντας τον ταύρο, είναι τοποθετημένο σε έναν στροφέα και έχει και τις δύο πλευρές λαξευμένες.

Στο πίσω μέρος, πίσω από τον ξαπλωμένο στην γη ταύρο, φαίνεται ο Μίθρας και ο Ήλιος να στέκονται όρθιοι.

Ο Μίθρας κρατά κέρας πόσεως, ενώ ο Ήλιος τού προτείνει ένα σταφύλι.

Στο **Σ.28^{ov}** ο Πατήρ Πατέρων τείνει προς τον νεόφυτο ένα τσαμπί από σταφύλια και λέει :

« Λάβετε φάγετε. Ο Βότρυς ούτος συμβολίζει τον καρπό του δένδρου της ζωής, όστις θα έχει ως αποτέλεσμα να σας καταστήσει ως ημείς »

Την στιγμή αυτή αποκαλύπτεται ένας καλυμμένος πίνακας που παριστάνει την θυσία του Ταύρου από τον Μίθρα - σχήματα **Σ.6**, **Σ.8- Μιθ.** και ο Πατήρ Πατέρων λέει στον νεόφυτο :

« Βλέπεις στην εικόνα αυτή να παριστάνεται η σκηνή, η οποία ήταν χαραγμένη μεταξύ του Ηλίου και της Σελήνης στο βάθος όλων των ιερών του Μίθρα.

Δηλαδή την θυσία τού συμβολικού Ταύρου από τον ανίκητο Μίθρα.

Ο Ταύρος συμβόλιζε εδώ την πρωτόγονο ύλη, την οποία ο ήλιος γονιμοποίησε, διαπερνώντας την με τις ακτίνες του διά θαύματος, το οποίο ανανεούται κάθε ημέρα μπροστά στα μάτια μας.

Μερικά ζώα, τα οποία στην Περσική μυθολογία παριστάνουν αναλόγως τις ευεργετικές ή τις φθοροποιούς επιρροές, ο σκορπιός, ο όφις, ο κύων αμφισβητούν τον χυμό, ο οποίος εκφεύγει από τις πληγές. Αλλά ο θεός τού γονιμοποιούντος φωτός εξασφάλισε το έργο του.

Από το σώμα τού ταύρου γεννιέται η βλάστηση, η οποία εξωραΐζει την Γή και διατηρεί τη ζωή.

Στην πρώτη γραμμή τής βλαστήσεως αυτής, όλες οι μυθολογίες έθεταν το παραδεισιακό φυτό, τού οποίου ο καρπός ή ο χυμός προσέδιδε το προνόμιο τής αθανασίας.

Στους Χαλδαίους το φυτό αυτό συμβολίζετο από το αμπέλι, τού οποίου ο καρπός, ο οποίος περικλείει τον οίνο, χορήγησε στον Μιθραϊσμό και σε τόσες άλλες θρησκείες το σύμβολο τής επικοινωνίας μεταξύ τών ανθρώπων ή και μεταξύ τών ανθρώπων και των θεών, οι οποίοι απέβησαν έτσι τέκνα τής αυτής μητρός, διότι μετέχουν της αυτής σαρκός και τού αυτού αίματος ».

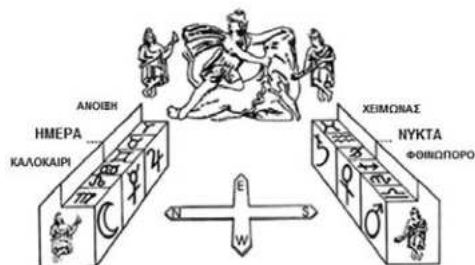
Άλλες φορές, σε έναν από τους δευτερεύοντες πίνακες από τους οποίους είναι περιτριγυρισμένη μερικές φορές η κεντρική σκηνή, φαίνονταν ο Μίθρας και ο Ήλιος ξαπλωμένοι εμπρός από κάποιο τραπέζι να κρατούν ο μὲν πρώτος ένα κέρας πόσεως ενώ ο άλλος μια κούπα.

Επίσης σε ένα άλλο ανάγλυφο πίνακα εμφανίζονται, στην θέση τού Μίθρα και τού Ήλιου, δύο μύστες καθισμένοι σαν σε Μιθραϊκό δείπνο.

Αυτές οι σχέσεις και αντιστοιχίες δηλώνουν ότι η κύρια απεικόνιση έχει μια

Σ₆- Μιθ.

Σ₇- Μιθ.

άμεση σχέση με την λειτουργία που τελείτο στον ναό ή καλύτερα με τα διάφορα τελετουργικά και τις διάφορες στιγμές κάποιας τελετής.

Το τελετουργικό των Μιθραϊκών αδύτων περιλάμβανε, από την μια μεριά, την κανονισμένη τελετουργία της λατρείας, με τις καθημερινές θρησκευτικές της πρακτικές, με τις περιοδικές και τις ετήσιες ιεροτελεστίες της και από την άλλη πλευρά, τις λεγόμενες « τελετές της μύησης », συσχετισμένες με την θρησκευτική λατρεία.

Τον κάθε ναό υπηρετούσαν ένας ή και περισσότεροι ιερείς.

Οι Μιθραϊκές αδελφότητες δεν ήταν καθοδηγούμενες από τους ιερείς.

Οι ιερείς βέβαια υπήρχαν αλλά μόνον για τις ανάγκες της λατρείας, των οποίων τα ιδιαίτερα καθήκοντα ήταν πιθανώς, όπως και στην περίπτωση των μάγων της Περσίας, εκείνα της επίβλεψης για την συντήρηση της αιώνιας φλόγας, της υποχρέωσης να απευθύνουν προς τον Ήλιο καθημερινές προσευχές, να τελουν τις θυσίες σε ορισμένες ημέρες ή να φροντίζουν για την εκτέλεση τους εκφωνώντας τις παραδοσιακές ευχές και να κάνουν σπονδές με την ιερή χειρολαβή που έπαιζε ένα τόσο σημαντικό ρόλο στην λειτουργία τού Αβέστα.

Κάθε ιερέας ήταν ένας μύστης που είχε ένα ανώτερο βαθμό, εκείνον τού « **Πατρός** », μολονότι δεν ήταν όλοι οι « Πατέρες » ιερείς.

Τα ιδιαίτερα τελετουργικά των μύσεων τελούνταν από τους Πατέρες με την βοήθεια των ιερέων, όχι όμως και από τον ένα ιερέα μόνο του.

Και ο πιο υψηλός βαθμός της Μιθραϊκής μύησης, αυτός τού « **Πατρός** », όπως είπαμε δεν ταυτίζεται με την ιδιότητα τού ιερέα-μάγου, αλλά ήταν ανεξάρτητος από εκείνη.

Το Αβέστα μάς φανερώνει ότι η δύναμη τού ιερατείου περιοριζόταν στην οργάνωση της επίσημης λατρείας.

Αυτό το ιερατείο δεν θα σκεφτόταν ποτέ να συστήσει μερικές αδελφότητες επάνω στις οποίες να είναι κυρίαρχο !

Στην λατρεία τού Μίθρα υπήρχε μια εβδομάδα, στην οποία οι επτά ημέρες ήταν αφιερωμένες στις επτά πλανητικές θεότητες και στην οποία ήταν αφιερωμένη κατά ιδιαίτερο τρόπο η πρώτη ημέρα, η ημέρα τού Ηλίου.

Υπήρχαν ακόμα και μερικοί εποχιακοί εορτασμοί, μεταξύ των οποίων διακρίνονται η γέννηση τού Ηλίου, στο χειμερινό ηλιοστάσιο, (25^η Δεκεμβρίου), καθώς και μια άλλη σημαντική γιορτή στην ισημερία της άνοιξης, (21^η Μαρτίου), επειδή σε αυτήν την περίοδο τού έτους φαίνεται ότι γίνονταν συνήθως οι μυσήσεις.

Η Μύηση στα Μιθραϊκά μυστήρια είχε έντονο το στοιχείο τού αποκρυφισμού.

Με την μύηση το νέο μέλος δεσμευόταν ότι δεν θα αποκαλύψει την εσωτερική διδασκαλία που τού εκμυστηρεύτηκαν και ότι δεν θα κοινολογήσει το μυστικό των τελετουργιών στα οποία συμμετείχε.

Η Μιθραϊκή μύηση ήταν πολύ επηρεασμένη από τα μαγικά τελετουργικά της Ανατολής.

Μεταξύ των προϋποθέσεων, οι οποίες απαιτούνταν για την μύηση, απαριθμούνται μερικές « δοκιμασίες » αρκετά δύσκολες.

Ο Γρηγόριος ο Ναζιανζηνός μιλά περί « βασανισμών και μυστικιστικών κατηριασμών » στους οποίους υποβάλλονταν οι πιστοί τού Μίθρα.

Εκείνα τα εγκαύματα δεν είναι τίποτα άλλο παρά το σημάδι που έθεταν στο μέτωπο τους οι μινούμενοι στον βαθμό τού Στρατιώτη όπως θα δούμε παρακάτω.

Τέλος ο νεομύητος ατένιζε στο βάθος τού Αδύτου μεγαλοπρεπή ασίδα εικονίζουσα το ταυροβόλιο ή σκηνή της ταυροκτονίας.

Σύμφωνα με ένα σχολιασμό τού Γρηγορίου τού Ναζιανζηνού, οι « βασανισμοί » συνίσταντο σε δοκιμασίες με την βοήθεια τού νερού, της φωτιάς, τού χιονιού, της πείνας, της δίψας και κάποιων εκτεταμένων αγώνων.

Τηρούσαν αναμφισβήτητα την νηστεία και την εγκράτεια.

Ο Ιουστίνος, κάτι που είναι φυσικό για ένα χριστιανό συγγραφέα, μέμφεται τις τελετές τού Μίθρα για έλλειψη σοβαρότητας, υπονοώντας ότι οι υποψήφιοι στην μύηση εμπαίζονταν.

Τους περιγράφει με τα μάτια δεμένα στο μέσον ενός πλήθους που σειόταν τριγύρω τους :

« Κάποιοι μιμούνταν τον κρωγμό τού ιέρακος και χτυπούσαν τα φτερά τους.

Άλλοι έβγαζαν βρυχηθμούς όπως τα λιοντάρια. Κάποιοι μεταξύ των υποψηφίων, έχοντας τα χέρια δεμένα με έντερα κότας, πηδούσαν επάνω από λάκκους γεμάτους με νερό.

Ένα άτομο, που έκανε την εμφάνιση του με ένα ξίφος, απέκοπτε τα εντόσθια, ως κάποιος ελευθερωτής... » - [♣ Β' τόμος 28^{ος} βαθμός και θόρυβοι περιοδειών μύησης 1^{ου} βαθμού].

Οι πιο πολλές πληροφορίες είναι πραγματικές.

Οι ανασκαφές απέδειξαν ότι καταναλώνονταν πάρα πολλά πουλερικά με την ευκαιρία των τελετών τού Μίθρα.

Το τελετουργικό των δεμένων χεριών με έντερα πτηνών ήταν πιθανώς μια από αυτές τις δοκιμασίες που αποτελούσαν μέρος της μύησης.

Ο άκομπος χαρακτήρας τού τελετουργικού επιβεβαιώνει την παλαιότητα του.

18.2. ΟΙ ΕΠΤΑ ΒΑΘΜΙΔΕΣ ΤΗΣ ΜΙΘΡΑΪΚΗΣ ΜΥΘΗΣΗΣ

Οι επτά βαθμίδες τής Μιθραϊκής μύησης είχαν καθορισθεί με βάση τούς επτά πλανήτες και αντιστοιχούσαν στις επτά πλανητικές σφαίρες τις οποίες η ψυχή ήταν υποχρεωμένη να διασχίσει για να φθάσει στην κατοικία των Μακάρων. Κατά συνέπειαν ο καθορισμός των επτά βαθμίδων των μυστών δεν είναι προγενέστερος τής αστρολογικής επίδρασης τής Βαβυλώνας.

α/α	ΒΑΘΜΟΣ	ΒΑΘΜΟΣ	ΠΛΑΝΗΤΗΣ	ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ
1	Corax	Κόραξ	Ερμής	Κηρύκειο - κοράκι - κύπελλο
2	Nymphus	Κρύφιος	Αφροδίτη	Πέπλο - λυχνία - καθρέπτης
3	Miles	Στρατιώτης	Άρης	Λόγχη - περικεφαλαία - εξάρτυση
4	Leo	Λέων	Δίας	Πυρ - κεραυνός - σείστρο
5	Perses	Πέρσης	Σελήνη	Ημισέληνος - άστρο - δρεπάνι
6	Heliodromus	Ηλιοδρόμος	Ήλιος	Δαυλός - φωτοστέφανο - μαστίγιο
7	Pater	Πατήρ	Κρόνος	Βακτηρία - σκούφος - ξίφος

Από τους επτά βαθμούς οι τρεις πρώτοι αποτελούσαν την κατηγορία των « υπηρετούντων ».

Οι κάτοχοι των βαθμών αυτών δεν μετείχαν των μυστηρίων στα οποία λάμβαναν μέρος οι κάτοχοι των άλλων τεσσάρων βαθμών που αποτελούσαν την κατηγορία των « μετεχόντων ».

Παρατηρούμε, με βάση το Καμπαλιστικό Δένδρο τής Ζωής, ότι η αλληλουχία των βαθμών ξεκινά από την σφαίρα Χοντ του Ερμή ⇨ Νετζά (Αφροδίτη) ανέρχεται στην Γκεβούρα (Άρης) ⇨ Χέσεντ (Δίας) και στην συνέχεια κατέρχεται στην σφαίρα Γιεσόντ (Σελήνη) του Αστρικού πεδίου για να συνεχίσει ανερχόμενη ξανά στην σφαίρα του Ηλίου Τιφαρέτ για να καταλήξει στην σφαίρα Μπινά του Κρόνου και όχι στην ανώτατη σφαίρα του Κετέρ.

Στην μύηση του Στρατιώτη ήταν γνώστη η πρόσφορα ενός στέμματος από δάφνη επάνω σε ένα ξίφος τον οποίο αυτός έπρεπε να αρνηθεί λέγοντας « *Ο Μίθρας είναι το Στέμμα μου* ».

Αυτό δεν ήταν μια συμβολική απόρριψη αλλά μπορούμε να πούμε ότι με την μύηση γινόταν « *Στρατιώτης του Μίθρα* » που σήμαινε ότι τοποθετούσε το Θεό στο επίκεντρο τής ζωής του.

Στο &28^{ου}, μετά το πέρας τής μύησης, γίνεται κάτι παρόμοιο με την μόνη διαφορά ότι στο προσαρμοσμένο αυτό νεώτερο τυπικό ο νεόφυτος απωθεί το ξίφος με το στέμμα από άνθη στην αιχμή του και λέει : « *στέμμα μου είναι η συνείδησής μου* » - [♣ τόμος Β΄ 28^{ος} βαθμός].

Επίσης στο σημερινό τυπικό παραμένει ο μυητικός συμβολισμός τού δεσίματος τών χειρών.

Το έτος 377 μ.Χ. ο νομάρχης τής Ρώμης Γράκχος προσηλυτισμένος πρόσφατα στον Χριστιανισμό, απέδειξε το ζήλο του καταστρέφοντας ένα Μιθραίο.

Ο Ιερώνυμος γράφοντας στην Λαέτια (Laetam), είχε την χαρά να τής αποδείξει την μιθραϊκή του μόρφωση μνημονεύοντας τις επτά βαθμίδες τής μιθραϊκής μύησης, υπενθυμίζει αυτό το ευσεβές κατόρθωμα :

« Δεν είναι άραγε αλήθεια ότι ο συγγενής σας Γράκχος, τού οποίου το όνομα είναι συνώνυμο με την ευγένεια τών πατρικίων, της εποχής που ήταν νομάρχης τής πόλης κατεδάφισε και κατέστρεψε το άντρο τού Μίθρα μαζί με όλες τις θηριώδεις απεικονίσεις που εξυπηρετούσαν στην μύηση τού Ιέρακος, τού Κρύφιου, τού Στρατιώτη, τού Λέοντος, τού Πέρση, τού Ηλιοδρόμου και τού Πατρός, γεγονός για το οποίο έλαβε το βάπτισμα τού Χριστού, και το οποίο ήταν, για να το πω έτσι, μια εγγύηση τής πίστεως του ; » [☞ Επιστολή CVII, ad Laetam].

Οι επιγραφές επιβεβαιώνουν λεπτομερειακά αυτήν την απαρίθμηση.

Οι « θηριώδεις μορφές » αποτελούν το σύνολο τών λατρευτικών αντικειμένων.

Σε αγάλματα και ανάγλυφα απεικονίζονται οι θεότητες, αλλά κυρίως οι βαθμίδες τών μυστών που έφεραν ορισμένα διακριτικά σημάδια σχετικά με τα ονόματα τους - σχήμα Σ_{14} - Μιθ.

Ο « Ιέρακας » εμφανιζόταν στις τελετουργίες με το κεφάλι ενός πουλιού, ενώ ο « Λέοντας » με το μουσούδι τού ίδιου ζώου - [♪ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΣΤΗΝ ΑΛΧΗΜΕΙΑ].

Ο Πορφύριος συσχετίζει τις ζωικές επωνυμίες τών βαθμίδων μύησης με τα σύμβολα τού ζωδίου και με την μετεμψύχωση και αναφέρει με τρόπο σαφή ότι οι Ιέρακες ήταν επικουρικοί. Συνεπώς οι Ιέρακες πρέπει να θεωρούνταν ότι αποτελούσαν την κατώτερη βαθμίδα.

Στις αναπαραστάσεις τού Μίθρα τού Ταυροκτόνου εμφανίζεται συχνά ένας Ιέραξ ερχόμενος προς τον θεό και τον οποίον ο Μίθρας φαίνεται κάποιες φορές ότι τον κοιτά.

Ο Ιέρακας είναι πιθανώς ο αγγελιαφόρος που αποστέλλεται στον Μίθρα, μάλλον εκ μέρους τού Ηλίου, με την εντολή να θυσιάσει τον ταύρο.

Ο ρόλος του συνιστά μιαν ένδειξη αρκετά καθαρή τού υφισταμένου λειτουργήματος το οποίο τελούσαν οι Ιέρακες σαν αγγελιοφόροι και σαν υπηρέτες φροντίζοντας για τα απαραίτητα δίπλα στους μύστες κατά την περίοδο τής εκτέλεσης τής μυητικής υπηρεσίας.

Για τον δεύτερο βαθμό, τών Κρύφιων, δεν είναι σχεδόν τίποτε γνωστό, παρά μόνο ότι αυτοί φορούσαν ένα πέπλο κατά τις τελετές και κρατούσαν μια λυχνία.

Το όνομα τους φαίνεται ότι προερχόταν από το γεγονός ότι στις συγκεντρώσεις τής κοινότητας ήταν « κρυμμένοι με ένα πέπλο » που υποδηλώνει ότι ήταν ανίκανοι να δούν το φως τής αληθείας έως ότου να ανασηκωθεί για αυτούς το πέπλο τής πραγματικότητας.

Σύμφωνα όμως με άλλη άποψη ο δεύτερος βαθμός ονομαζόταν ο Nymphus (νυμφίος) και οι Κρύφιοι αποτελούσαν μια τάξη που εμφανίστηκε αργότερα στην ιστορία τού Μιθραϊσμού και είχε εκπαιδευτεί με στόχο να αναλάβει την διοίκηση (κρυφοί αρχηγοί) και να συνεχίσει τα μυστήρια με κεκαλυμμένο τρόπο λόγω τής αυξανόμενης εχθρότητας τών Χριστιανών, οι οποίοι είχαν αρχίσει να αποκτούν μεγάλη δύναμη και επιρροή.

Ο Τερτυλλιανός, που φαίνεται ότι γνώριζε καλά τα μυστήρια τού Μίθρα, μιλά επί μακρόν για την μύηση στον βαθμό τού Στρατιώτη.

Μας αναφέρει σχετικά ο Τερτυλλιανός :

« Καί αυτός (ο δαίμων) βαπτίζει τούς οπαδούς του καί εκείνους που πιστεύουν εἰς αὐτόν ὑπόσχεται να τους αποπλύνει τον ρύπον τής αμαρτίας διά τινός βαπτίσματος. Και εάν ἡ μνήμη μου δεν με απατά, ο Μίθρας θέτει ἐπίσης τὴν σφραγίδα του ἐπὶ τοῦ μετώπου τών στρατιωτῶν του· ἐκτελεῖ ὁμοίως τὴν θείαν εὐχαριστίαν τοῦ ἄρτου καὶ εἰκονίζει τὴν ἀνάστασιν· ὁ μύστης τέλος ἀνακτά τον στέφανον (τῆς νίκης) ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ξίφους. »

Το συμπέρασμα που εξάγεται από εδώ είναι ότι ἡ μύηση τών Στρατιωτῶν περιελάμβανε μια βάπτιση με τὴν ευκαιρία τῆς ὁποίας ἔκαναν κάποιο σημάδι στο μέτωπο τοῦ μνόμενου.

Ο Τερτυλλιανός θεωρεῖ ὅτι, ἡ τελετουργία αὐτή σε μεγάλο μέρος μοιάζει κατὰ ἐκπληκτικὸ τρόπο με τὸ χριστιανικὸ βάπτισμα, στην προκειμένη περίπτωση ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ « σημαδέματος » που τὴν συνοδεύει καὶ τὸ ὁποῖο αργότερα ονομάσθηκε χρίσμα.

Οι πρώτοι ισχυρισμοὶ τοῦ Τερτυλλιανοῦ εἶναι γενικῆς τάξης, ἐπειδὴ ξέρεῖ ὅτι ὁ διάβολος βαπτίζει καὶ ἄλλους ἐκτός ἀπὸ τούς θιασώτες τοῦ Μίθρα.

Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι στην λατρεία τοῦ Μίθρα τὸ μέτωπο τοῦ Μύστη σημαδεύεται με ἓνα σημάδι στο βάπτισμα, ὅπως καὶ στην Χριστιανικὴ Ἐκκλησία.

Μόνον που λέγεται ὅτι ἔκαναν με ἓναν πιὸ βίαιον τρόπο ἀπὸ ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία.

Διότι σημάδευαν τούς μνημένους με πυρακτωμένο σίδερο, ὅταν ὁ Χριστιανὸς ἐπίσκοπος ἢ ὁ ιερέας αργότερα ἀρκεῖται νὰ κάνει με τὸ δάχτυλό του στο μέτωπο τοῦ νεοφύτου τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ἓνα σημάδι ἀπὸ λάδι που εξαλείφεται αργότερα.

Πάντως ἡ μυστικότητα τών μυστηρίων μᾶς κάνει νὰ θεωροῦμε ὅτι τὸ σημεῖο τοῦ Μίθρα στο μέτωπο ἦταν μάλλον συμβολικὸ καὶ ὄχι πραγματικὸ, ἀλλιῶς θὰ πρόδιδε τὴν ιδιότητα του.

Ο σκοπός τής τελετουργίας φαίνεται ότι ήταν ο ίδιος.

Ο Στρατιώτης αφιερωνόταν στον Μίθρα, όπως ο χριστιανός αφιερώνεται στον Χριστό.

Οι πληροφορίες σχετικά με τους Λέοντες είναι λίγες.

Ο Στρατιώτης εισαγόταν στο Μιθραϊο με πένθιμους ήχους, όπου τού αφαιρούσαν όλες τις τηβέννους και τα εργαλεία τού βαθμού του πριν συμβολικά θανατωθεί και τοποθετηθεί σε μια κλειστή αίθουσα μεγέθους μικρού νεκροθαλάμου.

Εκεί τον υπέβαλλαν σε κάποιες αυστηρές δοκιμασίες και κατόπιν σηκωνόταν από τον τάφο.

Ακολούθως τού ενεχυρίαζαν στολή που αποτελείτο από τον κωνικό πίλο (ο φρυγικός σκούφος τών εικόνων τού Μίθρα), τον πτυχωτό μανδύα επάνω στον οποίο απεικονίζονταν τα ζώδια, την ποιμενική ράβδο (βακτηρία) και τον χρυσό όφη που τοποθετούσαν στο στήθος του ως έμβλημα τής αναγεννήσεως και αναγορεύσεως του σε οπαδό τού Μίθρα, δεδομένου ότι ο όφης λόγω τής ετησίας αλλαγής τού δέρματος του θεωρείτο ως σύμβολο αναγέννησης.

Επίσης ο νεόφυτος διδασκόταν τα μυστικά δόγματα τού Μιθραϊσμού και ειδικότερα την θεωρία τής Κοσμογονίας.

Έπειτα καθαριζόταν συμβολικά από την αμαρτία με μέλι και τον προέτρεπαν να ζήσει την ιδανική Μιθραϊκή ζωή « τών καλών λέξεων, τών καλών σκέψεων και τών καλών πράξεων ».

Ο Πορφύριος αναφερόμενος στο ίδιο πράγμα, επιβεβαιώνει ότι χρησιμοποιούσαν μέλι στην καθιέρωση τών Λεόντων βάζοντας μέλι στην γλώσσα και χύνοντας μέλι στα χέρια τους.

Κατά τον Γρηγόριο Νανζιανζηνό, ο αυτοκράτωρ Ιουλιανός μετά την αποστασία του από τον χριστιανισμό, πριν αγγίξει τον άρτο τής θείας Ευχαριστίας καθάριζε τα χέρια του με μέλι.

Από την ενέργεια αυτή φαίνεται ότι ήταν μνημένος στα Μυστήρια τού Μίθρα.

Μια άλλη πληροφορία πολύ σημαντική περί τών τελουμένων κατά τον βαθμό τού Λέοντος, μας παρέχει και πάλιν ο Πορφύριος (Περί αποχής εμψύχων IV,16,1-0).

Κατ' αυτόν η ιερουργία γινόταν δια τής επιθέσεως επί τού σώματος τού μνούμενου διαφόρων δερμάτων ζώων όπως γινόταν και στα Αιγυπτιακά Μυστήρια. Με αυτό αναμφίβολα συμβολιζόταν ότι ο μνούμενος γινόταν κυρίαρχος τών υπό τών ζώων εκείνων αλληγορουμένων φυσικών δυνάμεων καί πεδίων τής εκδηλώσεως.

Κατά άλλη εκδοχή, ο τύπος αυτός μπορεί να σημαίνει την υπό τού μύστου επανάκτηση τών κατά την πτώση αυτού στην ύλη Πνευματικών δυναμικών ιδιοτήτων που έχουν απολεσθεί. Οι ιδιότητες αυτές, που είναι συνυφασμένες με την

ομαλή και αλώβητο λειτουργία των διαφόρων υπεράνω τού υλικού σώματος υποστάσεων τού ανθρώπου, είναι το εχέγγυο τής αφυπνίσεως των λεπτοφυών ρευμάτων τού αοράτου οργανισμού (*Ka*) και τής εκδήλωσης των υπερβατικών ικανοτήτων τού Πνεύματος και τού Νού.

Υποθέτουμε λοιπόν ότι τα αναφερόμενα στον Ποιμάνδρη για τον Τρισμέγιστο Ερμή (περί εγκατάλειψης ελαττωμάτων), είναι αντιγραφή τής Αιγυπτιακής και Μιθραϊκής παράδοσης.

Χρησιμοποιούσαν επίσης μέλι και στην επόμενη μυητική βαθμίδα, εκείνη τού « Πέρση ».

Σύμφωνα με τα λεγόμενα τού Πορφύριου, το μέλι δεν έχει μόνο μια καθαρτική ιδιότητα αλλά και ικανότητα συντήρησης.

Όπως και στην προηγούμενη περίπτωση, η χρήση τού μέλιτος δικαιολογείται από τον υψηλό βαθμό τής μύησης και υποτίθεται ότι αυτός ο βαθμός τής μύησης είχε θεσπιστεί για να θυμίζει την Περσική καταγωγή τής Μιθραϊκής λατρείας, καθώς και για να συμπεριλάβει τους ξένους προσήλυτους στο Περσικό έθνος.

Μετά τον βαθμό τού Πέρση ακολουθούσε εκείνος ο τού Ηλιοδρόμου.

Όπως και ο Μίθρας, ο συγκεκριμένος μύστης ήταν εξομοιωμένος με τον Ήλιο. Αυτός δεν έτρεχε μπροστά από τον Ήλιο αλλά ανέβαινε μαζί του στο άρμα του.

Η αντίστοιχη μυθική σκηνή φιγουράρει συχνά στους μικρούς πίνακες των ανάγλυφων.

Από το άρμα του ο ήλιος απλώνει το χέρι του προς τον Μίθρα ο οποίος ανεβαίνει δίπλα του.

Ο Μίθρας λοιπόν ήταν ο πρώτος του Ηλιοδρόμος, όπως επίσης ήταν και ο πρώτος Πέρσης.

Στην οικονομία των μυστηρίων και στην αστρολογική τους ερμηνεία ο βαθμός αυτός, υπεράνω τού οποίου δεν υπάρχει παρά μόνον ο ανώτατος βαθμός, παρουσιάζει τον μύστη στον δρόμο προς τον ουρανό όπου δεν τού μένει πια παρά μόνον να εισδύσει εκεί μαζί με τον Μίθρα για να αγγίξει την σφαίρα τής Θεότητας.

Η μυθική σκηνή παρουσιάζει πιθανώς την ανάβαση-ανάληψη τού Μίθρα στον ουρανό μετά το πέρας των κατορθωμάτων του και αναπαριστά την υποδοχή των εκλεκτών στον ουρανό τού Αχούρα Μάζδα.

Εδώ δεν γίνεται λόγος για ευτυχία στον κάτω κόσμο, την κατοικία των θνητών, αλλά για την ευτυχία τού ουρανίου κόσμου, τής σφαίρας τού αιωνίου φωτός.

Ο ανώτατος βαθμός ήταν εκείνος τού Πατρός, τού οποίου η τάξη στην ιεραρχική διαβάθμιση αντιστοιχούσε με εκείνη τού Μίθρα στον ουρανό.

Στην αρχή οι Πατέρες ήταν πιθανώς οι πιο ηλικιωμένοι, οι σοφοί γέροντες, οι τη-

ρητές τών ιερών παραδόσεων τής φυλής και στην βαθμίδα τών μυστηρίων ήταν οι πλήρως μυημένοι, εκείνοι τών οποίων η κοινωνία με τον Μίθρα ήταν πλήρης. Επικεφαλής τους ήταν ο “ **Πατήρ Πατέρων** ”, ο αδιαφιλονίκητος μεγάλος Μυσταγωγός τών τελετών τής μύησης και πνευματικός οδηγός ολόκληρης τής κοινότητας που ήταν διαβαθμισμένη σε διαφορετικές τάξεις - [♀ τόμος Β' - 28^{ος} βαθμός].

Τα σωζόμενα σήμερα στα διάφορα μουσεία Μιθραϊκά μνημεία, υποδεικνύουν ότι η αθανασία τής Ψυχής περιλαμβανόταν μεταξύ τών όσων διδάσκονταν κατά την Μιθραϊκή μύηση.

Κατά την τελική μύηση ο νεόφυτος εκπροσωπούσε σε δεδομένη στιγμή ένα νεκρό άτομο, κατά τα πρότυπα τού Χιράμ, τού οποίου η επάνοδος στην ζωή συμβόλιζε την ανάσταση.

Εικόνες τού νεκρού αυτού βρίσκονται σε πολλά διασωθέντα μνημεία αλλά και περιάπτα.

Από την μαρτυρία τού Πορφύριου συνάγεται επίσης ότι τα Μιθραϊκά Μυστήρια, σε ένα τών βαθμών τουλάχιστον περιέγραφαν την κάθοδο τών ψυχών στον Άδη και από εκεί την άνοδο των δια τής οποίας απελευθερώνονταν από τον νόμο τής μετεμψυχώσεως, ενώ η Μιθραϊκή θρησκεία δίδασκε ότι οι ανθρώπινες ψυχές « επενδύονται » σώματα παντός είδους.

Έτσι και στα Μιθραϊκά Μυστήρια την βάση αποτελούσε η ιδέα τής αναγεννήσεως που είναι το μυστικό όλων τών Μυστηριακών δογμάτων.

Ο Κέλσος, όπως αναφέρει ο Ωριγένης, ομιλεί περί ψυχών ανερχομένων και κατερχομένων τις πλανητικές σφαίρες και λέει ότι κατά την μύηση στα Μιθραϊκά μυστήρια το δόγμα αυτό

παριστάνετο από μια κλίμακα που είχε επτά πύλες που αναλογούσαν προς τους πλανήτες Κρόνο, Αφροδίτη, Δία, Ερμή, Άρη, Σελήνη και Ήλιο, ενώ στην κορυφή της η ογδόη και τελευταία συμβόλιζε την απολύτρωση τής Ψυχής - [♀ σχήμα Σ_{10} - Μιθ.].

Γιά την ερμηνεία τών Μυστηρίων αυτών γράφηκαν πολλά και διάφορα.

Αρχαίοι συγγραφείς βρίσκουν στενή σχέση μεταξύ αυτών και τού ζωδιακού κύκλου λόγω τής μεγάλης επιδράσεως τής αστρολογίας επι τού Μιθραϊσμού.

Κατά τον Νικόλαο Λούβαρι (1887-1961, θεολόγο, καθηγητή Πανεπιστημίου και Τέκτονα) πιθανότερη είναι η ερμηνεία τού Κέλσου σύμφωνα με την οποία οι επτά βαθμοί τής μύησης ανταποκρίνονται στις επτά πλανητικές σφαίρες διά τών οποίων διέρχεται η ψυχή έως ότου φτάσει στην χώρα τών Μακάρων - [♀ ΕΞΤ].

Κρίνοντας από τα ερείπια που ανακαλύφθηκαν στους τόπους όπου τελούνταν θυσίες, φαίνεται ότι αυτές ήταν αρκετά πολυάριθμες στην λατρεία τού Μίθρα.

Οι ανασκαφές φανέρωσαν πληθώρα σιδερένιων, ορειχάλκινων και μπρούντζινων μαχαιριών και ακόμα μερικές αλυσίδες που χρησιμοποιούνταν πιθανώς για το δέσιμο τών θυμάτων.

Θυσιάζονταν βόδια, πρόβατα, κατσίκες, κότες και κάποιες φορές άγρια ζώα, όπως για παράδειγμα αγριόχοιροι.

Η πρώτη θυσία ήταν η θυσία τού ταύρου που τελέστηκε προσωπικά από τον ίδιο τον Μίθρα και οι πιστοί του συνέχισαν το παράδειγμα του.

Κρατώντας τον με το ένα χέρι από τα κέρατα, βύθισε με το άλλο στην καρδιά του (σε άλλες παραστάσεις στον τράχηλο) το μαχαίρι που έφερε.

Και τότε έλαβε χώρα ένα ασύνηθες γεγονός.

Από το σώμα τού θνήσκοντος ζώου βλάστησαν όλα τα ιαματικά βότανα και τα φυτά, τα οποία κάλυψαν με το πράσινο τους χρώμα την γη.

Από τον νωτιαίο του μυελό βλάστησαν τα σιτηρά από τα οποία παρασκευάζεται ο άρτος και από το αίμα του η άμπελος η οποία παρέχει το ιερό ποτό τών μυστηρίων, τον οίνο.

Αλλά το πνεύμα τού κακού καιροφυλακτώντας, απέστειλε τα πλάσματα του γιά να απομυζήσουν από το θνήσκον ζώο την πηγή τής ζωής, ο σκορπιός, το μυρμήγκι και ο όφης, προσπάθησαν να καταφάγουν τα γεννητικά όργανα τού γόνιμου ζώου και να πιούν το αίμα του.

Δεν πέτυχαν όμως στον σκοπό τους και το θαύμα ολοκληρώθηκε.

Από το σπέρμα του, που συγκεντρώθηκε και καθαρίστηκε από την Σελήνη, γεννήθηκαν όλα τα είδη τών ωφέλιμων ζώων.

Η ψυχή τού ταύρου, υποστηριζόμενη υπό τού κυνός, ανεβαίνοντας μέχρι τούς θεούς, έγινε το πνεύμα που προστατεύει τα κοπάδια - [♀ τόμος Β' 9^{ος} βαθμός - περί κυνός].

Έτσι ο ταυροβόλος ήρωας, διά τής επενέργειας του επί τής χαοτικής ύλης διά μέσου τής τελετουργικής θυσίας, κατέστη ο Δημιουργός όλων τών χρησίμων όντων και από τον θάνατο τού συμβολικού ζώου αποκαταστάθηκε μία νέα και γόνιμη ζωή επάνω στην Γη.

Όμως το πνεύμα τού κακού, ο Αριμάν, εξοργίζεται και εξαπολύει κατά τού ανθρώπινου γένους διάφορες πληγές.

Από τα κακά όμως αυτά σώζει τους ανθρώπους ο Μίθρας, ο οποίος με το τέλος τής αποστολής του επάνω στην γη, ανέρχεται στους ουρανούς επιβαίνοντας στο άρμα τού Ηλίου.

Εκεί, στις ουράνιες περιοχές, αρχάγγελος πλέον τών αγαθοποιών δυνάμεων, ο Μίθρας συνεχίζει τον αγώνα του εναντίον τών πονηρών και κακοποιών πνευμάτων.

Η πάλη αυτή πάνω στην γη αντικατοπτρίζεται στις καρδιές, στον ψυχισμό τών ανθρώπων.

Η πιο γνωστή Μιθραϊκή αναπαράσταση της θυσίας του ταύρου είναι η εξής :
 « Μέσα σε ένα σπήλαιο φαίνεται ο ταύρος πεσμένος στην γη, με τα μπροστινά πόδια διπλωμένα κάτω από αυτόν και με τα πισινά του πόδια τεντωμένα.

Ο Μίθρας στέκεται έχοντας καβαλήσει το ζώο με το αριστερό του γόνατο διπλωμένο και με το δεξί του πόδι απλωμένο πάνω από το δεξιό μπουτί του ταύρου.

Με το αριστερό του χέρι τραβάει προς τα πάνω το πεσμένο ζώο, τού οποίου το κεφάλι στρέφεται προς τον ουρανό, και με το δεξί του χέρι τού χώνει στο πίσω μέρος τού τραχήλου ένα μικρό σπαθί.

Ο Μίθρας ο ίδιος έχει το κεφάλι του γυρισμένο, σαν να κοιτάζει πίσω.

Ένας Ιέρακας που υπάρχει στα αριστερά του σκύβει προς αυτόν.

Στην αριστερή γωνία εμφανίζεται συχνά η φιγούρα τού Ήλιου, ενώ στην δεξιά της Σελήνης.

Στο κάτω μέρος φαίνεται ένας σκύλος να ορμά προς το αίμα που αναβλύζει από την πληγή και το ίδιο κάνει ένα φίδι.

Ένας σκορπιός πιάνει με τις δαγκάνες του τούς όρχεις τού ετοιμοθάνατου ζώου και το τσιμπάει με την άκρη της λαβής.

Κάποιες φορές συμμετέχει στην σκηνή και ένα μυρμήγκι.

Άλλοτε κάτω από τον ταύρο παριστάνεται ένας κρατήρας βάζο με δύο λαβές και ένα λιοντάρι φαίνεται να κοιτάζει ή να πίνει από αυτό, ενώ το φίδι φαίνεται να κάνει το ίδιο πράγμα από την αντίθετη μεριά.

Από την μια και την άλλη πλευρά στέκονται δύο νέοι άνδρες, από τους οποίους ο ένας κρατάει υψωμένο δαυλό και ο άλλος κρατάει δαυλό στραμμένο προς την Γη - σχήμα $\Sigma_{8,9}$ - Μιθ.

Είναι ντυμένοι όπως και ο Μίθρας και φέρουν στο κεφάλι τους το ίδιο είδος σκούφου.

Σαν μια τελευταία λεπτομέρεια, η οποία πιθανώς δεν είναι και η λιγότερο σημαντική, η ουρά τού ταύρου, σηκωμένη πίσω, τελειώνει με στάχνα. »

Τα ανάγλυφα συνιστούν μια μαρτυρία τού γεγονότος ότι για τον Μίθρα και τον ταύρο πρωταρχικά υπήρχε ένας ολόκληρος μυστικός θρύλος.

Η παράδοση Αβέστα διατήρησε το θρύλο για τον θυσιαζόμενο ταύρο στις αρχές τού κόσμου από τον οποίο εμφανίσθηκαν οι πλανήτες.

Ο ταύρος που σκοτώθηκε από τον Μίθρα ήταν ο θεϊκός ταύρος η θυσία τού οποίου θα πραγματοποιείτο, σύμφωνα με την πίστη τού Αβέστα, στο τέλος τών χρόνων από το χέρι τού Σωτήρος (Σαοσνάντ).

Τότε το λίπος τού θεϊκού ταύρου, αναμειγμένο με το χυμό τού λευκού φυτού **Χαόμα**, θα γινόταν για τους εκλεκτούς το ποτό τής αθανασίας.

Έτσι ο Μίθρας που με την θυσία τού ταύρου έγινε δημιουργός θα γινόταν και σωτήρας.

Η σκηνή τής θυσίας τού ταύρου που κυνηγιέται και σκοτώνεται αποδεικνύει την αρχαιότητα τού μύθου που αντιστοιχεί στις συνήθειες ενός λαού ο οποίος ασχολείτο με το κυνήγι.

Σύμφωνα με τον μύθο η εντολή τού Ορμούζ να θανατωθεί ο ταύρος μεταφέρθηκε στον Μίθρα από τον κόρακα – Ιέρακα και ότι ο Μίθρας παρά την θέληση του την εκτέλεσε.

Οι δορυφόροι τού Αριμάν, ο σκορπιός, το μυρμήγκι και το φίδι, εκείνα που προσπαθούσαν να δηλητηριάσουν ή να ρουφήξουν το σπέρμα τής ζωής, δεν κατάφεραν να το κάνουν.

Οι δύο δαδούχοι είναι οι αντικαταστάτες τού Μίθρα.

Ο ένας δαδούχος εκπροσωπεί τον ήλιο ο οποίος ανεβαίνει προς το μεσουράνημα ή την ημέρα που προχωρεί από το χειμερινό ηλιοστάσιο μέχρι την ισημερία τής άνοιξης και ο άλλος εκπροσωπεί τον ήλιο στην παρακμή του ή την ημέρα που μικραίνει - [☞ σχήμα Σ_7 -Μιθ.].

Τα στάχυα στην ουρά τού ταύρου μας φανερώνουν ότι το σιτάρι που φτιαχνόταν το ψωμί τού δείπνου προέρχεται από τον θυσιασμένο ταύρο.

Η θυσία τού ταύρου τοποθετήθηκε στις αρχές τού χρόνου σαν αρχή τής ζωής στην γη ακριβώς γιατί η αποστολή της ήταν να προκαλέσει την αναγέννηση τής Φύσης. Ας μην ξεχνάμε ότι ο ταύρος που θυσιαζόταν κάθε έτος δεν ήταν ένα συνηθισμένο ζώο.

Ήταν μια εκδήλωση τής Παγκόσμιας ζωής και η πιο τέλεια έκφρασή της.

Σε αυτήν ήταν συμπυκνωμένες, ας πούμε, οι ιδιότητες της και για αυτό με την μεσολάβηση τής θυσίας αυτές οι ιδιότητες μπορούσαν να διαδοθούν σε ολόκληρη την Φύση.

Έτσι θεωρείτο ο πρωταρχικός ταύρος και το θύμα που θυσιαζόταν ετησίως ήταν στην πραγματικότητα θεϊκό, επειδή ο πρωταρχικός ταύρος ήταν κατ' εξοχή θεϊκός. Όσο για τις συνθήκες τής θυσίας του, ήταν το ίδιο νεφελώδεις όπως και ο ταύρος ο ίδιος.

Ωστόσο η θυσία τού ταύρου, τού οποίου ο μύθος φαίνεται ότι συσχετίζεται στενά με το ιερό δείπνο τών μυστών, δεν είχε διόλου την έννοια τού να παρέχει κρέας για αυτό το γεύμα.

Ο ταύρος τής εσχατολογικής θυσίας δεν πρέπει ούτε καν να τεμαχίστηκε για να τραφούν οι εκλεκτοί.

Η ζωή εξήλθε από το σώμα του για να μεταδοθεί στην γη.

Λέγεται μόνον ότι το λίπος του μπήκε σαν συνθετικό στο ποτό τής αθανασίας.

Όπως στην Βεδική μυθολογία το ουράνιο Σόμα είναι το σπέρμα ζωικού θύματος

και ταυτισμένο με το φεγγάρι, έτσι και το Περσικό **Χαόμα** είναι το σπέρμα του πρωταρχικού Ταύρου.

Οι μύθοι αυτοί αφήνουν να εννοηθεί ότι στο τελετουργικό του Μίθρα, το κρέας του θυσιασμένου ταύρου στην μεγάλη θυσία δεν τρωγόταν ποτέ.

Στα συστατικά του मिθ्राϊκού δείπνου περιλαμβάνετο μόνον η θεική ουσία του ταύρου και όχι η φυσική του μορφή και ουσία.

Ο Τερτυλλιανός λέει ότι ο διάβολος σύστησε στα πλαίσια της λατρείας του Μίθρα την προσφορά του ψωμιού, όμως η προσφορά αυτή απαντάται σχεδόν παντού στις αρχαίες λατρείες.

Το ότι το συγκεκριμένο मिθ्राϊκό τελετουργικό είχε μια μεγάλη ομοιότητα με το χριστιανικό αντίστοιχο αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η προσφορά στην मिθ्राϊκή λατρεία δεν ήταν μια απλή προσφορά, αλλά αποτελούσε το मिθ्राϊκό ισοδύναμο του Χριστιανικού δείπνου και λάμβανε χώρα σε συνθήκες απολύτως όμοιες με εκείνες στις οποίες τελείται το Χριστιανικό δείπνο.

Αυτή η σχέση εξέπληξε ήδη τον άγιο Ιουστίνo, ο οποίος όπως και ο Τερτυλλιανός, έζησε αρκετά κοντά για πολύ καιρό τον παγανισμό πριν προσηλυτιστεί στην πίστη του Χριστού.

Περιγράφοντας το χριστιανικό δείπνο, στο οποίο δεν έπαιρναν μέρος παρά μόνον οι βαπτισμένοι πιστοί, ο Ιουστίνος λέει ότι το ψωμί και η κούπα με το κρασί δεν θεωρούνται ότι είναι κοινό ψωμί και ποτό.

Όπως ο Χριστός, μέσω της δύναμης του Θεϊκού Λόγου, απέκτησε σώμα και αίμα για τη σωτηρία των ανθρώπων, το ίδιο και η τροφή η οποία πρέπει να θρέψει το σώμα και το αίμα του πιστού είναι εξαγιασμένη με την προσφορά της ευχαριστιακής προσευχής και έγινε σώμα και αίμα του Ενσαρκωμένου Λόγου, όπως μπορούμε να δούμε στις Πράξεις των Αποστόλων.

Ο Ιουστίνος που γνώριζε τέλεια την मिθ्राϊκή λατρεία, τα τελετουργικά και τις μορφές της, ερμηνεύει το मिθ्राϊκό δείπνο με τον εξής τρόπο :

« Ὅπερ καί ἐν τοῖς τοῦ Μίθρα μυστηρίοις παρέδωκαν γίνεσθαι μιμησάμενοι οἱ πολλοὶ δαίμονες· ὅτι γάρ ἄρτος καί ποτήριον ὕδατος τίθεται ἐν ταῖς τοῦ μουμένου τελεταῖς μετ' ἐπιλόγων τινῶν ἢ ἐπίστασθε ἢ μαθεῖν δύνασθε ».

Οι मिθ्राϊκοί τύποι είχαν κάποιες μυστικές εκφράσεις ανάλογες με το : « αυτό είναι το σώμα μου και αυτό είναι το αίμα μου », που θυμίζουν την υψηλή σημασία της Θείας Ευχαριστίας.

Μπροστά στους μύστες ήταν τοποθετημένα ψωμιά και στην συνέχεια τούς προσφέρονταν οι κούπες. Οι ιερές ευχές προφέρονταν μάλλον από τον « Πατέρα των Πατέρων ».

Η αναλογία ήταν αξιοσημείωτη, επειδή το ψωμί και το ποτό αναπαριστούσαν την ουσία του μυστικιστικού ταύρου, του θεϊκού ταύρου, τον οποίο θυσίασε ο Μίθρας.

Και αυτή η σχέση δεν ήταν ούτε αμυδρή ούτε υπονοούμενη.

Πιθανώς εκφραζόταν κατηγορηματικά και επειδή ο Ιουστίνος την γνώριζε, ήταν εντυπωσιασμένος από αυτήν και δεν μπορούσε να μην διακρίνει σε αυτήν μια πίστη και μια λειτουργική οικονομία σε ένα σύνολο παρόμοιο με την χριστιανική πίστη και λειτουργία.

Αναγκασμένος να εξηγήσει μια τέτοια αντιστοιχία και γνωρίζοντας ότι τα τελετουργικά των μυστηρίων δεν ήταν καθόλου μια απομίμηση των πρόσφατης ημερομηνίας χριστιανικών τελετών, μέμφεται την μίμηση τού ευχαριστιακού δείπνου ότι δήθεν γίνεται από δαίμονες.

Τα μυστήρια τού Μίθρα ήταν μια « θρησκεία » επιβλητική.

Ο θεός ήταν νέος, όμορφος, γενναίος, ακηλίδωτος και κήρυττε μια αυστηρή ηθική την οποίαν αυτός πρώτος ακολουθούσε και επιπλέον ήταν ο μόνος Θεός-Σωτήρας που δεν πέθαινε.

Το τέλος τού Μιθραϊσμού, όπως και άλλων μυστηριακών θρησκειών, επήλθε με την αναγνώριση τού Χριστιανισμού ως επίσημης θρησκείας, πιθανόν επειδή δεν μπόρεσε να αφομοιώσει την Ελληνική φιλοσοφία και ίσως να προσαρμοσαρμολοστεί στις απαιτήσεις των καιρών.

Τελικά ο Μιθραϊσμός εξαλείφθηκε πρώτα από την Ευρώπη και αργότερα από την Μικρά Ασία αφήνοντας ελεύθερο το πεδίο για το άστρο τού Χριστιανισμού που τότε ανέτειλε δεδομένου ότι με την δύναμη τού κράτους από πίσω τους οι χριστιανοί δεν έχασαν καθόλου χρόνο επιτιθέμενοι και καταστρέφοντας το κάθε τι που δεν ήταν « δικό τους ».

Σ8- Μιθ.

Σ₉- Μιθ.

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΠΥΛΩΝ ΣΤΟ ΔΑΠΕΔΟ ΕΝΟΣ ΜΙΘΡΑΪΟΥ

Σ₁₀- Μιθ.

18.3. ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΙΘΡΑΙΩΝ

Σ₁₁- Μιθ.

Σ₁₂- Μιθ.

ΨΗΦΙΔΩΤΟ ΔΑΠΕΔΟ ΜΙΘΡΑΙΟΥ
ΣΤΟ ΔΑΠΕΔΟ

Σ₁₃- Μιθ.

ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΤΩΝ 7 ΤΑΞΕΩΝ

Σ₁₄- Μιθ.

ΒΩΜΟΣ ΜΕ ΤΟ ΙΕΡΟ ΠΥΡ

Σ₁₅- Μιθ.

ΚΟΡΑΞ

(κόρακας – κούπα - κηρύκειο)

Σ₁₆- Μιθ.

ΚΡΥΦΙΟΣ

(διάδημα με ημισέληνο - λυχνία)

Σ17- Μιθ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

(σάκος - λόγχη - περικεφαλαία)

Σ18- Μιθ.

ΛΕΩΝ

(σκαπάνη - σείστρο - κεραυνός)

Σ19- Μιθ.

ΠΕΡΣΗΣ

(ξίφος - ημισέληνος- δρεπάνι - Έσπερος)

Σ20- Μιθ.

ΗΛΙΟΔΡΟΜΟΣ

(δαυλός- στεφάνι με ακτίνες - μαστίγιο)

Σ21- Μιθ.

ΠΑΤΗΡ

(οφθαλμός - ράβδος - μαχαίρι- σκούφος)

Σ22- Μιθ.

ΙΟΛΑΟΣ

Ο Α.Α.Σ.Τ.

**ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΚΛΕΙΔΕΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ**

19

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΜΑΝΙΧΑΪΣΜΟΥ

Κατά τον 3^ο αιώνα μ.Χ., ένας μυστικιστής από την Περσία, ο Μάνης, εμπνεόμενος από τις δοξασίες των Χαλδαίων, κήρυξε μια θρησκευτική φιλοσοφία, η οποία επηρέασε ολόκληρη την πορεία του Δυτικού πολιτισμού.

Γνώστης τού Χριστιανικού Γνωστικισμού, τού Ζωροαστρισμού και τού Βουδισμού, πέτυχε να δημιουργήσει μια σύνθεση στοιχείων τους στο δόγμα και στην λατρεία του κινήματός του.

Ο Μάνης γεννήθηκε στη Βαβυλώνα το 215 μ.Χ. και δέχτηκε την πρώτη του εκπαίδευση από τον πατέρα του, ο οποίος ήταν βαθιά θρησκευόμενος.

Ο Μάνης ταξίδεψε πολύ και έγινε πολυγραφότατος συγγραφέας και βαθύς μελετητής των θρησκειών τής κεντρικής Ασίας, τής δυτικής Κίνας και τής Ινδίας όπου και εντρύφησε στον Βουδισμό. Ήταν μυημένος στα Μυστήρια του Μίθρα και λεγεται πως υπήρξε κάποτε χριστιανός αλλά η Εκκλησία το αρνείται κατηγορηματικά. Είναι όμως βέβαιο πως ήταν γνώστης των καμπαλιστικών θεωριών των Ιουδαίων αλλά θεωρούσε ότι τα φιλοσοφικά συστήματα των παγανιστών σοφών ήταν ανώτερα από τον Ιουδαϊσμό και τον αρχικό Χριστιανισμό. Ανακηρύχτηκε αρχιερέας στην αυλή τού Πέρση βασιλιά Σαπούρ τού Α' (240-242 μ.Χ.), πιθανόν την ημέρα τής στέψης του μονάρχη. Δεν μπόρεσε όμως να κρατήσει την θέση του λόγω τής ασφυκτικής πίεσης που ασκούσαν οι ιερείς τού Ζωροάστρη. Αργότερα κατάφερε για λίγο να ξαναζήσει στην Περσία με αξιοπρέπεια και μεγάλες τιμές, αλλά μετά από μια τριακονταετή περίοδο βασιλικής εύνοιας, επί τής βασιλείας τού Βαράμ τού Α' (274-277 μ.Χ.) και μετά από εισήγηση τού Ζωροαστρικού ιερατείου, το οποίο φοβόταν την εξαπλούμενη θρησκεία του, ο εξηντάχρονος Μάνης φυλακίστηκε, βασανίστηκε και τελικά εκτελέστηκε ως ύποπτος για συμμαχία με τους εχθρούς τής Περσίας.

Σύμφωνα με το έθιμο που επικρατούσε, το σώμα του διαμελίστηκε και εκτέθηκε δημόσια.

Ο Μανιχαϊσμός, το γνωστικό θρησκευτικό σύστημα που προώθησε ο Μάνης, έχει περιγραφεί ως μια « εναλλακτική χριστιανική εκκλησία, η οποία υπήρξε για περισσότερα από χίλια χρόνια με οπαδούς σε χώρες που εκτείνονται από τον Ατλαντικό ως τον Ειρηνικό ωκεανο ».

Η δοξασία τού Μάνη βασιζόταν στον Περσικό Δυισμό αλλά υιοθέτησε και θεμελιώδη δόγματα από διάφορες σχολές τής νότιας Ευρώπης, τής Μεσοποταμίας, τής βόρειας Αφρικής και τής κεντρικής Ασίας.

Οι Μανιχαϊστές εκτελούσαν επίσης τα Μυστήρια τής βάπτισης και τής (θείας) Κοινωνίας αλλά δεν δέχονταν την θεϊότητα τού Ιησού.

Κύρια χαρακτηριστικά γνωρίσματα τού Μανιχαϊσμού ήταν η ενσωμάτωση στοιχείων Γνωστικισμού, όπως η αληθινή Γνώση ως η μόνη οδός σωτηρίας τού ανθρώπου και ο δυσμός τής οντολογίας (φως - σκότος, καλό - κακό, ύλη - πνεύμα κ.λ.π.). Αυτή η αντίληψη περί Δυισμού αποτελεί το πλέον αναγνωρίσιμο χαρακτηριστικό τού Μανιχαϊσμού.

Οι Μανιχαίοι έτρεφαν αντιουδαϊκά αισθήματα αλλά ταυτόχρονα καταφέρονταν εναντίον τής εθνικής φιλοσοφίας.

Ο Μάνης καταδίκασε τους χριστιανούς σαν λάτρες ειδώλων, δηλώνοντας πως είχαν αντικαταστήσει τους θεούς με ανθρώπους και έπειτα με εικόνες.

Το Τάγμα όμως δεχόταν τον Απόστολο Παύλο και αναγνώριζε τον εσωτερικό Χριστό, που ήταν η ελπίδα τής δόξας.

Ο Μάνης δίδασκε ότι, ως ο αγωγός τής αληθινής Γνώσης, ήταν ο μέγιστος τών προφητών και αποτελούσε την υπέρτατη αποκάλυψη, στάλθηκε δε από το Άγιο Πνεύμα, μετά τους διωγμούς και τις αποτυχίες τών προκατόχων του - κυρίως τού Ζαρατούστρα, τού Βούδα και τού Ιησού - για να εγκαθιδρύσει την εκκλησία τών τελευταίων ημερών, την εκκλησία τού φωτός και για να παράσχει την οριστική αποκάλυψη που θα διαφώτιζε όλους τους λαούς.

Σύμφωνα με τον Μάνη η ανθρώπινη ψυχή, δηλαδή μια σπίθα που προέρχεται από το Θεϊκό Φως και παραμένει αιχμάλωτη από την ύλη, θα πρέπει να διαχωριστεί από το σκοτάδι τού σώματος έτσι ώστε να επιστρέψει στην επικράτεια τού Φωτός από όπου προέρχεται.

Με επιρροές από την εγκράτεια τού ασκητισμού τών Αραμαίων Χριστιανών τής Ασίας, ο Μάνης απέρριπτε το γάμο και την κατανάλωση οινοπνευματωδών και κρέατος και όρισε μεταξύ τών ακολούθων του μια ανώτερη τάξη εκλεκτών οι οποίοι ζούσαν σύμφωνα με την επί τού Όρους Ομιλία και μια κατώτερη τάξη ακροατών στους οποίους επιτρεπόταν να νυμφεύονται.

Ο ηθικός κώδικας τών Μανιχαίων περιλάμβανε αυστηρή μονογαμία και πλήρη αποκήρυξη τής πορνείας, τού ψέματος, τής υποκρισίας, τής ειδωλολατρίας και τής μαγείας.

Μετά το θάνατο τού Μάνη το τάγμα οργανώθηκε με βαθμούς και μνητικές τελετές, σύμβολα και συνθήματα. Επειδή όμως απέρριπταν τις τελετές τών υπάρχουσών εκκλησιών, οι άλλες θρησκείες τους καταδίωξαν με μανία.

Όταν ο Μανιχαϊσμός καταδιώχτηκε για πρώτη φορά στην Περσία, εξαπλώθηκε στο Τουρκεστάν, στην Ινδία και στην Κίνα και ταυτόχρονα προς την Αφρική μέσω τής Συρίας και τής Αιγύπτου.

Ο Διοκλητιανός τον απαγόρευσε περί το 290 μ.Χ. και οι χριστιανοί αυτοκράτορες μετά το 377 μ.Χ. νομοθέτησαν εναντίον του.

Οι Βάνδαλοι έκαψαν ή εξόρισαν τους Μανιχαϊστές από τα εδάφη τους.

Στην Ανατολή ο Μανιχαϊσμός σχεδόν εξαφανίστηκε από την αυστηρότητα του Ιουστινιανού αλλά ανασχηματίστηκε στην μικρά Ασία.

Διαβάζουμε για τους Παυλικιανούς στην Αρμενία (7^ο έως 12^ο αιώνα μ.Χ.) και τους Βογομίλους στην Θράκη (10^ο έως 11^ο αιώνα μ.Χ.).

Οι αυτοκράτορες τού Βυζαντίου καταδίωξαν αυτούς τους αιρετικούς διά πυρός και σιδήρου.

Κατά τον 11^ο αιώνα ο Μανιχαϊσμός μεταφερόμενος μαζί με το εμπόριο τής Ανατολής εισχώρησε στην νότια Γαλλία και δημιούργησε το πανίσχυρο τάγμα τών Καθάρων, οι οποίοι τελικά εξολοθρεύτηκαν από την Ιερά Εξέταση.

Κατά τον Μανιχαϊσμό, η πρακτική θρησκεία τής Αγάπης εκφραζόταν μέσω τής ευγένειας, τής φιλικότητας, τής ανεκτικότητας και τής υπομονής με επιδιωκόμενο σκοπό μια διαρκή αδελφосύνή τής ανθρωπότητας.

Κάθε είδους τυραννία έπρεπε να τερματιστεί και όλες οι λαθεμένες δοξασίες να καταρρεύσουν όταν το φώς τής αλήθειας, ο εν ημίν Χριστός, αναγνωριστεί ως Παγκόσμιος Λυτρωτής.

Οι επαναστατικές διδασκαλίες τού Μάνη θεωρήθηκαν αργότερα ως βλασφημία και τέθηκαν υπό διωγμό ως διδασκαλίες οι οποίες αποτελούσαν δημόσιο κίνδυνο. Η αποδοκιμασία και ο αφορισμός τού Μάνη, ως αιρεσιάρχη, επιβλήθηκε τόσο από τις μεγάλες θρησκείες τής εποχής του, δηλαδή τον Ζωροαστρισμό, την αυτοκρατορική λατρεία τής Ρώμης και τον Χριστιανισμό, όσο και από το Ισλάμ που εμφανίστηκε λίγο αργότερα.

Η Εκκλησία αντιμετώπισε τον Μανιχαϊσμό με την συνηθισμένη κατηγορία που είχε για όλες τις θεωρούμενες ως αιρετικές ομάδες : ότι ασκούσε ανήθικες και σατανικές τελετές.

Μερικά από τα κείμενα τού ίδιου τού Μάνη έχουν σωθεί :

“ Το πνεύμα τού Θεού είναι Φως, που ακτινοβολεί με την αρετή τής αγάπης, τής πίστης, τής πιστότητας, τής νοημοσύνης, τής πραότητας, τής γνώσης, τής κατανόησης, τού μυστηρίου και τής ενόρασης ”.

Ο πάπας Λέων ο Μέγας έκρινε πως μια τέτοια πίστη έπρεπε να συντριβεί, από φόβο μήπως χαθεί η πίστη τής Εκκλησίας.

Ο πάπας θεωρούσε επίσης ενοχλητική την ιδέα ότι στην πνευματική διαδοχή ο Ιησούς ακολουθείτο από τον Μάνη, ο οποίος ήταν « ο τελευταίος και μεγαλύτερος » από τους προφήτες που εκπορεύτηκαν από το Θείο και ο οποίος ήταν πρεσβευτής τού Φωτός τού Κόσμου.

Μια από τις ετήσιες τελετές τού Μανιχαϊσμού εορταζόταν σε ανάμνηση τού θανάτου τού προφήτη, κατά την οποίαν έθεταν ένα κενό κάθισμα σε ένα βάθρο με πέντε σκαλοπάτια.

Αυτό το άδειο κάθισμα υπενθύμιζε τον κενό θρόνο τού Όσιρι στην Αιγυπτί-

ακή μνητική τελετή. Οι οπαδοί τού Μάνη ονομάζονταν “ Υιοί τής Χήρας ”. Ο Ωρος, ο Θεός - σωτήρας τών μυστηρίων τού Όσιρι ήταν ένας “ Υιός τής Χήρας ”. Η Σύλληψη έγινε από το Άγιο Πνεύμα τού Όσιρι, τού δολοφονημένου πατέρα του. Το φάντασμα τού Όσιρι επισκίασε την αδελφή και σύζυγό του Ίσιδα η οποία είχε ντυθεί με τα πέπλα τής χηρείας για να θρηνήσει τον νεκρό της σύζυγο. Ο Ωρος, τού οποίου η “ Σύλληψη ” έγινε με τον παράξενο αυτόν και άσπιλο τρόπο, προοριζόταν να γίνει ο “ ήρωας τού κόσμου ” και ο εκδικητής τού πατέρα του.

Ο Μάνης δεν ήταν υιός χήρας, αφού ο πατέρας του επέζησε για να βοηθήσει στην μόρφωση του, αλλά πέτυχε την αναγέννηση, δηλαδή γεννήθηκε από την μήτρα τών Μυστηρίων και εκείνοι εκ τών οπαδών του που είχαν λάβει την μήση αναγνωρίζονταν κατά τον ίδιο τρόπο.

Μέσω τού μαρτυρίου του ο Μάνης γίνεται ένας άλλος Όσιρις, Κύριος τού Κενού Θρόνου.

Αυτός σαν πνεύμα επισκιάζει το Τάγμα του και από το ιερό τού Μάνη γεννήθηκαν νέοι υιοί, για να εξαπλώσουν τις δοξασίες του, γινόμενοι έτσι κατά μια μυστική έννοια επανενσάρκωση τού ιδίου. Έχοντας χάσει τον Δάσκαλο του, το σώμα τών Μανιχαϊστών συμβολίζονταν κατάλληλα από τον μύθο τής Ίσιδας που θρηνεί για τον μαρτυρήσαντα σύζυγο (κύριο) της.

Το κήρυγμα τού Μάνη είχε μεγάλη απήχηση καθώς ερμήνευε την ύπαρξη τής πονηρίας και τού Κακού ενώ ταυτόχρονα παρείχε μια μέθοδο σωτηρίας μέσω τής Γνώσης. Λόγω τού ρόλου που διαδραμάτιζε ο Μάνης, αποκαλούνταν επίσης « Απόστολος τού Ιησού Χριστού » και « Απόστολος τού Φωτός ».

Ο Μανιχαϊσμός επέδειξε αξιοσημείωτη ιεραποστολική δράση καθώς διαδόθηκε ταχύτατα, έως τον 8ο αιώνα, από την Μεσοποταμία προς την Άπω Ανατολή έως την Κίνα και προς την Δύση μέχρι την Βαλκανική Χερσόνησο, την Αφρική και την Ιβηρική Χερσόνησο.

Οι ιεραπόστολοι του ταξίδευαν σε όλο τον τότε γνωστόν κόσμο, ενώ οργανώθηκε μια ιεραρχική εκκλησία, με διακόνους, ιερείς, επισκόπους, ακόμη και 12 αποστόλους - [♣ 451].

Ο Μάνης δίδασκε ότι ο καθένας έχει τον δικό του φύλακα Άγγελο, τον πνευματικό δίδυμο.

Ο ίδιος πίστευε ότι είχε έρθει σε επαφή μαζί του όταν ήταν δώδεκα χρονών και για δεύτερη φορά στα εικοσιτέσσερα του και έκτοτε αυτός τον συνόδευε πάντοτε, τον διαφώτιζε και τον ενθάρρυνε κατά την ιεραποστολική του δράση.

Ο Άγγελος τού Μάνη είναι ο πνευματικός δίδυμος του, που τού αποκαλύπτει Μυστήρια και τον βοηθάει και προστατεύει πνευματικά από τις παγίδες τής απληστίας και τής πονηρίας. Αντιστοιχεί με τον φίλο τού Ηρακλή Ιόλαο στην εκτέλεση τού άθλου τής Λερναίας Ύδρας.

ΠΕΡΕΤΑΙΡΩ ΕΜΒΑΘΥΝΣΗ

Συμβολικά μιλώντας, η πρόοδος ενός μνημένου διαιρείται σε τέσσερα στάδια, ανάλογα με τα τμήματα ενός αρχαίου ναού, όπως για παράδειγμα τού ναού τού Σολομώντα, ήτοι : στο Αίθριο, στον Πρόναο, στον Κυρίως Ναό και στο Ιερό ή στα Άγια τών Αγίων.

Για την καλύτερη λοιπόν κατανόηση και εμβάθυνση στα επί μέρους κεφάλαια τού παρόντος δίτομου έργου και προς αποφυγήν ενδεχομένως εξαγωγής προχείρων ή βιαστικών συμπερασμάτων ο αναγνώστης μπορεί επιλεκτικά να προσφύγει, κατά την κρίση του, στον υποβοηθητικό κατάλογο τών σχετικών ή εξειδικευμένων βιβλίων, συγγραμμάτων και άρθρων που παρατίθεται, ώστε να σχηματίσει ενδεχομένως την προσωπική του δοξασία.

Δυστυχώς όμως το να εισδύσει κανείς στον Ναό, όταν όλα σχεδόν τα « ειδικά » βιβλία που κυκλοφορούν δεν δείχνουν πάρα μόνον το Αίθριο του, είναι κάτι εξαιρετικά δυσχερές !

Πρέπει συνεπώς να τονιστεί επιπροσθέτως ότι :

« η μελέτη βιβλίων, από μόνη της, δεν αποτελεί την ικανή και αναγκαία συνθήκη για την πλήρη κατανόηση τών βαθύτερων Μυστηριακών και Φιλοσοφικών νοημάτων τού Ελευθεροτεκτονισμού και ειδικότερα τού Αρχαίου και Αποδεδεγμένου Σκωτικού Τύπου ».

Το να επιτύχει κανείς να σχηματίσει σφαιρικά μια αποκλειστικά δική του προσωπική άποψη και δοξασία, ενδεχομένως συμπληρωματική ή και διαφορετική τών όσων με το παρόν σύγγραμμα έχουν επιχειρηθεί, δεν είναι ένα εύκολο εγχείρημα και απαιτείται επιπρόσθετη συνδρομή.

Διάφορες άλλες συνιστώσες όπως, η Παράδοση, ο Μυητικός διάκοσμος, η βίωση τών Μυήσεων, η μακροχρόνια πείρα, ο συγκρητισμός, ο αλληλοσυσχετισμός τού περιεχομένου τών Τυπικών και συμβόλων, ο προσωπικός επισταμένος Διαλογισμός και προβληματισμός επί τών Τυπικών και τών συμβολισμών τών μυήσεων είναι αναγκαίες.

Επίσης η επαφή και ανταλλαγή απόψεων με άλλους Τέκτονες καθώς και η καθοδήγηση από Εκλεκτούς Απεσταλμένους Διδασκάλους για να μην υπάρχουν τεράστιες απώλειες χρόνου, αποτελούν εξ ίσου σημαντικά και απαραίτητα στοιχεία για την πλήρη κατανόηση τού βαθύτερου ηθικού και Μυστηριακού περιεχομένου τών βαθμών !

Τέλος, εξίσου καθοριστικός είναι ο ρόλος τής άνωθεν παρεχομένης έμπνευσης, της οφειλομένης στην αρωγή τού Θείου, που ίσως αποτελεί και τον σημαντικότερο παράγοντα όλων !

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΗ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- [1] « Francken Manuscript » (1783) - Henry Andrew Francken
- [2] « Magnum Opus or the Great Work » (1857) - Albert Pike 33°
- [3] « Liturgies of A.A.S.R. of Freemasonry » (1878) - Albert Pike 33°
- [4] « Book of the Words » ἢ « Sephir ha Debarim » (1878) - Albert Pike 33°
- [5] « Morals and Dogma » (1871) - Albert Pike 33°
- [6] « Manuel maçonnique ou tuileur de tous les rites de Maçonnerie pratiqués en France » (1820) - Claude André Vuillaume
- [7] « Dictionnaire du Rite Ecossais Ancien et Accepté » (1988) - Michel Saint Gall
- [8] « Book of the Scottish Rite : 4°- 32° » Revised Edition (1946) - NM & SM Jurisdiction
- [9] « The Book of the A.A.S.R. of Freemasonry » (1864) - Charles McClenechan
- [10] « Manual of Freemasonry » (1831) - Richard Carlile
- [11] « Hebrew and English Lexicon » (1828) - Josiah W. Gibbs
- [12] « Ordo ab Chao - The Original and Complete Rituals of the 1st Supreme Council 33° at Charleston S. C. » (1995) - Poemandres Press Boston & New York.
- [13] « Cyclopedia & Dictionary of Freemasonry » (1872) - Robert Macoy 33°
- [14] « Encyclopedia of Freemasonry » (1873-1878) - Albert G. Mackey 33°
- [15] « Royal Masonic Cyclopaedia » vol. I, II - Keneth Mackenzy
- [16] « Scotch Rite Masonry Illustrated - The Complete Ritual of the A.A.S.R. » (2007) - by a Sovereign Grand Commander 33° - John Blanchard
- [17] « Εγκυκλοπαίδεια τῆς Ελευθέρας Τεκτονικῆς » (1934) - Νέστωρας Λάσκαρις
- [18] « The Key of Masonry Philosophical Lodge of the Knights of the Eagle or Sun »
- [19] « The Symbolism of Freemasonry » (1869) - Albert G. Mackey 33°
- [20] « Thuileur de l' Ecossisme du Rit Ancien, dit Accepte » - 1813
- [21] « The Text-Book of Advanced Freemasonry » (1873) - Reeves and Turner - London
- [22] « Thoughts Inspired by the A.A.S.R. Degrees » (1919) - Anonymous E.A. Russell Co
- [23] « The Masonic Manual » (1867) - Robert Macoy 33°
- [24] « The true Masonic Chart » (1826) - Jeremy L. Cross
- [25] « The A.A.S.R. in 33 Degrees » (1881) - Robert B. Folger 33°

- [26] « Manuel du Franc Mason » (1817) - E. F. Bazot
- [27] « Light on Masonry - Collection of mostimportant documents » (1829) - David Bernard
- [28] « The History of Freemasonry and the Grand lodge of Scotland » (1859) -W.A.Laurie
- [29] « The History of Freemasonry » (1898) - Albert G. Mackey 33°
- [30] « Symbols of Freemasonry » - Daniel Beresniak
- [31] « The Secret Science of Numerology » - Shirley Blackwell Lawrence Msc. D
- [32] « Le Tuileur Expert » (1828) - Anonymous
- [33] « Lexicon Chaldaicum Talmudicum et Rabbinicum » (1607) - Johannes Buxtorf Filio
- [34] « Eastons Bible Dictionary » (1996) - G. M. Easton
- [35] « A Treatise on The Great Art » (1898) - Dom Antoine Joseph Pernety
- [36] « Alchemy Unveiled » (1710) - Johannes Helmond
- [37] « The Chymical Wedding of Christian Rosenkreutz » (1616) - Anonymous
- [38] « The Alchemy Key » (1998) - Stuart Nettleton
- [39] « Spiritual Alchemy » (2005) - Piers A. Vaughan
- [40] « The Secret Wisdom of The Qabalah » - J. F. C. Fuller
- [41] « Practical Kabbalah » - Robert Ambelain
- [42] « The Philosophers Stone » - Israel Regardie
- [43] « Kabbala Denudata - Kabbalah Unveiled » (1887) - McGregor Mathers
- [44] « Glimpses of Masonic History » (1926) - Charles W. Leadbeater 33°
- [45] « The Hidden Side of Things » - Charles W. Leadbeater 33°
- [46] « The Rosie Crusian Secrets » (1686) - John Dee
- [47] « The Golden Chain of Homer » - Anton Josef Kirchweger
- [48] « The Book of Ceremonial Magic » (1913) - A. E. Waite
- [49] « Q.B.L. or the Bride's Reception » (1997) - Frater Achad
- [50] « Η Μυστική Καμπαλά » (1935) - Dion Fortune
- [51] « The Path of Kabbalah » - Michael Laitman
- [52] « History of Freemasonry » (1887) - R. F. Gould
- [53] « Man the Grand Symbol of the Mysteries » (1932) - Manly P. Hall 33°
- [54] « The Lost Keys of Freemasonry » (1923) - Manly P. Hall 33°
- [55] « The Secret Teachings of all ages » (1928) - Manly P. Hall 33°
- [56] « Richardson's Monitor of Freemasonry » (1860) - Jabez Richardson
- [57] « The Alchemical Keys to Masonic Ritual » (2007) - Timothy Hogan
- [58] « Cayers Maconniques Rituals of the Lodge of Perfection » - Gerry L. Prinsen

- [59] « Bonseigneur Rituals a collection of 18th Century Ecossais Rituals » -
Gerry L. Prinsen
- [60] « An Encyclopaedia of Occultism » (1920) - Lewis Spence
- [61] « Reprints of Rituals of old Degrees » (1879) - Albert Pike 33°
- [62] « The Way of the Crucible » (2008) - Robert Allen Bartlett
- [63] « The Revelations of a Square » (1854) - George Oliver
- [64] « Lodge of the Double - Headed Eagle » (1997) - William L. Fox
- [65] « Etude sur l' Astral » (EON 1924 ~ 1925) - Demetrius Semelas
- [66] « Brief History of A.A.S.R. of Freemasonry » (1890) - Edwin A.
Sherman 33°
- [67] « The Freemason's Manual » (1862) - Jeremiah How
- [68] « Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry » (1932) -
Charles S. Lobingier
- [69] « Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry » (1872) - Albert
Pike 33°
- [70] « Freemasonry in context : History, Ritual, Controversy » - Art. de
Hoyos, Br. Morris
- [71] « The Knight of the East and West (Sepher Ha Sallam) » (2003) -
Jonathan Sellers
- [72] « Manual of the Ancient Accepted Scottish Rite » (1865) - William
Cunningham
- [73] « The Secret History of Freemasonry » - Paul Naudon
- [74] « The Parables and other Stories » - Dr. Stylianos Atteshliis
- [75] « The Esoteric Teachings » - Dr. Stylianos Atteshliis
- [76] « The Symbol of Life » - Dr. Stylianos Atteshliis
- [77] « Words of Truth » 2009 - Dr. Stylianos Atteshliis
- [78] « Joshua Immanuel the Christ his life and Teaching on Earth » (2001) -
St. Atteshliis
- [79] « Cours Sciences Naturelles » - Demetrius Semelas
- [80] « Etude sur l' Astral » (1924 - 1925 Γαλλικό περιοδικό EON) -
Demetrius Semelas
- [81] « Initiation Through Ages » (1921 Γαλλικό περιοδικό EON) - Demetrius
Semelas
- [82] « Signs and Symbols in 12 Lectures on Freemasonry » (1837) - George
Oliver
- [83] « Εγκυκλοπαίδεια Εσωτερισμού & Αποκρύφου Γνώσεως » τόμοι 1 ~ 8 -
Π. Γράβιγγερ
- [84] « Η Ιστορία των Ροδόσταυρων » (1940) - E. Dupré

- [85] « The Anatomy of The Body of God » (1973) - Frater Achad
- [86] « Η Κοσμολογία υπό το Φως τής Μυσταγωγίας » - Γεώργιος Σκλιάς
- [87] « Τα Μαγικά Τετράγωνα » - Γεώργιος Σκλιάς
- [88] « How to make and use Talismans » - Israel Regardie
- [89] « Ερμηνεία τού Μύθου τού Ηλίου » - Charles Francois Dupuis
- [90] « The Mysteries of Mithra » (1903) - Franz Valery Marie Cumont
- [91] « Mithras - Orion » (1980) - Michael Speidel
- [92] « Arcana Saitica - on Masonic Tracing Boards » (1979)
- [93] « Secret Societies - Forbidden Knowledge » (2007) - Philip Gardiner
- [94] « The Wisdom in the Hebrew Alphabet » (1983) - Michael L. Munk
- [95] « English and Hebrew Lexicon » (1832) - Selig Newman
- [96] « Hebrew and English Lexicon » (1828) - Josiah W. Gibbs
- [97] « Real Alchemy » (2006) - Robert Allen Bartlett
- [98] « Hebrew and Chaldee Lexicon » (1846) - Friedrich Wilhelm Gesenius
- [99] « Symbols of Freemasonry » (2003) - Daniel Beresniak
- [100] « Η Ροδοσταυρική Κοσμοθεωρία » (1909) - Max Heindel
- [101] « Το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο » (1997) - Max Heindel
- [102] « The Arcana of Freemasonry » (1915) - Albert Churchward
- [103] « A Garden of Pomegranates » (1932) - Israel Regardie
- [104] « Encyclopaedia Britannica » vol. III (1923)
- [105] « The Palmyrenes of Dura-Europos » (1999) - Lucinda Dirven
- [106] « Awakening the Third Eye » (1992) - Samuel Sagan
- [107] « The Origin of Freemasonry and Knight Templars » (1906) - John R. Bennett
- [108] « The Apocalypse Unsealed » (1910) - James M. Pryse
- [109] « The Apocalypse of John » (1987) - Sean P. Kealy
- [110] « The Apocalypse or the Day of the Lord » (1909) - E. W. Bullinger
- [111] « Commentary on Revelation » (1909) - E. W. Bullinger
- [112] « Revelation – a Commentary » (2009) - Brian K. Blount
- [113] « Revelation » (1969) - Leon Morris
- [114] « Revelation » (1993) - Wilfrid J. Harrington
- [115] « A reading of The Revelation of John » (1994) - Charles Talbert
- [116] « Revelation » (1989) - Eugene Boring
- [117] « The Book of Revelation » (2007) - Clarence Larkin
- [118] « A Commentary on The Apocalypse » (1851) - Moses Stuart
- [119] « The Apocalypse – Lectures » (1900) - Joseph Seiss
- [120] « The Book of Revelation » (1998) - Rudolf Steiner
- [121] « Το Κλειδί τής Αποκάλυψης - Έντγκαρ Κέυση » (1991) - Τζ. Έβερετ Τριον

- [122] « Lectures on the Apocalypse » (1857) - Robert Ryland
- [123] « The Apocalypse Unsealed » (1981) - Robert F. Riggs
- [124] « The Mysteries of Religious Dogmas and Customs of The Ancient Egyptians, Pythagorians, Druids and Freemasonry » (1835) - John Fellows
- [125] « The Mysteries of Freemasonry or an exposition of the Religious dogmas and customs of the Ancient Egyptians » (1860) - John Fellows
- [126] « The Mystery Revealed » (2008) - Larry Edwards
- [127] « The key of Solomon the king (clavicula salomonis) » (1888) - McGregor Mathers
- [128] « King Solomon's Temple in the Masonic Tradition » - Alexander Horne
- [129] « Western Esotericism and Rituals of Initiation » (2007) - Henrik Bogdan
- [130] « An Encyclopaedia of Occultism » (1920) - Lewis Spence
- [131] « Analytical Hebrew and Chaldee Lexicon » - Samuel Bagster & Sons
- [132] « The Scottish Rite for Scotland » (1958) - R. S. Lindsay 33°
- [133] « Interpretation of some Parables and Miracles of Christ » (1950) - Maurice Nicoll
- [134] « Τεκτονικές Ομιλίες Σπυρίδωνος Νάγου » (1978) - Διόδωρος Καρυδάκης
- [135] « Τεκτονικό Μουσείο » (1955) - Πέτρος Γράβιγγερ
- [136] « Martinisme Willermosisme Martiniste et Franc Maconnerie » (1899) - Papus
- [137] « Human Magnetism » (1845) - W. Newnham
- [138] « Numbers - Their Occult Power and Mystic Virtues » (1911) - W. Wynn Westcott
- [139] « Dreams : what they are and how they are caused » (1903) - Charles W. Leadbeater
- [140] « The Astral Plane » (1900) - Charles Webster Leadbeater
- [141] « The Etheric Double » (1927) - Arthur E. Powell
- [142] « The Astral Body » (1927) - Arthur E. Powell
- [143] « The Mental Body » (1927) - Arthur E. Powell
- [144] « The Causal Body » (1927) - Arthur E. Powell
- [145] « The Solar System » (1927) - Arthur E. Powell
- [146] « A Dictionary of Symbolical Masonry » (1853) - George Oliver
- [147] « The Freemason's Treasury » (1963) - George Oliver
- [148] « A Dictionary of Gnosticism » (2009) - Andrew Phillip Smith
- [149] « Gnosis » (1971) - Robert Haardt
- [150] « The Gnostic Religion » (1992) - Hans Jonas
- [151] « Gnostic Theurgy » (1996) - Institute for Gnostic Studies

- [152] « The Gnostic handbook » (1997) - Institute for Gnostic Studies
- [153] « God in Three Persons - A Spiritual Odyssey » (2006) - Paul John Wigowsky
- [154] « The Gnostic Bible » (2003) - Willis Barnstone, Marvin Meyer
- [155] « The Gnostics and their remains » (1864) - C. W. King
- [156] « An Analysis of the Egyptian Mythology » (1819) - J. C. Prichard, M.D.
- [157] « Ordre Chapitral et Nouveau Grade Rose - Croix » (1860) - J. M. Ragon
- [158] « Mithraica ou les Mithriaques » (1833) - Joseph de Hammer
- [159] « The Principles of Masonic Law » (1858) - Albert G. Mackey, M.D.
- [160] « Ancient and Modern Initiation » - Max Heindel
- [161] « The History of Freemasonry and the Gr. Lodge of Scotland » (1859) - W.A. Laurie
- [162] « Rosicrusian Bible Mysteries » (2001) - Max Heindel
- [163] « Ο Ναός του Σολομώντα » - Δημήτριος Καϊμάκης : Διδακτορική Διατριβή Α.Π.Θ
- [164] « The Builder is Smitten » - Rene Pieyens
- [165] « The Encyclopedia of Occult Sciences » (1939) - Robert M . McBride Co
- [166] « The Art and Practice of Creative Visualization » - Ophiel
- [167] « The Art and Practice of Talismanic Magic » - Ophiel
- [168] « The Art and Practice of The Occult » - Ophiel
- [169] « The Astral Projection » - Ophiel
- [170] « Trate Methodique de Magie Pratique » - Papus (Dr Gérard Encausse)
- [171] « ΕΩΝ - Φιλοσοφική και Μεταφυσική Επιθεώρηση » τόμος Α' (1921-1922)
- [172] « Traité Elementaire de science Occulte » - Papus (Dr Gérard Encausse)
- [173] « La Science Des Nombres (1934) - Papus (Dr Gérard Encausse)
- [174] « Le plus secrets mysteres de Hauts Grades de la Maconnerie » (1766) - M de Berage
- [175] « The Ancient Mysteries and Modern Masonry » (1909) - Charles H. Vail 32°
- [176] « Occult Theocracy » vol. I, II (1933) - Edith Starr Miller
- [177] « The Trial of Templars » (2006) - Malcolm Barber
- [178] « Babylon Mystery Religion » (1966) - Ralph Woodrow
- [179] « Knights Templar : Their Rise and Fall » (2010) - G. A. Campbell
- [180] « Symbolism of Mystic Masonry » (1896) - Jirah D. Buck 33°
- [181] « Formation of the Tree of Life » (2007) - Patrick Mulcahy
- [182] « Christology of the Old Testament » (1836) - E.W. Hengstenberg
- [183] « Dictionary of Alchemy » (1893) - Martin Rulandus
- [184] « Spiritual Meanings and Correspondences of Words in the Bible » - E. Swedenborg

- [185] « Secret Tradition in Freemasonry » (1898) - Arthur Edward Waite
- [186] « A Manual of « Khshnoom « the Zoroastrian Occult Knowledge » -
Ph. Nas. Tavaria
- [187] « A Bible Dictionary » (1859) - James Austin Bastow
- [188] « A Manual of Occultism » (1859) - Shepharial
- [189] « The life Story of Albert Pike » (1920) - Fred W. Allshopp
- [190] « The Occult Sciences » vol. I, II (1923) - Anthony Todd Thomson M.D.
- [191] « The Square and Compasses » (1999) - Donald Falconer
- [192] « Sacred Mysteries » (1909) - Augustus Le Plongeon
- [193] « Philosophical History of Freemasonry » (1854) - Augustus Arnold
- [194] « The Masonic Eclectic » (1867) - John Simons, Robert Mackoy
- [195] « In the Pronaos of the Temple of Wisdom » (1890) - Franz Hartmann
- [196] « Μεγάλα Συντάγματα του 1762 και 1786 » (2009) - Ύπ. Συμβ. 33° τής Ελλάδος
- [197] « Secret Ritual of the 33th and Last Degree Sovereign Grand Inspector
General of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry »
(1827) - Anonymous
- [198] « The Origin and Evolution of Freemasonry Connected with the Origin
and Evolution of the Human Race » (1910) - Albert Churchward
- [199] « The Arcana of Freemasonry » (1915) - Albert Churchward
- [200] « Kenning's Cyclopaedia of Freemasonry » (1878) - George Kenning
- [201] « Illustrations of Freemasonry » (1827) - William Morgan
- [202] « The Apron » (1914) - Frank C. Higgins, F. R. N. S
- [203] « L'Unique et Parfait Touileur pour les 33 grades de la Maconnerie
Ecosaise » (1812)
- [204] « Freemasons Guide and Compendium » (1950) - Bernard Jones
- [205] « A Ritual and Illustrations of Freemasonry » (1997) - Anonymous
- [206] « A Ritual of Freemasonry » (1865) - Avery Allyn
- [207] « Illustrations of the Emblems of the 33 Degrees » (1875) - Johan Tomas
Loth 30°
- [208] « The Pythagorean Triangle or the Science of Numbers » (1875) - George Oliver
- [209] « Rituels de 31, 32, 33 degrees » (18..) - J. M. Ragon
- [210] « Readings XXXII » - Scottish Rite Masonry
- [211] « Short Studies in the Science of Comparative Religions » (2005) -
J. G. R. Forlong
- [212] « The Rosicrucians their Rites and Mysteries » (1879) - Hargrave Jennings
- [213] « Principles of the Yoga Philosophy of R+C and Alchemists » (2005) -
Fr. Hartmann

- [214] « The Meaninig of Masonry » - Lynn F. Perkins
- [215] « The Rosy Cross Unveiled » (1880) - Christopher McIntosh
- [216] « History of Scottish Rite Masonry » (1920) - John B. Corliss 33o
- [217] « Initiation into Hermetics » (1971) - Franz Bardon
- [218] « Lectures of the Antient and Primitive Rite of Freemasonry » (1880) -
John Yarker
- [219] « Dictionary of Angels » (1967) - Gustav Davidson
- [220] « The Encyclopedia of Angels » (2004) - Rosemary Ellen Guiley
- [221] « The Encyclopedia of Demons and Demonology » (2009) -
Rosemary Ellen Guiley
- [222] « The Encyclopedia of Magic And Alchemy » (2006) - Rosemary Guiley
- [223] « The Key to the true Kabbala » (1956) - Franz Bardon
- [224] « The Number in Scripture » (1921) - E. W. Bullinger
- [225] « The Black Sun - the Alchemy and Art of Darkness » (2005) -
Stanton Marlan
- [226] « Franz Bardon – Questions and Answers » (2009) - Dieter Ruggenberg
- [227] « Tuileur de l' Ecosisme du Rit Ancien » (1813) - Paris Chez Delaunay
Palais Royal
- [228] « The Emerald Tablet » (2007) - Donald G. Carty
- [229] « The Philosopher's Stone » (1974) - Colin Wilson
- [230] « Η Ιστορία της Μαγείας » (1983) - Eliphas Levi
- [231] « Tuileur General Francmaçonnerie - Manuel de L' Initié (1861) -
J.M. Ragon
- [232] « Azoth or the Star in the East » (1893) - A. E. Waite
- [233] « Speculative Masonry - mission, evolution and Landmarks » (1914) -
A.S. Macbride
- [234] « Perspectives on Initiation » (1938) - René Guenon
- [235] « Alchemy - The Ancient science » (1976) - Neil Powell
- [236] « The Serpent Symbol » (1851) - E. G. Squier
- [237] « The Lost Word its Hidden Meaning » (1953) - George Steinmetz
- [238] « The book of Talismans » (1922) – William Thomas, Kate Pavitt
- [239] « Magic Squares and Cubes » (1917) - W. S. Andrews
- [240] « The Great Triad » (1991) - Rene Guenon
- [241] « The Origins of Christian Mystical Tradition » (1981) - Andrew Louth
- [242] « Lectures on the Symbolic Characterof the Sacred Scriptures » (1867) -
Abiel Silver
- [243] « The Gnosis or Ancient Wisdom in the Christian Scriptures » (1936) -
W. Kingsland

- [244] « The Templars History and Myth » (2008) - Michael Haag
- [245] « The Key to Solomon's Key, Secrets of Magic-Masonry » (2006) -
L.M. DuQuette
- [246] « The Wisdom of Solomon » (1979) - David Winston
- [247] « The Hidden Church of the Holy Graal » (1909) - A. E. Waite
- [248] « Manual of Mystical Theology » (1903) - Arthur Devine
- [249] « The Gnostics and their remains, Ancient and Mediæval » (1887) -
C. W. King
- [250] « The Johannite Masons and the Star in the East » (1847) - George Oliver
- [251] « Jewish and Christian Mystic » (1994) - Dan Cohn Sherbok
- [252] « Principles of interior or Hidden Life » (1844) - Thomas Upham
- [253] « The Templar papers – Ancient Mysteries, secret Societies » (1971) -
Oddvar Olsen
- [254] « Templars and Rose Croix » (2005) - Robert Ambelain
- [255] « L' Unique et Parfait Tuileur pour de 33 Grades La Maconnerie Ecosaise »
(1812)
- [256] « The History of the Templars » (1842) - Charles Addison
- [257] « Alchemy Ancient and Modern » (1921) - Herbert Stanley Redgrove
- [258] « Reincarnation the Cycle of Necessity » (1939) - Manly P. Hall 33°
- [259] « Manuel General de la Maconnerie » (1856) - Teissier
- [260] « The Veritable Key of Solomon » (1856) - Skinner S. Rankine
- [261] « The History of the Knights Hospitallers of St John » (1856) - Abbe de Vertot
- [262] « The Legitimacy of orders of St John » (2006) - Hendrik Johannes,
Hoegen Dijkhof
- [263] « Orthodoxie Maconnique » (1853) - J. M. Ragon
- [264] « A Depth of Beginning – notes on Kabbalah » (2001) - Colin Low
- [265] « Human Magnetism » (1845) - W. Newnham
- [266] « A short History of the Order of Saint John of Jerusalem » (1905) -
E. M. Tenison
- [267] « Encyclopedia of Occultism and Parapsychology » vol. I, II (2001) -
Gordon Melton
- [268] « A History of the Knights of Malta » (1858) vol. I, II -
Major Witworth Porter
- [269] « Μιχαήλ Ψελλού - Περί Ενεργείας Δαιμόνων Διάλογος » (1845) -
Stephen Skinner
- [270] « Mysteria, history of secret doctrines & mystic rites » (1895) -
Otto Hen. Am Rhyn
- [271] « The Sun and the Serpent » (1905) - C. F. Oldham

- [272] « The Christian Eucharist and the Pagan Cults » (1914) -
William Mansfield Groton
- [273] « Zanon » (1842) – Edward Bulwer Lytton
- [274] « The Mystic Tie » (1867) - Albert Mackey
- [275] « Traditions in Freemasonry » (1867) - A.T.C. Pierson
- [276] « The Round towers of Ireland or the Mysteries of Masonry » (1834) -
Henry O'Brien
- [277] « The Secrets of Solomon's Temple » (2007) - Kevin L. Gest
- [278] « Esoteric Masonry or the Storehouse Unlocked » (1992) - Phylotus
- [279] « The Origins of Freemasonry, Scotland's Century 1590-1710 » -
David Stevenson
- [280] « 1762-1786 Constitutions - Regulations of A.A.S.R. of Masonry » (1862) -
A. Pike
- [281] « Πλάτωνος Φαῖδρος »
- [282] « Rosarium Philosophorum » (1588) - Arnold de Villanova
- [283] « The Hieroglyphic Monad » (1564) - John Dee
- [284] « Hidden Symbolism of Alchemy and the Occult Arts » (1971) -
Dr.Herbert Silberer
- [285] « Hermetic Philosophy and Alchemy » (1960) - Mary Anne Atwood
- [286] « A Collection of Emblems » (1634) - George Wither
- [287] « Hand book of Freemasonry » (1923) - Edmond Ronayne
- [288] « The Sanctuary of Memphis or Hermes » (1840) -
Ettiene Jacques Marconis
- [289] « Angels and other Mysteries of The Tree of Life » (1989) -
Omraam M. Aivanhov
- [290] « יהוה : YAHWEH The Divine Name in the Bible » (1975) – G. H. Parke –
Taylor
- [291] « Introduction to Book of Zohar-Science of kabbalah » vol. I, II (2005) -
M. Laitman
- [292] « The Zohar » (2007) - Michael Laitman
- [293] « Tarot and Magic » - Gareth Knight
- [294] « The Tarot » (1962) - Mouni Sadhu
- [295] « The Truth about Tarot » (1990) - Gerald Suster
- [296] « The Devil's Picturebook (Tarot) » (1971) - Paul Huson
- [297] « Fundamental Symbols - Universal language of Sacred Science » (1962) -
R.Guenon
- [298] « An Introduction to Ritual Magic » (1997) - Gareth Knight, Dion Fortune
- [299] « The Jewish Mysticism » (1913) - J. Abelson

- [300] « The Beginning of Masonry » (1916) - Frank C. Higgins
- [301] « The Secrets of Solomon's Temple » (2007) - Kevin L. Gest
- [302] « The Genius of Masonry or a Defence of the Order » (1828) -
Samuel Knapp
- [303] « The Wisdom of the knowing Ones » (2000) - Manly P. Hall
- [304] « The Ladder of Lights or Qabalah renovate » (1968) - William G. Gray
- [305] « History of the Ancient and Honorable Fraternity of F.A.M. » (1892) -
H.L. Stillson
- [306] « Practice and Procedure for the Scottish Rite » (1981) - Henry Clausen
- [307] « The Cabala » (1913) - Bernhard Pick
- [308] « The Essence of Kabbalah » (2006) - Brian Lancaster
- [309] « The Ritual Magic Workbook » (1998) - Dolores Ashcroft Nowicki
- [310] « Thoth The Hermes of Egypt » (1922) - Patrick Boylan
- [311] « The Brazen Serpent or Life coming through death » (1917) -
Thomas Erskine
- [312] « The Degree of Knight of the Sword » (2003) - Wil. Parker 33°, Brent
Morris 33°
- [313] « Egyptian Mythology And Egyptian Christianity » (1863) - Samuel Sharpe
- [314] « The life of Frederic the second, King of Prussia » vol. I, II (1832) -
Lord Dover
- [315] « The History of Initiation » (1855) - George Oliver
- [316] « The Origin of the Royal Arch » (1867) - George Oliver
- [317] « Awakening the World » (2006) - Llewellyn Vaugan-Lee
- [318] « 33° et Dernier Degre du R.E.A.A. - Souverain Grand Inspecteur General »
- [319] « 33° Degre Grand Inspecteur General » (1992) - Supreme Conseil pour
la Belgique
- [320] « Lectures of a Chapter, Senate & Council, Antient Primitive Rite » (1882) -
J.Yarker
- [321] « The Spirit of Masonry » (1775) - William Hutchinson
- [322] « The Lost Key : An Explanation of Masonic Symbols » (2005) -
Prentiss Tucker
- [323] « Some Philoshophy of the Hermetics » (1898) - D. P. Hatch of L.A.
California
- [324] « Manual of Mystical Theology » (1903) - Rev. A. Divine
- [325] « Tuileur General de la Francmacconerie - Manuel De l' Initie » (1861) -
J. M.Ragon
- [326] « Ο Ρόλος της Μελατονίνης... » (2009) - άρθρο Δ. Νικολακοπούλου,
Α. Σταματάκης

- [327] « The Projection of the Astral Body » (1929) - Sylvan Muldoon,
Herward Carrington
- [328] « Attaining the Worlds Beyond » (2003) - Michael Laitman
- [329] « Absorbing Perfections - Kabbalah and Interpretation » (2002) –
Moshe Idel
- [330] « The Perfectibility of human nature in East and West Thought » (2008) -
H. Coward
- [331] « The Hidden Wisdom of Kabbalah » (2002) - Michael Laitman
- [332] « Dictionary of Gnosis and Western Esotericism » (2006) -
Wouter J. Hanegraaff
- [333] « The Ancient Acepted Scottish Rite of Freemasonry » (1905) -
William Homan 33o
- [334] « Πορεία προς την Αιωνιότητα » (1981) -
Κωνσταντίνος Αναγνωστόπουλος
- [335] « Rose Croix » (1980) - A. C. F. Jackson
- [336] « The Rosicrucian Philosophy in Questions and Answers » vol. I, II -
Max Heindel
- [337] « The Rosicrucian Christianity Lectures » (1908) - Max Heindel
- [338] « Freemasonry and Catholicism » - Max Heindel
- [339] « Occult Principles of Health and Healing » - Max Heindel
- [340] « The Mystical Interpretation of Easter » (1913) - Max Heindel
- [341] « The Mystical Interpretation of Christmas » (1920) - Max Heindel
- [342] « Gleanings of a Mystic » - Max Heindel
- [343] « Etheric Vision and What it Reveals » - Max Heindel
- [344] « The Web of Destiny » - Max Heindel
- [345] « The Rosicrucian Mysteries » (2009) - Max Heindel
- [346] « Mysteries of the Equilateral Triangle » (2010) - Brian J. McCartin
- [347] « La Kabbale ou La Philosophie Religieuse des Hébreux » (1843) -
Adolf Franck
- [348] « Adam and Kabbalistic Tree » (1843) - Zev ben Shimon Halevi.
- [349] « Qabalah the Mystical Heritage of the children of Abraham » (2001) -
Dan. Feldman
- [350] « Gematria » (1917) - Frederick Bligh Bond, Thomas Simcox Lea
- [351] « Qabalah » (1992) - Colin Low
- [352] « The Doctrine and Literature of the Kabalah » (1902) - A. E. Waite
- [353] « The Occult Sciences » (1891) - A. E. Waite
- [354] « Numerical Secrets of the Bible » (2000) - Casper J. Labuschagne
- [355] « Sefer Yetzirah - The Book of Creation » (1990) - Aryeh Kaplan

- [356] « Spiritual Arithmetic » (1921) - Reginald T. Naish
- [357] « The Emerald Tablet » (2007) - Donald G. Carty
- [358] « The Philosopher's Stone » (1974) - Colin Wilson
- [359] « Entrance to the Magical Kabala » (1997) - Melita Denning,
Osbourne Phillips
- [360] « The Miracle Tree » (2003) - R. J. Stewart
- [361] « Secrets of the Future Temple » (1760) - Moshe Chaim Luzzatto
- [362] « The Hebraic Tongue Restored » (1921) - Fabre d' Olivet
- [363] « Encyclopedia of the Unusual and Unexplained » vol. I,II,III (2003) -
Thomson Gale
- [364] « The Hidden Treasures of Ancient Qabalah » vol. I, II (1922) -
Elias Gewurz
- [365] « Ars Incognita - Η Άγνωστη Τέχνη » (2007) - Ιόλαος (Εκδόσεις Δίον)
- [366] « Alchemy the Science of Enlightenment » (2007) - Arion Love
- [367] « Αναζητώντας τον Κόσμο του Θαυμαστού » (1989) - Πήτερ Ουσπένσκυ
- [368] « Psychological commentaries of the teaching of Gurdjieff and Ouspensky »
vol : I, II, III, IV, V (1984) - Maurice Nicoll
- [369] « The Way of Divine Union » (1915) - A. E. Waite
- [370] « The Seventh Seal » (1920) - Jeanette Agnes.
- [371] « The Pattern Life » (1928) - Homer Curtiss
- [372] « The Truth About Evolution and The Bible » (1928) - Homer Curtiss
- [373] « The Key of Destiny » (1928) - Homer Curtiss
- [374] « The Key to the Universe » (1938) - Harriette Augusta Curtiss,
Homer Curtiss
- [375] « Realms of the Living Dead » (1926) - Harriette Augusta Curtiss,
Homer Curtiss
- [376] « Gems of Mysticism » - Homer Curtiss (F. K. Davis)
- [377] « The Voice of Isis » (1914) - Homer Curtiss
- [378] « The Wisdom of Solomon » (1914) - Davis Winston
- [379] « Western Mysticism » (1926) - Cuthbert Butler
- [380] « Christianity : An Ancient Egyptian Religion » (2005) - Ahmed Osman
- [381] « Inner Cristianity » (2002) - Richard Smoley
- [382] « Gurdjieff Unveiled : overview & introduction to his Teaching » (2005) -
S. Ginsbur
- [383] « The Golden Sequence » (1933) - Evelyn Underhill
- [384] « Lectures on the Symbolic Character of the Sacred Sciptures » (1867) -
Abiel Silver
- [385] « The Mystery of Numbers » (1993) - Annemarie Scimmel

- [386] « Western Esotericism » (2005) - Kochu von Stuckrad
- [387] « The Curious Lore of Precious Stones » (1913) - George Frederick Kunz
- [388] « The Roots of Consciousness » (1975) - Jeffrey Mishlove
- [389] « Between The Gates » (2008) - Mark Stavish
- [390] « The Complete Book of Amulets & Talismans » (1991) -
Migene Gonzalez Wippler
- [391] « Modern Magick » (2001) - Donadd Michael Kraig
- [392] « The Art and Meaning of Magic » (1969) - Israel Regardie
- [393] « Bible Mystery and Bible Meaning » (1913) - T. Troward
- [394] « Body, Mind, Soul » (2004) - Rabbi Yitzchak Ginsburgh
- [395] « The Tree of Evil » (1974) - William G. Gray
- [396] « Godwin's Cabalistic Encyclopedia » (1997) - David Godwin
- [397] « Making-Talismans » (2001) - Nick Farrell
- [398] « Sepher Sapphires : A Treatise on Gematria » vol. I, II (2001) -
Wade Coleman
- [399] « The Power of The Word » (1995) - Donald Tyson
- [400] « Alchemy and Alchemists » (2006) - Sean Martin
- [401] « Magic and Alchemy » (2009) - Robert M. Place
- [402] « Psychic Self Defence » (1930) - Dion Fortune
- [403] « Transformation of the Psyche » (2003) - Joseph L. Henderson,
Dyane N. Sherwood
- [404] « Cooke Manuscript » (1745)
- [405] « Clausen's Commentaries on Morals and Dogma » (1974) -
Henry C. Clausen 33°
- [406] « Ritual and Monitor of freemasonry » (1866) - Malcolm C. Duncan
- [407] « Phallic Objects, Monuments and Remains » (1889) - Hargrave Jennings
- [408] « Phallicism Celestial and Terrestrial Heathen and Christian » (2008) -
Har. Jennings
- [409] « Freemasonry » (2007) - Gilles Morgan
- [410] « History and Doctrines of the Rose Croix » (2006) - Paul Sedir
- [411] « La Serpiente del Génesis el Problema del Mal » - Stanislas Guaita,
Oswald Wirth
- [412] « Le Serpent de la Genese » (1915) - Stanislas de Guaita
- [413] « Testimony of Jesus Christ - Commentary on Revelation » (2004) -
Tony Garland
- [414] « Gematria » (1917) - Frederick Bligh Bond, Thomas Simcox Lea
- [415] « Handbook of Egyptian Mythology » (2002) - Geraldine Pinch
- [416] « The Tabernacle in the Wilderness » (2010) - Gregory Austin

- [417] « The Solar Plexus or Abdominal Brain » (1920) - Theron Dumont
- [418] « The Masculine Cross » (1891) - Hargrave Jennings
- [419] « Ophiolatrea » (1889) - Hargrave Jennings
- [420] « Phallism : a Description of the Worship of Lingam-Yoni » (1892) -
Harg. Jennings
- [421] « Mysteries of The Rosie Cross » (1891) - Hargrave Jennings
- [422] « Nature Worship an Account of Phallic Faiths & Practices » (1891) -
Harg. Jennings
- [423] « The Rosicrusian Seer » (1986) - John Hamill
- [424] « kabbalah, Magic and the Great Work of Self -Transformation » -
L.T. Christopher
- [425] « Sacred Mysteries among the Mayas & Quiches » (1886) - R.Macoy,
A. le Plongeon
- [426] « The Apocalypse its Structure and Primary Predictions » (1891) -
David Brown
- [427] « The Mysteries of the Great Cross of Hendaye » (1999) - J. Weidner,
V. Bridges
- [428] « Mastership : The Divine Law » (1949) - Reuben Swinburne Clymer
- [429] « The Master Workman or the True Masonic Guide » (1850) -
Henry Atwood
- [430] « Notes on Revelation » (2012) - Dr. Thomas L. Constable
- [431] « Numbers in the Bible » (1850) - R. D. Johnston
- [432] « Greek Dictionary of the New Testament » (1997) - James Strong
- [433] « The Tabernacle of Israel in the Desert » (1888) - James Strong
- [434] « Δημιουργία και Πνευματική Αναγέννηση » (1974) - Νίκος Παράσχης
- [435] « Οι Μυστικές Εταιρίες » (1983) - Νίκος Τσιφόρος
- [436] « Τα Μυστικά τής Μύησης » (1983) - Εμμανουήλ Τσικογιαννόπουλος
- [437] « Esoteric Orders And Their Work » (1928) - Dion Fortune
- [438] « The Secret Language of Symbols » (1994) - David Fontana
- [439] « Symbolism of the East and West » (1900) - Harriet G. M. Murray Aynsley
- [440] « The Kabbalah » (1926) - Adolf Franck (translated by I. Sossnitz)
- [441] « Ancient Pagan and Modern Christian Symbolism » (1874) -
Thomas Inman
- [442] « Portable Magic – Tarot is the only tool you need » (2006) - Donald Tyson
- [443] « Strong's Hebrew Dictionary » (1999) - James Strong
- [444] « ZEN » (1975) – Daisetz Teitaro Suzuki
- [445] « Λεξικό τής Νέας Ελληνικής Γλώσσας » - 2^η έκδοση τής Πρωίας
- [446] « A General Theory of Magic » (1902) - Marcel Mauss

- [447] « A Treatise on Elemental and Talismanic Magic » (2000) -
Barrabbas Tiresius
- [448] « Astral Projection, Ritual Magic and Alchemy » (1987) - Francis King
- [449] « The Fundamentals of Esoteric Knowledge » (1987) - Jean Dupuis
- [450] « The Anthropology of Magic » (2009) - Susan Greenwood
- [451] « Manichaeism an Ancient Faith Rediscovered » (2011) - Nicholas J.
Baker-Brian
- [452] « New Light on Manichaeism » (2009) - Jason David BeDuhn
- [453] « The Temple and the Word » (2007) - Glen W. Knappe
- [454] « The Nature of the Soul » (1957) - Lucille Cedercrans
- [455] « Cours complet de Maçonnerie, ou Histoire générale de l'initiation depuis
son origine jusqu' à son institution en France » (1832) –
Pierre Gérard Vassal
- [456] « A General History of Freemasonry » (1872) – Em. Rebold ,
Fletcher Brennan
- [457] « History of Freemasonry » (1866) – I. G. Findel
- [458] « Atalanta Fugiens » (1618) – Michael Maier
- [459] « Recherches sur le Rite Ecossais Ancien Accepté » (1879) –
J. Emile Daruty
- [460] « Western Esoterism » (2005) – Kocku von Stuckrad
- [461] « Bible Myths and their Parallels in other Religions » (1882) -
Thomas Doane
- [462] « Τυπικά Ν.Μ.Ι. των Η.Π.Α. : 4^{ος} - 2004, 5^{ος} - 1996, 6^{ος} - 2003, 7^{ος} - 2005,
8^{ος} -1981, 9^{ος} -2003, 10^{ος} - 1992, 11^{ος} - 2004, 12^{ος} - 2002, 13^{ος} - 2004,
14^{ος} - 2000, 15^{ος} -2005, 16^{ος} -2005, 17^{ος} - 2002, 18^{ος} - 1999, 19^{ος} - 2002,
20^{ος} - 1994, 21^{ος} - 2004, 22^{ος} - 1994, 23^{ος} - 1996, 24^{ος} - 2003, 25^{ος} - 2003,
26^{ος} - 1999, 27^{ος} - 2003, 28^{ος} -1984, 29^{ος} - 2003, 30^{ος} - 2004, 31^{ος} - 2004,
32^{ος} - 2004.

